TỦ SÁCH VĂN HỌC MỸ

Cassandra Clare

DÂY CHUYỀN THIÊN SỨ

Phần 1 series

QUÂN ĐOÀN HỦY DIỆT

Dây Chuyền Thiên Sứ

Series Quân Đoàn Hủy Diệt Phần 1

Cassandra Clare

Chia sẽ ebook : http://downloadsachmienphi.com/
Tham gia cộng đồng chia sẽ sách :
Fanpage : https://www.facebook.com/downloadsachfree
Cộng đồng Google : http://bit.ly/downloadsach

Table of Contents

Dây Chuyền Thiên Sứ
- BÀI CA SÔNG THAMES
- MỞ ĐẦU
- Chương 1: Ngôi nhà hắc ám
- Chương 2: Địa ngục lạnh lẽo
- Chương 3: Học viện
- Chương 4: Chúng ta là bóng tối
- Chương 5: Cuốn Codex của Thợ Săn Bóng Tối
- Chương 6: Trái đất kỳ lạ
- Chương 7: Cô gái người máy
- Chương 8: Camille
- Chương 9: Enclave
- Chương 10: Những ông hoàng tái nhợt
- Chương 11: Một vài là thiên thần
- Chương 12: Máu và nước
- Chương 13: Hắc ám
- Chương 14: Cầu Blackfriars
- Chương 15: Bùn lạ
- Chương 16: Thần chú trói buộc
- Chương 17: Gọi bóng đêm xuống
- Chương 18: Ba mươi đồng bạc
- Chương 19: Boadicea
- Chương 20: Kỳ quan khiếp đảm
- PHẦN KẾT

Hoàng Tử Kim Khí
- MỞ ĐẦU: HỒN MA BÓNG QUẾ
- CHƯƠNG 1: PHÒNG HỘI ĐỒNG
- CHƯƠNG 2: BỒI HOÀN
- CHƯƠNG 3: CHẾT OAN
- CHƯƠNG 4: CHUYẾN ĐI
- CHƯƠNG 5: BÓNG HÌNH QUÁ KHỨ
- CHƯƠNG 6: PHÒNG KÍN
- CHƯƠNG 7: LỜI NGUYỀN
- CHƯƠNG 8: BÓNG TỐI TRONG TÂM HỒN
- CHƯƠNG 9: ĐÊM DỮ DỘI
- CHƯƠNG 10: ĐỨC HẠNH CỦA THIÊN THẦN
- CHƯƠNG 11: NIỀM AN ỦI
- CHƯƠNG 12: VŨ HỘI
- CHƯƠNG 13: KIẾM THÁNH
- CHƯƠNG 14: THÀNH PHỐ CÂM LẶNG
- CHƯƠNG 15: NGÀN LẦN HƠN THẾ
- CHƯƠNG 16: THÁNH THẦN NỔI GIẬN
- CHƯƠNG 17: TRONG MƠ
- CHƯƠNG 18: TỚI NGÀY TA CHẾT
- CHƯƠNG 19: PHẢN BỘI ÍCH GÌ?
- CHƯƠNG 20: NGẢI ĐẮNG
- CHƯƠNG 21: LỬA THAN

DÂY CHUYỀN THIÊN SỨ

BÀI CA SÔNG THAMES
MỞ ĐẦU
Chương 1: Ngôi nhà hắc ám
Chương 2: Địa ngục lạnh lẽo
Chương 3: Học viện
Chương 4: Chúng ta là bóng tối
Chương 5: Cuốn Codex của Thợ Săn Bóng Tối
Chương 6: Trái đất kỳ lạ
Chương 7: Cô gái người máy
Chương 8: Camille
Chương 9: Enclave
Chương 10: Những ông hoàng tái nhợt
Chương 11: Một vài là thiên thần
Chương 12: Máu và nước
Chương 13: Hắc ám
Chương 14: Cầu Blackfriars
Chương 15: Bùn lạ
Chương 16: Thần chú trói buộc
Chương 17: Gọi bóng đêm xuống
Chương 18: Ba mươi đồng bạc
Chương 19: Boadicea
Chương 20: Kỳ quan khiếp đảm
PHẦN KẾT

BÀI CA SÔNG THAMES

Một nốt nhạc muối
Làm dâng nước sông
Nước chuyển màu trà
Dềnh lên bãi cỏ.
Bánh xe bánh răng
Của cỗ máy lớn
Lọc cọc quay đều
Trên bờ sông ấy.
Bóng ma biến mất
Trong đám dây đồng
Thì thầm kể chuyện
Ngày xửa ngày xưa.
Bánh răng cạnh sắc
Vàng ruộm quay đều
Biến nước sông Thames
Thành làn khói trắng
Chạy máy đêm ngày.
Rồi nước sông dâng
Phủ vùi cỗ máy
Muối, gỉ, phù sa
Ngăn bánh răng chạy.
Chìm dưới lòng sông
Những chiếc thùng sắt
Rền rĩ quay tròn
Hòa điệu cùng tiếng
Đại bác, trống dồn
Mặc kệ tất cả
Nước sông vẫn trôi
Đều đều ngày tháng.

- ELKA CLOKE

MỞ ĐẦU

Luân Đôn, tháng tư năm 1878

Con quỷ nổ banh xác. Cùng với đó, máu đen lẫn lòng phèo bắn tung tóe.

William Herodale vội rút dao lại nhưng đã quá muộn. Axít chua loét trong máu quỷ đã ăn mòn lưỡi dao sáng bóng. Anh chửi thề và ném vũ khí đi; nó rơi xuống vũng nước bẩn và bốc khói như một que diêm tàn. Tất nhiên con quỷ đã biến mất. Nó bị kéo về cái địa ngục quê hương nó, mà chẳng để lại lấy một vết bẩn.

"Jem!" Will nhìn quanh quất và gọi. "Bồ đâu rồi? Bồ có thấy không? Tôi kết liễu nó chỉ bằng một cú đâm thôi nhé! Được đấy chứ?"

Nhưng Will không nhận được câu trả lời. Lúc rồi anh cũng biết người bạn đồng hành với mình đã dừng lại trong một con phố ngoằn ngèo và ẩm thấp để trông chừng giùm anh, nhưng giờ anh chỉ có một mình trong bóng tối. Anh thấy bực – chuyện khoe chiến tích chẳng còn vui nữa khi không có Jem. Anh liếc ra nơi con phố thu hẹp lại thành một cái ngách nhỏ dẫn ra dòng sông Thames đen thẫm ở phía xa. Qua đó, Will thấy bóng của những con thuyền đang neo bến với đám cột buồm giương lên cao như một rừng cây trụi lá. Không có Jem ở đó; có lẽ cậu ấy đã trở lại phố Narrow để tìm kiếm ở nơi sáng sủa hơn. Will nhún vai và trở bước đi theo con đường đã đưa cậu tới đây.

Phố Narrow cắt ngang phố Limehouse, chạy giữa bến thuyền bên bờ sông và khu nhà ổ chuột xiêu vẹo trải dài về phía tây tới tận Whitechapel. Qủa đúng như tên gọi, con phố rất hẹp và lác đác có những nhà kho và dăm ba căn nhà gỗ mái dốc nằm hai bên. Giờ phố hoàn toàn vắng bóng người. Có lẽ mấy gã bợm nhậu loạng choạng rời quán Chùm Nho cũng đã tìm được một xó xỉnh nào đó mà rúc vào ngủ tạm. Will thích Limehouse, thích cảm giác được ở nơi rìa thế giới, nơi những con tàu ngày ngày rời bến tới một bến cảng xa xôi nào đó. Đó là nơi cánh thủy thủ thường lui tới, nơi có đầy những sòng bạc, ổ nghiệm hút, nhà thổ, nhưng chẳng hại đến ai. Bạn dễ dàng đánh mất mình khi sa chân vào chốn đó. Anh còn chẳng buồn để tâm đến cái mùi của nó – mùi khói, mùi dây thừng và hắc ín, hương liệu ngoại lai hòa cùng mùi hôi thối của nước sông Thames.

Nhìn khắp lượt con đường vắng vẻ, anh đưa tay áo lên cố lau vệt máu đen làm da anh ngứa ngáy và bỏng rát. Vải rách nhuốm màu xanh lục và đen. Một vết thương xấu xí xuất hiện trên bàn tay anh. Anh có thể dùng chữ rune trị thương. Có lẽ anh nên nhờ Charlotte. Chị rất giỏi sử dụng iratze.

Một người rời khỏi vùng tối và tiến về phía Will. Anh định tiến tới, rồi dừng lại. Đó không phải Jem, mà có vẻ là một cảnh sát người phàm đang đội mũ hình chuông, áo khoác nặng trịch và có vẻ bối rối. Chú ta nhìn Will, hay đúng hơn là nhìn qua anh. Dù Will đã quen với việc bị che mờ, nhưng anh vẫn luôn thấy kì kì khi bị người ta nhìn xuyên qua như thể anh không ở đó. Will cố lắm mới kìm được ham muốn giật lấy cái dùi cui của chú ta và quan sát khi người đàn ông nhìn quanh quất, cố tìm xem nó biến đâu mất. Nhưng nhớ lại những lần Jem lải nhải ca thán khi Will làm trò đó, và vì anh chưa từng hiểu nổi lý do Jem phản đối trò vui như vậy, anh quyết định không làm bạn mình buồn bực.

Với một cái nhún vai và chớp mắt, viên cảnh sát vừa đi qua Will vừa lắc đầu và lầm bầm thề bỏ rượu trước khi bắt đầu hoang tưởng. Will bước sang bên nhường đường cho người đàn ông, rồi hét lên: "James Carstairs! Jem! Cái thằng khốn nạn bỏ bạn này, bồ ở đâu rồi!"

Lần này có một tiếng trả lời từ đâu vọng tới. "Đằng này. Đi theo đèn phù thủy ấy."

Will đi về phía giọng Jem, nghe như vang từ khe hở giữa hai nhà kho; một ánh sáng mờ mờ bập bùng trong bóng tối, hệt như lửa ma trơi. "Bồ nghe thấy tôi nói gì không đấy? Tôi vừa bảo quỷ Shax nghĩ nó có thể giết tôi bằng ba cái càng to đẫm máu, nhưng tôi đã dồn nó vào một con hẻm…"

"Có, tôi nghe rồi." Cậu thiếu niên xuất hiện ở đầu hẻm trông tai tái dưới ánh đèn đường – hơn cả mức bình thường, dù bình thường cậu ấy đã tái lắm rồi. Anh để đầu trần, khiến người ta phải chú ý ngay tới mái tóc bạc trắng bất thường, giống như một đồng xi-linh sáng bóng. Đôi mắt màu bạc trên gương mặt góc cạnh hơi xếch, tiết lộ đôi chút về nguồn gốc của anh.

Trên áo Jem có vết nhơ sậm màu và tay dính đầy máu.

Will căng thẳng. "Bồ chảy máu kìa. Chuyện gì thế?"

Jem phẩy tay bảo Will đừng lo. "Không phải máu của tôi đâu." Anh quay đầu nhìn con hẻm đằng sau. "Là của người kia."

Will nhìn qua bạn, vào bóng tối đặc quánh của con hẻm. Ở góc xa xa là một bóng người nằm co quắp – chỉ là một cái bóng trong vùng tối, nhưng khi Will nhìn kỹ, anh có thể thấy một bàn tay trắng bệch, và một lọn tóc vàng.

"Xác một người phụ nữ à?" Will hỏi. "Người phàm à?"

"Đúng ra là một cô bé. Khoảng mười bốn tuổi thôi."

Nghe tới đó, Will lớn tiếng chửi thề thậm tệ. Jem kiên nhẫn đợi anh bình tĩnh lại.

"Nếu chúng ta gặp cô bé sớm hơn một chút," cuối cùng Will nói. "Con quỷ khát máu đó…"

"Vụ này có gì đó rất đặc biệt. Tôi không nghĩ là do quỷ đâu." Jem nhíu mày. "Qủy Shax là thứ kí sinh. Nó sẽ dụ nạn nhân về tổ để đẻ trứng vào da cô ta khi cô ta còn sống. Nhưng cô bé này – cô ta bị đâm nhiều nhát. Và tôi không cho rằng con hẻm này là hiện trường sự việc, vì ở đây không dây nhiều máu lắm. Tôi nghĩ cô ta bị tấn công ở đâu đó, rồi cô ta tự lê mình đến đây rồi chết vì các vết thương."

"Nhưng quỷ Shax…"

"Tôi đã bảo, tôi không nghĩ quỷ Shax đứng sau vụ việc này. Tôi nghĩ quỷ Shax đang bám theo cô ta – săn cô ta vì gì đó, hoặc giúp

ai đó."

"Khứu giác quỷ Shax rất nhạy," Will đồng tình. "Tôi nghe nói pháp sư dùng chúng để tìm người mất tích. Và đúng là có vẻ con quỷ này hành động có chủ đích."Anh nhìn thi thể đáng thương nằm cong queo trong hẻm. "Bồ không tìm thấy hung khí, đúng không?"

"Đây này." Jem rút từ trong túi ra một con dao quấn trong vải trắng. "Hình như là dao mổ hay đi săn gì đó. Nhìn lưỡi dao mảnh thế này cơ mà."

Will cầm lấy. Lưỡi dao mảnh thật, với chuôi bằng xương được đánh bóng. Lưỡi và chuôi dao đều bết máu khô. Khẽ nhíu mày, anh lau dao lên tay áo, cạo sạch máu khô tới khi một biểu tượng được khắc sâu vào lưỡi dao hiện ra: Hai con rắn cắn đuôi nhau, tạo thành một vòng tròn hoàn hảo.

"Ourboros," Jem cúi nhìn con dao và nói. "Một biểu tượng kép. Bồ nghĩ nó có ý nghĩa gì?"

"Điểm tận cùng," Will vẫn nhìn con dao và một nụ cười nhạt xuất hiện trên khóe môi anh, "và bắt đầu của thế giới."

Jem nhăn mặt. "Tôi học môn biểu tượng học rồi, William ạ. Tôi muốn biết bồ nghĩ sự xuất hiện của nó trên con dao có gì đặc biệt không?"

Gió sông thổi lòa xòa mái tóc của Will; anh bực bội vuốt tóc khỏi tầm mắt rồi tiếp tục nghiên cứu con dao. "Nó là biểu tượng thuật giả kim, không phải của pháp sư hay cư dân Thế Giới Ngầm. Nó thường thuộc về con người – những người phàm ngu ngốc luôn muốn dùng ma thuật làm tấm vé đi đến bến đỗ của tiền tài và danh vọng."

"Những kẻ thường kết thúc cuộc đời thành một đống nùi đầm đìa máu tươi trong một ngôi sao năm cánh." Jem có vẻ buồn bã.

"Những kẻ thích tìm kiếm những phần của Thế Giới Ngầm trong thành phố xinh đẹp của chúng ta," Sau khi cẩn thận cuốn khăn tay quanh con dao, Will nhét nó vào túi áo khoác. "Bồ nghĩ Charlotte có cho tôi điều tra vụ này không?"

"Bồ nghĩ chị ấy có tin tưởng để bồ nằm vùng trong Thế Giới Ngầm không? Những tụ điểm bài bạc, những xới trụy lạc, những ả đàn bà đã mất hết nhân phẩm…"

Will cười hệt như Lucifer lúc sắp bị đày khỏi Thiên đường. "Mai đi điều tra có sớm quá không nhỉ?"

Jem thở dài. "Cứ làm gì bồ muốn đi, William. Tính bồ luôn vậy mà."

———-

Southampton, tháng năm.

Tessa không nhớ nổi cô đã bao giờ không thích sợi dây chuyền thiên sứ này chưa. Nó từng thuộc về mẹ cô, và mẹ đeo nó khi qua đời. Sau đó, nó nằm yên trong hộp trang sức của mẹ tới một ngày nọ, khi anh trai Nathaniel của cô cầm lên xem nó còn chạy không.

Cái đồng hồ được tạo hình thành một bức tượng thiên sứ bằng đồng, cho to bằng ngón út của Tessa, với đôi cánh khép sau lưng không lớn hơn cánh dế. Nó có khuôn mặt xinh xẻo với đôi mắt như vầng trăng khuyết nhắm chặt, và đôi bàn tay vắt chéo qua thanh kiếm phía trước. Một sợi dây chuyền mảnh xỏ bên dưới đôi cánh, cho phép Tessa đeo thiên sứ như đeo một mặt dây chuyền.

Tessa biết thiên sứ là một vật chạy cơ vì nếu cô giơ nó lên tai, cô sẽ nghe thấy tiếng máy chạy, như tiếng của đồng hồ đeo tay vậy. Nate đã reo lên vui sướng khi thấy nó vẫn chạy sau ngần đó năm, và anh tìm kiếm một cái núm hay đinh vít, hoặc bất cứ cái gì để nạy nó ra. Nhưng anh chẳng tìm được gì hết. Và thế rồi anh nhún vai và giao thiên sứ cho Tessa. Kể từ thời khắc đó, cô chưa từng tháo nó khỏi cổ; kể cả khi cô ngủ hằng đêm, thiên thần cùng nằm kề bên trái tim cô, tiếng tíc tắc đều đặn của nó giống như nhịp đập của trái tim thứ hai vậy.

Giờ khi Main rẽ nước đi qua những con tàu hơi nước to lớn khác để tìm chỗ neo đậu trên bến cảng Southampton, cô lại nắm chặt lấy thiên sứ. Nate một mực bắt cô tới Southampton thay vì Liverpool – đích đến của hầu hết các tàu viễn dương. Anh bảo thời tiết ở Southampton dễ chịu hơn, nhưng giờ khi nhìn thấy khung cảnh Anh đầu tiên, cô không kiềm được chút thất vọng. Trời xám xịt ảm đạm. Mưa rỉ rả đổ xuống những ngọn tháp nhà thờ xa xa, còn khói đen sì bốc lên từ ống khói tàu, nhuộm đen bầu trời vốn chẳng lấy gì làm tươi sáng. Một đám đông mặc đồ đen đang cầm ô đứng ở cầu tàu. Tessa căng mắt tìm anh trai, nhưng sương mù cùng hơi nước từ tàu bốc ra quá dày đặc khiến cô chẳng nhìn ra ai với ai.

Tessa rùng mình. Gió biển thổi từng cơn rét buốt. Tất cả những lá thư của Nate đều nói Luân Đôn rất đẹp và luôn nắng ráo. Tessa mong thời tiết ở đó khá khẩm hơn đây, vì ngoài tấm khăn choàng len của dì Harriet và một đôi găng tay, cô không mang theo món đồ ấm nào nữa. Cô đã bán gần hết quần áo để lo liệu tang ma cho dì, vì tin rằng anh sẽ mua thêm đồ cho cô khi cô tới Luân Đôn ở cùng anh.

Một tiếng hét vang lên. Con tàu Main sơn đen bóng sáng lên trong màn mưa đã hạ neo và những tàu kéo đã lướt đi trên làn nước nhấp nhô xám xịt, sẵn sàng chở hành lý cùng hành khách vào bờ. Đám hành khách nhốn nháo rời tàu rời tàu*, rõ ràng cực kì muốn được cảm nhận mặt đất vững chắc dưới chân mình. Cảnh tượng này hoàn toàn khác lúc họ rời đi. Khi ấy, họ lên tàu dưới bầu trời trong xanh của New York, với âm thanh của dàn khí cụ đồng tiễn chân. Mặc dù Tessa không có ai đưa tiễn, nhưng cô vẫn thấy cảnh tượng khi ấy thật đáng nhớ.

Tessa khẽ so vai lách qua đám đông nhộn nhạo. Mưa nhỏ xuống cái đầu không mũ nón và cổ như những mũi kim nhỏ xíu bằng băng, còn đôi tay đeo găng mỏng của cô đã lạnh và ướt rượt nước mưa. Vừa đặt chân lên bến cảng, cô háo hức nhìn quanh tìm bóng dáng Nate. Suốt hai tuần qua, cô hoàn toàn cô độc, chẳng có ai bầu bạn cùng trên tàu Main. Cô rất vui vì sắp lại được trò chuyện với anh trai.

Nhưng anh không có ở đó. Những cầu tàu chất đầy những hành lý và thùng hộp đủ loại, kể cả hàng đống trái cây, rau củ khô quắt và thối vì nước mưa. Một con tàu gần đó đang rời bến đi Le Harve, và đám thủy thủ ướt như chuột lột đứng gần Tessa đang xì

xồ gì đó bằng tiếng Pháp. Cô cố tránh sang bên, nhưng suýt bị một nhóm hành khách nháo nhác đi tìm ga tàu giẫm phải.

Nhưng Nate vẫn chẳng thấy đâu.

"Cô Gray phải không?" Mọi giọng mũi, nặng khẩu âm vang lên. Một người đàn ông tới trước mặt Tessa. Hắn cao, mặc áo khoác đen chấm gót, đội cái mũ cao với vành mũ trũng nước mưa. Mắt hắn trông như hai khối u, lồi ra như mắt ếch, còn da rỗ chăng chịt. Tessa cố lắm mới không tránh xa hắn. Nhưng hắn biết tên cô. Ở mảnh đất này, ngoài Nate ra còn ai biết tên cô nữa chứ?

"Là tôi đây."

"Anh cô cử tôi tới. Đi cùng tôi."

"Anh ấy đâu?" Tessa hỏi, nhưng người đàn ông đã ngoảnh bước đi rồi. Bước chân hắn cao thấp không đều như bị cà thọt sau một vết thương từ xưa. Lần chần một lúc, Tessa xách váy và vội vã đuổi theo.

Hắn tập tễnh đi qua đám đông, kiên định tiến về trước. Mọi người nhảy sang bên, lèm bèm về lối hành xử thô lỗ của hắn khi hắn xô họ. Trong khi ấy, Tessa phải đi như chạy để theo kịp. Hắn đột ngột quẹo tại chỗ đặt một chồng thùng gỗ và dừng trước một chiếc xe đò lớn màu đen bóng loáng. Những con chữ vàng kim sơn dọc một bên xe, nhưng nước mưa và sương mù quá dày ngăn Tessa đọc ra.

Cửa xe mở và một người phụ nữ ngó đầu ra. Bà ta đội chiếc mũ quả dưa to tướng che mất khuôn mặt. "Cô là Theresa Gray?"

Tessa gật đầu. Người đàn ông mắt ốc nhồi vội giúp người phụ nữ xuống xe – và một người phụ nữ khác nối gót. Hai người ngay tức khắc mở ô và giơ lên để che mưa. Sau đó họ dán mắt nhìn Tessa.

Họ trông khá kì lạ. Một người gầy nhẳng với gương mặt xương xẩu, mái tóc trắng búi thấp, mặc bộ váy lụa màu tím hoa cà giờ đã loang vài vết nước mưa, cùng đôi găng tay đồng màu. Người kia béo lùn với đôi mắt bé tí thụt sâu vào trong, đi đôi găng tay hồng rực bị kéo căng trên bàn tay to tướng trông một bộ móng lòe loẹt.

"Theresa Gray," người phụ nữ thấp hơn nói. "Chúng tôi rất vui được gặp cô. Tôi là bà Black, còn đây là chị tôi, bà Dark. Anh trai cô nhờ chúng tôi đưa cô tới Luân Đôn."

Tessa – ướt rượt, lạnh và bối rối – cuốn tấm khăn choàng thêm chặt. "Tôi không hiểu. Nate đâu rồi? Sao anh ấy không đến?"

"Cậu ta bận công chuyện ở Luân Đôn. Ông Mortmain không cho cậu ta đi. Cậu ta chuyển cho cô một lá thư đây này." Bà Black giơ ra một tờ giấy được cuộn tròn, đã ướt nước mưa.

Tessa cầm lấy và quay người để đọc. Trong bức thư ngắn đó, anh trai xin lỗi vì không thể tới cảng đón cô, và cho cô biết anh nhờ bà Black và bà Dark – Tessie, anh gọi họ là Chị Em Hắc Ám, vì những lý do em hiểu rồi đấy, và họ thấy cái tên đó nghe cũng xuôi tai! – để đưa cô an toàn tới nhà anh tại Luân Đôn. Theo như thư anh viết, họ là chủ nhà đồng thời là những người bạn tốt của anh, và họ là những người anh tin tưởng nhất.

Tới đây, cô quyết định luôn. Lá thư rõ ràng là của Nate. Đây là chữ của anh và không ai khác gọi cô là Tessie hết. Cô nuốt khan và nhét thư vào tay áo, quay lại nhìn hai chị em. "Dạ được," cô nói và cố nén cảm giác thất vọng xuống – cô đã rất mong mỏi được gặp anh mình. "Chúng ta sẽ gọi cửu vạn tới khuân đồ của tôi chứ?"

"Không cần, không cần." Bà Dark trông hoan hỉ tới kì lạ, trái ngược hẳn với vẻ xám xịt từ trên xuống dưới. "Chúng ta đã sắp xếp gửi hành lí đi trước rồi." Bà ta búng ngón tay với gã mắt ốc nhồi và hắn lập tức leo lên ghế xà ích. Bà ta đặt tay lên vai Tessa. "Đi nào con gái; chúng ta sẽ đưa cô đi tránh mưa."

Khi Tessa bị bàn tay xương xẩu của bà Dark đẩy vào trong xe, sương mù tan để lộ hình ảnh ánh vàng sơn dọc xe. Dòng chữ "Câu lạc bộ Xứ Quỷ" nằm gọn trong hình hai con rắn cắn đuôi nhau tạo thành một vòng tròn hoàn hảo. "Nó có ý nghĩa gì vậy?"

"Đừng lo," bà Black trèo vào và xòe váy trên một chỗ ngồi có vẻ thoải mái. Bên trong cỗ xe được trang hoàng bằng những băng ghế tím lịm đối diện nhau, cùng tấm rèm vàng che cửa sổ.

Bà Dark giúp Tessa rồi cũng lục tục vào theo. Khi Tessa ngồi xuống, bà Black đưa tay đóng cửa hộ người chị, che đi bầu trời xám xịt. Khi bà ta mỉm cười, hàm răng bà ta lóe lên trong bóng tối như thể được làm bằng kim loại. "Thoải mái đi nào Theresa. Chúng ta còn cả một chặng đường dài đấy."

Tessa đặt tay lên thiên sứ trên cổ, mong tiếng tíc tắc đều đặn sẽ giúp cô trấn tĩnh trong lúc cỗ xe lao đi trong màn mưa.

Chương 1: Ngôi nhà hắc ám

Sáu tuần sau

Bên ngoài nơi thịnh nộ và nước mắt ngự trị,
Chẳng có gì ngoài sự khủng khiếp của đêm đen.

- William Ernest Henley, "Invictus"

"Cô Gray, hai phu nhân muốn gặp cô trong phòng của họ."

Tessa đặt cuốn sách cô đang đọc xuống táp đầu giường, rồi quay ra nhìn Miranda đứng trước cửa căn phòng nhỏ của cô – hệt như mọi lần, mang tới tin nhắn giống mọi ngày. Ngay khi Tessa bảo ả đợi ngoài hành lang, Miranda sẽ rời phòng. Mười phút sau, ả sẽ trở lại và nói hệt như cũ. Nếu Tessa không ngoan ngoãn đi sau vài lần được nhắc nhở, Miranda sẽ kệ cho cô gào thét và đấm đá mà lôi cô xềnh xệch xuống cầu thang, vào căn phòng nóng hầm hập và nhớp nhúa của Chị Em Hắc Ám.

Suốt một tuần trời đầu Tessa đặt chân vào Ngôi Nnhà Hắc Ám – theo như cô đặt – mọi chuyện đều diễn ra như vậy. Về sau, cô nhận ra đấm đá chẳng đem lại lợi ích gì, ngoài làm cô mất sức. Cô nên dành sức vào việc khác thì hơn.

"Lát nữa đi, Miranda," Tessa nói. Ả hàu gái ngượng nghịu cúi đầu chào, rời phòng và đóng cửa lại.

Tessa đứng dậy và nhìn quanh căn phòng giam giữ cô suốt sáu tuần. Nó nhỏ, dán giấy dán tường hình hoa và chỉ có vài món đồ nội thất – một chiếc bàn đơn giản trải vải đăng ten là nơi cô dùng bữa; một chiếc giường hẹp bằng đồng là nơi cô ngủ; một chậu rửa đã nứt cùng cái hũ để cô giải quyết nhu cầu cá nhân; bậu cửa sổ là nơi cô đặt sách cùng một chiếc ghế nhỏ để cô ngồi viết thư cho anh trai hằng đêm. Cô thừa biết cô sẽ không bao giờ gửi chúng, mà chỉ đem giấu dưới đệm – nơi Chị Em Hắc Ám sẽ không bao giờ lục soát. Chúng là những trang nhật ký cho cô hi vọng rằng một ngày nào đó, cô sẽ gặp lại anh trai.

Cô tới trước chiếc gương treo tường và vuốt thẳng tóc. Chị Em Hắc Ám, như họ muốn được gọi, thích cô luôn chỉnh chu, dù họ chẳng để ý đến ngoại hình của cô mấy – may thật, vì hình ảnh phản chiếu trong gương làm cô nhăn mặt. Gương mặt trái xoan của cô xanh tái với đôi mắt xám trũng sâu – gương mặt ủ ê không chút ửng hồng nơi gò mà và cũng chẳng ánh lên chút hi vọng nào. Cô mặc chiếc váy đen giản dị mà hai Chị Em đã đưa khi cô vừa tới. Dù họ đã hứa, nhưng cô chẳng thấy hành lí của mình đâu, và đây là tất cả những gì cô có. Cô vội quay mặt đi.

Cô thường không mấy khi giật mình khi nhìn mình trong gương. Nate được thừa hưởng vẻ đẹp của mẹ, nhưng Tessa luôn hài lòng với mái tóc nâu suôn mượt và đôi mắt xám kiên định của mình. Jane Eyre và rất nhiều nhân vật nữ chính khác trong tiểu thuyết đều có mái tóc nâu. Và cao cũng chẳng có gì không ổn – đúng là cô cao hơn hầu hết đám con trai cùng tuổi, nhưng dì Harriet luôn nói rằng nếu một cô tiểu thư cao ráo luôn tự lo được cho mình, cô ta sẽ mãi giữ được vẻ vương giả.

Nhưng giờ trông cô chẳng vương giả tí nào. Cô lôi thôi bệ rạc và giống một con bù nhìn đang sợ hãi. Cô tự hỏi liệu Nate có nhận ra em gái mình nếu nhìn thấy cô ngày hôm nay không.

Nghĩ đến đây, trái tim cô dường như chùng xuống. Nate. Chính anh đã đưa cô lâm vào cảnh này, nhưng đôi lúc cảm giác nhớ anh dâng trào khiến cô có cảm giác như vừa nuốt phải mảnh thủy tinh. Không có anh, cô hoàn toàn đơn độc trong thế giới này. Chẳng có ai quan tâm xem cô sống chết ra sao. Đôi lúc nỗi sợ ấy choán ngợp trong cô và dìm cô xuống màn đen không lối thoát. Nếu không ai quan tâm tới cô, vậy cô có tồn tại không?

Tiếng khóa lách cách ngay lập tức cắt ngang suy nghĩ của cô. Cửa mở và Miranda đứng ở ngưỡng cửa.

Tessa bực bội nhìn cô ta. Cô không biết Miranda bao nhiêu tuổi. Mười chin? Hai lăm? Có gì đó không tuổi về gương mặt tròn láng mịn đó. Tóc ả có màu giống màu nước tù và được vén hết ra sau tai. Cũng giống hệt như tay xà ích của Chị Em Hắc Ám, mắt ả cũng lồi ra như mắt ếch, khiến ả lúc nào cũng như đang ngạc nhiên. Tessa cho rằng hai người đó là bà con của nhau.

Họ cùng nhau xuống tầng, Miranda đi tấp tểnh bên cạnh chẳng lấy gì làm duyên dáng. Tessa giơ tay chạm vào sợi dây chuyền thiên sứ. Đó là thói quen cô thường làm mỗi khi bị bắt đi gặp Chị Em Hắc Ám. Không hiểu sao cô thấy an tâm khi biết thiên sứ vẫn ở trên cổ. Trong lúc họ đi qua các tầng nhà, cô vẫn cầm chặt lấy nó. Có vài tầng hành lang trong Ngôi Nhà Hắc Ám, dù Tessa chẳng thấy gì ngoài phòng của Chị Em Hắc Ám, những hành lang và cầu thang, cùng phòng của cô. Cuối cùng họ tới một hầm chứa tối om. Dưới đây khá ẩm thấp, tường nhớp nháp khó chịu, nhưng Chị Em Hắc Ám rõ ràng không để tâm chút nào. Phòng của họ ở phía trước, đằng sau đôi cánh cửa rộng. Một hành lang hẹp dẫn vào bóng tối hun hút theo một hướng khác; Tessa không biết cái gì trong hành lang đó, nhưng bóng tối đặc quánh của nó khiến cô mừng vì mình không biết.

Cửa phòng Chị Em đã mở. Miranda không chần chờ mà bước vào ngay, Tessa đi theo ả với vẻ cực kỳ không muốn. Cô ghét căn phòng này nhất quả đất.

Căn phòng luôn nóng và ẩm ướt như đầm lầy, kể cả khi ngoài trời đang xầm xì đổ mưa. Những bức tường dường như bốc hơi ẩm, và vải bọc ghế ngồi và sofa luôn mọc đầy nấm mốc. Nó bốc ra cái mùi kì kì, hệt như mùi sông Hudson trong ngày nóng: nước, rác và phù sa.

Như thường lệ, Hai Chị Em đã ở đó, ngồi sau cái bàn to tướng. Họ vẫn mặc đồ lòa loẹt như mọi khi, bà Black vận đồ hồng chóe còn bà Dark diện chiếc váy dạ hội màu xanh chim công. Bên trên chiếc váy xa-tanh chói lọi, gương mặt họ như những quả bóng bay xám xịt xì hơi. Dù trong phòng nóng thế nào cũng mặc, lúc nào họ cũng đeo găng tay.

"Để chúng tôi lại với nhau, Miranda," bà Black vừa xoay quả cầu bằng đồng nặng trịch để trên bàn vừ a nói. Tessa đã nhiều lần cố nhìn kỹ quả địa cầu – cô có cảm giác các vùng đất trên đó có gì không đúng, đặc biệt là vùng nằm giữa Châu Âu – nhưng hai chị

em luôn không cho cô nhìn. “Và đóng cửa lại nhé.”

Không nói không rằng, Miranda làm theo điều họ nói. Tessa cố không nhăn mặt khi cửa đóng lại, chặn luôn chút gió thổi vào cái nơi bí bách này.

Bà Dark nghiêng đầu. “Tới đây nào, Theresa.” Trong hai người thì bà ta tử tế với Tessa hơn – bà ta luôn dùng lời ngon tiếng ngọt dụ dỗ cô, trong khi người chị lại thích dùng đòn roi và quát nạt. “Và cầm lấy cái này.”

Bà ta giơ gì đó ra: một cái nơ bằng ruy băng màu hồng của con gái.

Giờ cô đã quen được Chị Em Hắc Ám giao cho những thứ từng thuộc về người khác: những cái ghim gài, đồng hồ, đồ tùy tang và đồ chơi của trẻ con. Có lần cô được đưa cho một sợi dây giày, lần khác là chiếc khuyên tai dính máu khô.

“Cầm lấy,” bà Dark sốt ruột nhắc lại. “Và Biến Hình đi.”

Tessa cầm lấy cái nơ. Nó nằm trong tay cô, nhẹ như cánh ngài, trong khi Chị Em Hắc Ám dửng dưng quan sát. Cô nhớ những tiểu thuyết mình từng đọc, trong đó các nhân vật run rẩy đợi lời phán xét ở bến tàu tại Old Bailey và cầu mong được phán vô tội. Lúc nào bước vào căn phòng này, cô cũng có tâm trạng của một bị cáo, dù cô chẳng biết mình phạm tội gì.

Cô xoay cái nơ trong tay và nhớ lại lần đầu tiên Chị Em Hắc Ám giao đồ cho cô – một găng tay phụ nữ, với những cái khuy bằng ngọc trai ở cổ tay. Họ hét bảo cô Biến Hình, tát và lắc người cô khi cô hốt hoảng lặp đi lặp lại rằng cô không hiểu họ nói gì hay họ muốn cô làm gì.

Lúc đó dù rất muốn, nhưng Tessa không hề khóc. Tessa ghét phải khóc, nhất là trước những người cô không tin tưởng. Và trên thế gian này chỉ có hai người cô tin, một đã chết và một đang bị giam hãm. Chị Em Hắc Ám bảo cô rằng họ giữ Nate, và nếu cô không làm theo lời họ, anh sẽ chết. Họ cho cô thấy chiếc nhẫn của anh, một thứ từng thuộc về bố họ – giờ dính máu – để chứng minh. Họ không cho cô cầm hay chạm vào nó, và giật lại ngay khi cô đưa tay ra. Nhưng cô nhận ra nó. Nó đúng là nhẫn của Nate.

Sau đó cô làm mọi điều họ bảo: uống những thứ thuốc nước họ đưa, luyện tập hàng giờ liền tới phát rồ phát dại, buộc mình phải nghĩ như họ muốn. Họ bảo cô tưởng tượng mình là đất sét, bị nhào nặn và định hình trên bàn gốm xoay, cô không có hình dạng cố định và có thể thay đổi. Họ bảo cô chạm vào vật họ đưa, tưởng tượng chúng là vật sống và rút linh hồn trong chúng ra.

Cô mất hàng tuần trời mới Biến Hình được, và lần đầu tiên ấy khiến cô đau đớn đến phát nôn ọe và ngất đi. Khi tỉnh lại, cô nằm trên chiếc trường kỷ tại phòng Chị Em Hắc Ám, với một chiếc khăn ẩm vắt ngang mặt. Bà Black đã cúi xuống nhìn cô, hơi thở phả ra đắng nghét như dấm còn ánh mắt thì ngời sáng. “Theresa, hôm nay cô làm tốt lắm. Rất tốt,” bà ta đã nói vậy đấy.

Đêm đó khi về phòng, cô thấy có hai cuốn sách đặt trên táp đầu giường: cuốn Kỳ vọng lớn lao cùng tác phẩm mà cô thích nhất, Bốn cô con gái nhà bác sĩ March. Không biết bằng cách nào mà Chị Em Hắc Ám biết Tessa thích đọc và nhất là ddọc tiểu thuyết. Tessa đã ngồi ôm chúng mà khóc.

Kể từ đó, Biến Hình trở nên dễ dàng hơn. Tessa không hiểu điều gì trong cô khiến việc đó có thể xảy ra, nhưng cô nhớ các bước Chị Em Hắc Ám dạy, như người mù nhớ từ giường tới cửa phòng ngủ mất bao nhiêu bước chân vậy. Cô không rõ ở cái nơi tối tăm họ bắt cô tới có gì, nhưng cô biết đường tới đó.

Giờ khi nắm dải ruy băng xơ xác, cô đã biết cách rút linh hồn khỏi nó. Cô mở rộng tâm trí và để bóng tối ùa tới, để mối liên kết ràng buộc cô với dải ruy băng và linh hồn bên trong – tiếng vọng ma mị của người từng sở hữu nó – bung ra như một sợi chỉ vàng dẫn đường qua bóng tối. Căn phòng, hơi nóng ngột ngạt của nó cùng tiếng thở phì phò của Chị Em Hắc Ám đều tan biến khi cô đi theo sợi chỉ, trong khi ánh sáng càng lúc càng mạnh và cô cuấn mình quanh nó như thể cuốn chăn.

Da cô ngứa ngáy như bị sốc điện nhẹ cả ngàn mũi. Đó từng là phần kinh khủng nhất – phần làm cô tưởng mình sắp chết. Giờ cô đã quen rồi, và chịu đựng nó khi người cô, từ da đầu tới mũi chân đều run lên. Thiên thần đồng hồ quanh cổ cô dường như chạy nhanh hơn, như nó đồng nhịp với trái tim đang tăng tốc trong ngực cô. Áp lực trong da cô tăng lên – Tessa thở dồn dập – và mắt cô, đã nhắm, bật mở khi những cảm giác lên mức cao nhất – rồi biến mất.

Đã xong rồi.

Tessa mệt mỏi chớp mắt. Giây phút đầu tiên sau khi Biến Hình luôn giống như chảy nước mắt sau khi lặn xuống nước. Cô nhìn mình. Cơ thể mới của cô khá mảnh dẻ, gần như ẻo lả, và váy cô rộng ra, đổ hết xuống sàn. Tay cô, nắm chặt trước mặt, trắng xanh và gầy gò, với đầu ngón nứt nẻ và móng tay bị cắn nham nhở. Bàn tay xa lạ thuộc về người xa lạ.

“Tên cô là gì?” Bà Black hỏi. Ba ta đã đứng lên nhìn Tessa bằng đôi mắt nhạt máu* rực sáng. Bà ta trông như đang đói vậy.

Tessa không trả lời. Cô gái mà cô đang đội lốt sẽ trả lời dùm cô, nói qua cô theo cách linh hồn sẽ nói qua cầu nối – nhưng Tessa ghét nghĩ theo cách đó; Biến Hình đáng sợ hơn vậy nhiều. “Emma,” giọng nói từ Tessa vang lên. “Cô Emma Bayliss thưa bà.”

Giọng đó trả lời, những lời tuôn ra khỏi miệng Tessa, mang theo những hình ảnh sống động. Sinh ra ở Cheapside, Emma là một trong sáu người con. Bố cô đã chết, mẹ bán nước bạc hà ở East End. Emma đã học thêu thùa để kiếm tiền từ khi còn nhỏ. Hằng đêm, cô thường ngồi ở cái bàn nhỏ trong bếp, khâu chần dưới ánh nến mỡ lợn. Đôi lúc khi nến đã tắt và không còn tiền mua cây nến mới, cô sẽ đi ra đường và ngồi dưới một ngọn đèn ga của thành phố, dùng ánh sáng đó mà khâu nốt…

“Có phải đó là việc cô làm vào đêm cô chết không, Emma Bayliss?” bà Dark hỏi. Giờ bà ta hơi nhoẻn miệng cười và liếm môi dưới, như thể đánh hơi xem câu trả lời là gì.

Tessa thấy con phố tối tăm chật hẹp, bị bao phủ trong mà sương mù, một cây kim bạc miệt mài đâm lên kéo xuống dưới ánh đèn ga vàng vọt. Một bước chân vào màn sương. Đôi bàn tay vươn ra nắm lấy vai cô, kéo cô đi, kệ cho cô la hét, vào bóng tối. Cây kim và sợi chỉ rơi khỏi tay cô, cái nơ tuột khỏi tóc khi cô chống cự. Một giọng nói khàn khàn giận dữ quát tháo gì đó. Và một một* con dao bạc lóe lên trong bóng tối, cắt vào da cô, khiến máu trào ra. Cơn đau như lửa thiêu, cơn hoảng sợ chẳng giống bất cứ điều gì cô từng biết. Cô đá người đàn ông đang giữ mình, thành công đánh rơi con dao khỏi tay hắn; cô cầm con dao và chạy, loạng choạng khi yếu dần, người mất máu quá nhanh. Cô co quắp trong hẻm, nghe tiếng rít đằng sau. Cô biết nó đi theo cô, và cô mong chết

trước khi nó tóm được mình…

Phép Biến Hình vỡ tan như kính. Với một tiếng hét Tessa khuỵu xuống, mảnh vải rách rơi khỏi tay cô. Giờ cô lại là cô – Emma đã biến mất, như một lớp da bong đi. Tessa lại một lần nữa chỉ có một mình trong trí óc.

Giọng bà Black từ xa xôi vọng tới. "Theresa? Emma đâu rồi?"

"Cô ta chết rồi,"Tessa thều thào. "Cô ta chết trong hẻm – chết vì mất máu."

"Tốt." Bà Dark thở dài ra chiều hài lòng. "Làm tốt lắm, Theresa. Rất tốt."

Tessa không nói gì. Vạt váy trước lấm tấm máu nhưng cô không thấy đau. Cô biết đó không phải máu cô; đây không phải lần đầu tiên chuyện này xảy ra. Cô nhắm mắt, xoay tròn trong bóng tối, mong không bị ngất.

"Chúng ta nên bắt nó làm từ trước," bà Black nói. "Vấn đề về cô gái Bayliss kia làm em lấn cấn mãi."

Bà Dark trả lời cụt ngủn. "Chị không chắc nó có làm được không. Em nhớ chuyện xảy ra với bà Adam chứ."

Tessa biết ngay họ đang nói gì. Nhiều tuần trước cô đã Biến Hình thành một người phụ nữ chết vì một viên đạn găm vào tim; máu ứa xuống váy và cô ngay lập tức Biến Hình trở lại, hét hoảng loạn tới khi Chị Em bắt cô nhìn thấy mình không sao hết.

"Từ hồi đó nó tiến bộ nhanh đấy chứ chị?" bà Black nói. "Hồi đầu nó còn chẳng biết mình là gì nữa mà."

"Nó quả là một viên ngọc thô," bà Dark đồng tình. "Chính chúng ta đã biến nó thành kim cương đấy chứ. Nếu mà Ông Chủ thất vọng thì chị chẳng hiểu vì lí gì đâu."

Bà Black hơi thở dồn. "Ý chị là… chị nghĩ đến lúc rồi hả?"

"Ôi tất nhiên rồi, em gái yêu quý. Nó sẵn sàng rồi. Giờ đã đến lúc Theresa gặp chủ nhân của chúng ta." Sự hả hê trong giọng bà ta khiến Theresa* khó chịu tới hết chóng mặt. Họ đang nói gì thế? Ông Chủ là ai? Cô nhìn qua mi mắt khép hờ khi bà Dark kéo dây chuông để gọi Miranda tới dưa Tessa về phòng. Vậy là bài học hôm nay đã xong.

"Có lẽ ngày mai," bà Black nói, "hoặc ngay đêm nay. Nếu chúng ta nói với Ông Chủ rằng nó đã sẵn sàng, em không biết ngài sẽ vội đến mức nào."

Bà Dark bước ra từ sau bàn và cười khúc khích. "Chị hiểu em háo hức được trả công sau tất cả những gì chúng ta làm, em gái yêu quý. Nhưng Theresa chưa sẵn sàng. Nó có khả năng kia rồi, nhưng hình thức trông cũng phải ổn chút chứ. Em đồng ý không nào?"

Bà Black đi theo chị mình và đang lầm bầm trả lời gì đó thì bị* cánh cửa mở ra và Miranda bước vào. Trông ả vẫn đù đờ như mọi khi. Thấy Tessa nằm co quắp trong tình trạng khắp người dính máu chẳng làm ả ngạc nhiên. Tessa nghĩ hẳn là ả đã từng chứng kiến nhiều chuyện tồi tệ hơn diễn ra trong căn phòng này rồi.

"Miranda, đưa cô gái này về phòng." Sự hào hứng biến mất, và giọng bà Black lại cộc cằn như thường lệ. "Đưa những thứ… tôi đưa cô… và cho nó mặc đẹp và tươm tất."

"Thứ… bà đưa con?" Miranda bối rối.

Bà Black và bà Dark nhìn nhau với vẻ chán ghét rồi tiến tới chỗ Miranda, làm Tessa không thấy cô gái kia. Tessa nghe loáng thoáng được mấy từ – "váy vóc", "phòng thay đồ", "làm cho nó xinh xinh một chút", và một câu khá khó chịu sau rốt, "Chị à, em không chắc con Miranda đủ thông minh để hoàn thành những yêu cầu nhập nhằng thế."

Làm cho nó xinh xinh một chút. Sao họ phải quan tâm xem cô có xinh hay không khi họ có thể ép cô trông giống người họ muốn chứ? Vẻ ngoài của cô có thế nào thì đã ra sao? Và vì sao Ông Chủ quan tâm chứ? Nhưng, qua hành vi của Hai Chị Em, Tessa biết họ tin ông ta sẽ quan tâm.

Bà Dark rời phòng với cô em theo sau như mọi khi. Đến cửa, bà Dark dừng lại và nhìn Tessa. "Nhớ này, Theresa," bà ta bảo, "ngày hôm nay – đêm nay – là tất cả những gì chúng ta chuẩn bị bao lâu nay." Bà ta nắm váy bằng cả hai ta. "Đừng làm chúng ta thất vọng."

"Đi," Miranda nói. "Chúng ta phải lên tầng."

Tessa chầm chậm đứng lên. Đầu cô đang quay cuồng. Cuộc sống của cô tại Ngôi Nhà Hắc Ám kinh khủng, nhưng cô nhận ra mình đã quen với nó. Cô biết mỗi ngày cô sẽ đón nhận điều gì. Cô biết Chị Em Hắc Ám huấn luyện cô vì một mục đích gì đó. Cô ngây ngốc tin rằng họ sẽ không giết cô. Sao họ phải phí công dạy dỗ cô để cô chết chứ?

Nhưng nghĩ tới cái giọng hả hê của bà Dark khiến cô sựng lại. Gì đó đã thay đổi. Họ đã đạt được điều họ muốn với cô . Họ sẽ được "trả công". Nhưng ai trả?

"Đi," Miranda nhắc lại. "Chúng ta phải chuẩn bị cho cô gặp Ông Chủ."

"Miranda," Tessa nói. Cô nói khẽ như thể nói chuyện với một con mèo đang sợ hãi. Miranda chưa từng trả lời câu hỏi nào của Tessa, nhưng thử thêm lần nữa đâu có chết ai? "Ông Chủ là ai thế?"

Ả im lặng một hồi. Gương mặt xanh xao vô cảm của Miranda vẫn nhìn thẳng. Rồi, Tessa ngạc nhiên khi ả nói. "Ông Chủ là người vĩ đại," cô ta nói. "Cô vinh dự lắm mới được kết hôn cùng ngài."

"Kết hôn?" Tessa nhắc lại. Cô quá sốc tới mức thấy căn phòng rõ hơn – Miranda, tấm vải lấm tấm máu trên sàn, quả địa cầu bằng đồng nặng trịch trên bàn vẫn nghiêng theo đúng góc độ mà bà Black chỉnh. "Với tôi? Nhưng… ông ta là ai?"

"Ngài là một con người vĩ đại," Miranda nhắc lại. "Đó là vinh dự của cô." Ả tiến tới chỗ Tessa. "Giờ cô phải đi cùng tôi."

"Không." Tessa lùi mãi lùi mãi tới khi lưng va vào bàn. Cô tuyệt vọng nhìn quanh. Cô có thể chạy, nhưng không thể vượt qua Miranda để ra khỏi phòng. Căn phòng này không có cửa sổ hay cửa thông sang phòng khác.Nếu cô trốn sau bàn, Miranda chỉ cần kéo cô ra rồi đưa cô lên phòng là xong. "Miranda, làm ơn đi mà."

"Giờ cô phải đi với tôi," Miranda nhắc lại. Ả sắp tóm được Tessa rồi. Tessa thấy mình trong đôi mống mắt đen láy của cô gái kia, ngửi thấy cái mùi hơi giống mùi than cháy đắng nghét, nhàn nhạt trên quần áo và da thịt Miranda. "Cô phải… "

Với toàn bộ sức mạnh Tessa không biết mình có, cô nhấc quả địa cầu trên bàn và quăng vào đầu Miranda.

Nó gây ra tiếng kêu nghe rợn gáy. Miranda loạng choạng lùi lại… rồi đứng thẳng. Tessa ré lên và hạ quả địa cầu mà nhìn trân trối: Toàn bộ nửa mặt bên trái của Miranda bị móp vào như một cái mặt nạ giấy bị dẹt ở một bên. Gò má cô ta bị là phẳng, răng bập vào môi. Nhưng không có lấy một chút máu chảy ra.

"Giờ cô phải đi với tôi," Miranda vẫn nói ề à như thường lệ.

Tessa há hốc miệng.

"Cô phải đi… cô p… phải… cô… cô… cô… cccccccc…" giọng Miranda run lên bần bật và đứt quãng. Ả tiến về phía Tessa rồi tự nhiên đi lệch sang bên. Tessa rời khỏi bàn và bắt đầu lùi xa khi ả bắt đầu quay tròn mỗi lúc một nhanh. Ả vừa rít vừa đi qua phòng như một kẻ say tới khi đâm đầu vào bức tường đối diện… rồi có lẽ bị choáng. Ả đổ gục xuống và nằm bất động.

Tessa lao ra khỏi cửa và chỉ dừng lại một lần để ngoái đầu nhìn vào phòng lần chót. Trong khoảnh khắc ngắn ngủi ấy, cô như thấy khói đen bốc ra từ cơ thể bất động của Miranda, nhưng giờ không phải lúc để nhìn. Tessa lao ra hành lanh, kệ cho cửa mở sau lưng.

Cô theo cầu thang chạy lên tầng trên, suýt dẫm vào váy và đập đầu gối vào bậc thang. Cô hét lên và loạng choạng bò lên tầng đầu tiên, nơi cô lao vào một hành lang dài và ngoằn nghèo dẫn vào bóng tối. Cô thấy vài cánh cửa. Cô thử mở một cửa nhưng nó bị khóa. Các cửa sau đó cũng vậy.

Cuối hành lang có một cầu thang dẫn xuống dưới. Tessa lao xuống và thấy cửa chính. Có lẽ nó từng có một thời vàng son – sàn nhà lát đá cẩm thạch nứt rạn và cáu bẩn, những ô cửa sổ cao cao không che rèm. Chút ánh sáng lọt vào qua đó, chiếu sáng cái cửa đồ sộ. Trái tim Tessa nảy lên. Cô vặn nắm đấm và cửa mở ra.

Trước mắt cô là một con đường rải sỏi, với những ngôi nhà vườn dọc hai bên. Mùi của thành phố ập tới với Tessa – đã lâu lắm rồi cô mới được hít thở khí trời. Giờ trời đã vào lúc chạng vạng và lảng bảng sương mù. Từ đâu đó có tiếng trẻ con la hét nô đùa và tiếng vó ngựa lộp cộp vọng tới. Nhưng đường xá ở đây chẳng có ai, ngoại trừ người đàn ông đang dựa vào cột đèn khí gần đó để đọc báo.

Tessa đi xuống thềm và về phía người lạ. Cô giật giật ống tay bảo người kia, "Xin ngài làm phúc… nếu ngài có thể giúp tôi…"

Hắn quay lại nhìn cô.

Tessa nén tiếng hét. Gương mặt hắn vẫn nhợt nhạt như lần đầu cô gặp tại bến cảng Southampton; đôi mắt ốc nhồi của hắn vẫn làm cô nhớ tới ắt Miranda, và răng hắn sáng như kim loại khi hắn nhe răng cười.

Đó là tay xà ích của Chị Em Hắc Ám.

Chương 2: Địa ngục lạnh lẽo

Giữa ngày và đêm, bên rìa thế giới
Sự sống lơ lửng
Tựa một vì sao
Chúng ta biết về mình ít biết bao

- Lãnh chúa Byron, Don Juan

"Con ngốc," bà Black vừa quát vừa trói cổ tay Tessa vào chân giường. "Cô nghĩ cô trốn thì được gì nào? Cô nghĩ cô có thể đi đâu?"

Tessa chẳng nói chẳng rằng, một mực cắn răng nhìn thẳng. Cô không muốn để bà Black và người chị gái độc ác của bà ta thấy cô sắp khóc đến nơi, hay sợi dây trói cổ chân và cổ tay cô khiến cô nhức nhối tới mức nào.

"Nó chẳng biết mình được hân hạnh tới mức nào," bà Dark đứng chắn cửa để bảo đảm Tessa không giằng dây trói và chạy trốn thêm lần nữa. "Chị bực lắm rồi."

"Chúng ta đã làm tất cả để nó sẵn sàng gặp Ông Chủ," bà Dark thở dài. "Tiếc là dù nó có tài, nó cũng chỉ là đống đất ngu ngốc. Nó là con ngốc giả dối."

"Qủa vậy," bà chị đồng tình. "Nó biết nếu nó trái lời chúng ta thêm lần nữa, thằng anh nó sẽ ra sao chứ? Lần này chúng ta có thể bỏ qua, nhưng lần sau…" Bà ta rít qua kẽ răng tạo nên âm thanh khiến Tessa lạnh gáy. "Nathaniel sẽ không gặp may vậy đâu."

Dù biết mình không nên nói, không nên để họ được đắc ý, nhưng cô không chịu thêm được nữa. "Nếu các người nói cho tôi biết Ông Chủ là ai, hay ông ta muốn tôi làm gì…"

"Đồ ngốc, ngài muốn lấy cô đó." Bà Black buộc nút thắt xong liền lùi lại chiêm ngưỡng thành quả. "Ông ta muốn cho cô mọi thứ."

"Nhưng vì sao?" Tessa thì thào. "Sao lại là tôi?"

"Vì khả năng của cô," bà Dark nói. "Vì bản chất của cô và điều cô có thể làm. Điều chúng tôi dạy cô làm. Cô nên cảm ơn chúng tôi."

"Nhưng anh trai tôi." Nước mắt ầng ậng trong mắt Tessa. Mình sẽ không khóc, cô tự nhủ. "Các người nói nếu tôi làm theo lời các người, các người sẽ thả anh ấy đi…"

"Một khi cô kết hôn với Ông Chủ, ngài sẽ cho cô mọi thứ cô muốn. Nếu cô muốn anh trai mình, cô sẽ có thôi." Giọng bà Black chẳng có tí cảm xúc nào.

Bà Dark cười khúc khích. "Chị biết nó nghĩ gì. Nó nghĩ nếu nó có thể ước gì được nấy, nó sẽ giết chúng ta."

"Đừng phí công tưởng tượng." Bà Black cúi đầu cười. "Chúng tôi đã thỏa thuận với Ông Chủ. Ngài nợ chúng tôi, vì chúng tôi đã giao cô cho ngài." Bà ta tới gần hơn và hạ giọng thì thầm. "Ngài muốn cô khỏe mạnh. Nếu không phải vậy, tôi đã đánh cô nhừ xương rồi. Nếu cô dám trái lời chúng tôi lần nữa, tôi sẽ mặc kệ và quất cô tới khi da cô tróc ra. Hiểu chứ?"

Tessa quay đầu nhìn tường.

———-

Tessa nhớ lại một buổi tối tàu Main vừa đi qua Newfoundland. Tối đó cô không ngủ được. Cô qua ngoài boong để hít thở và thấy cảnh biển đêm với những ngọn núi trắng lấp lóa – một thủy thủ đã bảo cô rằng đó là những tảng băng trôi, đã tách khỏi cả mảng bang* lớn ở phương bắc khi thời tiết ấm lên. Chúng lững lờ trôi trên vùng nước đen giống như những ngọn tháp của một thành phố dưới biển. Tessa đã nghĩ đó là cảnh tượng cô đơn nhất đời mình.

Nhưng giờ cô biết hồi đó mình chỉ tưởng tượng ra cô đơn thôi. Khi Hai Chị Em rời đi, Tessa không còn muốn khóc nữa. Trong cô tràn ngập cảm giác tuyệt vọng trống trải. Bà Dark đã đúng. Vừa rồi cô đã suýt giết chết cả hai anh em.

Cô thử kéo sợi dây buộc chân tay cô vào chân giường. Chúng không nhúc nhích. Những nút thắt rất chặt; chúng cứa vào da thịt cô và làm tay và chân cô đau tựa như bị kim châm. Có lẽ chỉ vài phút nữa thôi, cô sẽ sức cùng lực kiệt*

Một phần trong cô – một phần không hề nhỏ - muốn ngừng chống trả, muốn nằm im ở đó đến khi Ông Chủ tới và đưa cô đi. Nhìn qua ô cửa sổ nhỏ, cô biết trời đã tối. Vậy chẳng mấy chốc nữa ông ta sẽ tới. Có thể ông ta thật lòng muốn cưới cô. Có lẽ ông ta thật lòng muốn cho cô mọi thứ.

Đột nhiên cô nghe thấy giọng dì Harriet vang lên trong đầu: Tessa, khi con tìm được một nửa của mình, con hãy nhớ điều này: con biết anh ta là người thế nào không phải bằng lời nói, mà qua hành động của anh ta.

Tất nhiên dì Harriet nói đúng. Cô không muốn lấy một người để cô sống cảnh cầm tù và nô dịch, giam cầm anh trai cô và nhân danh "tài năng" của cô để tra tấn cô. Đó là một sự bôi bác và cợt nhả. Chỉ có trời mới biết khi đã có cô trong tay rồi, Ông Chủ sẽ còn làm gì nữa. Ôi trời, cô chẳng muốn sống qua những khoảnh khắc tồi tệ đó!

Chúa ơi! Tài năng của cô mới vô dụng làm sao. Biến hình ư? Sao cô không có năng lực phóng hỏa, bóp méo kim loại hay dao mọc ra từ móng tay cơ chứ? Hoặc giả nếu như cô có thể biến thành vô hình, hay thu nhỏ như chuột…

Cô có thể Biến Hình thành một người cũ mà không cần chạm vào đồ của họ. Hai Chị Em đã từng bắt cô nhớ cách làm chuyện đó. Và đây là lần đầu tiên cô thấy biết ơn họ.

Cô dựa lưng vào tấm nệm cứng và cố nhớ lại. Con đường, nhà bếp, cây kim đưa lên đâm xuống, ánh đèn khí. Cô mong chờ nó, mong chờ được Biến Hình. Tên cô là gì? Emma. Emma Bayliss…

Biến Hình đột ngột lao ầm tới như một cái tàu hỏa, tống toàn bộ hơi thở ra khỏi cô – lớp da và bộ xương của cô, tất cả đều thay đổi. Cô cố nén tiếng hét và cong lưng…

Kết thúc rồi. Tessa chớp mắt rồi ngước lên trần nhà, ngoái đầu nhìn hai bên sau đó tới sợi cổ tay* và sợi dây trói. Đôi bàn tay cô – đôi bàn tay của Emma – gầy và mảnh mai với vòng dây lỏng lẻo quanh cổ tay nhỏ nhắn. Tessa sung sướng giằng tay ra và ngồi thẳng rồi xoa xoa cái cổ tay đỏ lừ vết dây trói.

Chân cô vẫn bị trói. Cô nhoài tới và thoăn thoắt tháo nút thắt. Bà Black thắt nút cừ như các tay thủy thủ. Tới khi sợi dây trói rơi ra và Tessa đứng dậy được, những ngón tay cô đã rớm máu và đau buốt.

Tóc Emma mỏng quẹt và trơn nên xổ ra khỏi những cái kẹp tóc. Tessa bực bội hất tóc ra sau và lắc mình thoát khỏi dáng vẻ của Emma. Một lần nữa mái tóc dài dày quen thuộc của Tessa lại xuất hiện giữa những ngón tay cô. Liếc nhìn tấm gương đối diện, cô thấy Emma Bayliss nhỏ bé đã biến mất và cô được trở lại làm mình.

Một tiếng động vang lên sau lưng khiến Tessa quay phắt lại. Nắm đấm cửa đang bị xoay vặn liên tục, tựa như bên kia có người đang cố trầy trật mở cửa.

Là bà Dark, cô nghĩ. Người đàn bà kia đã trở lại và bà ta sẽ vụt tới nát thân cô ra mất. Bà ta trở lại để đưa cô tới gặp Ông Chủ đây mà. Tessa vội chạy tới cầm cái bình sứ trên bồn rửa mặt lên rồi trốn bên cửa. Tay cô cầm cái bình chặt tới độ trắng bệch.

Cánh cửa bật mở. Trong bóng tối lờ mờ, Tessa chỉ thấy bóng ai đó bước vào phòng. Cô lao tới và dùng hết sức giáng cái bình xuống…

Cái bóng di chuyển nhanh như chớp, nhưng không kịp: cái bình đã đập vào cánh tay đang giơ ra của người kia trước khi bay khỏi tay Tessa, đập vào tường và vỡ tan tành. Những mảnh vụn lả tả rơi xuống trong tiếng hét của người lạ mặt.

Đó rõ ràng là giọng nam giới. Tiếp theo đó, Tessa được nghe một loạt những câu chửi thề.

Cô lùi lại rồi lao ra cửa – nhưng nó đã bị đóng sập lại và mặc cho cô vặn nấm* đấm thế nào, cánh cửa cũng không xuy xuyển. Luồng ánh sáng chói mắt bừng chiếu trong căn phòng hệt như một vầng mặt trời. Tessa quay phắt lại, chớp chớp mắt… rồi đứng hình.

Một người con trai đang đứng trước mặt cô. Anh không lớn hơn cô là mấy – có lẽ chỉ khoảng mười bảy mười tám tuổi. Anh mặc đồ như công nhân – áo khoác đen bạc màu, quần vải đi cùng đôi giày đã xờn rách. Anh không mặc áo chẽn, trên ngực và eo là những sợi dây da giăng chằng chịt, đeo đủ các loại vũ khí, từ dao găm tới dao nhíp và những lưỡi dao trông như được làm bằng băng. Anh đang cầm viên đá tỏa ánh sáng chói mắt trên tay phải. Bàn tay trái với những ngón tay dài thanh mảnh đang chảy máu do bị những mảnh bình vỡ cứa vào.

Nhưng đó không phải những điều làm cô đứng hình. Anh có gương mặt điển trai nhất cô từng thấy. Mái tóc đen rối và đôi mắt xanh trong vắt. Đôi gò má duyên dáng, đôi môi dày và hàng mi dài rợp xuống. Đến cái cằn cổ trông cũng vô cùng hoàn mĩ. Anh giống hệt những gì cô hằng tưởng tượng về nam chính trong một cuốn tiểu thuyết. Tất nhiên trong tưởng tượng không có khoản cô được nam chính hoa tay múa chân nguyền rủa.

Có vẻ anh đã nhận ra Tessa đang nhìn mình nên dừng lại. “Em làm đứt tay anh rồi,” anh nói. Giọng anh mới dễ nghe làm sao. Mang khẩu âm Anh. Rất bình thường. Anh nhìn tay mình với vẻ buộc tội. “Em có thể giết chết anh đấy nhé.”

Tessa trố mắt nhìn. “Anh là Ông Chủ à?”

Anh nghiêng đầu. Máu chảy lấm tấm xuống sàn. “Ôi trời, anh mất máu nhiều quá. Anh chết mất.”

“Anh là Ông Chủ à?”

“Ông Chủ?” Anh hơi ngạc nhiên trước kiểu gặng hỏi của Tessa.”Là “người tài giỏi” trong tiếng latinh phải không?”

“Em…” Tessa càng lúc càng cảm thấy như đang mắc kẹt trong một giấc mơ kỳ quái. “Chắc thế.”

“Anh giỏi nhiều thứ lắm. Xác định các con phố của Luân Đôn này, nhảy điệu Cadri này, rồi cả cắm hoa Nhật Bản, giả ngốc, giả bộ không xỉn hay dùng vẻ quyến rũ để làm vui lòng phái nữ nữa…”

Tessa nhìn chằm chằm.

“Lạy đấng Ala,” anh tiếp tục, “nhưng chưa có ai gọi anh là “người tài giỏi” hay “Ông Chủ” hết. Đáng tiếc hơn…”

“Giờ anh có xỉn không đấy?” Tessa hỏi cực kỳ nghiêm túc, nhưng ngay khi lời nói vừa rời đầu lưỡi, cô biết mình thật khiếm nhã – hay tệ hơn, cô đang tán tỉnh anh. Đấy là chưa kể anh đang đứng vững thế kia cơ mà. Cô đã thấy Nate say xỉn quá nhiều nên biết chứ. Chắc anh chàng này bị điên thôi.

“Hỏi rất thẳng thắn, nhưng chắc em là người Mỹ, đúng không?” anh tỏ vẻ hào hứng. “Đúng, nghe giọng là biết. Vậy em tên gì?”

Tessa choáng váng nhìn. “Tên em á?”

“Bộ em không biết hả?”

“Anh… anh đùng đùng lao vào phòng em, dọa em sợ chết khiếp, và giờ anh hỏi tên em sao? Vậy tên anh là gì nào? Và anh là ai?”

“Anh là Herodale,” chàng trai kia vui vẻ đáp. “William Herodale, nhưng mọi người thường gọi anh là Will. Đây là phòng của em thật sao? Trông không được đẹp lắm nhỉ?” anh vẩn vơ đi ra cửa sổ rồi dừng lại xem xét chồng sách trên táp đầu giường, rồi tới cái giường. Anh vẫy tay về đám dây thừng. “Em thường ngủ trong tư thế bị trói trên giường à?”

Lạ thật, tronh tình thế này mà cô vẫn ngượng chín mặt được. Cô có nên nói thật không? Liệu anh có thể là Ông Chủ không nhỉ? Nhưng nói thật, một người có dáng vẻ thế kia không cần phải trói một tiểu thư nào để buộc cô ta kết hôn với mình.

“Đây. Cầm lấy.” Anh đưa cô viên đá phát sáng. Tessa cầm lấy, cứ nghĩ nó sẽ làm bỏng tay cô, nhưng trái lại, nó khá lạnh. Ngay khi chạm vào lòng bàn tay cô, ánh sáng của nó dịu lại. Cô thất vọng nhìn anh, nhưng anh đã ra cửa sổ và nhìn ra ngoài, có vẻ chẳng buồn quan tâm tới cô. “Tiếc là chúng ta đang ở tầng ba. Anh có thể nhảy xuống ngon lành, nhưng chắc em chết mất. Không, chúng ta phải ra cửa và tìm cách trốn ra.”

"Đi ra… Sao cơ?" Tessa cảm thấy hơi bối rối và lắc đầu. "Em không hiểu."

"Sao em lại không hiểu được nhỉ?" Anh chỉ chồng sách của cô. "Em đọc tiểu thuyết. Rõ ràng là anh tới đây cứu em. Anh không giống ngài Galahad à?" Anh giơ tay rất kịch. "Ta có thể lấy một địch mười. Vì ta mang trái tim trinh bạch…"

Từ đâu đó trong căn nhà có tiếng vọng tới. Đó là tiếng đóng cửa.

Will nói một từ ngài Galahad không bao giờ nói và nhảy xuống khỏi cửa sổ. Anh tiếp đất kèm theo một cái nhăn mặt và bực bội nhìn bàn tay bị thương. "Anh sẽ lo vấn đề này sau. Đi nào…" Anh chỉ thẳng vào cô, trong mắt anh lên vẻ dò hỏi.

"Gray," cô lí nhí đáp. "Theresa Gray."

"Gray à," anh nhắc lại. "Vậy đi nào, Gray." Anh đi qua cô, tiến về cánh cửa, vặn nắm đấm và kéo…

Cửa không suy xuyển.

"Không được đâu," cô nói. "Cửa này không mở được từ bên trong."

Will cười nhăn nhở. "Thật sao?" Anh đưa tay xuống thắt lưng, với lấy một món vũ khí treo trên đó. Anh chọn vật giống một cành cây dài mảnh, được làm từ vật liệu màu trắng bạc. Anh dí mũi nó lên cửa và vẽ. Những đường đen như mực và mảnh mai uốn lượn từ đầu thanh trụ. Từng nét vẽ xuất hiện kèm theo tiếng xèo xèo trên mặt gỗ.

"Anh đang vẽ à?" Tessa hỏi. "Em không hiểu sao nó có thể…"

Một âm thanh nghe như tiếng kính vỡ vang lên. Nắm đấm cửa dù chẳng ai động tới bỗng xoay càng lúc càng nhanh, và cánh cửa bật mở kèm theo chút khói bốc lên từ bản lề.

"Giờ em hiểu rồi đấy," Will nói và nhét cái vật kỳ lạ về chỗ cũ, sau đó ra hiệu cho Tessa đi theo mình. "Đi nào."

Cô lưỡng lự nhìn lại căn phòng đã giam giữ cô suốt hai tháng qua. "Sách của em…"

"Anh sẽ lấy thêm cho em." Anh đẩy cô đi vào hành lang phía trước và đóng cửa lại. Sau đó anh nắm lấy cổ tay cô và lôi cô chạy dọc hành lang và ngoặt ở khúc quanh. Cô thấy cái cầu thang cô đã cùng Miranda lên xuống không biết bao nhiêu lần. Will đi hai bậc một và lôi cô vất vả chạy theo.

Khi tới đầu cầu thang, cô nghe thấy tiếng hét. Giọng bà Dark thật không lẫn vào đâu được.

"Họ thấy em biến mất rồi," Will nói. Họ tới tầng đầu tiên và Tessa đi chậm lại – và bị Will lôi xềnh xệch đi. Anh có vẻ không định dừng bước.

"Chúng ta không đi qua cửa trước sao?" cô hỏi.

"Không thể. Tòa nhà bị bao vây rồi. Có một hàng xe ngựa đậu đằng trước. Có vẻ anh tới vào một thời điểm thú vị tới không ngờ." Anh lại nhìn xuống cầu thang và Tessa nhìn theo. "Em biết Chị Em Hắc Ám dự định làm gì vào tối nay không?"

"Không."

"Nhưng em đang chờ Ông Chủ, đúng không?" Giờ họ đã vào tầng hầm, nơi những bức tường trát vữa nhường chỗ cho tường đá ẩm ướt. không* có ngọn đèn của Miranda, nơi này khá tối tăm. Hơi nóng ùa tới tựa như sóng triều. "Thiên thần ơi, nơi này giống tầng chín của địa ngục quá…"

"Tầng chín của địa ngục rất lạnh," Tessa buột miệng.

Will nhìn. "Gì cơ?"

"Trong Hỏa ngục," cô bảo. "Địa ngục lạnh. Nó được băng tuyết bao phủ."

Anh nhìn cô thêm một lúc lâu nữa, khóe miệng khẽ giật rồi anh giơ tay ra. "Đưa anh đèn phù thủy." Thấy vẻ bối rối của cô, anh sốt ruột kêu lên một tiếng. "Viên đá. Đưa anh viên đá."

Khoảnh khắc tay anh chạm vào viên đá, nó lại bừng sáng trong*. Lần đầu tiên cô thấy trên mu bàn tay anh có một họa tiết được vẽ bằng mực đen. "Gray này, về vấn đề nhiệt độ của địa ngục," anh nói "để anh cho em một lời khuyên. Một anh chàng điển trai cố cứu em ra khỏi số phận đáng sợ không bao giờ sai. Kể cả nếu anh ta có bảo bầu trời màu tía và do nhím tạo ra cũng vậy."

Anh ấy điên thật rồi, Tessa nghĩ nhưng không nói ra. Cô quá hoảng khi thấy anh đi ra cánh cửa lớn dẫn vào phòng của Chị Em Hắc Ám.

"Đừng!" cô nắm tay anh kéo lại. "Không được đi đường đó. Vào đó rồi chúng ta không có lối ra đâu. Đó là đường cụt."

"Em lại sửa lưng anh nữa." Will quay lại và đi về cái hành lang tối tăm luôn làm Tessa sợ. Cô nuốt khan một cái và đi theo.

Hành lang dần hẹp lại theo bước chân họ. Hơi nóng càng lúc càng cao khiến tóc Tessa quăn lại rồi bết vào cổ và thái dương. Không khí hầm hập đến khó thở. Họ lẳng lặng bước một lúc lâu, tới khi Tessa không chịu nổi nữa. Cô phải hỏi dù biết câu trả lời là không.

"Anh Herodale," cô nói. "Anh trai em nhờ anh tới tìm em à?"

Cô chỉ sợ anh nói ra một lời điên khùng gì đó nhưng hóa ra, anh chỉ nhìn cô với vẻ tò mò. "Chưa từng nghe đến anh trai em," anh nói và cô thấy lòng nhói lên nỗi thất vọng. Cô biết Nate không thể nhờ chàng trai này tới tìm cô, bởi nếu không, anh đã biết tên cô rồi. Tuy vậy, cô vẫn thấy đau lòng. "Và cách đây mười phút, anh chưa từng nghe thấy tên em, Gray ạ. Anh lần theo dấu vết liên quan tới cái chết của một cô gái cách đây hai tháng. Cô ta bị giết và bỏ lại trong con hẻm tới chết vì mất quá nhiều máu. Cô ta chạy trốn khỏi… cái gì đó." Hành lang chia làm ba và sau khi dừng một lúc, Will đi sang trái. "Bên cạnh xác cô ta là một con dao dính máu của cô ta. Trên đó có biểu tượng hình hai con rắn cắn đuôi nhau."

Tessa giật mình. Bị bỏ lại trong con hẻm tới chết vì mất quá nhiều máu. Bên cạnh xác cô ta là một con dao. Chắc chắn đó là xác Emma. "Nó giống hệt biểu tượng trên cỗ xe ngựa của Chị Em Hắc Ám. À anh* gọi bà Dark và bà Black như vậy …"

"Em không phải người duy nhất gọi họ thế; các cư dân Thế Giới Ngầm cũng gọi vậy," Will nói. "Anh phát hiện ra điều đó khi điều tra biểu tượng đó. Anh trao giải để lấy thông tin. Và thế là anh nghe được tên Chị Em Hắc Ám."

"Thế Giới Ngầm?" Tessa bối rối nhắc lại. "Đó là một địa danh ở Luân Đôn à?"

"Đừng để tâm," Will nói. "Anh đang khoe khoang khả năng điều tra, và anh không muốn bị ngắt lời. Anh nói đến đâu rồi nhỉ?"

"Con dao…" Tessa ngừng nói khi nghe một giọng nói thanh thanh, ngọt ngào và không lẫn vào đâu được vang trong hành lang.

"Gray." Giọng bà Dark. Nó như uốn éo vang giữa các bức tường như một cuộn khói. "Gray ơiiii. Cô ở đâu?"

Tessa chết lặng. "Ôi Chúa ơi, họ đuổi đến nơi rồi…"

Will lại nắm cổ tay cô và họ cùng chạy. Ngọn đèn phù thủy tỏa những bóng đen kỳ dị lên những bức tường đá trong khi họ lao đi trong hành lang ngoằn ngoèo. Sàn hơi dốc xuống, những phiến đá dưới chân dần ẩm trơn hơn khi không khí bao quanh họ càng lúc càng nóng. Họ có cảm giác như đang chạy xuống địa ngục khi giọng Chị Em Hắc Ám vang vọng giữa các bức tường.

"Cô Graaaay. Cô biết chúng tôi sẽ không để cô chạy thoát đâu. Chúng tôi sẽ không để cô trốn! Cưng à, chúng tôi sẽ tìm ra cô. Cô biết mà."

Will và Tessa rẽ ở khúc quanh và dừng lại – cuối hành lang là một cánh cửa sắt cao cao. Will thả tay Tessa và tông người vào đó. Chúng bật mở và anh chuệnh choạng bước vào. Tessa vào theo rồi quay người đóng cửa lại. Sức nặng của cô* khiến cô suýt không đóng nổi, và cô phải dùng lưng để đẩy chúng đóng chặt lại.

Ánh sáng duy nhất trong căn phòng phát ra từ viên đá phát sáng của Will. Giờ nó giống như một hòn than hồng ngắn giữa những ngón tay anh. Chúng chiếu sáng anh trong bóng tối, tựa như một ngọn đèn sân khấu, còn anh vòng qua cô để cài then cửa lại. Then cửa nặng, gỉ sét và khi đứng gần anh thế này, Tessa cảm nhận được cơ thể anh gồng lên khi anh kéo nó rơi đúng vào vị trí.

"Gray?" Anh dựa vào cô, lưng cô tì lên cửa. Cô nghe rõ nhịp tim rộn ràng của anh – hay của cô nhỉ? Ánh sáng trắng kỳ dị từ viên đá hắt bóng lên gò má anh, chiếu rõ những giọt mồ hôi trên xương quai xanh. Cô thấy phía trên cổ áo hé mở ra của anh cũng có những họa tiết giống ở tay. Chúng đều dày nét, mang màu đen như thể được vẽ bằng mực.

"Chúng ta đang ở đâu?" cô thì thào. "Chúng ta an toàn chưa?"

Anh không nói không rằng mà lùi ra và giơ tay phải lên. Cùng với đó, ánh sáng thêm rực rỡ chiếu tỏa khắp căn phòng.

Họ đang ở trong một căn hầm, nhưng rất rộng. Tường, sàn và trần nhà đều bằng đá, đổ dốc xuống một cái rãnh ở giữa phòng. Ở đây chỉ có một ô cửa sổ nằm cao cao trên tường. Không có cánh cửa nào khác ngoài cái họ vừa đi qua. Nhưng những điều đó không khiến Tessa muốn ngừng thở.

Nơi này là một trại giết mổ. Những cái bàn gỗ dài chạy dọc theo căn phòng. Những thi thể trắng ởn, bị cắt xẻo nằm trên đó. Mỗi cái xác lại có một vết rạch hình chữ Y trên ngực và những cái đầu oặt ra khỏi bàn, mái tóc những người phụ nữ đổ dài xuống sàn giống như những cái chổi. Ở cái bàn giữa là một chồng dao và thiết bị máy móc dính máu khô – những bánh răng bằng đồng và cưa bằng bạc.

Tessa đưa tay lên che miệng để ngăn tiếng hét chực bật ra. Cô nếm thấy vị máu khi cắn vào tay mình. Will dường như không để ý; mặt anh trắng bệch nhìn quanh, miệng lầm bầm gì đó Tessa nghe không rõ.

Cánh cửa sắt thình thình rung động như bị gì đó lao vào. Tessa bỏ bàn tay chảy máu xuống và hét gọi. "Anh Herodale!"

Anh quay lại đúng lúc cánh cửa rung lên lần nữa. Một giọng nói vọng tới từ phí bên kia. "Gray! Ra ngay, chúng tôi sẽ không làm hại cô."

"Họ nói dối đấy," Tessa vội nói.

"Ồ, em nghĩ vậy sao?" Với giọng tràn ngập sự chế giễu hết mức con người có thể, Will nhét viên đá phù thủy vào túi và nhảy lên cái bàn giữa để đầy những thiết bị máy móc dính máu. Anh cúi xuống cầm cái bánh răng bằng đồng lên và thử ước lượng sức nặng của nó. Anh kêu lên một tiếng để lấy sức rồi phi nó ra cửa sổ; kính vỡ tan và Will cất cao giọng: "Henry! Henry! Em cần anh giúp!"

"Henry là ai?" Tessa hỏi, nhưng đúng lúc đó cánh cửa rung lên lần thứ ba và một vết rạn nhỏ xuất hiện trên tấm sắt. Rõ ràng cửa sẽ không cầm chân Chị Em Hắc Ám được lâu hơn. Tessa chạy tới bàn và cầm bừa một món vũ khí lên – đó là lưỡi cưa thường được người ta dùng để cắt xương. Cô quay phắt lại, cầm chặt lấy nó khi cánh cửa bật mở.

Chị Em Hắc Ám đứng tại cửa – bà Dark cao và xương xẩu như cây cời than trong chiếc váy dạ hội màu xanh vỏ chanh và bà Black với gương mặt đỏ lựng, đôi mắt nheo lại. Một quầng tia lửa xanh bao lấy họ, giống như những bông pháo hoa nhỉ xíu. Họ nhìn qua Will đang đứng trên bàn với con dao bạc rút ra từ thắt lưng ra cầm trên tay với Tessa*. Đôi môi như sợi chỉ đỏ trên gương mặt trắng xanh của bà Black nhoẻn thành một nụ cười. "Gray bé nhỏ," bà ta nói. "Cô nên biết đường mà không bỏ chạy chứ. Chúng tôi đã nói chuyện gì sẽ xảy ra nếu cô dám chạy nữa rồi mà…"

"Vậy là đi! Đánh chết tôi đi. Giết tôi đi. Tôi không quan tâm!" Tessa hét lên và hài lòng khi thấy vẻ hơi giật mình của Chị Em Hắc Ám. Trước đây cô sợ họ nên không dám ho he gì. "Tôi sẽ không để các bà trao tôi cho Ông Chủ đâu! Tôi thà chết còn hơn!"

"Gray yêu quý, không ngờ miệng lưỡi cô sắc sảo tới vậy," bà Black nói. Bà ta thận trọng tháo găng tay phải và đó là lần đầu tiên Tessa được thấy bàn tay trần của bà ta. Nước da xám dày bịch như chân voi với bộ vuốt dài đen sì. Chúng trông sắc như dao. "Có lẽ nếu chúng tôi cắt đầu cô ra, cô sẽ biết điều hơn."

Bà ta tiến về phía Tessa… và bị Will nhảy xuống chặn đường. "Malik," anh nói và lưỡi dao sáng lên như một ngôi sao.

"Này nhóc Thợ Săn Bóng Tối, liệu hồn mà tránh đường ra cho ta," bà Black nói. "Và mang con dao thiên thần đi cùng. Đây không phải trận chiến của bay."

"Bà sai rồi," Will nheo mắt. "Tôi được nghe vài điều về bà. Những lời đồn lan trong Thế Giới Ngầm tựa như một dòng chất độc đáng sợ. Tôi nghe nói chị em bà sẵn sàng trả khá hời để mua các thi thể, và các bà không quan tâm xem người ta lấy chúng từ đâu."

"Sao bay phải làm ầm lên vì mấy cái xác người phàm chứ?" Bà Dark cười khúc khích và tiến tới bên cạnh em gái, để Will, với lưỡi dao sáng chói, đứng chắn giữa Tessa và hai người phụ nữ kia. "Nhóc Thợ Săn Bóng Tối, chúng ta không định tranh cãi với bay, trừ khi bay muốn. Bay đã xâm phạm lãnh địa của chúng tôi* và phá vỡ luật Hiệp Ước. Chúng ta có thể báo với Clave…"

"Tuy Clave không đồng tình với việc xâm phạm gia cư, nhưng họ càng không thích thấy cảnh con người bị chặt đầu và lột da. Họ

rất ghét chuyện đó," Will nói.

"Con người?" Bà Dark phun phì phì. "Người phàm mới đúng. Bay chẳng quan tâm gì tới họ* hơn chúng ta đâu." Đoạn, bà ta nhìn Tessa. "Cậu ta đã nói với cô rằng mình là gì chưa? Cậu ta không phải người…"

"Bà mới vậy ấy," Tessa run run nói.

"Và cô ta nói cho cậu biết cô ta là gì chưa?" Bà Black hỏi Will. "Về khả năng của cô ta nữa."

"Nếu phải đoán," Will đáp, "Tôi nghi nó có liên quan đến Ông Chủ."

Bà Dark nghi hoặc. "Bay biết Ông Chủ sao?" Bà ta liếc nhìn Tessa. "À, ta hiểu. Đó là cô ta nói cho bay nghe. Nhóc thiên thần ơi, Ông Chủ nguy hiểm hơn bay tưởng nhiều. Và ông ta đã đợi người có khả năng như Tessa từ rất lâu rồi. Bay có thể nói nhờ có ông ta mà Tessa có mặt trên cõi đời này…"

Lời nói của bà ta bị ngắt ngang khi toàn bộ bức tường phía đông sụp đổ. Tessa thấy nó thật giống cảnh tượng bức tường Jericho sụp xuống trong cuốn Kinh thánh cũ của mình. Một lúc trước bức tường còn ở đó vậy mà lát sau đã không còn. Thế vào đó là một lỗ hổng hình chữ nhật đang bốc bụi vữa lên mù mịt.

Bà Dark ré lên và nắm váy bằng bàn tay xương xẩu. Rõ ràng cũng giống như Tessa, bà ta không hề nghĩ bức tường sẽ sụp xuống.

Will nắm lấy tay Tessa và kéo cô lại, dùng cơ thể che chắn cho cô khi những mảnh đá và vữa rơi xuống. Trong lúc ấy, cô vẫn nghe thấy tiếng hét của bà Black.

Tessa vặn vẹo trong lòng Will để cố nhìn xem có chuyện gì. Bà Dark đang chỉ những ngón tay xương xẩu vào cái lỗ hổng đen đúa. Bụi đã hơi lắng xuống, đủ để họ thấy những người đang tiến vào qua cái lỗ. Họ thấy hai người: một cầm con dao cũng tỏa ánh sáng trắng xanh như con dao của Will. Họ là thiên thần, Tessa nghĩ thầm. Ánh sáng chói như vậy cơ mà. Nếu họ không phải thiên thần, vậy họ là gì?

Bà Black gào lên và lao tới. Bà ta giơ tay và những đốm lửa bắn ra tựa pháo hoa. Tessa nghe có tiếng hét – của con người – và Will vội thả Tessa ra rồi quay phắt lại và phi con dao sáng loáng về phía bà Black. Nó xé gió bay đi và cắm phập vào ngực bà ta. Bà ta gào thét rồi loạng choạng lùi lại và đổ sầm xuống một trong những cái bàn ghê tởm kia, trúng đám máu khô và những mảnh vụn gỗ.

Will cười, nhưng không vui vẻ. Anh quay lại nhìn Tessa một lúc lâu nhưng không nói gì – sau đó những người bạn đồng hành của anh trong chiếc áo bó màu đen, cầm thứ vũ khí sáng loáng, ùa tới quanh anh. Cả hai di chuyển nhanh đến độ Tessa chỉ nhìn thấy những cái bóng.

Tessa lùi xa khỏi vụ ẩu đả giữa phòng, nơi bà Dark đang vừa chửi rủa vừa cầm chân những người kia bằng những tia lửa bay ra khỏi tay bà ta tựa như cơn mưa lửa. Trong khi ấy, bà Black quằn quại trên sàn nhà, những cuộn khói đen từ người bà ta bốc lên như thể bà ta bị thiêu cháy từ bên trong.

Tessa ra cánh cửa mở dẫn vào hành lang – và những bàn tay khỏe như gọng kìm kéo cô trở lại. Tessa hét và vặn vẹo, nhưng không thoát ra nổi. Cô quay đầu sang bên và cắn bàn tay đang nắm cánh tay trái của cô. Có người hét lên và thả cô ra. Cô quay phắt lại, thấy người đàn ông cao lớn với mái tóc đỏ rối nùi, và bàn tay trái chảy máu ôm trước ngực đang nhìn cô với vẻ muốn tiến tới tiếp. "Will!" anh ta hét. "Cô ấy cắn anh!"

"Vậy sao Henry?" Will, vẫn vui vẻ như thường lệ, trông như một linh hồn bị triệu hồi từ trận hỗn loạn của khói và lửa. Đằng sau anh, Tessa thấy người bạn đồng hành thứ hai – một chàng thanh niên tóc nâu dáng người chắc lẳn – giữ chặt bà Dark đang vùng vẫy. Bà Black giờ là một hình hài đen sì co quắp trên sàn. Will nhướng mày nhìn Tessa. "Sao em lại cắn người?" anh nói. "Thế là bất lịch sự lắm đấy. Không ai bảo em vậy sao?"

"Và chạm vào một cô gái lạ cũng là hành vi bất lịch sự." Tessa ngại ngùng nói. "Không ai bảo anh vậy sao?"

Anh chàng tóc đỏ mà Wil gọi là Henry vảy bàn tay chảy máu và cười đấu dịu. Tessa thấy anh ấy có gương mặt ưa nhìn. Cô thấy hơi hối hận vì đã cắn anh ấy.

"Will! Cẩn thận!" Anh chàng tóc nâu hét. Will quay phắt lại thấy gì đó bay trong không trung, suýt trúng đầu Henry và đập vào bức tường đằng sau Tessa. Đó là một bánh răng lớn, và nó và* cắm chặt vào tường như miếng đá cẩm thạch cắm trên bát mì. Tessa quay lại… và thấy bà Black tiến về phía họ với ánh mắt rực cháy như than hồng trên gương mặt trắng bệch. Những lưỡi lửa đen đúa rừng rực bốc ra từ chuôi dao cắm trên ngực bà ta.

"Chết tiệt…" Will rút thêm một con dao nữa từ thắt lưng. "Mình tưởng đã hạ được cái thứ đó rồi chứ…"

Bà Black nhe răng và lao tới. Will nhảy tránh, nhưng Henry không nhanh như vậy; bà ta đâm sầm vào và đẩy anh ấy ngã ngửa. Dường như chỉ trong một tích tắc, bà ta đã đè Henry ra, rồi gầm ghè và cắm bộ vuốt sắc nhọn vào ngực anh ấy. Henry thét lên. Will quay phắt lại với con dao giờ đã cầm chắc trong tay. Anh vừa giơ nó lên vừa hét "Uriel!" và nó đột ngột lóe sáng như một ngọn đuốc. Tessa đứng dán vào tường khi anh chém xuống. Bà Back ngoái lại, định dùng bộ vuốt tóm lấy anh…

Và lưỡi dao chém ngọt qua cổ họng bà ta. Đầu bà ta rơi xuống đất, lăn lông lốc và nảy lên vài lần khi Henry, hét lên vì khó chịu và ướt máu đen sì, đẩy phần thi thể còn lại của bà ta ra khỏi người anh rồi loạng choạng đứng dậy.

Một tiếng gầm đáng sợ vang khắp phòng. "Khôngggggg!"

Đó là tiếng bà Dark. Anh chàng tóc nâu đang giữ bà ta bỗng hét lên khi một ngọn lửa xanh lam bắn ra từ tay và mắt bà ta. Cậu hét lên đau đớn rồi ngã sang bên khi bà ta giằng ra và tiến về phía Will và Tessa với đôi mắt cháy sáng như hai ngọn đuốc đen sì. Bà ta rít lên bằng thứ ngôn ngữ Tessa chưa từng nghe thấy. Nó nghe như tiếng lửa cháy lách tách. Bà ta giơ một tay lên và ném một lưỡi sét về phía Tessa. Will hét và giơ con dao phát sáng ra chắn. tia sét nảy khỏi lưỡi dao và trúng mot bức tường đá, khiến nó đột ngột tỏa ánh sáng kỳ dị.

"Henry!" Will hét gọi mà không buồn quay lại. "Nếu anh có thể sớm đưa Gray tới nơi… an toàn…"

Bàn tay vừa bị cắn của Henry nắm lấy vai Tessa khi bà Dark lại ném một lưỡi sét nữa về phía cô. Vì sao bà ta muốn giết mình? Tessa váng vất nghĩ. Sao bà tà không nhắm vào Will chứ? Và khi Henry kéo cô lại, lại có thêm những lưỡi sét bật khỏi lưỡi dao của Will và tạo nên hàng tá những mảnh sáng chói lòa. Tessa trố mắt chiêm ngưỡng vẻ đẹp kỳ ảo của nó một lúc lâu. Sau đó, cô nghe thấy tiếng Henry hét bảo cô thụp xuống, nhưng đã quá muộn. Một mảnh sáng trúng vai cô với một lực mạnh khó tưởng. Cô cảm giác như bị một đoàn tàu hỏa đâm vào. Cô ngã khỏi vòng tay Henry. Đầu cô đập vào tường, đau tới nảy đom đóm mắt. Cô chỉ kịp nghe tiếng cười choe chóe của bà Dark trước khi thế giới biến mất.

Chương 3: Học viện

Yêu, hận, tình, thù tạo ra nhântính
Chúng là biểu hiện và đặc điểmcủa nhân tính

-Robert Browning, Paracelsus

Trong giấc mơ, Tessa một lần nữabị trói nằm trên chiếc giường đồng tại Ngôi Nhà Hắc Ám. Chị Em Hắc Ám đứng trướcmặt cô, vừa lách cách đan len vừa cười the thé. Trong lúc Tessa nhìn, gương mặt họ dần biến đổi, cầu mắt thụt vào trong, tóc rụng từng búi và những đường khâu khóa chặt môi họ ại. Tessa hét thất thanh, nhưng họ có vẻ chẳng nghe thấy.

Hai Chị Em bỗng biến mất không dấu vết và dì Harriet, với gương mặt đỏ lựng hệt như lúc rơi vào cơn sốt đã cướp đi sinh mạng dì, đứng cạnh Tessa. Dì nhìn Tessa với vẻ buồn bã khó tả. "Dì đã có rồi," dì nói. "Dì đã cố yêu thương con. Nhưng rất khó yêu thương một đứa bé còn chẳng phải là người…"

"Không phải người ư?" Một giọng nữ lạ lùng vang lên. "Enoch, nếu cô ấy không phải người, vậy cô ấy là gì?" Giọng đó đượm vẻ sốt ruột. "Anh không biết là sao. Mọi người đều là gì đó. Cô gái này không thể chẳng là gì được…"

Tessa hét lên, mở choàng mắt và thấy mình đang nằm trong bóng tối đặc quánh. Dù đang trong cơn hoảng loạn, cô vẫn nghe thấy những tiếng thì thầm to nhỏ nên cố đá tung chăn gối để ngồi dậy. Đầu óc mụ mị của cô nhận ra chăn dày và nặng, chứ không mỏng và có diềm như ở trong Ngôi Nhà Hắc Ám.

Cô đang nằm trên giường, trong một căn phòng lát đá rộng rãi và gần như chẳng có tí ánh sáng nào. Cô có thể nghe thấy hơi thở hổn hển của mình khi quay lại, và kinh hoàng thét lớn. Gương mặt trong cơn ác mộng chình ình trước mặt cô – một gương mặt tròn ủng trắng bệch với cái đầu cạo trụi húi và nhẵn thính như đá cẩm thạch. Ở nơi đáng ra là đôi mắt chỉ là hai cái hốc – nhưng không phải theo kiểu bị móc ra, mà như chúng chưa từng ở đó. Đôi môi bị khâu lại bằng chỉ đen còn gương mặt chằng chịt những họa tiết màu đen giống như trên da Will, chỉ có điều những cái này như được khắc bằng dao.

Cô lại thét và thu người lùi lại, đến độ nửa người đã chuồi ra khỏi giường. Cô rơi bịch xuống nền đá lạnh và chiếc váy ngủ cô đang mặc – hẳn có người đã mặc giùm cô khi cô trong cơn hôn mê – bị rách ở diềm khi cô loạng choạng đứng dậy.

"Gray." Có người đang gọi tên cô, nhưng dù hoảng loạn, cô vẫn biết giọng đó không quen thuộc chút nào. Người nói không phải con quỷ mang gương mặt sứt sẹo không chút cảm xúc đang quan sát cô từ cái táp đầu giường. Nó không hề động đậy và cũng chẳng định tóm cô khi cô cẩn trọng lùi lại và lần tìm cánh cửa đằng sau. Vì không gian chung quanh quá tối nên cô chỉ biết căn phòng có hình bầu dục, với tường và sàn bằng đá. Trần nhà cao cao khuất trong bóng tối và những ô cửa sổ hình vòm như ở nhà thờ nằm ở bức tường đối diện. Gần như chẳng có chút ánh sáng nào lọt qua đó; có lẽ trời đã về tối. "Theresa Gray…"

Cô tìm được tay cầm bằng kim loại của cánh cửa; cô sung sướng quay lại và kéo cửa. Không ăn thua. Cô khẽ nấc lên.

"Gray!" giọng đó lại vang lên và đột nhiên, căn phòng ngập tràn ánh sáng – màu trắng mà cô quen thuộc. "Gray, chị xin lỗi. Bọn chị không định dọa em." Đó là giọng phụ nữ. Tuy Tessa vẫn thấy nó lạ tai, nhưng giờ cô có thêm một cảm giác mới: đó là giọng một người phụ nữ trẻ và tràn đầy sự quan tâm. "Gray, làm ơn đi."

Tessa từ từ quay lại và dựa lưng vào cửa. Giờ cô thấy rõ rồi. Cô đang ở trong một căn phòng đá có một chiếc giường lớn bốn cọc ở giữa, ga giường giờ lộn xộn và hơi tuột xuống do cô kéo nó khỏi đệm. Những tấm rèm thêu được kéo ra, và một tấm thảm trang nhã được trải trên sàn nhà đơn điệu. Đúng hơn, cả căn phòng đều toát lên vẻ đơn điệu. Ở đây không có tranh ảnh treo tường, những đồ nội thất bằng gỗ cũng chẳng có họa tiết trang trí gì. Hai chiếc ghế đặt đối diện nhau gần giường với một bàn trà nhỏ đặt giữa. Một tấm bình phong mang phong cách Trung Hoa nằm ở góc phòng có lẽ để che bồn tắm và bồn rửa mặt.

Đằng sau giường là một người đàn ông cao ráo mặc áo choàng như thầy tu kiểu dài, bằng vải thô màu da dê. Những chữ rune màu nâu đỏ uốn lượn quanh tay áo và diềm áo. Anh ta cầm một cây gậy bạc có đầu gậy hình thiên thần và những chữ rune trang trí dọc theo thân gậy. Mũ áo choàng được kéo xuống, để lộ gương mặt sứt sẹp, trắng bệch và hai hốc mắt trống rỗng.

Bên cạnh anh ta là một người phụ nữ nhỏ như trẻ con, với mái tóc nâu xoăn dày ôm lấy gáy và gương mặt sáng sủa có đôi mắt đen sáng lấp lánh như mắt chim. Chị không xinh nhưng vẻ hồn hậu trên gương mặt chị làm Tessa bình tĩnh hơn, dù cô không biết vì sao. Chị đang cầm viên đá phát sáng giống như của Will lúc ở Ngôi Nhà Hắc Ám. Ánh sáng của nó nhảy nhót qua các kẽ tay, tỏa chiếu khắp căn phòng.

"Gray," chị nói. "Chị là Charlotte Branwell, đứng đầu Học Viện Luân Đôn và bên cạnh chị là Tu Huynh Enoch …"

"Anh ta là thứ quái quỷ gì vậy?" Tessa thì thào.

Tu Huynh Enoch không nói gì. Gương mặt anh ta hoàn toàn vô cảm.

"Em biết có quái vật tồn tại trên thế giới này." Tessa nói. "Chị đừng phủ nhận. Em đã thấy chúng."

"Chị không định phủ nhận," Branwell nói. "Nếu thế giới không đầy rẫy quái vật thì chẳng ai cần tới Thợ Săn Bóng Tối nữa."

Thợ Săn Bóng Tối. Chị Em Hắc Ám đã gọi Will Herodale như vậy.

Will. "Em… Will ở đó cùng em." Tessa run run nói. "Trong căn hầm đó. Will nói…" cô ngừng lại và thầm cốc đầu mình. Cô không nên gọi tên thường gọi của Will bởi nó khiến người khác nhầm tưởng rằng họ rất thân thiết, dù sự thật không phải vậy. "Anh Herodale đâu ạ?"

"Ở đây," Branwell đáp. "Trong Học Viện này."

"Anh ấy đưa em tới đây?" Tessa nói lí nhí.

"Đúng. Nhưng đừng trưng bộ mặt bị phản bội mà Gray. Đầu em bị đập khá mjanh và Will lo cho em. Dù bề ngoài của Tu Huynh Enoch có thể đáng sợ, nhưng anh ấy là một bác sĩ giỏi. Anh ấy khẳng định đầu em chỉ bị chấn động nhẹ, và chủ yếu em bị choáng và căng thẳng quá độ thôi. Tốt nhất em nên ngồi xuống. Cứ đứng ngoài cửa chỉ khiến em nhiễm lạnh, va* điều đó không tốt chút nào."

"Ý chị là em không thể chạy," Tessa nói và liếm đôi môi khô nẻ. "Em không thể trốn khỏi đây."

"Sau khi chúng ta nói chuyện xong, nếu em muốn, em có thể đi," Branwell nói. "Nephilim không giam cầm các cư dân Thế Giới Ngầm. Hiệp Định cấm ngặt chuyện đó."

"Hiệp Định?"

Branwell lưỡng lự rồi quay sang Tu Huynh Enoch và thì thào nói gì đó. Tessa an tâm hơn nhiều khi anh ta đội mũ áo choàng lên và che đi khuôn mặt. Một lát sau, anh ta tiến về phía Tessa; cô vội tránh sang bên khi anh ta mở cửa và chỉ dừng lại tại ngưỡng cửa trong một thoáng.

Ngay lúc đó, anh ta nói với Tessa. Dùng từ "nói" thật không chính xác: cô nghe thấy giọng nói của anh ta trong đầu mình, chứ không phải từ ngoài tới. Therese Gray, em là Eidolon. Là kẻ đổi dạng. Nhưng lạ là em không có dấu hiệu của quỷ trên người.

Kẻ đổi dạng. Anh ta biết cô là gì. Cô nhìn theo mà tim đập dồn khi anh ta đi ra và đóng cửa lại. Không hiểu sao Tessa biết nếu cô lại thử mở cửa, cô sẽ thấy nó bị khóa. Chỉ có điều lần này cô không còn muốn chạy nữa. Đầu gối cô mất lực như đã tự dung hóa thành nước. Cô ngồi sụp xuống một chiếc ghế lớn cạnh giường.

"Anh ta nói gì với em?" Branwell hỏi và tới ngồi xuống chiếc ghế đối diện. Chiếc váy chị mặc quá rộng so với khổ người nhỏ nhắn, và Tessa không biết cô ta* có mặt* áo lót bên trong không, còn cổ tay chị nhỏ như trẻ con.

Tessa lắc đầu và đan tay đặt lên lòng để Branwell không thấy những ngón tay đang run rẩy của cô.

Branwell tò mò nhìn cô. "Trước hết," chị nói, "cứ gọi chị là Charlotte nhé Gray. Mọi người trong Học Viện đều gọi vậy. Thợ Săn Bóng Tối bọn chị không coi trọng lễ tiết lắm đâu."

Tessa gật đầu và cảm thấy hai má đỏ ửng. Thật khó đoán Charlotte bao nhiêu tuổi; dáng người chị nhỏ nhắn nên trông có vẻ trẻ trung; nhưng vẻ quyền uy toát ra từ chị khiến Tessa cảm thấy chị hơn tuổi cô rất nhiều, và cô không nên gọi chị bằng tên thường gọi. Nhưng như dì Harriet nói, Nhập gia phải…

"Charlotte," Tessa thử gọi.

Branwell – Charlotte – mỉm cười và dựa người vào ghế. Tessa hơi ngạc nhiên khi thấy chị có những hình xăm màu đen. Một người phụ nữ xăm mình! Dấu ấn của chị giống của Will: ngay bên dưới phần tay áo ôm sát bàn tay trái là một hình xăm con mắt đang mở. "Thứ hai, chị đã biết một chút về em, Theresa Gray ạ." Chị vẫn đều đều nói như trước, nhưng đôi mắt hiền lành lại sáng lên ánh nhìn sắc như mũi kim. "Em là người Mỹ. Em đến từ thành phố New York tới Luân Đôn để tìm anh trai sau khi anh ta gửi cho em một tấm vé tàu. Tên anh ta là Nathaniel."

Tessa ngồi im. "Làm sao chị biết?"

"Chị biết Will tìm thấy em trong nhà của Chị Em Hắc Ám," Charlotte nói. "Chị biết em đã nhắc tới một Ông Chủ nào đó sắp tới tìm em. Chị biết em không biết Ông Chủ là ai. Và chị biết trong trận chiến với Chị Em Hắc Ám, em đã bất tỉnh và được đưa tới đây."

Những lời nói của Charlotte tựa như một chiếc chìa khóa hé mở cánh cửa. Đột nhiên Tessa nhớ ra tất cả: Cô nhớ đã cùng Will chạy trong hành lang; nhớ cánh cửa sắt và căn phòng bết vết máu khô; nhớ bà Black, đầu bị thương nặng, nhớ Will đã phi dao…

"Bà Black," cô thì thầm.

"Chết rồi," Charlotte nói. "Chết thật rồi." Chị dựa vai vào lưng ghế, chị quá nhỏ nên chiếc ghế cao vượt lên, khiến chị trông như một đứa trẻ ngồi trong ghế của bố mẹ.

"Còn bà Dark?"

"Trốn mất. Bọn chị đã tìm khắp nhà và khu vực lân cận, nhưng không thấy dấu vết của bà ta."

"Khắp nhà ạ?" Giọng Tessa hơi run. "Và không ai ở đó? Không ai còn sống, hay… hay đã chết ư?"

"Bọn chị không tìm ra anh trai em, Gray ạ,"Charlotte nói. Giọng chị rất nhẹ nhàng. "Không có trong nhà hay bất kỳ tòa nhà kế cạnh nào."

"Chị… chị đã tìm anh ấy?" Tessa bối rối.

"Bọn chị không đi tìm anh ta," Charlotte nói. "Nhưng bọn chị tìm thấy những bức thư của em."

"Thư của em?"

"Những bức thư em viết nhưng chưa từng gửi cho anh trai," Charlotte nói. "Được gấp đặt dưới đệm."

"Chị đọc chưa?"

"Bọn chị phải đọc" Charlotte vẫn nói bằng giọng dịu dàng như cũ. "Chị xin lỗi. Bọn chị không thường mang cư dân Thế Giới Ngầm, hay bất cứ ai không phải Thợ Săn Bóng Tối về Học Viện. Điều đó có thể khiến bọn chị gặp họa. Bọn chị cần biết em không hề nguy hiểm."

Tessa quay đầu sang bên. Khi biết người phụ nữ lạ mặt này đã đọc những suy nghĩ thầm kín nhất, những mơ mộng, hi vọng và sợ hãi của cô, trong cô dâng lên một cảm giác kỳ lạ. Mắt cô cay cay, nước mắt trực trào ra và cô cố kìm lại bằng bất cứ giá nào.

"Em đang cố không khóc," Charlotte nói. "(I know that when I do that myself)*Nếu nhìn vào vùng sáng em sẽ thấy dễ kiềm nước mắt hơn. Thử nhìn đèn phù thủy xem nào."

Tessa quay sang chăm chú nhìn viên đá trong tay Charlotte. Ánh sáng của nó chiếu lên mặt cô tựa như một vầng thái dương đang lớn dần. "Vậy," cô nói qua cảm giác nghèn nghẹn nơi cổ họng, "vậy chị đã quyết định rằng em không hề nguy hiểm rồi chứ?"

"Có lẽ bản thân em không nguy hiểm," Charlotte nói. "Nhưng em sở hữu khả năng thay đổi hình dạng hiếm có. Chính vì thế mà Chị Em Hắc Ám muốn có em. Những người khác cũng vậy."

"Như chị?" Tessa nói. "Hạy chị định vờ rằng chị thu nhận vào Học Viện quý hóa của chị chỉ vì lòng tốt?"

Vẻ tổn thương thoáng hiện trên gương mặt Charlotte. Dù chỉ trong khoảnh khắc nhưng nó quá rõ ràng và khiến Tessa thêm tin rằng có thể cô đã nghĩ sai về Charlotte. "Không phải vì lòng tốt," chị nói. "Đó là thiên hướng của chị. Của bọn chị."

Tessa bối rối.

"Có lẽ," Charlotte nói, "sẽ tốt hơn nếu chị giải thích cho em hiểu bọn chị là gì… và bọn chị làm gì."

"Nephilim," Tessa nói. "Chị Em Hắc Ám đã gọi anh Herodale như vậy." Cô chỉ vào những dấu ấn màu đen trên tay Charlotte. "Chị cũng là một Nephilim, đúng không? Vì thế mà chị có những… những hoa văn đó?"

Charlotte gật đầu. "Chị là một Nephilim… một Thợ Săn Bóng Tối. Em có thể nói bọn chị là một… một chủng tộc người, là những con người có khả năng đặc biệt. Bọn chị mạnh hơn và nhanh nhẹn hơn. Bọn chị có thể ẩn thân nhờ phép che mờ. Và bọn chị rất giỏi diệt quỷ."

"Qủy. Ý chị là… Sa-tăng hả?"

"Qủy là những sinh vật độc ác. Chúng từ rất xa tới để xâm chiếm thế giới này. Nếu không có bọn chị ngăn cản, chúng sẽ biến thế giới này thành cát bụi và tiêu diệt mọi cư dân sống trên đó." Giọng chị sôi nổi hơn. "Cũng như cảnh sát có nhiệm vụ bảo vệ công dân của thành phố khỏi những kẻ ác, bọn chị có trách nhiệm bảo vệ họ khỏi lũ quỷ và những mối nguy hại siêu nhiên khác. Khi có kẻ tội phạm nào dám làm ảnh hưởng đến Thế Giới Bóng Tối, khi luật của bọn chị bị xâm phạm, bọn chị phải điều tra. Bọn chị bị Luật ràng buộc phải điều tra bất cứ lời đồn nào rằng Hiệp Ước đã bị xâm phạm. Will nói với em về cô gái đã chết tại hẻm; nhưng ngoài ra bọn chị còn nghe được lời đồn đại về nhiều trai gái người phàm đã biến mất trong những khu ổ chuột của thành phố. Sử dụng phép thuật để giết người là trái Luật, và vì thế bọn chị có trách nhiệm phải điều tra."

"Anh Herodale hình như quá trẻ để làm một cảnh sát."

"Thợ Săn Bóng Tối trưởng thành nhanh, và Will không một mình điều tra." Charlotte không có vẻ muốn nói thêm về chuyện này. "Công việc của bọn chị không chỉ dừng lại ở đó. Bọn chị phải bảo vệ Luật Hiệp Ước và giữ gìn Hiệp Định – những điều luật đảm bảo sự bình yên trong Thế Giới Ngầm."

Will cũng từng sử dụng cụm từ đó. "Thế Giới Ngầm? Đó là một địa danh ạ?"

"Cư dân Thế Giới Ngầm là… người… có một phần nguồn gốc siêu nhiên. Ma cà rồng, người sói, thần tiên, pháp sư – tất cả đều là cư dân Thế Giới Ngầm."

Tessa nhìn chằm chằm. Thần tiên là nhân vật trong các truyện thần tiên của tụi nhỏ, ma cà rồng là những nhân vật của những cuốn tiểu thuyết kinh dị ba xu. "Những sinh vật đó tồn tại sao?"

"Em là cư dân Thế Giới Ngầm," Charlotte nói. "Tu Huynh Enoch đã xác nhận điều đó. Chỉ là bọn chị không biết em thuộc dạng nào thôi. Em thấy đấy, dạng phép thuật em có thể sử dụng – khả năng của em – không phải điều người thường có thể làm được. Thợ Săn Bóng Tối cũng không thể. Will nghĩ rất có khả năng em là pháp sư. Chị cũng nghĩ vậy nhưng tất cả các pháp sư đều có dấu hiệu đánh dấu nguồn gốc của họ. Cánh, móng guốc, móng chân có màng hay như trong trường hợp của bà Black là bàn tay có vuốt. Nhưng còn em, em hoàn toàn bình thường. Và theo như những lá thư em viết, em biết hoặc tin bố mẹ em là người."

"Người?" Tessa trố mắt. "Sao họ có thể không phải người chứ?"

Trước khi Charlotte kịp trả lời, cánh cửa mở ra và một cô gái mảnh mai, tóc đen, đội mũ trắng, đeo tạp dề bước vào, mang theo một khay trà và đặt lên bàn. "Sophie," Charlotte có vẻ nhẹ nhõm khi thấy cô gái kia. "Cảm ơn em. Đây là Gray. Cô ấy sẽ làm khách trong bữa tối của chúng ta hôm nay."

Sophie đứng thẳng quay sang Tessa và khẽ nhún gối. "Chào cô," cô ta nói nhưng cảm giác ngại ngùng khi được người khác nhún gối chào trong Tessa bay biến sạch khi Sophie ngẩng đầu và Tessa nhìn rõ gương mặt cô gái nọ. Đáng ra cô ấy rất xinh – đôi mắt màu nâu lục nhạt long lanh, làn da mịn màng, đôi môi mềm mại và thanh tú – nhưng một vết sẹo trắng bệch chạy dọc từ khóe miệng bên trái tới tận thái dương, khiến gương mặt cô ta lệch và biến dạng như đeo một chiếc mặt nạ méo mó. Tessa cố giấu đi sự khiếp đảm, nhưng bằng nét mặt cô gái kia, cô biết mình đã thất bại.

"Sophie," Charlotte nói. "em có mang cái váy đỏ sậm vào đây như chị yêu cầu không? Em phủi bụi rồi giúp Gray mặc nhé?" Chị quay sang Tessa khi người hầu gái gật đầu và tới tủ đựng đồ. "Chị mạn phép mang chiếc váy cũ của Jessamine cho em. Bộ đồ em mặc bị hỏng rồi."

"Cảm ơn chị," Tessa ngại ngùng nói. Cô ghét phải nhận ân huệ của người khác. Hai Chị Em đã giả bộ giúp cô, và xem chuyện đã ra sao đấy!

"Gray." Charlotte nghiêm túc nhìn cô. "Thợ Săn Bóng Tối và cư dân Thế Giới Ngầm không phải kẻ thù. Hiệp Định có thể hà khắc, nhưng chị biết chị có thể tin tưởng cư dân Thế Giới Ngầm – rằng họ chính là chìa khóa giúp bọn chị chiến thắng quỷ dữ. Chị có thể làm gì để chứng minh rằng chị không lợi dụng em không?"

"Em…" Tessa hít một hơi sâu. "Khi Chị Em Hắc Ám lần đầu nhắc tới quyền năng của em, em nghĩ họ bị điên." Cô nói. "Em đáp rằng những thứ đó không tồn tại. Rồi em nghĩ mình bị kẹt trong một cơn ác mộng, nơi những thứ siêu nhiên đó tồn tại. Sau đó anh Herodale tới. Anh ấy biết làm phép, có viên đá phát sáng và em đã nghĩ, Người có thể giúp mình tới rồi. Cô ngước nhìn Charlotte. "Nhưng có vẻ chị không biết sao em lại ra thế này, hoặc em là ai. Và kể cả nếu chị không…"

"Có thể… em thấy khó để chấp nhận dáng vẻ thật sự của thế giới này," Charlotte nói. "Hầu hết con người sẽ chẳng bao giờ biết. Hầu hết không thể chấp nhận nổi. Nhưng chị đã đọc những bức thư của em và chị biết em rất mạnh mẽ, Gray ạ. Em đã sống sót sau những việc có thể giết chết bất cứ cô gái nào, dù cho cô ta có tới từ Thế Giới Ngầm hay không."

"Em không được lựa chọn. Em làm vì anh mình. Nếu không họ sẽ giết anh ấy mất."

"Vài người," Charlotte nói, "sẽ mặc kệ. Nhưng đọc thư của em, chị biết em sẽ không bao giờ để anh mình chết." Chị vươn người

tới trước. “Em có biết anh ấy ở đâu không? Em có cho rằng anh ấy đã chết không?”

Tessa hít một hơi dài.

“Cô Branwell!” Sophie, hiện đang dùng chải chà diềm váy màu đỏ vang ngước lên và nói với giọng quở trách khiến Tessa ngạc nhiên. Những cuốn sách Tessa đọc luôn nói rõ, ở vương quốc Anh này, người hầu không được phép nhắc nhở chủ nhân của mình.

Những Charlotte chỉ tỏ vẻ hối lỗi. “Sophie là thiên thần lương thiện của chị,” chị nói. “Chị hay hơi vô tâm. Chị chỉ nghĩ biết đâu em biết gì đó nhưng không viết trong thư, một điều có thể cho bọn chị biết anh trai em đang ở đâu.”

Tessa lắc đầu. “Chị Em Hắc Ám bảo anh ấy bị nhốt ở nơi an toàn. Chắc anh ấy vẫn ở đó. Nhưng em không biết cách tìm anh mình.”

“Vậy cho tới lúc đó, em nên ở lại Học Viện.”

“Em không cần lòng hảo tâm của chị,” Tessa ương bướng. “Em có thể tìm một nhà trọ.”

“Chị khuyên em ở lại không phải vì lòng hảo tâm. Luật buộc bọn chị phải hỗ trợ và giúp đỡ cư dân Thế Giới Ngầm. Kệ cho em đi sẽ là phá vỡ Hiệp Định thiêng liêng của bọn chị.”

“Và chị không đòi hỏi gì sao?” Tessa chua chát hỏi. “Chị không đòi em sử dụng… khả năng của em? Chị không muốn em Biến Hình?”

“Nếu,” Charlotte nói, “em không muốn sử dụng quyền năng, bọn chị sẽ không ép em. Nhưng nếu em biết cách kiểm soát và sử dụng nó, bản thân em cũng được lợi…”

“Không!” Tiếng hét của Tessa quá lớn khiến Sophie nhảy dựng lên và làm rơi bàn chải. Charlotte liếc nhìn cô hầu gái rồi lại nhìn Tessa. Chị nói, “Tùy em thôi, Gray. Em có thể giúp bọn chị bằng cách khác. Chị chắc chắn những gì em biết nhiều hơn những gì em viết trong thư. Đổi lại, bọn chị sẽ giúp em tìm anh trai mình…”

Tessa ngẩng đầu. “Thật sao?”

“Chị hứa.” Charlotte đứng dậy. Cả hai đều không đụng tới cốc trà trong khay. “Sophie, em có thể giúp Gray mặc đồ rồi xuống ăn tối chứ?”

“Ăn tối?” Sauk hi nghe hàng lô lốc thứ về Nephilim, Thế Giới Ngầm, thần tiên, ma cà rồng và quỷ dữ, khái niệm bữa tối thật quá đỗi bình thường.

“Tất nhiên rồi. Giờ đã gần bảy giờ rồi. Em đã gặp Will; em có thể gặp những người khác. Biết đâu em sẽ tin tưởng bọn chị hơn.”

Tới đó, Charlotte gật đầu và rời phòng. Khi cánh cửa đóng lại, Tessa im lặng lắc đầu. Dì Harriet có thể hách dịch, những vẫn không bằng một phần của Charlotte Branwell.

“Cô chủ tuy nghiêm khắc nhưng tốt bụng lắm,” Sophie nói và đặt chiếc váy Tessa sẽ mặc lên giường. “Tôi chưa từng gặp ai tốt hơn.”

Tessa chạm vào tay váy. Đúng như Charlotte nói, nó được may bằng vải sa-tanh màu đỏ sậm, với đường ruy băng đen viền quanh eo và diềm váy. Cô chưatừng mặc thứ gì đẹp thế này.

“Cô có cần tôi giúp mặc váy đi ăn tối không?” Sophie hỏi. Tessa nhớ điều dì Harriet thường nói – rằng bạn có thể hiểu một người không phải qua điều bạn người đó nói, và* qua cách người đó đối xử với kẻ hầu người hạ. Nếu Sophie nghĩ Charlotte tốt bụng, vậy có lẽ chị tốt thật.

Cô ngẩng đầu. “Cảm ơn Sophie.”

Tessa chưa từng nhờ ai giúp mặc váy áo, ngoại trừ dì mình. Dù Tessa gầy, nhưng chiếc váy rõ ràng được may cho một cô gái nhỏ nhắn hơn, và Sophie phải nịt người Tessa hơi chặt một chút để cho vừa. Cô ấy vừa vừa* lầm bầm gì đó. “Cô Branwell không thích bị thít người lại,” cô ấy giải thích. “Cô chủ bảo chuyện đó sẽ gây ra chứng đau đầu và mệt mỏi, mà Thợ Săn Bóng Tối không được phép bị những bệnh đó. Nhưng Jessamine thích eo váy thật nhỏ, và cô ấy đòi thế bằng được.”

“Ờ,” Tessa hụt hơi nói. “Dù gì tôi cũng không phải Thợ Săn Bóng Tối.”

“Đúng,” Sophie đồng tình và tiếp tục gài móc sau của chiếc váy. “Xong rồi. Cô nghĩ sao?”

Tessa nhìn mình trong gương và giật mình. Chiếc váy quá nhỏ so với khổ người cô, và rõ ràng được thiết kế sao cho bó sát người. Nó bó sát tới tận hông, dúm ở sau lưng và phủ lên khung áo lót. Tay áo xắn lên khoe những đường viền đăng ten. Cô thấy mình… già dặn hơn, không phải theo cái kiểu bù nhìn ủ ê như hồi ở Ngôi Nhà Hắc Ám. Chỉ có điều trông cô không giống cô mấy. Giả sử mình Biến Hình và không trở lại đúng là mình thì sao? Nếu khuôn mặt mình đã bị biến đổi thì sao? Ý nghĩ đó khiến cô sợ tới suýt ngất.

“Trông cô hơi xanh đấy,” Sophie e dè nhìn Tessa trong gương và nhận xét. Nhưng có vẻ cô ấy không bị sốc trước độ bó của chiếc váy. “Cô nên thoa chút phấn má đi. Cô Jessamine hay làm vậy.”

“Cô Jessamine thật tốt làm sao khi cho tôi mượn chiếc váy này.”

Sophie cười khúc khích. “Cô Jessamine không đáng được khen vậy đâu. Cô Branwelll đã tặng chiếc váy này làm quà cho cô Jessamine, nhưng cô ấy bảo nó khiến cô ấy có vẻ vàng vọt và vứt thẳng vào tủ quần áo. Nếu cô hỏi tôi, tôi sẽ nói cô ấy là đồ vô ơn. Giờ cô hãy đánh chút má hồng đi. Trông cô trắng bệch như sữa vậy.”

Sau khi làm theo và cảm ơn Sophie xong, Tessa bước ra khỏi phòng và đi theo một hành lang dài bằng đá. Charlotte ở đó đợi cô. Chị đi ngay lậtupức và Tessa khập khiễng đi theo – đôi giày lụa màu đen không đúng cỡ đang hành hạ đôi chân vốn đã thâm tím của cô.

Học Viện có chút giống với một lâu đài, hay ít nhất là lâu đài trong tưởng tượng của Tessa – trần nhà cao cao khuất trong bóng tối, những bức tranh thảm treo trên tường lặp đi lặp lại mô-típ ngôi sao, thanh kiếm và những hoa văn giống như trên da Will và Charlotte. Cô còn nhận thấy một mô-típ nữa: một thiên thần nổi lên từ mặt hồ với một tay cầm kiếm và tay kia cầm cốc. “Nơi đây

từng là nhà thờ Thánh Toàn Năng," Charlotte trả lời câu hỏi không nói ra của Tessa. "Nó đã bị thiêu rụi trong Đại Hỏa Hoạn Luân Đôn. Bọn chị đã sử dụng khu đất này từ hồi đó và xây dựng Học Viên trên đống tàn tích của nhà thờ cũ. Thợ Săn Bóng Tối luôn muốn sử dụng các khu đất thánh."

"Mọi người không thấy lạ khi tòa nhà của các chị xây trên một nhà thờ cũ như thế sao?"

"Họ đâu có biết. Người phàm – đó là cách bọn chị gọi những người bình thường – không ý thức được bọn chị làm gì." Charlotte giải thích. "Khi họ nhìn chốn này, họ chỉ thấy một khu đất trống. Ngoài ra, người phàm không mấy hứng thú với những thứ không ảnh hưởng trực tiếp tới họ." Chị giục Tessa bước qua cửa, vào phòng ăn đèn đuốc sáng choang. "Chúng ta tới nơi rồi."

Tessa chớp chớp mắt trước nguồn sáng đột ngột. Căn phòng rất rộng, đủ chỗ cho một chiếc bàn có thể phục vụ hai mươi thực khách. Một ngọn đèn khí lớn rủ từ trần nhà xuống tỏa ánh sáng vàng vọt. Một cái bình trông có vẻ đắt tiền đặt trên nóc tủ và một tấm gương viền vàng mạ chạy dọc căn phòng. Mọi thứ đều đẹp mắt và rất đỗi bình thường. Không có gì kỳ dị trong căn phòng này, không có gì cho thấy bản chất của những con người cư ngụ tại đây.

Dù cả bàn ăn được phủ vải linen trắng, nhưng cả năm phần ăn đều được đặt ở cuối bàn. Chỉ có hai người đã ngồi xuống – Will và cô gái tóc vàng tầm tuổi Tessa trong chiếc váy lấp lánh khoét sâu cổ. Cả hai có vẻ cố tình phớt lờ nhau; Will ngước lên với vẻ nhẹ nhõm hiện rõ khi thấy Charlotte và Tessa bước vào. "Will," Charlotte nói. "Em nhớ Gray chứ?"

"Nói đúng ra," Will nói, "những gì em nhớ về cô ấy rất sống động." Anh không còn mặc bộ đồ đen kỳ cục của ngày hôm qua, thay vào đó là quần vải, áo khoác xám cổ nhung đen. Màu xám khiến mắt anh xanh hơn bao giờ hết. Anh cười toe toét với Tessa, khiến cô đỏ mặt và vội quay đi.

"Và Jessamine… Jessie, nhìn lên nào. Jessie, đây là Theresa Gray. Gray, đây là Jessamine Lovelace."

"Rất vui được làm quen với bồ," Jessamine lầm bầm. Tes* không thể không nhìn cô nàng. Cô nàng xinh đến ngỡ ngàng, và nếu nói theo những cuốn tiểu thuyết Anh thì đây quả là một đóa hoa hồng xứ sương mù. Cô nàng có mái tóc bạch kim, đôi mắt nâu dịu dàng và nước da trắng sữa. Cô nàng mặc một chiếc váy xanh quá sáng và gần như ngón tay nào cũng đeo nhẫn. Kể cả nếu cô nàng có những dấu ấn đen như của Charlotte và Will, cô nàng cũng không để lộ ra.

Will nhìn Jessamine với vẻ thù địch rõ ràng, rồi quay sang Charlotte. "Anh chồng cú đêm của chị đâu rồi?"

Charlotte ngồi xuống và ra hiệu cho Tessa ngồi đối diện trên chiếc ghế bên cạnh Will. "Henry đang trong phòng làm việc. Chị đã bảo Thomas gọi anh ấy rồi. Anh ấy sẽ đến ngay thôi."

"Còn Jem?"

Charlotte có vẻ khó chịu, nhưng chị chỉ nói, "Jem không khỏe," mà thôi. "Cậu ấy đang mệt."

"Lúc nào anh ấy chẳng mệt." Jessamine lộ vẻ chán ghét.

Tessa đang định hỏi xem Jem là ai thì Sophie bước vào, theo sau là một người phụ nữ béo tròn và độ tuổi trung niên, có mái tóc muối tiêu xổ ra khỏi búi đằng sau đầu. Hai người bắt đầu bê các đĩa thức ăn từ trên kệ xuống. Có món thịt heo quay, khoai tây, xúp rau húng và những món cuộn phủ kem màu vàng nhạt. Tessa đột nhiên thấy váng đầu: cô đã quên khuấy mất chuyện mình đói thế nào. Cô cắn một miếng thịt cuộn và chỉ ngồi ngay ngắn lại khi thấy Jessamine đang lom khom nhìn mình.

"Bồ biết không," Jessamine nói bâng quơ. "Hình như mình chưa từng thấy một pháp sư ăn thì phải. Mình tưởng mấy bồ chỉ cần hít khí trời mà sống thôi chứ. Mấy bồ chỉ cần làm phép để cơ thể thon thả."

"Jessie, chúng ta không biết cô ấy có phải pháp sư hay không," Will nói.

Jessamine lờ tịt đi. "Là kẻ ác thật tệ nhỉ? Bồ có sợ phải xuống địa ngục không?" Cô nàng lại gần Tessa hơn. "Bồ nghĩ Sa-tăng trông thế nào?"

Tessa bỏ dĩa xuống. "Bồ muốn gặp hắn không? Nếu thích thì để mình gọi hắn tới gặp bồ nhé. Làm pháp sư lợi như vậy đấy."

Will phì cười. Jessamine nheo mắt. "Bồ đừng có bất lịch sự," cô nàng đang nói thì ngừng lại khi Charlotte kêu lên ngạc nhiên và nhảy dựng dậy.

"Henry!"

Một người đàn ông đứng trong khung cửa hình vòm của phòng ăn – người đàn ông cao lớn có vẻ quen thuộc, với mái tóc màu đỏ và đôi mắt nâu lục nhạt nổi bật. Anh ấy* chiếc áo khoác vải tuýt của hãng Norfolk* (Norfolk jacket là tên một loại áo chứ làm gì có hãng Norfolk -_- người dịch có biết google là cái gì không vậy?) bên ngoài chiếc áo chẽn màu sáng rực đi cùng cái quần bò dính đầy thứ gì đó trông từa tựa bụi than. Nhưng Charlotte không hét lên vì cái đó – chị thấy tay áo bên trái của anh ấy bị bén lửa. Những ngọn lửa nhỏ liếm từ khuỷu tay lên, tỏa ra những cuộn khói đen kịt.

"Charlotte yêu dấu," Henry nói với người vợ đang há hốc mồm hoảng sợ của mình. Jessamine ngồi cạnh cũng trố mắt nhìn. "Xin lỗi anh tới muộn. Anh tưởng mình sắp làm cho Máy Cảm Ứng hoạt động rồi cơ…"

Will ngắt lời. "Henry," anh nói, "anh đang bị cháy kìa. Anh biết chứ?"

"Ồ có," Henry vui vẻ nói. Lửa đã sắp bén tới tận tai anh ấy. "Cả ngày hôm nay, anh làm việc cứ như bị ám ấy. Charlotte, em đã nghe về Máy Cảm Ứng rồi chứ?"

Charlotte bỏ bàn tay đang che miệng xuống. "Henry!" chị ré lên. "Tay anh kìa!"

Henry liếc xuống tay và miệng há ra. Henry chỉ kịp nói "Chết tiệt!" thì Will đột ngột đứng dậy, cầm lọ hoa trên bàn và vội dội lên người anh ấy. Ngọn lửa lụi kèm theo những tiếng xèo xèo phản đối khe khẽ, để lại Henry ướt như chuột lột tại ngưỡng cửa với một bên tay áo xém đen và cả đống hoa trắng rơi lả tả dưới chân.

Henry nhảy dựng lên và hài lòng vỗ bên tay áo bị cháy. "Em biết thế là sao không?"

Will đặt lọ hoa xuống. "Là anh bị bén lửa mà không biết?"

"Rằng hợp chất cháy chậm anh phát minh tuần trước đã có tác dụng." Henry tự hào nói. "Chất liệu này ít ra đã cháy mười phút

mà chưa hết nửa ống tay áo đây này!" Anh ấy nheo mắt nhìn tay mình. "Có lẽ anh nên thử đốt ống tay áo còn lại xem…"

"Henry," Charlotte có vẻ đã phục hồi sau cơn sốc, "nếu anh định tự thiêu, em sẽ đệ đơn xin li dị. Giờ ngồi xuống ăn tối đi. Và chào vị khách của chúng ta nữa."

Henry ngồi, liếc nhìn Tessa… và chớp mắt ngạc nhiên. "Anh biết em," anh ấy nói. "Em đã cắn anh!" Anh ấy tỏ vẻ hài lòng, như thể đang nhớ lại một kỷ niệm đẹp của hai người.

Charlotte chán nản nhìn chồng mình.

"Chị đã hỏi Gray về câu lạc bộ Xử Quỷ chưa?" Will hỏi.

Câu lạc bộ Xứ Quỷ. "Em biết cái đó. Nó được viết bên sườn xe ngựa của bà Dark." Tessa nói.

"Nó là một tổ chức," Charlotte nói. "Chính xác hơn là một tổ chức lâu đời của những người phàm thích phép thuật. Trong các buổi họp, họ sẽ đọc thần chú và thử triệu mà quỷ." Chị thở dài.

Jessamine khụt khịt mũi. "Em chẳng hiểu sao họ lại hứng thú làm ba cái trò vớ vẩn," cô nàng nói. "Gì mà niệm thần chú với mặc áo chùm đầu rồi đốt lửa chứ! Thật nực cười."

"Ồ, họ còn làm hơn vậy," Will nói. "Quyền lực của họ trong Thế Giới Ngầm lớn hơn em tưởng nhiều. Rất nhiều nhân vật giàu có và có thế lực trong xã hội người phàm là thành viên…"

"Thế còn ngu ngốc hơn." Jessamine hất tóc. "Họ có tiền và có quyền. Vậy sao họ còn nghịch ngợm phép thuật chứ?"

"Một câu hỏi hay," Charlotte nói. "Những người phàm nào động vào những thứ họ không hiểu đều đi đến một kết cục không hay."

Will nhún vai. "Khi điều tra ký hiệu trên con dao tìm thấy trong hẻm, những dấu vết đã dẫn em thẳng đến Câu lạc bộ Xứ Quỷ. Tiếp đó, các thành viên của câu lạc bộ đã chỉ em tới Chị Em Hắc Ám. Hai con rắn là biểu tượng của họ. Họ quản lý những ổ cờ bạc bí mật mà cư dân Thế Giới Ngầm thường lui tới. Hai Chị Em lừa người phàm vào và khiến họ thua sạch bách trong những trò chơi phép thuật, rồi khi họ nợ nần đầm đìa, Hai Chị Em sẽ bắt đầu tính lãi cao cắt cổ." Will nhìn Charlotte. "Hai Chị Em còn mở vài cơ sở kinh doanh trái với luân thường đạo lý khác. Em được nghe kể là ngôi nhà họ dùng để giam giữ Tessa là một nhà thổ. Nơi đó từng chứa những cô gái của Thế Giới Ngầm chuyên mua vui cho người phàm có sở thích khác thường."

"Will, chị không chắc…" Charlotte có vẻ ngờ vực.

"Hừ," Jessamine nói. "Will, thể nào anh thích tới đó."

Cô nàng không chọc giận Will nổi vì anh chẳng buồn để ý. Anh đang nhướn mày mải nhìn Tessa. "Anh có xúc phạm em không, Gray? Anh nghĩ sau những gì em đã chứng kiến, em sẽ không dễ dàng bị sốc."

"Em không sao đâu, anh Herodale." Dù nói vậy, nhưng Tessa vẫn thấy hai má nóng bừng. Vì được nuôi dạy đàng hoàng nên Tes không hề biết nhà thổ là gì và chắc chắn sẽ không bao giờ nhắc đến nó. Thấy cảnh máu me là một chuyện, nhưng… "Em… không hiểu sao đó có thể là… một nơi như vậy," cô nói khẳng khái hết mức. "Chẳng ai lui tới nơi đó. Ngoài ả hầu gái và tay xà ích, em chẳng thấy ai ở đó hết."

"Ừ, khi anh tới, nơi đó vắng tanh vắng ngắt," Will đồng tình. "Chắc họ quyết định ngừng kinh doanh để lấy nơi cô lập em." Anh liếc nhìn Charlotte. "Chị có nghĩ anh trai Gray cũng có quyền năng như cô ấy chứ? Liệu có phải vì vậy mà Chị Em Hắc Ám bắt nhốt anh ta không?"

Tessa xen ngang để đổi đề tài. "Anh trai em chẳng có biểu hiện bất thường nào hết. Nhưng như em đây, em cũng không hiểu sao Chị Em Hắc Ám tìm ra được em."

"Bồ có khả năng gì vậy?" Jessamine hỏi. "Charlotte không nói."

"Jessamine!" Charlotte cau mày.

"Em không tin cô ấy có quyền năng gì hết," Jessamine tiếp tục. "Em nghĩ cô ấy chỉ là một kẻ ranh mãnh biết nếu chúng ta tin cô ấy là cư dân Thế Giới Ngầm, chúng ta sẽ vì Hiệp Định mà đối xử tốt với cô ấy."

Tessa cắn chặt răng. Cô nghĩ tới lời dì Harriet, Tessa đừng bực mình, đừng gây sự chỉ vì người ta trêu con. Nhưng cô không quan tâm. Mọi con mắt đều đang đổ dồn về cô – đôi mắt xanh lục nhạt* tò mò của Henry, cái nhìn sắc như pha lê của Charlotte, vẻ cố làm bộ không hiểu kỳ của Sophie, cùng sự vui vẻ nhàn nhạt của Will. Nếu như tất cả đều nghĩ như Jessamine thì sao? Nếu tất cả đều nghĩ cô đang cầu xin lòng nhân từ của họ thì sao? Dì Harriet sẽ ghét việc cô cầu xin lòng tốt người tốt* của người khác, còn hơn ghét thái độ khó chịu của Tessa.

Will nhoài người tới để nhìn kỹ nét mặt Tessa và nói tiếp. "Em có thể giữ bí mật cho riêng mình," anh nhẹ nhàng nói. "Nhưng bí mật có sức nặng riêng của nó, và nó có thể rất rất nặng."

Tessa ngẩng đầu. "Không cần giữ bí mật đâu. Mọi việc sẽ đơn giản hơn nếu em nói cho mọi người đều hay."

"Tuyệt vời!" Henry có vẻ hài lòng. "Anh thích được xem, em có cần gì không, ví dụ như đèn linh hồn hay…"

"Đấy* không phải lễ cầu hồn đâu, Henry," Charlotte mệt mỏi nói rồi quay sang Tessa. "Gray, nếu em không muốn thì đừng làm."

Tessa không quan tâm. "Qủa là em có cần vài thứ." Cô quay sang Jessamine. "Bồ làm ơn lấy cho mình đồ của bồ. Nhẫn hoặc khăn tay, gì cũng được…"

Jessamine nhăn mũi. "Ôi Chúa ơi, sao mình có cảm giác cậu có quyền năng móc túi thế nhỉ?"

Will có vẻ sốt ruột. "Đưa nhẫn cho cô ấy đi, Jessie. Em có đầy ra đấy thôi."

"Thế anh đi mà đưa." Jessamine vênh mặt.

"Không." Tessa kiên quyết. "Phải là đồ của bồ mới được." Vì trong những người ở đây, khổ người và vóc dáng của Jessamine giống mình nhất. Nếu mình biến thành Charlotte nhỏ bé, chiếc váy sẽ tuột ra, Tessa nghĩ. Tessa đã định sử dụng chính chiếc váy, nhưng vì Jessamine chưa từng mặc nó nên cô không chắc có thể Biến Hình thành công.

“Thôi được.” Jessamine miễn cưỡng rút chiếc nhẫn đá đỏ ở ngón tay cái và thảy qua bàn cho Tessa. “Đừng giở trò đấy nhé.”

Tất nhiên rồi. Tessa không cười và nắm cái nhẫn trong bàn tay trái. Đoạn, cô nhắm mắt.

Khoảnh khắc Biến Hình luôn như vậy: lúc đầu chẳng có gì, rồi một cái gì đó lóe lên trong tiềm thức cô như ai đó vừa thắp nên trong căn phòng tối. Cô tiến về phía đó đúng như Chị Em Hắc Ám dạy. Rất khó để quên đi nỗi sợ và sự xấu hổ, nhưng cô đã làm nhiều lần nên biết điều gì sẽ xảy ra – ước muốn chạm tới ánh nến giữa bóng tối; cả* giác ánh sáng và hơi ấm lan tỏa chung quanh, như thể cô đang được cuốn trong một tấm chăn dày nặng trịch, che phủ mọi thớ thịt trên người cô. Và rồi ánh sáng lóe lên và bao lấy cô – và cô ở trong nó. Trong lớp da của người khác. Trong trí óc của người khác.

Trí óc của Jessamine.

Cô luôn ở ngoài rìa, suy nghĩ của cô lướt trên bề mặt suy nghĩ của Jessamine tựa như ngón tay lướt trên mặt nước. Nhưng, nó vẫn khiến cô hít thở khó khăn. Tessa đột nhiên thấy hình ảnh sống động về một cây kẹo sáng màu có gì đó đen đen ở giữa, giống như con sâu trong lõi táo lóe lên. Trong lòng cô dâng lên nỗi oán hận, căm thù, giận dữ… cùng một khát vọng gì đó…

Cô mở choàng mắt. Cô vẫn ngồi tại bàn với chiếc nhẫn của Jessamine nắm chắc trong tay. Da cô ngứa ngáy như kiến bò hệt như mỗi lần Biến Hình. Cô thấy kỳ lạ khi ở trong một thân thể không thuộc về mình: cô thấy tóc Jessamine lòa xòa trên vai. Mái tóc bạch kim của cô nàng dày tới độ những ghim kẹpcủa Tessa không giữ nổi – chúng đổ thành lọn xuống cổ Tessa.

“Lạy Thiên Thần,” Charlotte thở hắt ra. Tessa nhìn quanh bàn. Mọi người đều đang nhìn cô – Charlotte và Henry há hốc miệng; Will lần đầu tiên im lặng với cốc nước sựng lại trước môi. Và Jessamine… Jessamine đưa tay che miệng và nhìn cô với vẻ hoảng hốt khốn khổ của một người thấy bóng ma chính mình. Tessa thấy hơi có lỗi.

Nhưng cảm giác đó chỉ tồn tại trong phút chốc. Jessamine từ từ bỏ tay xuống khỏi gương mặt vẫn còn trắng bệch. “Chúa ơi, mũi em to quá,” cô nàng hét lên. “Sao không ai nói cho em biết chứ?”

Chương 4: Chúng ta là bóng tối

Pulvis et umbra sumus

– Horace, Odes

Ngay khi Tessa trở lại hình dáng thật của mình, một loạt câu hỏi ập tới làm cô tối tăm mặt mũi. Dù đã quá quen với phép thuật nhưng những Nephilim ở đây vẫn cực kỳ ngưỡng mộ khả năng của cô. Điều này càng làm tăng thêm mối nghi ngờ trong cô – rằng khả năng Biến Hình của cô cực kỳ không bình thường. Kể cả Charlotte, người đã biết trước về khả năng của Tessa, cũng rất phấn khích.

"Vậy nếu muốn Biến Hình thành ai đó, em phải có đồ của người đó, đúng chứ?"Charlotte hỏi lần thứ hai. Sophie và bác gái mà Tessa nghi là đầu bếp đã dọn đĩa và mang trà và bánh điểm tâm rất ngon tới, nhưng chẳng một thực khách nào buồn động tới. "Em không thể chỉ cần nhìn người khác và…"

"Em đã giải thích rồi." Tessa bắt đầu đau đầu. "Em phải cầm đồ của họ, hay một mẩu tóc hay ít lông mi. Gì đó thuộc về họ. Nếu không em chẳng làm được gì hết."

"Một chút máu có được không?" Will có vẻ thích thú tìm hiểu.

"Có lẽ… em không biết. Em chưa từng thử." Tessa nhấp một ngụm trà giờ đã lạnh ngắt.

"Và Chị Em Hắc Ám biết khả năng của em? Họ biết trước em sao?" Charlotte hỏi.

"Vâng. Vì thế họ mới tìm đến em."

Henry lắc đầu. "Nhưng sao họ biết? Anh không hiểu được."

"Em không biết," Tessa nói, không phải lần đầu. "Họ chưa từng giải thích với em. Em chỉ biết những gì đã kể cho mọi người – rằng dường như họ biết chính xác em có thể làm gì và huấn luyện em. Mỗi ngày họ ở cùng em hàng giờ liền…" Tessa nuốt vị đắng trong miệng xuống. Những ký ức bỗng hiện lên: hàng giờ hàng giờ trong căn hầm của Ngôi Nhà Hắc Ám, cách họ hét vào mặt cô rằng Nate sẽ chết nếu cô không Biến Hình như họ muốn, cảm giác đau đớn khi đã học được cách. "Lúc đầu đau lắm," cô thì thào. "Như thể mọi chiếc xương đều bị bẻ gãy, và nát vụn ngay trong người em. Họ buộc em phải bn hai, ba, rồi cả tá lần một ngày, tới khi em bất tỉnh. Và rồi ngày tiếp theo, họ lại lặp lại. Em bị nhốt trong căn phòng đó nên không trốn đi được…" Cô hít một hơi không đều. "Ngày cuối cùng, họ thử kêu em Biến Hình thành một cô gái đã chết. Cô ta bị đâm bằng dao găm. Có gì đó đã đuổi theo cô ta vào hẻm…"

"Có lẽ đó là cô gái anh và Jem tìm thấy." Will ngồi thẳng dậy và mắt sáng lên. "Jem và anh đoán hẳn cô ấy đã trốn từ một vụ tấn công và chạy trốn trong đêm. Anh tin họ đã cho quỷ Shax đuổi theo để đưa cô ấy về, nhưng anh đã giết nó. Chắc họ phải rất muốn biết có chuyện gì đã xảy ra."

"Cô gái đó là Emma Bayliss," Tessa lí nhí. "Cô ấy có mái tóc vàng, tết lại và buộc bằng ruy băng màu hồng… Cô ấy khá nhỏ nhắn."

Will gật đầu xác nhận miêu tả đó.

"Sau đó họ có hỏi chuyện gì đã xảy ra với cô ấy. Đó là lí do họ muốn em biến hình thành cô ấy. Khi em bảo họ rằng cô ấy đã chết, họ có vẻ nhẹ nhõm."

"Cô bé tội nghiệp," Charlotte lầm bầm. "Vậy em có thể Biến Hình thành người chết? Chứ không chỉ người sống?"

Tessa gật đầu. "Giọng của họ vang vào trong đầu em khi em Biến Hình. Sự khác nhau là rất nhiều người trong số họ có thể nhớ thời khắc họ chết."

"Eo." Jessamine rùng mình. "Bệnh quá đi."

Tessa nhìn Will. Anh Herodale, cô thầm sửa lại, nhưng thật khó gọi anh như vậy. Không hiểu sao cô cảm thấy mình hiểu rõ anh hơn so với thực tế. Nhưng điều đó nghe thật ngu ngốc. "Anh tìm ra em vì anh đang điều tra Emma Bayliss," cô nói. "Nhưng cô ấy chỉ là người phàm. Anh dùng từ… người phàm, đúng chứ? Sao anh phải đổ nhiều thời gian và công sức vào việc đó?"

Khi Will nhìn cô, đôi mắt anh mang màu xanh sậm. Rồi thái độ của anh thay đổi – chỉ hơi chút chút thôi, nhưng cũng đủ cho cô nhận ra dù không hiểu. "Ồ, anh không quan tâm, nhưng Charlotte muốn tìm hiểu. Chị ấy nói chuyện đó liên quan tới một rắc rối lớn hơn. Rồi khi anh và Jem theo dõi Câu lạc bộ Xứ Quỷ, nghe lời đồn về những vụ giết người khác, bọn anh nhận thấy đúng là có chuyện đang xảy ra. Dù có thích người phàm hay không, bọn anh cũng không thể để họ chết không nhắm mắt như thế. Đây là lí do bọn anh tồn tại."

Charlotte nhoài người qua bàn. "Chị Em Hắc Ám chưa từng nói họ định làm gì với khả năng của em, đúng không?"

"Chị biết về Ông Chủ," Tessa nói. "Họ bảo họ chuẩn bị em cho ông ta."

"Cho ông ta làm gì?" Will hỏi. "Ăn thịt chắc?"

Tessa lắc đầu. "Để… để kết hôn. Họ nói vậy đấy."

"Để kết hôn?" Jessamine đặc giọng miệt thị. "Thật lố bịch. Có lẽ định đem bồ làm vật tế và không muốn làm bồ hoảng thì có."

"Anh không biết cái đó," Will nói. "Anh đã kiểm tra vài phòng trước khi tìm thấy Tessa. Anh thấy một phòng được trang hoàng lộng lẫy như phòng tân hôn. Những tấm rèm trắng trên chiếc giường cỡ lớn. Một chiếc váy trắng treo trong tủ. Có lẽ nó vừa với em." Anh nhìn Tessa ra chiều ngẫm nghĩ.

"Kết hôn có thể đem tới nhiều quyền lợi," Charlotte nói. "Nếu được tổ chức đúng, nó sẽ cho phép người khác sử dụng khả năng, hoặc thậm chí là kiểm soát em đấy, Tessa." Chị vừa suy ngẫm vừa gõ tay xuống bàn. "Chị đã thử tìm "Ông Chủ" trong kho dữ liệu. Từ đó thường được dùng để chỉ người đứng đầu một nhóm thầy pháp. Các thành viên Câu lạc bộ Xứ Quỷ vẫn tự huyễn hoặc mình

là thành viên của một nhóm thầy pháp. Chính vì vậy mà chị có cảm tưởng Ông Chủ và Câu lạc bộ Xứ Quỷ có liên hệ với nhau."

"Chúng ta từng điều tra họ và không nhận thấy họ làm trò nguy hiểm gì." Henry chỉ ra. "Luật đâu cấm người ta ngốc chứ."

"May cho anh," Jessamine lẩm bẩm.

Henry có vẻ tổn thương nhưng không nói gì. Charlotte dành cho Jessamine cái nhìn lạnh tanh.

"Henry nói đúng" Will nói. "Jem và em cũng không hề bắt quả tang họ làm chuyện gì phạm pháp – uống rượu ngải đắng trộn cùng tro quỷ, đại loại thế. Chúng ta đâu thể can thiệp vào chuyện họ làm chính mình bị thương chứ? Nhưng nếu họ làm hại người khác…"

"Em có biết ai trong đó không?" Henry tò mò hỏi.

"Người phàm thì không." Will bực bội nói. "Em chẳng thấy không cần* và rất nhiều người trong số họ đeo mặt nạ hay hóa trang đi dự các sự kiện của câu lạc bộ. Nhưng em nhận ra một vài cư dân Thế Giới Ngầm. Magnus Bane, tiểu thư Belcourt, Ragnor Fell, De Quincey…"

"De Quincey? Mong anh ta không vi phạm luật lệ gì. Em thừa biết chúng ta sẽ gặp rắc rối thế nào nếu phải đối đầu với một thủ lĩnh ma cà rồng," Charlotte buồn bực.

Will cười trong lúc uống trà. "Mỗi khi thấy hắn, em đều thấy hắn hiền như nai vậy."

Sau khi lườm anh, Charlotte quay sang Tessa. "Cô hầu gái mà em nhắc tới – Miranda – có khả năng của em không? Còn Emma thì sao?"

"Em không nghĩ vậy. Nếu Miranda giống em, họ đã huấn luyện ả rồi, và Emma không nhớ điều gì giống như vậy."

"Và họ chưa từng nói tới Câu lạc bộ Xứ Quỷ? Hay việc họ đang phục vụ lợi ích lớn lao gì?"

Tessa nghĩ lại một hồi. Liệu đó có phải điều Chị Em Bóng Tối* nói khi họ nghĩ cô không nghe không? "Em không nghĩ họ từng nhắc tới tên câu lạc bộ đó, nhưng có lúc họ nói về những buổi gặp mặt, và các thành viên khác vui thế nào khi biết họ huấn luyện em tốt. Họ từng nhắc tới một cái tên…" Tessa cau mày, cố nhớ. "Một người trong câu lạc bộ. Em không nhớ, nhưng hình như cái lên* đó nghe lạ tai lắm…"

Charlotte nhoài người qua bàn. "Em thử nhớ được không Tessa?"

Tessa biết Charlotte không định làm hại cô, nhưng giọng chị vẫn khiến cô nhớ tới những giọng nói khác – những giọng nói giục giã cô thử lục tìm trong tiềm thức để nắm lấy sức mạnh. Những giọng nói có thể chuyển thành lạnh tanh nếu cô dám phản đối, dù chỉ một chút. Những giọng nói dụ dỗ, dọa dẫm, lừa lọc cô.

Tessa ngồi thẳng dậy. "Nhưng trước hết, anh trai em ra sao rồi?"

Charlotte chớp mắt. "Anh trai em?"

"Chị nói nếu em cho chị thông tin về Chị Em Hắc Ám, chị sẽ giúp em tìm anh trai. Và em đã nói rồi đó. Nhưng em vẫn chẳng biết Nate ở đâu."

"À." Charlotte ngả lưng ra ghế và có vẻ hơi bối rối. "Tất nhiên rồi. Ngay ngày mai, bọn chị sẽ bắt tay vào điều tra xem anh ấy ở đâu," chị trấn an Tessa. "Bọn chị sẽ bắt đầu từ chỗ làm của anh ấy – nói chuyện với ông chủ xem ông ta có biết gì không. Bọn chị có nhiều đầu mối lắm, Gray ạ. Lời đồn lan trong Thế Giới Ngầm nhanh như trong thế giới của em thôi. Không sớm thì muộn, bọn chị sẽ tìm được người có đầu mối về anh trai em."

Một lát sau, bữa ăn kết thúc. Tessa cáo từ và sung sướng rời bàn ăn sau khi từ chối lời đề nghị được dẫn cô về phòng của Charlotte. Cô chỉ muốn được một mình suy ngẫm.

Vừa đi trên hành lang sáng ánh đuốc, Tessa vừa nhớ lại cái ngày cô từ tàu bước xuống Southampton. Cô đã tới Anh mà chẳng biết ai khác ngoài anh mình, rồi bị Chị Em Hắc Ám buộc phải phục vụ họ. Giờ cô lại vướng vào các Thợ Săn Bóng Tối, và ai sẽ đối xử với cô tốt hơn đây? Giốgn như Chị Em Hắc Ám, họ muốn lợi dụng cô – lợi dụng cô hòng lấy những thông tin cô biết – và giờ tất cả đều biết về khả năng của cô, vậy còn bao lâu nữa đến lúc họ sẽ lợi dụng cô như hai mụ đàn bà kia?

Mải mê suy nghĩ, Tessa suýt đâm đầu vào tường. Cô dừng sựng lại – và nhíu mày nhìn quanh. Cô đã đi xa hơn đoạn đường cô và Charlotte tới phòng ăn, và cô vẫn chưa tìm được phòng mình. Nói đúng hơn, cô không đứng tại hành lang cũ. Giờ cô đang ở một sảnh lớn có những ngọn đuốc và tranh thảm tường hai bên, nhưng cô có đi đúng đường không nhỉ? Một vài hành lang rất sáng, một vài rất tối, những ngọn đuốc cháy lên với đủ màu sắc ánh sáng. Đôi lúc, những ngọn đuốc bùng lên và hấp háy chớp tắt đi khi cô đi qua, như thể trả lời lại sự kích thích nào đó cô không nhìn thấy. Còn hành lang này khá tối. Cô thận trọng đi tới cuối hành lang. Tại đó, đường rẽ thành hai nhánh giống hệt hành lang này.

"Lạc à?" một giọng chậm rãi, kiêu ngạo và cực kỳ quen thuộc vang lên sau lưng cô. Là Will.

Tessa quay lại thấy anh đang ơ hờ dựa lưng vào bức tường đằng sau như thể dựa cửa, chân đi giày da lộn vắt chéo phía trước. Anh cầm viên đá phát sáng trong tay. Thấy ánh mắt của cô, anh nhét nó vào túi và khiến nó tắt ngay lặp tự.

"Em nên để anh dẫn em đi thăm quan Học Viện một chút chứ, Gray," anh đề nghị. "Để em không lạc nữa."

Tessa lườm xéo anh một cái.

"Tất nhiên nếu muốn, em có thể tiếp tục đi tha thẩn," anh bổ sung. "Nhưng báo cho em biết trước, ở Học Viện có ít nhất ba đến bốn cánh cửa em không nên mở. Ví dụ, có một cánh cửa dẫn vào phòng bọn anh nhốt quỷ. Chúng hơi "hiếu động" một chút. À còn có kho vũ khí nữa. Một vài món vũ khí có tư duy riêng, và chúng rất sắc. Rồi có những phòng mở ra khoảng không. Chúng dùng để khiến những kẻ đột nhập rối trí, nhưng khi em ở nóc nhà thờ, em sẽ không muốn vô tình trượt chân và…"

"Em không tin anh," Tessa nói. "Anh nói dối dở lắm, anh Herodale ạ. Nhưng…" Cô cắn môi. "Em không thích đi lang thang. Anh có thể dẫn em đi thăm quan nếu hứa không lừa em."

Will thề. Và, Tessa rất bất ngờ khi anh làm đúng như lời hứa. Anh vừa trò chuyện vừa đi cô đi qua hàng tá những hành lang giống

hệt nhau. Anh bảo cô Học Viện có bao nhiêu phòng (nhiều hơn số cô đếm được), có thể chứa được bao nhiêu người (hàng trăm) và chỉ cho cô phòng khiêu vũ rộng mênh mông được dùng để tổ chức tiệc Giáng Sinh thường niên cho Enclave – Will bảo đó là từ họ dùng để chỉ nhóm Thợ Săn Bóng Tối của Luân Đôn (anh cũng nói thêm là nhóm Thợ Săn Bóng Tối ở New York được gọi là "Conclave". Có vẻ giới Thợ Săn Bóng Tối cũng dùng tiếng lóng.)

Sau phòng khiêu vũ, họ tham quan bếp. Will giới thiệu cho Tessa biết bà bác mà cô gặp trong phòng ăn tên là Agatha và bà là đầu bếp của nơi đây. Bà đang ngồi khâu vá trước một quầy bếp rất lớn và phì phèo hút tẩu thuốc khiến Tessa ngạc nhiên vô cùng. Bà mỉm cười hiền từ khi Will lấy vài cái bánh sôcôla trên đĩa. Will đưa một cái cho Tessa.

Cô rùng mình. "Không. Em ghét sôcôla."

Will có vẻ hoảng. "Em là loại quái vật gì mà lại ghét sôcôla chứ?"

"Thằng bé được nết ăn nết uống." Agatha bảo Tessa với một nụ cười điềm tĩnh. "Từ hồi nó mười hai đã vậy. Chắc do luyện tập chăm chỉ nên nó mới không phát phì ra đó."

Tessa, vui vẻ khi nghĩ tới một Will phì nộn, khen ngợi bà Agatha đang hút tẩu về việc bà một mình quản lý gian bếp rộng giỏi thế nào. Nơi này, với từng hàng từng hàng đồ ăn sẵn, súp, những chai thiếc đựng gia vị cùng một tảng thịt bò lớn đang nướng trên lò lửa, có vẻ thừa sức phục vụ hàng trăm người

"Lấy lòng Agatha là hành động thông minh đấy," Will nói khi họ đã rời bếp. "Giờ dì ấy thích em. Về* nếu dì ấy ghét em, chuyện sẽ chẳng hay ho chút nào.Dì ấy sẽ cho em ăn cháo đá cho mà xem."

"Ôi trời," Tessa nói, nhưng cô không giấu nổi niềm vui của mình. Họ đi từ nhà bếp đến phòng chơi nhạc để những chiếc đàn hạc và cây đại dương cầm cổ nhuốm màu bụi. Theo cầu thang đi xuống, họ tới phòng khách. Đó là một nơi khá đẹp mắt, với những bức tường đá được dán giấy dán tường hình là và hoa huệ tây. Lửa đang bập bùng cháy trong một lò sưởi lớn có vài chiếc ghế êm ái đặt gần. Trong phòng còn có một chiếc bàn gỗ lớn. Will bảo đó là nơi Charlotte giải quyết những công việc điều hành Học Viện. Tessa bỗng băn khoăn không biết Henry làm gì và ở đâu.

Sau đó họ tới tham quan kho vũ khí. Hóa ra nó ổn hơn bảo tàng trong trí tưởng tượng của Tessa nhiều. Hàng trăm chiếc mâu, rìu, dao găm, kiếm và cả là vài khẩu súng hỏa mai treo trên tường, cùng một bộ sưu tập các loại giáp khác nhau, từ xà cạp bảo vệ ống quyển tới những bộ giáp kim loại hoàn chỉnh. Một thiếu niên trông rắn rỏi với mái tóc nâu sậm đang ngồi trên chiếc bàn cao và đánh bóng một loạt những con dao ngắn. Cậu cười khi thấy họ đi vào. "Chào cậu chủ Will."

"Chào Thomas. Xin giới thiệu đây là Gray." Anh chỉ sang Tessa.

"Cậu từng tới Ngôi Nhà Hắc Ám!" Tessa reo lên và nhìn Thomas kỹ hơn. "Cậu tới cùng anh Branwell. Chị tưởng…"

"Em là Thợ Săn Bóng Tối?" Thomas cười. Cậu có một khuôn mặt dễ mến và dễ gần, với mái tóc dày loăn xoăn. Áo cậu để hở cổ khoe cần cổ nam tính. Dù cậu còn trẻ nhưng cực kỳ cao và lực lượng* với bắp tay căng lên dưới ống tay áo. "Không phải đâu. Em chỉ được huấn luyện giống vậy thôi."

Will dựa người vào tường. "Sao cậu sắp xếp dao kết liễu kiểu đó hả Thomas? Dạo này anh đã đụng độ với kha khá quỷ Shax, và anh cần thứ gì đó mảnh để lách qua lớp vỏ của chúng."

Thomas bắt đầu nói gì đó với Will về hàng bị chuyển đến chậm do thời tiết ở Idris, nhưng Tessa bị thứ khác thu hút sự chú ý. Đó là một cái hộp gỗ dài mạ vàng, bóng loáng với biểu tượng một con rắn cắn đuôi chính nó được khắc chìm.

"Đó không phải biểu tượng của Chị Em Hắc Ám sao?" cô hỏi. "Sao nó có mặt ở đây?"

"Không hẳn," Will nói. "Chiếc hộp này là Pyxis. Qủy không có linh hồn; nhận thức của chúng đến từ một dạng năng lượng có thể lưu trữ. Pyxis là việc đó… À biểu tượng này là ouroboros – "kẻ ăn đuôi" – một biểu tượng giả kim thuật cổ xưa tượng trưng cho những không gian khác. Thế giới của chúng ta nằm bên trong con rắn còn những thế giới khác nằm ngoài." Anh nhún vai. "Đến khi thấy biểu tượng của Chị Em Hắc Ám, anh mới thấy có người vẽ ouroboros với hai con rắn… Này, không được," anh chắn trước Tessa khi thấy cô định sờ cái hộp. "Chỉ Thợ Săn Bóng Tối mới có thể chạm vào hộp. Nếu không sẽ xảy ra chuyện không hay. Giờ đi thôi. Chúng ta làm mất khá nhiều thời gian của Thomas rồi."

"Không sao đâu," Thomas cự nự, nhưng Will đã bước đi mất. Tới ngưỡng cửa, Tessa liếc nhìn Thomas. Cậu lại tiếp tục đánh bóng vũ khí, nhưng không hiểu sao khi nhìn đôi vai cậu, Tessa cảm nhận thấy một nỗi cô đơn.

"Em không biết anh để người phàm chiến đấu cùng anh đấy," cô nói với Will sau khi họ bỏ lại kho vũ khí sau lưng. "Vậy Thomas là người giúp việc hay…"

"Thomas đã ở Học Viện gần cả cuộc đời rồi," Will dẫn Tessa đi qua một khúc ngoặt. "Có những dòng tộc người phàm có Tâm Nhãn bẩm sinh và họ luôn phục vụ cho Thợ Săn Bóng Tối. Cha mẹ Thomas đã phục vụ cho cha mẹ Charlotte tại Học Viện, và giờ Thomas phục vụ Charlotte và Henry. Rồi con cái cậu ấy sẽ phục vụ con cái họ. Thomas làm mọi việc từ lái xe, chăm sóc Balios và Xanthos – đó là hai con ngựa bọn anh nuôi – và lo liệu vũ khí. Sophie và Agatha làm những việc khác, nhưng cũng có lúc Thomas phụ đỡ họ. Anh nghi cậu ta thích Sophie và không muốn cô ấy ôm đồm quá."

Tessa mừng khi nghe đến đó. Cô cảm thấy tệ trước phản ứng của mình khi thấy vết sẹo của Sophie, và nghĩ tới việc Sophie có người theo đuổi – một anh chàng đẹp mã – khiến cô nhẹ nhõm đôi chút. "Có thể cậu ấy yêu quý dì Agatha," cô nói.

"Anh mong là không. Anh muốn kết bạn với dì Agatha. Dì ấy có thể đã ngàn tuổi nhưng dì ấy làm món bánh mứt ngon tuyệt cú mèo. Vẻ đẹp có thể tàn lụi nhưng trù nghệ là vĩnh viễn." Anh dừng lại trước một cánh cửa lớn bằng gỗ sồi có những tấm bản lề bằng đồng dày khự. "Giờ chúng ta tới rồi," anh nói và vừa chạm vào cửa, nó liền bật mở.

Căn phòng họ bước vào còn rộng hơn phòng khiêu vũ. Trong căn phòng có chiều dài lớn hơn chiều rộng là một chiếc bàn gỗ sồi đắt dài từ giữa phòng tới bức tường có hình vẽ một thiên thần. Ngọn đèn pha lê tỏa ánh sáng trắng hắt hui lên bàn. Căn phòng còn có một gác lửng với hàng lan can bằng gỗ chạy quanh dẫn tới một cầu thang xoắn ốc ở phía bên kia phòng. Từng hàng từng hàng

sách giống như những lính gác ở các hốc tường. Trên gác cũng có các giá sách; những cuốn sách ẩn dưới những tấm bình phong bằng kim loại hình chữ triện được đóng dấu họa tiết 4 chữ C. Những ô cửa sổ kính màu lớn cong ra ngoài với những chiếc ghế đá đã nhuộm màu phong sương được đặt giữa các giá.

Một bộ sách lớn được mở ra trên giá như mời gọi Tessa. Cô tiến tới và nghĩ đó hẳn là một cuốn từ điển. Nhưng cuốn sách được viết bằng những con chữ lằng ngoằng, lấp lánh và chứa các tấm bản đồ kỳ lạ.

"Đây là Đại Thư Viện," Will nói. "Mỗi Học Viện đều có một thư viện, nhưng cái này lớn hơn cả. Nói chính xác hơn, nó lớn nhất Tây Âu luôn." Anh dựa vào cửa và khoanh tay trước ngực. "Anh đã nói sẽ kiếm thêm sách cho em, đúng chứ?"

Tessa không tin nổi anh vẫn nhớ lời anh hứa nên mất một lúc sau mới đáp lại được. "Nhưng những cuốn sách nằm đằng sau chấn song!" Cô nói. "Đây như kiểu một nhà tù giam sách vậy!"

Will cười toe toét. "Một vài cuốn nguy hiểm lắm đó," anh nói. "Cẩn thận vẫn hơn."

"Chúng ta nên cẩn thận với sách," Tessa nói, "vì sách có sức mạnh thay đổi chúng ta."

"Anh không biết đã có cuốn sách nào thay đổi anh chưa," Will nói. "À từng có một cuốn hứa hẹn sẽ dạy anh biến một người thành cả một đàn cừu …"

"Chỉ có những đầu óc u tối mới chối bỏ thư viện và không muốn từ các áng thơ từ tác động tới mình*," Tessa nói để ngăn mấy lời ba lăng nhăng của Will.

"Tất nhiên, việc vì sao một người muốn biến thành một đàn cừu lại là một vấn đề hoàn toàn khác," Will nói hết câu. "Gray, em có muốn đọc gì không? Cứ nói ra và anh sẽ cố cứu nó khỏi nhà tù cho em."

"Anh nghĩ thư viện có Thế giới rộng lớn? Hay Bốn cô con gái nhà bác sĩ Marchkhông?"

"Chưa nghe bao giờ," Will nói. "Bọn anh không có nhiều tiểu thuyết lắm."

"Nhưng em muốn tiểu thuyết," Tessa nói. "Hoặc thơ. Sách là để đọc chứ không phải để biến một người làm súc vật."

Mắt Will sáng long lanh. "Hình như bọn anh có cuốn Alice ở Xứ Sở Thần Tiên thì phải."

Tessa nhăn mũi. "Cuốn đó không phải dành cho trẻ con sao?" cô nói. "Em không thích. Em thấy nó cứ vô bổ thế nào ấy?"

"Nếu chịu khó tìm tòi, em sẽ thấy những thứ vô bổ lại chứa đựng những điều thú vị đấy."

Nhưng Tessa đã nhìn thấy một cuốn sách quen thuộc trên giá và mừng như gặp bạn cũ. "Oliver Twist!" cô reo lên. "Anh có những cuốn khác của Dickens không?" cô vỗ tay. "Ồ! Anh có Câu chuyện hai thành phố chứ?"

"Thứ ngu xuẩn kể về những gã con trai đi vơ vẩn rồi bị chặt đầu vì tình yêu ấy hả? Nực cười." Will đứng thẳng dậy và tiến tới giá sách Tessa đang đứng. Anh khoa tay chỉ cơ ngơi sách chung quanh. "Không, ở đây em sẽ tìm được lời khuyên về cách chặt đầu người khác nếu em muốn, hữu dụng hơn nhiều."

"Còn lâu!" Tessa phản đối. "Em không cần chặt đầu ai hết. Và những cuốn sách chẳng ai muốn đọc thì được tích sự gì. Anh không có những cuốn tiểu thuyết khác à?"

"Trừ khi em muốn đọc Bí mật của tiểu thư Audley để biết bí mật của cô ấy là giết quỷ lúc rảnh rỗi." Will nhảy lên thang và rút một cuốn sách xuống. "Anh sẽ tìm cho em cuốn khác. Đón này." Anh thả mà không thèm nhìn, và Tessa phải lao tới chụp khi nó chạm nền nhà.

Đó là một cuốn sách lớn khổ vuông bọc nhung xanh sậm có khác* những biểu tượng xoắn ốc từa tựa các ký hiệu trên da Will. Tên sách được viết bằng dấu bạc:Codex của Thợ Săn Bóng Tối. Tessa ngước nhìn Will. "Gì đây?"

"Chắc em có nhiều thắc mắc về Thợ Săn Bóng Tối, và vì hiện em đang sống trong cùng bọn anh, cho nên em cần biết. Cuốn sách sẽ giải thích mọi điều về Thợ Săn Bóng Tối, cũng như những cư dân Thế Giới Ngầm như em." Nét mặt Will trở nên ảm đạm. "Nhưng giở nhẹ tay nhé. Nó có niên đại sáu trăm năm và là độc bản. Em làm mất hay làm hỏng, em sẽ bị xử theo Luật đấy."

Tessa ném bay cuốn sách đi như phải bỏng. "Anh không nói thật đấy chứ."

"Em đúng. Anh đùa thôi." Will nhảy xuống khỏi thang và nhẹ nhàng tiếp đất ngay cạnh cô. "Nhưng em tin mọi điều anh nói, đúng không? Do anh khiến em tin anh, hay vì em ngây thơ không phải lối đây?"

Thay vì trả lời, Tessa cau mày và bắt đầu đi về một ghế đá đặt gần dưới hộc cửa sổ. Ngồi xuống, cô mở cuốn Codex và bắt đầu đọc, cố tình phớt lờ Will kể cả khi anh tới ngồi cạnh. Cô bắt đầu thấy ánh mắt anh chăm chú nhìn cô đọc.

Trang đầu tiên trong cuốn sách Nephilim cho thấy hình ảnh cô dần quen thuộc trên những tấm tranh thảm treo dọc các hành lang: thiên thần bay lên từ mặt hồ, một tay cầm kiếm một tay cầm cốc. Bên dưới hình minh họa là dòng chú thích:Thiên thần Raziel và Vũ Khí Bóng Đêm.

"Mọi chuyện bắt đầu như vậy đấy," Will vui vẻ nói, chẳng để ý chuyện cô đang làm lơ anh. "Với một câu thần chú triệu hồi, một chút máu và em có công thức tạo ra những chiến binh bất khả chiến bại. Tuy nhiên phải nói trước, đọc sách sẽ không giúp em hiểu bọn anh, nhưng đó cũng là một bước khởi đầu."

"Vậy bọn anh không hẳn là người, mà là một kiểu thiên thần báo thù," Tessa nhẹ nhàng nói và lật trang. Có hàng tá những bức tranh thiên thần – từ trên trời rơi xuống cùng những chiếc lông vũ bay lả tả tựa sao sa. Trong sách có thêm các bức mô tả Thiên Thần Raziel mở một cuốn sách có những chữ rune sáng rực như lửa cháy. Xung quanh ngài là những người đàn ông mang Ấn Ký đang quỳ. Một trang khác vẽ những kẻ giống hệt kẻ cô thấy trong ác mộng, cũng với đôi mắt không còn và đôi môi khâu chặt. Những trang khác mô tả Thợ Săn Bóng Tối đang giơ cao lưỡi gươm lửa như những chiến binh độ chiến từ thiên đường xuống. "Bọn anh là á thiên thần, đúng không?"

Will không trả lời. Anh đang nhìn ra ngoài cửa sổ. Tessa nhìn theo ra một nơi hẳn là phía trước Học Viện, vì ở đó có một cái sân hình tròn, với những bức tường bao quanh. Qua những chấn song sắt của cánh cửa cong cong, cô thoáng thấy con đường được chiếu sáng nhờ ánh đèn khí vàng vọt. Những con chữ bằng sắt uốn theo đường vòm cổng; Chúng* như đổ về phía trước và cô phải

nheo mắt để dịch.

"Pulvis et umbra sumus. Câu thơ của Horace. 'Chúng tôi là tro tàn và bóng tối.' Em có thấy hợp không?"Will nói. "Nhưng người giết quỷ sống không thọ lắm; họ thường chết trẻ và rồi được hỏa thiêu. Cát bụi lại trở về với cát bụi. Sau đó bọn anh biến mất trong bóng tối của lịch sử. Sự tồn tại của bọn anh không để lại một dấu vết nào trong những trang sách của người phàm."

Tessa nhìn anh. Vẻ mặt của anh khá lạ - sự vui vẻ dường như chỉ in lên nét mặt anh, như thể anh thấy mọi thứ trong thế giới này vừa là tấn hài kịch vừa là tấn bi kịch. Cô tự hỏi điều gì biến anh thành ra thế này, sao anh có thể luôn chọc ngoáy người khác. Đó là điểm khiến anh hoàn toàn khác với những Thợ Săn Bóng Tối cô đã tiếp xúc. Có lẽ anh giống bố mẹ anh ở điểm đó – nhưng bố mẹ anh là ai?"

"Anh không bao giờ lo sao?" cô thủ thỉ. "Rằng thứ ngoài kia… có thể vào đây?"

"Qủy và những thứ kém vui ấy hả?" Will nói, dù Tessa không rõ mình có ý đó không, hoặc giả cô chỉ muốn nói tới mọi thứ xấu xa tệ hại nói chung mà thôi. Anh tì tay lên tường. "Loại vữa chít đá xây dựng nơi này được trộn cùng máu Thợ Săn Bóng Tối. Mỗi chấn song đều làm bằng gỗ thanh hương trà. Mỗi cái đinh được đóng vào song được làm bằng bạc, sắt hoặc hợp kim vàng bạc. Nơi này được xây trên đất thánh có kết giới bao quanh. Cửa trước chỉ được mở cho những người mang dòng máu Thợ Săn Bóng Tối. Nơi này là một pháo đài. Vậy nên, không, anh chẳng lo gì hết."

"Nhưng sao phải sống trong pháo đài?" Thấy vẻ ngạc nhiên của anh, cô nói cụ thể hơn. "Rõ ràng anh không có quan hệ ruột thịt với Charlotte và Henry, cả hai đều còn trẻ nên không thể là bố mẹ nuôi của anh, và ở đây chẳng có Thợ Săn Bóng Tối trẻ nào ngoài anh và Jessamine…"

"Cả Jem nữa," Will nhắc nhở.

"Đúng, nhưng… anh hiểu ý em rồi đấy. Sao anh không sống cùng với gia đình?"

"Mấy đứa bọn anh không có bố mẹ. Bố mẹ Jessamine chết trong một vụ hỏa hoạn, bố mẹ Jem… ờ Jem đến từ một nơi rất xa, sau khi bố mẹ cậu ấy bị quỷ giết chết. Theo Luật Hiệp Ước, Clave có trách nhiệm chăm nom những đứa tẻ Thợ Săn Bóng Tối không cha không mẹ dưới mười tám tuổi."

"Vậy mọi người là gia đình của nhau."

"Nếu em thích nói văn hoa, anh nghĩ bọn anh là… anh chị em dưới một mái nhà. Gray, em cũng vậy, dù chỉ là tạm thời."

"Trong trường hợp đó," Tessa nói mà cảm thấy máu nóng chạy rần rần lên mặt. "Em nghĩ em muốn anh gọi em bằng tên hơn, như anh gọi Lovelace vậy."

Will nhìn cô, chậm rãi và kỹ càng, sau đó mỉm cười. Đôi mắt xanh của anh theo đó mà sáng lên. "Vậy em cũng nên gọi tên anh," anh nói "Tessa."

Cô chưa từng nghĩ nhiều đến tên mình, nhưng khi nghe tên mình vang lên từ anh, cô cảm thấy như nghe thấy lần đầu – nhấn ở âm T, nhẹ ở hai âm S, giống như kết thúc trong một hơi thở. Cô thở giật cục khi thủ thỉ nói, "Will."

"Ừ?" Sự vui vẻ ánh lên trong đôi mắt anh.

Với cảm giác hoảng hốt, Tessa chợt nhận ra cô gọi vì muốn gọi chứ không hề có câu hỏi nào. Cô vội vàng lấp liếm, "Anh học cách… chiến đấu như thế nào? Cả cách vẽ những biểu tượng phép thuật cùng những thứ khác nữa?"

Will mỉm cười. "Bọn anh có gia sư huấn luyện các thứ cần thiết và huấn luyện thể lực. Ông ấy mới về Idris rồi. Giờ Charlotte đang tìm người cùng chị ấy dạy bọn anh. Chị ấy dạy lịch sử và các ngôn ngữ cổ."

"Vậy chị ấy là người bảo hộ của bọn anh?"

Vẻ đùa cợt xấu xa hiện lên trên nét mặt anh. "Em có thể nói vậy. Nhưng nếu anh là em, anh sẽ không gọi Charlotte là người bảo hộ, nếu còn muốn đầy đủ chân tay. Đừng để vẻ ngoài của chị ấy lừa, chị ấy tinh thông đủ ngón vũ khí đấy."

Tessa chớp mắt ngạc nhiên. "Ý anh là chị ấy cũng chiến đấu như anh và Henry ư?"

"Tất nhiên rồi. Sao lại không chứ?"

"Vì chị ấy là phụ nữ mà," Tessa nói.

"Boadicea cũng vậy."

"Ai cơ?"

"Nữ hoàng Boadicea, ngạo nghễ trên cỗ xe ngựa,/* Tay cầm chặt con dao và ánh mắt như sư tử…" Will ngừng lại khi thấy vẻ ngu ngơ không hiểu của Tessa và cười. "Không hiểu hả? Nếu em là người Anh em sẽ biết. Nhớ nhắc anh tìm cho em cuốn sách về bà ấy nhé. Bà ấy là một nữ hoàng chiến binh dũng mãnh. Khi bị đánh bại, bà ấy thà uống thuốc độc còn hơn bị người La Mã bắt. Bà ấy dũng cảm hơn bất kỳ đấng mày râu nào. Anh thấy Charlotte và bà ấy giống nhau y đúc, chỉ có điều Charlotte nhỏ nhắn hơn thôi."

"Nhưng chị ấy không thể giỏi thế chứ? Vì theo em, phụ nữ không có đam mê ấy."

"Đam mê gì?"

"Giết chóc," Tessa nói sau một lát. "Mạnh mẽ. Cảm giác của chiến binh."

"Anh đã thấy em giơ cái cưa chặt xương với Chị Em Hắc Ám," Will chỉ ra. "Và nếu anh nhớ đúng, bí mật của tiểu thư Audley là, cô ta giết người."

"Vậy là anh đã đọc!" Tessa không giấu nổi niềm vui.

Anh có vẻ hào hứng. "Anh thích Đuôi rắn hơn. Nhiều yếu tố phiêu lưu và ít yếu tố gia đình hơn. Nhưng cả hai đều không hay bằng The Moonstone. Em đã đọc tác phẩm nào của Collins chưa?"

"Em yêu Wilkie Collins," Tessa hét lên. "Ôi… Armadale! Người phụ nữ áo trắng… Anh đang cười em à?"

"Không cười em," Will nhe răng cười, "mà anh cười vì em. Anh chưa từng thấy ai cuồng sách tới vậy. Em làm anh tưởng chúng là kim cương cơ đấy?"

“Ờ ,đúng vậy còn gì? Chẳng nhẽ anh chưa từng thích thứ gì tới mức đó à? Và đừng nói ‘trứng sò’, ‘quần vợt sân cỏ’ hay mấy thứ ngu ngốc gì đó nhé.”

“Vì Chúa lòng lành,” anh nói với vẻ hoảng hốt cợt nhả. “Sao em hiểu anh thế.”

“Chúng ta đều sống không thể thiếu thứ gì đó. Nếu anh không tìm ra, em sẽ giúp anh.” Cô định nói nghe nhẹ bẫng, nhưng thấy vẻ mặt anh, giọng cô đột nhiên lạc đi đâu mất. Anh đang nhìn cô với vẻ kiên định kỳ lạ; đôi mắt anh vẫn mang màu xanh đậm như lớp nhung bọc cuốn sách cô đang cầm. Ánh mắt anh lướt qua gương mặt cô, xuống cổ, tới eo trước khi lại chuyển lên gương mặt và dừng lại tại đôi môi cô. Trái tim Tessa đập dồn như thể cô đang leo cầu thang. Có gì trong ngực cô nhói đau như thể cô đang đói khát. Cô muốn gì đó, nhưng lại không biết đó là gì…

“Muộn rồi,” Will đột ngột nói và không nhìn cô nữa. “Anh nên đưa em về phòng.”

“Em…” Tessa muốn phản đối nhưng không có lý do. Anh nói đúng. Giờ đã muộn và những ngôi sao bắt đầu hiện rõ qua những ô kính cửa trong suốt. Cô đứng dậy, ôm chặt sách vào lòng và theo Will ra hành lang.

“Anh sẽ dạy em vài mánh để nhớ đường đi trong Học Viện,” anh nói và vẫn không nhìn cô. Cách cư xử của anh bỗng khác trước, như thể cô vừa làm gì xúc phạm anh. Nhưng cô có thể làm gì chứ? “Cách để nhận biết những cánh cửa khác nhau và hướng rẽ…”

Anh ngừng nói và Tessa thấy ai đó đi xuống hành lang về phía họ. Đó là Sophie. Cô ấy đang xách một giỏ đồ bẩn. Thấy Will và Tessa, cô ấy dừng lại, ra chừng cảnh giác hơn.

“Sophie!” Sự rụt rè của anh đã biến mất trong nháy mắt. “Chị đã dọn xong phòng tôi chưa?”

“Rồi.” Sophie không cười đáp lại. “Nó bẩn quá thể. Tôi mong sau này cậu đừng tha lôi mấy mẩu xác quỷ ra khắp nhà nữa.”

Tessa há hốc miệng. Sao Sophie có thể nói chuyện với Will như thế chứ? Cô ấy là người hầu, và anh – dù trẻ hơn cô – vẫn là một quý ông.

Nhưng Will chẳng để tâm. “Bé Sophie ơi, đó là một phần của công việc mà.”

“Anh Branwell và cậu Carstair* dường như không gặp vấn đề gì trong việc lau rửa giày,” Sophie nói và chiếu cái nhìn hắc ám từ Will tới Tessa. “Có lẽ cậu nên noi gương họ.”

“Có lẽ,” Will nói. “Nhưng khó lắm.”

Sophie cau mày và bắt đầu đi tiếp, đôi vai gồng cứng tỏ vẻ căm phẫn.

Tessa ngạc nhiên nhìn Will. “Cái gì vậy?”

Will lười nhác nhún vai. “Sophie thích vờ như không thích anh.”

“Không thích anh á? Cô ấy ghét anh thì có!” Vào lúc khác, hẳn cô sẽ hỏi liệu Will và Sophie có từng yêu rồi chia tay nhau không, nhưng chẳng ai lại chia tay người hầu cả. Nếu họ không hài lòng, họ sẽ sa thải người hầu thôi. “Có… có chuyện giữa bọn anh à?”

“Tessa,” Will nói với vẻ kiên nhẫn rất kịch. “Đủ rồi. Có những thứ em không nên hiểu thì hơn.”

Nếu có gì Tessa ghét, đó là bị bảo rằng có những điều cô không thể hiểu. Vì cô còn trẻ, vì cô là con gái… vì hàng ngàn lý do chẳng có lý gì hết. Cô ương bướng hất hàm. “Được rồi, nếu anh không muốn nói. Nhưng với tư cách người ngoài, em dám cá cô ấy ghét anh vì anh làm chuyện không hay với cô ấy.”

Vẻ mặt Will bỗng ủ ê. “Em muốn nghĩ thế nào thì tùy. Đâu phải em hiểu anh rõ như lòng bàn tay đâu.”

“Em biết anh không thích trả lời thẳng. Em biết có lẽ anh tầm mười bảy tuổi. Em biết anh thích Tennyson – anh trích lời ông ấy tại Ngôi Nhà Hắc Ám, và bây giờ nữa. Em biết, cũng như em, anh là trẻ mồ côi…”

“Anh chưa từng nói anh là trẻ mồ côi.” Will đột nhiên nổi khùng. “Và anh ghét thơ ca. Vậy đấy, em chẳng hiểu gì về anh cả, được chưa?”

Nói tới đó, anh quay gót đi mất.

Chương 5: Cuốn Codex của Thợ Săn Bóng Tối

Những giấc mơ rất thật khi kết thúc, và liệu chúng ta có sống trong mơ chăng?

– Bá tước Alfred Tennyson, The Higher Pantheism

Chắc phải mất cả thế kỷ khi đi lòng vòng vô hướng trong các hành lang giống nhau y đúc, Tessa mới may mắn nhận ra một vết rách ở tấm thảm treo tường và nhận ra cánh cửa phòng cô phải ở trong cái hành lang này. Vài phút tìm kiếm, cuối cùng cô sung sướng chui vào phòng và đóng chốt cửa lại.

Sau khi mặc bộ đồ ngủ vào và chui dưới chăn, cô mở cuốn Codex của Thợ Săn Bóng Tối và bắt đầu đọc. Will đã nói Đọc sách sẽ không giúp em hiểu bọn anh, nhưng chẳng sao hết. Anh không biết sách có ý nghĩa như thế nào với cô. Chúng là biểu tượng của sự thật và ý nghĩa, là cách cô biết mình tồn tại và có những người khác giống như cô trong thế giới này. Cầm sách trong tay khiến Tessa thấy mọi thứ xảy ra trong sáu tuần qua là thật – còn thật hơn lúc cô trải nghiệm.

Đọc Codex, Tessa biết rằng tất cả Thợ Săn Bóng Tối đều là hậu duệ của tổng lãnh thiên thần Raziel – người đã trao Sách Xám chứa đựng "ngôn ngữ của thiên đường" cho họ. Đó chính là những Ấn Ký chữ rune trên da các Thợ Săn Bóng Tối đã qua huấn luyện như Charlotte và Will. Chúng khắc trên da họ nhờ một dụng cụ hình trụ gọi là stele – chính là vật kỳ lạ giống cây bút mà Will dùng để vẽ lên cửa Ngôi Nhà Hắc Ám. Những Ấn Ký chữa trị cho Thợ Săn Bóng Tối, mang đến cho họ sức mạnh siêu nhiên, tốc độ, khả năng nhìn trong đêm, và thậm chí là ẩn mình khỏi đôi mắt người phàm bằng những chữ rune che mờ. Nếu vẽ Ấn Ký lên da cư dân Thế Giới Ngầm hoặc loài người – hay những Thợ Săn Bóng Tối còn quá trẻ chưa được huấn luyện bài bản – sẽ khiến họ đau đến chết đi sống lại rồi sau đó điên hoặc mất mạng.

Ấn Ký không phải cách duy nhất để họ bảo vệ mình – họ mặc bộ đồ đi săn may bằng thứ vải da dai chắc được ếm bùa mỗi khi tham chiến. Trong sách phác họa bộ đồ đi săn ở các quốc gia khác nhau. Và Tessa ngạc nhiên khi thấy hình ảnh những người phụ nữ mặc áo sơ mi dáng dài và quần vải – không phải quần ống túm kỳ quặc cô thấy trên báo, mà là loại quần nam. Lật trang, cô lắc đầu tự hỏi liệu Charlotte và Jessamine có mặc những bộ đồ lạ mắt này không.

Những trang tiếp theo nói về các món quà Raziel tặng nhó Thợ Săn Bóng Tối đầu tiên – những vật mang quyền năng mạnh mẽ được gọi là Vũ Khí Bóng Đêm – và quê hương của họ. Đó là một vùng đất nhỏ xẻ ra từ nơi hồi đó là Đế Chế La Mã Thần Thánh, được bao quanh bởi những kết giới ngăn người phàm bước vào. Nơi đó được gọi là Idris.

Ánh đèn lụi dần khi Tessa đọc, mí mắt cô càng ngày càng sụp xuống. Cô đọc về cư dân Thế Giới Ngầm – họ là những sinh vật siêu nhiên như tiên, người sói, ma cà rồng và pháp sư. Ma ca rồng và người sói là người bị quỷ truyền bệnh. Nhưng tiên là dạng nửa quỷ nửa thiên thần, vì thế họ vừa đẹp nhưng mang các tính cách độc ác của quỷ. Còn pháp sư – pháp sư là con cháu của quỷ và con người. Thể nào Charlotte hỏi bố mẹ cô có phải người không. Họ là người, như vậy mình không phải pháp sư rồi, cô nghĩ. Cô chăm chú nhìn bức ảnh vẽ một người đàn ông cao ráo có mái tóc lỉa chỉa đang đứng giữa ngôi sao năm cánh vẽ trên nền đá. Anh ta trông hoàn toàn bình thường, ngoại trừ đôi mắt mang đồng tử dọc như mắt mèo. Những ngọn nến cháy bập bùng ở các đỉnh của ngôi sao. Chúng cứ nhòe dần khi thị lực của Tessa mờ đi vì kiệt sức. Cô nhắm mắt – và giấc mơ tới ngay tức thì.

Trong giấc mơ, cô nhảy múa qua đám khói bốc ra từ hành lang treo gương dọc hai bên. Qua mỗi tấm gương, cô lại thấy một gương mặt khác. Cô nghe thấy tiếng nhạc mê hồn khi gần khi xa. Một người đi trước cô – một cậu con trai cao gầy, mày râu nhẵn nhụi – nhưng dù cô thấy anh ta quen quen , nhưng cô không nhìn thấy khuôn mặt hay nhận ra anh ta là ai. Anh ta có thể là anh trai cô, hoặc Will, hoặc một người hoàn toàn khác. Cô đi theo, gọi anh ta, nhưng anh ta vẫn bước đi như thể khói đang đưa anh ta đi. Tiếng nhạc cao dần, cao nữa như muốn vươn tới vầng trăng khuyết…

Và Tessa tỉnh giấc, thở gấp, cuốn sách trượt xuống lòng khi cô ngồi dậy. Giấc mơ đã qua nhưng tiếng nhạc còn đó: cao vút, ám ảnh và ngọt ngào. Cô ra cửa và nhìn hành lang.

Tiếng nhạc ngoài đó lớn hơn. Dường như nó vang tới từ căn phòng đối diện. Cửa hơi hé mở và tiếng nhạc đổ ra từ đó như nước chảy qua cổ bình.

Một chiếc áo choàng được treo cạnh cửa; Tessa rút nó xuống và choàng ra ngoài bộ đồ ngủ, sau đó bước ra hành lang. Cô đi như trong mơ, qua hành lang và nhẹ nhàng đặt tay lên cửa. Cánh cửa mở ra một vùng tối được chiếu sáng chỉ nhờ ánh trăng. Nó giống hệt căn phòng của cô, cũng có chiếc giường bốn cọc lớn, những đồ nộ that tối màu mang vẻ nặng nề. Rèm được kéo khỏi ô cửa sổ cao để ánh trăng trắng bạc đổ vào và rọi lên một bóng hình đang đứng đó. Một cậu con trai – anh quá gầy khiến cô không nghĩ anh là một người đàn ông trưởng thành – với cây vĩ cầm đặt trên vai. Anh tì má lên nhạc cụ và kéo cây vĩ, để cho những nốt nhạc hay và hoàn hảo hơn bất kỳ thứ âm thanh nào Tessa từng nghe vang ra.

Anh đang nhắm mắt. "Will à?" anh nói mà không mở mắt hay ngừng chơi. "Will, là bồ hả?"

Tessa không nói gì. Cô không dám nói hay ngắt ngang dòng âm nhạc – nhưng đúng lúc đó cậu con trai ngừng lại , hạ cây vĩ xuống và mờ mắt, nhíu mày.

"Will…" anh nói rồi khi thấy Tessa, đôi môi anh hé mở lộ vẻ ngạc nhiên. "Em không phải Will." Dù anh hiếu kỳ nhưng không hề khó chịu khi thấy Tessa đột nhập vào phòng mình giữa đêm hôm khuya khoắt, trong lúc anh đang mặc đồ ngủ chơi vĩ cầm. Anh ta mặc một chiếc quần vải và áo sơ mi không cổ rộng rãi với chiếc áo choàng đen khoác ngoài. Cô đã đúng. Anh có lẽ chỉ bằng tuổi Will, nhưng trẻ hơn nhờ dáng người gầy nhăng nhẳng. Tessa thấy anh ta cũng có những Ấn Ký giống như của Charlotte và Will bên dưới cổ áo.

Giờ cô đã biết họ gọi đó là gì. Ấn Ký. Và cô biết anh là gì. Nephilim. Hậu duệ của người và thiên thần. Thể nào dưới ánh trăng, nước da trắng xanh của anh sáng lên như ngọn đèn phù thủy của Will. Mái tóc cùng đôi mắt xếch của anh đều mang màu trắng bạc.

"Em rất xin lỗi," cô hắng giọng. Tiếng cô nghe khàn khàn và lớn kinh khủng trong căn phòng tĩnh lặng; cô thật chỉ muốn đào lỗ chui xuống. "Em… em không định vào đây thế này. Phòng em ở đối diện, và…"

"Không sao đâu," Anh hạ cây vĩ cầm xuống khỏi vai. "Em là Gray, đúng không? Cô gái biến hình. Will đã nói một chút về em cho anh biết rồi."

"Ồ."

"Ồ sao?" Cậu con trai kia nhướng mày. "Em không có vẻ vui khi anh biết em là ai."

"Chỉ là em nghĩ Will giận em," Tessa giải thích. "Vậy nên những điều anh ấy nói…"

Anh cười. "Will giận mọi người ấy mà," anh nói. "Lời của cậu ấy không ảnh hưởng gì tới đánh giá của anh đâu."

Ánh trăng trượt trên bề mặt bóng bẩy của cây vĩ cầm khi anh quay người đặt nó lên nóc tủ quần áo cùng cây kéo bên cạnh. Sau đó, anh mỉm cười quay lại. "Đáng ra anh nên giới thiệu mình từ sớm," anh ta nói. "Anh là James Carstairs. Cứ gọi anh là Jem… mọi người đều gọi vậy."

"Hóa ra anh là Jem. Anh không ăn tối với mọi người," Tessa nhớ lại. "Charlotte nói anh bị ốm. Anh khỏe hơn chưa?"

Anh nhún vai. "Anh chỉ mệt thôi."

"Ờ, xét theo việc bọn anh làm, mệt là đương nhiên rồi." Vì đã đọc Codex nên Tessa rất muốn hỏi thêm về Thợ Săn Bóng Tối. "Will nói anh tới từ một nơi rất xa – anh là người Idris à?"

Anh nhướn mày. "Em biết về Idris?"

"Hay từ một Học viện khác? Tất cả đều ở các thành phố lớn, đúng không? Và sao anh lại tới Luân Đôn…"

Anh kinh ngạc ngắt lời cô. "Em không thấy mình hỏi hơi nhiều sao?"

"Anh trai em bảo tò mò là tật xấu bẩm sinh của em rồi."

"Nhưng đó không phải tật xấu nhất." Anh ngồi xuống một cái rương nhỏ và tò mò nhìn cô. "Vậy bắt đầu đi; hỏi anh bất cứ điều gì em muốn. Đằng nào anh cũng không ngủ được, và anh luôn chào đón những cách giúp anh phân tán tư tưởng."

Đột nhiên Tessa nhớ lại lời Will nói. Bố mẹ Jem bị quỷ giết. Nhưng mình không thể hỏi chuyện đó, Tessa nghĩ. Vậy nên cô nói. "Will bảo anh tới từ một nơi rất xa. Trước kia anh sống ở đâu?"

"Thượng Hải," anh nói. "Em biết nó ở đâu không?"

"Trung Quốc," Tessa hơi dỗi. "Không phải ai cũng biết vậy sao?"

Jem cười. "Em sẽ ngạc nhiên đấy."

"Anh làm gì ở Trung Quốc?" Tessa thật sự hứng thú. Cô không tưởng tượng được Jem tới từ nơi đó. Khi nghĩ tới Trung Quốc, tất cả những gì hiện lên trong đầu cô chỉ có Marco Polo và trà. Cô có cảm tưởng nơi đó rất xa, ở tận cùng thế giới – phía đông mặt trời và phía tây mặt trăng, như dì Harriet thường nói. "Em tưởng chỉ có cánh thương lái và thủy thủ mới tới đó thôi chứ."

"Thợ Săn Bóng Tối sống trên khắp thế giới. Mẹ anh là người Trung Quốc, bố là người Anh. Họ gặp nhau ở Luân Đôn và chuyển tới Thượng Hải khi ông ấy được đề cử vào vị trí viện trưởng Học viện ở đó."

Tessa giật mình. Nếu mẹ Jem là người Trung Quốc, vậy anh ấy cũng vậy, đúng không? Cô biết có những người gốc Hoa di cư tới New York – hầu hết đều làm công việc giặt giũ hay bán loại thuốc lá cuốn tay trên đường. Cô chưa từng thấy người nào có mái tóc và đôi mắt màu bạc kỳ lạ như Jem. Có lẽ do anh là Thợ Săn Bóng Tối chăng? Nhưng cô không biết hỏi thế nào để không xúc phạm tới anh.

May mà Jem không đợi cô nói tiếp. "Anh xin lỗi nhưng có phải… bố mẹ em đã chết không?"

"Will nói với anh à?"

"Cậu ấy không cần. Lũ mồ côi bọn anh học được cách nhận ra những người cùng chung cảnh ngộ. Anh hỏi câu này nữa nhé… có phải chuyện ấy xảy ra khi em còn rất nhỏ không?"

"Hồi em lên ba thì bố mẹ em mất trong một vụ tai nạn xe ngựa. Em hầu như chẳng nhớ gì về họ nữa." Chỉ còn những thoáng ký ức mờ nhạt – mùi khói thuốc lá, hay chiếc váy màu hoa cà của mẹ. "Dì nuôi em lớn. Và anh trai em, Nathaniel, nữa. Nhưng dì…" Cô ngạc nhiên khi nói tới đó, cổ họng cô nghẹn lại. Hình ảnh dì Harriet nằm trên chiếc giường hẹp bằng đồng trong phòng, đôi mắt sáng lên vì cơn sốt hiện lên rất rõ ràng. Đến gần cuối đời, dì không còn nhận ra Tessa nữa mà luôn gọi cô bằng tên mẹ cô, Elizabeth. Dì Harriet luôn là người mẹ duy nhất Tessa từng biết. Tessa đã nắm lấy bàn tay gầy guộc của dì khi dì từ giã cõi đời trong căn phòng đó, cùng với một thầy tu. Cô nhớ mình đã nghĩ giờ mình thật sự cô độc. "Dì mới mất gần đây. Dì đột nhiên lên cơn sốt. Sức khỏe của dì vốn không tốt lắm."

"Anh rất tiếc," Jem nói và có vẻ thực sự thông cảm với cô.

"Khi đó anh trai em đã đi Anh ngót nghét một tháng, và chuyện thật sự tồi tệ. Anh ấy có gửi quà về – trà từ Fortnum và Mason, còn cả sôcôla nữa. Va rồi dì ốm và mất, em viết rất nhiều thư gửi anh ấy, nhưng chúng đều được gửi trả lại. Em đã tuyệt vọng. Sau đó tấm vé tới. Một tấm vé lên tàu tới Southampton, cùng lá thư Nate nói sẽ gặp em ở bến, rằng em phải tới sống ở Luân Đôn cùng anh ấy vì giờ dì đã không còn. Nhưng giờ em không nghĩ thư là do anh ấy viết…" Mắt Tessa bỗng cay cay. "Em xin lỗi. Em nói linh tinh quá. Anh không cần nghe những chuyện này."

"Anh trai em ra sao?"

Tessa ngạc nhiên nhìn Jem. Những người khác hỏi cô rằng anh ấy đã làm gì để vướng vào cảnh này, rằng liệu cô có biết Chị Em Hắc Ám giấu anh ấy ở đâu không, liệu anh ấy có khả năng như cô không. Nhưng chưa ai từng hỏi anh trai cô như thế nào.

"Dì thường nói anh ấy là một người mơ mộng," cô nói. "Anh ấy sống nội tâm. Anh ấy chưa từng quan tâm xem mọi chuyện thế

nào, chỉ cần nghĩ xem rồi chúng sẽ ra sao khi anh có tất cả. Khi bọn em có mọi thứ mình muốn," cô sửa lại. "Anh ấy thường đánh bạc, em nghĩ vì anh ấy không nghĩ mình sẽ thua – phần đó không nằm trong giấc mơ của anh ấy."

"Giấc mơ có thể rất đáng sợ."

"Không… không." Cô lắc đầu. "Đừng nói vậy. Anh ấy tốt lắm. Anh ấy…" Charlotte đúng; sẽ dễ kìm nước mắt khi nhìn chăm chú vào một vật gì đó hơn. Cô nhìn vào tay Jem. Chúng mảnh và dài, và anh cũng có biểu tượng hình con mắt mở trên tay giống hệt Will. Cô chỉ vào đó. "Nó để làm gì?"

Jem dường như không để ý chuyện cô chuyển đề tài. "Đó là Ấn Ký. Em biết chúng là gì chứ?" Anh chìa mu bàn tay ra. "Đây là Voyance. Nó giúp thanh tẩy Tâm Nhãn của bọn anh. Giúp bọn anh thấy Thế Giới Ngầm." Anh lật tay lại và xắn áo. Dọc theo bụng cánh tay là những Ấn Ký khác, mang àu đen đối lập với nước da trắng. Chúng dường như được dệt cùng những mạch máu, như kiểu máu đang chảy trong cả những Ấn Ký nữa. "Để nhanh nhạy, nhìn trong đêm, có sức mạnh của thiên thần, nhanh chóng lành vết thương," anh đọc ra. "Dù tên của chúng rắc rối hơn và không phải bằng tiếng Anh."

"Chúng có đau không?"

"Hồi mới vẽ lên da cũng đau lắm. Nhưng giờ thì không." Anh kéo tay áo xuống và cười với cô. "Giờ đừng nói với anh là em chỉ hỏi từng đó thôi nhé."

Ồ, em có nhiều hơn anh tưởng đấy. "Sao anh không ngủ được?"

Cô khiến anh cảnh giác; vẻ lưỡng lự thoáng qua gương mặt anh trước khi anh nói.Nhưng sao lại lưỡng lự chứ? Cô nghĩ. Anh có thể nói dối, hoặc chọn không trả lời giống như Will vậy. Nhưng bản năng của cô cảm nhận thấy Jem sẽ không nói dối. "Anh hay gặp ác mộng."

"Vừa rồi em cũng mơ," cô nói. "Em mơ thấy tiếng nhạc của anh."

Anh cười. "Là ác mộng hả?"

"Không. Anh chơi hay lắm. Đó là âm thanh tuyệt vời nhất em từng được nghe kể từ khi tới thành phố kinh khủng này."

"Luân Đôn không kinh khủng đâu," Jem điềm đạm nói. "Nhưng em phải tìm hiểu nó. Một hôm nào đó em phải đi cùng anh thăm thú Luân Đôn. Anh sẽ cho em thấy những phần đẹp đẽ của nó – những phần anh thích."

"Hát ngợi ca thành phố tuyệt đẹp của chúng ta à?" Một giọng cao cao vang lên. Tessa quay lại và thấy Will đang dựa vào khung cửa. Ánh sáng từ hành lang hắt lên mái tóc còn ướt của anh. Gấu áo khoác đen và đôi giày đen dính bùn như thể anh vừa ra ngoài và đôi má anh thì đỏ bừng. Anh vẫn để đầu trần như mọi khi. "Ở đây bồ sống rất tốt, đúng không James? Tôi không nghĩ bồ sẽ được may mắn thế này ở Thượng Hải đâu. Mà này, bồ gọi bọn tôi là gì nhỉ?"

"Yang guizi," Jem không ngạc nhiên trước sự xuất hiện đột ngột của Will. "Qủy Tây."

"Nghe chưa Tessa? Anh là quỷ đấy. Em cũng vậy." Will đứng thẳng và đi vào phòng. Anh ngồi xuống mép giường và cởi cúc áo khoác. Nó có chiếc áo choàng vai rất lịch lãm viền lụa xanh.

"Tóc bồ ướt kìa," Jem nói. "Bồ ở đâu vậy?"

"Ở đây, ở kia, ở mọi nơi." Will cười. Dù vẫn có vẻ duyên dáng thường lệ những* có gì đó ở cách anh di chuyển – đôi má đỏ bừng và ánh sáng lấp lánh trong đôi mắt…

"Quắc cần câu rồi phải không?" Jem hờ hững hỏi.

À, Tessa nghĩ. Anh ấy say. Cô từng thấy anh trai mình trở thành đệ tử lưu linh quá nhiều lần nên chẳng lạ gì. Nhưng không hiểu sao, cô thấy thất vọng.

Jem cười. "Bồ ở đâu thế? Quán Rồng Xanh hay quán Mỹ Nhân Ngư?"

"Quán Qủy cơ." Will thở dài và tựa vào một cọc giường. "Tôi đã lập kế hoạch cho tối nay. Định say bí tỉ rồi kiếm mấy em chơi. Nhưng lạy đức Alas, chuyện đã không thành. Tôi vừa uống cốc rượu thứ ba tại Quán Qủy thì bị một cô bé bán hoa nhỏ nhắn vui tươi mời mua một bông cúc dại với giá hai xu. Gía hơi đắt nên tôi từ chối. Và đúng lúc ấy, nó cướp tiền của tôi."

"Một cô bé cướp tiền của anh?" Tessa nói.

"Hóa ra nó không phải một bé gái, mà là một gã lùn háu chiến có biệt danh Nigel sáu ngón."

"Nhầm cũng phải thôi," Tessa nói.

"Tôi bắt quả tang nó cho tay vào túi mình," Will nói, bàn tay thanh tú đầy sẹo vung vẩy rất sinh động. "Tất nhiên tôi không để yên rồi. Một trận ẩu đả dường như diễn ra ngay tức thì. Tôi chiếm thế thượng phong tới khi Nigel nhảy lên quầy và dùng một chai rượu gin phang vào gáy tôi."

"À," Jem nói. "Thế nào mà tóc bồ ướt."

"Đấy là một trận đấu công bằng," Will nói. "Nhưng chủ quán Qủy không thấy thế. Ông ta ném tôi ra. Tôi không được phép bén mảng tới đó trong hai tuần."

"Tốt cho bồ đấy," Jem không cảm thông chút nào. "Mừng được nghe mọi chuyện vẫn như thường lệ. Tôi đang lo bồ định nói bồ về nhà sớm để xem tôi khá hơn chưa."

"Trông bồ vẫn hoàn toàn khỏe mạnh khi không có tôi. Đúng ra, tôi thấy bồ đã gặp quý cô biến hình bí ẩn đang sống trong nhà chúng ta," Will nói. Đây là lần đầu tiên anh để ý tới sự hiện diện của cô kế từ khi xuất hiện ở ngưỡng cửa. "Em có thường xuất hiện ở phòng ngủ của một quý ông vào nửa đêm không? Nếu anh biết thế anh đã vận động mạnh hơn để Charlotte cho em ở lại."

"Em không hiểu sao anh phải để ý xem em làm gì," Tessa trả lời. "Nhất là khi anh bỏ em lại hành lang cho em tự tìm đường về phòng."

"Vè em tìm thấy đường về phòng Jem à?"

"Do tiếng vĩ cầm đấy," Jem giải thích. "Cô ấy nghe tôi luyện đàn."

"Nghe chói quá hả?" Will hỏi Tessa. "Anh không hiểu sao lũ mèo quanh đây lại không bỏ chạy mỗi khi cậu ấy chơi nhạc."

"Em nghĩ tiếng đàn hay đó chứ."

"Đúng vậy đấy," Jem đồng tình.

Will bực bội chỉ họ. "Các người chơi hội đồng tôi. Giờ chuyện sẽ thế này sao? Giờ tôi là người thừa hả? Ôi Chúa ơi, tôi sẽ phải đánh bạn với Jessamine mất."

"Jessamine không chịu nổi bồ đâu." Jem nhận xét.

"Vậy Henry."

"Henry sẽ làm bồ bị bỏng cho xem."

"Thomas," Will nêu một cái tên khác.

"Thomas," Jem đang nói thì cúi gập người, đột nhiên ho dữ dội đến độ phải trượt xuống khỏi cái rương nhỏ và gập người xuống đầu gối. Qúa choáng không nhúc nhích nổi, Tessa cứ trố mắt nhìn Will – vẻ say rượu của anh dường như biến mất trong tích tắc – anh nhảy bật khỏi giường và quỳ xuống và đặt tay lên vai bạn.

"James," anh bình tĩnh nói. "Ở đâu?"

Jem giơ tay đẩy anh đi. Những hơi thở dồn dập làm cơ thể gầy gò của anh run từng chặp. "Tôi không cần… Tôi ổn mà…"

Anh lại ho và thổ ra một bụm máu xuống sàn.

Will nắm chặt lấy vai bạn; Tessa thấy những mấu tay trắng bệch. "Ở đâu? Bồ để nó ở đâu?"

Jem yếu ớt chỉ về phía giường. "Ở…" anh thở dốc. "Ở mặt lò sưởi… trong hộp… màu bạc…"

"Rồi, tôi đi lấy đây." Tessa chưa từng thấy Will nói năng nhẹ nhàng như vậy. "Ở nguyên đấy."

"Tôi đi đâu được chứ?" Jem chùi mui bàn tay qua miệng; trên Ấn Ký hình con mắt mở xuất hiện một đường máu.

Đứng dậy, Will quay lại… và nhìn thấy Tessa. Trong lúc đó, anh hoàn toàn giật mình, như thể đã quên mất sự hiện diện của cô ở đó.

"Will…" cô thì thào. "Em có thể làm gì…"

"Đi cùng anh." Will nắm lấy tay côvà nhẹ nhàng kéo cô ra cửa. Anh đẩy cô ra ngoài hàng lang và chắn không cho cô nhìn vào phòng. "Tessa, chúc em ngủ ngon."

"Nhưng anh ấy đang ho ra máu," Tessa nhỏ giọng phản đối. "Có lẽ em nên gọi Charlotte."

"Không." Will ngoái nhìn ra sau rồi lại nhìn Tessa. Anh nhoài người tới và đặt tay lên vai cô. Cô cảm thấy những ngón tay anh đang bóp lên da mình. Cô ngửi thấy mùi không khí buổi đêm, mùi kim loại, khói thuốc và sương mù trên da anh. Có gì đó ở mùi hương nơi anh rất lạ, nhưng cô không biết chính xác là thế nào.

Will nói nhỏ. "Cậu ấy cần thuốc. Anh sẽ lấy cho cậu ấy. Charlotte không cần biết."

"Nhưng nếu anh ấy bị ốm…"

"Làm ơn đi mà, Tessa." Trong đôi mắt xanh của Will ánh lên nét van lơn. "Sẽ tốt hơn nếu em không nói gì."

Không hiểu sao Tessa thấy mình không thể từ chối. "Em… được rồi."

"Cảm ơn em." Will thả vai cô ra và đưa tay chạm lên má cô – rất nhẹ khiến cô nghĩ chắc mình tưởng tượng ra. Qúa giật mình không nói được gì, cô đứng im trong khi anh đóng cửa lại. Khi cô nghe tiếng khóa, cô nhận ra sao cô thấy lạ khi Will nhoài người về phía mình.

Dù Will bảo ra ngoài uống rượu cả đêm – dù anh bị một chai rượu gin đập vào đầu – nhưng ở anh không có chút mùi cồn nào.

—

Mãi một lúc lâu sau Tessa mới ngủ được. Cô nằm thao thức, cuốn Codex mở bên cạnh, thiên sứ kêu tích tắc trước ngực, và cô quan sát đèn ngủ hắt những hình dạng kỳ lạ trên trần.

—

Tessa đứng nhìn mình trong gương trước bàn trang điểm trong khi Sophie đóng cúc lưng váy hộ. Ánh nắng tràn vào qua những ô cửa sổ cao cao, cô trông rất trắng, quầng thâm dưới mắt hiện rõ ràng.

Cô chưa từng ngắm nhìn kỹ mình trong gương. Cô chỉ liếc qua xem đầu tóc ổn chưa và quần áo có vết dơ nào không thôi. Giờ cô không thể không nhìn vào gương mặt gầy và trắng xanh trong gương.Nó dường như hơi sóng sánh khi cô nhìn, như thể đang nhìn một hình phản chiếu trên mặt nước, giống như cảm giác rung động trước mỗi lần cô Biến Hình. Giờ cô đang đeo một gương mặt khác, nhìn qua đôi mắt khác, sao cô có thể biết đâu là gương mặt thật của mình, dù đó là gương mặt cô có từ khi chào đời? Khi cô Biến Hình trở lại là mình, sao cô biết rằng không có chút biến đổi nào trong cô thật sự, gì đó khiến cô không còn là mình nữa.? Hay cô có dáng vẻ ra sao thì quan trọng gì? Liệu có phải gương mặt cô chẳng là gì ngoài một lớp da, không tương thích với bản ngã của cô?

Cô còn thấy Sophie trong gương; cô ấy đang quay sang bên khiến bên má bị sẹo hiện rõ trong gương. Nó còn tệ hơn dưới ánh sáng ban ngày. Nó giống như thấy một bức tranh đẹp bị ai đó dùng dao xẻ thành từng dải. Tessa rất muốn hỏi xem có chuyện gì đã xảy ra, nhưng biết mình không nên. Thay vào đó, cô nói. "Rất cảm ơn chị đã giúp tôi mặc váy."

"Tôi rất vui mừng được phục vụ cô," giọng Sophie đều đều.

"Tôi chỉ muốn hỏi," Tessa mở lời. Sophie đứng cứng ngắc. Cô ấy nghĩ mình sắp hỏi về gương mặt cô ấy đây mà, Tessa nghĩ. Cô nói. "Cách chị nói chuyện với Will trong hành lang tối qua…"

Sophie cười. Đó là tiếng cười cụt lủn nhưng thật tâm. "Tôi được phép nói chuyện với anh Herodale theo cách tôi thích, lúc nào tôi muốn. Đó là một trong những điều kiện để thuê tôi."

"Charlotte cho phép chị ra điều kiện sao?"

"Không dễ tìm được người có thể làm việc trong Học Viện," Sophie giải thích. "Cô cần có Tâm Nhãn. Agatha có, và Thomas cũng vậy. Cô Branwell muốn thuê tôi ngay khi biết tôi có nó, và cô chủ đang tìm một hầu gái xấp xỉ tuổi cô Jessamine. Cô chủ có nói cho tôi biết trước về anh Herodale, nói rằng cậu ấy thích tỏ ra thân quen và hơi bất lịch sự. Cô chủ nói tôi có thể bất lịch sự lại và không ai để ý đâu."

"Có ai đó nên làm vậy. Anh ấy bất lịch sự với mọi người quá."

"Tôi cam đoan cô Branwell cũng nghĩ vậy." Sophie cười với Tessa trong gương; Tessa thấy dù có sẹo hay không, cô ấy trông rất xinh khi cười.

"Chị thích Charlotte, đúng không?" cô nói. "Charlotte có vẻ tốt."

Sophie nhún vai. "Tại ngôi nhà ngày xưa tôi làm thuê, bà Atkins – đó là quản gia – luôn để ý ghi lại từng cây nến bọn tôi dùng, từng mẩu xà phòng bọn tôi có. Bọn tôi phải dùng bánh xà phòng tới khi chỉ còn một mẩu mới được cho bánh mới. Nhưng cô Branwell luôn cho tôi bánh xà phòng mỗi khi em* cần." Cô ấy nói như đó là một cách đánh giá nhân cách của Charlotte.

"Vậy chắc Học Viện này rất dư dả." Tessa nghĩ đến những món đồ nội thất tuyệt đẹp cũng* sự nguy nga của nơi này.

"Có lẽ. Nhưng tôi thường xuyên giặt đồ cho cô Branwell nên biết cô chủ không hay mua đồ mới."

Tessa nghĩ tới chiếc váy xanh Jessamine mặc trong bữa tối trước. "Còn Lovelace?"

"Cô ấy có tiền riêng," Sophie ủ ê nói. Cô ấy lùi lại nhìn Tessa. "Được rồi đấy. Giờ trông cô gọn gàng rồi."

Tessa mỉm cười. "Cảm ơn chị, Sophie."

***

Khi Tessa vào phòng ăn, những người khác đang ăn bữa sáng – Charlotte mặc chiếc váy màu xám đơn giản, quết mứt lên miếng bánh mỳ nướng. Henry vùi đầu sau tờ báo, còn Jessamine hờ hững chọc tô cháo yến mạch. Will có cả đống trứng rán và thịt hun khói trên đĩavà đang mải miết chọc chúng, khiến Tessa không thể nào không thấy kỳ lạ về một người đã tuyên bố ra ngoài uống rượu cả đêm.

"Bọn này đang nói chuyện về bồ đấy," Jessamine nói khi Tessa tìm được một chỗ ngồi. Cô nàng đẩy chiếc bánh mỳ nướng qua bàn cho Tessa. "Bánh mỳ không?"

Tessa cầm dĩa lên và lo lắng nhìn quanh. "Mình có vấn đề gì?"

"Tất nhiên là làm gì với em. Cư dân Thế Giới Ngầm không thể ở mãi trong Học Viện được," Will nói rồi quay sang Charlotte. "Em cho rằng chúng ta nên bán cô ấy cho tụi di–gan tại vùng Hampstead Health. Hình như họ có mua gái chưa chồng và ngựa."

"Will, dừng lại đi." Charlotte ngước lên. "Thật nực cười."

Will dựa lưng vào ghế. "Chị nói đúng. Họ sẽ không mua cô ấy đâu. Qúa gầy."

"Đủ rồi," Charlotte nói. "Gray sẽ ở lại. Ít nhất là vì chúng ta đang điều tra một vụ cần sự trợ giúp của cô ấy. Chị đã gửi thư cho Clave thông báo chúng ta sẽ giữ cô ấy lại đây tới khi vấn đề về Câu lạc bộ Xứ Quỷ được giải quyết và chúng ta tìm ra anh trai cô ấy. Phải không, Henry?"

"Đúng," Henry nói và bỏ tờ báo xuống. "Vấn đề Câu lạc bộ Xứ Quỷ đang nằm trong danh sách ưu tiên. Rõ ràng là vậy rồi."

"Tốt hơn anh nên nói với cả Benedict Lightwood nữa," Will nói. "Anh biết ông ta thế nào mà."

Charlotte hơi giật mình, và Tessa tự hỏi Benedict Lightwood là ai. "Will, hôm nay chị muốn em tới ngôi nhà của Chị Em Hắc Ám; giờ nó bị bỏ hoang nhưng vẫn nên kiểm tra lần nữa. Và chị muốn em đưa Jem đi cùng…"

Tới đó, Will chẳng còn vui vẻ nữa. "Cậu ấy khỏe lại chưa?"

"Cậu ấy khỏe rồi." Giọng đó không phải của Charlotte mà là của Jem. Anh ấy im lặng đi vào phòng và đứng cạnh tủ kệ, tay khoanh trước ngực. Anh đã đỡ xanh hơn tối qua, và chiếc áo chẽn đỏ đem lại chút màu sắc cho đôi má anh. "Đúng hơn, cậu ấy đã sẵn sàng."

"Em nên ăn sáng cái đã," Charlotte bực bội đẩy đĩa thịt về phía anh. Jem ngồi xuống và cười với Tessa ở đối diện. "Ồ, Jem… đây là Gray. Cô ấy…"

"Bọn em gặp nhau rồi," Jem nhẹ nhàng nói và Tessa đột nhiên đỏ mặt. Cô không thể không nhìn khi anh cầm miếng bánh mỳ và trét bơ lên đó. Thật khó tưởng tượng một người có vẻ ngoài thoát tục thế này có thể ăn bánh mỳ.

Charlotte có vẻ bối rối. "Thật sao?"

"Em gặp Tessa ở hành lang tối qua và tự giới thiệu mình. Em nghĩ hình như em đã làm cô ấy hơi hoảng hốt." Đôi mắt màu bạc của anh nhìn Tessa ánh lên tia vui thích.

Charlotte nhún vai. "Vậy được rồi. Chị muốn em đi cùng Will. Còn Gray, hôm nay em…"

"Cứ gọi em là Tessa ạ," Tessa nói. "Em muốn được mọi người gọi như thế."

"Được thôi, Tessa,"Charlotte hơi mỉm cười và nói. "Henry và chị đã gọi điện cho Axel Mortmain, ông chủ của anh trai em, để xem ông ấy hay có bất cứ nhân công nào có thông tin về nơi ở của anh em không."

"Cảm ơn chị." Tessa rất ngạc nhiên. Họ nói sẽ tìm anh trai cô, và họ thực sự làm. Cô chưa từng trông đợi điều đó.

"Em từng nghe tới Axel Mortmain," Jem nói. "Ông ta là một sếp sòng, một trong những đầu lĩnh kinh doanh lớn tại Thượng Hải. Công ty của ông ta có văn phòng tại bến Thượng Hải."

"Đúng," Charlotte nói, "báo chí nói ông ta kiếm được cả một gia tài nhờ nhập khẩu lụa và trà."

"Hừ." Jem nói nhẹ nhàng nhưng có chút sắc nhọn trong giọng anh ấy. "Ông ta kiếm tiền nhờ thuốc phiện. Tất cả bọn họ đều vậy. Mua thuốc phiện ở Ấn Độ, chở tới Quảng Đông để đổi lấy hàng hóa."

"James, ông ta không phạm luật." Charlotte đẩy tờ báo trên bàn cho Jessamine. "Jessie, trong lúc đó, em và Tessa có thể đọc báo và để ý xem có gì có thể liên quan tới cuộc điều tra, hay cần xem xét…"

Jessamine lùi xa khỏi tờ báo như thấy một con rắn. “Một tiểu thư không đọc báo. Họ có thể đọc những trang viết xã hội hay tin nhà hát. Chứ không phải thứ bẩn thỉu này.”

“Nhưng em không phải một tiểu thư, Jessamine…” Charlotte dợm nói.

“Ôi,” Will nói. “Những sự thật khó chịu thế này vào sáng sớm chẳng tốt cho hệ tiêu hóa chút nào.”

“Ý chị là,” Charlotte sửa lại, “trước hết em là Thợ Săn Bóng Tối, sau đó mới là một tiểu thư.”

“Chị tự dành câu đó cho mình đi,” Jessamine nói và đẩy ghế đứng dậy. Má cô nàng chuyển sang màu đỏ đáng cảnh báo. “Chị biết không,” cô nàng nói. “Em không mong chị để ý nhưng rõ ràng thứ duy nhất Tessa mặc là chiếc váy đỏ cũ kĩ xấu xí của em, và nó không hề vừa với cô ấy. Nó còn chẳng vừa với em nữa, mà cô ấy lại cao hơn em.”

“Sophie không thể…” Charlotte không biết nói sao.

“Chị có thể mặc nó. Đó là chuyện khác khi khiến nó to gấp đôi ban đầu. Thật đấy, Charlotte,” Jessamine thổi một hơi chán nản. “Em tưởng chị nghĩ sẽ để em đưa Tessa tội nghiệp vào thị trấn mua đồ mới. Nếu không, chỉ cần cô ấy hít sâu một hơi thôi, chiếc váy kia sẽ tuột ra ngay.”

Will có vẻ hào hứng. “Anh nghĩ cô ấy nên thử luôn xem sao.”

“Ồ,” Tessa hoàn toàn bối rối. Sao Jessamine đột nhiên tử tế với cô khi chỉ ngày hôm qua thôi, cô nàng chẳng vui vẻ chút nào? “Không cần đâu…”

“Cần đấy,” Jessamine khẳng định.

Charlotte lắc đầu. “Jessamine, khi em còn sống trong Học Viện này, em là một trong chúng ta, và em phải cống hiến…”

“Chị là người bắt bọn em phải chăm sóc cho cư dân Thế Giới Ngầm,” Jessamine nói. ”Em chắc chắn điều đó bao gồm cả cho họ quần áo mặc. Chị thấy đấy, em sẽ cống hiến… để Tessa ăn vận chỉnh chu.”

Henry nghiêng người về phía vợ. “Em để em ấy làm vậy đi,” anh ấy khuyên. “Nhớ lần cuối em cố bắt em ấy sắp xếp dao găm trong kho vũ khí, và em ấy dùng chúng để cắt sạch đống vải linen chưa?”

“Chúng ta cần những tấm vải linen mới,” Jessamine không hề nao núng.

“Ồ, được rồi,” Charlotte gắt. “Thực tình, đôi lúc chị rất buồn vì các em.”

“Em đã làm gì chứ?” Jem hỏi. “Em vừa mới vào thôi mà.”

Charlotte úp mặt vào tay. Khi Henry bắt đầu vỗ vai chị và khẽ an ủi, Will nhoài qua Tessa về phía Jem, hoàn toàn phớt lờ cô. “Giờ chúng ta đi chưa?”

“Đợi tôi uống trà xong đã,” Jem nói. “À, tôi không hiểu sao bồ phấn khởi thế. Bồ nói nơi đó không còn được dùng làm nhà thổ lâu rồi mà.”

“Tôi muốn trở lại trước khi trời tối,” Will nói. Anh đang nhoài người gần qua lòng Tessa, và cô có thể ngửi thấy mùi nam tính nhàn nhạt của da và kim loại dường như bám trên tóc và da anh. “Tối nay tôi có hẹn với một cô nàng xinh đẹp ở Soho.”

“Chúa ơi,” Tessa nói đằng sau đầu anh. “Nếu anh tiếp tục gọi Nigel sáu ngón như vậy, hắn sẽ muốn anh nói rõ ý định đấy.”

Jem sặc trà.

—

Đi với Jessamine quả nhiên tồi tệ như Tessa sợ. Giao thông thật kinh khủng. Dù New York rất đông đúc, nhưng Tessa chưa từng thấy thứ gì lộn xộn như phố Strand giữa trưa. Những cỗ xe ngựa đi song song với đám xe bò chất đầy trái cây và rau củ; những người phụ nữ bê và đội những cái giỏ nông đầy hoa đi lại tất tả giữa dòng xe cộ khi cố mời chào những vị khách ngồi trong xe ngựa; và những cỗ xe dừng sựng lại giữa đường để người xà ích có thể gào thét vào mặt một người khác. Âm thanh càng hỗn độn – những người bán kem hét, “Kem đây, kem đây, một xu một cái,” những cậu bé bán báo rao những tin mới nhất của ngày, và có ai đó ở đâu đó đang chơi nhạc thùng. Tessa tự hỏi sao mọi người sống và làm việc ở Luân Đôn không bị điếc.

Khi nhìn ra cửa sổ, một bà lão mang một cái lồng lớn bằng sắt đầy những chú chim sặc sỡ bước cạnh cỗ xe ngựa chở Tessa và Jessamine. Bà ta quay đầu và Tessa thấy da bà ta xanh như lông vẹt, đôi mắt to và đen như chim, mái tóc là đám lông vũ đủ màu. Tessa giật mình và Jessamine nhìn theo, nhíu mày. “Kéo rèm đi,” cô nàng nói. “Thế cho đỡ bụi.” Miệng nói tay làm, Jessamine kéo rèm luôn.

Tessa nhìn cô nàng. Đôi môi nhỏ của Jessamine đang mím lại. “Bồ có thấy…” Tessa mở lời.

“Không,” Jessamine nói và nhìn Tessa với ánh mắt chắc được gọi là ánh mắt “hình viên đạn”. Tessa vội nhìn đi chỗ khác.

Mọi chuyện cũng chẳng hề thay đổi cho tới khi họ đến khu West End thời thượng. Để lại Thomas kiên nhẫn đợi cùng đám ngựa, Jessamine kéo Tessa ra vào hàng loạt các nhà may, nhìn hết mẫu thiết kế này tới mẫu may khác, đứng đợi trong khi cô bán hàng xinh đẹp nhất được chọn để mặc mẫu (không một tiểu thư thực thụ nào được phép mặc váy có thể từng mặc lên một người lạ). Ở mỗi nơi cô nàng lại dùng một tên giả và một địa vị khác nhau; ở mỗi nơi, người chủ dường như đều ấn tượng trước vẻ ngoài và sự giàu có rõ ràng và luôn tay phục vụ cô nàng. Tessa, gần như bị tảng lờ, đứng ở bên cạnh, chán muốn chết đi được.

Tại một cửa hàng, trong vai một thiếu phụ, Jessamine thậm chí còn xem xét mẫu thiết kế đồ tang may bằng nhiễu điều và đăng ten. Tessa phải thừa nhận nó làm nổi bật mái tóc vàng óng của cô nàng.

“Cô mặc chiếc váy này đẹp quá đi. Thế nào cô cũng sớm tái hôn thôi.” Thợ may nháy mắt đầy ẩn ý. “Cô biết chúng tôi gọi thiết kế này là gì không? Bẫy Sập.”

Jessamine cười khúc khích, người thợ may cười lanh lảnh, và Tessa nghĩ xem có nên chạy ra đường và đâm đầu vào xe ngựa không. Như ý thức được sự khó chịu của cô, Jessamine liếc sang kèm theo một nụ cười trịch thượng. “Tôi cũng đang tìm vài bộ váy cho người họ hàng tới từ Mỹ này,” cô nàng nói. “Quần áo ở đó trông ghê quá. Cô ấy trông nhạt như nước ốc, mà điều đó chẳng hay tí nào. Vậy tôi mong cô có thể làm gì đó.”

Người thợ may chớp mắt như thể đây là lần đầu tiên cô ta thấy Tessa, và có lẽ là vậy thật. "Cô có muốn chọn thiết kế không?"

Sau đó là hàng lô lốc những công việc hoàn toàn mới mẻ với Tessa. Hồi ở New York, quần áo của cô luôn do dì mua – những món đồ may sẵn phải sửa lại cho vừa, và luôn luôn là chất liệu rẻ tiền màu xám sậm hoặc xanh thủy thủ. Cô chưa từng biết màu xanh dương hợp với cô và làm nổi bật màu mắt xám xanh, hay cô nên mặc đồ hồng sậm để thêm sắc thắm cho đôi má. Thợ may vừa lấy số đo của Tessa vừa bàn bạc gì đó về áo bó chẽn, áo lót và ai đó tên Charles Worth, còn cô đứng nhìn mình trong gương, chờ đợi một nét mặt sẽ tự động thay đổi. Nhưng cô vẫn vậy, và cuối cùng cô có thêm bốn chiếc váy mới – một hồng, một vàng, một sọc xanh trắng có khuy bằng ngà, và một bằng lụa màu vàng và đen – cùng hai chiếc áo vét, một cái có đính cườm quanh cổ tay. Tất cả sẽ được đưa đến trong tuần này.

"Chắc bồ sẽ rất xinh trong bộ đồ cuối cùng đấy," Jessamine nói khi họ trở vào xe ngựa. "Đúng là người đẹp vì lụa."

Tessa thầm đếm đến mười trước khi trả lời. "Mình cảm ơn bồ rất nhiều, Jessamine. Giờ chúng ta trở về Học Viện được chưa?"

Nghe tới đó, vẻ tươi sáng biến mất khỏi gương mặt Jessamine. Tessa nhận thấy cô nàng ghét nơi đó hơn bất cứ điều gì khác. Học Viện có gì kinh khủng thế chứ? Tất nhiên toàn bộ lý do cho sự tồn tại của nó đã đủ kinh khủng rồi, nhưng Jessamine hẳn phải quen rồi chứ. Cô nàng cũng là Thợ Săn Bóng Tối cơ mà.

"Thật là một ngày tuyệt vời," Jessamine nói, "và bồ còn chưa thăm thú Luân Đôn. Mình nghĩ đi dạo trong công viên Hyde cũng hay đấy. Và sau đó, chúng ta có thể tới Gunter và bảo Thomas mua kem cho chúng ta!"

Tessa liếc ra ngoài cửa sổ. Bầu trời xám xịt, chỉ có chút sắc xanh ở nơi các đám mây khẽ tách ra. Đây không thể được coi là một ngày đẹp trời tại New York, nhưng Luân Đôn hình như có những cách đánh giá khác về thời tiết. Hơn nữa, giờ cô nợ Jessamine, mà cô gái kia lại chẳng muốn về nhà.

"Mình thích công viên lắm," Tessa nói.

Jessamine suýt mỉm cười.

***

"Em không nói với Gray về những bánh răng," Henry nói.

Charlotte ngước mắt khỏi đống giấy tờ và thở dài. Chị rất bực khi dù đã yêu cầu nhiều lần, nhưng Clave chỉ cấp cho Học Viện một chiếc xe ngựa duy nhất. Nó khá tốt – chuyên di chuyển trong thành phố – và Thomas là một xà ích tuyệt vời. Nhưng khi các Thợ Săn Bóng Tối của Học Viện cần đi theo các hướng khác nhau như ngày hôm nay, Charlotte sẽ buộc phải mượn một cỗ xe từ chỗ Benedict Lightwood khó ưa. Và cỗ xe ngựa duy nhất ông ta đồng ý cho mượn rất nhỏ và khó chịu; Henry cao nghều tội nghiệp đã cộc đầu vào nóc xe khá thấp.

"Không," chị nói. "Giờ cô gái tội nghiệp ấy đã đờ đẫn lắm rồi. Em không thể nói với cô ấy rằng những thiết bị máy móc chúng ta tìm thấy trong tầng hầm do công ty anh trai cô ấy sản xuất ra. Cô ấy sẽ thêm lo cho anh trai mình. Cô ấy sẽ gục mất."

"Em yêu, có thể nó chẳng có ý nghĩa gì," Henry nhắc nhở chị. "Mortmain và công ty sản xuất hầu hết các thiết bị máy móc ở Anh. Mortmain thật sự là một thiên tài. Hệ thống chủ của ông ta sản xuất ổ bi…"

"Vâng, vâng." Charlotte cố không để sự sốt ruột len lỏi vào giọng nói. "Và có lẽ đáng ra chúng ta nên nói. Nhưng em nghĩ tốt nhất chúng ta nên nói chuyện với Mortmain trước và thu thập tất cả những thông tin có thể. Anh nói đúng. Có thể ông ta không biết gì, và có thể chẳng có mấy liên quan. Nhưng đó quả là một sự trùng hợp đó Henry ạ. Và em hiểu rất rõ những sự trùng hợp."

Cô liếc nhìn những ghi chú về Axel Mortmain. Ông ta là con trai (và dù những ghi chú không nói rõ ràng, nhưng có thể) duy nhất của bác sĩ Hollingworth Mortmain, người chỉ trong vài năm đã từ một thầy lang quèn làm việc trên tàu buôn với Trung Quốc trở thành một thương gia giàu nứt đố đổ vách, chuyên mua bán hương liệu, đường, lụa, trà và – dù không được nói ra nhưng Charlotte đồng ý với Jem – có lẽ là cả thuốc phiện. Khi bác sĩ Mortmain qua đời, con trai ông, Axel, chỉ độ đôi mươi, đã thừa kế sản nghiệp và ngay lập tức đầu tư vào xây dựng những hạm đội tàu nhanh hơn, mảnh mai hơn bất cứ con tàu lướt trên biển nào khác. Chỉ trong mười năm, cậu Mortmain trẻ tuổi đã nhân đôi rồi nhân bốn số tài sản ông bố để lại.

Và trong những năm gần đây, ông ta không còn buôn bán trên tuyến Thượng Hải – Luân Đôn nữa. Ông ta bán hết tàu buôn và sử dụng số tiền đó để mua một công ty lớn sản xuất linh kiện làm đồng hồ, từ đồng hồ quả quýt cho tới đồng hồ đứng. Ông ta rất ư giàu có.

Cỗ xe ngựa đỗ lại trước một dãy nhà trắng có những ô cửa sổ cao cao nhìn ra quảng trường. Henry ngó đầu ra và đọc số trên tấm biển đồng đính ở cổng trước. "Hẳn là nơi này rồi." Đoạn, anh ấy vươn tay ra mở cửa.

"Henry," Charlotte nói và đặt tay lên tay chồng. "Henry, anh có nhớ chúng ta nói gì lúc sáng chứ?"

Anh ấy cười lỏn lẻn. "Anh sẽ cố hết sức để không làm mất mặt em hay gây ảnh hưởng tới cuộc điều tra. Thật lòng có đôi khi anh không hiểu sao em lại lôi anh đi cùng trong những việc này. Em biết anh thường rất lúng túng khi đứng trước đám đông mà."

"Không đâu, Henry." Charlotte nhẹ nhàng nói. Chị rất muốn vuốt ve gương mặt chồng, vén những sợi tóc ra sau và trấn an anh ây*. Nhưng chị kìm chế. Chị biết – chị đã được khuyên nhiều lần – đừng ép Henry làm những gì anh ấy không muốn.

Rời xe cùng anh xà ích của nhà Lightwood, họ bước lên bậc tam cấp và rung chuông; một người đàn ông mặc chế phục màu xanh đậm và mang vẻ mặt khó đăm đăm ra mở cửa. "Xin chào," ông ta nói cộc lốc. "Xin hỏi các vị có chuyện gì vậy?"

Charlotte liếc nhìn Henry, người đang nhìn qua người hầu kia với vẻ mơ màng. Chúa cũng biết anh đang nghĩ gì – chắc chắn là bánh răng và những món đồ mới lạ – nhưng anh không quan tâm đến hoàn cảnh của họ. Thầm thở dài, chị nói. "Tôi là Gray, và đây là chồng tôi, Henry Gray. Chúng tôi đang tìm người anh họ tên Nathaniel Gray. Gần sáu tuần này chúng tôi không nghe được tin tức gì của anh ấy rồi. Anh ấy là hoặc từng là người làm thuê cho ông Mortmain…"

Trong một lát – hoặc có thể chỉ là tưởng tượng của chị – chị nghĩ đã thấy gì đó, một chút bất an trong ánh mắt gã người hầu. "Ông Mortmain sở hữu một công ty khá lớn. Cô không thể mong ông ấy biết nơi ở của mọi nhân vật. Điều đó là không thể. Có lẽ cô

nên báo cảnh sát."

Charlotte nheo mắt. Trước khi rời Học Viện, chị đã vẽ trong bụng cánh tay những chữ rune thuyết phục. Hiếm người phàm nào có thể cưỡng lại sức ảnh hưởng của chúng. "Rồi chứ, nhưng hình như họ không chịu xúc tiến vụ này. Anh biết đấy, chúng tôi rất lo cho Nate, và chuyện đó thật khó chịu. Nếu chúng tôi có thể gặp ông Mortmain chỉ một lát thôi…"

Chị thả lỏng khi gã người hầu chậm rãi gật đầu. "Tôi sẽ báo cho ông Mortmain rằng hai người tới," anh ta nói và lùi lại cho họ bước vào trong ."Làm ơn đợi ở ngoài tiền sảnh." Anh ta giật mình như ngạc nhiên trước sự đồng ý của chính mình.

Anh ta mở rộng cửa, và Charlotte đi vào theo, Henry đi sau cùng. Dù không mời Charlotte ngồi – một lỗi lịch sự chị cho rằng do anh ta bị rối trí vì những chữ rune thuyết phục – anh ta cũng giúp cất áo khoác và mũ của Henry cùng áo khoác ngoài của Charlotte, trước khi bỏ hai người tò mò nhìn quanh tiền sảnh.

Căn phòng có trần cao nhưng không được trang trí. Nó cũng thiếu những khung cảnh làng quê và những bức chân dung gia đình. Thay vào đó, treo trên tràn nhà là những lá cờ dài bằng lụa vẽ các phúc thần của Trung Quốc; một chiếc đĩa Ấn bằng bạc đập dẹt dựng ở góc phòng; những bức tranh thủy mặc vẽ danh lam thắng cảnh treo trên tường. Charlotte nhận ra núi Kilimanjaro, kim tự tháp Ai Cập, cung điện Taj Mahal, và một đoạn Vạn Lý Trường Thành. Mortmain rõ ràng đã đi thăm thú nhiều nơi và rất tự hào về việc đó.

Charlotte quay sang nhìn Henry để xem anh ấy có quan sát như chị không, nhưng anh ấy chỉ đờ đẫn nhìn về phía cầu thang. Henry lại trong tình trạng đầu óc bay tới tận đẩu tận đâu rồi! Trước khi chị kịp nói gì, gã người hầu đã xuất hiện kèm theo một nụ cười tươi rói trên môi. "Mời đi hướng này."

Henry và Charlotte đi theo gã người hầu tới cuối hành lang, nơi anh ta mở một cửa gỗ sồi sáng bóng và mời họ vào trước.

Họ bước vào một phòng làm việc rộng thênh thang có các ô cửa sổ rộng nhìn ra quảng trường. Những tấm rèm màu nâu sậm được kéo ra để ánh sáng lọt vào, và qua những ô cửa, Charlotte có thể thấy chiếc xe ngựa đi mượn đang đợi họ ở góc đường, con ngựa đang gục đầu vào giỏ thức ăn, còn người xà ích đang đọc báo. Những nhánh cây xanh rì vươn cao ở bên kia đường tạo thành một tấm màn xanh tĩnh lặng. Những ô cửa sổ ngăn tiếng động, và trong phòng chẳng vang lên âm thanh gì ngoài tiếng tíc tắc khe khẽ của chiếc đồng hồ có dòng chữ MORTMAIN VÀ CÔNG TY màu vàng.

Đồ nội thất có tông tối bằng gỗ vân đen nặng nề, những cái đầu thú – hổ, thú ăn kiến, và báo – cùng một số phong cảnh nước ngoài khác treo đầy tường. Một chiếc bàn lớn bằng gỗ gụ đặt ở giữa phòng, trên đó là các chồng giấy tờ được xếp rất gọn gàng. Những cái bánh răng bằng đồng nặng trịch đè lên đó. Một quả địa cầu bọc đồng có dòng chữ đã đi vào huyền thoại QUẢ ĐỊA CẦU CỦA WYLD, VỚI NHỮNG PHÁT HIỆN MỚI NHẤT! được đặt ở góc bàn. Trên đó, những vùng đất thuộc Đế Quốc Anh có màu đỏ hồng. Mỗi lần ngắm nhìn quả địa cầu của người phàm, Charlotte lại thấy kỳ kỳ. Thế giới của họ không giống thế giới chị biết.

Đằng sau chiếc bàn là một người đàn ông vừa đứng lên khi họ bước vào. Ông ta có dáng vẻ nhỏ bé nhưng nhanh nhẹn, tầm tuổi trung niên với mái tóc muối tiêu ăn rơ với tóc mai dài. Nước da ông ta ửng đỏ như thể thường xuyên ở vùng thời tiết khắc nghiệt. Đôi mắt ông ta mang màu xám rất rất nhạt, gương mặt dễ ưa; dù mặc bộ đồ trang nhã và có vẻ đắt tiền, Charlotte rất dễ để nghĩ tới hình ảnh ông ta trên boong tàu, hào hứng nheo mắt nhìn về đằng xa. "Xin chào," ông ta nói. "Walker vừa cho tôi biết rằng hai người muốn tìm Nathaniel Gray?"

"Vâng," Henry nói, khiến Charlotte ngạc nhiên. Henry hiếm khi, nếu không muốn nói là không bao giờ, chủ động tiếp chuyện người lạ. Cô tự hỏi việc này có liên quan gì tới bản vẽ phức tạp trên bàn không. Henry đang nhìn nó như hổ đói rình mồi. "Ông biết đấy, chúng tôi là anh em họ mà."

"Chúng tôi rất cảm ơn ông đã bớt chút thời gian nói chuyện với chúng tôi, thưa ông Mortmain," Charlotte vội nói. "Chúng tôi biết anh ấy chỉ là một trong hàng tá nhân viên của ông…."

"Hàng trăm," ông Mortmain nói. Ông ta có giọng nam trung dễ nghe, vào lúc đó nghe có vẻ vui thú. "Đúng là tôi không thể theo dõi tất cả. Nhưng tôi có nhớ Gray. Chỉ có điều tôi không nhớ cậu ta từng nói có anh em họ là Thợ Săn Bóng Tối chưa."

Chương 6: Trái đất kỳ lạ

Đừng nhìn lũ yêu tinh,
Và cũng đừng mua hoa quả của chúng:
Đâu ai biết những chiếc rễ khát nước kia
Được chúng trồng trên loại đất nào?

– Christina Rossetti, Chợ yêu tinh

Hai cậu con trai đứng ở lối vào nơi Tessa gọi là Ngôi Nhà Hắc Ám tại đường Whitechapel High. Nó có vẻ cáu bẩn và tối tăm hơn Will nhớ, như thể có người đã đổ cả một lớp đất lên đó vậy. "Vậy bồ tưởng nó thế nào hả James? Những cô gái đứng trên ban công vẫy khách trong đêm chắc? Những bức tượng khỏa thân đặt ở lối vào sao?"

"Chắc vậy," Jem hòa nhã nói. "Tôi mong gì đó ít ảm đạm hơn."

Will cũng nghĩ vậy vào lần đầu tiên tới đây. Khi bước vào trong Ngôi Nhà Hắc Ám, anh thấy đây khó có thể coi là nhà. Các ô cửa sổ bị khóa trái nhờn bẩn, những tấm rèm cáu đen và không được giặt giũ.

Will xắn tay áo. "Chúng ta phải phá cửa…"

"Hoặc," Jem nói và giơ tay vặn nắm đấm, "Không."

Cánh cửa mở ra một không gian hình chữ nhật tối om.

"Giờ tới phần dễ rồi," Will nói. Rút con dao đi săn khỏi thắt lưng, anh cẩn trọng bước vào trong Jem theo sau với cây gậy đốc ngọc bích nắm chặt trong tay. Họ đáng ra sẽ thay phiên nhau đi đầu vào những tình huống nguy hiểm, dù Jem thích ở sau canh chừng hơn – Will luôn quên canh chừng phía sau giùm Jem.

Cửa đóng sầm lại họ, nhốt họ vào vùng tranh tối tranh sáng. Lối vào dường như vẫn giống hệt lần đầu Will tới – vẫn cái cầu thang gỗ dẫn lên trên, vẫn những vết nứt xinh đẹp trên nền đá cẩm thạch, vẫn bầu không khí bụi bặm.

Jem giơ cao ngọn đèn phù thủy trong tay. Nó bừng sáng và dọa đám gián chạy nháo nhác. Will cau mày, "Đây là nơi sống được đấy nhỉ? Mong rằng họ còn bỏ lại gì đó ngoài đống bẩn thỉu. Vài lá thư đề địa chỉ gửi, vài cẳng tay cẳng chân đã thối rữa, một hai ả gái điếm…"

"Ừ. Và nếu may mắn, biết đâu chúng ta còn có cả bệnh giang mai nữa ấy chứ."

"Hoặc bệnh đậu mùa quỷ," Will vui vẻ gợi ý, thử mở cửa dưới cầu thang. Cũng như cửa trước, nó không hề khóa. "Luôn có bệnh đậu mùa quỷ."

"Làm gì có bệnh đó."

"Biết đâu được đấy," nói rồi Will biến mất vào bóng tối dưới cầu thang.

Họ cùng nhau khám xét kỹ càng phòng rượu và tầng hầm, nhưng chẳng tìm được gì ngoài bụi và bẩn. Mọi thứ trong căn phòng Tessa và Will chiến đấu với Chị Em Hắc Ám đều bị dọn sạch; sau một hồi tìm kiếm, Will phát hiện ra trên tường có gì đó giống dấu máu khô, nhưng Jem bảo đó có thể chỉ là một vệt sơn.

Rời tầng hầm, họ đi lên trên, và thấy một hành lang dài có những cánh cửa mà Will đã quen mắt. Anh đã kéo Tessa chạy trên hành lang này. Anh thò đầu vào phòng đầu tiên bên phải, chính là căn phòng anh đã tìm thấy cô. Không còn dấu hiệu gì còn sót lại của cô gái đã mở to mắt và dùng bình đập anh. Căn phòng trống trải, đồ nội thất bị mang đi khám nghiệm tại Thành Phố Câm Lặng. Bốn vết lõm trên sàn cho thấy nơi từng đặt chiếc giường.

Những căn phòng khác gần như không thay đổi. Will đang thử trèo qua một cửa sổ thì nghe thấy Jem hét gọi anh đến ngay, anh ở căn phòng cuối cùng bên trái. Will rảo chân và tìm thấy Jem đứng ở giữa căn phòng lớn, ngọn đèn phù thủy sáng trên tay. Jem không chỉ có một mình. Trong phòng còn sót lại một chiếc ghế bành, và trên đó là một người phụ nữ.

Ả còn trẻ – có lẽ chỉ tầm Jessamine – và mặc chiếc váy vải in rẻ tiền, mái tóc buộc túm dưới gáy. Tóc rối bù mang màu nâu xỉn, và tay ả đỏ lựng. Đôi mắt ả mở to nhìn trừng trừng.

"Trời," Will ngạc nhiên chẳng biết nói gì. "Ả…"

"Chết rồi," Jem nói.

"Bồ chắc không?" Will không thể rời mắt khỏi gương mặt cô gái kia. Ả trắng bệch nhưng không phải theo kiểu da người chết, tay đặt ngay ngắn trong lòng, những ngón tay hơi cong lại chứ không đơ như người chết. Anh lại gần hơn và đặt tay lên hai tay ả. Chúng cứng và lành lạnh. "Ờ, ả không đáp lại tôi," anh nhận xét với vẻ tươi sáng hơn thực tế, "vậy chắc ả chết rồi."

"Hoặc ả biết nhìn người." Jem quỳ xuống và ngước nhìn gương mặt người con gái. Đôi mắt ả màu xanh dương nhạt và lồi ra; chúng nhìn qua Jem, vô hồn như mắt vẽ. "Cô này," Jem nói và chạm vào cổ tay ả định kiểm tra xem còn mạch không.

Ả giật lên dưới tay anh và rên rỉ nghe không giống người chút nào.

Jem vội đứng dậy. "Cái gì…"

Người con gái ngẩng đầu. Đôi mắt ả vẫn vô hồn, vô định, nhưng đôi môi đang máy móc cử động. "Cẩn thận!" Ả gào lên. Giọng ả vang vọng khắp phòng, và Will hét một tiếng rồi nhảy lùi lại.

Giọng người con gái kia nghe như tiếng bánh răng cọ vào nhau. "Cẩn thận, Nephilim. Ác giả ác báo, ngươi giết người rồi có người sẽ giết ngươi. Thiên thần không thể bảo vệ các ngươi khỏi những tạo vật không phải của Chúa hay của Quỷ, một đội quân chẳng thuộc thiên đường hay địa ngục. Hãy cẩn thận với con người. Cẩn thận." Giọng ả ré rin rít, và ả ngật ra ghế như một con rối bị điều

khiển bởi những sợi dây vô hình. "CẨN THẬN CẨN THẬN CẨN THẬN CẨN THẬN…."

"Lạy Chúa lòng lành," Jem lầm bầm.

"CẨN THẬN!" cô gái hét một tiếng cuối rồi đổ xuống nền nhà và đột nhiên im lặng. Will há hốc miệng nhìn.

"Ả….?" anh mở lời.

"Đúng," Jem nói. "Giờ chắc ả chết thật rồi."

Nhưng Will lắc đầu. "Chết. Bồ biết không, tôi không nghĩ vậy."

"Vậy bồ nghĩ gì?"

Thay vì trả lời, Will tới quỳ bên cái xác. Anh đặt hai ngón tay lên hai bên má người con gái và nhẹ nhàng quay đầu cho ả nhìn anh. Miệng ả há ra, con mắt phải nhìn trần nhà. Con mắt trái treo tòng teng tới giữa má, dính với hốc mắt bằng một đoạn dây đồng.

"Ả không sống," Will nói, "nhưng cũng chẳng chết. Có lẽ ả… giống một thiết bị thông minh của Henry." Anh chạm vào mặt ả. "Ai có thể làm chuyện này chứ?"

"Tôi chẳng đoán ra. Nhưng ả gọi chúng ta là Nephilim. Ả biết chúng ta là gì."

"Hoặc có người biết," Will nói. "Chứ tôi không nghĩ ả biết gì đâu. Tôi nghĩ ả là một cỗ máy, giống một cái đồng hồ vậy. Và ả đã hỏng." Anh đứng dậy. "Nhưng dù sao chúng ta cũng phải đưa ả về Học Viện. Henry sẽ muốn nghiên cứu ả."

Jem không đáp mà mải mê nhìn người con gái nằm trên sàn. Đôi chân trần lộ dưới gấu váy thật bẩn thỉu. Miệng ả há ra và Jem có thể thấy mảnh kim loại lóe lên trong họng. Đôi mắt ả treo tòng teo* kỳ lạ trên mẩu dây đồng khi bên ngoài cửa sổ, tiếng đồng hồ một nhà thờ nào đó điểm báo giữa trưa.

***

Khi vào công viên, Tessa bắt đầu thư giãn. Cô chưa từng ở một không gian xanh yên tĩnh kể từ ngày đặt chân tới Luân Đôn, và tâm trạng cô khá lên khi thấy cây cỏ, dù cô nghĩ chẳng công viên nơi đâu đẹp bằng công viên Trung Tâm của New York. Bầu trời ở đây không ảm đạm như phần còn lại của thành phố, mà mang màu gần giống sắc xanh.

Thomas đứng đợi tại cổ xe ngựa khi những cô gái đi dạo. Trong lúc Tessa đi cạnh Jessamine, cô gái kia tiếp tục nói luyên thuyên không dứt. Họ đang đi qua một đại lộ mà theo như Jessamine nói thì chả hiểu vì sao nó lại bị gọi là Rotten Row (Hàng cây thối). Dù mang cái tên không hay nhưng rõ ràng nó là nơi để nhìn và được nhìn. Đi giữa đường là những người phụ nữ và đàn ông phục trang tuyệt đẹp đang ngồi trên lưng ngựa diễu hành. Những người phụ nữ đeo các tấm mạng bay bay trong gió và cười lảnh lót. Tiếng cười của họ vang vọng trong tiết trời mùa hè. Hai bên đại lộ là những người đang tản bộ. Những chiếc ghế được đặt dưới tán cây, và đám phụ nữ ngồi xoay những chiếc ô sặc sỡ và nhấp những ngụm nước bạc hà; bên cạnh họ là những người đàn ông để ria mép đang phì phèo điếu thuốc, phả mùi thuốc lá vào bầu không khí vốn đẫm mùi cỏ mới cắt và mùi ngựa.

Nhưng không ai dừng lại nói chuyện với họ; Jessamine dường như biết rõ mọi người – ai đã kết hôn, ai đang tìm chồng, ai có quan hệ trăng gió với ai. Chuyện nghe hơi đau đầu và Tessa mừng khi họ rời khỏi con đường và đi vào một lối nhỏ hơn dẫn vào công viên.

Jessamine cầm tay Tessa và khẽ bóp nhẹ. "Bồ không biết mình mừng thế nào khi có một cô bạn gái đâu," cô nàng vui vẻ nói. "Ý mình là, Charlotte cũng tốt, nhưng chị ấy tẻ nhạt và đã kết hôn rồi."

"Vậy còn Sophie."

Jessamine khịt mũi. "Sophie là hầu gái."

"Mình biết những tiểu thư dễ kết bạn với hầu gái phục vụ họ," Tessa phản đối. Điều đó không hoàn toàn đúng. Cô mới đọc, chứ chưa biết một ai như vậy. Nhưng theo như tiểu thuyết, nhiệm vụ chính của những cô hầu gái phục vụ các tiểu thư là lắng nghe chủ nhân trải lòng về mối tình thảm khốc, rồi thi thoảng mặc váy áo của chủ nhân để giả làm chủ nhân để chủ nhân không bị người xấu bắt. Nhưng Tessa không thể tưởng tượng cảnh Sophie làm những việc như vậy vì Jessamine.

"Bồ nhìn thấy mặt cô ấy ra sao rồi đó. Xấu xí làm cô ta cắm cẳn. Một cô hầu gái phải xinh đẹp, biết nói tiếng Pháp, mà Sophie chẳng được nước gì hết. Mình đã bảo Charlotte như vậy khi chị đưa cô ấy về. Charlotte không nghe mình. Chị chẳng bao giờ lắng nghe hết."

"Mình không hiểu," Tessa nói. Họ đã bước vào con đường nhỏ uốn lượn qua những hàng cây. Họ thoáng thấy mặt nước lấp lóa và những nhánh cây xoắn xuýt vào nhau thành cái lưới che nắng.

"Mình biết mà! Mình cũng chẳng hiểu!" Jessamine ngẩng cổ để ánh nắng lọt qua tán lá nhảy nhót trên da cô nàng. "Charlotte chẳng nghe ai hết. Chị luôn dắt mũi Henry tội nghiệp. Mình chẳng hiểu sao anh ấy lấy Charlotte nữa."

"Vì Henry yêu Charlotte?"

Jessamine khụt khịt mũi. "Chẳng ai nghĩ vậy. Henry muốn vào Học Viện để có thể làm những thí nghiệm nho nhỏ dưới hầm và không phải chiến đấu. Và mình không nghĩ anh ấy thấy phiền khi phải lấy Charlotte – mình không nghĩ anh ấy muốn lấy người nào khác. Nhưng nếu là người khác điều hành Học Viện, anh ấy sẽ kết hôn với người đó thôi." Cô nàng khịt mũi. "Rồi còn Will với Jem nữa chứ. Jem rất dễ chịu, nhưng bồ biết người ngoại quốc thế nào rồi đấy. Không đáng tin, ích kỷ và lười nhác. Anh ta luôn ở trong phòng giả ốm, không chịu động tay động chân giúp người khác gì hết," Jessamine vô tư nói tiếp, rõ ràng đã quên béng mất rằng Jem và Will đang khám xét Ngôi Nhà Hắc Ám khi cô nàng nhàn tản thả bộ trong công viên cùng Tessa. "Và Will. Đẹp trai, nhưng nửa ngày hành động như đồ điên; như thể anh ta được người rừng nuôi lớn vậy. Anh ta chẳng tôn trọng ai hay cái gì, không chịu cư xử như một quý ông. Chắc do anh ấy là người xứ Wales."

Tessa bối rối. "Xứ Wales?" Điều đó tệ lắm sao? Cô định nói thêm, nhưng Jessamine tưởng Tessa nghi ngờ nguồn gốc xuất thân của Will liền vui vẻ nói tiếp.

"Đúng. Nhìn mái tóc đen của anh ấy là biết. Mẹ anh ấy là người xứ Wales. Bố anh ấy phải lòng bà ấy, và chuyện gì phải đến cũng

đến. Ông ấy từ bỏ thân phận Nephilim. Có lẽ ông ấy bị bỏ bùa." Jessamine cười. "Bồ biết không, xứ Wales có nhiều loại bùa ngải lắm đấy."

Tessa không biết. "Bồ biết chuyện bố mẹ Will chứ? Họ chết rồi à?"

"Chắc vậy, nếu không họ phải tới tìm anh ấy chứ." Jessamine nhíu mày. "Mà thôi kệ đi. Mình không muốn nói về Học Viện nữa." Cô nàng quay phắt lại nhìn Tessa. "Hẳn bồ thấy lạ khi mình đối tốt với bồ."

"Ờ…" Tessa quả có cảm thấy vậy. Trong tiểu thuyết, những cô con gái con nhà giàu bị thất thế thường được những người hảo tâm giàu có mua cho quần áo mới và cho học hành đầy đủ (Nhưng Tessa nghĩ chuyện học vấn của cô chẳng có vấn đề gì hết. Dì Harriet từng làm gia sư.) Tất nhiên Jessamine sẽ không đóng vai bà lão tốt bụng giúp người không vụ lợi như trong truyện. "Jessamine, bồ đã bao giờ đọc Người Thắp Đèn chưa?"

"Tất nhiên chưa. Con gái không nên đọc tiểu thuyết," Jessamine nói bằng giọng như đang nhắc lại một điều nghe được ở đâu đó. "Thôi Gray này, mình muốn nhờ bồ chút chuyện."

"Cứ gọi mình là Tessa." Tessa tự động sửa lại.

"Tất nhiên, chúng ta là bạn thân cơ mà," Jessamine nói, "và sẽ còn hơn thế."

Tessa bối rối nhìn cô gái kia. "Ý bồ là sao?"

"Vì mình chắc Will khó ưa kia đã nói với bồ rằng bố mẹ mình, ông bố bà mẹ yêu quý của mình đã qua đời. Nhưng họ để lại một khoản tiền kha khá. Và nó sẽ được chuyển cho mình vào sinh nhật mười tám sau đây vài tháng. Tất nhiên bồ thấy rắc rối ở đâu rồi đó."

Tessa không thấy liền hỏi. "Mình á?"

"Mình không phải Thợ Săn Bóng Tối, Tessa. Mình ghét mọi thứ về Nephilim. Mình chưa từng muốn là một trong số họ. Ước nguyện lớn nhất đời mình là được rời Học Viện và không bao giờ phải giao tiếp với bất cứ ai sống trong đó nữa."

"Nhưng mình tưởng bố mẹ cậu là Thợ Săn Bóng Tối…"

"Một người không phải Thợ Săn Bóng Tối nếu như không muốn," Jessamine đáp. "Bố mẹ mình như vậy đấy. Họ rời Clave khi còn trẻ. Mẹ mình không muốn ở gần các Thợ Săn Bóng Tối. Bà nói bà chưa từng muốn một cô gái phải sống đời như vậy. Bà muốn những thứ khác cho mình. Rằng mình có thể được nổi tiếng, gặp Nữ Hoàng, tìm được một đức lang quân và có những đứa con xinh xắn. Mình được sống cuộc đời bình thường." Giọng cô nàng ánh lên sự ham muốn. "Tessa, trong thành phố này có những cô gái khác bằng tuổi mình, không xinh bằng mình, nhưng luôn khiêu vũ, tán tỉnh, cười nói và kiếm chồng. Họ học bằng tiếng Pháp. Mình học bằng tiếng quỷ tởm lợm. Thật không công bằng."

"Bồ vẫn kết hôn được cơ mà." Tessa bối rối. "Bất cứ người đàn ông nào cũng muốn…"

"Mình có thể kết hôn với một Thợ Săn Bóng Tối." Jessamine nói từ đó với vẻ khó chịu. "Rồi giống như Charlotte, mình phải mặc đồ như đàn ông và chiến đấu như đàn ông. Thật kinh tởm. Phụ nữ không nên sống như vậy. Chúng ta phải sống đời yên ả trong những ngôi nhà xinh xắn. Trang hoàng chúng theo cách làm vui lòng đức ông chồng. Khiến họ thoải mái và phấn chấn bằng vẻ ngoài thánh thiện của chúng ta."

Jessamine không có vẻ thánh thiện chút nào, nhưng Tessa không nói ra. "Mình không hiểu sao…"

Jessamine túm chặt lấy tay Tessa. "Bồ không hiểu ư? Tessa, mình có thể rời Học Viện, nhưng không thể sống một mình. Điều đó thật chẳng cao quý chút nào. Có lẽ sẽ ổn nếu mình là một góa phụ, nhưng mình chỉ là một cô thiếu nữ. Nhưng nếu mình có bạn đồng hành… một người chị em…"

"Bồ muốn mình giả làm chị em của bồ?"

"Sao lại không?" Jessamine nói, như thể đó là một lời gợi ý có lý nhất quả đất. "Hoặc bồ có thể là người họ hàng tới từ Mỹ của mình. Đúng, thế ổn đấy," cô nàng nói với vẻ thực tế hơn. "Bồ không còn nơi nào để đi, đúng không? Mình chắc chúng ta sẽ sớm tìm được một tấm chồng thôi."

Đầu Tessa bắt đầu đau và cô chỉ ước Jessamine ngừng nói từ "tìm" như thể tìm một con chó con mèo đi lạc.

"Mình có thể giới thiệu bồ với giới thượng lưu," Jessamine tiếp tục. "Sẽ có những buổi tiệc khiêu vũ, ăn tối…" cô nàng ngừng lại, đột nhiên bối rối nhìn quanh. "Nhưng… chúng ta ở đâu thế này?"

Tessa nhìn quanh. Con đường rất hẹp. Giờ nó trở thành một đường mòn nhỏ đi giữa những hàng cây cao và khẳng khiu. Tessa không còn nhìn thấy bầu trời, không nghe thấy tiếng người cười nói. Bên cạnh cô, Jessamine đã dừng lại. Gương mặt cô nàng đột nhiên hằn nỗi sợ hãi. "Chúng ta đi nhầm đường rồi," cô nàng thì thào.

"Vậy chúng ta tìm đường về nhé?" Tessa quay lại, tìm một kẽ lá, một tia nắng. "Mình nghĩ chúng ta tới từ hướng này."

Jessamine đột ngột bấu chặt lấy tay Tessa. Có gì đó – không, ai đó – đang án ngữ trước mặt họ.

Người đó nhỏ thó đến mức Tessa tưởng họ đang thấy một đứa trẻ. Nhưng khi bóng dáng đó bước vào vùng sáng, cô thấy nó là một người đàn ông – một người đàn ông khô đét, lưng còng, ăn mặc rách rưới và đội chiếc mũ sờn rạch như kẻ bán rong.

Gương mặt nó đầy nếp nhăn và trắng bệch như lớp mốc phủ trên quả táo già. Nó có đôi mắt đen láy.

Nó cười, khoe hàm răng sắc như dao cạo. "Mấy tiểu thư xinh đẹp."

Tessa liếc nhìn Jessamine; cô gái kia đứng đơ người bất động, miệng mím tới trắng bệch. "Chúng ta nên đi thôi," Tessa thì thào và kéo tay Jessamine. Từ từ, như thể đang mơ, Jessamine để Tessa dẫn mình về đường cũ.

Và người đàn ông lại xuất hiện trước mặt họ, chắn đường họ trở lại công viên. Xa xa, Tessa nghĩ mình có thể thấy khoảng không tươi sáng, ngập tràn ánh nắng của công viên. Nó xa tới không tưởng.

"Hai cô đi nhầm đường." Người lạ mặt nói. Giọng nó ngân nga, có nhạc. "Các cô gái xinh đẹp ơi, các cô đi nhầm đường rồi. Các cô biết chuyện gì sẽ xảy ra với các cô gái như cô chứ?"

Nó tiến tới một bước.

Jessamine, vẫn cứng đờ người, nắm chặt cái ô như thể đó là phao cứu sinh. "Yêu tinh," cô nàng nói, "ba bị, dù mi là ai – bọn ta không muốn gây hấn với Tiên Tộc. Nhưng nếu mi chạm vào bọn ta…"

"Các cô đi nhầm đường," người đàn ông nhỏ thó vừa ngân nga vừa tới gần hơn. Khi ấy, Tessa thấy đôi giày sáng loáng của nó không phải giày, mà là bộ móng guốc bóng bẩy. "Đồ Nephilim ngu ngốc dám tới nơi này khi không có Ấn Ký. Đây là vùng đất lâu đời hơn bất kì Hiệp Định nào. Đây là một vùng đất lạ. Nếu dòng máu thiên thần của cô từng đổ trên đây, những sợi dây vàng sẽ mọc lên với những viên kim cương trên chóp. Và ta muốn cái đó. Ta muốn máu của cô."

Tessa kéo tay Jessamine. "Jessamine, chúng ta nên…"

"Im nào Tessa," Jessamine giật tay ra và chỉ cái ô vào con yêu tinh. "Mi không muốn làm điều đó đâu. Mi không muốn…"

Sinh vật kia nhảy tới. Khi y lao tới, miệng nó ngoác rộng, da nứt toạc và Tessa thấy gương mặt bên dưới đầy những răng nanh và độc địa. Cô hét và thối lui nhưng giày vướng phải một rễ cây. Cô ngã ngửa ra đất trong khi Jessamine giơ cây dù, và với một cú lắc cổ tay, chiếc dù bung mở như một bông hoa.

Con yêu tinh hét váng lên. Nó hét, ngã ngửa và lăn lộn trên đất. Máu tứa ra từ vết thương trên má, nhuộm đỏ chiếc áo khoác màu xám rác rưởi.

"Ta đã bảo rồi," Jessamine nói. Cô nàng thở dốc, ngực phập phồng như thể vừa chạy qua công viên. "Đồ bẩn thỉu kia, ta đã bảo mi để chúng ta yên…" cô nàng đánh con yêu tinh thêm lần nữa, và Tessa có thể thấy mép dù của Jessamine lóe lên ánh sáng bạch kim kỳ lạ, và sắc như dao cạo. Máu lấm tấm trên đó.

Con yêu tinh gào rú, giơ tay lên bảo vệ mình. Giờ nó giống như một ông già nhỏ thó bị gù, và dù Tessa biết đó chỉ là ảo ảnh, cô không thể gạt đi cảm giác thương hại. "Cô ơi, làm ơn thương tình, làm ơn…"

"Thương tình ư?" Jessamine quát. "Mi muốn trồng hoa từ máu ta! Đồ yêu tinh dơ bẩn! Đồ ghê tởm!" Cô nàng liên tục xỉa vào sinh vật kia trong khi nó lồng lộn gào thét. Tessa ngồi, lắc cho đất bẩn rơi khỏi tóc và loạng choạng đứng lên. Jessamine vẫn đang gào thét, cây dù bay lên và sinh vật trên mặt đất oằn mình dưới mỗi cú đánh. "Ta ghét mi!" Jessamine ré lên bằng cái giọng run rẩy và cao chói lói. "Ta ghét mi và bất cứ thứ gì giống mi – các cư dân Thế Giới Ngầm – đồ kinh tởm, đồ kinh tởm…"

"Jessamine!" Tessa chạy tới chỗ cô gái kia và vòng tay ôm chặt cô nàng lại. Jessamine chống cự một lúc, và Tessa biết cô không thể giữ được lâu. Cô nàng kia khỏe, những cơ bắp dưới làn da con gái mềm căng như ngọn roi. Và rồi đột nhiên Jessamine xìu xuống, dựa vào Tessa, thở nấc lên khi cây dù buông xuống khỏi tay. "Không," cô nàng thút thít. "Không. Mình không muốn. Mình không định làm vậy. Không…"

Tessa liếc xuống. Cơ thể con yêu tinh nằm co quắp bất động dưới chân họ. Máu lan trên mặt đất từ nơi nó nằm tựa như đám dây leo đen đúa. Tessa ôm lấy Jessamine đang nức nở mà lòng tự hỏi rằng loại cây gì sẽ mọc lên ở đây.

***

Không hề bất ngờ khi Charlotte phục hồi khỏi cơn chấn động trước. "Ông Mortmain, tôi không chắc ông muốn nói gì…"

"Tất nhiên là cô chắc chứ." Gương mặt gầy của ông ta nở một nụ cười ngoác tận mang tai."Thợ Săn Bóng Tối. Nephilim. Các vị tự xưng như vậy, đúng chứ? Hậu duệ của người và thiên thần. Thật lạ khi Kinh Thánh miêu tả Nephilim là những con quái vật xấu xí nhỉ?"

"Ông biết không, điều đó không hề đúng chút nào," Henry không thể nào cưỡng lại bản chất của mình. "Đó là vấn đề chuyển ngữ từ tiếng Aramaic…"

"Henry," Charlotte cảnh cáo.

"Các người thực sự nhốt linh hồn quỷ các vị giết trong một tảng pha lê khổng lồ sao?"

"Ý ông là Pyxis?" Henry bối rối. "Nó không phải pha lê, mà giống cái hộp gỗ hơn. Và quỷ không có linh hồn. Chúng có năng lượng…"

"Trật tự nào, Henry," Charlotte quát.

"Cô Branwell," Mortmain nói. Ông ta có vẻ vui tươi đáng sợ. "Làm ơn đừng lo lắng. Tôi biết rõ về các vị. Cô là Charlotte Branwell đúng không? Và đây là chồng cô, Henry Branwell. Cô điều hành Học Viện Luân Đôn được xây dựng trên nền nhà thờ Thánh Toàn Năng. Cô thật sự cho rằng tôi không biết cô là ai sao? Nhất là khi cô phù phép người hầu của tôi? Cô thừa biết anh ta không chịu nổi nó mà. Tha cho anh ta đi."

Charlotte nheo mắt. "Và sao ông có những thông tin này?"

Mortmain vui vẻ nhoài người tới, chống tay lên bàn. "Tôi nghiên cứu huyền học. Từ hồi trẻ sống ở Ấn Độ, khi lần đầu tiên tôi biết về nó, tôi đã hứng thú với những vương quốc bóng tối rồi. Với một người ở địa vị của tôi, với nguồn tiền tài dư dả và thời gian rảnh rỗi nhiều, tôi có thể tiếp cận nhiều thứ. Tôi có thể mua sách và thông tin. Những thông tin về Nephilim không bí mật như cô tưởng đâu."

"Có lẽ," Henry cực kỳ không vui, "nhưng… ông phải biết điều ông làm nguy hiểm chứ. Giết quỷ… không hề giống bắn hổ. Chúng có thể săn lùng ông cũng như ông có thể săn lùng chúng."

Mortmain cười khùng khục. "Chàng trai ơi, tôi không định tay không đánh quỷ đâu. Tất nhiên những tri thức này sẽ nguy hiểm khi rơi vào tay những kẻ nông nổi hiếu chiến, nhưng tôi rất cẩn trọng và lí trí. Tôi chỉ mở mang kiến thức về thế giới này mà thôi." Ông ta nhìn căn phòng. "Tôi phải thừa nhận rằng mình chưa từng tiếp chuyện một Nephilim nào. Tất nhiên, các tác phẩm văn chương rất hay nhắc đến Nephilim, nhưng đọc và trải nghiệm là hai vấn đề hoàn toàn khác biệt. Tôi chắc hai vị đồng ý với tôi trong vấn đề này. Các vị có thể dạy tôi rất nhiều…"

"Ví dụ như," Charlotte lạnh lùng nói, "ông nên dừng lại."

Mortmain bối rối nhìn chị. “Xin lỗi?”

“Ông Mortmain, vì ông biết rất nhiều về Nephilim nên tôi xin mạn phép hỏi: ông có biết chúng tôi làm gì không?

Mortmain tỏ vẻ tự mãn. "Tiêu diệt quỷ dữ. Bảo vệ loài người – người phàm, như các vị gọi chúng tôi.”

“Đúng,” Charlotte nói, “và rất nhiều lần chúng tôi phải bảo vệ con người trước sự ngu ngốc của chính họ. Có vẻ ông không biết điều này.”

Nghe tới đó, Mortmain thực sự chấn động. Ông ta liếc nhìn Henry. Charlotte biết ánh mắt đó. Đó là ánh mắt giữa đàn ông với nhau, cái nhìn muốn nói, Anh không biết đường dạy vợ à? Chị biết cái nhìn đó chẳng xi nhê gì với Henry, người đang cố đọc bản phác thảo ngược trên bàn Mortmain và chẳng để ý gì tới cuộc nói chuyện của hai người còn lại.

“Ông nghĩ kiến thức huyền học sẽ khiến ông thông thái,” Charlotte nói. “Nhưng tôi đã thấy quá nhiều người phàm phải chết rồi, thưa ông Mortmain. Tôi không đếm nổi số lần chúng tôi phải nhặt mẩu xác những người tự cho rằng có tài dùng phép. Tôi nhớ khi còn trẻ, tôi bị gọi tới nhà của một luật sư biện hộ. Ông ta là thành viên của một nhóm ngu ngốc tin rằng mình là pháp sư. Họ dành thời gian đọc thần chú, mặc áo choàng và vẽ ngôi sao năm cánh trên đất. Một tối nọ, ông ta nghĩ mình đủ tài cán để triệu hồi quỷ.”

“Và ông ta thành công không?”

“Có,” Charlotte nói. “Ông ta quả đã gọi được quỷ Marax. Nó giết sạch cả nhà ông ta.” Chị nói đều đều như trần thuật. “Chúng tôi thấy hầu hết đều bị mất đầu và treo ngược trong nhà. Đứa con út của ông ta bị nướng trên lửa. Chúng tôi không tìm được con quỷ Marax đó.”

Mortmain sợ xanh mặt nhưng vẫn tỏ vẻ bình tĩnh. “Luôn luôn có những kẻ đánh giá quá cao khả năng của mình,” ông ta nói. “Nhưng tôi…”

“Nhưng ông sẽ không làm chuyện dại dột,” Charlotte nói. “Nhưng giờ ông đang làm trò dại dột đó. Ông nhìn vợ chồng tôi và nói ông không sợ chúng tôi. Ông vui mừng! Một câu chuyện thần tiên trở thành sự thực.” Chị đập tay xuống cạnh bàn, khiến ông ta nhảy dựng lên. “Clave đứng đằng sau chúng tôi,” chị nói bằng giọng lạnh lùng hết mức. “Nhiệm vụ của chúng tôi là bảo vệ con người. Ví như Nathaniel Gray. Anh ta đã biến mất, và rõ ràng một thứ huyền hoặc nào đó đứng sau vụ mất tích này. Và giờ chúng tôi tìm ra ông chủ cũ của anh ta, và ông ta có liên quan tới huyền học. Nó khiến tôi thêm nghi hai chuyện có quan hệ với nhau.”

“Tôi… Cậu ta… Gray mất tích?” Mortmain lắp bắp.

“Đúng. Em gái Nathaniel tới nhờ chúng tôi tìm anh ta; cô ấy được hai pháp sư báo rằng anh mình đang gặp hiểm nguy. Trong lúc ông đang vui mừng, có lẽ anh ta đang chết dần chết mòn. Và Clave sẽ không nhân từ với những người cản trở nhiệm vụ của chúng tôi.”

Mortmain đưa tay vuốt mặt. Khi hạ tay xuống, gương mặt ông ta xám xịt. “Tất nhiên,” ông ta nói, “tôi sẽ nói cho hai vị biết mọi điều cần thiết.”

“Tuyệt vời.” Trái tim Charlotte đập rộn ràng, nhưng giọng nói không biểu lộ chút căng thẳng nào.

“Tôi quen bố Nathaniel. Tôi thuê ông ta trong hai mươi năm vào hồi nhà Mortmain chỉ tập trung vào ngành vận tải. Tôi có các văn phòng tại Hong Kong, Thượng Hải, Thiên Tân…” Ông ta dừng lại khi Charlotte sốt ruột gõ tay lên bàn. “Richard Gray làm việc cho tôi tại Luân Đôn này. Ông ấy là thư ký trưởng, một người đàn ông tốt bụng và thông minh. Tôi rất tiếc khi ông ấy cùng gia đình tới Mỹ. Khi Nathaniel viết thư giới thiệu cậu ấy là ai, tôi cho cậu ấy một công việc cũng ở vị trí ấy.”

“Ông Mortmain,” giọng Charlotte lạnh tanh. “Giờ không thích hợp…”

“Ồ có chứ,” người đàn ông nhỏ thó khẳng định. “Những kiến thức huyền học luôn giúp ích việc kinh doanh của tôi. Ví dụ như nhiều năm trước, khi nhà băng Lombard Street nổi tiếng phá sản và kéo theo sự sụp đổ của cả tá công ty lớn, nhờ quen biết một pháp sư mà tôi được tai qua nạn khỏi. Tôi có thể rút tiền tiết kiệm trước khi nhà băng giải thể và cứu công ty. Nhưng Richard thấy nghi ngờ. Hẳn ông ấy đã điều tra, vì ông ấy đã chất vấn tôi về câu lạc bộ Xứ Quỷ.”

“Vậy ông là thành viên,” Charlotte lẩm bẩm. “Tất nhiên rồi.”

“Tôi muốn Richard gia nhập câu lạc bộ – tôi còn đưa ông ấy tới một hai buổi gặp mặt – nhưng ông ấy không có hứng. Sau đó một thời gian ngắn, ông ấy đưa cả gia đình tới Mỹ.” Mortmain xòe tay. “Câu lạc bộ Xứ Quỷ không dành cho mọi người. Đi nhiều nên tôi được nghe vài câu chuyện về các tổ chức tương tự ở nhiều thành phố. Đó là những nhóm người biết về Thế Giới Bóng Tối và ước được chia sẻ hiểu biết với người khác, nhưng họ sẽ phải bỏ ra món tiền lớn để trở thành thành viên.”

“Một người đã phải trả giá cao hơn nhiều.”

“Đó không phải một tổ chức ma quỷ,” Mortmain nói. Ông ta có vẻ hơi tổn thương. “Chúng tôi được thấy nhiều phát kiến và phát minh tuyệt vời. Tôi đã thấy một pháp sư tạo ra chiếc nhẫn bạc có thể đưa người đeo nó tới một nơi khác chỉ cần người đó xoay nhẫn. Hay một cánh cửa có thể mang cô tới bất cứ nơi nào cô muốn trên thế giới. Tôi đã thấy những con người được hồi sinh…”

“Tôi biết phép thuật có thể làm những gì, thưa ông Mortmain.” Charlotte liếc nhìn Henry đang đứng dựa vào tường và xem xét bản vẽ một thiết bị cơ khí. “Còn một vấn đề khiến tôi quan tâm. Những pháp sư bắt cóc anh Gray có liên quan tới câu lạc bộ này. Tôi thường nghe nói đó là nơi dành cho người phàm. Sao cư dân Thế Giới Ngầm lại ở đó?”

Mortmain nhăm trán. “Cư dân Thế Giới Ngầm? Ý cô là những giống nòi có khả năng siêu việt như pháp sư và người sói ấy hả? Có nhiều cấp độ thành viên, thưa cô Branwell. Người phàm như tôi có thể trở thành thành viên câu lạc bộ. Nhưng chủ tịch – người điều hành – là cư dân Thế Giới Ngầm. Pháp sư, người sói và ma cà rồng. Tuy nhiên, Tiên tộc không giao du với chúng tôi. Những nguồn vốn của ngành công nghiệp đổ vào xây dựng đường ray rồi công xưởng khiến môi trường sống của họ bị thu hẹp. Họ ghét những thứ đó.” Ông ta lắc đầu. “Tiên là những sinh vật xinh đẹp, nhưng tôi sợ là quá trình này sẽ giết chết họ mất.”

Charlotte không hứng thú với những suy nghĩ của Mortmain về thần tiên; đầu óc chị đang xoay như chong chóng. “Để tôi đoán. Ông đưa Nathaniel đến câu lạc bộ, hệt như đã làm với bố anh ta.”

Mortmain vừa phục hồi lại chút tự tin cũ liền ỉu xìu. “Nathaniel đã làm việc trong công ty tôi tại Luân Đôn vài ngày trước khi chất vấn tôi. Tôi đoán là cậu ta đã biết về những trải nghiệm của người bố tại câu lạc bộ, và nó khiến cậu ta muốn biết nhiều hơn. Tôi không thể phủ nhận, Tôi* đưa cậu ta tới một buổi gặp mặt và nghĩ chuyện sẽ chấm dứt tại đó. Nhưng không.” Ông ta lắc đầu. “Nathaniel đến với câu lạc bộ như cá đến với nước. Vài tuần sau buổi gặp mặt đầu tiên, cậu ta lại tới đó. Cậu ta gửi thư xin thôi việc và bảo sẽ làm việc cho một thành viên khác của câu lạc bộ Xứ Quỷ, một người sẵn lòng trả lương cao để cậu ấy đốt vào canh bạc.” Ông ta thở dài. “Không cần nói chắc cô cũng biết, cậu ta không hề ghi địa chỉ người gửi.”

“Và thế thôi sao?” giọng Charlotte lên cao vì không tin nổi. “Ông không hề tìm hiểu xem anh ta đã đi đâu và làm cho ai sao?”

“Một người có quyền làm ở đâu người đó muốn,” Mortmain quát ầm lên. “Không có lý gì tôi phải tốn công…”

“Và từ đó ông không gặp anh ta?”

“Không. Tôi đã bảo…”

Charlotte ngắt lời. “Ông nói anh ta tới câu lạc bộ Xứ Quỷ như cá gặp nước, nhưng ông không gặp anh ta trong bất cứ cuộc gặp mặt nào kể từ ngày anh ta nghỉ việc?”

Vẻ hoảng hốt thoáng qua mắt Mortmain. “Tôi… tôi không tới buổi gặp mặt nào kể từ đó. Dạo này công việc của tôi lu bu quá.”

Charlotte nheo mắt nhìn Axel Mortmain qua chiếc bàn lớn. Chị luôn nghĩ rằng mình giỏi đánh giá người khác. Chị đã từng gặp những kẻ giống Mortmain. Ranh ma, ôn hòa, tự tin, những kẻ tin sự thành công trong kinh doanh hay một lĩnh vực nào khác đồng nghĩa với việc họ sẽ thành công trong phép thuật. Chị lại nghĩ về ông luật sư biện hộ nọ, những bức tường trong căn nhà tại đường Knightbridge đỏ vết máu thành viên gia đình ông ta. Chị nghĩ tới cảm giác kinh hoàng ông ta cảm nhận được trong giây phút cuối đời. Chị có thể thấy cảm giác sợ hãi đó bắt đầu hiện lên trong mắt Mortmain.

“Ông Mortmain,” chị nói, “tôi không ngốc. Tôi biết ông có chuyện giấu tôi.” Chị rút bánh răng Will đã lấy từ nhà của Chị Em Hắc Ám ra và đặt lên bàn. “Cái này giống thứ công ty ông sản xuất.”

Với vẻ xao lãng, Mortmain nhìn vật nho nhỏ bằng kim loại trên bàn mình. “Đúng… đúng, đây là bánh răng của tôi. Thế thì sao?”

“Hai pháp sư tự xưng là Chị Em Hắc Ám – cả hai đều là thành viên của câu lạc bộ Xứ Quỷ – đã giết hại con người. Những cô thiếu nữ. Vừa mới lớn. Và chúng tôi tìm thấy cái này trong tầng hầm nhà họ.”

“Tôi không liên quan gì tới các vụ giết người!” Mortmain kêu lên. “Tôi chưa từng… Tôi nghĩ…” Ông ta bắt đầu rịn mồ hôi.

“Ông nghĩ sao?” Charlotte ôn tồn.

Mortmain run rẩy cầm cái bánh răng lên. “Cô không tưởng tượng được…” Giọng ông ta lạc đi. “Vài tháng trước một thành viên ban quản trị của câu lạc bộ – một cư dân Thế Giới Ngầm, nhiều tuổi và hùng mạnh – đã tới gặp và bảo tôi bán cho hắn một vài đồ cơ khí giá rẻ. Những bánh răng, ống cam và những thứ đại loại như vậy. Tôi không hỏi để làm gì – sao tôi phải hỏi chứ? Dường như không có gì bất thường trong yêu cầu này.”

“Liệu đó có thể là người thuê Nathaniel sau khi anh ta bỏ việc chỗ ông không?”

Mortmain bỏ bánh răng xuống. Khi nó lăn trên mặt bàn, ông đập tay lên đó, khiến nó dừng lại. Dù ông ta không nói gì, Charlotte biết qua sự sợ hãi trong đôi mắt ông ta rằng suy đoán của chị là chính xác. Cảm giác râm ran chiến thắng chạy trong mạch máu chị.

“Tên hắn,” cô nói. “Hãy cho tôi biết tên hắn.”

Mortmain dán mắt nhìn bàn. “Vậy chẳng khác nào lấy mạng tôi.”

“Thế còn mạng của Nathaniel Gray thì sao?” Charlotte nói.

Không nhìn vào mắt chị, Mortmain lắc đầu. “Cô không biết người đó mạnh và nguy hiểm cỡ nào đâu.”

Charlotte ngồi thẳng. “Henry,” chị gọi. “Henry, đưa em Máy Triệu Tập.”

Henry không nhìn tường nữa và bối rối chớp mắt với chị. “Nhưng, em à…”

“Đưa em thiết bị đó!” Charlotte gắt. Cô ghét phải hét lên với Henry; nó giống như đá một chú cún vậy. Nhưng đôi lúc chị buộc phải làm vậy.

Vẻ bối rối không rời khỏi gương mặt Henry khi anh tới bên vợ và rút một vật từ trong túi áo ra. Nó có hình chữ nhật bằng kim loại màu đen, với hàng loạt các nút ấn kỳ lạ bên trên. Charlotte cầm và đưa cho Mortmain.

“Đây là thiết bị triệu tập,” chị bảo. “Nó cho phép chúng tôi gọi Clave. Trong ba phút, họ sẽ bao vây nhà ông. Nephilim sẽ lôi ông ra khỏi phòng, kệ ông muốn gào thét đấm đá thế nào thì tùy. Họ sẽ thực hiện những trò tra tấn dã man nhất tới khi ông phun ra hết. Ông biết chuyện gì sẽ xảy ra với người bị nhỏ máu quỷ vào mắt chứ?”

Mortmain nhìn chị với vẻ khiếp đảm, nhưng không nói gì.

“Đừng thử thách tôi, ông Mortmain.” Thiết bị trong tay Charlotte trơn tuột vì mồ hôi, nhưng giọng chị vẫn đều đều. “Tôi ghét nhìn ông chết lắm.”

“Lạy Chúa lòng lành, ông nói ra đi!” Henry buột miệng. “Ông không cần làm vậy đâu, ông Mortmain. Ông chỉ làm mình khổ hơn thôi.

Mortmain đưa tay che mặt. Charlotte nhìn ông ta và nghĩ ông ta luôn muốn gặp những Thợ Săn Bóng Tối thực thụ. Và giờ ước nguyện của ông ta đã thành hiện thực.

"De Quincey,” ông ta nói. “Tôi không biết họ của hắn. Chỉ De Quincey thôi.”

Lạy Thiên Thần. Charlotte từ từ thở ra và hạ thiết bị xuống “De Quincey? Không thể là…”

“Cô biết hắn là ai không?” giọng Mortmain nghe đờ đẫn. “—, chắc cô biết rồi.”

“Hắn là thủ lĩnh của nhóm ma cà rồng Luân Đôn,” Charlotte nói với vẻ hơi lưỡng lự, “một cư dân Thế Giới Ngầm rất có tầm ảnh hưởng và là đồng minh của Clave. Tôi không tưởng tượng được sao hắn…”

“Hắn đứng đầu câu lạc bộ,” Mortmain nói. Ông ta có vẻ kiệt sức và hơi tái. “Mọi người khác đều phải nghe lệnh hắn.”

"Người đứng đầu câu lạc bộ. Hắn có danh xưng không?"

Mortmain hơi ngạc nhiên khi được hỏi. "Ông Chủ."

Bằng bàn tay hơi run rẩy, Charlotte nhét thiết bị đang cầm vào tay áo. "Cảm ơn ông Mortmain. Ông đã giúp chúng tôi rất nhiều."

Mortmain nhìn chị với vẻ oán giận hết mức. "De Quincey sẽ biết tôi nói. Hắn sẽ giết tôi."

"Clave sẽ bảo đảm chuyện đó không xảy ra. Và chúng tôi sẽ che giấu danh tính cho ông. Hắn không bao giờ biết chúng tôi đã hỏi chuyện ông."

"Cô có thể làm vậy sao?" Mortmain nhẹ nhàng nói. "Chỉ vì… một người phàm ngu ngốc?"

"Tôi rất hi vọng ở ông, ông Mortmain ạ. Ông có vẻ đã nhận ra sự ngu ngốc của mình. Clave sẽ theo dõi ông – không chỉ để bảo vệ ông, mà để xem ông có tránh xa Xứ Quỷ không. Vì chính ông, tôi mong ông coi cuộc gặp này như một lời cảnh tỉnh."

Mortmain gật đầu. Charlotte ra cửa, Henry đi sau; chị đã đứng ở ngưỡng cửa thì Mortmain lại lên tiếng. "Chúng chỉ là những bánh răng," ông ta khẽ nói. "Chúng vô hại mà."

Charlotte ngạc nhiên khi Henry trả lời mà không quay đầu lại. "Vật vô tri vô giác luôn vô hại, thưa ông Mortmain. Nhưng chúng ta không thể nói vậy về kẻ sử dụng chúng."

Mortmain im lặng khi hai tsbt rời phòng. Một lát sau họ ra ngoài quảng trường, hít thở không khí trong lành – trong lành như không khí Luân Đôn luôn vậy. Nó ngột ngạt khói than và bụi, nhưng ít nhất không còn cảm giác sợ hãi, tuyệt vọng như một tấm lưới bao trùm phòng làm việc của Mortmain.

Rút thiết bị khỏi tay áo, Charlotte đưa cho chồng. "Đáng ra em nên hỏi anh trước," chị nói khi anh ủ ê nhận lại thiết bị, "cái này là gì hả Henry?"

"Một thứ anh đang nghiên cứu." Henry vui vẻ nhìn nó. "Một thiết bị có thể cảm nhận năng lượng quỷ. Anh sẽ gọi nó là Máy Cảm Ứng. Nó chưa làm việc, nhưng rồi anh sẽ thành công cho xem!"

"Chắc chắn nó sẽ rất tuyệt."

Henry chuyển sự phấn khích từ thiết bị qua vợ, một điều hiếm khi xảy ra. "Em đúng là thiên tài đấy, Charlotte. Giả vờ có thể gọi Clave từ đó, để dọa người đàn ông kia! Sao em biết anh có thiết bị em có thể tận dụng được?"

"Ông xã à, anh có," Charlotte nói, "đúng không?"

Henry ra vẻ ngây thơ. "Bà xã, em vừa đáng sợ lại vừa tuyệt vời đấy."

"Cảm ơn anh, Henry."

***

Chuyến trở về Học Viện hoàn toàn trong im lặng; Jessamine nhìn dòng phương tiện như mắc cửi của Luân Đôn bên ngoài cửa sổ và không chịu nói một lời. Cô nàng đặt cây dù trong lòng, tỏ bẻ hờ hững khi vết máu trên diềm nhuốm đỏ chiếc áo khoác vải bóng. Khi họ tới sân nhà thờ, cô nàng để Thomas giúp bước xuống trước khi cầm lấy tay Tessa.

Ngạc nhiên trước hành động này, Tessa chỉ trố mắt nhìn. Những ngón tay của Jessamine lạnh băng. "Đi nào," Jessamine sốt ruột gắt và kéo bạn mình qua cửa Học Viện, để lại Thomas trố mắt nhìn theo.

Tessa để cô gái kia kéo mình lên tầng, vào Học Viện và đi theo hành lang dài gần giống hệt hành lang ngoài phòng Tessa. Jessamine tìm cửa, đẩy Tessa vào và đi theo rồi đóng cửa lại sau lưng. "Mình muốn cho bồ xem cái này," cô nàng nói.

Tessa nhìn quanh. Đây là một trong không biết bao nhiêu căn phòng ngủ rộng rãi khác của Học Viện. Nhưng Jessamine đã trang hoàng nó cho hợp với gu thẩm mỹ của cô nàng. Trên chân tường ốp gỗ, bức tường được dán giày* lụa hình hoa hồng và ga trải giường có họa tiết in hoa. Trong phòng còn có một bàn trang điểm màu trắng đặt những đồ phụ kiện đắt tiền: giá để nhẫn, một lọ nước hoa, một cái lược và gương bằng bạc.

"Phòng bồ đẹp nhỉ," Tessa nói, hi vọng có thể làm giảm cơn hoảng hốt cô đang cảm thấy.

"Nó quá nhỏ," Jessamine nói. "Nhưng tới… tới đây." Và vứt cái dù dính máu xuống giường, cô nàng đi tới một góc cạnh cửa sổ. Tessa bối rối theo sau. Ở đó chẳng có gì ngoài chiếc bàn cao cao có đặt một ngôi nhà búp bê. Không phải dạng nhà đồ chơi Dolly bằng bìa cứng hai phòng mà Tessa chơi hồi nhỏ. Đây là mô hình thu nhỏ xinh đẹp của một ngôi nhà ở Luân Đôn, và khi Jessamine chạm vào nó, cửa trước có những cái bản lề nhỏ xíu mở ra.

Tessa nấc lên một tiếng. Trong nhà là những căn phòng nhỏ xíu xinh xắn được trang trí hoàn hảo bằng những món đồ nội thất thu nhỏ, mọi thứ đều đúng tỉ lệ, từ những chiếc ghế gỗ nho nhỏ, những chiếc gối đính cườm tới lò nướng trong bếp. Trong đó còn có những con búp bê nhỏ có đầu bằng sứ và các tranh sơn dầu nho nhỏ treo trên tường.

"Đây là nhà mình." Jessamine quỳ xuống để tầm mắt ngang những căn phòng của ngôi nhà búp bê, và ra hiệu cho Tessa làm theo.

Tessa ngượng ngịu làm theo, cố không quỳ lên váy của Jessamine. "Ý bồ đây là căn nhà búp bê bồ có khi còn bé hả?"

"Không." Jessamine có vẻ bực. "Đây là nhà mình. Bố mình đã làm cho mình khi mình lên sáu. Nó mô phỏng chính xác ngôi nhà gia đình mình sống hồi đó ở đường Curzon. Đây là giấy dán tường nhà mình dùng trong phòng ăn" – cô nàng chỉ – "và chính xác là chiếc ghế trong phòng làm việc của bố mình. Bồ thấy không?"

Cô nàng chăm chú nhìn Tessa, quá chăm chú tới độ Tessa chắc chắn mình nhìn thấy gì đó thật, thứ gì đó vượt xa món đồ chơi xa xỉ Jessamine đáng ra không nên chơi nữa. Cô đơn giản không biết đó có thể là gì. "Nó rất đẹp," cuối cùng cô thốt lên.

"Thấy không, ở phòng khách là mẹ mình," Jessamine nói và chạm vào một trong những con búp bê nhỏ xíu. Con búp bê lắc lư trên chiếc ghế bập bênh. "Và trong phòng làm việc, đang đọc sách là bố mình." Cô nàng lướt tay sang một con búp bê sứ khác. "Và trên tầng, trong phòng trông trẻ là bé Jessie." Trong chiếc nôi bé xíu quả thật có một con búp bê, chỉ ló đầu khỏi cái chăn nhỏ xinh. "Sau đó nhà mình sẽ ăn tối trong phòng ăn. Và rồi bố mẹ mình sẽ ngồi bên cạnh lò sưởi trong phòng khách. Có đêm họ sẽ tới nhà hát, hoặc buổi dạ tiệc hay vũ hội." Cô nàng nói liến thoắng như đang đọc kinh cầu nguyện. "Và rồi mẹ sẽ hôn chúc bố ngủ ngon rồi

vào phòng ngủ cả đêm. Không có một cuộc gọi nào từ Clave yêu cầu họ ra ngoài giữa đêm để đấu đá với lũ quỷ trong bóng tối. Không có ai mang vết máu vào nhà. Không ai mất tay hay mắt vì một người sói, hay sặc nước thánh do bị ma cà rồng tấn công."

Chúa ơi, Tessa nghĩ.

Như thể Jessamine đọc được tâm trí Tessa, gương mặt cô nàng cau lại. "Khi nhà mình bị cháy, mình chẳng còn nơi nào để đi. Mình không có bà con thân thích; họ hàng của bố mẹ mình đều là tsbt và đã dừng liên lạc với nhau kể từ ngày họ rời Clave. Henry làm cho mình chiếc dù này. Bồ biết không? Mình nghĩ nó khá đẹp tới khi anh ấy bảo nó được viền hợp kim vàng bạc và sắc như dao cạo. Nó luôn là một món vũ khí."

"Bồ đã cứu chúng ta," Tessa nói. "Trong công viên hôm nay. Mình không biết phải chống trả ra sao. Nếu bồ không làm vậy…"

"Đáng ra mình không nên làm." Jessamine đờ đẫn nhìn ngôi nhà búp bê. Mình không nên sống cuộc đời này, Tessa. Mình sẽ không có nó. Mình không quan tâm mình phải làm gì. Bắt mình sống thế này, mình thà chết còn hơn."

Hoảng hốt, Tessa định bảo cô gái kia đừng nói vậy thì cửa mở ra. Sophie đội mũ trắng và mặc đồ đen gọn gàng bước vào. Khi nhìn Jessamine, ánh mắt cô ấy ánh lên vẻ đề phòng. Cô ấy nói. "Cô Tessa, anh Branwell rất muốn gặp cô trong phòng làm việc. Anh ấy bảo có việc quan trọng."

Tessa quay sang hỏi Jessamine có ổn không, nhưng gương mặt Jessamine đã biến thành vô cảm. Vẻ tổn thương và giận dữ biến mất; tấm mặt nạ lạnh lùng được đeo trở lại. "Vậy đi đi, nếu Henry muốn gặp bồ," cô nàng nói. "Mình chán bồ lắm rồi, và hình như mình bị đau đầu. Sophie, khi trở lại, chị làm ơn lấy nước hoa day thái dương cho tôi nhé."

Sophie hào hứng nhìn Tessa. "Vâng, thưa cô Jessamine."

Chương 7: Cô gái người máy

Anh chẳng thể chơi
Ván cờ Đêm và Ngày
Bước dọc ngang di chuyển
Chiếu và bị chiếu
Rồi anh sẽ thua thôi.

- The Rubaiyat of Omar Khaymam,

Edward FitzGerald dịch, 1859

Ngoài trời đã tối, và chiếc đèn của Sophie tạo nên những cái bóng kỳ lạ nhảy nhót trên các bức tường khi cô ấy dẫn Tessa xuống hết tầng này tới tầng khác. Những bậc thang đã cũ, hơi lõm ở giữa do hàng bao nhiêu bước chân đã mài mòn chúng. Tường bằng đá thô nhám, những ô cửa sổ nhỏ xíu cách nhau từng quãng không cho chút ánh sáng lọt vào cho thấy họ đã ở dưới lòng đất.

"Sophie ơi," cuối cùng Tessa nói vì quá căng thẳng trước bóng tối và sự im lặng, "có lẽ nào chúng ta sắp vào hầm mộ của nhà thờ không?"

Sophie cười khúc khích, và ánh sáng từ ngọn đèn tỏa lên tường khẽ rung động. "Nơi đó từng là hầm mộ, trước khi anh Branwell sửa nó thành phòng thí nghiệm. Anh ấy luôn ở đó nghiên cứu các món đồ chơi và làm đủ loại thí nghiệm. Cô Branwell chưa điên là may lắm rồi."

"Anh ấy làm gì?" Tessa suýt ngã nhào khỏi bậc thang không bằng phẳng và phải tóm lấy tường để đứng vững. Sophie có vẻ không để ý.

"Đủ loại," Giọng Sophie vang vọng lạ thường qua những bức tường. "Chế tạo vũ khí, bộ đồ đi săn kiểu mới cho Thợ Săn Bóng Tối. Anh ấy thích đồng hồ, đồ cơ khí và những thứ tương tự. Cô Branwell đôi lúc nói anh ấy sẽ yêu cô ấy hơn nếu cô ấy kêu tích tắc như đồng hồ."

"Có vẻ," Tessa nói, "chị thích vợ chồng Branwell."

Sophie không nói gì, nhưng tấm lưng cô ấy ưỡn thẳng đầy tự hào.

"Dù gì cũng hơn em thích Will," Tessa nói, mong sự hài hước sẽ làm tâm trạng cô gái kia nhẹ bớt.

"Cậu ta ấy à." Sự khó chịu hiện rõ trong giọng Sophie. "Cậu ta… cậu ta xấu tính, đúng không? Làm tôi nhớ tới con trai người chủ cũ. Hắn kiêu căng hệt như cậu Herodale. Từ ngày sinh ra, hắn đều muốn gì được đó. Và nếu không có, hắn…" tới đó, cô ấy vô thức đưa tay chạm vết sẹo chạy từ miệng lên thái dương.

"Hắn làm sao?"

Nhưng vẻ cộc cằn của Sophie đã trở lại. "Vậy hắn sẽ ăn vạ, thế thôi" Chuyển cây đèn sang tay kia, cô ấy nheo mắt nhìn bóng tối. "Cẩn thận nhé cô. Cầu thang trơn trượt lắm đấy."

Tessa tới gần tường hơn. Đá lành lạnh dưới bàn tay cô. "Chị có nghĩ nó đơn giản vì Will là Thợ Săn Bóng Tối không?" cô hỏi. "Và họ… ờ, họ thích nghĩ mình hơn người khác, phải không? Jessamine cũng vậy."

"Nhưng anh Carstairs và vợ chồng Branwell không giống vậy."

Trước khi Tessa kịp nói thêm, họ đột nhiên dừng lại tại chân cầu thang. Có một cánh cửa gỗ sồi nặng nề gắn lưới sắt, Tessa không thấy gì qua tấm lưới sắt ngoài bóng tối. Sophie đưa tay với thanh sắt bản rộng chạy ngang cửa và kéo mạnh xuống.

Cánh cửa mở ra một vùng không gian rộng rãi sáng trưng, Tessa tròn mắt bước vào; nguyên bản của nơi này đúng là hầm mộ của nhà thờ. Những hàng cột to bè đỡ cái mái khuất trong bóng tối. Sàn nhà lát đá phiến sạm màu phong sương; một vài được khắc chữ và Tessa đoán mình đang đứng trên những tấm bia mộ - và xương - của những người được chôn ở nơi đây. Ở đây không có cửa sổ, và Tessa đoán nguồn ánh sáng trắng rực rỡ kia hẳn là do đèn phù thủy tỏa xuống từ những vòng đai cố định bằng đồng thau đính trên hàng cột.

Ở giữa phòng là rất nhiều những chiếc bàn lớn bằng gỗ đặt đủ loại link kiện cơ khí - bánh răng bằng đồng và sắt; các đoạn dây đồng dài; những chiếc cốc thủy tinh đựng chất lỏng đủ màu và một vài còn đang bốc khói hoặc mùi đắng nghét. Không khí sặc mùi sắt giống như thời tiết trước bão. Một bàn nữa vương vãi đầy những thứ vũ khí lóe sáng dưới ánh đèn phù thủy. Có một bộ đồ đã hoàn thành phân nửa trông giống một dạng áo giáp mắt kim loại mỏng treo trên khung dây cạnh chiếc bàn đá chất đầy chăn len dày cui.

Đằng sau cái bàn đó là Henry với Charlotte bên cạnh. Henry đang cho vợ xem một vật trong tay - hình như là một bánh răng bằng đồng - và thì thầm. Anh ấy choàng cái áo vải thô rộng thùng thình giống áo của cánh ngư dân bên ngoài. Nó dính đầy đất và những chất lỏng đen đúa. Nhưng điều khiến Tessa ngạc nhiên nhất là cách anh ấy an ủi Charlotte. Thường thì anh ấy không có vẻ mặt này. Anh ấy trông tự tin và thẳng thắn, đôi mắt nâu lục nhạt khi ngước nhìn Tessa rất trong sáng và kiên định.

"Gray! Sophie đưa em xuống đây đúng không? Rất tốt!"

"À vâng, cô ấy…" Tessa mở miệng và liếc nhìn ra sau, nhưng Sophie không còn ở đó. Hẳn cô ấy đã im lặng ra cửa và trở lên tầng rồi. Tessa thấy mình thật ngốc vì không nhận ra. "Cô ấy đưa em xuống," cô nói hết câu. "Anh muốn gặp em ạ?"

"Ừ," Henry nói. "Vợ chồng anh cần em giúp. Em có thể qua đây một lát không?"

Anh ấy ra hiệu cho cô đến bên mình và Charlotte. Khi Tessa tới, cô thấy gương mặt Charlotte trắng bệch và mang vẻ dằn vặt, đôi

lông màu* đượm vẻ ủ ê. Chị nhìn Tessa, cắn môi, nhìn cái bàn phủ vải… và kéo xuống.

Tessa chớp mắt. Có phải cô tưởng tượng ra không? Nhưng không, có gì đó vừa chuyển động - và giờ khi ở gần hơn, cô thấy trên bàn không chỉ có một đống vải. Nó đang phủ lên gì đó xấp xỉ kích cỡ và hình dáng cơ thể người. Cô khựng lại khi Henry nắm lấy góc vải và kéo, để lộ cái bên dưới.

Tessa, đột nhiên thấy chóng mặt, nắm lấy mép bàn. "Miranda."

Xác cô gái kia nằm trên bàn, tay buông thõng, mái tóc nâu xỉn đổ xuống hai vai. Đôi mắt khiến Tessa sợ sệt đã biến mất. Giờ đó là hai hốc đen sâu hoắm trên gương mặt trắng bệch. Cái váy rẻ tiền bị cắt dọc mặt trước, để lộ bộ ngực trần. Tessa nhăn mặt nhìn đi chỗ khác - và rồi vội nhìn lại vì shock. Dưới đó không có da, không có máu, dù ngực Miranda bị xé mở, làn da bóc ra như vỏ cam. Bên dưới vết cắt xẻ xấu xí ấy lóe lên… ánh kim loại ư?

Tessa tiến tới đối diện cái bàn Miranda nằm. Ở nơi đáng ra phải có máu, lớp da bị cắt rạch chỉ có hai mảnh da trắng bị kéo sang, bên dưới là lớp vỏ kim loại. Những tấm đồng được lắp ráp khá công phu tạo nên bộ ngực, đổ xuống dưới là một cái lồng bằng đồng dẻo tạo nên phần eo của Miranda. Một miếng đồng hình vuông bằng cỡ nắm tay Tessa bị lấy ra khỏi giữa ngực cô gái kia, để lại một khoảng trống.

"Tessa." Giọng Charlotte nhẹ nhàng nhưng giục giã. "Will và Jem đã tìm thấy… thi thể này trong căn nhà giam giữ em. Căn nhà đó chẳng còn gì ngoài cô gái này."

Tessa vẫn trố mắt ra nhìn và gật đầu. "Miranda. Cô hầu gái của Chị Em Hắc Ám."

"Em biết gì về ả không? Ả là ai? Tiểu sử thế nào?"

"Không. Không. Em nghĩ… Ả ít nói lắm, và nếu mở miệng cũng chỉ lặp lại mệnh lệnh của Hai Chị Em thôi."

Henry móc ngón tay vào môi dưới Miranda và kéo. "Ả có cái lưỡi bằng kim loại thô, nhưng đôi môi được tạo hình để nói, hoặc để ăn uống. Ả không có thực quản, nên chắc cũng không có dạ dày. Miệng ả kết thúc bằng một miếng kim loại sau răng." Anh ấy quay đầu ả sang hai bên và nheo mắt.

"Nhưng ả là gì?" Tessa hỏi. "Một dạng cư dân Thế Giới Ngầm, hay là quỷ?"

"Không." Henry thả hàm Miranda ra. "Ả không phải sinh vật sống. Ả là một cỗ máy tự động. Một tạo vật cơ khí có thể cử động và có hình dáng cũng như cách di chuyển giống con người. Leonardo da Vinci đã thiết kế ra một người máy như vậy. Em có thể thấy trong bản vẽ của ông ấy - một cỗ máy cơ khí có thể đi đứng và quay đầu. Ông ấy là người đầu tiên đưa ra luận điểm rằng con người chỉ là những cỗ máy phức tạp, bên trong chúng ta cũng có các bộ phận tựa như bánh răng, pít-tông, thanh cam tạo nên cơ và da. Vậy sao các bộ phận của cơ thể không thể được thay thế bằng đồng và sắt chứ? Sao chúng ta không thể tạo ra một con người? Nhưng cái này thì đến Jaquet Droz và Maillardet cũng chẳng thể nghĩ ra. Một người máy cơ sinh học thực sự, có hình dáng giống con người, có thể tự di chuyển và tự điều hướng." Đôi mắt anh ấy sáng lên. "Qúa tuyệt vời."

"Henry." Charlotte gắt. "Cái lớp da anh đang ngưỡng mộ đến từ một nơi nào đó."

Henry áp mu bàn tay lên trán, ánh sáng vụt tắt khỏi mắt anh ấy. "Đúng… những xác chết trong tầng hầm."

"Nhóm Tu Huynh Câm đã kiểm tra chúng. Hầu hết đều thiếu các nội tạng như tim, phổi. Một vài mất xương và sụn, thậm chí cả tóc. Có thể Chị Em Hắc Ám đã dùng những thi thể đó để tạo nên các tạo vật cơ khí giống Miranda."

"Và gã xà ích nữa," Tessa nói. "Em nghĩ hắn cũng là người máy. Nhưng sao có người làm chuyện này chứ?""Còn chuyện này nữa," Charlotte nói. "Đống linh kiện cơ khí trong tầng hầm của Chị Em Hắc Ám được sản xuất bởi công ty Mortmain. Anh trai em từng làm cho công ty đó."

"Mortmain!" Tessa thôi không nhìn cô gái trên bàn. "Chị đã tới gặp ông ấy, đúng không? Ông ta nói gì về Nate?"

Charlotte lưỡng lự một lát và nhìn Henry. Tessa biết ánh mắt đó. Đó là kiểu khi người ta chuẩn bị báo tin buồn. Cái nhìn cô và Nathaniel nhìn nhau khi họ có chuyện giấu dì Harriet.

"Chị có chuyện giấu em," cô nói. "Anh trai em đâu? Mortmain biết gì?"

Charlotte thở dài. "Mortmain có dính dáng tới thế giới huyền học. Ông ta là thành viên câu lạc bo Xứ Quỷ. Tổ chức này được một nhóm cư dân Thế Giới Ngầm điều hành."

"Nhưng chuyện đó có liên quan gì tới anh trai em?"

"Anh trai em đã biết và thích câu lạc bộ đó. Anh ấy làm việc cho một ma cà rồng tên de Quincey. Một cư dân Thế Giới Ngầm có tầm ảnh hưởng rộng. De Quincey chính là kẻ đứng đầu câu lạc bộ Xứ Quỷ." Charlotte có vẻ cực kỳ chán ghét. "Có vẻ có cái tên gọi cho vị trí đó"

Đột nhiên thấy chóng mặt, Tessa lại nắm mép bàn. "Ông Chủ?"

Charlotte nhìn Henry đang cho tay vào ngực tạo vật kia. Anh lôi ra một trái tim người còn tươi đỏ nhưng cứng và sáng như được phủ véc-ni. Xung quanh nó là những dây đồng và dây bạc. Cứ một lát, nó lại đập một nhịp yếu ớt. Không hiểu sao nó vẫn còn đập. "Em muốn cầm không?" Anh ấy hỏi Tessa. "Em phải cẩn thận nhé. Những ống đồng này dẫn đi khắp cơ thể sinh vật kia, mang dầu và những chất lỏng dễ cháy khác. Nhưng anh chưa xác định được tất cả.

Tessa lắc đầu.

"Được rồi." Henry có vẻ rất thất vọng. "Có cái này anh muốn xem. Nếu em nhìn vào đây…" Anh ấy cẩn thận xoay trái tim trong những ngón tay dài, để lộ một miếng kim loại ở phía đối diện có khắc một con dấu – một chữ Q hoavà một d thường bên trong.

"Dấu hiệu của De Quincey," Charlotte nói. Chị có vẻ ủ rũ. "Chị từng thấy nó trong những bức thư hắn gửi. Hắn luôn là đồng minh của Clave, hoặc đó là chị nghĩ. Hắn đã ở đó khi Hiệp Định được kí. Hắn rất mạnh. Hắn kiểm soát tất cả những Đứa Con của Màn Đêm thuộc khu tây thành phố. Mortmain nói De Quincey mua những linh kiện cơ khí từ ông ta, và thế là đủ hiểu. Có vẻ em không phải là người duy nhất trong ngôi nhà của Chị Em Hắc Ám được huấn bị cho Ông Chủ. Họ còn tạo ra những tạo vật cơ khí này cho

hắn."

"Nếu ma cà rồng đó là Ông Chủ," Tessa chậm rãi nói, "vậy hắn là người sai Chị Em Hắc Ám bắt cóc em, và hắn là kẻ buộc Nate viết thư. Hắn phải biết anh trai em ở đâu."

Charlotte khẽ cười. "Em suy nghĩ đơn giản thật."

Giọng Tessa cương quyết. "Đừng tưởng em không muốn biết Ông Chủ định làm gì với em. Sao hắn bắt cóc và huấn luyện em. Sao hắn biết em có… có sức mạnh. Và đừng nghĩ em không muốn trả thù nếu có thể." Cô thở một hơi run rẩy. "Nhưng giờ em chỉ còn có anh trai. Em phải tìm ra anh ấy."

"Chúng ta sẽ tìm ra anh ấy mà Tessa," Charlotte nói. "Tất cả những chuyện này – Chị Em Hắc Ám, anh trai em, khả năng của em, sự dính líu của de Quincey – có liên quan mật thiết với nhau. Chúng ta chỉ chưa tìm ra những mảnh còn thiếu mà thôi."

"Anh rất mong chúng ta sẽ sớm tìm ra anh ta," Henry buồn bã liếc nhìn cơ thể trên bàn. "Một ma cà rồng muốn làm gì với đám người nửa cơ khí này chứ? Anh không hiểu."

"Chưa thôi," Charlotte nói và hất cao cái cằm nhỏ. "Nhưng rồi anh sẽ hiểu."

Henry ở lại trong phòng thí nghiệm kể cả khi Charlotte nói đã quá giờ ăn tối. Anh ấy bảo cần ở lại thêm năm phút rồi hờ hững đuổi họ đi trong khi Charlotte lắc đầu.

"Phòng thí nghiệm của Henry – em chưa từng thấy gì giống vậy," Tessa nói với Charlotte khi họ đi được nửa cầu thang. Cô đã thở không ra hơi, nhưng Charlotte vẫn đi nhịp nhàng và như không hề biết mệt.

"Đúng," Charlotte buồn buồn đáp. "Henry sẽ dành cả ngày lẫn đêm ở đó nếu chị cho phép."

Nếu chị cho phép. Từ đó khiến Tessa bất ngờ. không phải chồng mới có quyền quyết định cái gì được phép cái gì không, và ngôi nhà của anh ta ra sao ư? Nhiệm vụ của vợ là làm theo ước nguyện và cho anh ta bến đỗ bình yên giữa những hỗn độn của cuộc đời. Và nơi để anh ta né đời. Nhưng Học Viện không như vậy. Nó vừa là nhà, vừa là một trường tư thục, vừa là một trại luyện binh. Và người điều hành nó chắc chắn không phải là Henry.

Reo lên một tiếng ngạc nhiên, Charlotte dừng lại ngay trước Tessa. "Jessamine! Có chuyện gì thế này?"

Tessa ngước lên. Jessamine đứng ở đầu cầu thang, ngay ngưỡng cửa. Cô nàng vẫn mặc bộ đồ cũ, dù mái tóc, giờ là những lọn xoăn nhỏ cầu kỳ, rõ ràng đã sẵn sàng dự bữa tối. Gương mặt cô nàng cau có khó tả.

"Đó là Will," cô nàng nói. "Anh ấy đang làm trò lố trong phòng ăn kìa."

Charlotte có vẻ bối rối. "Thế trò lố của cậu ấy ở đó khác với ở thư viện, trong kho vũ khí, hay bất cứ nơi nào khác thế nào?"

"Vì," Jessamine nói như thể đã quá rõ ràng, "chúng ta phải ăn trong đó." Cô nàng quay người rao bước trong hành lang, đôi lúc lại liếc ra sau để chắc chắn Tessa và Charlotte đi theo mình.

Tessa không thể không cười. "Chị như mẹ của bọn họ ấy nhỉ?"

Charlotte thở dài, "Ừ," chị đáp. "Trừ việc họ buộc phải quý chị."

Tessa không biết phải trả lời ra sao.

***

Vì Charlotte bảo có việc phải làm ở phòng khách trước nên Tessa tự tới phòng ăn. Khi vừa tới đó trong tâm trạng rất ư tự hào vì không lạc đường, cô thấy Will đang đứng trên tủ và gắn gì đó lên trần.

Jem ngồi trên ghế và ngước nhìn Will với vẻ ngờ vực. "Bồ làm vỡ là xong chuyện đó nhá," anh nói và nghiêng đầu khi thấy Tessa. "Chào em," Nhìn theo ánh mắt cô, anh mỉm cười. "Anh treo đèn khí bị lệch nên Will giúp chỉnh lại."

Tessa không thấy cái đèn khí bị sao, nhưng trước khi cô kịp nhận xét, Jessamine đã bước vào phòng và lườm Will. "Thật sao? Anh bảo Thomas làm không được à? Một quý ông không cần…"

"Máu dính trên tay áo em hả, Jessie?"Will liếc xuống hỏi.

Jessamine cau mặt. Không nói thêm lời nào, cô nàng quay gót đi tới cuối bàn, ngồi phịch xuống và nhìn thẳng.

"Có chuyện xảy ra lúc em và Jessamine ra ngoài à?" Jem thực sự lo lắng, Khi anh quay đầu nhìn Tessa, cô thấy ánh xanh lam lóe lên trên hõm cổ anh.

Jessamine hốt hoảng nhìn Tessa. "Không." Tessa nói. "Chẳng có gì cả…"

"Anh làm được rồi!" Henry ngạo nghễ vào phòng, cầm gì đó trong tay. Nó giống một ống đồng có nút đen ở cạnh. "Các em không nghĩ anh làm được, đúng không?"

Will thôi chỉnh cái đèn khí nữa và liếc Henry. "Anh có biết là chẳng ai hiểu anh nó* gì không?"

"Mát Lân Tinh của anh hoạt động rồi." Henry tự hào giơ vật kia lên. "Nó giống đèn phù thủy nhưng sáng gấp năm lần. Chỉ cần ấn nút và em sẽ thấy một luồng sáng chưa bao giờ tưởng tượng nổi."

Im lặng. "Vậy," cuối cùng Will lên tiếng, "nó là đèn phù thủy rất rất sáng ạ?"

"Chính xác," Henry đáp.

"Và nó rất hữu dụng?" Jem hỏi. "Sau cùng, đèn phù thủy chỉ để chiếu sáng. Nó có nguy hiểm gì đâu…"

"Đợi tới khi em nhìn thấy đi!" Henry trả lời. Anh giơ vật kia lên. "Xem này."

Will định phản đối, nhưng đã quá muộn; Henry đã ấn nút. Có một luồng sáng chói mắt và tiếng ù ù vang lên, và căn phòng chìm trong bóng tối. Tessa kêu lên vì bất ngờ, còn Jem khẽ cười.

"Em bị mù rồi à?" giọng Will trôi trong bóng tối, nhuốm chút bực bội. "Em không vui nếu anh làm mù mắt em đâu, Henry."

"Không." Henry có vẻ lo lắng. "Không, cái Máy Lân Tinh hình như… Ờ, nó dường như đã hút sạch ánh sáng của cả phòng."

"Đáng ra nó không được làm thế?" Jem vẫn hòa nhã như bình thường.

"Ờ," Henry nói, "không."

Will lầm bầm gì đó. Tessa không nghe ra, nhưng chắc chắn cô có nghe được "Henry" và "ngu ngốc". Một lát sau có một tiếng vỡ lớn.

"Will!" Ai đó hốt hoảng ré lên. Ánh sáng rực rỡ tràn ngập căn phòng, thấy Tessa chớp mắt mất một lúc. Charlotte đứng ở cửa, cầm đèn phù thủy trong tay, còn Will đang nằm dưới chân chị cùng đống mảnh sành vỡ từ tủ rơi xuống. "Cái quái gì…"

"Em đang cố sửa đèn khí," Will bực bội nói, ngồi thẳng dậy và phủi những mảnh vỡ bám trên áo.

"Thomas có thể làm được cơ mà. Và giờ em đã làm vỡ nửa số đĩa rồi đấy."

"Và chủ yếu là nhờ anh chồng ngu ngốc của chị." Will nhìn xuống mình. "Em nghĩ em đã bị gẫy gì rồi. Cảm giác đau khó chịu quá."

"Chị thấy em vẫn bình thường." Charlotte dửng dưng. "Đứng dậy. Chắc hôm nay chúng ta phải thắp đèn phù thủy mà ăn cơm rồi."

Jessamine ở mãi cuối bàn, khịt mũi. Đó là tiếng động đầu tiên của cô nàng kể từ lúc Will hỏi cô nàng về vết máu trên ống tay áo. "Em ghét đèn phù thủy. Nó khiến da em trông xanh xao."

Dù Jessamine trông xanh thật nhưng Tessa lại thích đèn phù thủy. Nó tạo ra thứ ánh sáng trắng bao phủ mọi thứ và khiến đến đậu và hành cũng lãng mạn và bí ẩn. Khi cô dùng dao cắt miếng nem cuộn, cô không thể không nghĩ tới căn hộ nhỏ ở Manhattan, nơi cô, anh trai và dì đã ăn những bữa tối đạm bạc quanh chiếc bàn đơn sơ dưới ánh sáng của vài cây nến. Dì Harriet luôn giữ mọi thứ sạch như lau như li, từ bộ rèm ren trắng ở cửa sổ trước tới cái ấm bằng đồng sáng bóng trên bếp. Dì luôn bảo cháu có càng ít, cháu càng cẩn thận hơn với những thứ cháu có. Tessa tự hỏi liệu các Thợ Săn Bóng Tối có cẩn thận với mọi thứ họ có không?

Charlotte và Henry đang bàn về những thông tin moi được từ Mortmain; Jem và Will dỏng tai nghe trong khi Jessamine lơ đãng nhìn cửa sổ. Jem có vẻ đặc biệt hứng thú với miêu tả về nhà của Mortmain, với những đồ thủ công từ khắp nơi trên thế giới. "Em bảo rồi mà," anh nói. "Đài Loan. Tất cả dân nước đó đều nghĩ họ là những con người quan trọng. Đứng trên luật pháp."

"Ừ," Charlotte nói. "Ông ta cũng có thái độ đó, như thể ông ta đã quen được nghe những điều như vậy. Những người như thế* dễ bị kéo vào Thế Giới Bóng Tối. Họ quen sử dụng sức mạnh và mong dễ dàng kiếm thêm sức mạnh mà không tốn chút gì. Họ không biết cái giá để có sức mạnh ở Thế Giới Ngầm đắt đến mức nào." Cô ta* quay sang nhíu mày với Will và Jessamine, người có vẻ đang mải cãi nhau đôm đốp. "Hai em làm sao thế?"

Tessa nhân cơ hội đó để quay sang Jem, người đang ngồi bên phải cô. "Thượng Hải," cô thì thào nói. "Nghe hay đấy chứ. Em ước được đến đó. Em thích đi du lịch lắm."

Khi Jem cười với cô, cô thấy có gì lóe lên nơi cổ anh ta. Đó là một mặt dây chuyền bằng đá xanh sẫm. "Và em đã được đi du lịch rồi đấy. Em đã ở đây còn gì?"

"Trước đây em chỉ được biết về các vùng đất khác qua sách vở. Em biết nghe thật ngu ngốc, nhưng…"

Jessamine cắt ngang cuộc nói chuyện của họ bằng cách ném toẹt cái dĩa xuống bàn. "Charlotte," cô nàng ré lên ra lệnh, "bảo Will để em yên đi."

Will dựa lưng vào ghế, đôi mắt xanh lóe sáng. "Nếu em ấy nói ra lý do dính máu trên váy, em sẽ để bạn* ấy yên. Jessie, để anh đoán nhé. Em tình cờ gặp một người phụ nữ nghèo khổ trong công viên không may mặc bộ váy không tiệp màu với váy của em, và em đã dùng cái dù nho nhỏ đáng yêu để cứa cổ bà ta. Anh nói đúng chứ?"

Jessamine nghiến răng. "Anh thật lố bịch."

"Đúng thế," Charlotte bảo cậu.

"Ý em là, em mặc màu xanh dương. Màu xanh dương hợp với mọi thứ," Jessamine tiếp tục, "anh phải biết điều đó chứ. Thế nào quần áo của anh xấu mù."

"Màu xanh không hợp với mọi thứ," Will bảo. "Ví dụ, nó không ăn rơ với màu đỏ."

"Anh có một cái áo chẹn đỏ sọc xanh đấy," Henry xen ngang, với đĩa đậu.

"Và nếu đó không phải bằng chứng cho thấy hai màu đó không nên đi cùng nhau thì anh* chịu rồi."

"Will," Charlotte nạt. "không* được ăn nói với Henry thế. Henry…"

Henry ngẩng đầu. "Ừ?"

Charlotte thở dài. "Anh đang ăn đậu trong đĩa của Jessamine đấy. Chú ý chút đi, ông xã."

Khi Henry ngạc nhiên nhìn xuống, phòng ăn* mở ra và Sophie bước vào. Cô ta* cúi đầu, mái tóc đen sáng lên. Khi cô ta* cúi xuống nói nhỏ vào tai Charlotte, ngọn đèn phù thủy chiếu ánh sáng gay gắt lên gương mặt cô ta, khiến vết sẹo sáng như ánh bạc.

Vẻ an tâm thoáng qua gương mặt Charlotte. Một lát sau cô ta* đứng dậy và vội ra khỏi phòng, chỉ dừng lại để khẽ chạm vào vai Henry.

Đôi mắt Jessamine mở lớn. "Chị ấy đi đâu thế?"

Will nhìn Sophie, thoáng qua Tessa tựa như những ngón tay khẽ cù lên da. "Sophie yêu quý, chị ấy đi đâu thế?"

Sophie dành cho anh cái nhìn độc địa. "Nếu cô Branwell muốn mọi người biết, cô ấy đã nói rồi," cô ta* quát và vội ra ngoài theo phu nhân của mình.

Henry, bỏ đĩa đậu xuống và cố nở nụ cười thân ái. "Rồi," anh ta* nói. "Chúng ta đang bàn về vấn đề gì thế?"

"Không có gì," Will nói. "Bọn em muốn biết Charlotte đi đâu. Có chuyện gì à?"

"Không," Henry nói. "Anh không nghĩ vậy…" anh ta* nhìn quanh phòng thấy bốn đôi mắt đang chú mục vào mình và thở dài. "Charlotte không phải lúc nào cũng nói cho anh biết cô ấy đang làm gì. Các em biết mà." Anh cười hơi tổn thương. "Đừng trách cô ấy, thật đấy. Trong những vấn đề lí trí, không trông chờ gì được vào anh rồi."

Tessa ước có thể nói gì an ủi Henry. Có gì đó ở anh ta* khiến cô nghĩ tới Nate hồi còn trẻ, luôn đỏ mặt cả thẹn và dễ tủi thân. Cô

vô thức chạm lên thiên thần đeo trên cổ, tìm kiếm sự trấn an từ những tiếng tíc tắc đều đặn.

Henry nhìn sang cô. "Cái mặt đồng hồ em đeo trên cổ ấy… anh xem một chút được không?"

Tessa hơi lưỡng lự, rồi gật đầu. Dù sao đó chỉ là Henry thôi. Cô tháo móc và đưa cho anh.

"Đây là một vật nhỏ nhắn tốt," anh nói và xoay trong tay. "Em có nó từ đâu?"

"Của mẹ em đấy ạ."

"Một dạng bùa" Anh ta* ngước lên. "Em có phiền nếu anh xem nó trong phòng thí nghiệm không?"

"Ồ." Tessa không giấu nổi sự căng thẳng. "Nếu anh cẩn thận thì được. Đó là tất cả những gì của mẹ mà em có. Nếu nó bị hỏng…"

"Henry không làm hỏng hay vỡ đâu," Jem trấn an. "Anh ấy giỏi với mấy cái đó lắm."

"Đúng thế," Henry nói, rất khiêm tốn và thật. "Anh sẽ trả lại em nguyên vẹn."

"Dạ…" Tessa lưỡng lự.

"Mình chẳng thấy có gì phải làm rối lên," Jessamine, có vẻ đã chán. "Nó có đính kim cương đâu mà lo."

"Nhiều người đánh giá tình cảm cao hơn kim cương đấy, Jessamine." Đó là Charlotte, đứng ở ngưỡng cửa. Cô ta* có vẻ bối rối. "Có người muốn nói chuyện với em đó, Tessa."

"Với em?" Tessa hỏi, quên mất chiếc đồng hồ mặt thiên thần trong chốc lát.

"Ai vậy?" Will nói. "Chị nhất định phải làm lơ bọn em thế không?"

Charlotte thở dài. "Là tiểu thư Belcourt. Cô ta ở dưới tầng. Trong Đất Thánh*."

"Giờ sao?" Will hỏi. "Có chuyện gì à?"

"Chị liên lạc với cô ta,"Charlotte nói. "Về de Quincey, ngay trước bữa tối. Chị mong cô ta có thông tin gì đó, và cô ta có, nhưng đòi gặp Tessa trước. Có vẻ dù chúng ta vô cùng cẩn trọng, những tin đồn về Tessa vẫn rò rỉ trong Thế Giới Ngầm, và tiểu thư Belcourt… hứng thú."

Tessa bỏ dĩa xuống. "Hứng thú với gì ạ?" cô nhìn quanh bàn, nhận ra bốn cặp mắt giờ đang dán vào cô. "Tiểu thư Belcourt là ai?" Khi không ai đáp, cô quay sang Jem vì đó là người có khả năng trả lời cô nhất. "Cô ấy là Thợ Săn Bóng Tối à?"

"Cô ta là ma cà rồng." Jem nói. "Chính ra là một ma cà rồng cung cấp tin. Cô ta đưa tin cho Charlotte và cho bọn anh biết về những chuyện xảy ra trong cộng đồng Màn Đêm."

"Nếu không muốn, em có thể không nói chuyện với cô ta, Tessa," Charlotte nói. "Chị bảo cô ta đi cũng không sao."

"Không." Tessa đẩy đĩa ăn đi. "Nếu cô ta có thể đưa tin về de Quincey, có lẽ cô ta biết về Nate. Em không thể liều để cô ta đi khi cô ta có thể có thông tin. Em sẽ đi."

"Em không muốn biết cô ta muốn gì từ em sao?" Will hỏi.

Tessa trầm ngâm nhìn anh. Đèn phù thủy khiến da anh xanh xao hơn, đôi mắt xanh hơn. Chúng là màu nước Bắc Đại Tây Dương, nơi băng bao trùm mặt biển xanh đen hệt như tuyết bám trên lớp kính đen. "Ngoài Chị Em Hắc Ám, em chưa từng gặp một cư dân Thế Giới Ngầm nào khác," cô nói. "Em nghĩ… em muốn."

"Tessa…" Jem mở miệng nhưng cô đã đứng dậy. Không nhìn ai ở bàn, cô vội đi theo Charlotte.

Chương 8: Camille

Trái rụng, tình tàn và thời gian trôi,
Nhưng nghệ thuật là vĩnh cửu,
Vẫn sống sót sau bãi bể nương dâu
Vẫn tươi mới trước nụ hôn của thần chết
Trước sự yếu đuối nhen lên rồi bùng cháy
Trước niềm vui trơ trụi và thấp hèn
Trước thế gian ngập thất bại ê chề,
Và trước cả vị nữ hoàng độc ác

- Algernon Charles Swinburne, Dolores

Tessa mới đi được nửa hành lang thì Will và Jem đuổi tới rồi đi sóng bước hai bên. "Em thật sự nghĩ bọn anh sẽ không đi cùng sao?" Will hỏi, giơ tay và để ngọn đèn phù thủy lóe lên giữa những kẽ ngón tay, khiến hành lang sáng như ban ngày. Charlotte, vội vã đi trước, quay đầu và nhíu mày, nhưng không nói gì.

"Em biết anh không để cái gì yên mà," Tessa trả lời, mắt vẫn nhìn thẳng. "Nhưng em nghĩ tốt hơn về Jem."

"Will đi đâu, anh theo đó," Jem nói đều đều. "Hơn nữa, anh cũng hiếu kì lắm à nha."

"Đấy không phải cái để khoe khoang đâu. Chúng ta đang đi đâu đây?" Tessa giật mình khi họ tới cuối hành lang và rẽ trái. Đoạn đường tiếp theo chìm trong bóng tối không biết đâu là điểm cuối. "Chúng ta đi nhầm đường à?"

"Nên kiên nhẫn chút đi, Gray," Will nói. Họ tới một hành lang dài hơi dốc xuống. Ở đây không có thảm treo tường hay đèn đuốc, và bóng tối khiến Tessa nhận ra lí do Will mang theo đèn phù thủy.

"Hành lang này dẫn tới Đất Thánh của bọn chị," Charlotte nói. Đây là phần duy nhất trong Học Viện không được làm phép thánh. Đây là nơi bọn chị gặp những nhân vật, bất kể vì lý do gì, không thể vào nhà thờ, chẳng hạn như những kẻ bị nguyền rủa hay ma cà rồng. Đây còn được dùng làm nơi những cư dân Thế Giới Ngầm gặp nguy hiểm bởi quỷ hay những thành viên khác của Thế Giới Bóng Tối ở tạm. Vì lí do đó, nên cửa được ếm rất nhiều bùa chú bảo vệ. Em phải dùng tới thanh stele hoặc khóa mới mở được cửa.

"Là ma cà rồng là bị nguyền rủa sao?" Tessa hỏi.

Charlotte lắc đầu. "Không. Bọn chị nghĩ đó là một dạng bệnh do quỷ truyền nhiễm. Hầu hết các căn bệnh ảnh hưởng tới quỷ đều không lây sang người, nhưng trong một số trường hợp, do con người bị quỷ cắn hoặc cào xước, họ có thể nhiễm bệnh. Ví dụ như bệnh ma cà rồng, bệnh người hóa sói…

"Bệnh đậu mùa quỷ," Will nói.

"Will, em biết là không có bệnh đậu mùa quỷ mà," Charlotte nói. "À chị nói tới đâu rồi?"

"Là ma cà rồng không phải là bị nguyền rủa. Nó là một căn bệnh." Tessa nhắc. "Nhưng họ vẫn không thể vào nhà thờ, đúng không? Vì họ bị Chúa bỏ rơi sao?"

"Điều đó phụ thuộc vào đức tin của em," Jem nói. "Và em có tin vào việc bị Chúa bỏ rơi hay không."

"Nhưng anh giết quỷ. Anh phải tin vào việc bị Chúa bỏ rơi chứ!"

"Anh tin vào thiện và ác," Jem nói. "Và anh tin linh hồn là bất diệt. Nhưng anh không tin vào các tầng địa ngục, cây ba chia, và những hình phạt không dứt. Anh không tin em có thể dùng đòn roi để cải huấn con người."

Tessa nhìn Will. "Còn anh? Anh tin gì?"

"Pulvis et umbra sumus." Will nói mà không nhìn cô. "Anh tin chúng ta là cát bụi và bóng tối. Chúng ta còn có thể là gì khác chứ?"

"Dù em tin gì, làm ơn đừng để tiểu thư Belcourt nghĩ em cho rằng cô ta bị Chúa bỏ rơi nhé," Charlotte nói. Chị dừng lại trước một cánh cửa đôi lớn bằng sắt. Hai bên cánh đều được khắc biểu tượng kỳ lạ nhìn giống hai cặp chữ Cs* đấu lưng vào nhau. Chị quay lại nhìn ba người đồng hành. "Cô ta đã rất tử tế khi đề nghị giúp chúng ta, và chúng ta không nên đáp lại bằng những lời thóa mạ. Đặc biệt là em đấy Will. Nếu em không thể lịch sự, chị sẽ đuổi em ra khỏi Đất Thánh. Jem, chị tin em. Tessa…" Charlotte hướng ánh mắt nhân hậu, nghiêm trang tới cô. "Đừng sợ."

Chị rút cái chìa sắt khỏi túi váy và tra vào ổ khóa. Đầu khóa được tạo hình thiên thần xòe cánh; đôi cánh lóe lên một cái rất nhanh khi Charlotte vặn khóa và cánh cửa bật mở.

Căn phòng giống một hầm chứa kho báu. Ở đoa không có cửa sổ, không cửa ra vào nào khác ngoài cái họ vừa đi qua. Những cột đá lớn chống đỡ phần mái khuất trong bóng tối được chiếu sáng bằng một dọc những giá nến bập bùng cháy. Những cây cột được khắc các văn bản chữ rune trông rối rắm như muốn trêu ngươi người nhìn. Trên các tấm thảm tường cỡ đại chỉ vẽ một chữ rune. Trong đây còn có một cái gương viền vàng cỡ lớn, khiến nơi này có cảm tưởng như rộng gấp đôi. Một đài phun nước bằng đá cỡ lớn nằm ở giữa phòng. Căn phòng hình tròn với trung tâm là bức tượng thiên thần khép cánh. Nước mắt chảy thành dòng từ mắt tượng đổ xuống đài phun nước phía dưới.

Bên cạnh đài phun nước, giữa hai cây cột lớn là một lô ghế bọc nhung đen. Người phụ nữ ngồi trên cái ghế cao nhất có dáng người thanh mảnh và trang nghiêm. Cái mũ đội ngả ra trước, cân bằng với hai chiếc lông vũ lớn ở giữa. Cô ta mặc chiếc váy nhung đỏ sậm, bộ ngực trắng như nước đá được đẩy lên trên phần áo lót bó chặt, nhưng ngực cô ta không hề phập phồng hít thở. Sợi dây

chuyền bằng hồng ngọc trên cổ cô ta trông tựa như một vết sẹo. Tóc cô ta dài và màu vàng nhạt, uốn thành các lọn xoăn tinh tế quanh gáy; đôi mắt cô ta xanh long lanh sáng như mắt mèo.

Tessa hít thở không thông. Vậy ra cư dân Thế Giới Ngầm có thể đẹp đến vậy.

"Tắt đèn phù thủy đi, Will," Charlotte lầm bầm nói, trước khi rảo bước tới đón khách. "Nữ nam tước, cảm ơn cô đã tốt bụng chờ chúng tôi. Cô thấy Đất Thánh này thoải mái chứ?"

"Vẫn như thường lệ, Charlotte." Tiểu thư Belcourt có vẻ buồn chán; giọng cô ta pha lẫn khẩu âm của một vùng nào đó mà Tessa không nhận ra.

"Tiểu thư Belcourt. Xin giới thiệu đây là Theresa Gray." Charlotte chỉ Tessa. Cô không biết nên làm gì nên khẽ cúi đầu tỏ ý lịch sự. Cô cố nhớ xem nam bá tước là như thế nào. Hình như liên quan tới việc họ kết hôn cùng một nam tước thì phải. "Bên cạnh là James Carstairs, một trong những Thợ Săn Bóng Tối trẻ tuổi của chúng tôi, và đi cùng cậu ta là…"

Nhưng đôi mắt xanh của tiểu thư Belcourt đã chiếu thẳng vào Will. "William Herodale," cô ta nói và mỉm cười. Tessa căng thẳng, nhưng cô nàng ma cà rồng có vẻ hoàn toàn bình thường, không hề có dấu hiệu của những chiếc răng nanh sắc nhọn. "Thật lạ khi cậu tới đây chào tôi."

"Hai người biết nhau sao?" Charlotte kinh ngạc.

"William thắng của tôi hai mươi bảng trong trò faro," tiểu thư Belcourt nói, và nhìn Will với ánh mắt khiến Tessa rợn gáy. "Một vài tuần trước, một vụ cá cược của Thế Giới Ngầm được tổ chức tại câu lạc bộ Xứ Quỷ."

"Thật sao?" Charlotte nhìn Will. Anh nhún vai.

"Đó là một phần của cuộc điều tra. Em phải giả làm một gã người phàm ngốc nghếch tới tham dự cuộc vui," Will giải thích. "Mọi người sẽ nghi ngờ nếu em không chịu chơi cờ bạc."

Charlotte nhìn thẳng. "Nhưng Will, số tiền em thắng được là bằng chứng. Đáng ra em phải đưa cho Clave."

"Em dùng để mua rượu rồi còn đâu."

"Will."

Will nhún vai. "Chiến lợi phẩm của cuộc vui là một loại gánh nặng."

"Nhưng có vẻ bồ vẫn gánh được đấy thôi," Jem nhận xét với chút vui vẻ lóe lên trong đôi mắt bạc.

Charlotte giơ tay lên trời. "Chị sẽ xử lý em sau, William. Tiểu thư Belcourt, cô cũng là thành viên của câu lạc bộ Xứ Quỷ sao?"

Tiểu thư Belcourt bày ra vẻ mặt kinh hoàng. "Tất nhiên là không. Tôi chơi bạc vào đêm đó vì một pháp sư bạn tôi muốn kiếm chác chút đỉnh. Hầu hết các cư dân Thế Giới Ngầm đều được phép tham gia hoạt động của câu lạc bộ. Các thành viên thích chúng tôi xuất hiện tại đó; có vậy người phàm mới bị ấn tượng mà chịu mở hầu bao. Tôi biết có một số cư dân Thế Giới Ngầm điều hành nơi đó, nhưng tôi thì chưa từng. Trò kinh doanh đó chẳng khác nào hạ nhục tôi."

"De Quincey là thành viên," Charlotte nói, và bên dưới đôi mắt nâu mở to của chị, Tessa có thể thấy ánh sáng của trí tuệ sắc sảo. "Tôi nghe nói hắn là người đứng đầu tổ chức đó. Cô có biết không?"

Belcourt lắc đầu, rõ ràng không hứng thú với thông tin này. "De Quincey và tôi biết nhau nhiều năm nay, nhưng giờ chúng tôi không còn là bạn nữa, và tôi không có hứng thú với câu lạc bộ. Hắn rất có thể là người đứng đầu chốn đó. Nếu cô hỏi ý kiến tôi, tôi xin nói đó là một tổ chức lố bịch nhưng kiếm được ra trò." Cô ta nhoài tới và khoanh tay. Từng chuyển động, thậm chí là nhỏ nhất của cô ta đều có gì đó rất lạ. Chúng có sự uyển chuyển của động vật, khiến Tessa có cảm tưởng như đang quan sát mèo di chuyển trong bóng tối. "Thứ nhất cô phải hiểu," cô ta nói. "De Quincey là ma cà rồng nguy hiểm nhất Luân Đôn. Hắn đã leo lên vị trí thủ lĩnh nhóm ma cà rồng mạnh nhất. Mọi ma cà rồng sống trong thành phố đều nằm dưới quyền sinh quyền sát của hắn." Đôi môi đỏ của cô ta mím lại. "Điều thứ hai cô phải hiểu là de Quincey rất nhiều tuổi - thậm chí là so với tiêu chuẩn của cộng đồng Đứa Con của Màn Đêm. Hắn sống phần lớn cuộc đời trước khi Hiệp Định ra đời và rất, rất ghét sống dưới ách của Luật. Và trên hết, hắn ghét Nephilim."

Tessa thấy Jem cúi tới thì thầm gì đó vào tai Will đang nhếch mép cười. "Quả vậy," Will nói. "Sao mọi người có thể ghét chúng tôi khi chúng tôi cuốn hút thế này cơ chứ?"

"Tôi chắc rằng hầu hết cư dân Thế Giới Ngầm đều không yêu mến các cậu."

"Nhưng chúng tôi tưởng de Quincey là đồng minh." Charlotte đặt bàn tay mảnh dẻ run rẩy lên lưng một chiếc ghế nhung. "Hắn luôn hợp tác với Clave."

"Giả vờ đấy. Hắn làm những gì hắn thấy cần thiết. Nhưng hẳn hắn sẽ rất hả hê khi nhìn quý vị chết chìm dưới biển."

Mặt Charlotte đã trắng bệch, nhưng chị vẫn trấn tĩnh. "Và cô không biết gì về sự liên can của hai ả tự xưng là Chị Em Hắc Ám hay hứng thú của de Quincey với đám người máy… những cỗ máy sinh học?"

"Eo, Chị Em Hắc Ám," tiểu thư Belcourt rùng mình. "Mấy con mụ xấu người xấu cả nết. Hình như họ là pháp sư. Tôi tránh xa họ. Họ cung cấp 'hàng' cho những thành viên có sở thích… kém sạch sẽ của câu lạc bộ. Thuốc phiện của quỷ, gái điếm của Thế Giới Ngầm, dạng thế."

"Và người máy nữa?"

Tiểu thư Belcourt phẩy tay ra chiều không thích. "Tôi không biết de Quincey có sở thích với các linh kiện máy móc không Charlotte, đúng ra, khi cô liên hệ với tôi về chuyện của de Quincey, tôi không định cung cấp một chút thông tin nào. Chia sẻ một vài bí mật của Thế Giới Ngầm với Clave là một chuyện, nhưng bán đứng ma cà rồng mạnh nhất Luân Đôn lại là chuyện khác. Tôi chỉ đổi ý khi nghe tới cô gái biến hình nhỏ bé kia." Đôi mắt xanh của cô ta nhìn sang Tessa và đôi môi đỏ mỉm cười. "Tôi nhìn ra vài nét tương đồng."

Tessa trợn mắt. "Với ai?"

"Tất nhiên là Nathaniel rồi. Anh trai cô ấy."

Tessa thấy như bị dội một gáo nước lạnh và vô cùng choáng váng. "Cô đã gặp anh tôi?"

Tiểu thư Belcourt nở nụ cười của một phụ nữ biết rõ mình đang nắm cả căn phòng trong tay. "Tôi đã gặp anh ta vài lần trong câu lạc bộ Xứ Quỷ," cô nói. "Anh chàng tội nghiệp đó có vẻ như bị vận rủi đeo bám vậy. Anh ta dám cược mọi thứ mình có. Người phàm luôn vậy. Charlotte bảo tôi rằng Chị Em Hắc Ám đã bắt anh ta và tôi cũng chẳng hề ngạc nhiên. Họ thích lừa người phàm vào cảnh nợ đầm đìa rồi thu lại tiền theo cách khiến người ta sốc nhất…"

"Nhưng anh ấy còn sống chứ?" Tessa nói. "Cô thấy anh ấy còn sống chứ?"

"Chuyện đã xảy ra một thời gian rồi, nhưng đúng." Tiểu thư Belcourt phẩy tay. Cô ta đeo găng màu đỏ sậm trông như nhuốm máu. "Trở lại vấn đề chính," cô ta nói. "Chúng ta đang nói về de Quincey. Charlotte, nói cho tôi nghe, cô biết hắn tổ chức tiệc tại cơ ngơi của mình trên quảng trường Carleton chứ?"

Charlotte bỏ tay khỏi ghế. "Có nghe nói."

"Nhưng thật không may," Will nói, "hắn quên mời tôi thì phải. Hoặc có lẽ thư mời chúng tôi bị gửi tới nhầm địa chỉ rồi."

"Tại đó," tiểu thư Belcourt tiếp tục, "con người bị hành hạ và giết chết. Thi thể của họ bị ném xuống sông Thames cho đám vét than bùn nhặt về. Cô biết chuyện đó chứ?"

Kể cả Will cũng có vẻ bất ngờ. Charlotte nói, "Nhưng Luật cấm Những Đứa Con của Màn Đêm giết người…"

"Còn de Quincey ghét Luật. Hắn làm vậy để trêu gan Nephilim và vì hắn thích giết chóc. Tuy nhiên, giết người vẫn là giết người."

Đôi môi Charlotte trắng bệch không còn chút huyết sắc. "Camille, chuyện này kéo dài bao lâu rồi?"

Hóa ra tên cô ta là vậy. Camille. Đó là cái tên mang âm điệu Pháp. Thế nào khẩu âm của cô ta có gì đó là lạ.

"Ít ra cũng cả năm rồi. Hoặc lâu hơn." Giọng ả ma cà rồng nghe lạnh lùng, hờ hững.

"Và cô chỉ cho tôi biết bởi vì…" Charlotte có vẻ tổn thương.

"Ai dám tiết lộ bí mật của Chúa tể thành Luân Đôn, kẻ đó chỉ có thể chuốc lấy cái chết," Camille nói và đôi mắt xanh tối lại. "Kể cả tôi có nói cho cô hay, cô cũng chẳng thể làm gì. De Quincey là đồng minh của cô. Cô không có lí do hay cớ gì để lao vào nhà hắn như thể hắn là một tay tội phạm thông thường. Cô không có bằng chứng cho thấy hắn làm chuyện phi pháp. Chiếu theo Hiệp Định mới, Nephilim chỉ có thể can dự vào sau khi tận mắt chứng kiến ma cà rồng giết người, đúng không?"

"Đúng," Charlotte lưỡng lự nói, "nhưng nếu chúng tôi có thể tham dự một bữa tiệc…"

Camille cười cụt lủn. "Đừng mơ! Chỉ thoáng thấy bóng Thợ Săn Bóng Tối thôi là hắn đã khóa chặt nơi đó lại rồi. Cô sẽ không bao giờ được đặt chân vào."

"Nhưng cô có thể," Charlotte nói. "Cô có thể đưa một người của chúng tôi đi cùng…"

Chiếc lông vũ trên mũ Camille rung lên khi cô ta lắc đầu. "Và đùa với mạng sống của chính tôi?"

"Cô làm gì có mạng mà mất, đúng không?" Will nói.

"Tôi đánh giá sự tồn tại của mình ngang hàng với cậu đó, Thợ Săn Bóng Tối ạ," tiểu thư Belcourt nheo mắt nói. "Cậu nên học cả điều này nữa; Thợ Săn Bóng Tối sẽ chẳng mất gì khi nghĩ rằng nếu một kẻ không sống giống Thợ Săn Bóng Tối, không có nghĩa là kẻ đó không hề sống."

Jem lên tiếng lần đầu tiên kể từ khi bước vào phòng. "Tôi xin phép được hỏi, thưa tiểu thư Belcourt. Cô muốn gì ở Tessa?"

Camille nhìn Tessa, đôi mắt xanh sáng lên như đá quý. "Cô có thể biến thành bất kì ai, đúng không? Nói cách khác, cô sẽ cải trang thành người khác một cách hoàn hảo, từ vẻ bề ngoài, giọng nói lẫn cung cách hành xử, đúng không? Tôi nghe người ta đồn vậy." Đôi môi cô ta cong lên. "Tôi có vài nguồn tin."

"Đúng," Tessa lưỡng lự đáp. "Tôi nghe đồn là tôi cải trang giống y chang."

Camille nhìn kĩ cô. "Nó phải hoàn hảo. Nếu cô có thể cải trang thành tôi…"

"Thành cô?" Charlotte nói. "Tiểu thư Belcourt, tôi không hiểu…"

"Em hiểu," Will nói ngay. "Nếu Tessa cải trang làm tiểu thư Belcourt, cô ấy có thể tham gia một bữa tiệc của de Quincey. Cô ấy có thể chứng kiến hắn phạm Luật. Rồi Clave có thể tấn công mà không vi phạm Hiệp Định."

"Cậu là một nhà chiến lược khá đấy," Camille mỉm cười và một lần nữa khoe hàm răng trắng bóc.

"Và nó cũng là cơ hội hoàn hảo cho chúng ta khám gia cư của de Quincey," Jem nói. "Để xem chúng ta có thể tìm hiểu gì về sở thích chế tạo người máy của hắn. Nếu hắn giết người phàm thật, rất có thể hắn không đơn giản là muốn lấy giết chóc làm vui. Hắn có mục đích lớn hơn thế." Anh nhìn Charlotte một cách ý nhị, và Tessa biết anh, cũng giống như cô, đang nghĩ về những thi thể trong tầng hầm Ngôi Nhà Hắc Ám.

"Chúng ta sẽ tìm ra cách báo hiệu cho Clave từ trong nhà của De Quincey," Đôi mắt xanh dương của Will sáng lên trong khi anh tính toán. "Có lẽ Henry sẽ chế ra cái gì đó. Nếu có được bản vẽ cấu trúc ngôi nhà thì tốt quá…"

"Will," Tessa phản đối, "em không…"

"Tất nhiên em sẽ không đi một mình," Will sốt ruột. "Anh sẽ đi cùng và không để chuyện gì xảy tới với em."

"Không, Will," Charlotte nói. "Em cùng Tessa trong một ngôi nhà toàn ma cà rồng sao? Chị cấm đấy."

"Vậy nếu không phải em, ai sẽ đi cùng cô ấy nào?" Will nói. "Chị biết em có thể bảo vệ cô ấy, và chị biết em là lựa chọn đúng đắn…"

"Chị. Hoặc Henry…"

Camille, người đang quan sát toàn bộ với vẻ vừa chán vừa thích nói, "Tôi e là mình phải đồng ý với William. Chỉ có những người bạn thân, ma cà rồng và người kí sinh của ma cà rồng được phép tham gia bữa tiệc của de Quincey. De Quincey từng gặp Will, trong vai một người phàm ham thích huyền học; hắn sẽ không ngạc nhiên nếu cậu ta tham gia phục vụ ma cà rồng."

Người kí sinh. Tessa đã đọc trong cuốn Codex: Người kí sinh, hay kẻ tối, là những người phàm đã thề phục vụ một ma cà rồng. Họ phục vụ và hiến máu cho ma cà rồng, và đổi lại ma cà rồng sẽ thi thoảng cho họ uống chút máu. Máu ràng buộc họ với ma cà rồng chủ nhân, và đồng thời bảo đảm khi họ chết, họ cũng trở thành ma cà rồng.

"Nhưng Will mới mười bảy tuổi," Charlotte phản đối.

"Hầu hết người kí sinh đều rất trẻ," Will nói. "Ma cà rồng thích chọn người kí sinh còn trẻ - vậy trông sẽ ưa mắt hơn và máu người trẻ ít có khả năng nhiễm bệnh hơn. Và người trẻ sẽ sống lâu hơn, dù không nhiều." Anh có vẻ hài lòng với mình. "Chị có tìm ả Enclave cũng không bói ra được một người hợp tiêu chuẩn người kí sinh như em đâu, Charlotte ạ."

"Vì tất cả bọn tôi đều rất xấu, đúng không?" Jem hỏi, có vẻ hứng thú. "Vì thế nên tôi không thể tham gia?"

"Không," Will nói. "Bồ thừa biết vì sao bồ không thể tham gia." Ang nói đều đều, và Jem, sau khi nhìn anh một lúc, nhún vai và quay đi chỗ khác.

"Tôi thật không chắc về chuyện này," Charlotte nói. "Camille, bữa tiệc của de Quincey sẽ diễn ra vào hôm nào?"

"Tối thứ bảy."

Charlotte hít một hơi thật sâu. "Tôi phải bàn với Enclave trước đã. Và chúng tôi cần sự ưng thuận của Tessa nữa."

Tất cả đều nhìn Tessa.

Cô lo lắng liếm đôi môi khô rang. "Cô tin," cô nói với tiểu thư Belcourt, "rằng anh tôi có thể ở đó chứ?"

"Tôi không dám hứa anh ta sẽ ở đó. Nhưng một ai đó có thể biết chuyện xảy ra với anh ta. Chị Em Hắc Ám thường tới dự tiệc của de Quincey. Nếu cô có thể tóm được hai mụ ấy hoặc tòng phạm của họ, cô sẽ có đáp án thôi."

Bụng Tessa quặn lại. "Tôi sẽ làm," cô nói. "Nhưng tôi muốn các người hứa nếu Nate ở đó, chúng ta sẽ đưa anh ấy ra, còn nếu không, chúng ta sẽ tìm xem anh ấy ở đâu. Tôi muốn đảm bảo toàn bộ chuyện không chỉ nhằm bắt de Quincey, mà còn để cứu Nate nữa."

"Tất nhiên," Charlotte nói. "Nhưng chị không chắc nữa, Tessa à. Sẽ rất nguy hiểm…"

"Em đã bao giờ biến thành một cư dân Thế Giới Ngầm chưa?" Will hỏi. "Em làm được không?"

Tessa lắc đầu. "Em chưa từng làm bao giờ. Nhưng… em có thể thử." Cô quay sang tiểu thư Belcourt. "Tôi mượn đồ của cô được không? Nhẫn hay khăn tay chẳng hạn?"

Camille đưa tay ra sau đầu, vén những lọn tóc xoăn dày trên cổ, và tháo dây chuyền. Để nó treo tòng teng trên những ngón tay thon, cô ta đưa cho Tessa. "Đây, cầm lấy."

Jem nhíu mày, tiến tới cầm sợi dây chuyền rồi đưa cho Tessa. Cô cảm thấy sức nặng của nó khi cầm từ chỗ anh. Nó nặng và mặt đá hồng ngọc hình vuông bằng cỡ quả trứng lạnh như nằm trong băng. Tessa thấy như mình đang nắm một viên nước đá. Cô hít một hơi và nhắm mắt.

Lần biến đổi này thật kỳ lạ, khác hẳn những lần trước. Bóng tối nhanh chóng ào tới, quấn lấy cô, và ánh sáng cô thấy đằng xa là một vầng bạc lạnh lẽo. Cái lạnh tỏa ra từ ánh sáng đó bỏng rát. Tessa kéo ánh sáng lại phía mình, để ánh sáng lạnh ấy bao quanh mình, đẩy mình tới trung tâm của nó. Ánh sáng tạo thành một bức tường trắng lấp lánh quanh cô…

Rồi cô thấy ngực nhói đau, và trong một lúc, trước mắt cô chỉ có màu đỏ - đỏ sậm, màu của máu - nhuốm lên mọi thứ. Cô bắt đầu hoảng, cố thoát ra và mở choàng mắt…

Và cô lại ở đó, trong Đất Thánh, với những người khác nhìn mình. Camille khẽ cười; những người khác có vẻ hoảng hốt, nhưng không choáng váng như lúc họ thấy cô biến thành Jessamine.

Nhưng có gì đó cực kì không ổn. Trong cô bỗng trống rỗng lạ lùng - dù không đau, nhưng có cảm giác rằng gì đó đã biến mất. Tessa nghẹn ngào, và cảm giác choáng váng đau đớn chạy khắp người cô. Cô ngồi phịch xuống ghế, hai tay đặt lên ngực. Toàn thân cô run rẩy.

"Tessa?" Jem ngồi xổm cạnh ghế, nắm lấy tay cô. Trong tấm gương đối diện là cô - hay đúng hơn, là Camille. Mái tóc bạch kim óng ả buông xõa đổ xuống hai vai, và phần ngực trắng ngần lồ lộ bên trên chiếc váy giờ quá chật khiến Tessa đỏ mặt - nếu có thể. Nhưng đỏ mặt cần máu chạy trong mạch máu, và cô hoảng hồn khi nhớ ra rằng ma cà rồng không có hơi thở, không biết nóng lạnh và cũng chẳng có tim.

Vậy cảm giác trống rỗng kì lạ từ đó mà ra. Trái tim vẫn trong ngực cô nhưng như một thứ đã chết. Cô hổn hển hít một hơi nữa. Cô nhận thấy hít thở khi không cần hay không muốn quả là đau đớn.

"Ôi Chúa ơi," cô thì thào với Jem. "Em… tim em không đập nữa. Em thấy như đã chết. Jem.."

Anh nhẹ nhàng, an ủi vuốt tay cô và ngước nhìn cô bằng đôi mắt màu bạc. Dù cô thay đổi nhưng ánh nhìn anh dành cho cô vẫn như trước, như thể cô vẫn mang bộ dạng của Tessa Gray vậy. "Em còn sống," anh nói rất nhỏ chỉ đủ để mình cô nghe. "Tuy em mang một bộ da khác nhưng em là Tessa và em còn sống. Em hiểu vì sao anh biết không?"

Cô lắc đầu.

"Vì em vừa nói 'Chúa' với anh. Chẳng ma cà rồng nào có thể." Anh nắm chặt tay cô. "Linh hồn em vẫn vậy."

Cô nhắm mắt và ngồi im một lát, tập trung vào áp lực từ tay anh, làn da ấm áp trên làn da giờ lạnh như nước đá của cô. Cảm giác run rẩy nơi cô dần tan biến; cô mở mắt và nở nụ cười run rẩy với Jem.

"Tessa," Charlotte nói. "Em… chuyện ổn chứ?"

Tessa không nhìn Jem nữa. Cô quay sang Charlotte, người đang lo lắng nhìn cô. Will, đứng cạnh Charlotte, mang một biểu cảm khó hiểu.

"Nếu muốn de Quincey tin cô là tôi, cô phải luyện cách đi đứng một chút," tiểu thư Belcourt nói. "Tôi sẽ không bao giờ ngồi sụp xuống ghế như vậy." Cô ta nghiêng đầu. "Nhưng về tổng thể, tôi rất ấn tượng. Người nào đó dạy cô rất tốt."

Tessa nghĩ tới Chị Em Hắc Ám. Họ đã dạy cô rất tốt sao? Dù cô ghét họ và nó bao nhiêu đi nữa thì họ vẫn là người đã gia ơn, đã mở khóa cho sức mạnh vốn ngủ yên trong cô bừng tỉnh ư? Hay chuyện sẽ tốt hơn nếu cô chưa từng biết mình khác biệt?

Cô để bộ da của Camille từ từ tuột khỏi mình. Cô cảm giác như đang trồi lên từ nước đá. Tay cô nắm chặt lấy tay Jem khu cảm giác buốt giá chạy từ đầu tới chân, như thể một thác nước buốt giá đổ ào xuống cô. Gì đó nảy lên trong ngực cô. Giống như một chú chim, vốn nằm im bất động sau khi đâm vào cửa sổ bỗng gom sức và nhún mình bay vào không trung, trái tim cô đột nhiên đập trở lại. Không khí tràn vào phổi Tessa và cô buông tay Jem, đưa tay ép lên ngực để tìm nhịp đập khe khẽ bên dưới.

Cô nhìn mình trong gương. Cô lại là mình, là Tessa Gray, chứ không phải một ma cà rồng xinh đẹp tuyệt trần nữa. Cô thấy nhẹ nhõm vô cùng.

"Sợi dây chuyền của tôi?" tiểu thư Belcourt lạnh lùng nói và đưa bàn tay thon dài ra. Jem cầm mặt đá từ tay Tessa và đưa cho ả ma cà rồng kia; khi anh giơ lên cô thấy vài chữ khắc trên viền bạc của mặt dây chuyền: AMOR VERUS NUMQUAM MORITUR.

Không rõ vì sao cô lại đưa mắt nhìn Will và thấy anh đang nhìn mình. Cả hai vội quay đi chỗ khác. "Tiểu thư Belcourt," Will nói, "vì chúng tôi chưa từng đặt chân vào nhà de Quincey, liệu cô có thể cung cấp cho chúng tôi sơ đồ hay bản phác vẽ các tầng và các phòng của ngôi nhà không?"

"Tôi sẽ cho các cậu thứ tốt hơn." Tiểu thư Belcourt giơ tay đeo sợi dây chuyền. "Magnus Bane."

"Gã pháp sư đó sao?" Charlotte nhướn mày.

"Đúng," tiểu thư Belcourt nói. "Anh ta biết rõ ngôi nhà đó như tôi và thường được mời tham gia các hoạt động xã giao của de Quincey. Nhưng cũng như tôi, anh ta luôn tránh lui tới các bữa tiệc giết chóc."

"Anh ta mới cao quý làm sao," Will lầm bầm.

"Anh ta sẽ gặp hai người ở đó và dẫn hai người đi khắp nhà. Không ai ngạc nhiên khi thấy chúng tôi đi cùng nhau đâu. Magnus Bane là người tình của tôi."

Tessa hơi hé môi. Đây không phải điều các tiểu thư nên nói. Nhưng biết đâu văn hóa của ma cà rồng lại khác. Mọi người đều có vẻ choáng váng như cô, trừ Will. Anh vẫn có cái vẻ cố nín cười như thường lệ.

"Tuyệt." Charlotte lên tiếng sau một lát.

"Quả vậy," Camille nói và đứng dậy. "Và giờ, mong ai đó đưa tôi ra ngoài. Đã muộn rồi mà tôi lại chưa ăn uống gì."

Charlotte đang mải lo lắng nhìn Tessa, nói, "Will, Jem, hai em đi nhé?"

Tessa quan sát khi hai cậu con trai đi cạnh Camille như hai người lính - họ đúng là vậy còn gì - và hộ tống cô ta ra khỏi phòng. Vừa qua cửa, ả ma cà rồng ngoái đầu lại. Cô ta cười khiến các lọn tóc xoăn vàng cọ vào má. Cô ta quá đẹp tới độ khi nhìn cô ta, Tessa bỗng thấy cảm giác nhói đau át đi sự ác cảm theo bản năng.

"Nếu cô làm chuyện này," Camille nói, "và thành công - dù có tìm thấy anh trai cô hay không - tôi có thể hứa với cô, cô bé biến hình ạ, cô sẽ không hối tiếc đâu."

Tessa nhíu mày nhưng Camille đã đi mất. Cô ta di chuyển quá nhanh đến độ như biến mất trong một hơi thở. Tessa quay sang Charlotte. "Theo chị, cô ta bảo em sẽ không hối tiếc là sao?"

Charlotte lắc đầu. "Chị không rõ." Chị thở dài. "Chị muốn nghĩ cô ta muốn nói rằng những gì em biết sẽ an ủi em phần nào nhưng vì đó là Camille nên…"

"Tất cả ma cà rồng đều lạnh lùng vậy sao?" Tessa hỏi.

"Rất nhiều kẻ đã sống rất lâu," Charlotte nói bâng quơ. "Và họ không còn nhìn sự việc như chúng ta nữa."

Tessa đưa tay lên day thái dương đau nhức. "Quả vậy."

*****

Trong tất cả những điều Will ghét ở ma cà rồng, chẳng hạn như cách di chuyển êm ru, giọng nói mang âm sắc trầm thấp không giống người, thì cái mùi của họ làm anh khó chịu nhất. Nói chính xác hơn là sự vô mùi của họ. Là người thì ai cũng mang một mùi gì đó - mồ hôi, xà phòng, nước hoa - nhưng ma cà rồng lại không có, giống như những con ma nơ canh bằng sáp vậy.

Phía trước anh, Jem đang giữ cánh cửa cuối cùng dẫn từ Đất Thánh ra thềm ngoài Học Viện. Toàn bộ không gian này đều được hoàn tục để ma cà rồng và những kẻ cùng giống nòi với họ có thể sử dụng, và Camille cũng chỉ được phép đi lại trong khu vực này. Đưa cô ta ra ngoài không chỉ là phép lịch sự. Họ đang đảm bảo cô ta không vô tình lạc vào khu vực được thánh hóa, một điều nguy hiểm cho bất cứ ai liên can.

Camille khẽ chạm vào Jem nhưng chẳng buồn nhìn. Will đi theo, chỉ dừng lại để lầm bầm "Cô ta chẳng có mùi gì" vào tai bạn.

Jem có vẻ hoảng hốt. "Từ nãy tới giờ bồ ngửi mùi cô ta à?"

Camille, đang đợi họ ở ngưỡng cửa kế, bỗng ngoái lại và mỉm cười. "Tôi nghe hết những gì các cậu nói đấy nhé," cô ta nói. "Đúng, ma cà rồng không có mùi. Nhờ vậy mà chúng tôi đi săn tốt hơn."

"Cái đó, cộng với thính tai nữa," Jem nói, đợi Will bước qua rồi đi theo và đóng cửa lại. Họ đang đứng trước một lối vào hình vuông nho nhỏ cùng Camille, tay cô ta đặt trên nắm đấm cửa trước như thể muốn ra lắm rồi, nhưng khi nhìn họ, cô ta không tỏ ra lấy chút vội vã.

"Nhìn cả hai cậu đi," cô ta nói, "toàn đen với bạc không. Với bề ngoài và vẻ trắng bệch của cậu," cô ta nói với Jem. "cậu* giống ma cà rồng lắm. Còn cậu," cô ta nói với Will, "tôi không cho rằng de Quincey sẽ nghi ngờ nếu cậu là người kí sinh của tôi."

Jem nhìn Camille với vẻ mà Will cho rằng có thể cắt được cả kính. Anh ta nói.

"Sao cô lại làm chuyện này, tiểu thư Belcourt? Kế hoạch của cô, de Quincey, tất cả - vì sao?"

Camille mỉm cười. Will phải thừa nhận cô ta rất đẹp - nhưng có rất nhiều ma cà rồng có vẻ ngoài ưa mắt. Vẻ đẹp của họ luôn khiến anh nghĩ tới những bông hoa ép khô - tuy đẹp nhưng vô hồn. "Vì thật tâm tôi muốn biết hắn đang làm gì."

Jem lắc đầu. “Có thể cô thuộc típ người tự tế thân mình, nhưng tôi tin vào khả năng đó lắm. Hầu hết chúng ta đều làm việc vì mục đích cá nhân hơn. Vì tình yêu hoặc thù hận.”

“Hoặc để trả thù,” Will nói. “Dù sao cô đã biết chuyện đó cả năm nay rồi, nhưng giờ cô mới tìm đến chúng tôi.”

“Đó là vì Gray.”

“Nhưng không chỉ vì nguyên nhân đó thôi, đúng không? Jem nói. "Tessa là cơ hội của cô, nhưng động cơ của cô lại là cái khác.” Anh ta nghiêng đầu. “Sao cô ghét de Quincey vậy?”

“Đó không phải việc của cậu, nhóc Thợ Săn Bóng Tối bạc ạ,” Camille nói và đôi môi cô ta co lên, để lộ rõ răng nanh như những mảnh ngà trên đôi môi đó. Will biết răng nanh của ma cà rồng có thể vô tình dài ra, nhưng nó vẫn khiến anh khó chịu. “Động cơ của tôi thế nào thì đã sao?”

Will trả lời dùm Jem như thể biết bạn mình nghĩ gì. “Nếu cô không chịu nói, chúng tôi không thể tin cô. Có lẽ cô đang lừa chúng tôi vào tròng. Charlotte không cho là vậy, nhưng như vậy không có nghĩa là không có khả năng.”

“Lừa các cậu vào tròng?” Camille mỉa mai. “Và chịu cơn thịnh nộ của Clave? Khó có khả năng đó lắm!”

“Tiểu thư Belcourt,” Jem nói, “dù Charlotte hứa gì với cô, nhưng nếu cô muốn chúng tôi giúp, cô sẽ phải trả lời câu hỏi kia.”

“Được thôi,” cô ta nói. “Tôi thấy chừng nào tôi chưa cho các cậu một lời giải thích, các cậu sẽ chưa hài lòng. Cậu,” cô ta nói và hất hàm với Will, “nói đúng. Và với tư cách một người tuổi đời còn quá trẻ, cậu biết khá nhiều về tình yêu và thù hận đấy; rồi một ngày nào đó chúng ta sẽ cùng thảo luận về vấn đề này.” Cô ta lại cười, nhưng trong đôi mắt không ánh lên chút vui vẻ nào. “Tôi từng có một người tình,” cô ta nói. “Anh ta là một người đổi dạng, một người sói. Những Đứa Con của Màn Đêm bị cấm yêu hay ăn nằm với Đứa Con của Mặt Trăng. Dù chúng tôi rất thận trọng nhưng de Quincey vẫn phát hiện ra. Hắn giết anh ấy, theo cách sẽ sát hại người phàm trong bữa tiệc tới đây.” Đôi mắt cô ta sáng như đèn xanh khi nhìn cả hai. “Tôi yêu anh ấy, mà de Quincey giết anh ấy, và đồng loại của tôi lại giúp đỡ và tiếp tay cho hắn. Tôi sẽ không tha thứ cho chúng. Tôi sẽ giết tất cả.”

*****

Hiệp Định, tính tới nay đã kéo dài mười năm, đánh mốc son trong lịch sử của Nephilim và Thế Giới Ngầm. Hai nhóm không còn tàn sát nhau nữa. Họ thống nhất để chống lại một kẻ thù duy nhất - quỷ dữ. Năm mươi đại diện đã tham dự lễ kí kết Hiệp Định tại Idris; mười Đứa Con của Màn Đêm; mười Đứa Con của Lilith, còn gọi là pháp sư; mười thần tiên; mười Đứa Con của Mặt Trăng; và mười hậu duệ của Raziel…

Tessa bật dậy khi nghe tiếng gõ cửa; cô đang lơ mơ ngủ, những ngón tay vẫn đặt đánh dấu trên cuốn Codex của Thợ Săn Bóng Tối. Sau khi đặt sách xuống, cô chỉ kịp ngồi dậy và kéo chăn che mình thì cửa mở.

Charlotte cầm đèn đi vào. Tessa thấy cảm giác nhức nhối kì lạ, gần như thất vọng - nhưng cô mong ai sẽ vào đây? Dù đã muộn, Charlotte vẫn ăn vận như định ra ngoài. Chị tỏ vẻ nghiêm túc, và những đường mệt mỏi hằn dưới đôi mắt đen. “Em còn thức chứ?”

Tessa gật đầu và cầm cuốn sách vừa đọc lên. “Em đang đọc.”

Charlotte không nói gì, nhưng đến ngồi dưới chân giường Tessa. Chị giơ tay ra. Có gì đó lóe lên trong lòng bàn tay chị - dây chuyền thiên sứ của Tessa. “Em đưa vật này cho Henry.”

Tessa đặt sách xuống và cầm dây chuyền thiên sứ lên. Cô đeo qua đầu và thấy yên tâm hẳn khi cảm giác nặng nặng quen thuộc nằm tại hõm cổ. “Anh ấy có phát hiện được điều gì không?”

“Chị không chắc. Anh ấy bảo bên trong nó bị gỉ sắt bịt hết, nhưng thật kỳ lạ khi nó còn chạy được. Anh ấy đã làm vệ sinh máy, nhưng có vẻ kết quả không mấy thay đổi. Nhưng có lẽ từ giờ, tiếng tíc tắc sẽ đều đặn hơn chăng?”

“Có lẽ ạ.” Tessa không quan tâm; cô chỉ vui vì thiên sứ, biểu tượng của mẹ cô và cuộc đời của cô tại New York, đã trở lại.

Charlotte khoanh tay đặt trong lòng. “Tessa, có chuyện này chị chưa nói với em.”

Trái tim Tessa đập nhanh hơn. “Gì vậy ạ?”

“Mortmain…” Charlotte ngập ngừng. “Chị đã kể chuyện Mortmain giới thiệu anh trai em tới câu lạc bộ Xứ Quỷ, nhưng chị chưa nói hết. Anh trai em biết về Thế Giới Bóng Tối trước khi Mortmain tiết lộ. Có lẽ anh ấy biết từ bố em.”

Tessa choáng váng đến không biết nói gì.

“Lúc bố mẹ em qua đời, em mấy tuổi?” Charlotte nói.

“Bố mẹ em gặp tai nạn rồi qua đời,” Tessa hơi đờ đẫn nói. “Em ba tuổi. Nate lên sáu.”

Charlotte nhíu mày. “Lúc đó anh trai em còn nhỏ quá nhỉ? Nhưng… chị nghĩ cũng có khả năng bố em đã kể bí mật đó ra.”

“Không,” Tessa nói. “Chị không hiểu rồi. Em được nuôi dạy thei cách bình thường nhất, con người nhất. Dì Harriet là người phụ nữ thực tế nhất đời. Nếu bố mẹ em có bí mật, dì em hẳn phải biết chứ? Dì là em gái mẹ em; họ đưa đi theo cùng khi tới Mỹ.”

“Tessa, mọi người đều có bí mật, đôi khi họ giấu cả người thân.” Charlotte vuốt ve bìa cuốn Codex, sờ vào con dấu rập nổi. “Và em cũng phải thừa nhận rằng khả năng đó là có thể đi.”

“Có thể? Em chẳng thấy thế chút nào!”

“Tessa…” Charlotte thở dài. “Chị không biết vì sao em có khả năng kia. Nhưng nếu bố hoặc mẹ em có liên quan tới thế giới phép thuật, biết đâu vấn đề nằm ở chỗ đó? Có thể vì bố em là thành viên câu lạc bộ Xứ Quỷ nên de Quincey biết về em?”

“Chắc vậy.” Tessa uất ức. “Chỉ là… khi lần đầu tới Luân Đôn, em đã tin rằng em đang sống trong mơ. Rằng cuộc đời ngày xưa của em mới là thật, còn đây chỉ là một cơn ác mộng kinh hoàng. Em nghĩ nếu em tìm được Nate, bọn em sẽ quay lại cuộc sống trước kia.” Cô ngước mắt nhìn Charlotte. “Nhưng giờ em không thể không nghi ngờ rằng cuộc đời trước kia củ em là mơ, còn đây mới là thật. Nếu bố mẹ em biết về câu lạc bộ Xứ Quỷ - nếu họ là một phần của Thế Giới Bóng Tối - vậy em không có thế giới bình thường nào để quay về.”

Charlotte, tay vẫn đặt trong lòng, kiên định nhìn Tessa. “Em có bao giờ băn khoăn vết sẹo của Sophie đến từ đâu chưa?”

Bị bất ngờ, Tessa lắp bắp. “Em… em có, nhưng em… không thích hỏi.”

“Và cũng không nên,” Charlotte nói. Giọng chị lạnh lùng và thẳng thắn. “Lần đầu tiên chị thấy Sophie, cô ấy nằm co quắp tại ngưỡng cửa, bẩn thỉu, với một miếng giẻ đẫm máu rịt lên má. Cô ấy thấy chị đi qua. Cô ấy có Tâm Nhãn giống như Thomas và Agatha. Chị cho tiền nhưng cô ấy không nhận. Chị mời cô ấy vào một quán trà, và cô ấy kể ra toàn bộ sự việc. Cô ấy từng là người hầu trong một nhà khá giả tại St.John’s Wood. Tất nhiên, nhà đó.chọn người hầu theo tiêu chuẩn ngoại hình, và Sophie xinh đẹp - đó vừa là lợi thế cũng là bất lợi. Như em có thể tưởng tượng, cậu con trai của chủ nhà muốn cô ấy. Cô ấy nhiều lần từ chối. Trong cơn giận, hắn đã dùng dao rạch mặt cô ấy, nói rằng nếu cậu ta không thể có, không ai có thể có cô ấy nữa.”

“Thật kinh khủng,” Tessa thì thào.

“Cô ấy tới gặp bà chủ, mẹ của gã kia, nhưng hắn dựng chuyện thành cô ấy muốn quyến rũ hắn, và hắn chỉ dùng dao để chống cự và bảo vệ sự trinh nguyên của mình. Tất nhiên, họ ném cô ấy ra đường. Khi chị tìm thấy cô ấy, má cô ấy bị nhiễm trùng nặng. Chị mang cô ấy về đây và nhờ các Tu Huynh Câm chữa trị, nhưng họ không thể làm gì với vết sẹo.”

Tessa vô thức đặt tay lên mặt tỏ ý thông cảm. “Tội nghiệp Sophie.”

Charlotte nghiêng đầu nhìn Tessa bằng đôi mắt nâu sáng. Chị luôn cho người khác cảm giác chị là người mạnh mẽ, dù mang vóc người nhỏ nhắn như chim chích. “Sophie có thiên phú, ” chị nói. “Cô ấy có Tâm Nhãn. Cô ấy thấy những điều người khác không thể. Ngày xưa, cô ấy thường nghĩ mình bị điên. Giờ cô ấy biết mình không điên mà đặc biệt. Ở đó, cô ấy chỉ là một người hầu riêng, người có thể mất vị trí ngay khi sắc đẹp tàn phai. Giờ cô ấy là một thành viên quan trọng trong nhà, một cô gái có tài cần cống hiến.” Charlotte nhoài người tới. “Em nhìn lại cuộc đời ngày xưa, Tessa, và em thấy nó an toàn hơn bây giờ. Nhưng nếu chị không nhầm thì dì cháu em sống trong cảnh túng quẫn. Nếu không tới Luân Đôn, em có thể đi đâu khi dì mất nào? Em sẽ làm gì? Em có nằm khóc tròn hẻm giống như Sophie của chúng ta không?” Charlotte lắc đầu. “Em có quyền năng vô giá. Em không cần cầu xin ai điều gì. Em không cần phụ thuộc vào ai. Em được tự do, mà tự do là một món quà.”

“Thật khó nghĩ đó là một món quà khi vì nó mà chị bị giày vò và giam giữ.”

Charlotte lắc đầu. “Sophie từng nói với chị rằng cô ấy mừng vì mặt mang sẹo. Cô ấy nói bất cứ ai yêu cô ấy lúc này là vì chính bản thân cô ấy, chứ không phải vì gương mặt đẹp. Đây là con người thật sự của em, Tessa. Sức mạnh này là chính em. Dù ai yêu em bây giờ - và em cũng phải yêu chính mình - sẽ yêu con người thật sự của em.”

Tessa cầm cuốn Codex và ôm vào ngực. “Vậy chị đang nói rằng em đúng. Đây là thực còn cuộc đời lúc trước của em là mơ.”

“Đúng.” Charlotte nhẹ nhàng vỗ vai Tessa; Tessa suýt nhảy dựng lên. Cô nghĩ đã lâu lắm rồi mới có người chạm vào cô như một người mẹ; cô nghĩ tới dì Harriet, và cổ cô nghẹn lại. “Và giờ là để* lúc tỉnh giấc.”

Chương 9: Enclave

Hãy làm tim tôi thành đá tảng, gương mặt trở nên kiên quyết.
Lừa dối và bị lừa dối, và chết: ai biết? chúng ta là tro tàn và cát bụi.*

– Bá tước Alfred Tennyson, Maud

"Làm lại đi," Will đề nghị. "Cứ đi từ đầu tới cuối phòng xem. Bọn ang sẽ nói nếu thấy thuyết phục."

Tessa thở dài. Đầu cô ong ong và đáy mắt cũng vậy. Thật mệt mỏi khi phải học cách giả làm ma cà rồng.

Đã hai ngày trôi qua kể từ chuyến viếng thăm của tiểu thư Belcourt, và Tessa đã dành hầu hết thời gian để bắt chước sao cho giống ả ma cà rồng kia nhất, nhưng không mấy thành công. Cô vẫn thấy mình chỉ lướt trên tâm trí Camille, không thể tiến vào và nắm bắt suy nghĩ. Chính vì thế cô chẳng biết phải đi đứng, nói năng hay biểu cảm thế nào khi gặp các ma cà rồng tham dự tiệc của de Quincey – những kẻ Camille chắc chắn biết rất rõ, và Tessa cũng mong mình biết vậy.

Giờ cô đang trong thư viện, dành suốt mấy giờ sau bữa trưa để luyện cách đi như lướt kì lạ của Camille, và nói bằng cái giọng kéo dài cẩn trọng như cô ta. Cô đeo chiếc ghim cài mà một trong những người kí sinh của Camille, gã nhỏ thó nhăn nheo tên Archer, đã mang tới cùng một cái hộp. Trong đó đặt một chiếc váy để Tessa mặc tới bữa tiệc của de Quincey, nhưng nó quá nặng và lộng lẫy để mặc ban ngày. Tessa luyện tập với chiếc váy màu xanh trắng của mình, nhưng có điều nó quá bó ngực và lỏng eo mỗi khi cô biến thành Camille.

Jem và Will đã án ngữ trên một chiếc bàn dài đằng sau thư viện để giúp đỡ và đưa ra lời khuyên, nhưng cô lại thấy họ như đang mỉa móc sự kinh ngạc của cô. "Khi đi, em nhấc chân cao quá," Will tiếp tục. Anh đang mải dùng vạt áo trước cọ bóng quả táo, và có vẻ không thấy Tessa đang lườm mình. "Camille di chuyển nhẹ nhàng như con nai trong rừng, chứ không phải như vịt trên cạn."

"Em không đi như vịt."

"Anh thích vịt," Jem nhận xét rất khách quan. "Nhất là những con ở công viên Hyde." Anh liếc nhìn Will; cả hai cậu con trai đều đang đung đưa chân ngồi trên bàn. "Nhớ lần bồ cố thuyết phục tôi cho lũ vịt trời ăn bánh nhân thịt để xem có thể tạo ra giống vịt ăn thịt không chứ?"

"Chúng cũng ăn mà." Will hồi tưởng. "Lũ quỷ nhỏ khát máu đó. Đừng bao giờ tin vịt."

"Xin lỗi," Tessa nói. "Nếu các anh không định giúp em, cả hai có thể đi. Em không định nghe các anh nói huyên thuyên về lũ vịt."

"Sự thiếu kiên nhẫn của em," Will nói, "thật chẳng ra dáng tiểu thư gì cả." Anh vừa cười toe toét với cô vừa cắn táo. "Có lẽ bản chất ma cà rồng của Camille là cương quyết chăng?"

Giọng anh ngập ý đùa. Tessa thấy thật lạ. Chỉ vài ngày trước anh đã giận cô, sau đó căng thẳng xin cô giúp giấu việc Jem ho ra máu. Và giờ anh đang trêu chọc cô như thể cô là bạn của em gái anh, một người anh biết rõ, có lẽ quan tâm đến, nhưng không có chút cảm xúc bối rối nào.

Tessa cắn môi – và nhăn mặt trước cảm giác đau đột ngột. Răng nanh của Camille – của cô – bị khống chế bởi một bản năng cô không thể hiểu. Chúng dường như dài ra không hề báo trước, chỉ khi nó đột ngột cắm vào lớp da môi mỏng manh, cô mới nhận thấy sự hiện diện của chúng. Cô nếm thấy vị máu – máu của cô, mặn và nóng. Cô ấn ngón tay lên môi; khi cô rụt tay lại, những ngón tay đã dính máu.

"Kệ nó đi," Will nói, đặt quả táo xuống và đứng dậy. "Nó sẽ lành nhanh thôi."

Tessa đưa lưỡi chạm vào cái răng nanh bên trái. Nó đã thụt vào thành cái rằn bình thường. "Em không hiểu sao chúng lại trồi ra vậy!"

"Đói," Jem nói. "Em có nghĩ tới máu không?"

"Không."

"Em có nghĩ tới ăn thịt anh không?"

"Không!"

"Không ai trách em đâu," Jem nói. "Tính cậu ta khó chịu quá mà."

Tessa thở dài. "Làm Camille thật khó. Em không hiểu chút gì về cô ta, chứ đừng nói tới trở thành cô ta."

Jem nhìn kỹ cô. "Em có thể chạm vào suy nghĩ của cô ta không? Theo cách em chạm vào tâm tưởng những người em biến thành ấy?"

"Chưa. Em đang cố, nhưng thỉnh thoảng em mới thấy những ký ức hay hình ảnh thoáng qua. Ý nghĩ của cô ta có vẻ được bảo vệ tốt."

"Ừ, mong là em có thể vượt qua lưới bảo vệ đó trước tối mai," Will nói. "Hoặc chúng ta chẳng có mấy cơ may."

"Will," Jem nạt. "Đừng nói vậy."

"Bồ đúng," Will nói. "Tôi không nên đánh giá thấp kĩ năng của mình. Nếu Tessa gây chuyện, tôi chắc chắn có thể mở đường thoát khỏi lũ ma cà rồng khát máu kia."

Jem – đúng như thói quen, Tessa đang dần nhận ra – lờ tảng đi. "Có lẽ," anh nói, "em chỉ có thể chạm vào tâm tưởng những người đã chết chăng, Tessa? Có lẽ những vật đưa cho em đều đến từ những người họ giết."

"Không. Em chạm vào tâm tưởng của Jessamine khi em Biến Hình thành bạn ấy. Vậy gợi ý của anh là không thể. Nếu không đó sẽ là một quyền năng kinh khủng."

Jem đang nhìn cô bằng đôi mắt bạc trầm tư; có gì đó trong đôi mắt căng thẳng của anh khiến cô thấy khá khó chịu. "Em nhìn rõ tâm tưởng của người chết đến mức nào? Ví dụ, nếu anh đưa em một vật từng thuộc về ba anh, em có biết ông ấy nghĩ gì lúc lâm chung không?"

Đến lượt Will phát hoảng. "James, tôi không nghĩ…" anh mở miệng, rồi dừng lại khi cửa thư viện mở ra và Charlotte bước vào. Chị không đi một mình. Có ít nhất một tá người mà Tessa chưa thấy bao giờ theo sau.

"Enclave đấy," Will thì thầm rồi ra hiệu cho Jem và Tessa trốn sau một giá sách cao 2 mét. Từ chỗ ẩn náu, họ quan sát căn phòng đầy những Thợ Săn Bóng Tối – hầu hết là đàn ông. Nhưng Tessa thấy, trong đó cũng có hai phụ nữ.

Khi nhìn họ, Tessa bỗng nhớ lại lời Will nói về Boadicea, người phụ nữ mạnh bằng nhiều nam chiến binh cộng lại. Người phụ nữ cao hơn – bà ta chắc phải cao tới 1 mét 80 – có mái tóc trắng toát búi gọn sau gáy. Bà ta tầm sáu mươi tuổi và mang dáng vẻ quyền uy. Người thứ hai trẻ hơn, tóc đen, mắt như mắt mèo và khá kín đáo.

Những người đàn ông tạo thành một ngóm hợp rơ hơn. Người lớn tuổi nhất cao và mặc toàn đồ xám. Nước da và mái tóc của ông ta cũng xám xịt, gương mặt xương xẩu khắc khổ đi cùng cái mũi mảnh kiêu hãnh và cằm nhọn. Những nếp nhăn hiện rõ quanh khóe mắt và đôi má ông ta thì hóp lại. Đôi mắt ông ta vằn đỏ. Bên cạnh ông ta là người trẻ nhất trong nhóm, một cậu con trai không lớn hơn Jem hay Will là mấy. Anh ta đẹp theo kiểu gai góc, với những đường nét sắc sảo nhưng bình thường, mái tóc nâu rối và vẻ chăm chú.

Jem khụt khịt ngạc nhiên và khó chịu. "Gabriel Lightwood," anh lầm bầm với Will. "Cậu ta làm gì ở đây? Tôi tưởng cậu ta đang theo học ở Idris chứ."

Will không nhúc nhích. Anh đang mải ngướng* mày nhìn cậu con trai tóc nâu. Một nụ cười nhàn nhạt trên khóe môi anh.

"Đừng tranh cãi với cậu ta, Will," Jem vội nói. "Không phải ở đây. Tôi chỉ yêu cầu bồ có vậy thôi đấy."

"Bồ không thấy thế là quá nhiều à?" Will nói mà không nhìn Jem. Will thò đầu ra từ giá sách và quan sát Charlotte giục mọi người tiến về cái bàn lớn ở đầu phòng. Hình như chị đang yêu cầu mọi người ổn định chỗ ngồi.

"Frederick Ashdown và George Penhallow, mời hai người ngồi đây," Charlotte nói. "Lilian Highsmith, cô có thể ngồi bên bản đồ…"

"Henry đâu rồi?" Người đàn ông tóc xám hỏi không chút lịch sự. "Chồng cháu ấy? Với tư cách một trong những người đứng đầu Học Viện, cậu ta phải có mặt chứ."

Charlotte lưỡng lự một giây trước khi mỉm cười. "Chú Lightwood, chồng cháu tới ngay thôi," chị nói và Tessa nhận ra hai điều: Một, người đàn ông tóc xám kia rất có khả năng của bố của Gabriel Lightwood, và hai là, Charlotte đàn nói dối.

"Mong là vậy," ông Lightwood lầm bầm. "Một buổi họp của Enclave mà không có sự xuất hiện của người đứng đầu Học Viện – quả là cực kỳ bất thường." Rồi ông ta quay lại, dù Will đã thụt cổ vào sau cái giá sách, nhưng quá muộn. Người đàn ông nheo mắt. "Vậy ai ở đằng kia vậy? Ra đây xem nào!"

Will liếc nhìn Jem, người đang nhún vai một cách thuyết phục. "Trốn làm gì khi đằng nào họ chẳng lôi chúng ta ra, đúng không?"

"Kệ bọn anh," Tessa rít lên. "Em không muốn Charlotte giận em nếu chúng ta không được phép ở đây."

"Đừng lo. Em không biết gì về buổi họp của Enclave, và Charlotte hoàn toàn hiểu điều đó," Will nói. "Chị ấy luôn biết phải đổ lỗi cho ai." Anh cười toe toét. "Nhưng anh khuyên em nên trở lại làm mình đi. Không cần khiến mấy ông già kia tăng xông đâu."

"Ồ!" Tessa suýt quên mình đang cải trang làm Camille. Cô vội lột bỏ lớp vỏ, và khi ba người họ rời khỏi giá sách, cô đã là chính mình.

"Will." Charlotte thở dài khi thấy anh và lắc đầu trước Tessa và Jem. "Chị đã bảo Enclave sẽ họp lúc bốn giờ rồi cơ mà."

"Thế ạ?" Will nói. "Chắc em quên mất. Em đãng trí quá." Anh liếc ngang dọc rồi mỉm cười. "Chào Gabriel."

Anh chàng tóc nâu lườm đáp lại câu chào của Will. Anh ta có đôi mắt xanh lục rất sáng, và khi nhìn Will, môi anh ta mím lại tỏ ý khinh mạn. "William," cuối cùng anh ta nói, với chút nỗ lực. Anh ta nhìn sang Jem. "Và James. Cả hai là trẻ con hay sao mà đi coi trộm buổi hộ của Enclave thế hử?"

"Cậu thì khác gì?" Jem nói.

"Tháng sáu này tôi mười tám rồi," Gabriel nói, dựa hết cỡ vào ghế khiến chân rời mặt đất. "Tôi có quyền tham gia các hoạt động của Enclave."

"Mừng cho cậu." Người phụ nữ tóc trắng Tessa thấy thật vương giả nói. "Lottie, đây là* chính là pháp sư mà cháu đã nói tới phải không?" Câu hỏi dành cho Charlotte, nhưng ánh mắt người phụ nữ dừng lại trên Tessa. "Con bé không giống pháp sư lắm."

"Lần đầu tiên gặp Magnus Bane, tôi cũng thấy vậy," ông Lightwood nói, hiếu kỳ nhìn Tessa. "Vậy giờ cháu hãy chứng minh đi. Hãy cho chúng ta thấy cháu có thể làm gì."

"Cháu không phải pháp sư," Tessa bực bội phủ nhận.

"Nhưng cháu phải là gì đó," người phụ nữ lớn tuổi*. "Nếu không phải pháp sư, vậy là gì nào?"

"Chúng ta sẽ tìm hiểu sau." Charlotte đứng dậy. "Gray đã chứng minh sự trong sạch với vợ chồng cháu. Thế là đủ – ít nhất tới khi Enclave quyết định muốn sử dụng quyền năng của cô ấy."

"Tất nhiên rồi," Will nói. "Chúng ta sẽ không thể thành công trong kế hoạch này nếu không có cô ấy…"

Gabriel ấn ghế về phía trước với lực làm chân ghế trước đập thình xuống sàn nhà. "Chị Branwell," anh ta giận dữ nói, "William đã đủ tuổi tham gia buổi họp của Enclave chưa?"

Charlotte lần lượt nhìn từ gương mặt đỏ lựng của Gabriel sang gương mặt không chút cảm xúc của Will. Chị thở dài. "Đúng, cậu ấy chưa đủ tuổi. Will, Jem, hai em làm ơn ra ngoài đợi cùng Tessa."

Will cau mặt, nhưng Jem cảnh cáo và anh vẫn im lặng. Gabriel Lightwood đắc chí. "Tôi sẽ đưa các cậu ra," anh ta tuyên bố và

đứng bật dậy. Anh ta đẩy cả ba ra khỏi thư viện, rồi cũng ra hành lang theo. "Cậu," anh ta quát Will, giọng nhỏ để người trong thư viện không nghe được. "Cậu biết cách làm xấu mặt Thợ Săn Bóng Tối ở mọi lúc mọi nơi."

Will dựa người vào tường và nhìn Gabriel bằng đôi mắt xang lạnh lùng. "Tôi không biết rằng ngoài bố cậu ra lại có người có thể làm xấu mặt Thợ Săn Bóng Tối…"

"Tôi sẽ rất cảm ơn nếu cậu không nhắc tới gia đình tôi," Gabriel gầm ghè và đưa tau ra sau đóng cửa thư viện lại.

"Không may là tôi chẳng thèm cái lòng biết ơn của cậu," Will nói.

Gabriel nhìn anh bằng đôi mắt bừng lửa giận. Nhìn anh ta, Tessa bỗng nghĩ tới một người, nhưng cô không nhớ đích xác là ai.

"Cái gì?" Gabriel gầm lên.

"Ý cậu ấy là," Jem giải thích, "cậu ấy không quan tâm tới lời cảm ơn cảm huệ của cậu."

Má Gabriel sậm lại. "Nếu không phải vì cậu chưa đủ tuổi, Herodale, chúng ta đã đọ kiếm rồi. Chỉ cậu và tôi, đến chết. Tôi sẽ xẻ cậu thành từng khúc…"

"Dừng lại đi, Gabriel," Jem xen ngang trước khi Will kịp trả lời. "Kéo Will vào một cuộc đấu tay đôi chẳng khác nào đánh chó sau khi cậu nhử nó cắn cậu. Cậu biết tính cậu ấy thế nào mà."

"Cảm ơn rất nhiều, James," Will nói nhưng không buồn rời mắt khỏi Gabriel. "Tôi đánh giá cao sự đánh giá của bồ với tính cách tôi."

Jem nhún vai. "Tôi nói thật đấy chứ."

Gabriel dành cho Jem cái nhìn hắc ám. "Đừng chõ mũi vào, Carstairs. Chuyện không liên quan tới cậu."

Jem tới gần cửa và Will hơn. Will đang đứng hoàn toàn im lặng, đáp trả ánh mắt lạnh lẽo của Gabriel bằng cái nhìn tương tự. Tessa bắt đầu rợn tóc gáy. "Nếu chuyện liên quan tới Will, nó cũng liên quan tới tôi," Jem nói.

Gabriel lắc đầu. "Cậu là một Thợ Săn Bóng Tối lịch sự và là một quý ông. Cậu có… những điểm yếu, nhưng không ai trách cậu vì cái đó. Nhưng chuyện này…" Anh ta dẩu môi về phía Will. "Thứ hạ đẳng này chỉ lôi cậu xuống bùn thôi. Tìm một người khác làm parabatai của cậu đi. Không ai mong Will Herodale sống qua tuổi mười chín, và sẽ chẳng ai thương tiếc nếu cậu ta qua đời, hay…"

Tessa chịu hết nổi rồi. Không kịp nghĩ, cô đã buột miệng phẫn nộ nói, "Anh ăn nói hay nhỉ!"

Gabriel, bị ngắt ngang, nhìn có vẻ choáng như thể vừa thấy một tấm thảm tường biết nói. "Xin lỗi?"

"Anh nghe rồi đấy. Nói với một người rằng chẳng ai thương tiếc nếu người đó qua đời thật không chấp nhận nổi!" Cô tóm lấy ống tay áo Will. "Đi nào Will. Cái… cái người này… rõ ràng không đáng để anh tốn thời gian."

Will cực kỳ hưng phấn. "Quá đúng."

"Cô… cô…" Gabriel hơi lắp bắp, giật mình nhìn Tessa. "Cô không hề biết cậu ta đã làm gì…"

"Và tôi cóc quan tâm. Tất cả các anh đều là Nephilim, đúng không? Đúng không? Người ta bảo gà cùng một mẹ chớ hoài đá nhau cơ mà." Tessa nhíu mày với Gabriel. "Ang nợ Will một lời xin lỗi."

"Tôi," Gabriel nói, "tôi thà phải nhìn mình bị moi ruột buộc chơi còn hơn xin lỗi đồ sâu bọ kia."

"Tuyệt," Jem ôn tồn nói. "Cậu không muốn vậy thật đâu. Tất nhiên tôi không muốn nói tới phần Will là sâu bọ, mà về ruột ấy. Nghe kinh quá."

"Tôi nói vậy đấy," Gabriel nói bằng cách so sánh khác. "Tôi thà bị ném vài vạc độc quỷ Malphas và bị mục ruỗng tới chỉ còn xương vẫn hơn."

"Thật sao," Will nói. "Vì tôi tình cờ biết một thằng cha bán vạc…"

Cửa thư viện mở và ông Lightwood bố đứng tại đó. "Gabriel," ông ta lạnh lùng bảo. "Con định tham gia buổi họp – buổi họp Enclave đầu tiên, nếu bố phải nhắc con – hay ở ngoài này chơi với lũ trẻ kia?"

Không ai đặc biệt hài lòng với lời nhận xét đó, nhất là Gabriel. Anh ta nuốt khan, gật đầu, lườm Will lần cuối rồi theo bố mình trở lại thư viện sau khi đóng sầm cửa sau lưng.

"Ờ," Jem nói sau khi cửa đã đóng sau lưng Gabriel. "Chuyện này đúng là tệ như tôi đoán. Đây là lần đầu tiên bồ gặp hắn kể từ tiệc giáng sinh năm ngoái hả?" anh hỏi Will.

"Ừ," Will đáp. "Bồ nghĩ tôi nên bảo là tôi nhớ hắn không?"

"Không," Jem nói.

"Anh ta luôn xấu tính vậy sao?" Tessa hỏi.

"Em nên gặp anh trai hắn," Jem nói. "Sau đó em sẽ thấy Gabriel ngọt ngào tựa bánh mì gừng vậy. Anh trai Gabriel còn ghét Will hơn."

Will cười và quay người đi xuống hành lang, vừa đi vừa huýt sáo. Sau một thoáng lưỡng lự, Jem đi theo, ra hiệu cho Tessa nối gót.

"Sao Gabriel Lightwood ghét anh vậy, Will?" Tessa hỏi. "Anh làm gì anh ta thế?"

"Anh chẳng làm gì hắn," Will vừa nói vừa rảo bước. "Hắn ghét anh vì chuyện giữa anh và em gái hắn."

Jem nhún vai, trả lời cái nhìn thắc mắc mà Tessa vừa gửi đến anh. "Ở đâu có Will, ở đó có nửa tá những cô gái giận dự nói cậu ta cướp đi sự trinh trắng của họ."

"Thật sao?" Tessa hỏi và vội đuổi theo hai cậu con trai. Cô chỉ đi được tới vậy khi mặc chiếc váy quá nặng nề chạm vào mắt cá theo mỗi bước di chuyển. Đám váy vóc mua ở đường Bond được chuyển tới vào hôm qua, và cô chỉ đang làm quen với việc mặc đồ đắt tiền. Cô nhớ những chiếc váy nhẹ nhàng vẫn mặc hồi bé, hồi đó cô có thể chạy theo anh, đá vào mắt cá anh và lao vụt đi mà không sợ anh đuổi kịp. Cô thoáng tự hỏi chuyện gì sẽ xảy ra nếu cô làm điều tương tự với Will. Cô không nghĩ mình sẽ có lợi thế, dù ý nghĩ đó cũng khá hay ho. "Cướp đi sự trinh trắng ấy."

"Em hỏi nhiều quá đấy," Will nói, quành sang trái và đi lên cầu thang hẹp. "Phải không?"

"Vâng," Tessa nói, tiếng giày cao gót gõ cồng cộc trên bậc đá khi cô đi theo Will lên. "Parabatai là gì? Anh nói bố Gabriel làm xấu mặt Thợ Săn Bóng Tối là sao?"

"Parabatai trong tiếng Hy Lạp chỉ một người lính bắt cặp với người đánh xe ngựa," Jem nói, "nhưng trong ngôn ngữ Nephilim, nó nghĩa là một nhóm hai nam chiến binh thề bảo vệ nhau."

"Nam sao?" Tessa hỏi. "Không thể có một nhóm hai người phụ nữ hay một nam một nữ à?"

"Anh tưởng em bảo phụ nữ không đam mê giết chóc," Will nói mà không ngoái lại. "Còn về bố Gabriel, cứ coi là ông ta thích quỷ và cư dân Thế Giới Ngầm hơn mức cần thiết đi. Anh sẽ ngạc nhiên nếu vài lần viếng thăm vào ban đêm đến một số ngôi nhà nhất định tại Shadwell không khiến ông ấy mắc bệnh đậu mùa quỷ."

"Đậu mùa quỷ á?" Tessa vừa hoảng hốt vừa thấy thú vị.

"Cậu ấy bịa ra đấy," Jem vội trấn an. "Thật sao, Will? Bọn tôi phải bảo bao nhiêu lần nữa là không có bệnh đậu mùa quỷ đây?"

Will dừng lại trước cánh cửa nhỏ ở góc cầu thang. "Chắc là cái này," anh nói như thể với chính mình và vặn nắm đấm. Khi không được, anh rút thnh stele khỏi túi áo và vẽ một Ấn Ký lên cửa. Nó bật mở, kèm theo một cơn mưa bụi. "Hẳn đây là nhà kho."

Jem đi theo vào, và Tessa theo sau một lát. Cô bước vào một căn phòng nhỏ chỉ nhờ ánh sáng chiếu qua độc nhất một ô cửa sổ cao cao trên tường chiếu tỏ. Luồng sáng ùa vào, chiếu rõ một khoảng vuông chứa đầy những hòm và thùng. Nó sẽ giống với phòng kho của bất cứ nhà nào nếu không đó* đống vũ khí cũ dựng ở góc: những thanh kiếm bản rộng và chùy đinh nặng nề và gỉ sét.

Will đẩy một cái thùng sang bên để lấy chỗ trống. Bụi được dịp bay tứ tán. Jem ho hắng và lườm quở trách. "Nếu không phải vì động cơ của bồ có phần mơ hồ," anh nói, "chắc có người sẽ nghĩ bồ lôi bọn tôi đến đây để giết đấy."

"Không phải giết," Will nói. "Đợi đã. Tôi cần đẩy thêm một thùng nữa."

Khi anh đẩy cái thùng nặng ra tường, Tessa liếc nhìn Jem. "Gabriel bảo," cô nói nhỏ để Will không nghe thấy, "anh có điểm yếu là sao?"

Đôi mắt bạc của Jem mở to hơn chút trước khi anh nói. "Việc anh đau ốm liên miên ấy mà."

Tessa biết anh đang nói dối. Cái vẻ khi nói dối của anh giống hệt Nate – ánh mắt anh quá sáng khiến cô không tin anh nói thật. Nhưng trước khi cô kịp nói gì, Will đã đứng thẳng dậy và tuyên bố. "Rồi. Ngồi xuống đi."

Sau đó anh ngồi bệt xuống nền nhà bám đầy bụi bẩn; Jem tới ngồi cạnh, nhưng Tessa hơi do dự. Will, rút thanh stele, ngước nhìn cô cười đểu giả. "Không định ngồi cùng bọn anh hả Tessa? Chắc em không muốn làm hỏng bộ váy đẹp Jessamine mua cho."

Quả là vậy. Tessa không muốn làm hỏng bộ đồ đẹp nhất cô có. Nhưng giọng châm biếm của Will khiến cô bực hơn việc làm hỏng bộ váy. Cô ngẩng cao đầu, tới ngồi đối diện hai cậu con trai và ba người tạo thành một hình tam giác.

Will ấn mũi stele lên nền sàn bẩn thỉu, và bắt đầu vẽ. Những nét to dày hiện lên từ đó, và Tessa hào hứng quan sát. Cách thanh stele vẽ không có gì đặc biệt hay đẹp đẽ – không giống mực chảy ra từ đầu bút, mà giống như thể những đường nét vẫn ở đó, chỉ chờ Will khám phá ra thôi.

Anh mới vẽ được nửa thì Jem kêu lên ngờ ngợ, rõ ràng nhận ra Ấn Ký bạn vẽ. "Bồ…" anh mở miệng, nhưng Will giơ bàn tay còn rảnh lên và lắc đầu.

"Đừng," Will nói. "Chỉ cần tôi bất cẩn thôi, chúng ta sẽ rơi thẳng xuống đấy."

Jem đảo tròng mắt, nhưng có vẻ không ăn thua; Will đã làm xong và đang nhấc thanh stele lên khỏi họa tiết vừa thành hình. Tessa khẽ ré lên khi thấy sàn nhà dưới chân dường như rung động… rồi trong như kính. Nhoài người tới mà quên hẳn cái váy, cô nhìn qua đó như nhìn qua kính.

Bên dưới là thư viện. Cô có thể thấy cái bàn tròn lớn và Enclave ngồi ở đó, Charlotte ngồi giữa Benedict Lightwood và người phụ nữ tóc trắng duyên dáng. Thậm chí từ trên này Tessa cũng nhận ra Charlotte qua mái tóc búi gọn gàng và bàn tay huơ nhanh trong lúc nói.

"Sao lại vào phòng này?" Jem thì thầm hỏi Will. "Sao không chọn kho vũ khí? Nó ngay cạnh thư viện cơ mà."

"Âm thanh phân tán," Will nói. "Trên này nghe dễ hơn. Hơn nữa, nếu ai đó nổi hứng rẽ sang kho vũ khí trên đường tới buổi họp và thấy chúng ta đang nghe lén thì sao? Chuyện đó từng xảy ra rồi."

Tessa háo hức nhìn xuống, nhận ra đúng là cô có nghe thấy những tiếng thì thào. "Họ nghe thấy chúng ta không?"

Will lắc đầu. "Chữ rune này chỉ có tác dụng một chiều thôi." Anh nhíu mày và nhoài tới. "Họ đang nói gì thế?"

Ba người họ im lặng, và tiếng Benedict Lightwood vang lên rõ ràng. "Tôi không biết chuyện đó, Charlotte," ông ta nói. "Kế hoạch này mạo hiểm quá."

"Nhưng chúng ta không thể để de Quincey tự tung tự tác được," Charlotte tranh luận. "Hắn là thủ lĩnh ma cà rồng của Luân Đôn. Những Đứa Con của Màn Đêm sẽ noi gương hắn. Nếu chúng ta cho phép hắn tự do phá Luật, thông điệp nào sẽ được gửi khắp Thế Giới Ngầm đây? Nephilim không còn đủ sức bảo vệ mọi người sao?"

"Theo như tôi hiểu," Lightwood nói, "cháu sẵn lòng tin tiểu thư Belcourt rằng de Quincey, đồng minh lâu nay của Clave, thực sự sát hại người phàm trong nhà hắn?"

"Cháu không biết vì sao chú ngạc nhiên, Benedict." Giọng Charlotte nhuốm màu bực dọc. "Chú cho rằng chúng ta nên lờ báo cáo của cô ta đi, dù trước đây cô ta luôn cho chúng ta tin tức chính xác? Và rằng nếu cô ta nói thật, thì từ giờ máu người phàm đổ dưới tay de Quincey là do lỗi của chúng ta ư?"

"Đấy là chưa kể chuyện chúng ta bị Luật ràng buộc phải điều tra mọi báo cáo nào* rằng Hiệp Ước bị vi phạm," người đàn ông gầy gò tóc đen ở cuối bàn nói. "Ông hiểu rõ chuyện như chúng tôi mà, Benedict. Ông chỉ đang cứng đầu thôi."

Charlotte thở dài khi mặt Lightwood tối sầm lại. "Cảm ơn, George. Tôi vô cùng biết ơn," chị nói.

Người phụ nữ cao ráo vừa gọi Charlotte là Lottie khẽ cười. “Charlotte, đừng nghiêm trọng hóa vấn đề,” bà ta nói. “Cháu phải thừa nhận rằng toàn bộ chuyện này quá ư kỳ lạ. Một cô gái biến hình rất có thể là pháp sư, một nhà thổ chứa đầy tử thi, và kẻ chỉ điểm thề đã bán cho de Quincey một vài linh kiện cơ khí – cháu cho đó là bằng chứng đáng giá nhất nhưng lại không chịu tiết lộ danh tính kẻ chỉ điểm.”

“Cháu thề không để ông ta dây vào chuyện này rồi,” Charlotte phản kháng. “Ông ta sợ de Quincey.”

“Ông ta là Thợ Săn Bóng Tối sao?” Lightwood hỏi. “Còn nếu không phải, ông ta không đáng tin.”

“Thật sao, Benedict, quan điểm của ông lỗi thời quá đấy,” người phụ nữ mắt mèo nói. “Nói chuyện với chú làm tôi tưởng Hiệp Định chưa từng tồn tại cơ đấy.”

“Lilian nói đúng, ông lố bịch quá đấy, Benedict ạ,” George Penhallow nói. “Tìm những người chỉ điểm hoàn toàn đáng tin cậy giống như tìm một cô nhân tình còn trinh tiết vậy. Nếu họ còn trinh trắng, họ sẽ chẳng ngó ngàng tới ông. Một người chỉ điểm chỉ cung cấp thong tin; nhiệm vụ của chúng ta là tìm hiểu thông tin, đúng như Charlotte đề nghị.”

“Tôi chỉ ghét thấy sức mạnh của Enclave bị sử dụng sai trong trường hợp này,” Lightwood hòa nhã nói. Tessa thấy thật lạ khi nghe một nhóm người lớn nói chuyện không dung kính ngữ, chỉ gọi thẳng tên. Nhưng có vẻ đó là phong tục của Thợ Săn Bóng Tối. “Ví dụ, nếu có một ma cà rồng căm ghét thủ lĩnh của mình, hoặc muốn thấy anh ta thoái vị, còn cách nào tốt hơn là để Clave làm việc bẩn thỉu đó giùm mình?”

“Chết tiệt,” Will lầm bầm và liếc nhìn Jem. “Sao ông ta biết nhỉ?”

Jem lắc đầu, như nói Tôi không biết.

“Biết gì?” Tessa thì thầm, nhưng bị giọng Charlotte và người phụ nữ tóc trắng át đi.

“Camille không bao giờ làm chuyện đó!” Charlotte phản đối. “Thứ nhất, cô ta không ngốc. Cô ta biết nói dối chúng ta sẽ đem đến hậu quả gì!”

“Benedict nói đúng,” bà kia nói. “Sẽ tốt hơn nếu một Thợ Săn Bóng Tối chứng kiến hắn phạm Luật…”

“Mục đích của toàn bộ kế hoạch này là vậy,” Charlotte nói. Có chút gì đó khác lạ trong giọng chị. Hình như chị đang lo.lắng và muốn chứng tỏ bản thân. Tessa thấy thương chị. “Để chứng kiến de Quincey phạm luật, thưa dì Callida.”

Tessa giật mình thảng thốt.

Jem ngước lên. “Đúng, bà ấy là dì của Charlotte,” anh nói. “Trước đây, anh trai bà ấy – bố Charlotte – điều hành Học Viện này. Bà ấy thích ra lệnh cho người khác. Nhưng tất nhiên bà ấy luôn làm việc tùy ý.”

“Đúng,” Will đồng tình. “Bồ biết bà ta từng gạ gẫm tôi không?”

Jem có vẻ không tin chuyện đó lấy chút nào. “Không đâu.”

“Có đó,” Will khẳng định. “Chuyện đó vô cùng tai tiếng. Nếu bà ấy không làm tôi sợ phát khiếp, chắc tôi đã đồng ý rồi.”

Jem chỉ lắc đầu và chuyển sự chú ý sang quang cảnh trong thư viện. “Chúng tôi còn tìm thấy dấu ấn của de Quincey,” Charlotte đang nói, “trong ả người máy. Bằng chứng đó chứng minh hắn chắc chắn liên quan tới những sự việc này. Chính vì vậy, chúng ta càng phải điều tra.”

“Cô đồng ý,” Lilian nói. “Cô rất quan tâm tới những sinh vật cơ đó. Tạo ra những cô gái chạy cơ là một chuyện, nhưng nếu hắn tạo ra một đội quân chạy cơ thì sao?”

“Đó chỉ là suy đoán mà thôi,” Frederick Ashdown nói.

Lilian phẩy tay gạt đi. “Người máy không phải đồng minh của thiên thần hay quỷ dữ; nó không phải con của Chúa Trời hay Sa–tăng. Vũ khí của chúng ta có tiêu diệt được nó không?”

“Tôi nghĩ chị đang tưởng tượng ra một vấn đề không tồn tại,” Benedict Lightwood nói. “Người máy xuất hiện từ nhiều năm nay; người phàm thích thứ đó. Nó đâu có đe dọa chúng ta gì chứ?”

“Nhưng chưa có một người máy nào được phép thuật tạo ra,” Charlotte nói.

“Cháu cũng biết thế cơ mà.” Lightwood có vẻ sốt ruột.

Charlotte ngồi thẳng lưng; Chỉ Tessa và hai cậu con trai kia mới thấy đôi bàn tay chị đang đan chặt lấy nhau. “Benedict, ý chú là chúng ta có thể đang xử oan cho de Quincey vì một chuyện hắn không làm, và gây nguy hiểm cho mối quan hệ giữa Những Đứa Con của Màn Đêm và Nephilim. Cháu đúng chứ?”

Benedict Lightwood gật đầu.

“Nhưng kế hoạch của Will là quan sát de Quincey. Nếu chúng ta không thấy hắn phạm Luật, chúng ta sẽ chẳng làm gì hắn hết và mối quan hệ giữa hai chủng tộc không bị tổn hại gì. Nếu chúng ta thấy hắn phạm Luật, vật mối quan hệ đó là lừa bịp. Chúng ta không cho phép lạm dụng Luật Hiệp Ước, dù… sẽ tiện hơn nếu chúng ta cứ lờ nó đi.”

“Tôi đồng ý với Charlotte,” Gabriel Lightwood lần đầu tiên lên tiếng, khiến Tessa vô cùng ngạc nhiên. “Tôi thấy kế hoạch đó khả thi. Trừ phần cô gái Biến Hình đi cùng Will Herodale. Cậu ta chưa đủ tuổi tham dự buổi họp này. Sao cậu ấy đáng để chúng ta gửi gắm nhiệm vụ nặng nề đến vậy?”

“Đồ xun xoe,” Will chửi, tới gần hơn như muốn vươn tay qua cái cổng phép thuật và lao vào thụi Gabriel vài cú. “Tôi mà thấy hắn đi một mình thì…”

“Nên để tôi đi cùng cô ấy,” Gabriel tiếp tục. “Tôi có thể trông chừng cô ấy tốt hơn chút. Thay vì chỉ bảo vệ chính mình.”

“Treo cổ hắn là còn nhẹ,” Jem nín cười và đồng tình.

“Tessa biết Will,” Charlotte tranh cãi. “Cô ấy tin Will.”

“Không đến mức đó đâu,” Tessa lầm bầm.

“Hơn nữa,” Charlotte nói, “chính Will đã đề ra kế hoạch này, de Quincey sẽ nhận ra Will từng đến câu lạc bộ Xứ Quỷ. Will biết

phải tìm gì trong nhà de Quincey cho thấy mối liên quan giữa hắn với đám người máy và những người phàm bị sát hại. Gabriel, Will là điều tra viên có tài, một Thợ Săn Bóng Tối tốt. Cậu phải dành lời khen ngợi đó cho Will thôi."

Gabriel ngồi trở lại ghế, khoanh tay trước ngực. "Còn lâu tôi mới khen cậu ta."

"Vậy Will và nữ pháp sư của cháu sẽ vào nhà, chịu đựng bữa tiệc của de Quincey tới khi chứng kiến hắn phạm Luật, rồi ra hiệu cho chúng ta… như thế nào?" Lilian nói.

"Bằng phát minh của Henry," Charlotte nói. Giọng chị có chút – chỉ một chút – run rẩy. "Máy Lân Tinh. Nó tạo ra một luồng sáng phù thủy cực mạnh làm bừng sáng tất cả các ô cửa sổ trong nhà de Quincey trong chốc lát. Đó là tín hiệu."

"Lạy Chúa lòng lành, lại một phát minh của Henry nữa sao," George nói.

"Lúc trước máy Lân Tinh có trục trặc chút ít, nhưng Henry đã cho tôi xem tối qua," Charlotte phản đối. "Nó hoạt động hoàn hảo."

Frederick khịt mũi. "Nhớ lần cuối Henry bảo chúng ta dùng phát minh của anh ta chứ? Chúng ta phải lau ruột cá dính trên bộ đồ đi săn cả ngày trời."

"Nhưng nó không được dùng gần nguồn nước…" giọng Charlotte vẫn run, nhưng những người khác đã át tiếng chị, vui vẻ nói về những phát minh thất bại của Henry và hậu quả kinh khủng sau đó. Chị đành nín thinh. Charlotte tội nghiệp, Tessa nghĩ. Charlotte, với tinh thần trách nhiệm cực kì cao, đã bị người khác lấn lướt.

"Chỉ có lũ khốn nạn mới át lời chị ấy như thế," Will lầm bầm. Tessa kinh ngạc nhìn anh. Anh đang chăm chú nhìn quang cảnh bên dưới và nắm chặt tay lại. Vậy là anh ấy quý Charlotte, cô nghĩ và ngạc nhiên khi* trước niềm vui của bản thân. Vậy là có thể Will cũng có cảm xúc.

Nhưng tất nhiên, dù anh có cảm xúc hay không chẳng liên quan tới cô. Cô vội chuyển sang nhìn Jem và thấy sắc mặt anh cũng tương tự. Anh cắn môi. "Henry đâu? Giờ anh ấy phải tới rồi chứ?"

Như để trả lời, cửa nhà kho bật mở và ba người thấy Henry mắt mở to tóc dựng ngược đứng ở ngưỡng cửa. Anh ấy đang nắm cái ống đồng có nút đen ở cạnh bên đã làm Will suýt gãy tay khi ngã từ trên tủ xuống.

Will sợ sệt nhìn nó. "Bỏ cái vật phát sáng đó xa em ra."

Henry, mặt đỏ lựng và đổ mồ hôi, hoảng hốt nhìn họ. "Anh đang tìm thư viện, Enclave…"

"Đang họp," Jem nói. "Đúng, bọn em biết. Nó ở dưới đây một tầng, Henry. Cửa thứ ba bên phải. Và anh nên đi đi. Charlotte đang đợi anh."

"Anh biết," Henry rền rĩ. "Lóe sáng, lóe sáng. Anh chỉ cố làm cho máy Lân Tinh hoạt động tốt thôi mà."

"Henry," Jem nói, "Charlotte cần anh."

"Đúng." Henry quay người như định lao ra khỏi phòng, rồi quay phắt lại và nhìn họ. Vẻ bối rối hiện lên trên gương mặt lấm tấm tàn nhang của Henry, như thể giờ anh mới thắc mắc vì sao Will, Tessa và Jem lại cùng ngồi chồm hỗm trong nhà kho không ai sử dụng này. "Mà ba em làm gì ở đây vậy?"

Will nghiêng đầu, mỉm cười với Henry. "Chơi đố chữ ạ," anh nói.

"À. Vậy được rồi," Henry nói và lao khỏi phòng, đóng cửa lại sau lưng.

"Chơi đố chữ hả?" Jem khụt khịt tỏ ý ghét bỏ, rồi lại nhoài tới, chống tay lên đầu gối khi giọng Callida vang lên. "Thành thật mà nói, Charlotte," bà ta đang nói, "đến bao giờ cháu mới chịu thừa nhận rằng Henry không hề tham gia công việc điều hành Học Viện, và cháu phải tự gánh vác tất cả? Có lẽ cháu được James Carstairs và Will Herodale giúp, nhưng cả hai đều chưa qua mười bảy tuổi. Hai đứa có thể giúp cháu tới mức nào?"

Charlotte lầm bầm phản đối gì đó.

"Công việc điều hành Học Viện quá vất vả với một người, nhất là một người ở độ tuổi cháu," Benedict nói. "Cháu mới hai mươi ba. Nếu cháu chịu từ chức…"

Mới hai mươi ba! Tessa kinh ngạc. Cô tưởng Charlotte lớn tuổi hơn, có lẽ vì ở chị toát ra cảm giác tranh đua.

"Quan tổng tài Wayland bổ nhiệm vợ chồng cháu điều hành Học Viện từ năm năm trước," Charlotte cuối cùng cũng mở lời phản pháo. "Nếu chú có vấn đề gì với lựa chọn đó, mời chú nói chuyện với ông ấy. Trong lúc đó, cháu vẫn điều hành Học Viện theo cách cháu thấy phù hợp."

"Kế hoạch này sẽ thông qua biểu quyết chứ?" Benedict Lightwood nói. "Hay giờ cháu điều hành bằng lệnh?"

"Đừng nực cười vậy, Lightwood, tất nhiên là thông qua bỏ phiếu rồi," Lilian bực dọc nói, mà không cho Charlotte cơ hội trả lời. "Những ai đồng ý theo dõi de Quincey, nói tán thành."

Tessa ngạc nhiên khi nghe rất nhiều tiếng tán thành, mà không có tiếng phủ quyết nào. Cuộc thảo luận nảy lửa đến mức cô chắc chắn ít nhất một Thợ Săn Bóng Tối sẽ cố chuồn đi. Jem thấy vẻ giật mình của cô và mỉm cười. "Họ luôn như vậy đấy," anh lầm bầm. "Họ thích dùng mánh khóe để dành lợi về mình, nhưng không ai dám phủ quyết vấn đề thế này. Họ quá hèn mà."

"Rất tốt," Benedict nói. "Vậy thì tối mai. Mọi người chuẩn bị cả chưa? Có gì…"

Cửa thư viện bật mở, và Henry bước vào – mắt mở to và tóc còn dựng hơn lúc trước. "Tôi đây!" anh tuyên bố. "Không quá muộn chứ?"

Charlotte đưa tay che mặt.

"Henry," Benedict Lightwood lạnh nhạt nói. "Thật mừng được thấy cháu. Vợ cháu vừa thông báo về phát minh mới nhất của cháu. Máy Lân Tinh, đúng chứ?"

"Đúng!" Henry tự hào giơ Máy Lân Tinh lên. "Nó đây. Và cháu hứa nó sẽ hoạt động đúng như quảng cáo. Thấy không?"

"Không cần biểu diễn đâu," Benedict vội nói nhưng quá muộn. Henry đã ấn nút. Một luồng sáng rực rỡ lóe lên và ánh sáng trong

phòng đột ngột tịt ngóm, để lại Tessa nhìn vào khoảng đen không đèn đóm. Những tiếng thở gấp gáp từ dưới vọng lên. Tiếp đó là một tiếng ré và gì đó rơi xuống đất, vỡ tan tành. Vang lên rõ nhất là tiếng chửi thề rất ngọt của Benedict Lightwood.

Will ngước lên và mỉm cười. "Tình hình khiến anh ngượng thay cho Henry," anh vui vẻ nhận xét, "nhưng xem cũng thỏa lòng nhỉ?"

Tessa không thể nào không đồng ý với cả hai nhận xét kia.

Chương 10: Những ông hoàng tái nhợt

Tôi thấy những ông hoàng tái nhợt
Những chiến binh mang nước da của người chết

- John Keats, La Belle Dame Sans Merci

Khi chiếc xe ngựa lọc cọc đi trên phố Strand, Will đưa bàn tay đeo găng đen vén rèm cửa sổ, để chút ánh đèn khí vàng vọt chiếu vào không gian tối tăm trong cỗ xe. "Có vẻ," anh nói, "tối nay sẽ mưa."

Tessa nhìn theo; ngoài cửa sổ, bầu trời xám xịt và nhiều mây - Tessa thấy đó là điều bình thường với Luân Đôn. Những người đàn ông đội mũ và mặc áo bành tô vội vã đi trên vỉa hè, vai co lại vì những đợt gió rét mang theo bụi than, mùi phân ngựa cùng tất cả những thứ mùi làm cay mắt khác. Một lần nữa, Tessa nghĩ mình có thể ngửi thấy mùi sông Thames.

"Có nhà thờ ở giữa đường à?" cô phân vân.

"Đó là nhà thờ St. Mary le Strand," Will nói, "có một câu chuyện dài về nó, nhưng giờ anh không kể cho em nghe đâu. Em có nghe điều gì anh vừa nói không?"

"Em có," Tessa nói, "tới lúc anh huyên thuyên về mưa. Ai quan tâm tới mưa chứ? Chúng ta đang trên đường tới… một sự kiện của xã hội ma cà rồng, em thì không biết nên cư xử ra sao, còn tính đến giờ phút này, anh chẳng giúp được em mấy."

Khóe miệng Will nhếch lên. "Chỉ cần cẩn trọng. Khi chúng ta tới nhà, em không được nhìn anh xin giúp đỡ hay hướng dẫn. Hãy nhớ anh là người kí sinh của em. Em giữ anh vì máu - máu khi em cần - và không gì khác."

"Vậy tối nay anh sẽ không nói một lời nào," Tessa nói.

"Trừ khi em ra lệnh." Will nói.

"Tối nay có vẻ tốt đẹp hơn em nghĩ rồi đấy."

Will giả bộ không nghe thấy. Anh dùng tay phải siết cái cùm giấu dao vào cổ tay trái. Anh nhìn ra ngoài cửa sổ, như đang ngắm nghía cái gì đó cô không thấy. "Em có thể nghĩ ma cà rồng là một loại quái vật hung dữ, nhưng một vài ma cà rồng không như vậy. Họ cũng là những kẻ có học thức." Anh nghiến răng trong bóng tối. "Em phải cố ứng phó. Và vì Chúa, nếu không thể thì đừng nói gì. Một sai lầm nghiêm trọng trong giao tiếp sẽ khiến em chết ngay lập tự."

Hai bàn tay Tessa vặn vẹo trong lòng. Chúng lạnh ngắt. Cô có thể cảm nhận cái lạnh từ da Camille, dù cô đã đeo găng.

"Anh đùa à? Nếu em ném sách như anh trong thư viện, em có thể bị giết sao?"

"Không," giọng anh nghe xa xôi.

"Will, anh đang dọa em đấy." Tessa buột miệng; cô căng thẳng, chờ đợi một câu chế giễu.

Will quay lại nhìn cô với vẻ ngờ ngợ. "Tess," anh nói và Tessa hơi giật mình; chưa từng ai gọi cô là Tess hết. Đôi lúc anh trai gọi cô là Tessie, nhưng chỉ vậy thôi. "Em biết em không phải làm chuyện này nếu không muốn."

Cô hít một hơi không cần thiết. "Và rồi sao? Chúng ta quay xe ngựa về nhà à?"

Ang nắm tay cô. Bàn tay Camille quá nhỏ nhắn, dường như nằm trọn trong bàn tay anh. "Một người vì mọi người, mọi người vì một người," anh nói.

Cô mỉm cười yếu ớt. "Ba chàng lính ngự lâm à?

Anh nhìn thẳng vào cô. Đôi mắt xanh của anh sậm hơn rất nhiều. Cô từng biết những người mắt xanh dương, nhưng mắt họ luôn mang màu xanh nhạt, còn mắt Will lại là màu xanh của bầu trời tầm nhập nhoạng. Hàng lông mi dài rợp xuống khi anh nói, 'Đôi lúc, khi anh phải làm điều mình không muốn, anh giả làm một nhân vật trong truyện. Sẽ dễ hơn khi biết họ sẽ làm gì."

"Thật sao? Anh giả làm ai thế? D'Artagnan hả?" Tessa nêu tên nhân vật duy nhất duy nhất cô nhớ trong Ba chàng lính ngự lâm.

"Thế tốt hơn bất cứ điều anh làm, hay từng làm" Will đọc. "Tốt hơn bất cứ điều gì anh sẽ làm."

"Trích lời Sydney Carton? Nhưng anh nói anh ghét Câu chuyện hai thành phố cơ mà!"

"Đúng là anh không thích." Có vẻ Will không hề bối rối trước lời nói dối của mình.

"Và Sydney Carton là một tay nghiện rượu phá gia chi tử."

"Chính xác. Có những con người vô giá trị, biết mình vô giá trị nhưng dù anh ta xấu xa tới đâu, trong anh ta vẫn có những phần có thể làm nên những chuyện vĩ đại." Will hạ giọng. "Anh ta nói gì với Lucie Manette? Rằng dù yếu đuối, nhưng anh ta vẫn có thể bùng cháy à?"

Tessa, con người đã đọc Câu chuyện hai thành phố không biết bao nhiêu lần, thì thầm. "Tuy anh từng và vẫn có những điểm yếu, nhưng anh cần em cứu anh, để biến anh từ đống tro tàn mà bùng thành lửa rực." Cô lưỡng lự. "Nhưng đó là vì anh ấy yêu Lucie."

"Đúng," Will nói. "Anh ta yêu cô ấy nên biết cô ấy sẽ sống tốt hơn nếu không có anh ta." Anh vẫn cầm tay cô, hơi ấm của bàn tay anh truyền qua găng tay cho cô cảm giác ấm nóng. Ngoài trời, gió thổi vù vù, và thổi tung mái tóc đen huyền của anh khi họ đi qua sân Học Viện vào cỗ xe. Nó khiến anh trông trẻ hơn, yếu đuối hơn… và đôi mắt anh cũng trở nên yếu đuối và cho cô nhìn qua như một cánh cửa mở. Cô không nghĩ anh sẽ nhìn ai như nhìn cô. Và nếu có thể thì hẳn gương mặt cô đã đỏ lựng lên rồi.

Cô ước chưa nghĩ tới chuyện đó. Vì ý nghĩ đó chắc chắn sẽ dẫn tới một suy nghĩ khác: Giờ anh đang nhìn cô hay nhìn nàng Camille xinh đẹp? Anh nhìn thấy Tessa, hay chỉ thấy vỏ bọc của cô? Có phải vì vậy mà anh thay đổi thái độ không?

Cô rụt tay lại, dù anh đang nắm chặt. Cô mất một lúc mới gỡ ra nổi.

"Tessa…" anh mở lời, nhưng trước khi anh kịp nói thêm, cỗ xe ngựa đã dừng lại khiến tấm rèm nhung hơi rung động. Thomas

gọi, "Chúng ta đến rồi!" từ ghế xà ích. Will, sau khi hít một hơi thật sâu, mở cửa và nhảy xuống vỉa hè, giơ tay giúp cô xuống.

Tessa cúi đầu khi xuống xe để không làm nát bông hồng nào trên mũ của Camille. Dù Will đeo găng tay như cô, cô vẫn tưởng tượng ra dòng máu đang chảy trong người anh, dù giữa họ là hai lớp vải ngăn cách. Má anh đỏ hồng, và cô tự hỏi đó là do gió hay vì điều gì khác.

Họ đang đứng trước một ngôi nhà cao cao sơn trắng có các cây cột phía trước. Xung quanh là những ngôi nhà tương tự, trông như những quân cờ đôminô trắng nhợt. Trên bậc thềm trắng là cánh cửa sơn đen. Chúng khép hờ, và Tessa có thể thấy ánh nến như một tấm rèm lay động.

Tessa quay sang nhìn Will. Đằng sau anh, Thomas đang ngồi trên cỗ xe ngựa, cái mũ kéo lên trên che đi khuôn mặt. Khẩu súng bạc nhét trong áo chẽn hoàn toàn bị giấu biến.

Cô dường như cảm thấy Camille đang cười, và không hiểu sao cô biết ả nàng* ma cà rồng kia hứng thú trước sự ngưỡng mộ của cô dành cho Will. Tessa nghĩ, Cô đây rồi, thấy vừa an tâm vừa bực dọc. Cô đã sợ sẽ không bao giờ nghe được giọng nói nội tâm của Camille.

Cô rời khỏi Will và ngẩng cao đầu. Vẻ kiêu kì không phải bản chất của cô - nhưng Camille là vậy. "Giờ anh sẽ đối xử với em không phải như với Tessa, mà trong tư cách kẻ nô bộc đối với chủ nhân," cô nói và cong môi. "Giờ đi thôi." Cô hống hách hất hàm về phía bậc tam cấp, và bắt đầu đi không buồn nhìn xem Will có bước theo không.

Một người hầu ăn mặc trang nhã đợi cô ở đầu bậc tam cấp. "Xin chào tiểu thư," hắn khẽ nói, và khi hắn cúi xuống, Tessa nhìn thấy hai vết răng nanh ngay phía trên cổ áo hắn. Cô quay đầu thấy Will đằng sau, đang định giới thiệu anh với gã người hầu thì giọng Camille vang lên trong đầu cô, Chúng ta không giới thiệu người cưng cho kẻ khác. Chúng là tài sản vô danh của chúng ta, trừ khi chúng ta chọn đặt tên cho chúng.

Eo, Tessa nghĩ. Vì đang kinh tởm, cô chẳng mấy để tâm khi gã người hầu dẫn cô qua một hành lang dài vào một căn phòng rộng lát đá cẩm thạch. Hắn lại cúi chào và rời đi; Will tới bên cạnh cô và trong một thoáng, cả hai cứ trố mắt nhìn.

Không gian chỉ được thắp sáng nhờ nến. Hàng tá những cái giá nến bằng vàng điểm xuyết căn phòng, những cây nến trắng to tướng đặt trên bệ đỡ. Những bàn tay bằng đá cẩm thạch vươn ra từ những bức tường, nắm lấy những cây nến đỏ sậm, những giọt sáp nến đỏ nở rộ dọc theo chân tường tựa như những đóa hồng.

Và giữa các giá nến là những ma cà rồng mặt tái xanh đang đi lại duyên dáng, uyển chuyển và kì lạ. Tessa có thể thấy những nét tương đồng giữa họ và Camille: làn da nhẵn thín không lỗ chân lông, đôi mắt màu đá quý, đôi má tái xanh che bằng phấn hồng. Một vài tên trông đặc biệt khác lạ. Rất nhiều ma cà rồng mặc trang phục của những thời xưa cũ - quần ống túm và cà vạt, váy dài chấm gót phồng to như của Marie Antoinette hay loại có những đường nhún sau lưng, tay ren và chân váy bèo nhúm. Tessa hoảng hốt nhìn khắp phòng để tìm mái tóc vàng quen thuộc, nhưng không thấy Nathaniel đâu. Thay vào đó, cô lại phải cố lắm mới không dán mắt vào một người phụ nữ cao và gầy xơ xác, đội bộ tóc giả to sụ và đánh phấn như phong cách của một trăm năm trước. Gương mặt đáng sợ và khắc nghiệt của cô ta còn trắng hơn lớp phấn trên tóc. Cô ta là phu nhân Delilah, giọng Camille thì thầm trong đầu Tessa. Phu nhân Delilah bế một vật nhỏ trong tay, và Tessa thầm ghê sợ - một đứa bé, ở nơi này? - nhưng khi sinh vật đó quay lại, cô nhận ra đó cũng là một ma cà rồng, với đôi mắt đen sâu trũng trên gương mặt tròn trẻ thơ. Nó nhe răng nanh ra cười với Tessa.

"Chúng ta phải tìm Magnus Bane," Will thì thầm. "Anh ta sẽ dẫn chúng ta qua đám hỗn độn này. Anh sẽ nhận ra nếu thấy anh ta."

Cô đang định bảo Camille sẽ giúp cô nhận mặt Magnus thì thấy một người đàn ông tóc trắng cực kỳ thu hút, mặc áo đuôi tôm màu đen. Trái tim cô nảy lên - và rồi xìu xuống trong thất vọng khi nhận ra đó không phải Nathaniel. Đó là một ma cà rồng có gương mặt trắng xanh và góc cạnh. Tóc hắn không phải màu vàng như Nate mà gần như không màu dưới ánh nến. Hắn nháy mắt với Tessa và bắt đầu chen qua chỗ cô. Tessa nhận thấy ở đây không chỉ có ma cà rồng, mà còn có cả người ký sinh nữa. Họ bưng những cái khay sáng loáng đặt đám ly rỗng. Bên cạnh ly là một hàng dụng cụ bạc, tất cả đều sắc nhọn. Tất nhiên có dao và những vật mảnh trông như cái dùi đục da của thợ giày.

Trong khi Tessa bối rối nhìn, một người kí sinh dừng lại bên người phụ nữ đội tóc giả phủ bột trắng. Bà ta độc đoán búng ngón tay, và sinh vật hướng tối - cậu nhóc tóc trắng mặc áo khoác đen và quần vải - ngoan ngoãn quay mặt sang bên. Sau khi nhón lấy cái dùi mảnh trên khay, bà ta vạch đầu nhọn trên phần da ngay dưới hàm cậu kia. Những chiếc ly trên khay kêu lanh canh khi tay cậu ta run lên, nhưng cậu ta không làm rơi, kể cả khi người phụ nữ cầm ly ấn vào cổ cậu ta để máu chảy thành dòng nhỏ vào đó.

Dạ dày Tessa quặn lại và đột nhiên vừa khiếp sợ vừa… đói; cô không thể chối bỏ cảm giác khát máu, dù nó thuộc về Camille chứ không phải cô. Nhưng lớn hơn cả cảm giác đó là cảm giác sợ hãi của cô. Cô quan sát khi ả ma cà rồng nâng ly lên miệng, và cậu kia xám xịt mặt mày và run bần bật.

Cô muốn cầm tay Will, nhưng nữ nam tước ma cà rồng sẽ không bao giờ cầm tay người ký sinh. Cô ưỡn thẳng lưng và búng tay ra hiệu cho Will đứng cạnh. Anh ngạc nhiên ngước nhìn rồi tới cạnh, rõ ràng cố giấu cơn bực bội. Nhưng anh phải làm vậy thôi. "William, đừng đi lung tung," cô nói kèm theo cái liếc mắt ý nhị. "Ta không muốn ngươi đi lạc."

Will cắn chặt răng. "Sao anh có cảm giác rất kỳ lạ rằng em thích trò này lắm nhỉ," anh lầm bầm.

"Chẳng có gì lạ cả," Cảm thấy táo bạo tới khó tin, Tessa dùng quạt nâng cằm anh. "Liệu đường mà cư xử đấy."

"Chúng rất khó dạy, đúng không?" Người đàn ông tóc trắng rời khỏi đám đông, nghiêng đầu chào Tessa. "Người kí sinh là thế đấy," hắn ta nhìn nhầm vẻ giật mình của cô thành bối rối. "Rồi khi cô đã dạy chúng ngon lành rồi, chúng lại lăn đùng ra chết. Con người quả là sinh vật mong manh. Cuộc sống của chúng ngắn như vòng đời của bướm vậy."

Hắn mỉm cười khoe trọn hàm răng. Hắn có nước da màu trắng xanh của đá lạnh, mái tóc gần như trắng và thả thẳng xuống vai, chỉ vừa chạm cổ chiếc áo khoác đen thanh lịch. Chiếc áo chẽn bằng lụa xám mang họa tiết biểu tượng uốn lượn màu bạc. Trông hắn giống một sa hoàng bước ra từ trang sách. "Rất mừng được thấy tiểu thư Belcourt," giọng hắn mang khẩu âm không phải

Pháp, mà giống của vùng Đông Âu hơn. “Em mới đổi xe ngựa à?”

De Quincey đấy, giọng Camille thì thầm trong đầu Tessa. Những hình ảnh đột ngột hiện lên trong óc cô, giống như một đài phun nước phun ra hình ảnh thay cho nước. Cô thấy mình khiêu vũ cùng de Quincey, tay đặt lên vai hắn; cô đứng bên một dòng suối đen dưới đêm trắng của phương bắc quan sát trong khi hắn ăn gì đó màu trắng và bò trong cỏ; cô ngồi bất động bên chiếc bàn dài cùng các ma cà rồng khác, de Quincey ngồi đầu, quát mắng và giáng nắm đấm xuống, làm mặt bàn bằng đá cẩm thạch nứt rạn. Hắn gào thét về một người sói và mối quan hệ sẽ khiến cô sống trong ân hận. Rồi cô ngồi một mình trong bóng tối của căn phòng mà sụt sùi khóc, còn de Quincey tới quỳ bên ghế cô, nắm tay muốn vỗ về cô, dù hắn chính là nguyên nhân gây nên nỗi đau trong cô. Ý nghĩ đầu tiên của Tessa là Ma cà rồng có thể khóc sao? Và rồi, Alexei de Quincey và Camille Belcourt vốn biết nhau từ rất lâu. Họ từng là bạn, và hắn vẫn nghĩ họ là bạn.

“Qủa vậy, Alexei ạ,” cô nói và khi đó, cô biết đó là cái tên cô cố nhớ ra trong bữa tối hôm nọ - cái tên lạ tai mà Chị Em Hắc Ám từng nhắc tới. Alexei. “Em muốn thứ gì đó… hòa nhập hơn.” Cô giơ tay và đứng im khi hắn áp đôi môi lạnh lẽo lên da cô.

Đôi mắt de Quincey nhìn qua Tessa sang Will, và hắn liếm môi. “Và anh thấy một người kí sinh mới. Ngon ra phết.” Hắn giơ bàn tay gầy xanh, và dùng ngón trỏ vuốt từ vá xuống cằm Will. “Đôi mắt đó,” hắn cảm thán. “Mang một màu sắc kì lạ.”

“Cảm ơn,” Tessa nói như vừa được khen chọn giấy dán tường đẹp. Cô lo lắng quan sát khi de Quincey tiến tới gần Will hơn. Anh có vẻ xanh xao và căng thẳng. Cô tự hỏi liệu anh có thể kiềm chế khi mọi tế bào thần kinh đều đang gào thét Kẻ thù! Kẻ thù! không.

De Quincey lần ngón tay từ quai hàm xuống cổ Will, tới nơi có mạch đập. “Đó,” hắn nói và lần này khi hắn mỉm cười, những chiếc răng nanh trắng ớn đã hiện rõ. Chúng sắc và đẹp như đầu mũi kim. Mí mắt trũng xuống uể oải, và giọng nghe ngái ngủ, hắn nói, “Em không phiền chứ Camille, nếu anh cắn một chút…”

Tessa chỉ trông thấy một màu trắng. Cô lại thấy de Quincey, với vạt áo trắng đẫm máu - và cô thấy một thi thể treo lộn ngược trên cây gần mép suối, những ngón tay trắng bệch đung đưa trên dòng nước đen…

Cô giơ tay ra nhanh hơn tưởng tượng và nắm lấy cổ tay de Quincey. “Bạn yêu dấu, không được đâu,” cô nói bằng giọng dỗ ngon dỗ ngọt. “Em định giữ hắn làm của riêng thêm một thời gian nữa. Đôi lúc chúng ta thích món gì đó trong một thời gian mà.” Cô khẽ nhắm mắt.

De Quincey cười khúc khích. “Camille, vì em, anh sẽ kiềm chế.” Hắn rụt tay ra và trong thoáng chốc Tessa nghĩ cô đã thấy sự giận dữ ánh lên sau vẻ tán tỉnh trong mắt hắn nhưng nhanh chóng bị giấu mất. “Vì mối quan hệ lâu năm giữa chúng ta.”

“Cảm ơn anh, Alexei.”

“Bạn yêu dấu, em sẽ nghĩ kỹ hơn,” hắn nói, “về việc tham gia câu lạc bộ Xứ Quỷ chứ? Anh biết em không thích người phàm, nhưng họ chỉ là một nguồn lợi nhuận, không hơn. Những kẻ như chúng ta nằm trong hội đồng quản trị sắp khám phá ra… những thứ cực kỳ thú vị. Một nguồn sức mạnh vượt qua những giấc mơ điên rồ nhất của em đấy, Camille ạ.”

Tessa đợi, nhưng giọng nói nội tâm của Camille im lặng. Vì sao? Cô cố đẩy cảm giác hoảng loạn xuống và cố cười với de Quincey. “Những giấc mơ của em,” cô nói và mong hắn nghĩ cái giọng khào khào của cô là vì tò mò chứ không phải vì sợ, “có lẽ còn điên rồ hơn anh tưởng nhiều.”

Will đứng cạnh đang nhìn cô với vẻ bất ngờ trước khi nhanh chóng chuyển về trạng thái đờ đẫn và nhìn đi nơi khác. Mắt de Quincey sáng lên, nhưng hắn chỉ mỉm cười.

“Anh chỉ đề nghị em cân nhắc đề nghị của anh thôi, Camille. Và anh phải đi tiếp đãi những vị khách khác đây. Anh sẽ gặp em trong lễ mừng chứ?”

Vì không hiểu gì nên cô gật bừa. “Tất nhiên rồi.”

De Quincey cúi chào và biến mất trong đám đông. Tessa thở hắt ra. Cô không nhận ra cô nín thở từ nãy giờ.

“Đừng,” Will nhẹ nhàng nhắc. “Ma cà rồng không cần hít thở, nhớ chứ?”

“Chúa ơi, Will.” Tessa nhận ra mình đang run. “Hắn có thể đã cắn anh.”

Đôi mắt Will đen lửa giận. “Vậy anh sẽ giết hắn trước.”

Một giọng từ sau vọng tới. “Rồi cả hai đều chết.”

Cô quay lại và thấy một người đàn ông cao cao ở sau lưng, xuất hiện im lặng tựa mây khói. Anh ta mặc chiếc áo khoác vải thêu kim tuyến trang nhã có cổ áo và cổ tay viền ren trắng giống như thuộc về thế kỉ trước. Bên dưới cái áo khoác dài, Tessa thoáng thấy chiếc quần ống túm và đôi giày cao cổ đóng khuy. Mái tóc anh ta đen như lụa, đen tới độ ánh lên ánh xanh; nước da màu đồng và vẻ ngoài na ná Jem. Cô tự hỏi có lẽ nào, giống như Jem, anh ta mang một chút dòng máu nước ngoài. Một tai anh ta đeo khuyên bạc với viên kim cương cỡ ngón tay tỏa sáng rực rỡ dưới ánh nến, cùng thêm nhiều viên kim cương khác đính trên đốc gậy chống màu bạc. Dường như chỗ nào của anh ta cũng tỏa sáng như đèn phù thủy. Tessa trố mắt nhìn; cô chưa thấy ai ăn mặc điên rồ thế này.

“Đó là Magnus,” Will bình tĩnh nói, có vẻ nhẹ nhõm. “Magnus Bane.”

“Camille yêu quý,” Magnus nói và cúi hôn bàn tay đeo găng của cô. “Chúng ta xa nhau quá lâu rồi.”

Ngay khi anh ta chạm vào cô, những ký ức của Camille ùa về như thác lũ - những ký ức về việc Magnus ôm cô, hôn cô, chạm vào cô theo cách thân mật và riêng tư. Tessa khẽ kêu lên và rụt tay lại. Giờ cô lại xuất hiện đấy, cô căm tức hướng suy nghĩ tới Camille.

“Anh biết,” anh ta nói khẽ rồi đứng thẳng. Đôi mắt anh ta khi nhìn vào mắt Tessa khiến cô suýt mất bình tĩnh: chúng mang màu xanh vàng với đồng tử dọc, một đôi mắt mèo trên khuôn mặt con người. Chúng tỏa ánh sáng ngạc nhiên thích thú. Không giống Will, đôi mắt Magnus tràn ngập niềm vui thích ngạc nhiên. Chúng đào khắp chốn và anh ta hất cằm về phía bên kia phòng, ra hiệu cho Tessa đi theo. “Vậy đi nào. Ở đó có một phòng riêng cho chúng ta nói chuyện.”

Tessa bối rối đi theo sau với Will đi cạnh. Do cô tưởng tượng ra hay những gương mặt trắng bệch của ma cà rồng thật sự dõi

theo cô nhỉ? Một ả ma cà rồng tóc đỏ mặc váy xanh thanh lịch nguýt cô; giọng Camille thì thầm rằng ả ta ghen tức trước tình cảm de Quincey dành cho cô. Tessa mừng vì cuối cùng Magnus cũng tới cửa - được lắp khéo tới độ cô không nhận ra tới khi pháp sư tra chìa khóa vào ổ. Một tiếng cách khẽ vang lên và cánh cửa hé mở, Will và Tessa theo Magnus vào trong.

Căn phòng là một thư viện hiếm được sử dụng; dù những tập sách xếp dài trên giá, nhưng chúng bị phủ bụi. Những tấm màn nhung che cửa sổ cũng chịu chung số phận. Khi cánh cửa đóng lại, phòng rất tối; trước khi Tessa kịp nói gì, Magnus đã búng tay và hai ngọn lửa nhảy lên trong lò sưởi ở hai bên phòng. Ánh lửa xanh có hương thơm đậm đà, tựa như hương trầm.

"Ồ!" Tessa không kìm tiếng reo nho nhỏ vì ngạc nhiên bật khỏi đôi môi.

Với một nụ cười toe toét, Magnus ngồi lên chiếc bàn đá cẩm thạch to lớn ở giữa phòng, và nằm nghiêng người, đầu tựa lên tay. "Em chưa từng thấy một pháp sư làm phép à?"

Will thở dài thườn thượt. "Làm ơn đừng trêu cô ấy nữa, Magnus. Hẳn Camille phải báo cho anh hay rằng cô ấy biết rất ít về Thế Giới Bóng Tối rồi chứ."

"Quả vậy," Magnus đáp ráo hoảnh, "nhưng khó mà tin, khi nhìn cô ấy có thể làm gì." Anh ta nhìn Tessa. "Tôi thấy gương mặt khi hôn tay em. Em biết tôi là ai tức thì, đúng không? Em biết điều Camille biết. Một vài pháp sư và quỷ có khả năng biến hình - thành bất cứ dạng nào. Nhưng tôi chưa từng nghe về kẻ nào có khả năng giống em."

"Nhưng cũng không thể nói chắc rằng tôi là pháp sư," Tessa nói. "Charlotte bảo tôi không có những dấu ấn của pháp sư."

"Ồ, em là pháp sư. Tin tôi đi. Chỉ vì em không có tai dơi…" Magnus thấy Tessa nhíu mày và nhướng mày. "Ồ, em không muốn là pháp sư, đúng không? Em ghét ý nghĩ đó."

"Tôi chỉ chưa từng nghĩ…" Tessa nói lí nhí. "Rằng tôi không phải người."

Magnus chẳng có tí thông cảm nào. "Tội nghiệp. Giờ em đã biết sự thật, em không thể quay đầu lại."

"Tha cho cô ấy đi, Magnus." Will có vẻ bực. "Tôi phải kiểm tra căn phòng. Nếu anh không giúp, chí ít đừng chòng ghẹo Tessa trong khi tôi làm việc." Anh tiến về cái tủ gỗ sồi ở góc phòng và bắt đầu lục lọi.

Magnus liếc nhìn Tessa và nháy mắt. "Cậu ta ghen đấy," anh ta nói bằng giọng thì thầm bí ẩn.

Tessa lắc đầu và tiến về giá sách gần nhất. Ở giữa giá có một cuốn sách mở sẵn như thể trưng bày. Những trang sách đầy những con chữ màu sáng và rối rắm, cùng vài hình minh họa sáng lên như được vẽ bằng vàng. Tessa reo lên ngạc nhiên. "Đây là Kinh Thánh."

"Nó khiến em kinh ngạc sao?" Magnus hỏi.

"Tôi tưởng ma cà rồng không thể động những vật được làm phép thánh."

"Nó phụ thuộc vào ma cà rồng - vào việc họ đã sống bao lâu, đức tin của họ là gì. De Quincey có sở thích sưu tầm Kinh Thánh. Hắn nói không một cuốn sách nào nhuốm nhiều máu như Kinh Thánh."

Tessa liếc cánh cửa đang đóng. Những giọng nói từ bên kia vọng sang. "Chúng ta trốn trong đây thế này không khiến kẻ khác dị nghị à? Những kẻ khác - các ma cà rồng khác - tôi chắc họ nhìn khi chúng ta bước vào."

"Họ nhìn Will thôi." Không hiểu sao nụ cười của Magnus cũng có khả năng làm người khác căng thẳng hệt như nụ cười của ma cà rồng dù anh ta không có răng nanh. "Will trông không ổn."

Tessa liếc nhìn Will đang lục ngăn kéo tủ. "Tôi tưởng họ nhìn trang phục của anh đấy chứ," Will bảo.

Magnus lờ đi. "Will không cư xử giống người kí sinh. Chẳng hạn, ánh mắt nhìn chủ nhân của cậu ta không chứa sự ngưỡng mộ mù quáng."

"Do cái mũ xấu xí của cô ấy đấy," Will nói. "Làm tôi không dám nhìn luôn."

"Người kí sinh không bao giờ 'không dám nhìn'," Magnus nói. "Họ ngưỡng mộ chủ nhân, dù ma cà rồng kia ăn vận thế nào. Tất nhiên, những vị khách cũng nhìn vì biết mối quan hệ giữa tôi và Camille, và tự hỏi chúng tôi làm gì trong thư viện này… một mình." Anh ta nhướng mày với Tessa.

Tessa nghĩ lại ký ức đã thấy. "De Quincey… Hắn nói gì đó với Camille rằng cô ta sẽ phải ân hận khi dám qua lại với người sói. Qua lời hắn, tôi thấy hình như đó là một cái tội."

Magnus đang nằm ngả lưng và giơ gậy cao quá đầu liền ngún vai. "Với hắn đó là tội. Ma cà rồng và người sói thù ghét nhau. Họ cho rằng chuyện đó liên quan tới hai chủng tộc quỷ đều là dã thú, và dã thú luôn ghét bị kẻ khác xâm nhập vào lãnh thổ. Tất nhiên ma cà rồng không thích tiên, hay pháp sư, nhưng de Quincey quý tôi hơn anh chàng người sói kia. Hắn nghĩ tôi và hắn là bạn. Nói đúng ra, tôi nghi hắn còn muốn đẩy mối quan hệ giữa chúng tôi lên trên mức bạn bè nữa kìa." Magnus cười khiến Tessa bối rối. "Có điều tôi ghét hắn, nhưng hắn không biết."

"Nhưng tại sao anh lại ở cùng hắn?" Will hỏi khi đã tiến tới cái bàn viết cao cao nằm giữa hai ô cửa sổ và lục lọi. "Sao lại tới nhà hắn?"

"Chính trị," Magnus lại nhún vai. "Hắn là thủ lĩnh nhóm; nếu Camille không chịu tham dự những bữa tiệc hắn mời, hắn sẽ coi đó là một sự sỉ nhục. Về phần tôi, để cô ấy đi một mình sẽ là… bất cẩn. De Quincey nguy hiểm với cả những kẻ cùng giống nòi. Nhất là với những kẻ đã từng làm mất lòng hắn."

"Vậy anh nên…" Will vừa nói đã dừng lại, giọng khác hẳn. "Tôi tìm thấy cái này." Anh dừng lại. "Có lẽ anh nên nhìn xem thế nào, Magnus." Will đặt lên bàn thứ nhìn giống một cuộn giấy dài. Anh ra hiệu cho Tessa tới cùng và trải tờ giấy lên mặt bàn. "Trên bàn chẳng có gì," anh nói, "nhưng tôi tìm thấy cái này giấu trong một ngăn tủ giả trong ngăn kéo. Magnus, anh nghĩ sao?"

Tessa, giờ đã đứng cạnh Will, nhìn tờ giấy. Đó là bản phác thảo một bộ xương người làm từ pít-tông, bánh răng và lá thép. Phần sọ là cái hàm được gắn bản lề, hai cái lỗ hổng làm mắt và cái miệng bị kết thúc ngay sau hàm răng. Có một cái hộc ở lồng ngực, hệt như Miranda. Toàn bộ phần bên trái trang giấy được viết nhì nhằng gì đó như ghi chú bằng thứ ngôn ngữ Tessa không dịch được.

Những con chữ cực kỳ xa lạ.

"Bản thiết kế người máy," Magnus nói và nghiêng đầu. "Một người nhân tạo. Loài người luôn hứng thú với sinh vật này - có lẽ vì chúng mang hình người nhưng không thể chết hay bị đau. Hai người đã đọc cuốn Khoa học thường thức về máy móc tinh vi chưa?"

"Chưa nghe bao giờ," Will nói. "Trong đó có nói tới những truông nước hun hút gió, bị phủ trong những đám sương mù bí ẩn chứ? Hay kể về những cô dâu ma lang thang trong hành lang của các lâu đài phế tích? Hoặc giả như một anh chàng đẹp trai vội giải cứu một thiếu nữ xinh đẹp nhưng nghèo xơ xác?"

"Không," Magnus nói. "Nội dung của nửa cuốn nói về bánh răng, nhưng nói chung là khô khan."

"Vậy đến Tessa cũng chẳng thèm đọc nó đâu," Will nói.

Tessa lườm anh nhưng không nói gì; cô chưa từng đọc và cũng không định để Will nắm thóp.

"Vậy được rồi," Magnus nói. "Tác giả của nó là một học giả Ả Rập. Cuốn sách ra đời trước Leonardo de Vinci hai thế kỷ, và miêu tả loại máy có thể bắt chước hành động của con người. Nhưng cái này" - Những ngón tay dài của Magnus nhẹ nhàng vuốt lên phần chữ bên trái. - "Khiến tôi lo lắng."

Will cúi xuống nhìn kĩ hơn. Ống tay áo anh sượt qua tay Tessa. "Đúng, tôi muốn hỏi anh về cái đó đó. Là một câu thần chú à?"

Magnus gật đầu. "Một phép trói buộc. Nhằm truyền năng lượng quỷ vào vật vô tri vô giác, cho tạo vật kia sự sống. Tôi từng chứng kiến phép thuật này có thể làm gì. Trước Hiệp Định, ma cà rồng thích giải khuây bằng cách tạo ra những cỗ máy quỷ chỉ hoạt động vào đêm tối nhỏ bằng hộp nhạc, các con ngựa máy chỉ có thể cưỡi sau hoàng hôn, và nhiều thứ ngu ngốc tương tư." Anh ta trầm tư vỗ lên đầu gậy. "Tất nhiên một trong những rắc rối chính khi chế tạo người máy, đó là vẻ ngoài. Không một vật liệu nào giống với lớp da của con người hết."

"Nhưng nếu người ta dùng da người luôn thì sao?" Tessa hỏi.

Magnus dừng lại một cách thanh lịch. "Đối với những nhà thiết kế loài người, rắc rối quả là, ờ, rõ ràng. Bảo toàn làn da sẽ phá hoại bề ngoài. Một người sẽ dùng phép thuật. Và rồi lại* phép thuật để trói buộc năng lượng quỷ với cơ thể cơ khí."

"Và rồi nó sẽ đạt được điều gì?" Will hỏi, đã có chút sốt ruột.

"Những người máy từng được tạo ra có thể viết thơ, vẽ phong cảnh - nhưng phải được lập trình sẵn. Chúng không có khả năng sáng tạo hay trí tưởng tượng. Tuy nhiên một người máy 'sống' nhờ năng lượng quỷ sẽ có một chút suy nghĩ và mong muốn. Nhưng bất kỳ linh hồn nào bị câu thần chú trói buộc đều biến thành nô lệ. Nó sẽ phải hoàn toàn nghe lời người niệm chú."

"Một đội quân máy," Will nói với chút trào phúng, "không thuộc về địa ngục hay thiên đường."

"Tôi không nghĩ vậy," Magnus nói. "Năng lượng quỷ không phải dễ kiếm. Một người phải triệu hồi quỷ sau đó trói buộc chúng, mà cậu biết quá trình đó khó thế nào rồi đấy. Kiếm đủ năng lượng quỷ cần thiết để tạo ra một đội quân là bất khả thi và cực kỳ nguy hiểm. Kể cả với một thằng khốn ranh ma như de Quincey."

"Tôi hiểu." Tới đó, Will cuộn tờ giấy lại và nhét vào áo. "Rất cảm ơn sự giúp đỡ của anh, Magnus Bane."

Magnus có vẻ hơi bối rối, nhưng vẫn nhã nhặn trả lời. "Tất nhiên rồi."

"Hẳn anh sẽ không nuối tiếc nếu de Quincey biến mất và một ma cà rồng khác thay thế vị trí của hắn," Will nói. "Anh từng chứng kiến hắn phạm Luật chưa?"

"Một lần. Tôi được mời tới để chứng kiến một trong những 'lễ mừng' của hắn. Và hóa ra…" Magnus có vẻ buồn kì lạ. "Ờ, để tôi cho cậu xem."

Anh ta quay người và tiến ra giá sách mà Tessa xem xét lúc trước, ra hiệu cho họ đi theo. Will đi, Tessa bên cạnh. Magnus lại búng tay và những ánh lửa xanh bay lên, cuốn Kinh Thánh có minh họa trượt sang bên, để lộ một cái hốc được cắt vào gỗ ở sau giá. Khi Tessa tò mò ngó đầu nhìn, cô thấy quang cảnh thanh nhã của phòng nhạc. Ít nhất, đó là cái cô tưởng lúc đầu khi thấy những hàng ghế quay ra đằng sau phòng; nó giống một rạp hát. Những hàng giá nến thắp sáng. Những tấm rèm bằng xa-tanh đỏ dài chấm sàn nhà che đi bức tường sau. Sàn nhà hơi dốc tạo nên một sân khấu tự chế.

Những cái cùm thép cố định ở tay ghế, lấp lánh tựa vỏ côn trùng dưới ánh đèn. Gỗ làm ghế lấm chấm những vết đỏ sậm. Tessa thấy chân ghế bị đóng đinh xuống sàn.

"Đây là nơi chúng xem những… màn trình diễn nho nhỏ," Magnus nói với vẻ khó chịu. "Họ mang con người đến và xích vào ghế. Sau đó chúng từ từ, lần lượt uống kiệt máu nạn nhân, trong khi đám đông quan sát và vỗ tay."

"Và họ thưởng thức sự đau đớn của 'người phàm'?" Will nói. Vẻ ghê tởm trong giọng anh rõ ràng hơn nhiều. "Nỗi sợ hãi của họ?"

"Không phải mọi Đứa Con của Màn Đêm đều vậy," Magnus ôn tồn bảo. "Đây là những kẻ thối tha nhất."

"Còn về nạn nhân," Will nói, "chúng tìm ra họ ở đâu?"

"Hầu hết là tội phạm," Magnus nói. "Lũ sâu rượu, nghiện ngập, đĩ điếm. Những kẻ bị xã hội lãng quên và ghét bỏ. Những người chết rồi chẳng ai thương nhớ." Anh ta nhìn thẳng vào Will. "Cậu muốn nói rõ kế hoạch không?"

"Chúng tôi sẽ bắt đầu sau khi chứng kiến de Quincey phạm Luật," Will nói. "Ngay khi ma cà rồng kia định làm hại con người, tôi sẽ ra dấu cho Enclave. Họ sẽ tấn công."

"Thật sao," Magnus nói. "Họ định vào thế nào?"

"Đừng lo về chuyện đó." Will chẳng hề bối rối. "Nhiệm vụ của anh là đưa Tessa an toàn rời khỏi nơi này. Thomas đang đợi ở cỗ xe ngựa bên ngoài. Chui vào xe và cậu ấy sẽ đưa hai người về Học Viện."

"Bắt tôi trông chừng một cô gái nhỏ nhắn thế này thật là lãng phí tài năng của tôi quá," Magnus nhận xét. "Chắc chắn cậu có thể dùng tôi…"

"Đây là việc của Thợ Săn Bóng Tối," Will nói. "Chúng tôi tạo ra Luật, chúng tôi bảo vệ Luật. Sự giúp đỡ của anh tính tới thời điểm

này là vô cùng quý báu, nhưng chúng tôi không thể đòi hỏi thêm nữa."

Magnus nhìn Tessa qua vai Will; anh có vẻ châm biếm. "Nephilim mới độc lập làm sao. Họ lợi dụng em khi cần, nhưng họ không bao giờ chia sẻ chiến thắng với cư dân Thế Giới Ngầm."

Tessa quay sang Will. "Anh cũng đuổi em đi trước khi cuộc chiến bắt đầu sao?"

"Anh đành phải vậy," Will nói. "Tốt nhất đừng để người ta thấy Camille hợp tác với Thợ Săn Bóng Tối."

"Vớ vẩn," Tessa nói. "De Quincey sẽ biết em… cô ta… đưa anh tới đây. Hắn sẽ biết cô ta nói dối về nơi tìm ra anh. Chẳng nhẽ cô ta cho rằng sau sự việc này, những kẻ khác trong nhóm sẽ không biết cô ta phản bội sao?"

Cô thoáng nghe tiếng cười êm ái của Camille. Cô ta không sợ.

Will và Magnus nhìn nhau. "Cô ấy không muốn," Magnus nói, "có một ma cà rồng nào tham dự buổi tiệc tối nay còn sống để vạch trần cô ấy."

"Người chết không biết kể chuyện," Will nhẹ nhàng nói. Ánh nến bập bùng trong phòng tô sắc vàng và đen lên gương mặt anh; quai hàm anh hiện lên nét độc ác. Anh nheo mắt nhìn qua mắt thần. "Nhìn kìa."

Ba người họ túm tụm nhìn qua mắt thần và thấy cánh cửa ngách bên sân khấu trượt ra. Cánh cửa đó nối tới phòng khách; đám ma cà rồng ùa qua đó và dần ổn định chỗ ngồi trước" sân khấu".

"Đến lúc rồi," Magnus nói khẽ và đóng mắt thần lại."

***

Phòng nhạc đã gần kín. Tessa khoác tay Magnus và quan sát trong khi Will lách qua đám đông để tìm chỗ cho ba người. Anh cúi đầu, dán mắt xuống sàn nhà, nhưng…

"Họ vẫn nhìn anh ấy," cô lầm bầm nói với Magnus. "Ý em là nhìn Will ấy."

"Tất nhiên rồi," Magnus nói. "Nhìn cậu ấy kìa. Gương mặt của thiên thần sa ngã với đôi mắt như bầu trời đêm ở địa ngục. Cậu ấy rất dễ thương, hợp với sở thích của ma cà rồng. Đến tôi còn phải để tâm nữa là." Magnus cười. "Mắt xanh tóc đen là gu của tôi."

Tessa sờ những lọn tóc vàng của Camille.

Magnus nhún vai. "Đâu có ai hoàn hảo đâu."

Tessa không trả lời; Will đã tìm được ghế và vẫy họ lại. Cô cố không để ý tới cách các ma cà rồng nhìn anh khi cô để Magnus đưa cô tới chỗ ngồi. Đúng là anh ấy đẹp trai thật, nhưng họ quan tâm làm gì? Với họ, anh chỉ là thức ăn thôi, đúng không?

Cô ngồi giữa Magnus và Will, chiếc váy lụa sột soạt tựa như lá trong cơn gió mạnh. Căn phòng lạnh vì nơi đây không hề có con người, mà con người mới tỏa nhiệt. Tay áo Will xắn lên khi anh cho tay vào trong túi áo chẽn và cô thấy anh đang nổi gai ốc. Cô tự hỏi những con người sống cùng ma cà rồng có thấy lạnh không.

Những tiếng xì xào vang khắp phòng và Tessa thôi nhìn Will. Ánh nến không chiếu tới những góc xa của phòng; nhiều nơi trên "sân khấu" tối om, và thậm chí thị lực ma cà rồng của Tessa cũng không nhận ra cái gì đang di chuyển, tới khi de Quincey đột ngột bước ra khỏi vùng tối.

Khán giả im lặng. Rồi de Quincey cười. Đó là một nụ cười độc ác khoe toàn bộ hàm răng và biến đổi gương mặt hắn. Hắn có vẻ độc ác và hung tợn của sói. Những tiếng lầm rầm tán thưởng dành tặng cho gã diễn viên biết làm chủ sân khấu kia.

"Xin chào," de Quincey nói. "Chào mừng những người bạn của tôi. Những người tới tham dự cùng tôi hôm nay" - và hắn cười với Tessa nhưng cô căng thẳng quá nên chỉ biết lom lom ngó lại - "là những con trai con gái kiêu hãnh của Màn Đêm. Chúng ta không cúi đầu trước trò hề gọi là Luật. Chúng ta không phục tùng Nephilim. Chúng ta cũng sẽ không bỏ phong tục vì ý tưởng nhất thời của chúng."

Thật không khó để nhận thấy bài phát biểu của de Quincey đã ảnh hưởng tới Will như thế nào. Người anh căng như cánh cung, tay nắm chặt trong lòng, còn cổ thì nổi gân.

"Chúng ta có một tù nhân," de Quincey tiếp tục. "Hắn đã phản bội Những Đứa Con của Màn Đêm." Hắn liếc nhìn những ma cà rồng khán giả đang chờ đợi. "Và phản bội đáng phải nhận hình phạt nào?"

"Chết!" ả ma cà rồng Delilah hét lên. Ả nhoài người trên ghế, vẻ háo hức tởm lợm hiện rõ trên gương mặt ả.

Những ma cà rồng khác hưởng ứng. "Chết! Chết!"

Thêm nhiều bóng đen di chuyển giữa các tấm màn tạo thành một sân khấu di chuyển. Hai ma cà rồng nam giữ một người đàn ông đang quẫy đạp. Một cái mũ trùm che gương mặt người đàn ông. Tessa chỉ thấy anh ta gầy gò, có lẽ trẻ… và bẩn thỉu, quần áo rách bươm. Đôi chân trần của anh ta để lại vết máu trên những tấm ván gỗ khi những kẻ kia kéo và ném anh ta lên ghế. Tessa thở dài thương cảm; cô cảm thấy Will rất căng thẳng.

Người đàn ông tiếp tục vùng vẫy như một con côn trùng bị ghim khi đám ma cà rồng buộc cổ tay và cổ chân anh ta vài ghế, rồi lùi lại. De Quincey cười; răng nanh của hắn đã thò ra khỏi lợi. Chúng sáng như kim bằng ngà voi khi hắn quan sát đám đông. Tessa có thể cảm nhận sự bồn chồn của các ma cà rồng… và hơn cả bồn chồn, là đói. Họ thèm khát như sư tử đánh hơi thấy con mồi: tất cả nhoài người trên ghế, mắt mở to và sáng lên và miệng há ra.

"Bao giờ anh gọi Enclave đây?" Tessa thì thầm giục giã Will.

Giọng Will nghẹn lại. "Khi hắn rút máu nạn nhân. Chúng ta phải thấy chuyện đó đã."

"Will…"

"Tessa." Anh thì thầm gọi tên cô, những ngón tay đan vào tay cô. "Im nào."

Tessa lưỡng lự hướng sự chú ý trở lên sân khấu. De Quincey đang tiến tới người tù nhân. Anh ta giãy giụa trong cơn hoảng hốt tuyệt vọng khi bàn tay của ma cà rồng vuốt từ vai lên cổ anh ta. De Quincey đặt hai ngón tay trắng ởn lên động mạch cổ, như kiểu bác sĩ kiểm tra nhịp tim của bệnh nhân.

Tessa nhận thấy de Quincey đeo một cái nhẫn bạc có một đầu mài nhọn như mũi kim thò ra khi hắn nắm tay lại. Ánh bạc lóe lên và tù nhân gào thét - đó là âm thanh đầu tiên của anh ta. Âm thanh đó có gì rất quen.

Một đường đỏ mảnh tựa như sợi dây xuất hiện trên cổ nạn nhân. Máu ứa ra và đổ xuống hõm cổ. Nạn nhân vùng vẫy khi de Quincey, giờ gương mặt mang tấm mặt nạ đói khát, chạm hai ngón tay vào chất lỏng màu đỏ kia. Hắn đưa hai ngón tay đỏ thẫm lên miệng. Đám đông gào rít than vãn, gần như không thể ngồi im. Tessa liếc nhìn người phụ nữ đội mũ lông chim trắng. Ả há miệng, cằm ướt nước bọt.

"Will," Tessa thì thầm. "Will, làm ơn đi mà."

Will nhìn qua cô, về phía Magnus. "Magnus, đưa cô ấy rời khỏi đây."

Có gì đó trong Tessa nổi loạn khi nghĩ mình bị đuổi đi. "Will, không. Ở đây em sẽ ổn…"

Giọng Will rất bình tĩnh, nhưng ánh mắt anh đang nảy lửa. "Chúng ta bàn chuyện này rồi. Đi đi, hoặc anh sẽ không gọi Enclave. Đi, hoặc không người đàn ông kia sẽ chết."

"Đi." Magnus đặt tay lên khuỷu tay cô và kéo cô đứng dậy. Cô đành để pháp sư kéo mình đứng lên và rồi ra cửa. Tessa lo lắng nhìn quanh xem có ai nhận thấy họ đang bỏ đi không, nhưng không ai nhìn họ. Mọi sự chú ý đều tập trung vào de Quincey và tù nhân, đồng thời mọi ma cà rồng đều đã đứng dậy, rít lên, hò reo và kêu lên những âm thanh đói khát không thuộc về con người.

Giữa đám đông cuồng loạn đó, Will vẫn ngồi im, nhoài người tới như một con chó săn muốn thoát xích. Tay phải anh cho vào túi áo chẽn và lôi ra một vật bằng đồng.

Máy Lân Tinh.

Magnus mở cửa. "Nhanh nào."

Tessa chần chừ nhìn lại sân khấu. De Quincey đang đứng sau người tù nhân. Cái miệng cười tươi của hắn dính máu. Hắn đưa tay kéo mũ trùm của người tù nhân xuống. Will đứng dậy, máy Lân Tinh sẵn sàng trong tay. Magnus chửi thề và kéo tay Tessa. Cô quay nửa người như định đi cùng anh, rồi sựng lại khi de Quincey kéo hẳn cái mũ trùn xuống.

Gương mặt người tù nhân hốc hác và bầm dập. Một con mắt anh ta thâm đen và sưng húp. Mái tóc vàng bết vào da đầu vì máu và mồ hôi. Nhưng những cái đó không quan trọng; dù anh ta có cháy thành tro Tessa cũng nhận ra. Cô biết vì sao tiếng thét đau đớn của anh ấy lại quen thuộc thế.

Đó là Nathaniel.

Chương 11: Một vài là thiên thần

Chúng ta đều là người,
Với bản chất yếu đuối và sử dụng da thịt;
Chỉ một vài là thiên thần

- Shakespeare, Henry VIII

Tessa hét.

Không phải tiếng hét của con người mà là của ma cà rồng. Cô gần như không nhận ra âm thanh phát ra từ cổ họng mình - nó nghe như tiếng kính vỡ. Chỉ một lát sau cô mới nhận ra mình đã hét thành tiếng. Cô tưởng mình đã thét gọi tên anh trai, nhưng không phải.

"Will!" cô hét. "Will! Làm ngay đi! Ngay lập tức!"

Những tiếng ồ à vang khắp căn phòng. Hàng tá những gương mặt trắng bệch quay về phía Tessa. Tiếng hét của cô đã cắt ngang cơn khát máu của họ. De Quincey đứng đờ người trên sân khấu, kể ả Nathaniel cũng bối rối trố mắt nhìn cô, như thể đang hoang mang không biết tiếng thét của cô có phải ảo giác do đau đớn tạo ra không.

Will đã đặt ngón tay lên máy Lân Tinh nhưng lưỡng lự. Anh nhìn Tessa. Điều đó chỉ diễn ra trong một tíc tắc, nhưng de Quincey đã nhìn thấy. Như thể hiểu ra, vẻ mặt hắn thay đổi và hắn chỉ thẳng tay vào Will.

"Thằng nhóc đó," hắn quát. "Ngăn nó lại!"

Will không nhìn Tessa. Các ma cà rồng đã đứng dậy và tiến về phía anh, đôi mắt lấp lánh lửa giận và đói khát. Will nhìn qua họ, về phía de Quincey đang căm tức nhìn anh. Lúc nhìn ma cà rồng, trong mắt anh không có chút sợ hãi - không chần chừ, cũng chẳng ngạc nhiên.

"Tôi không phải thằng nhóc," anh nói. "Tôi là Nephilim."

Và anh ấn nút.

Tessa chuẩn bị tinh chờ đợi ánh sáng trắng của đèn phù thủy. Nhưng thay vào đó lại là tiếng ù ù khi ánh nến bị hút lên trần nhà. Những đốm lửa bay lên, nhảy nhót trên sàn nhà, bén vào rèm và váy áo. Đột nhiên căn phòng sặc sụa khói đen và những tiếng la hét chói lói cùng hoảng hốt.

Tessa không thấy Will nữa. Cô cố lao tới, nhưng Magnus - cô gần quên mất anh ta ở đó - nắm chặt lấy cổ tay cô. "Gray, đừng," anh ta nói và khi cô giằng tay mạnh hơn, anh ta nói thêm, "Gray! Giờ em là ma cà rồng. Nếu em bị bắt lửa, em sẽ cháy đượm như củi…"

Đúng lúc đó, như để minh chứng cho lời của anh ta, một đốm lửa bắt vào mái tóc giả trắng của phu nhân Delilah. Nó bùng cháy. Bà ta hét lên rồi quẳng nó ra khỏi đầu, nhưng ngay khi bàn tay bà ta chạm vào, lửa liền bén sang đó như thể cháy trên giấy. Chưa đầy một giây, cả hai tay bà ta đã rừng rực cháy như đuốc. Bà ta gào rú, lao ra cửa nhưng lửa còn nhanh hơn. Chỉ trong vài giây, một đống lửa cháy phừng phừng ở nơi bà ta đứng. Tessa chỉ thấy những đường nét của sinh vật đang gào thét quằn quại bên trong.

"Em hiểu ý tôi chưa?" Magnus hét vào tai Tessa, cố át tiếng gào thét của đám ma cà rồng đang nhao nhao tránh lửa.

"Thả em ra!" Tessa hét lên. De Quincey đã nhảy vào đám hỗn loạn; Nathaniel lả người trên ghế, rõ ràng bị bất tỉnh. Anh còn ngồi được là nhờ đám cùm giữ. "Anh trai tôi ở trên đó. Anh trai tôi đấy!"

Magnus nhìn cô. Nhân lúc anh ta đang bối rối, Tessa giằng tay ra và bắt đầu chạy lên sân khấu. Căn phòng vô cùng hỗn loạn; các ma cà rồng đang chạy tới lui, rất nhiều kẻ lao ra cửa. Một vài đang vội kéo cửa đẩy để ra phòng khách, những kẻ khác quay lại và ào qua khung cửa kiểu Pháp nhìn ra vườn.

Tessa tránh một cái ghế đổ, và suýt đâm đầu vào ma cà rồng tóc đỏ váy xanh lườm cô lúc trước. Giờ ả rất hoảng hốt. Ả lao về phía Tessa - rồi dường như loạng choạng. Ả thét lớn, và máu phun túa ra. Mặt ả nhăn nhúm, nước da biến thành tro và chảy xuống khỏi xương sọ. Mái tóc đỏ quăn lại và chuyển thành xám, da tay tan chảy và biến thành bột, và trong tiếng hét tuyệt vọng cuối cùng, ả đổ xuống thành một đống xương và bụi phủ lên bộ váy xa-tanh.

Tessa nôn ọe, không dám nhìn đống còn lại nữa, và thấy Will. Anh đang cầm một con dao bạc dài và đứng ngay trước cô; lưỡi dao nhuốm máu đỏ. Gương mặt anh cũng dính máu, còn đôi mắt cuồng nộ. "Em còn làm gì ở đây?" anh hét với Tessa. "Em ngốc quá thể…"

Tessa nghe thấy tiếng động trước Will, một tiếng rên rỉ khe khẽ, giống tiếng máy hỏng. Cậu con trai tóc vàng mặc áo khoác xám - kẻ bị phu nhân Delilah uống máu lúc trước - đang lao về phía Will vừa thét chói lói. Gương mặt cậu ta lấm tấm vết máu cùng vệt nước mắt. Cậu ta đang cầm cái chân ghế lởm chởm.

"Will, cẩn thận!" Tessa hét, và Will quay lại. Tessa nhận thấy anh di chuyển nhanh như một cái bóng, và con dao trong tay anh là một ánh chớp bạc lóe lên trong không gian mù mịt khói. Khi anh ngừng chuyển động, cậu kia đã nằm trên sàn với con dao cắm trên ngực. Máu ứa ra từ đó, đặc sệt và sậm hơn máu ma cà rồng.

Mặt mũi Will tái mét và anh nhìn xuống. "Anh tưởng…"

"Cậu ta suýt giết anh đó," Tessa nói.

"Em chẳng biết gì hết," Will nói. Anh lắc đầu một cái như phủ nhận câu nói của anh, hay cảnh tượng cậu con trai kia nằm chết trên sàn nhà. Cậu ta còn trẻ, và cái chết đã làm gương mặt nhăn nhúm dịu đi. "Anh đã bảo em đi…"

"Đó là anh trai em," Tessa nói và chỉ ra cuối phòng. Nathaniel vẫn bất tỉnh, ngồi oặt trên ghế. Nếu không phải do máu vẫn chảy từ vết thương trên cổ, cô hẳn đã tưởng anh chết rồi. "Nathaniel. Trên ghế."

Đôi mắt Will mở lớn vì kinh ngạc. "Nhưng sao…?" Anh không kịp nói hết câu. Đúng lúc đó, tiếng kính vỡ vang khắp phòng. Những ô cửa sổ kiểu Pháp vỡ tan, và căn phòng đột nhiên đầy các Thợ Săn Bóng Tối trong bộ đồ đi săn màu đen. Họ đang đẩy đám ma cà rồng tơi tả đang gào thét từ vườn lùi lại. Trong khi Tessa nhìn, thêm nhiều Thợ Săn Bóng Tối khác ào vào từ những cánh cửa khác, dồn thêm các ma cà rồng khác như những chú chó dồn lũ cừu vào chuồng. De Quincey loạng choạng đằng sau những ma cà rồng khác, gương mặt trắng xanh của hắn dính vết tro đen, còn răng đang nhe ra.

Tessa thấy Henry nổi bật với mái tóc đỏ giữa những Nephilim. Charlotte cũng ở đó, ăn mặc như đàn ông trong bộ đồ chiến đấu màu đen, hệt như những người phụ nữ trong cuốn sách Thợ Săn Bóng Tối của Tessa. Chị trông nhỏ nhắn, kiên định và dũng mãnh kì lạ. Và ở đó có Jem. Bộ đồ đi săn khiến anh thêm trắng giật mình, và những Ấn Ký đen trên da anh nổi bật như mực trên giấy. Trong đám đông, cô nhận ra Gabriel Lightwood cùng ông bố Benedict, Highsmith mảnh dẻ tóc đen, và sải bước sau họ là Magnus với những tia lửa xanh bay lên từ bàn tay.

Will thở ra và chút sắc màu đã trở lại với gương mặt anh. "Anh không chắc họ sẽ tới," anh lầm bầm, "nhất là khi máy Lân Tinh hoạt động thế này." Anh không nhìn những người bạn và quay sang bảo Tessa, "Tới chỗ anh trai em đi," anh nói. "Như vậy em sẽ tránh được chốn hỗn loạn nhất. Anh mong vậy."

Anh quay người rời đi mà không buồn liếc lại. Các ma cà rồng còn lại, những kẻ sống sót sau trận hỏa hoạn - hay bởi Will - bị dồn vào giữa vòng bao vây của các Thợ Săn Bóng Tối. De Quincey đứng vượt trội trong nhóm, gương mặt méo mó vì giận; áo hắn đỏ vết máu - của hắn hay của người khác, cô không rõ. Những ma cà rồng khác líu ríu sau lưng hắn như lũ gà con nấp sau cánh gà mẹ, trông vừa dữ tợn vừa khốn khổ.

"Luật," de Quincey rít lên khi Benedict Lightwood tiến tới cùng lưỡi kiếm sáng loáng khắc các chữ rune đen thẫm. "Luật bảo vệ chúng tôi. Chúng tôi đầu hàng. Luật…"

"Các vị đã phạm Luật," Benedict nói. "Vì vậy Luật không còn bảo vệ các vị. Hình phạt là cái chết."

"Một người phàm," de Quincey nói và liếc về phía Nathaniel. "Một người phàm cũng vi phạm Luật Hiệp Ước…"

"Luật không áp dụng với người phàm. Họ không cần tuân theo luật lệ của cái thế giới họ không biết tới."

"Hắn là thứ vô giá trị," de Quincey nói. "Anh không biết hắn vô giá trị tới mức nào đâu. Anh thật sự muốn phá vỡ mối liên minh của chúng ta chỉ vì một người phàm vô giá trị?"

"Đó không chỉ là một người phàm!" Charlotte hét lên, và chị rút tờ giấy Will lấy từ thư viện ra khỏi áo. Tuy cô không thấy nhưng hẳn Will đã đưa nó cho chị. "Những câu chú này là sao? Anh nghĩ chúng tôi sẽ không tìm ra chúng sao? Loại… loại ma thuật này bị Hiệp Ước nghiêm cấm!"

Gương mặt bình thản của de Quincey lộ ra một chút ngạc nhiên. "Cô tìm thấy nó ở đâu?"

Môi Charlotte mím chặt thành một đường mảnh. "Không quan trọng."

"Dù cô nghĩ mình biết gì…" de Quincey bắt đầu.

"Chúng tôi biết đủ rồi!" Giọng Charlotte tràn ngập tức giận. "Chúng tôi biết anh thù ghét chúng tôi! Chúng tôi biết mối quan hệ đồng minh giữa chúng ta chỉ là giả!"

"Và giờ ghét Thợ Săn Bóng Tối là vi phạm Luật Hiệp Ước sao?" De Quincey nói, nhưng giọng hắn không còn ngạo báng nữa. Hắn có vẻ rối trí.

"Đừng đùa với chúng tôi," Benedict quát. "Sau những gì chúng tôi làm cho anh, sau khi chúng tôi thông qua Hiệp Định thành Luật… Vì sao? Chúng tôi đã cố khiến các anh bình đẳng với chúng tôi…"

Gương mặt de Quincey cãi* lại. "Bình đẳng? Anh không biết từ đó có nghĩa gì. Anh không thể từ bỏ nhận thức của anh, niềm tin của anh rằng anh ở đẳng cấp vượt trội nên chẳng quan tâm điều đó có nghĩa gì? Vị trí của chúng tôi trong Hội Đồng đâu? Đại sứ quán của chúng tôi ở Idris đâu?"

"Nhưng điều đó… điều đó thật nực cười," Charlotte nói, dù chị đã tái mặt.

Benedict sốt ruột nhìn Charlotte. "Và không thích đáng. Những chuyện đó không thể thứ lỗi của* hành vi của anh, de Quincey ạ. Khi anh ngồi hội bàn với chúng tôi, anh giả như thích hòa bình, nhưng sau lưng chúng tôi, anh phạm Luật và cười nhạo sức mạnh của chúng tôi. Hãy đầu hàng và khai tất cả, và chúng tôi sẽ để nhóm của anh sống. Hoặc không, sẽ chẳng có chút khoan hồng nào hết.

Một ma cà rồng khác lên tiếng. Đó là gã đã trói Nathaniel vào ghế, với mái tóc đỏ lửa và gương mặt giận dữ. "Nếu chúng tôi cần thêm bằng chứng cho thấy Nephilim chưa từng thực hiện lời hứa đình chiến, thì nó ở ngay đây. Các Thợ Săn Bóng Tối dám tấn công chúng tôi, và chính các anh sắp gây ra một trận chiến đấy."

Benedict chỉ cười. "Vậy để trận chiến bắt đầu đi," ông ta nói và phi con dao vào de Quincey. Nó xé gió lao tới - và đâm lút cán vào ngực ma cà rồng tóc đỏ đã lao tới trước thủ lĩnh nhóm. Hắn nổ tung trong một cơn mưa máu trong khi các ma cà rồng khác rú lên. Với một tiếng thét, de Quincey lao tới phía Benedict. Những ma cà rồng khác dường như đã tỉnh khỏi cơn hốt hoảng, và nhanh chóng làm theo. Chỉ trong vài giây, căn phòng biến* một đám hỗn loạn của những tiếng hét và ẩu đả.

Trận hỗn loạn đột ngột cũng khiến Tessa bừng tỉnh. Cô vội túm váy chạy lên sân khấu, suýt khụy xuống cạnh ghế của Nathaniel. Đầu anh ngật sang bên, mắt nhắm nghiền. Máu từ vết thương đang chầm chậm chảy xuống. Tessa nắm lấy ống tay áo anh. "Nate," cô thì thầm. "Nate, là em đây."

Anh rên rỉ nhưng không trả lời. Tessa cắn môi và bắt đầu tháo cùm xích cổ tay anh vào ghế. Chúng là sắt đặc, được đóng vào tay ghế bằng rất nhiều hàng đinh - rõ ràng được thiết kế để chế ngự cả ma cà rồng. Cô giật tới khi những ngón tay chảy máu, nhưng

chúng chẳng hề suy suyển. Giá mà cô cầm theo một con dao của Will.

Cô liếc nhìn căn phòng. Nó vẫn mù mịt khói. Và giữa đó, cô có thể thấy ánh sáng của những món vũ khí lóe lên. Thợ Săn Bóng Tối đang vung những con dao sáng loáng mà giờ Tessa biết chúng được gọi là dao thiên thần - một món vũ khí sẽ sống dậy khi được gọi bằng tên một thiên thần. Máu ma cà rồng tóe ra từ lưỡi dao, sáng như những mảnh hồng ngọc. Cô nhận ra - trong cơn choáng váng vì ngạc nhiên, vì lúc đầu ma cà rồng làm cô quá hoảng - rằng ma cà rồng đang yếu thế. Dù Những Đứa Con của Màn Đêm tàn bạo và nhanh nhẹn, nhưng Thợ Săn Bóng Tối cũng lanh lẹ không kém, hơn nữa lại được trang bị vũ khí và huấn luyện bài bản. Ma cà rồng lần lượt gục xuống dưới những lưỡi dao thiên thần. Máu chảy thành dòng trên sàn, thấm đẫm rìa những tấm thảm Ba Tư.

Khói đã tản ra ở một chỗ, và Tessa thấy Charlotte đang đấu với một ma cà rồng lực lưỡng mặc áo khoác mang sắc xám của buổi bình minh. Chị xả lưỡi dao ngang cổ hắn, và máu tóe lên bức tường đằng sau. Hắn hự lên một tiếng rồi gục xuống, và Charlotte kết liễu đời hắn bằng một nhát đâm vào ngực.

Một chuyển động chớp nhoáng đằng sau Charlotte; đó là Will, theo sau là một ma cà rồng có ánh mắt điên dại đang giơ khẩu súng bạc. Hắn nhắm vào Will và nổ súng. Will nhảy tránh và trượt đi trên nền nhà đẫm máu. Ang lăn người đứng dậy và nhảy lên một chiếc ghế bọc nhung. Né một cú bắn nữa, anh lại nhảy lên, và Tessa kinh ngạc nhìn anh nhẹ nhàng chạy trên một hàng ghế, nhảy xuống ở chiếc cuối cùng. Anh quay phắt lại đối diện với tay ma cà rồng kia, giờ đã cách ang một quãng rất xa. Không hiểu anh đã rút thanh đoản dao ra lúc nào và phi đi. Ma cà rồng tránh sang bên, nhưng không kịp; con dao cắm vào vai hắn. Hắn rống lên đau đớn và đang với lấy con dao thì một cái bóng đen gầy gò bất thần xuất hiện. Sau đó là một ánh chớp bạc và ma cà rồng biến thành một trận mưa bụi và tro tàn. Khi đám tro bụi lắng xuống, Tessa thấy Jem với thanh kiếm vẫn giơ trên tay. Anh đang cười, nhưng không phải với cô; anh đá khẩu súng bạc - giờ nằm vất vưởng giữa phần còn lại của ma cà rồng kia - rất mạnh, và nó văng trên nền nhà, chạm chân Will. Will gật đầu đáp lại nụ cười kia rồi cầm súng nhét vào thắt lưng.

"Will," Tessa gọi nhưng không rõ anh có nghe thấy không. "Will…"

Gì đó nắm lấy lưng váy và kéo cô đứng lên rồi lùi lại. Cô có cảm giác mình bị quắp bởi bộ vuốt của một con chim khổng lồ. Tessa hét lên một tiếng và thấy mình bị ném trượt đi trên nền nhà. Cô va vào một chồng ghế. Chúng tan nát và Tessa, lồm cồm bò dậy khỏi đống hỗn độn, thét lên một tiếng đau đớn và ngước nhìn.

De Quincey đang đứng trước mặt cô. Đôi mắt đen của hắn toát lên vẻ điên dại, vằn tia máu; mái tóc trắng của hắn bết lại, lòa xòa xuống mặt; chiếc áo trắng bị chém rách và đẫm màu máu. Chắc hắn bị dính đòn nhưng vết thương không đủ sâu để giết chết hắn, và hắn đã lành lại. Nước da dưới cái áo rách lại láng mịn như cũ. "Đồ chó cái," hắn gầm ghè với Tessa. "Đồ chó cái dối trá phản trắc. Mi đã mang thằng kia tới đây, Camille. Tay Nephilim đó."

Tessa vội lùi lại; lưng cô chạm vào đống ghế đổ.

"Ta chào mừng mi trở lại nhóm, kể cả sau… khoảng thời gian qua lại đáng kinh tởm của mi với tay người sói. Ta tha cho tay pháp sư lố bịch của mi. Và mi trả ơn ta thế này đây." Hắn giơ bàn tay nhuốm tro đen cho cô xem. "Mi thấy cái này chứ," hắn nói. "Đó là tro tàn của đồng loại mi đó. Của những ma cà rồng đã mất mạng đó! Và mi phản bội họ vì đám Nephilim." Hắn phun ra từ đó như thể đó là thuốc độc.

Gì đó bật ra khỏi cổ họng Tessa. Không phải tiếng cười của cô; của Camille. "Khoảng thời gian qua lại đáng kinh tởm?" Từ đó phát ra khỏi miệng Tessa trước khi cô kịp ngăn lại, như thể cô không kiểm soát nổi lời nói của mình. "Tôi yêu anh ấy - như anh chưa từng yêu tôi - như anh chưa từng yêu bất cứ thứ gì. Và anh giết anh ấy chỉ để chứng minh với cả nhóm rằng anh có thể. Tôi muốn cho anh biết cảm giác mất một thứ quan trọng là như thế nào. Tôi muốn cho anh biết,chính tôi đã khiến nhà anh bị cháy, các thành viên trong nhóm bị biến thành tro tàn và đưa cuộc đời thảm hại của anh tới hồi kết."

Giọng của Camille biến mất nhanh như khi nó đến, để lại Tessa cảm thấy kiệt sức và choáng váng. Nhưng điều đó không ngăn cô chống tay sau lưng và lần tìm giữa đống ghế gãy. Chắc chắn phải có gì đó, chẳng hạn như một mảnh gãy có thể sử dụng làm vũ khí. De Quincey há hốc miệng, choáng váng nhìn cô. Hẳn chưa từng có ai dám nói với hắn như vậy. Không một ma cà rồng nào dám.

"Có lẽ," hắn nói. "Có lẽ ta đã đánh giá thấp mi. Có lẽ mi sẽ giết ta." Hắn tiến tới và vươn tay. "Nhưng ta sẽ đem mi theo…"

Tessa tóm được cái chân ghế. Chẳng kịp nghĩ, cô đã giơ cái ghế lên giáng thẳng vào lưng de Quincey. Cô phấn chấn khi hắn hét và loạng choạng lùi lại. Cô vội vàng đứng dậy khi ma cà rồng đứng thẳng, và cô vội bồi thêm cú nữa. Lần này, những dằm gỗ quẹt qua mặt hắn, gây nên một vết thương dài đỏ au. Môi hắn cong lên trong tiếng gầm ghè im lặng, và hắn nhảy lên - cô không biết phải miêu tả thế nào. Nó giống như một cú nhảy êm ru của mèo. Hắn đè Tessa xuống và đánh bay cái ghế khỏi tay cô. Hắn nhắm vào cổ cô, răng nhe ra và cô cào lên mặt hắn. Máu hắn, nhỏ xuống cổ khiến cô có cảm giác như bị bỏng axit. Cô hét và đánh mạnh hơn, nhưng hắn chỉ cười; đôi đồng tử của hắn đã biến mất thành hai hố đen, và hắn hoàn toàn không còn chút nào giống con người. Lúc này đây, hắn như một con quái vật rắn.

Hắn tóm cổ tay cô và ghì xuống sàn. "Camille," hắn gằn giọng. "Yên nào, Camille nhỏ bé. Tất cả sẽ kết thúc nhanh thôi…"

Hắn ngửa đầu như một con rắn hổ mang chúa chuẩn bị tấn công. Hoảng hốt, Tessa cố thoát chân ra để đá hắn mạnh hết sức…

Hắn hét lên. Tessa thấy một bàn tay nắm tóc hắn kéo đầu hắn lên, lôi hắn đứng dậy. Một bàn tay đầy những Ấn Ký đen uốn lượn.

Bàn tay của Will.

De Quincey vừa bị kéo lên vừa đứng dậy, bàn tay ôm lấy đầu. Tessa cố ngồi dậy, trố mắt nhìn khi Will ném ma cà rồng đang gào thét đi. Will không còn cười nữa, nhưng đôi mắt anh đang sáng lên, và Tessa đã hiểu vì sao Magnus miêu tả màu mắt đó là bầu trời địa ngục.

"Nephilim." De Quincey loạng choạng rồi đứng vững lại, sau đó nhổ nước bọt vài chân Will.

Will rút súng khỏi thắt lưng và nhắm vào de Quincey. "Ang không phải một trong những nỗi nhục của quỷ sao? Ang chẳng đáng được sống trong thế giới này cùng chúng tôi, thế nhưng khi chúng tôi giúp anh thoát khỏi cuộc đời tủi hổ, anh ném lòng tốt của

chúng tôi lại."

"Chúng tôi cần lòng thương của các cậu chắc?" de Quincey đáp. "Các cậu nghĩ rằng chúng tôi sẽ mãi thua kém Nephilim sao? Nephilim các cậu nghĩ mình là…" Hắn ngừng đột ngột. Hình như vết thương trên mặt hắn đã lành lại.

"Là gì?" Will nghiêng súng; tiếng cạch vang rõ trong sự hỗn loạn của cuộc chiến. "Nói đi."

Đôi mắt ma cà rồng cháy đỏ. "Nói gì?"

"Chúa," Will nói. "Anh định nói rằng Nephilim chúng tôi cho rằng mình là Chúa, đúng không? Chỉ có điều anh không thể nói từ đó. Dù anh nhạo báng Kinh Thánh bằng bộ sưu tập của mình, anh vẫn không thể nói ra từ đó." Ngón tay anh giữ cò súng tới trắng bệch. "Nói đi. Nói đi và tôi sẽ để anh sống."

Ma cà rồng nhe răng. "Cậu không thể giết tôi với… thứ đồ chơi ngu ngốc của loài người này được."

"Nếu viên đạn xuyên qua tim anh," Will nói và vẫn nhắm đúng vị trí. "Anh sẽ chết. Và tôi là xạ thủ cừ đấy nhé."

Tessa đứng im quan sát. Cô muốn lùi về chỗ Nathaniel, nhưng cô sợ tới không nhúc nhích nổi.

De Quincey ngẩng đầu. Hắn mở miệng. Những tiếng khèn khẹt khe khẽ phát ra khi hắn cố nói, cố hình thành một từ mà linh hồn hắn không cho phép hắn nói ra. Hắn lại thở dốc, nghẹn lại và đặt tay lên cổ. Will bắt đầu cười.

Và ma cà rồng phi tới. Gương mặt hắn cau lại trong thù hằn và đau khổ, hắn rú lên và lao vào Will. Tất cả diễn ra rất nhanh. Rồi khẩu súng cướp cò và máu tóe lên. Will ngã xuống đất, khẩu súng tuột khỏi tay, còn ma cà rồng đè lên người anh. Tessa vội tới nhặt khẩu súng, và quay lại thấy de Quincey đang đè lên lưng Will, cẳng tay chèn lên cần cổ anh.

Cô run run nâng khẩu súng - nhưng trước đây cô chưa từng dùng súng, chưa từng bắn, vậy làm sao có thể bắn ma cà rồng kia mà không làm Will bị thương đây? Will rõ ràng bắt đầu bị ngạt, còn gương mặt anh be bét máu. De Quincey đang gầm ghè gì đó và ghì chặt tay hơn…

Và Will cúi đầu cắn tay ma cà rồng. De Quincey hét lên và giật tay lại; Will lăn người sang bên, nôn khan và ngồi lên đầu gối để nhổ máu lên sân khấu. Khi anh ngước nhìn, máu đỏ lấp lánh quệt ngang nửa mặt dưới. Răng anh cũng sáng đỏ khi anh - Tessa không tin được - cười, cười thực sự. Anh nhìn de Quincey và nói, "ma cà rồng, anh thích chứ? Lúc trước anh định cắn người phàm kia. Và giờ anh biết cảm giác bị cắn thế nào chứ?"

De Quincey quỳ nhìn Will sang cái vết xấu xí đỏ au đang từ từ liền lại trên tay mình, dù máu vẫn rịn ra từ đó. "Vì cái này," hắn nói, "mi sẽ phải chết, Nephilim ạ."

Will dang rộng tay. Quỳ trên đất, với nụ cười như quỷ và máu nhểu từ miệng, anh trông chẳng mấy giống người. "Tới thử xem."

De Quincey lấy đà nhảy… và Tessa bóp cò. Khẩu súng nảy lại rất mạnh trong tay cô, và ma cà rồng ngã sang bên, máu đổ xuống từ vai hắn. Cô đã trượt trái tim.Chết tiệt.

De Quincey gào thét và cố đứng dậy. Tessa giơ tay, lại kéo cò. Một tiếng cách khe khẽ vang lên cho cô biết khẩu súng đã hết đạn.

De Quincey cười. Hắn vẫn ôm vai, dù máu giờ chỉ chảy chút xíu. "Camille," hắn quát Tessa. "Ta sẽ xử lý mi sau. Ta sẽ khiến mi ân hận vì đã được sinh ra đời."

Tessa thấy lạnh bụng và đó không chỉ là nỗi sợ của mình cô. Của Camille nữa. De Quincey nhe răng lần cuối và quay phắt lại với tốc độ chóng mặt. Hắn lao qua phòng, phóng qua ô cửa sổ bằng kính cao cao. Kính vỡ tung khi hắn lao ra ngoài, như thể cơ thể hắn đang lướt trên một con sóng và biến mất vào màn đêm.

Will chửi thề. "Chúng ta không thể mất dấu hắn…" anh nói rồi định bước đi. Sau đó anh quay lại vì tiếng hét của Tessa. Một gã ma cà rồng tơi tả đã đứng sau cô như một bóng ma xuất hiện trong hư không và nắm lấy vai cô. Cô cố thoát nhưng hắn giữ rất chặt. Cô có thể nghe tiếng hắn lầm bầm những từ kinh khủng vào tai cô rằng cô đã phản bội Những Đứa Con của Màn Đêm, và hắn sẽ dùng răng xé xác cô như thế nào.

"Tessa," Will hét, và cô không chắc anh tức giận hay thế nào nữa. Anh với lấy những vũ khí sáng loáng trên thắt lưng. Anh nắm lấy chuôi dao thiên thần, đúng lúc ma cà rồng quay Tessa lại. Cô thoáng thấy gương mặt trắng với ánh mắt điên cáng, những chiếc răng nanh dính máu nhe ra chuẩn bị cắn xé. Ma cà rồng lao tới…

Và nổ tung trong cơn mưa bụi và máu. Hắn tan rã, da thịt chảy khỏi gương mặt và bàn tay, còn Tessa thoáng thấy bộ xương đen thui trước khi nó cũng vụn ra, chỉ để lại đống quần áo. Quần áo, cùng một con dao bạc lấp lánh. Cô ngước lên, Jem đứng cách đó vài bước chân, gương mặt xanh rớt. Anh giơ con dao trong tay trái, tay phải không cầm gì. Có một vết xước dài chạy trên má anh, nhưng ngoài ra, anh có vẻ bình yên vô sự. Tóc và mắt anh đều sáng lên ánh bạc hung ác dưới ánh nến dần tàn lụi. "Có lẽ," anh nói, "đó là kẻ cuối cùng."

Ngạc nhiên, Tessa liếc quanh gian phòng. Quang cảnh hỗn độn đã biến mất. Các Thợ Săn Bóng Tối di chuyển đây đó trong đống đổ nát - một vài ngồi trên ghế, được những thầy thuốc đang vung thanh stele chữa trị - nhưng cô không thấy một ma cà rồng nào. Khói đen đã tản bớt, dù khói trắng từ những tấm rèm vừa bị bén lửa vẫn lảng bảng trong phòng tựa như một trận tuyết bất ngờ.

Will, máu vẫn nhỏ xuống từ cằm, nhướng mày nhìn Jem. "Phi hay lắm," anh nói.

Jem lắc đầu. "Bồ cắn De Quincey," anh nói. "Bồ ngốc thật đấy. Hắn là ma cà rồng. Bồ biết sẽ thế nào nếu bồ cắn một ma cà rồng cơ mà."

"Tôi không còn lựa chọn," Will nói. "Hắn bóp cổ tôi."

"Tôi biết," Jem nói. "Nhưng thật sao?"

***

Cuối cùng, Henry đã thả Nathaniel khỏi cái ghế bằng cách dùng mặt kiếm cùn chặt tới khi cái cùm rụng ra. Nathaniel trượt xuống sàn nhà, nằm đó rên rỉ còn Tessa ôm lấy anh mình. Charlotte vội vàng mang khăn ướt tới lau mặt Nate và ném mấy mảnh rèm rách lên người anh, trước khi rảo bước tới bàn bạc sôi nổi cùng Benedict Lightwood. Thi thoảng, chị lại nhìn Tessa và

Nathaniel và vẫy tay rối rít. Tessa, bối rối và sức cùng lực kiệt, tự hỏi Charlotte đang làm trò khỉ gì.

Nhưng nó chẳng quan trọng. Mọi thứ như trong mộng. Cô ngồi trên nền nhà cùng Nathaniel khi các Thợ Săn Bóng Tối di chuyển xung quanh, dùng thanh stele vẽ lên những người khác. Thật khó tin khi thấy những vết thương của họ biến mất khi Ấn Ký trị thương xuất hiện trên da họ. Hình như tất cả đều biết bề Ấn Ký. Cô quan sát trong khi Jem nhăn mặt, cởi cúc áo để lộ ra một vết thương dài chạy theo một bên bả vai trắng nhợt; anh quay đi chỗ khác, môi mím chặt, trong khi Will cẩn thận vẽ một Ấn Ký bên dưới vết thương.

Mãi tới khi Will xong việc với Jem và thong thả đi tới, cô mới nhận ra mình mệt mỏi tới mức nào.

"Có vẻ em đã trở lại là mình," anh nói. Anh cầm một cái khăn ướt trong tay nhưng chẳng thèm dùng nó để lau máu trên mặt và cổ.

Tessa cúi nhìn mình. Quả vậy. Cô đã mất lớp da của Camille và trở lại là mình tự lúc nào. Cô nghĩ, chắc mình phải rất mụ mẫm nên không nhận ra tim đập trở lại. Nó đập thình thịch trong ngực cô tựa như tiếng trống.

"Anh không biết em biết dùng súng," Will nói thêm.

"Em không biết," Tessa nói. "Em nghĩ Camille biết. Nó là… bản năng." Cô cắn môi. "Nhưng chẳng quan trọng vì em không bắn trúng."

"Bọn anh hiếm khi sử dụng chúng. Khắc chữ rune lên phần kim loại của súng hay đạn khiến bột súng không nổ được, không ai biết vì sao. Tất nhiên Henry đã thử xử lí vấn đề này, nhưng không thành công. Vì em không thể giết quỷ khi không có vũ khí khắc chữ rune hay con dao thiên thần, súng cũng chẳng mấy hữu dụng. Quả là ma cà rồng có thể chết nếu em bắn xuyên tim họ, nhưng nếu em trượt mục tiêu, hắn sẽ điên cuồng hơn. Nếu chém một ma cà rồng bằng vũ khí có chữ rune, hắn sẽ khó lành vết thương hơn."

Tessa kiên định nhìn anh. "Thế không khó sao?"

Will ném cái khăn ướt sang bên. Nó đỏ vết máu. "Cái gì không khó?"

"Giết ma cà rồng," cô nói. "Có thể họ không phải người, nhưng họ giống con người. Họ có cảm giác như con người. Họ gào thét và chảy máu. Giết họ không khó sao?"

Will cắn chặt răng. "Không," anh nói. "Và nếu em thật sự rõ về họ…"

"Camille có cảm giác," cô nói. "Cô ấy biết yêu biết hận."

"Và cô ấy còn sống. Mọi người đều được lựa chọn, Tessa. Không ai có thể bắt những ma cà rồng kia đến đây, trừ chính họ." Anh liếc nhìn Nathaniel đang nằm im trong lòng Tessa. "Và theo anh, anh trai em cũng vậy."

"Em không hiểu sao de Quincey muốn anh ấy chết," Tessa khẽ nói. "Em không biết anh ấy đã làm gì để chọc giận ma cà rồng."

"Tessa!" Charlotte đang lao tới chỗ Tessa và Will như một con chim ruồi.

Tessa vẫn thấy chị nhỏ bé và vô hại - dù chị mặc bộ đồ đi săn và những Ấn Ký đen uốn lượn trên người chị tựa như rắn. "Bọn chị được phép đưa anh trai em về Học Viện rồi," chị thông báo và bàn tay nhỏ nhắn chỉ vào Nathaniel. "Có lẽ ma cà rồng đã đánh thuốc anh ta. Có lẽ anh ấy bị cắn, và ai biết còn bị gì nữa? Anh ta có thể biến thành kẻ hướng tối, hoặc tệ hơn, nếu chúng ta không ngăn chặn kịp thời. Dù thế nào, chị không nghĩ bệnh viện của người phàm có thể giúp anh ấy. Với bọn chị, ít nhất các Tu Huynh Câm có thể tới thăm bệnh cho anh chàng tội nghiệp này."

"Anh chàng tội nghiệp?" Will bực bội lặp lại. "Chính anh ta tự đâm đầu vào chuyện này, đúng không? Đâu có ai bảo anh ta phải dấn thân vào Thế Giới Ngầm."

"Will này, chị hỏi thật nhé," Charlotte lạnh lùng nhìn anh. "Em không có chút thông cảm nào sao?"

"Lạy Chúa lòng lành," Will nói và lần lượt nhìn từ Charlotte tới Nate. "Có điều gì khiến những người phụ nữ ngu ngốc hơn là cảnh một chàng thanh niên bị thương không?"

Tessa nheo mắt. "Có lẽ anh sẽ muốn lau sạch máu trước khi tiếp tục tranh cãi về vấn đề này."

Will giơ tay lên trời và đi mất. Charlotte nhìn Tessa với đôi môi khẽ cong lên. "Chị thích cách em xử lí Will đấy."

Tessa lắc đầu. "Chẳng ai xử lí được Will hết."

***

Chuyện được quyết định rất nhanh rằng Tessa và Nathaniel sẽ đi cùng Charlotte và Henry trên xe ngựa bốn bánh còn Will và Jem về nhà trên một cỗ xe nhỏ hơn mượn của dì Charlotte, với Thomas đánh xe. Bố con Lightwood và những thành viên khác của Enclave ở lại soát nhà de Quincey và xóa dấu vết gì để người phàm không thấy có gì lạ vào sáng hôm sau. Will cũng muốn ở lại và tham gia cùng, nhưng Charlotte nhất định không đồng ý. Anh đã nuốt máu ma cà rồng và cần trở về Học Viện để chữa trị càng sớm càng tốt.

Nhưng Thomas không chịu để Will vào trong xe với bộ dạng máu me đầy người. Sau khi thông báo cậu sẽ trở lại trong "nửa tích tắc", Thomas đã đi tìm một mảnh vải ướt. Will dựa vào xe, quan sát Enclave đi đi vào vào nhà de Quincey như kiến, cứu giấy tờ và đồ đạc còn lại từ vụ hỏa hoạn.

Trở lại cùng một mảnh giẻ thấm xà phòng, Thomas đưa cho Will, và dựa thân hình bồ tượng vào xe. Xe nghiêng đi dưới sức nặng của cậu. Charlotte luôn khuyến khích Thomas cùng Jem và Will tham gia các bài tập thể chất, và nhiều năm trôi qua, Thomas từ một đứa trẻ khẳng khiu thành một người đàn ông to lớn và cuồn cuộn cơ bắp khiến thợ may phải ngán ngẩm. Will có thể là một chiến binh giỏi hơn - dòng máu đã cho anh khả năng đó - nhưng sự hiện diện của Thomas khiến kẻ khác phải e dè.

Đôi lúc Will không thể không nhớ tới lúc Thomas lần đầu tới Học Viện. Cậu tới từ một gia đình đã phục vụ Nephilim trong nhiều năm, nhưng lúc sinh ra, cậu quá nhỏ bé khiến cha mẹ tưởng cậu sẽ không sống nổi. Khi lên tuổi mười hai, cậu được đưa đến Học Viện; lúc đó cậu nhỏ như trẻ lên chín. Will đã trêu Charlotte vì muốn thuê cậu, nhưng thầm hi vọng cậu sẽ ở lại để anh có thêm một

cậu bé bằng tuổi trong nhà. Và thế là một Thợ Săn Bóng Tối và một cậu bé phục vụ đã đánh bạn với nhau,- tới khi Jem tới và Will gần như quên tiệt mất Thomas. Thomas dường như chưa từng chống đối anh, luôn đối xử với Will với thái độ thân thiện như với những người khác.

"Luôn mạo hiểm xem những chuyện đang xảy ra, và không một người hàng xóm nào ra ngoài dòm ngó," giờ Thomas đang nói, liếc ngược xuôi con đường. Charlotte luôn yêu cầu những người làm của Học Viện sử dụng tiếng Anh "chuẩn" trong nhà và chất giọng East End của Thomas dường như lúc có lúc không tùy thuộc vào cậu có nhớ không.

"Ở đây được chăng phép che mờ kĩ càng." Will xoa mặt và cố. "Và anh nghĩ ở đây có kha khá kẻ không phải người và làm gì ai thích dây dưa với việc của Thợ Săn Bóng Tối."

"Ờ đúng là các anh rất đáng sợ," Thomas điềm đạm nói khiến Will ngờ cậu đang chế nhạo mình. Thomas chỉ vào mặt Will. "Nếu anh không dùng iratze đi, ngày mai khuôn mặt anh sẽ khá kì khôi đấy."

"Có thể anh muốn có một con mắt bầm," Will giận dỗi. "Cậu đang nghĩ gì?"

Thomas chỉ cười và leo lên ghế xà ích. Will tiếp tục kì máu ma cà rồng khô khỏi bàn tay và cánh tay. Anh chuyên tâm đến độ gần như lờ đi Gabriel Lightwood khi cậu kia rời khỏi bóng tối và thong thả tới chỗ Will kèm theo một nụ cười trịch thượng.

"Cậu đốt nơi đó tốt lắm," Gabriel nhận xét. "Thật may vì chúng tôi đã ở đó dọn dẹp sau đít cậu, không toàn bộ kế hoạch cùng với chút tiếng tăm của cậu sẽ tan thành mây khói."

"Vậy cậu đang nói chút tiếng tăm của tôi vẫn còn nguyên vẹn?" Will giả bộ hoảng hốt. "Rõ ràng tôi đã làm sai vài chuyện. Hoặc không sai, tùy theo trường hợp." Anh vỗ vào thân xe ngựa. "Thomas! Chúng ta phải đi tới nhà thổ gần nhất thôi! Anh đang tìm scandal và tình bạn rẻ mạt."

Thomas khịt mũi và lầm bầm gì đó nghe như "Bậy nào!" mà bị Will lờ tảng đi.

Gương mặt Gabriel đen lại. "Có thứ gì không phải trò đùa với cậu không?"

"Giờ tôi không nghĩ ra."

"Cậu biết không?" Gabriel nói, "Từng có thời tôi nghĩ chúng ta có thể là bạn đấy, Will ạ."

"Từng có thời tôi nghĩ mình là chồn sương," Will nói, "nhưng hóa ra đó là tác động của thuốc phiện. Anh có biết nó có tác động thế không? Vì tôi không biết."

"Tôi nghĩ," Gabriel nói, "có lẽ cậu nghĩ những câu đùa cợt về thuốc phiện rất vui, theo như… tình huống của cậu bạn Carstairs của cậu."

Will đứng im. Vẫn bằng cái giọng như cũ, anh nói, "Ý cậu là điểm yếu của cậu ấy?"

Gabriel chớp mắt. "Cái gì?"

"Cậu đã dùng từ đó. Lúc ở Học Viện. 'Điểm yếu' của cậu ấy." Will ném cái khăn dính máu sang bên. "Và cậu tự hỏi vì sao chúng ta không thể là bạn."

"Tôi chỉ tự hỏi," Gabriel kiềm chế hơn, "liệu cậu có bao giờ biết thế nào là đủ không."

"Đủ gì?"

"Cư xử thế nào là đủ."

Will khoanh tay trước ngực. Đôi mắt anh lấp lánh tia nguy hiểm. "Ồ, tôi có thể không bao giờ biết đủ," anh nói. "Và vô tình làm sao, đó là điều em gái anh nói khi…"

Cửa xe mở ra. Một bàn tay thò ra, nắm lưng áo anh lôi vào trong. Cửa đóng sầm lại và Thomas, ngồi thẳng, cầm chắc cương ngựa. Một lát sau, cỗ xe phóng vào màn đêm, để lại Gabriel trố mắt nhìn theo.

"Bồ nghĩ gì vậy hả?" Jem ấn Will ngồi vào vị trí đối diện và lắc đầu. Đôi mắt bạc của Jem sáng lên trong bóng tối. Anh kẹp cây gậy giữa đầu gối, bàn tay nhẹ nhàng đặt lên đốc gậy hình rồng. Will biết cây gậy thuộc về cha Jem, và đã được một thợ làm vũ khí cho Thợ Săn Bóng Tối ở Bắc Kinh thiết kế riêng cho Jem. "Trêu chọc Gabriel Lightwood như vậy… sao bồ làm vậy? Để làm gì chứ?"

"Bồ nghe hắn nói gì về bồ rồi đấy…"

"Tôi không quan tâm hắn nói gì về tôi. Mọi người đều nghĩ vậy. Hắn chỉ có can đảm nói ra thôi." Jem nhoài người, tì cằm lên tay. "Bồ biết không, tôi không thể mãi đánh giá những giác quan bị thiếu của bồ là sự tự bảo vệ mình được. Rồi bồ sẽ phải học cách sống không có tôi."

Will, như thường lệ, lờ đi. "Gabriel Lightwood chẳng nguy hiểm đâu mà."

"Vậy quên Gabriel đi. Có lí do gì khiến bồ cắn ma cà rồng suốt không?"

Will chạm vào vết máu khô trên cổ tay và cười. "Họ không đoán được điều đó."

"Tất nhiên là không rồi. Họ biết chuyện gì sẽ xảy ra khi một người uống máu ma cà rồng. Chắc họ mong cậu biết nghĩ hơn."

"Đời mấy ai hay được chữ ngờ, đúng không?"

"Điều đó đúng với bồ." Jem trầm ngâm nhìn Will. Anh là người duy nhất chưa từng bực Will. Dù Will làm gì, phản ứng cực đoan nhất của Jem chỉ là hơi bực dọc. "Có chuyện gì ở đó? Bọn tôi đợi tín hiệu…"

"Cái máy Lân Tinh quỷ quái của Henry không hoạt động. Thay vì lóe sáng, nó làm đống rèm bén lửa."

Jem cười khùng khục.

Will lườm. "Không vui đâu. Tôi không biết các bồ có xuất hiện hay không."

"Bồ thật sự nghĩ chúng tôi sẽ không vào khi toàn bộ nơi đó cháy bừng bừng như đuốc thế hả?" Jem lí giải. "Theo những gì chúng tôi biết, họ có thể xiên thịt bồ nướng chơi ấy chứ."

"Và cái cô Tessa ngu ngốc đó, đáng lẽ ra phải ra ngoài cùng Magnus, nhưng lại không chịu đi…"

"Anh cô ấy bị xích trên ghế trong phòng," Jem chỉ ra. "Nếu tôi vào trường hợp đó, tôi không chắc mình bỏ đi được."

“Rõ ràng bồ quyết không hiểu ý tôi.”

“Nếu ý bồ là trong phòng ấy có một cô gái xinh đẹp và nó khiến cậu phân tâm, vậy tôi hiểu cực rõ ý bồ.”

“Bồ nghĩ cô ấy xinh hả?” Will ngạc nhiên; Jem hiếm khi nêu ý kiến trong vấn đề này.

“Đúng, và cậu cũng cho rằng vậy.”

“Thật ra tôi không để ý.”

“Không, bồ có để ý, và tôi thấy rõ.” Jem đang cười. Sau những căng thẳng của trận chiến, tối nay trông anh vẫn khỏe. Trên má anh có chút huyết sắc, và đôi mắt anh tối sậm và mang màu bạc kiên định. Có những lúc, khi căn bệnh nặng nhất, khi tất cả màu sắc đều biến mất, chỉ để lại cái màu trắng bệch ghê rợn trong đôi mắt anh, khiến đồng tử đen ở giữa giống như đốm tro đen giữa màn tuyết. Những lần như thế, anh thường lên cơn mê sảng. Will đè Jem xuống trong lúc anh lăn lộn và gào thét bằng một thứ ngôn ngữ khác và mắt trợn không thấy lòng đen. Mỗi lần như vậy, Will nghĩ vậy là xong, lần này Jem sẽ chết. Thi thoảng sau đó, Will sẽ nghĩ về những chuyện anh làm lúc trước, nhưng anh không thể tưởng tượng ra nổi khi nhìn lại và nhớ lại cuộc đời trước khi tới Học Viện. Cả hai đều không nghĩ về chuyện đó từ lâu rồi.

Nhưng có những lúc khác, như thế này, khi anh nhìn thấy một Jem không ốm yếu, anh bỗng băn khoăn chuyện sẽ thế nào ở một thế giới mà Jem không chết. Và anh không dám nghĩ tới chuyện đó. Đó là một nơi đen đúa kinh khủng trong anh mà từ đó, nỗi sợ của anh phát ra, một giọng nói hắc ám anh chỉ có thể dẹp yên bằng cảm giác tức giận, liều lĩnh và đau đớn.

“Will.” Giọng Jem cắt ngang cơn hồi tưởng không mấy vui vẻ của Will. “Bồ có nghe được lời nào của tôi suốt năm phút qua không?”

“Không.”

“Nếu cậu không muốn, chúng ta không cần nói về Tessa nữa.”

“Không phải về Tessa.” Đúng vậy. Will không nghĩ về Tessa. Anh rất giỏi trong việc không nghĩ về cô; cái đó chỉ cần anh quyết tâm và luyện tập là được. “Một người hầu của ma cà rồng đã tấn công tôi. Tôi đã giết hắn mà không buồn nghĩ,” Will nói. “Hắn chỉ là một cậu con trai ngu ngốc, vây* mà tôi lại giết hắn.”

“Hắn là một kẻ hướng tối,” Jem nói. “Hắn đang Biến Đổi. Đó chỉ là vấn đề thời gian.”

“Hắn còn rất trẻ,” Will lại nói. Anh quay ra cửa sổ, dù ánh sáng của đèn phù thủy trong xe ngựa khiến anh chỉ nhìn được thấy mặt mình phản chiếu lại. “Tới lúc chúng ta về nhà, chắc tôi phải đi uống rượu thôi,” anh bổ sung. “Chắc tôi phải làm vậy thôi.”

“Không, đừng.” Jem nói. “Bồ biết chính xác chuyện gì sẽ xảy ra khi chúng ta về nhà.”

Và bạn mình nói đúng, Will cau mày

***

Phía trước Will và Jem, trong cỗ xe ngựa đầu tiên, Tessa ngồi trên băng ghế bọc nhung đối diện Henry và Charlotte; họ đang lầm bầm nói chuyện đêm nay và nó đã kết thúc thế nào. Tessa để câu chuyện vào tai này ra tai khác,không để ý nhiều. Chỉ hai Thợ Săn Bóng Tối hi sinh, nhưng vụ trốn thoát của de Quincey là thảm họa, và Charlotte lo rằng Clave sẽ giận chị. Henry khẽ an ủi, nhưng Charlotte không khuây khỏa được. Tessa hẳn sẽ thấy thương cho anh ấy, nếu như cô còn sức.

Nathaniel gối đầu lên chân cô. Cô cúi xuống, nhẹ nhàng xoa mái tóc bết của anh. “Nate,” cô nói rất nhỏ, chỉ mong Charlotte không nghe thấy. “Giờ mọi chuyện ổn rồi. Mọi chuyện đều ổn.”

Hàng mi của Nathaniel khẽ động và anh mở mắt. Tay anh giơ lên - những móng tay đã gãy cả, các đốt tay sưng và cong queo - và đan chặt vào tay cô. “Đừng đi,” anh khó khăn nói. Đôi mắt anh lại nhắm; rõ ràng ý thức của anh đang lúc có lúc không, nếu anh còn có ý thức. “Tessie… ở lại đi.”

Không ai gọi cô như vậy nữa; cô nhắm mắt cố kìm nước mắt lại. Cô không muốn Charlotte - hay bất cứ Thợ Săn Bóng Tối nào - thấy cô khóc.

Chương 12: Máu và nước

Ta không dám chạm, chứ đừng nói tới hôn cô ấy.
Cứ để đôi môi ta hóa ra than đi. Ôi Chúa lòng lành,
chỉ một chút hạnh phúc thôi
Một chút hạnh phúc đắng cay ngắn ngủi,
để đổi lấy một tội ác tày trời;
Chỉ vậy đã là quá tuyệt vời.

- Algernon Charles Swinburne, Laus Veneris

Khi họ tới Học Viện, Sophie và Agatha đã cầm đèn đợi trước cửa. Tessa mệt mỏi chuệnh choạng rời xe ngựa, ngạc nhiên - và biết ơn - khi Sophie chạy tới dìu cô lên bậc tam cấp. Charlotte và Henry nửa bế nửa khiêng Nathaniel. Đằng sau họ, cỗ xe ngựa chở Will và Jem lọc cọc đi qua cổng, giọng Thomas vang trong cơn gió đêm lành lạnh chào đón họ.

Jessamine không thấy bóng dáng đâu, nhưng Tessa không ngạc nhiên lắm.

Họ đưa Nathaniel vào một phòng ngủ rất giống của Tessa - cũng có những đồ nội thất tối màu có vẻ nặng nề, cũng có chiếc giường lớn và một tủ quần áo. Khi Charlotte và Agatha đặt Nathaniel xuống giường, Tessa ngồi sụp xuống cái ghế bên cạnh, người hâm hấp nóng vì lo lắng và kiệt sức. Những giọng nói - những giọng nói ôn tồn trong phòng bệnh - nhảy múa trong đầu cô. Cô nghe Charlotte nói gì đó về các Tu Hyunh Câm, và Henry an ủi. Rồi bỗng Sophie ngồi xổm bên cô và giục cô uống thứ nước nóng có vị chua chua ngọt ngọt khiến cô dần hồi phục năng lượng. Chỉ một lát sau cô đã có thể ngồi thẳng và ngó quanh một chút, ngạc nhiên khi trong phòng chẳng còn ai ngoài cô và anh trai. Mọi người đều đi hết.

Cô cúi nhìn Nathaniel. Anh nằm im, gương mặt bị bầm dập, mái tóc bết đổ lên gối. Tessa không thể không nhớ lại người anh trai luôn ăn mặc chỉn chu trong kí ức, mái tóc vàng luôn được chải vào nếp, giày và cổ tay áo không dính chút bẩn. Nathaniel này không giống người đã xoay vòng cô em gái trong một điệu nhảy tại phòng khách và khẽ ngâm nga hát yêu đời.

Cô nhoài người tới, định nhìn kỹ gương mặt anh hơn và thoáng liếc thấy gì đó khẽ chuyển động. Cô quay đầu và chỉ thấy mình trong tấm gương ở bức tường đối diện. Trong chiếc váy của Camille, cô giống một đứa trẻ mặc đồ người lớn. Cô quá gầy trong chiếc váy được thiết kế để ton dáng người. Cô giống một đứa trẻ - một đứa trẻ ngu ngốc. Thể nào mà Will…

"Tessie?" giọng Nathaniel yếu ớt ngay lập tức đánh tan suy nghĩ về Will. "Tessie, đừng bỏ anh. Anh nghĩ anh bị bệnh rồi."

"Nate." Cô với lấy tay anh và nắm chặt. "Anh ổn rồi. Anh sẽ ổn thôi. Họ đã gọi bác sĩ…"

"'Họ' là ai?" Giọng anh nghe giống một tiếng thét khe khẽ. "Chúng ta đang ở đâu? Anh không biết nơi này."

"Đây là Học Viện. Ở đây anh sẽ được an toàn."

Nathaniel chớp mắt. Mắt anh thâm quầng còn môi bị đóng một lớp vảy trông như máu khô. Mắt anh đang đảo khắp nơi nhưng không tập trung nhìn gì. "Thợ Săn Bóng Tối." Anh thở hắt ra. "Anh không nghĩ họ thực sự tồn tại… Ông chủ," Nathaniel đột ngột thì thầm và Tessa thấy căng thẳng. "Ông ta nói họ là Luật. Ông ta bảo phải sợ họ. Nhưng thế giới này làm gì có luật. Không có hình phạt… chỉ có giết và bị giết." Anh lên giọng. "Tessie, anh rất xin lỗi… về mọi chuyện…"

"Ông Chủ. Ý anh là de Quincey?" Tessa hỏi nhưng Nate nấc lên một tiếng rồi hoảng hốt nhìn ra sau cô. Tessa thả tay anh ra rồi ngoái lại xem anh đang nhìn gì.

Charlotte im lặng bước vào phòng. Chị vẫn mặc trang phục nam giới, dù đã khoác thêm chiếc áo choàng dài kiểu cổ điển có hai khuy móc trên cổ. Chị trông rất nhỏ, một phần vì Tu Huynh Enoch đang đứng cạnh chị, đổ cái bóng lớn dọc căn phòng. Anh ta vẫn mặc chiếc áo choàng da dê như trước, dù giờ anh sử dụng cây gậy màu đen với đầu gậy hình đôi cánh đen. Anh kéo mũ, che đi khuôn mặt.

"Tessa," Charlotte nói. "Em còn nhớ Tu Huynh Enoch chứ? Anh ấy tới để giúp Nathaniel."

Rú lên một tiếng như tiếng động vật, Nate nắm lấy cổ tay Tessa. Cô bối rối nhìn anh. "Nathaniel? Sao thế?"

"De Quincey đã kể về họ," Nathaniel thở dốc. "Gregori - Tu Huynh Câm. Họ có thể giết người bằng ý nghĩ." Anh rùng mình. "Tessa." Giọng anh hạ xuống thành tiếng thì thầm. "Nhìn mặt nó kìa."

Tessa nhìn. Trong khi cô nói chuyện với anh trai, Tu Huynh Enoch đã im lặng vén mũ xuống. Ánh đèn phù thủy chiếu tỏ hai hốc mắt và cả những vết chỉ khâu đỏ sậm quanh miệng anh ta.

Charlotte tiến lên một bước. "Nếu Tu Huynh Enoch có thể xem bệnh cho anh Gray…"

"Không!" Tessa hét lên. Cô giằng tay khỏi tay Nate rồi đứng chắn giữa anh trai và hai vị khách. "Đừng chạm vào anh ấy."

Charlotte bối rối sựng lại. "Tu Huynh Enoch là bác sĩ giỏi nhất của bọn chị. Không có Tu Huynh Enoch, Nathaniel…" Chị lạc giọng. "Ờ, bọn chị sẽ chẳng thể giúp anh ta."

Gray.

Mất một lúc, Tessa mới nhận ra tên mình không được nói thành lời. Thay vào đó, nó như một khúc hát bị lãng quên đang vang lên trong đầu cô. Chỉ có điều nó không phải tiếng lòng của cô. Đây là một suy nghĩ xa lạ, thù địch - của người khác. Giọng của Tu Huynh Enoch. Đây là cách anh ta nói chuyện với cô lúc rời phòng vào ngày đầu tiên cô tới Học Viện.

Gray, tôi thấy rất thú vị, Tu Huynh Enoch tiếp tục, khi cô là cư dân Thế Giới Ngầm còn anh trai cô lại không. Sao chuyện này có thể xảy ra nhỉ?

Tessa đứng im. “Chỉ nhìn mà anh biết sao?“

"Tessie!” Nathaniel chống tay ngồi tựa lên gối, gương mặt trắng xanh đỏ lựng. “Em đang làm gì thế, nói chuyện với Gregori à? Nó nguy hiểm lắm!”

“Ổn mà, Nate,” Tessa nói nhưng không rời mắt khỏi Tu Huynh Enoch. Cô biết cô nên sợ, nhưng cô chỉ cảm thấy thất vọng. “Ý anh là Nate không có gì bất thường?” Cô thấp giọng hỏi. “Không có gì phi thường?”

Không một chút nào, Tu Huynh Câm nói.

Tới giây phút đó, Tessa mới nhận ra cô mong mỏi anh trai giống mình tới mức nào. Sự thất vọng hiện rõ trong giọng cô. “Vì anh rất thông thái nên hẳn anh phải biết tôi là gì chứ? Tôi là pháp sư à?”

Tôi không biết. Em có đặc điểm của Đứa Con của Lilith. Nhưng không có dấu hiệu của quỷ trên người em.

“Tôi cũng nhận thấy điều đó,” Charlotte nói và Tessa nhận ra rằng chị cũng nghe thấy giọng Tu Huynh Enoch. “Tôi nghĩ có lẽ cô ấy không phải pháp sư. Một vài con người bẩm sinh có sức mạnh yếu, như Tâm Nhãn. Hoặc có thể trong người cô ấy có dòng máu của thần tiên…”

Cô ấy không phải người. Cô ấy là thứ khác. Tôi sẽ nghiên cứu. Có lẽ trong thư viện có gì đó có thể giúp tôi. Dù Tu Huynh Enoch không có mắt, nhưng dường như anh ta đang nhìn ngắm gương mặt cô. Tôi cảm thấy em có sức mạnh. Một sức mạnh không một pháp sư nào có.

“Ý anh là khả năng Biến Hình,” Tessa nói.

Không, tôi không có ý đó.

“Vậy là gì?” Tessa kinh ngạc. “Tôi có thể làm gì…” Cô ngừng lại khi nghe tiếng kêu của Nathaniel. Quay lại, cô thấy anh đang cố vùng khỏi chăn và nửa nằm nửa ngồi trên giường, như thể muốn dậy; gương mặt anh đẫm mồ hôi và trắng bệch. Cô bỗng thấy tội lỗi. Cô đã bị cuốn vào cuộc trò chuyện với Tu Huynh Enoch đến quên mất anh trai mình.

Cô lao tới giường và với sự giúp đỡ của Charlotte, cô ấn Nate trở lại gối rồi kéo chăn cho anh. Anh dường như tệ hơn lúc trước nhiều. Khi Tessa dém chăn quanh anh, anh lại hoảng hốt nắm cổ tay cô. “Hắn biết sao?” Anh hỏi. “Hắn biết anh ở đâu à?”

“'Hắn’ là ai? De Quincey sao?”

“Tessie.” Anh kéo tay cô xuống để khẽ thì thầm vào tai cô. “Em phải tha thứ cho anh. Hắn bảo em sẽ là nữ hoàng. Hắn nói họ sẽ giết anh. Anh không muốn chết, Tessie. Anh không muốn chết.”

“Tất nhiên rồi,” cô an ủi, nhưng dường như anh không nghe thấy. Mắt anh đang nhìn gương mặt cô đột nhiên mở to và anh gào thét.

“Bảo nó tránh xa anh ra! Bảo nó tránh xa anh ra!” Anh gào rú. Anh đẩy cô và lắc đầu quầy quậy. “Lạy Chúa lòng lành, xin Người đừng để nó chạm vào con!”

Hoảng sợ, Tessa giật tay lại và nhìn Charlotte - nhưng Charlotte đã tránh khỏi giường, và Tu Huynh Enoch đứng thế chỗ, gương mặt không mắt vô cảm. Em phải để tôi giúp anh trai em. Hoặc không, anh ta sẽ chết, anh ta nói.

“Anh ấy nói sảng gì vậy?” Tessa khổ sở nói.“ Anh ấy bị sao thế?”

Ma cà rồng đã đánh thuốc anh ta, để anh ta bình tĩnh trong lúc chúng uống máu. Nếu anh ấy không được cứu chữa, thuốc phiện sẽ khiến anh ta phát điên và rồi giết chết anh ta. Anh ta bắt đầu hoang tưởng rồi.

“Đó không phải lỗi của anh!” Nathaniel ré lên. “Anh không được lựa chọn! Đó không phải lỗi của anh!” Anh quay sang nhìn Tessa; cô sợ hãi khi thấy đôi mắt đã chuyển sang đen đặc như mắt côn trùng. Cô há hốc miệng và lùi lại.

“Hãy giúp anh ấy. Làm ơn giúp anh ấy.” Cô nắm ống tay áo Tu Huynh Enoch, và hối hận ngay lập tức; cánh tay bên dưới đó cứng như cẩm thạch và lạnh như băng. Cô hoảng hốt bỏ tay ra, nhưng Tu Huynh Câm dường như không để ý tới sự hiện diện của cô. Anh ta đã bước qua và đặt những ngón tay sứt sẹo lên trán Nathaniel. Nathaniel nằm lên gối, mắt nhắm nghiền.

Em phải đi. Tu Huynh Enoch nói mà không buồn quay lại. Sự hiện diện của em chỉ khiến anh ta lâu hồi phục hơn thôi.

“Nhưng Nate bảo em ở lại…”

Đi. Giọng trong đầu Tessa nghe lạnh băng.

Tessa nhìn anh trai; anh nằm im trên gối, nét mặt đã dãn ra. Cô quay sang Charlotte định phản đối, nhưng Charlotte lắc đầu đáp lại. Đôi mắt chị tràn ngập cảm thông, nhưng không cho phép tranh cãi. “Ngay khi tình hình của anh trai em có chuyển biến, chị hứa sẽ tìm em ngay.”

Tessa nhìn Tu Huynh Enoch. Anh ta đã mở cái túi đeo ở thắt lưng rồi chậm rãi và tuần tự đặt đám chai lọ thủy tinh đựng bột và chất lỏng, các bó cây cỏ khô cùng những que đen đen như than lên táp đầu giường. “Nếu Nate gặp bất trắc,” Tessa nói. “Em sẽ không bao giờ tha thứ cho anh. Không bao giờ.”

Cô như đang nói chuyện với một bức tượng. Tu Huynh Enoch không thèm gật đầu đáp lại.

Tessa lao ra khỏi phòng.

Sau sự tối tăm trong phòng Nate, ánh nến trong hành lang khiến Tessa cay mắt. Cô dựa vào bức tượng cạnh cửa, cố kiềm nước mắt. Đây là lần thứ hai trong đêm nay cô suýt bật khóc. Cô giận mình vì điều đó. Tessa nắm bàn tay phải lại, đấm mạnh lên bức tường sau lưng, khiến cô vô cùng đau nhức. Nhưng làm vậy giúp cô không khóc và tỉnh táo hơn.

“Có vẻ đau đấy.”

Tessa quay lại. Jem từ đằng sau tới êm như mèo. Anh đã thay từ bộ đồ đi săn sang quần vải suông thắt dải rút cùng cái áo chỉ trắng hơn nước da anh chút đỉnh. Mái tóc trắng mượt mà của anh ướt nhẹp, loăn xoăn ở hai bên thái dương và bám vào cổ.

“Vâng.” Tessa ôm tay vào ngực. Găng tay giúp cú đấm nhẹ bớt, nhưng các mấu tay vẫn đau đau.

“Anh trai em,” Jem nói. “Anh ấy sẽ ổn chứ?”

"Em không biết. Anh ấy đang ở trong đó cùng một trong những… những sinh vật mặc đồ thầy tu."

"Tu Huynh Enoch." Jem thông cảm."Anh biết các Tu Huynh Câm trông như thế nào, nhưng họ là những bác sĩ giỏi. Họ biết rất nhiều phương pháp chữa trị đông tây y. Họ sống rất lâu và biết rất nhiều."

"Thật không nên sống lâu khi anh có ngoại hình như vậy."

Khóe miệng Jem giật giật. "Anh nghĩ điều đó còn phụ thuộc vào mục đích sống của em." Anh nhìn cô kĩ hơn. Tessa thấy có gì đó trong cách anh nhìn cô. Anh như thể nhìn thấu được cô vậy. Nhưng không một cái gì anh nhìn thấy hay nghe thấy có thể làm anh buồn bã hoặc thất vọng.

"Tu Huynh Enoch," cô đột ngột nói. "Anh biết anh ta nói gì không? Anh ta bảo rằng Nate không giống em. Anh ấy hoàn toàn là người. Không có quyền năng đặc biệt gì hết."

"Và điều đó làm em buồn?"

"Em không biết nữa. Một mặt em không mong điều đó - mong anh ấy giống em. Nhưng nếu anh ấy không giống em, vậy anh ấy không phải anh trai em. Anh ấy là con trai của bố mẹ em. Vậy em là con gái ai?"

"Đừng nghĩ ngợi nhiều. Đời hẳn sẽ rất tuyệt nếu chúng ta biết chính xác mình là ai. Nhưng kiến thức ấy không phải đến từ bên ngoài, mà là từ bên trong. Đó chính là 'biết mình', như một học giả đã nói," Jem cười toét miệng. "Xin lỗi nếu anh nói nghe triết lý quá. Anh chỉ định nói từ kinh nghiệm bản thân."

"Nhưng em không biết mình." Tessa lắc đầu. "Em xin lỗi. Sau khi anh đã chiến đấu rất quả cảm tại nhà de Quincey, hẳn anh thấy em là đồ rùa rụt cổ, khóc lóc vì anh mình không phải quái vật và em không có dũng khí để làm quái vật."

"Em không phải quái vật," Jem nói. "Hay rùa rụt cổ. Ngược lại, anh rất ấn tượng vì em dám bắn de Quincey. Hẳn em sẽ giết được hắn nếu trong súng còn đạn."

"Vâng, chắc vậy. Em muốn giết tất cả."

"Đó là điều Camille yêu cầu chúng ta. Giết tất cả. Có lẽ đó là cảm xúc của cô ta chăng?"

"Nhưng Camille không có lí do gì để quan tâm tới Nate, hay chuyện sẽ xảy tới với anh ấy, và vì những thứ đó mà em muốn giết người. Khi em thấy Nate ở đó, khi em nhận ra họ định làm gì…" Cô run rẩy hít một hơi. "Em không biết trong đó có bao nhiêu phần của em và bao nhiêu phần của Camille. Và em còn chẳng biết có nên có những cảm xúc đó không…"

"Ý em là," Jem hỏi, "một cô gái không nên có những cảm xúc đó?"

"Có lẽ bất cứ ai cũng không nên có… em không biết nữa. Có lẽ anh nói đúng."

Sau đó, dường như Jem đã nhìn qua cô, như thể anh đang tìm kiếm gì đó bên ngoài cô, bên ngoài hành lang, bên ngoài Học Viện. "Dù về mặt thể chất," anh nói, "là nam hay nữa*, mạnh mẽ hay yếu đuối, bệnh tật hay khỏe mạnh - những điều đó chẳng là gì so với cảm xúc trong tim em. Nếu em có linh hồn của một chiến binh, em là một chiến binh. Dù đèn có hình dạng, màu sắc, kiểu dáng thế nào, ngọn lửa trong đó vẫn vậy. Em là ngọn lửa đó." Rồi anh mỉm cười, dường như đã trở lại là mình, và hơi xấu hổ. "Đó là niềm tin của anh."

Trước khi Tessa kịp trả lời, cửa phòng Nate mở và Charlotte bước ra. Chị đáp lại vẻ dò hỏi của Tessa bằng cái gật đầu mệt mỏi. "Tu Huynh Enoch đã giúp anh em rất nhiều," chị nói, "nhưng còn rất nhiều việc phải làm, và sáng mai chúng ta sẽ biết rõ tình hình hơn. Tessa, em nên đi ngủ đi. Làm mình kiệt sức chẳng giúp được gì cho Nathaniel đâu."

Cố gắng lắm Tessa mới chỉ gật đầu và không ném một đống câu hỏi mà bản thân cô cũng biết sẽ không có đáp án vào Charlotte.

"Và Jem." Charlotte quay sang anh. "Chị nói chuyện với em một lát được không? Em cùng chị tới thư viện nhé?"

Jem gật đầu."Tất nhiên ạ." Anh nghiêng đầu cười với Tessa. "Mai gặp lại," anh nói rồi đi theo Charlotte.

Ngay khi họ biến mất ở khúc quanh, Tessa cố mở cửa phòng Nate. Cửa đã khóa. Cô thở dài và quay mình đi theo hành lang. Có lẽ Charlotte đúng. Có lẽ cô nên ngủ một chút.

Đi được nửa đường, cô nghe có tiếng chân. Sophie, đang xách hai cái xô sắt, đột ngột xuất hiện trong hành lang sau khi đóng sầm một cánh cửa lại. Hình như cô ấy đang nổi cáu. "Tối nay tâm trạng của Bệ Hạ đặc biệt tốt," cô ta nói khi Tessa đến gần. "Ngài đã ném xô vào đầu tôi đấy."

"Ai cơ?" Tessa hỏi rồi nhận ra. "À chị muốn nói tới Will. Anh ấy ổn không?"

"Đủ ổn để ném xô," Sophie nói ngang phè. "Và gọi tôi bằng cái tên bẩn thỉu. Tôi không biết nó có nghĩa gì. Tôi nghĩ nó bằng tiếng Pháp và thường dùng để gọi một con điếm." Cô ấy mím chặt môi. "Tôi nên mời cô Branwell tới. Có lẽ cô ấy có thể bắt cậu ấy uống thuốc, nếu tôi không thể."

"Thuốc?"

"Cậu ta phải uống cái này." Sophie chìa cái xô cho Tessa; Bên* trong hình như là nước thường. "Cậu ấy phải uống. Nếu không cô sẽ không biết chuyện gì sẽ xảy tới đâu."

Tessa đột nhiên nổi máu yêng hùng. "Để tôi. Anh ấy đâu?"

"Trên gác mái." Sophie mở to mắt. "Nhưng nếu tôi là cô, tôi sẽ không làm vậy. Cậu ấy cư xử rất tệ khi ở trong tâm trạng đó."

"Tôi không quan tâm." Tessa nói và với tay cầm cái xô. Sophie đưa cho cô với vẻ nhẹ nhõm và thấu hiểu. Nó nặng đáng ngạc nhiên, chứa ăm ắp nước và sắp sánh ra ngoài. "Will Herodale* cần phải học cách uống thuốc như một người đàn ông," Tessa tuyên bố trước khi mở cửa dẫn lên gác mái, để lại Sophie nhìn theo, rõ ràng đang nghĩ Tessa bị điên.

Sau cánh cửa là cái cầu thang hẹp dẫn lên trên. Cô giơ cái xô ra trước và đi; nước sánh ra váy khiến cô nổi da gà. Khi đi hết cầu thang, cô đã ướt sạch và thở không ra hơi.

Không có cánh cửa nào cuối cầu thang; chúng đột ngột kết thúc ở gác mái. Đó là một căn phòng lớn mái rất dốc khiến trần nhà thấp vô cùng. Những xà gỗ chạy theo chiều dài căn phòng và có rất nhiều ô cửa sổ thấp cách nhau từng quãng đều đặn, qua đó

Tessa có thể thấy ánh bình minh mang sắc xám. Sàn nhà lát gỗ bóng lừ. Ở đây không có đồ đạc gì và không* chỉ được thắp sáng nhờ ánh sáng lọt qua cửa sổ. Một cầu thang còn hẹp hơn dẫn lên cái cửa sập trên trần.

Will đang nằm giữa phòng. Kha khá xô đặt xung quanh anh và khi đến gần, Tessa nhận thấy xung quanh anh ướt sũng nước. Nước chảy thành dòng trên ván sàn và tụ thành vũng ở nơi sàn trũng xuống. Một ít nước có màu đỏ, như thể hòa cùng máu.

Will vắt tay che mắt. Anh không nằm im mà nhúc nhích liên tục như đang bị đau. Khi Tessa đến gần, cô nghe thấy hình như anh đang lầm bầm gọi cái tên. Cecily, Tessa nghĩ. Đúng, nghe rất giống Cecily.

"Will ơi?" cô nói. "Anh đang nói chuyện với ai vậy?"

"Sophie, cô trở lại rồi hả?" Will không thèm ngóc đầu dậy. "Tôi đã bảo nếu cô còn mang thêm một xô nước kinh tởm nữa, tôi sẽ…"

"Không phải Sophie," Tessa nói. "Là em. Tessa."

Will im lặng một lúc và nằm bất động, trừ ngực vẫn phập phồng theo nhịp thở. Anh chỉ mặc quần vải đen cùng áo sơ mi trắng, và giống như sàn nhà xung quanh, người anh cũng ướt như chuột lột. Lớp vải dán chặt vào người, mái tóc bết vào da đầu như vải ướt. Hẳn anh lạnh lắm.

"Họ bảo em đến?" Cuối cùng anh nói. Ngoài ngờ vực, hình như trong anh còn một cảm xúc khác.

"Vâng," Tessa trả lời, dù điều đó không hoàn toàn đúng.

Will mở mắt và quay đầu nhìn cô. Dù trong bóng tối, cô vẫn thấy sự căng thẳng trong màu mắt anh. "Vậy tốt thôi. Bỏ cái xô lại và đi đi."

Tessa liếc cái xô. Không hiểu sao cô không muốn rời quai xách. "Cái gì đây? Ý em là… chính xác thì em mang gì đến cho anh?"

"Họ không bảo em sao?" Anh ngạc nhiên chớp mắt. "Là nước thánh. Để thiêu trụi thứ trong anh."

Đến lượt Tessa chớp mắt. "Ý anh là…"

"Anh toàn quên là em chẳng biết gì," Will nói. "Em có nhớ lúc anh cắn de Quincey không? Anh đã nuốt chút máu của hắn. Không nhiều, nhưng ít nhiều đều không quan trọng."

"Để sao cơ?"

"Để biến em thành ma cà rồng."

Nghe tới đó, Tessa suýt làm rơi xô. "Anh đang biến thành ma cà rồng?"

Will cười toe toét và chống khuỷu tay ngồi dậy. "Đừng hoảng hốt. Mất vài ngày quá trình biến đổi mới hoàn tất và kể cả thế, anh phải chết mới biến thành ma cà rồng được. Lượng máu đó sẽ kéo anh đến với các ma cà rồng, để mong họ biến anh thành một thành viên trong số họ. Giống như người kí sinh của họ."

"Và nước thánh…"

"Để đối phó với tác động của máu. Anh phải uống liên tục. Tất nhiên, nó làm anh buồn nôn, khiến anh ho ra máu cùng một số thứ khác."

"Lạy Chúa lòng lành." Tessa nhăn nhó chìa cái xô cho anh. "Vậy em nên đưa nó cho anh."

"Có lẽ vậy." Will ngồi hẳn dậy và đón cái xô. Anh cau có nhìn vào trong rồi giơ lên và đổ vào miệng. Sau khi tu vài ngụm lớn, anh nhăn mặt và không vui vẻ gì khi đổ nước lên đầu. Xong xuông*, anh vứt cái xô sang bên.

"Đổ nước lên đầu có tác dụng không?" Tessa tò mò hỏi.

Will kêu lục khục gì đó nghe như cười. "Những câu hỏi của em…" Anh lắc đầu, khiến ít nước trên tóc bắn lên váy của Tessa. Nước thấm vào cổ áo và vạt áo trước của anh, khiến nó trong suốt. Nó bó sát, ôm lấy những đường cơ bắp săn chắc, xương quai xanh của anh, khiến những Ấn Ký hiện rõ như những đốm lửa đen. Tessa bỗng liên tưởng tới việc đặt một tờ giấy mỏng lên mặt khắc bằng đồng, rồi dùng than đá chà tới khi hiện thành hình. Cô nuốt khan. "Máu khiến anh sốt, khiến người anh phát nóng," Will nói. "Anh không bị lạnh được. Nhưng đúng, nước có tác dụng."

Tessa chỉ nhìn anh. Khi anh bước vào phòng cô trong Ngôi Nhà Hắc Ám, cô đã nghĩ anh là cậu con trai đẹp nhất cô từng thấy, nhưng giờ đây khi nhìn anh… cô chưa từng nhìn một người khác giới nào thế này, theo cái cách khiến máu chạy rần rần lên má và tim thắt lại. Cô chỉ muốn chạm vào anh, vuốt ve mái tóc ướt đẫm và cảm nhận tay anh có thật sự săn chắc, hay bàn tay chai sần của anh có thô ráp không. Cô ước được áp má mình vào má anh và cảm nhận lông mi anh cọ lên da cô. Hàng lông mi thật dài…

"Will," cô nói và giọng nghe lí nhí với cả chính tai cô. "Will, em muốn hỏi anh…"

Anh ngước nhìn. Nước khiến các sợi lông mi dính vào nhau, tạo thành hình những cánh sao. "Gì?"

"Anh hành động như chẳng quan tâm tới gì hết," cô thở dài và nói. Cô cảm thấy như mình đang chạy đỉnh đồi rồi chạy xuống, không hề ngừng nghỉ. Trọng lực kéo cô đi. "Nhưng… mọi người đều quan tâm tới gì đó. Phải không?"

"Phải không?" Will khẽ nói. Khi cô không trả lời, anh dồn trọng lượng lên hai bàn tay đang chống xuống sàn. "Tessa," anh nói. "Tới ngồi cạnh anh đi."

Cô làm theo. Sàn nhà lạnh và ẩm ướt, nhưng khi cô ngồi, cô vẫn xòe váy ra xung quanh chỉ để lộ mũi giày. Họ đang ngồi đối diện, rất gần nhau. Gương mặt anh có vẻ lạnh lùng và sạch sẽ; chỉ có bờ môi còn đọng chút dịu dàng.

"Anh chưa từng cười," cô nói. "Anh hành động như mọi chuyện đều là trò vui với anh, nhưng anh chưa từng cười. Thi thoảng anh mỉm cười khi cho rằng không ai để ý."

Anh im lặng một lúc. Rồi, "Em," anh nói, hơi lưỡng lự. "Em khiến anh cười. Từ lúc em đánh anh bằng cái chai đó."

"Bình chứ," cô buột miệng.

Anh nhếch mép. "Đấy là chưa kể tới chuyện em luôn sửa lưng anh với vẻ mặt buồn cười lắm. Và cách em hét vào mặt Gabriel Lightwood. Rồi cách em đáp trả de Quincey nữa. Em khiến anh…" Anh ngừng lại, nhìn cô và cô tự hỏi liệu gương mặt có tố cáo tâm

trạng thật của cô - choáng váng và khó thở - không. “Cho anh xem tay em,” anh đột ngột nói. “Tessa?”

Cô ngửa tay chìa ra trước mặt anh nhưng chẳng nhìn. Cô không thể rời mắt khỏi gương mặt anh.

“Vẫn còn máu này,” anh bảo. “Trên găng tay của em.” Khi nhìn xuống, cô thấy quả đúng vậy. Cô chưa tháo găng tay của Camille, và chúng bẩn vết máu và đất, phần đầu ngón hơi rách do lúc cô cạy cùn cho Nate.

“Ồ,” cô nói và rụt tay định tháo găng, nhưng Will chỉ buông bàn tay trái của cô. Anh tiếp tục nhẹ nhàng nắm cổ tay phải. Cô thấy anh đeo một chiếc nhẫn bạc bản to ở ngón trỏ tay phải, có họa tiết chim bay khá tinh tế. Ang cúi đầu kệ cho mái tóc ướt rủ xuống; cô không thấy mặt anh. Anh nhẹ nhàng vuốt ve găng tay. Có bốn nút ngọc đóng cổ tay, và khi anh vuốt qua đó, chúng bật ra và ngón trỏ của anh vuốt lên lớp da bụng cổ tay, nơi những mạch máu xanh lè đang đập.

Cô suýt nhảy dựng lên. “Will.”

“Tessa,” anh nói. “Em muốn gì từ anh?”

Anh vẫn đang vuốt cổ tay cô, khiến cô lo lắng. Cô run run trả lời, “Em… em muốn hiểu anh.”

Anh ngước nhìn cô qua hàng mi dài. “Có thật sự cần thiết không?”

“Em không biết,” Tessa nói. “Em không chắc ngoại trừ Jem ra, có ai từng hiểu anh không.”

“Jem không hiểu anh,” Will nói. “Cậu ấy quan tâm tới anh… như một người anh em. Nhưng điều đó không có nghĩa là cậu ấy hiểu anh.”

“Anh không muốn anh ấy hiểu sao?”

“Vì Chúa, không,” ang nói. “Sao cậu ấy cần biết lí do anh sống thế này chứ?”

“Có lẽ,” Tessa nói, “đơn giản anh ấy muốn biết anh sống như vậy vì lí do gì.”

“Quan trọng gì chứ?” Will hỏi nhẹ và nhanh chóng lột găng tay của cô ra. Cái lạnh buốt trong căn phòng ngay lập tức ùa tới bàn tay cô, khiến toàn thân cô run rẩy như đang ở trần dưới thời tiết giá rét. “Lí do có là gì khi không thể làm gì để thay đổi mọi thứ?”

Tessa muốn tìm câu trả lời, nhưng không ra. Cô đang run rẩy đến độ khó nói được.

“Em lạnh sao?” Will đan tay vào tay cô và áp lên má mình. Cô giật mình trước làn da nóng giãy của anh. “Tess,” anh nói, giọng nghẹn ngào và nhẹ nhàng tràn đầy ham muốn, và cô nhoài tới, nghiêng đi như một cái cây bị oằn xuống vì tuyết nặng. Toàn bộ người cô mỏi nhừ; cô đau như thể trong cô có một khoảng trống mênh mang. Cô ý thức về sự tồn tại của Will hơn hết thảy mọi thứ, về ánh sáng xanh nhàn nhạt bên dưới mí mắt khép hờ, bộ râu lỉa chỉa chưa kịp cạo, những vết sẹo mờ lốm đốm trên vai và cổ họng - và hơn hết thảy là khuôn miệng anh mang hình vầng trăng khuyết, vết nứt nho nhỏ ở dưới bờ môi. Khi anh nhoài người tới và hôn phớt lên đôi môi cô, cô kéo anh như người chết đuối vớ được cọc.

Trong khoảnh khắc đôi môi họ áp lên nhau nóng hổi, bàn tay Will lùa vào tóc cô. Tessa thở dồn dập khi tay anh choàng ôm cô, chiếc váy của cô loạt xoạt trên sàn khi anh kéo cô lại gần. Cô nhẹ nhàng vòng tay qua cổ anh; cô có thể cảm nhận các bắp vai cứng và mịn màng của anh. Những ngón tay anh tìm thấy cái ghim cài tóc và tháo tung ra để mái tóc cô đổ dài xuống vai. Cái ghim rơi lanh canh trên sàn và Tessa khẽ kêu lên vì ngạc nhiên trong đôi môi anh. Và tới đó, anh giằng tay khỏi tay cô và ấn mạnh vào vai cô, đẩy cô ra với một lực suýt làm cô ngã ngửa. Cô phải chống tay xuống nền nhà mới ổn định lại được.

Cô ngồi với mái tóc đổ dài như tấm rèm rối và bối rối nhìn anh. Will đang quỳ, ngực phập phồng như vừa chạy quá nhanh và quá xa. Anh trắng bệch, trừ hai điểm đỏ rực trên má. “Lạy Đấng tối cao,” anh thì thầm. “Chuyện gì thế này?”

Tessa thấy hai má đỏ rực. Không phải Will mới là người biết chính xác chuyện gì vừa xảy ra và cô là người đáng ra phải đẩy anh đi sao?

“Anh không thể.” Tay anh nắm chặt buông xuôi người; cô có thể thấy chúng đang run bần bật. “Tessa, anh nghĩ em nên đi đi.”

“Đi?” Đầu óc cô quay cuồng; cô cảm thấy như đang ở một nơi ấm áp, an toàn rồi đột nhiên bị đẩy tới một vùng bóng tối trống rỗng, lạnh lẽo. “Em… em không nên quá chủ động. Em xin lỗi…”

Vẻ cực kỳ đau đớn lóe lên nét mặt anh. “Chúa ơi, Tessa.” Những lời đó dường như bị kéo ra khỏi anh. “Làm ơn. Hãy đi đi. Anh không thể để em ở đây thêm. Không… không thể được.”

“Will, làm ơn…”

“Không.” Anh quay mặt đi, mắt nhìn xuống nền nhà. “Anh sẽ nói mọi thứ em cần biết vào ngày mai. Bất cứ điều gì cũng được. Nhưng giờ hãy để anh yên.” Giọng anh bắt đầu nhát gừng. “Tessa. Anh đang cầu xin em đấy. Em có hiểu không? Anh cầu xin em. Làm ơn, làm ơn hãy đi đi.”

“Được thôi,” Tessa nói và vừa đau đớn và kinh ngạc khi thấy sự căng thẳng đè trên đôi vai anh đã biến mất. Chẳng nhẽ sự hiện diện của cô lại đáng sợ đến thế, và việc cô rời đi lại khiến anh nhẹ nhõm tới vậy sao? Cô đứng dậy, chiếc váy ướt đẫm, lạnh lẽo và nặng trịch, chân suýt trượt đi trên nền nhà ướt nước. Will không nhúc nhích hay ngước lên. Anh cứ quỳ nguyên tại chỗ, nhìn chằm chằm xuống sàn nhà trong lúc Tessa đi qua phòng và xuống cầu thang mà không nhìn lại.

Một lát sau, trong căn phòng mờ mờ ánh bình minh của Luân Đôn, Tessa nằm trên giường, kiệt sức tới độ chẳng buồn cởi bộ đồ của Camille ra. Cô mệt tới không còn sức để ngủ. Lần đầu tiên cô sư dụng quyền năng vì ý muốn của cô và cô rất vui. Lần đầu tiên cô bắn súng. Và cô có được nụ hôn đầu, đúng như cô ao ước bấy lâu.

Tessa lăn người và vùi mặt vào gối. Bao lâu nay cô luôn tự hỏi liệu nụ hôn đầu của cô sẽ thế nào - liệu anh chàng kia có đẹp trai, liệu chàng có yêu cô, liệu chàng có tử tế không. Cô chưa bao giờ tưởng tượng rằng nụ hôn đó lại ngắn ngủi, tuyệt vọng và điên cuồng tới vậy. Hay việc nó có vị của nước thánh. Nước thánh và máu.

Chương 13: Hắc ám

Đôi khi cuộc đời chúng ta sẽ bớt bất hạnh khi người ta yêu lừa dối chúng ta. Chúng ta sẽ đau lòng hơn nhiều nếu họ nói thật.

- Francois La Rocherfoucauld, Maxims

Tessa thức dậy vào sáng hôm sau khi Sophie bật đèn đầu giường lên. Tessa làu bàu rồi đưa tay lên che đôi mắt đau nhức.

"Nào tiểu thư," Sophie gọi Tessa với vẻ hồ hởi quen thuộc. "Cô sắp ngủ cả ngày trời rồi. Giờ đã tám giờ tối và Charlotte bảo tôi phải gọi cô dậy."

"Hơn tám giờ? Tối sao?" Tessa tung chăn và ngạc nhiên khi nhận ra cô vẫn mặc chiếc váy dính máu khô, giờ đã nhăn nhúm và nhàu nhĩ của Camille. Hẳn cô đã đổ xuống giường khi còn mặc nguyên đồ. Kí ức về đêm qua bắt đầu ào về: gương mặt trắng bệch của các ma cà rồng, lửa bén lên rèm cửa, tiếng cười khanh khách của Magnus Bane, de Quincey, Nathaniel, và Will. Ôi, Chúa ơi, cô nghĩ. Will.

Cô cố quên anh đi và ngồi thẳng dậy, lo lắng nhìn Sophie. "Anh trai tôi," cô nói. "Anh ấy…"

Nụ cười của Sophie hơi gượng gạo. "Không hề tệ đi, nhưng cũng chẳng khá hơn." Thấy vẻ chấn động của Tessa, cô ấy nói thêm, "Giờ cô cần tắm nước nóng và ăn gì đó. Nếu cô bỏ đói và ở bẩn, anh trai cô cũng chẳng khá hơn."

Tessa nhìn mình. Chiếc váy của Camille rõ ràng đã hỏng - bị tách, dính máu và tro tàn ở cả tá chỗ. Đôi tất lụa bị rách toạc, cánh tay, bàn chân và bàn tay cô cáu bẩn. Cô không muốn nghĩ tới mái tóc mình. "Có lẽ chị nói đúng."

Bồn tắm hình ô-van có chân nằm sau một tấm bình phong kiểu Nhật ở góc phòng. Sophie đã đổ nước nóng và giờ bắt đầu nguội. Tessa chui ra sau tấm bình phong, cởi đồ và thả mình vào bồn tắm. Nước nóng ngập đến vai khiến cô thấy ấm áp. Cô ngồi im một lúc lâu, để hơi nóng thấm vào những đốt xương lạnh buốt. Sau đó cô từ từ thả lỏng và nhắm mắt…

Kí ức về Will ùa tới. Will, trên căn gác, cách anh chạm vào tay cô. Cách anh hôn cô và đuổi cô đi.

Cô chui xuống nước như để trốn khỏi những kí ức đang cười nhạo mình, nhưng không thành công. Dìm chết bản thân chẳng giúp được gì, cô nghiêm nghị nhắc nhở mình. Nhưng nếu dìm chết Will… cô ngồi thẳng dậy, cầm lấy bánh xà phòng oải hương dặt ở cạnh bồn và chà lên tóc và da tới khi nước chuyển màu đen bị* tro và bụi bẩn. Có lẽ cô không thể chà ý nghĩ về ai đó ra khỏi đầu mình, nhưng thử thì có chết ai?

Sophie đang đợi Tessa khi cô từ sau tấm bình phong bước ra. Một khay đựng bánh sandwich và trà đã sẵn sàng cho cô. Tessa đứng trước gương, để Sophie giúp mình mặc chiếc váy vàng điểm những đường vặn thừng sậm màu; nó hơi rối rắm hơn sở thích của Tessa, nhưng Jsm quá thích mẫu váy này và nhất quyết bắt Tessa phải mặc. Mình không mặc được đồ màu vàng, nhưng nó quá hợp với một cô gái tóc nâu xỉn như bồ, cô nàng đã nói vậy đấy.

Cảm giác lược chải trên tóc khiến cô rất dễ chịu; nó khiến Tessa nhớ lại hồi còn bé, cô cũng được dì Harriet chải tóc cho. Cảm giác này quá dễ chịu nên khi Sophie cất tiếng, cô đã giật mình.

"Hôm qua cô có bắt cậu Herodale uống thuốc được không vậy?"

"Ồ tôi…" Tessa cố bình tĩnh nhưng đã quá muộn; màu đỏ đã nhuộm từ cổ lên mặt cô. "Anh ấy không muốn," cuối cùng cô chống chế. "Nhưng cuối cùng tôi cũng thuyết phục được."

"Tôi hiểu," biểu hiện của Sophie không thay đổi, nhưng nhịp chải đầu cho Tessa gấp rút hơn. "Tôi biết đây không phải việc của tôi, nhưng…"

"Sophie, chị có thể nói mọi điều chị muốn với em."

"Chỉ là… cậu chủ Will." Sophie nói liến thoắng. "Cậu ấy không đáng cho cô quan tâm đâu. Không phải như thế này. Cậu ấy không đáng tin hay đáng cho cô dựa dẫm. Cậu ấy… cậu ấy không như cô nghĩ."

Tessa đan tay đặt trong lòng. Cô thấy hơi mơ hồ. Chẳng nhẽ mọi chuyện đã tiến xa tới độ mọi người phải nhắc nhở cô ư?

Nhưng dù sao có người cho cô tâm sự về anh cũng tốt. Cô có chút cảm giác như của người đói lả vớ được thức ăn. "Tôi không biết tôi nghĩ về anh ấy ra sao nữa, Sophie ạ. Đôi lúc anh ấy thế này rồi sau đó lại thế khác, như gió đổi chiều vậy, và tôi không biết lí do hay có chuyện gì nữa…"

"Không có gì đâu. Chẳng có gì hết. Cậu ấy chẳng quan tâm tới ai ngoài bản thân."

"Anh ấy quan tâm tới Jem." Tessa nhẹ nhàng nói.

Cái lược ngừng lại; Sophie dừng lại và đứng đờ người ra. Có gì đó cô ấy muốn nói, Tessa nghĩ, nhưng phải kìm lòng lại. Nhưng là gì nhỉ?

Cái lược lại tiếp tục chải. "Nhưng chưa đủ."

"Ý chị là tôi không nên trao trái tim mình cho kẻ không bao giờ quan tâm tới tôi…"

"Không!" Sophie nói. "Còn những điều tệ hơn. Yêu một người không yêu cô cũng không sao, miễn là họ đáng để cô yêu. Miễn là họ xứng với tình yêu của cô."

Cảm xúc dâng trào trong giọng Sophie khiến Tessa ngạc nhiên. Cô quay lại nhìn cô gái kia. "Sophie, chị có quan tâm tới ai không? Người ấy có phải Thomas không?"

Sophie kinh ngạc. "Thomas ư? Không. Sao cô lại nghĩ thế?"

"À, vì tôi nghĩ cậu ấy quan tâm tới chị," Tessa nói. "Tôi thấy cậu ấy nhìn chị. Cậu ấy quan sát khi chị ở trong phòng. Nên tôi nghĩ…"

Cô ngừng nói khi thấy vẻ kinh ngạc của Sophie.

"Thomas sao?" Sophie nhắc lại. "Không, không thể nào. Chắc cậu ấy không có những suy nghĩ ấy với tôi đâu."

Tessa không định phản đối bởi rõ ràng dù tình cảm Thomas dành cho Sophie là gì, cô gái kia cũng sẽ không đáp lại. Như vậy thì…

"Will?" Tessa nói. "Ý chị là chị từng quan tâm tới Will?" Điều đó giải thích cho vẻ cay nghiệt và ghét bỏ, nếu tính theo cách Will đối xử với những cô gái thích anh.

"Will?" Sophie có vẻ cực kỳ hoảng hốt - tới độ quên gọi Will là cậu Herodale. "Cô đang hỏi tôi đã bao giờ yêu cậu ấy không ư?"

"À, tôi nghĩ… tôi nghĩ anh ấy cũng đẹp trai đấy chứ." Tessa nhận ra cô nói nghe chẳng có lí chút nào.

"Cô không yêu một người chỉ vì ngoại hình của người đó. Ông chủ cũ của tôi," Sophie nói, giọng cẩn trọng của cô ấy nhuốm màu phấn khích, vì thế từ "cũ" nghe giống "cú", "luôn đi săn bắn hổ và các con vật khác ở châu Phi và Ấn Độ. Và ông ấy bảo tôi rằng chúng ta có thể biết một con rắn hay bọ có độc không, vì những loài có độc thường mang vẻ ngoài bắt mắt và sặc sỡ. Gương mặt chúng càng đẹp thì chúng càng nguy hiểm. Will là thế đó. Gương mặt đẹp chỉ che đậy những thứ dị dạng và thối nát bên trong thôi."

"Sophie, tôi không biết…"

"Trong cậu ấy có một phần hắc ám," Sophie nói. "Cái gì đó đen tối và hắc ám đang được cậu ấy che giấu. Cậu ấy có vài bí mật, kiểu bí mật có thể bào mòn cô từ bên trong." Cô ấy đặt cái lược răng bạc xuống bàn và Tessa ngạc nhiên khi thấy tay cô ấy đang run. "Cô hãy nhớ lấy lời tôi."

Sau khi Sophie đi, Tessa nắm lấy sợi dây chuyền thiên sứ đặt ở táp đầu giường và đeo vào cổ. Khi nó nằm trên ngực cô, cô ngay lập tức thấy yên ổn. Cô đã bỏ nó lại khi hóa thành Camille. Sự hiện diện của nó thật dễ chịu - và dù cô biết là ngu ngốc - nhưng cô nghĩ nếu cô thăm Nate khi đeo đồng hồ, anh sẽ cảm nhận được sự hiện diện của nó và cũng thấy dễ chịu.

Cô nắm lấy nó mãi khi đóng cửa phòng lại sau lưng, đi xuống hành lang và nhẹ nhàng gõ cửa phòng anh. Khi không nghe thấy tiếng trả lời, cô vặn nắm đấm cửa và mở ra. Những tấm rèm đã kéo sang bên để ánh sáng tràn vào nửa căn phòng, và cô thấy Nate đang ngủ. Anh vắt tay lên trán và má đỏ rực vì cơn sốt.

Nhưng anh không chỉ có một mình. Trên chiếc ghế tựa ở đầu giường là Jsm với một cuốn sách mở trong lòng. Cô nàng đáp lại cái nhìn ngạc nhiên của Tessa bằng vẻ lạnh lùng.

"Mình…," Tessa mở lời và cố trấn tĩnh. "Bồ làm gì ở đây?"

"Mình nghĩ mình có thể đọc gì đó cho anh trai bồ nghe," Jsm nói. "Mọi người đã ngủ suốt nửa ngày, còn anh ấy bị bỏ lại một mình. Chỉ có Sophie tới kiểm tra tình hình anh ấy, và bồ không thể mong chị ta mở miệng nói chuyện nhiều."

"Nate vẫn hôn mê, Jsm; anh ấy không muốn nói chuyện."

"Bồ đừng chắc chắn quá," Jsm nói. "Mình nghe nói con người có thể thể * nghe người khác nói chuyện với họ kể cả trong lúc họ hôn mê sâu, hay thậm chí là chết."

"Nhưng anh ấy không chết."

"Tất nhiên rồi." Jsm lưu luyến nhìn anh. "Anh ấy đẹp trai thế này thì làm sao chết được. Anh ấy có vợ chưa, Tessa? Hay có cô gái New York nào đã đính ước với anh ấy không?"

"Với Nate á?" Tessa trố mắt nhìn. Luôn có các cô gái thuộc đủ mọi tầng lớp, tính cách thích Nate, nhưng cũng là chút cảm giác gió thoảng mây trôi. "Jsm, anh ấy còn chưa tỉnh. Giờ không phải lúc…"

"Anh ấy sẽ khỏe hơn thôi," Jsm tuyên bố. "Và khi đó, anh ấy sẽ biết mình đã chăm sóc anh ấy bình phục. Đàn ông luôn yêu những người phụ nữ đã chăm sóc họ hồi phục. 'Khi đau đớn và giận dữ làm anh nhíu mày/ Em sẽ là thiên thần chăm sóc cho anh!' Cô nàng ngân nga và cười hài lòng. Thấy vẻ hoảng hốt của Tessa, cô nàng nhíu mày. "Sao nào? Mình không xứng với ông anh quý báu của bồ chắc?"

"Anh ấy không có tiền đâu, Jessie…"

"Mình có đủ tiền cho cả hai. Mình chỉ cần người đưa mình rời khỏi chốn này. Mình đã bảo bồ rồi."

"Nói cho đúng thì bồ đã đề nghị mình đưa bồ đi."

"Thế này không phải nhẹ gánh cho bồ sao?" Jsm hỏi. "Nghe này, Tessa, chúng ta vẫn có thể là bạn tốt khi đã là chị em dâu, nhưng đàn ông luôn giỏi hơn chúng ta trong những vụ kiểu thế này, đúng không?"

Tessa không biết trả lời ra sao.

Jsm nhún vai. "À Charlotte muốn gặp bồ đấy. Trong phòng khách. Chị ấy nhờ mình chuyển lời. Bồ không phải lo về Nathaniel đâu. Mình sẽ kiểm tra nhiệt độ cho anh ấy mười lăm phút một lần và chườm khăn lạnh lên trán anh ấy cho."

Tessa không chắc cô có tin tưởng chút nào không, nhưng vì Jsm nhất quyết không chịu nhường cho cô chăm sóc Nathaniel và cô cũng chẳng thấy có gì phải phản đối nên cô đành thở dài chán nản và quay ra.

Cửa phòng khách hơi hé; cô có thể nghe những giọng cãi vã ở bên kia. Cô chần chừ, tay giơ nửa chừng tới nắm đấm - rồi cô nghe thấy tên mình và sựng người lại.

"Đây không phải bệnh viện Luân Đôn. Anh trai của Tessa không nên ở đây!" Giọng Will đang vang lên thành tiếng hét. "Anh ta không phải cư dân Thế Giới Ngầm, mà chỉ là một gã người phàm ngu ngốc, vụ lợi tự đưa mình vào rắc rối không thể tự giải quyết…"

Charlotte đáp, "Bác sĩ người phàm không thể chữa trị cho anh ta. Không phải tới căn bệnh đó. Hiểu lí lẽ chút đi, Will."

"Anh ta biết về Thế Giới Ngầm," Đó là giọng của Jem: bình tĩnh, lí trí. "Nói đúng ra, anh ta có thể nắm giữ một vài thông tin quan trọng mà chúng ta không biết. Mortmain nói Nathaniel làm việc cho de Quincey; có lẽ anh ta biết về kế hoạch, người máy, toàn bộ vụ Ông Chủ của de Quincey - tất cả. De Quincey muốn anh ta chết cơ mà. Có lẽ đó là vì anh ta biết điều gì không nên biết."

Sau đó là một quãng im lặng kéo dài. “Vậy chúng ta có thể gọi cho các Tu Huynh Câm đến tiếp,” Will nói. “Họ có thể xâm nhập vào đầu óc anh ta xem có tìm được gì không. Chúng ta không cần đợi anh ta tỉnh lại.”

“Em thừa biết việc đó rất nhạy cảm với người phàm,” Charlotte phản đối. “Tu huynh Enoch đã nói rằng cơn sốt có thể khiến anh Gray bị ảo giác. Anh ấy sẽ không thể biết điều gì trong đầu anh ta là sự thật và điều gì là do cơn sốt. Đó là chưa kể tới nguy cơ việc xâm nhập sẽ làm đầu óc anh ấy đảo lộn, mãi mãi.”

“Em không nghĩ tới cái đó,” Tessa nghe thấy giọng chán ghét của Will kể cả qua cánh cửa và cảm thấy cơn giận quặn lên trong dạ dày.

“Bồ chẳng biết gì về người đó hết.” Giọng Jem lạnh lùng hơn bất cứ lúc nào Tessa từng nghe. “Will, tôi không biết điều gì khiến tâm trạng bồ xấu thế này, nhưng nó không giúp gì cho bồ đâu.”

“Nhưng chị biết,” Charlotte nói.

“Thật sao?” Will có vẻ hoảng.

“Em, cũng như chị, thất vọng về sự việc đêm qua. Chúng ta chỉ tổn thất có hai người nhưng việc de Quincey trốn thoát không phải việc tốt đẹp gì. Đây là kế hoạch của chị. Chị đề xuất nó với Enclave và giờ họ sẽ đổ lỗi cho chị vì mọi sai sót. Đó là chưa kể Camille sẽ phải trốn vì chúng ta không biết de Quincey ở đâu, và tới lúc này có lẽ hắn đang treo giá cao ngất trời cho cái đầu cô ấy. Còn Magnus Bane, tất nhiên đang cực kì bực chúng ta vì Camille đã biến mất. Vậy người chỉ điểm và pháp sư giỏi nhất của chúng ta đều không thể giúp gì cho chúng ta trong thời điểm này.”

“Nhưng chúng ta đã ngăn de Quincey giết anh trai Tessa và ai biết được hắn còn định sát hại bao người khác nữa,” Jem nói. “Điều này đáng đấy chứ. Lúc đầu, Benedict Lightwood không muốn tin rằng de Quincey đã chơi trò lá mặt lá trái, nhưng giờ ông ta không còn lựa chọn. Ông ta biết chị đã đúng.”

“Điều đó,” Charlotte nói, “chỉ khiến ông ta thêm bực thôi.”

“Có thể,” Will nói. “Và có lẽ nếu chị không thêm cái phát minh dở hơi của Henry vào kế hoạch của em, chúng ta đã không cần tới cuộc thảo luận này. Chị thích nói thế nào thì tùy, nhưng mọi sự tối qua không diễn ra như ý là vì máy Lân Tinh không hoạt động. Những đồ Henry phát minh ra chẳng có thứ gì ra hồn. Chỉ cần chị thừa nhận chồng chị là một gã ngu ngốc vô dụng, chúng ta sẽ ổn hơn nhiều.”

“Will.” Giọng Jem ẩn chứa cơn giận lạnh người.

“Không, James, đừng.” Charlotte run run nói; một tiếng phịch khẽ vang lên và có lẽ chị vừa đột ngột ngồi xuống ghế. “Will,” chị nói, “Henry rất tốt bụng, hiền lành, và anh ấy yêu quý em.”

“Đừng giở trò ủy mị, Charlotte,” giọng Will tràn ngập sự khinh bỉ.

“Anh ấy biết em từ hồi em còn bé. Anh ấy quan tâm tới em như một người em trai ruột thịt. Chị cũng vậy. Những gì chị làm đều vì chị yêu thương em, Will…”

“Vâng,” Will nói, “và em ước gì chị ghét em.”

Charlotte kêu một tiếng đau đớn, như của một con cún bị đá. “Chị biết em không nói thật lòng.”

“Em nói gì cũng là thật hết,” Will bảo. “Nhất là khi em bảo rằng chị nên xâm nhập vào đầu óc Nathaniel Gray càng sớm càng tốt. Nếu chị ngại…”

Charlotte định ngắt lời, nhưng không sao, Tessa nghe đủ rồi. Cô mở toang cửa và bước vào. Căn phòng sáng rực ánh lửa, đối lập với mảng kính tối nhìn ra ngoài bầu trời chạng vạng âm u. Charlotte ngồi sau cái bàn lớn, Jem ngồi ở chiếc ghế bên cạnh. Còn Will lại đứng dựa vào lò sưởi; mặt anh đỏ lựng vì bực bội, đôi mắt sáng rực và cổ áo xộc xệch. Anh nhìn Tessa với sự kinh ngạc thực sự. Bất cứ hi vọng cô nuôi trong mình rằng bằng cách kì diệu nào đó anh đã quên hoàn toàn sự thể trên gác mái đêm trước đã bay biến sạch. Anh đỏ mặt khi thấy cô, đôi mắt xanh trong vắt tối lại… và anh nhìn đi chỗ khác, như thể anh không dám nhìn vào mắt cô.

“Vậy là em nghe trộm hả?” anh hỏi. “Và giờ em ở đây để giáo huấn anh về ông anh trai quý báu của em?”

“Ít nhất em có điều để giáo huấn, trong khi Nathaniel chẳng thể nói gì.” Tessa quay sang Charlotte. “Em sẽ không để Tu Huynh Enoch cào nát trí óc Nate ra đâu. Anh ấy đã ốm lắm rồi; điều đó sẽ giết chết anh ấy mất.”

Charlotte lắc đầu. Chị có vẻ kiệt quệ, gương mặt xám ngoét, mí mắt sụp xuống. “Em yên tâm, chúng ta sẽ đợi anh ấy bình phục rồi mới hỏi chuyện anh ấy.”

“Nếu anh ấy ốm hàng tuần hay hàng tháng thì sao?” Will nói. “Chúng ta không có nhiều thời gian tới vậy.”

“Sao lại không? Anh vội gì mà muốn thí mạng anh trai em chứ?” Tessa nạt.

Đôi mắt Will như hai mảnh kính xanh. “Em chỉ quan tâm tới chuyện tìm anh mình. Và giờ em đã tìm ra anh ta. Chúc mừng em. Nhưng đây không phải mục đích của bọn anh. Em nhận ra, đúng chứ? Bọn anh thường không đi chệch hướng xa tới vậy chỉ vì một gã phạm nhân người phàm.”

“Điều Will muốn nói,” Jem xen vào, “nhưng không biết diễn đạt là…” Anh ngừng lại và thở dài. “De Quincey nói anh trai em là kẻ tâm phúc của hắn. Và giờ de Quincey đã trốn và bọn anh không biết hắn trốn đâu. Những giấy tờ bọn anh tìm được trong phòng làm việc của hắn cho thấy de Quincey tin rằng sắp có một cuộc chiến giữa cư dân Thế Giới Ngầm và Thợ Săn Bóng Tối, chúng ta sẽ phải chiến đấu với những người máy hắn đang chế tạo và chắc chắn sẽ sử dụng. Em có thể thấy vì sao bọn anh muốn biết hắn ở đâu và những điều khác mà anh trai em biết.”

“Có lẽ anh muốn biết những điều đó,” Tessa nói, “nhưng đây không phải cuộc chiến của em. Em không phải Thợ Săn Bóng Tối.”

“Quả vậy,” Will nói. “Đừng nghĩ bọn anh không biết.”

“Im nào Will.” Charlotte cộc cằn hơn bình thường. Chị quay sang nhìn Tessa và đôi lông mày tỏ ý cầu xin. “Bọn chị tin em, Tessa ạ. Em cũng cần tin bọn chị.”

“Không,” Tessa nói. “Em không tin.” Cô có thể cảm nhận ánh mắt của Will và đột nhiên nổi cáu. Sao anh có thể lạnh lùng với cô, nổi giận với cô? Cô đã làm gì để phải chịu đựng chúng? Cô để anh hôn mình. Chỉ vậy thôi. Nhưng không hiểu sao nó đã xóa sạch mọi thứ cô làm trong tối đó. “Chị muốn lợi dụng em - cũng như Chị Em Hắc Ám - và ngay khi chị có cơ hội, chị muốn em sử dụng quyền năng của mình mà không quan tâm xem nó nguy hiểm đến nhường nào! Chị cư xử như thể em phải có trách nhiệm với thế giới, với luật pháp và Hiệp Định của chị, nhưng đó là thế giới của chị, và chị phải có nghĩa vụ với nó. Chị không làm nên trò trống gì cũng không phải lỗi của em!”

Tessa thấy Charlotte trắng bệch và ngồi ngả lưng ra ghế. Cô cảm thấy ngực quặn lại. Cô không muốn làm tổn thương Charlotte. Nhưng cô vẫn phải nói. Cô không thể ngăn mình, mọi lời cứ ào ạt tuôn ra. “Chị nói rằng chị không ghét cư dân Thế Giới Ngầm. Nhưng sự thật không phải vậy, đúng chứ? Chị chỉ nói suông thôi. Chị không quan tâm tới họ. Và còn về người phàm nữa, chị có bao giờ nghĩ chị sẽ bảo vệ họ tốt hơn nếu chị không ghét họ đến vậy không?” Cô nhìn Will. Gương mặt anh xanh xao, ánh mắt sáng quắc. Anh có vẻ - cô không biết có thể diễn tả nổi biểu hiện của anh không. Chắc là kinh hãi, nhưng không phải vì cô; nỗi kinh sợ tới từ điều sâu thẳm hơn.

“Tessa,” Charlotte định tranh cãi nhưng Tessa đã lao ra cửa. Cô quay lại một lần cuối tại ngưỡng cửa và thấy tất cả đang nhìn mình.

"Tránh xa anh trai em ra,” cô quát tháo. “Và đừng đi theo em.”

***

Tessa thấy nổi giận có chủ ý cũng có cái hay của nó. Giận dữ mà dốc sạch nỗi lòng cũng khiến cô yên ổn phần nào.

Tất nhiên, phần sau đó sẽ kém vui hơn. Một khi bạn nói với họ rằng đừng đi theo bạn, vậy bạn sẽ đi đâu? Nếu cô trở lại phòng thì chẳng khác nào bảo họ rằng cô đã hạ hỏa. Cô không thể tới mang theo tâm trạng u ám tới gặp Nate và đi lang thang có thể khiến cô gặp Sophie hay Agatha.

Cuối cùng cô đi theo một cầu thang hẹp và uốn lượn dẫn xuống dưới Học Viện. Cô đi qua chính điện sáng ánh đèn phù thủy và bước ra ngoài thềm rộng rãi, nơi cô ngồi sụp xuống và vòng tay ôm mình, run rẩy trước cơn gió lạnh không ngờ trước. Chắc hẳn trời vừa đổ mưa vì những bậc thang ướt đẫm và những khoảng sân lát đá đen sáng như gương. Mặt trăng đã ló khỏi những đám mây và cái cổng lớn bằng sắt lóe ánh đen dưới ánh sáng mập mờ. Chúng ta là cát bụi và bóng tối.

“Anh biết em đang nghĩ gì.” Giọng nói vang tới từ ngưỡng cửa đằng sau Tessa nhẹ như tiếng gió thổi lá cây lao xao.

Tessa quay lại. Jem đứng ở khung cửa tò vò, ánh đèn phù thủy trắng sáng sau lưng tỏa chiếu lên mái tóc anh, khiến nó sáng như kim loại. Nhưng gương mặt anh lại chìm trong bóng tối. Anh cầm cây gậy ở tay phải; đôi mắt rồng sáng quắc như đang quan sát Tessa.

“Em không nghĩ vậy.”

“Em đang nghĩ. Nếu họ gọi cái thời tiết ẩm ướt chán ngắt này là mùa hè, vậy mùa đông sẽ ra sao? Em sẽ ngạc nhiên đấy. Mùa đông cũng chẳng khác biệt nhiều.” Anh ra ngồi cạnh Tessa, nhưng không quá gần. “Chỉ có mùa xuân mới đẹp thôi.”

“Vậy sao?” Tessa không hứng thú mấy.

“Không. Thật ra trời cũng âm u và ẩm ướt thế này thôi.” Anh liếc nhìn cô. “Anh biết em bảo bọn anh đừng đi theo em. Nhưng anh rất mong em chỉ muốn ám chỉ Will thôi.”

“Đúng vậy.” Tessa quay sang nhìn anh. “Em không nên la hét như vậy.”

“Không, em có quyền nói những điều đó.” Jem nói. “Thợ Săn Bóng Tối bọn anh đã như hiện giờ từ rất lâu rồi, và vì đầu óc hẹp hòi nên bọn anh thường quên mất phải nhìn tình hình theo quan điểm của người khác. Chuyện bao giờ cũng chỉ xoay quanh việc đó có lợi hay có hại cho Nephilim. Đôi lúc anh nghĩ bọn anh quên mất phải nghĩ xem việc mình làm có lợi hay hại cho thế giới.”

“Em không định làm chị Charlotte đau lòng.”

“Charlotte rất nhạy cảm về vấn đề điều hành Học Viện. Vì là phụ nữ nên chị ấy phải rất cố gắng để khiến mọi người lắng nghe mình và kể cả vậy thì quyết định của chị ấy cũng hay bị chê bai. Em đã nghe Benedict Lightwood nói gì trong cuộc họp của Enclave rồi đấy. Chị ấy cảm thấy mình không được quyền phạm lỗi.”

“Chúng ta thì được sao? Bọn anh được phép phạm lỗi sao? Mọi chuyện bọn anh làm đều liên quan đến sống chết.” Tessa hít đầy phổi không khí mờ sương. Nó có mùi của thành phố, kim loại, tro bụi, mùi ngựa và nước sông. “Em chỉ… em cảm thấy đôi lúc em như không chịu nổi vậy. Không một chút nào. Em ước em chưa từng biết mình là gì. Em ước Nate đang ở nhà và những chuyện này không xảy ra.”

“Đôi lúc,” Jem nói, “cuộc đời có thể thay đổi nhanh hơn đầu óc và trái tim chúng ta. Anh nghĩ có những lúc, khi cuộc sống của chúng ta bị xáo trộn, chúng ta luôn mong nó trở về như xưa - đó là khi chúng ta đau khổ nhất. Nhưng từ kinh nghiệm bản thân, anh có thể nói với em rằng, em sẽ quen thôi. Em sẽ học được cách sống cuộc đời mới và em không thể tưởng tượng, hay thậm chí nhớ tới cuộc sống trước kia.”

“Anh đang nói là em sẽ quen với việc làm pháp sư, hay bất cứ thân phận nào của em bây giờ.”

“Em vẫn sẽ là em thôi. Điều này không hề mới. Chỉ có điều em phải tìm hiểu về nó thôi.”

Tessa hít một hơi sâu và chậm rãi thở ra. “Lúc rồi em không thật lòng muốn nói vậy đâu,” cô nói. “Em không nghĩ Nephilim tệ tới độ đó.”

“Anh biết em không có ý đó. Nếu không, em đã chẳng ở đây. Em sẽ ở bên anh trai mình để bảo vệ anh ấy khỏi ý định đáng sợ của bọn anh.”

“Will cũng không có ý như anh ấy nói, phải không?” Tesa nói sau một lúc. “Anh ấy sẽ không làm hại Nate.”

“À.” Jem nhìn ra ngoài cửa, đôi mát xám trầm tư.“Em đúng. Nhưng anh ngạc nhiên khi em nhận ra. Anh biết. Nhưng anh mất

nhiều năm mới hiểu được Will. Để hiểu lúc nào cậu ấy nói thật lòng và lúc nào không."

"Vậy anh không bao giờ giận anh ấy?"

Jem cười lớn. "Khó nói lắm. Đôi lúc anh chỉ muốn bóp chết cậu ta cho xong."

"Và làm sao anh ngăn được mình?"

"Anh tới một nơi anh thích ở Luân Đôn," Jem nói, "anh sẽ đứng đó nhìn dòng sông, nghĩ về dòng chảy cuộc đời, về dòng sông tiếp tục chảy, cuốn đi những thất vọng trong cuộc đời chúng ta."

Tessa hứng thú. "Có thành công không anh?"

"Không hẳn, nhưng sau đó anh nghĩ về chuyện nếu muốn, anh có thể giết cậu ta trong khi cậu ta ngủ, và anh thấy khá hơn."

Tessa cười khúc khích. "Vậy nơi yêu thích của anh ở đâu vậy?"

Jem có vẻ trầm ngầm mất một lúc. Sau đó anh đứng bật dậy và giơ tay không cầm cái gậy ra. "Để anh dẫn em đi."

"Có xa không?"

"Không hề." Anh mỉm cười. Anh có một nụ cười đẹp, Tessa nghĩ - và dễ lây sang người khác. Cô không thể không cười đáp lại, với cảm giác như lần đầu tiên cảm thấy trong đời.

Tessa nắm tay anh đứng dậy. Tay Jem ấm áp và mạnh mẽ, có sức an ủi tới bất ngờ. Cô lưỡng lự liếc nhìn Học Viện một lần rồi để anh kéo mình qua cánh cổng sắt và bước vào bóng tối của thành phố.

Chương 14: Cầu Blackfriars

Hai mươi cây cầu từ Tháp tới Kew
Muốn biết những điều Thames biết
Vì chúng non trẻ còn Thames thì già cỗi
Và dòng sông đã kể chuyện này.

- Rudyard Kipling, Chuyện dòng sông

Bước qua cánh cổng sắt của Học Viện, Tessa cảm thấy hơi giống nàng công chúa ngủ trong rừng rời lâu đài bị bao bởi rặng gai. Học Viện nằm ở giữa một quảng trường, và những con phố tỏa từ đó đi bốn hướng, chạy ngoằn nghèo như mê cung giữa những căn nhà. Jem vẫn nắm khuỷu tay cô theo một cách rất khách khí và dẫn Tessa đi vào một con hẻm nhỏ. Bầu trời trên đầu mang màu thép xám. Đường phố vẫn còn ẩm ướt sau trận mưa lúc nãy, và những mặt nhà trông như dính vào nhau lấm tấm vết nước chảy và đọng bụi đen sì.

Jem nói trong khi họ bước đi, không nhắc nhiều tới điểm đến nhưng tiếp tục cuộc trò chuyện dễ chịu, nói cho cô biết anh đã nghĩ gì về Luân Đôn khi lần đầu tiên đến đây, khi mọi thứ xung quanh anh đều khoác màu xám – kể cả con người! Anh đã không thể tin mưa lại đổ xuống một nơi nhiều và khó chịu tới vậy. Cái cảm giác ẩm ướt dường như tới từ nền nhà và từ trong xương tủy, khiến anh nghĩ mình là một cái cây và sẽ có ngày mọc ra rêu mốc. "Rồi em sẽ quen thôi," anh nói khi họ rời con hẻm nhỏ và bước tới đường Fleet rộng rãi. "Dù đôi lúc em nên được giũ như giũ khăn mặt vậy."

Nhớ lại sự xô bồ của phố xá ban ngày, Tessa thấy dễ chịu khi thấy nơi đây yên tĩnh hơn vào ban tối, đám đông đi lại như mắc cửi giờ chỉ còn là vài bóng người lác đác rảo bước trên vỉa hè, đầu cúi xuống và đi khuất trong bóng tối. Trên đường vẫn có những cỗ xe ngựa và những người xà ích, dù không ai có vẻ để ý tới Jem và Tessa. Phép che mờ chăng? Tessa thắc mắc nhưng không hỏi. Cô muốn được nghe Jem nói. Anh bảo đây là khu phố cổ nhất, nơi bắt nguồn của Luân Đôn. Những cửa hàng nằm hai bên đường đã đóng cửa, rèm đã kéo xuống nhưng những tấm biển quảng cáo vẫn sáng lên ở mặt tiền, quảng cáo từ xà phòng Pears tốt cho tóc tới giục người ta tham gia vào một buổi giảng về tâm linh. Khi Tessa đi, đôi khi cô thoáng thấy những ngọn tháp của Học Viện giữa những tòa nhà, và không thể không tự hỏi liệu những người khác có thể thấy họ không. Cô nhớ tới người phụ nữ bán vẹt có làn da xanh và mọc lông vũ. "Người thường có thật sự không thể thấy Học Viện không?" Vì tò mò nên cô hỏi Jem.

"Để anh chỉ cho em cái này", anh nói. "Dừng ở đây". Anh nắm khuỷu tay Tessa và quay cô nhìn ra đường. Anh chỉ. "Em thấy gì ngoài đó?"

Cô nheo mắt nhìn con phố; họ đã tới giao lộ giữa phố Fleet và phố Chancery. Có vẻ ở chỗ họ đứng chả có gì kỳ lạ. "Mặt tiền của một nhà băng. Còn gì để nhìn nữa chứ."

"Giờ để đầu óc em bay xa hơn chút đỉnh," anh vẫn nói bằng giọng ôn tồn như cũ. "Hãy nhìn thứ khác như em sẽ tránh nhìn thẳng vào một con mèo để không làm nó sợ. Sau đó em thử liếc nhìn nhà băng và làm thật nhanh nhé!"

Tessa làm theo - và trố mắt nhìn. Nhà băng đã biến mất; thế vào đó là một quán rượu một nửa bằng gỗ, với rất nhiều ô cửa sổ hình thoi. Ánh sáng trong những ô cửa sổ có màu đỏ, và qua cánh cửa trước đang mở, thêm nhiều ánh sáng đỏ ùa ra vỉa hè. Trong đó có những bóng hình đang di động – không phải kiểu bóng người quen thuộc, mà là những cái bóng quá cao và gầy, quá dài hoặc quá nhiều chi. Những tràng cười cao, ngọt ngào nghe như tiếng nhạc, ám ảnh và thu hút. Một tấm biển hình người đàn ông véo mũi con quỷ, bên dưới có đề dòng chữ QUÁN QUỶ, được treo trên tường.

Đây là nơi Will tới vào đêm nọ. Tessa nhìn Jem. Anh đang nhìn vào quán, bàn tay đặt khẽ trên cánh tay cô, hơi thở chậm rãi và nhẹ nhàng. Cô có thể thấy ánh sáng đỏ từ quán phản chiếu trên mái tóc bạc của anh giống như ánh hoàng hôn trên mặt nước. "Đây là nơi yêu thích của anh sao?" Cô hỏi.

Vẻ căng thẳng biến mất trong đôi mắt anh; anh nhìn cô rồi cười. "Chúa ơi, không ," anh nói. "Chỉ là cái anh muốn em thấy thôi."

Đúng lúc đó, một người đàn ông mặc áo bành tô đen và đội một chiếc mũ lụa đẹp đẽ rời quán. Khi ông ta ngước nhìn đường, Tessa thấy ông ta có nước da đen thẫm như mực, tóc và bộ râu trắng như tuyết. Tessa quan sát thấy ông ta đi về phía đông tới đường Strand. Cô tự hỏi liệu ông ta có thể thu hút những ánh mắt hiếu kỳ không, nhưng có vẻ là không. Nói đúng hơn, những người phàm đi qua QUÁN QUỶ dường như chả để ý tới nó chút nào, thậm chí khi vài bóng dáng khẳng khiu ríu rít rời quán và suýt đâm phải một người đàn ông có dáng vẻ mệt mỏi đang ngồi xe lăn. Ông ta dừng lại bối rối nhìn quanh, rồi nhún vai và đi tiếp.

"Ở đó từng có một quán rượu bình thường," Jem nói. "Khi càng ngày càng có nhiều cư dân Thế Giới Ngầm tới đây, Nephilim bắt đầu lo ngại Thế Giới Bóng Tối đang hòa nhập vào thế giới của người phàm. Họ ngăn người phàm tới nơi đó bằng phép che mờ để thuyết phục họ rằng quán rượu đã bị phá và nhà băng thế chỗ nó. Giờ gần như chỉ có cư dân Thế Giới Ngầm lui tới quán Quỷ thôi." Jem ngước nhìn mặt trăng và nhíu mày. "Cũng muộn rồi. Chúng ta nên đi thôi."

Sau khi liếc nhìn quán Quỷ thêm lần nữa, Tessa đi sau Jem. Anh vừa đi vừa thoải mái trò chuyện và chỉ những điều thú vị - Đền Thánh, nơi những phiên tòa xét xử theo pháp luật được diễn ra ngày nay, và nơi các hiệp sĩ dòng đền đã cứu sống những người hành hương đang trên đường tới Đất Thánh. "Các hiệp sĩ là bạn của Nephilim. Người phàm, nhưng họ biết về Thế Giới Bóng Tối. Và tất nhiên," anh bổ sung khi họ đi qua khỏi một mạng lưới chằng chịt những con phố và bước tới cầu Blackfriars, "rất nhiều Tu Huynh Câm từng là Tu Sĩ Đen, nhưng không ai có thể chứng minh điều đó. Đến rồi," anh nói và chỉ về đằng trước. "Nơi yêu thích của anh ở Luân Đôn."

Nhìn ra cây cầu, Tessa không thể không tự hỏi Jem thích thú gì. Một cây cầu thấp bằng đá hoa cương với rất nhiều nhịp cong cong và lan can sơn màu đỏ son sáng lên dưới ánh trăng trải dài từ một bên bờ sông Thames tới bên kia. Nó hẳn sẽ đẹp nếu không có đường ray chạy dọc nửa đông của nó, nằm im lìm trong bóng tối nhưng vẫn là một tấm rèm đường ray sắt xấu xí chạy từ bên bờ đối diện.

"Anh biết em đang nghĩ gì," Jem lại nói hệt như lúc ở ngoài Học Viện. "Cây cầu dành cho xe hỏa và nó thật xấu xí. Nhưng như vậy sẽ hiếm có người tới ngắm nhìn quang cảnh. Anh thích sự tĩnh mịch, chỉ có dòng sông im lặng dưới ánh trăng."

Họ đi tới giữa cầu, nơi Tessa dựa vào lan can và nhìn xuống, Thames đen sẫm dưới ánh trăng. Luân Đôn trải dài từ đôi bờ sông, mái vòm lớn của nhà thờ thánh Paul phủ xuống đằng sau họ như một bóng ma trắng ệch và mọi thứ chìm trong màn sương mờ như một tấm mạng làm mờ đi những nét khắc nghiệt của thành phố.

Tessa nhìn dòng sông. Mùi muối, đất và thối rữa bốc lên hòa cùng màn sương. Cô vẫn cảm giác dòng sông của Luân Đôn mang theo điềm gở như thể nó chở theo sức nặng của quá khứ. Một bài thơ cổ vang lên trong đầu cô. "Thames yêu quý, chảy hiền hòa, chờ tôi hát, hết đời tôi," cô lầm bầm ngân nga. Thường cô sẽ không đọc thơ trước mặt người khác, nhưng Jem khiến cô có cảm giác dù cô làm gì, anh cũng sẽ không đánh giá cô.

"Anh đã từng nghe câu thơ đó rồi," anh chỉ nói có vậy. "Will đọc cho anh nghe. Nó ở đâu thế?"

"Chúc hôn ca của Spencer." Tessa nhíu mày. "Will thích thơ có vẻ hơi kỳ lạ đối với một người quá… quá…"

"Will đọc nhiều và nhớ tốt," Jem nói. "Hiếm có điều gì cậu ấy không nhớ được lắm." Có gì đó trong giọng nói anh tăng thêm tính khẳng định cho câu nói kia.

"Anh thích Will đúng không?" Tessa nói. "Ý em là anh quý anh ấy."

"Như một người anh em." Jem vẫn đều đều nói.

"Anh có thể nói vậy," Tessa nói. "Dù anh ấy có xù lông với những người khác, anh ấy vẫn yêu quý anh. Anh ấy tử tế với anh. Anh đã làm gì để khiến anh ấy đối xử với anh khác vậy?"

Jem dựa vào lan can và dù nhìn cô nhưng ánh mắt lại xa xăm. Anh gõ những ngón tay lên cái đốc gậy bằng ngọc. Lợi dụng sự xao lãng của anh, Tessa để mình ngắm nhìn vẻ đẹp kì lạ của anh dưới ánh trăng. Anh chỉ có màu bạc và tro tàn, không giống với màu xanh, đen và vàng mạnh mẽ ở Will.

Cuối cùng anh nói, "Thật ra anh không biết. Anh từng nghĩ là do bọn anh đều là trẻ mồ côi, vì thế cậu ấy thấy bọn anh giống nhau…"

"Em cũng là trẻ mồ côi," Tessa đưa ý kiến. "Jessamine cũng vậy. Anh ấy không nghĩ anh ấy giống bọn em."

"Ừ." Jem có vẻ cẩn trọng như thể có gì đó anh không muốn nói.

"Em không hiểu anh ấy." Tessa nói. "Chỉ một lúc trước anh ấy còn rất tử tế, một lúc sau đã cư xử như hâm rồi. Em không biết anh ấy tốt bụng hay độc ác, đáng yêu hay đáng ghét nữa…"

"Có vấn đề gì đâu?" Jem nói. "Sao em phải quyết định cái đó?"

"Đêm nọ," cô tiếp tục, "trong phòng anh, khi Will bước vào. Anh ấy bảo anh ấy đã uống rượu cả đêm, nhưng sau đó, khi anh… anh ấy ngay lập tức tỉnh táo. Em đã thấy anh trai em say rồi. Em biết cơn say không thể biến mất trong tích tắc; dù dì em đổ cả thùng nước lạnh lên mặt Nate anh ấy vẫn không tỉnh được, như thể anh ấy bị đánh thuốc vậy. Và Will không có mùi cồn, hay mệt mỏi vào sáng hôm sau. Nhưng vì sao anh ấy nói dối và bảo mình đã uống rượu khi thực tế là không?"

Jem có vẻ chán nản. "Vậy là em hiểu kì về Will Herodale. Chính anh cũng từng băn khoăn như vậy. Bất cứ ai có thể uống nhiều như cậu ta nói và sống sót sẽ không háu chiến như cậu ta. Thế là vào một đêm, anh đã theo dõi cậu ấy."

"Anh theo dõi anh ấy?"

Jem cười gian giảo. "Đúng. Cậu ấy ra ngoài tuyên bố làm gì đó và anh đi theo. Nếu anh biết mình sẽ thấy cái gì, chắc hẳn anh đã đi một đôi giày bền hơn rồi. Cả đêm hôm đó cậu ấy lang thang khắp thành phố, từ nhà thờ thánh Paul tới chợ Spitalfields rồi đến đại lộ Whitechapel. Cậu ấy ra bờ sông và đi vòng quanh các bến tàu. Cậu ta không hề dừng lại nói chuyện với một ai. Anh có cảm giác mình đang đi theo một bóng ma vậy. Sáng hôm sau cậu ấy đã kể cho anh nghe một cuộc phiêu lưu không có thực, nhưng anh không hỏi gì. Nếu cậu ấy muốn nói dối anh, cậu ấy hẳn có lí do."

"Anh ấy nói dối anh, nhưng anh vẫn tin anh ấy?"

"Đúng," Jem nói. "Anh tin cậu ấy."

"Nhưng…"

"Cậu ấy nói dối suốt. Cậu ấy luôn bịa một câu chuyện khiến cậu ấy như một kẻ vứt đi."

"Vậy anh ấy đã kể cho anh nghe về bố mẹ mình chưa? Kể cả nói thật lẫn nói dối?"

"Có, nhưng chỉ một chút." Jem nói sau khi ngừng một lúc lâu. "Anh biết bố cậu ấy rời khỏi thế giới Nephilim trước khi Will chào đời. Ông ấy yêu một cô gái người phàm, và khi hội đồng từ chối biến bà ấy thành Thợ Săn Bóng Tối, ông ấy rời Clave và chuyển tới ở cùng bà ta tại một vùng hẻo lánh của Wales, nơi họ nghĩ mình sẽ không bao giờ bị làm phiền nữa. Clave rất tức giận."

"Mẹ Will là người phàm sao? Vậy anh ấy chỉ có một nửa dòng máu của Thợ Săn Bóng Tối?"

"Dòng máu Nephilim trội hơn," Jem nói. "Vì thế có ba luật lệ dành cho những người rời Clave. Một, em không được phép liên hệ với bất cứ một tsbt nào em biết, kể cả người thân của em. Họ có thể liên lạc với em, nhưng em không được phép. Thứ hai, em không được xin Clave giúp, dù em lâm vào tình thế nguy hiểm tới mức nào. Và thứ ba…"

"Thứ ba là gì?"

"Kể cả khi em rời Clave," Jem nói, "con cái của em vẫn thuộc về Clave."

Cảm giác rùng mình chạy dọc Tessa. Jem vẫn nhìn dòng sông như thể anh thấy một Will trên mặt nước lấp lóa ánh trắng. "Sáu

năm một lần," anh nói, "tới khi con em tròn mười tám, một đại diện của Clave sẽ tới gia đình của em và hỏi con em có muốn rời gia đình và gia nhập giới Nephilim không."

"Em không thể tưởng tượng có ai muốn nữa," Tessa sợ hãi nói. "Ý em là sau đó anh sẽ không được nói chuyện với người nhà nữa, đúng không?"

Jem gật đầu.

"Và Will đồng ý sao? Anh ấy chấp nhận gia nhập đội ngũ tsbt bằng mọi giá sao?"

"Cậu ấy từ chối. Hai lần. Và rồi đến một ngày – khi ấy Will tầm mười hai hoặc hơn – có người gõ cửa Học Viện và Charlotte ra mở cửa. Hồi đó chắc chị ấy mười tám tuổi. Will đứng trước cửa. Chị ấy kể rằng người cậu ấy bám đầy bụi đường và lấm lem đất cát như thể đã ngủ trong các bụi rậm. Cậu ấy bảo, 'Em là tsbt. Một trong các chị. Chị phải cho em vào. Em chẳng còn nơi nào để đi.'"

"Will nói 'em chẳng còn nơi nào để đi' á?"

Anh lưỡng lự. "Em phải là những điều anh biết đều nghe qua Charlotte. Will chưa từng nhắc một lời nào về chuyện đó với anh. Nhưng chị ấy bảo thế đấy."

"Em không hiểu. Bố mẹ anh ấy… họ đã chết, đúng không? Nếu không họ đã đi tìm anh ấy rồi."

"Họ có tìm," Jem đều đều nói. "Charlotte bảo vài tuần sau khi Will tới, bố mẹ cậu ấy cũng xuất hiện. Họ tới cửa Học Viện và gõ cửa gọi tên cậu ấy. Charlotte vào phòng hỏi Will có muốn gặp họ không. Cậu ấy đã chui xuống gầm giường và bịt tai lại. Kệ cho chị ấy có nói gì đi nữa, cậu ấy cũng nhất quyết không ra gặp họ. Anh nghĩ Charlotte cuối cùng cũng phải xuống và bảo họ đi, hoặc họ tự bỏ đi, anh cũng không chắc nữa…"

"Bảo họ đi. Nhưng con họ ở trong Học Viện. Họ có quyền…"

"Họ không có quyền." Jem nhẹ nhàng, Tessa nói, nhưng có gì đó trong giọng anh khiến anh cách xa cô như thể cô và vầng mặt trăng kia vậy. "Will chọn gia nhập đội ngũ tsbt. Một khi chuyện đã định, họ không còn quyền gì với cậu ấy nữa. Giờ Clave có quyền và trách nhiệm đuổi họ đi."

"Và anh chưa bao giờ hỏi anh ấy nguyên do ư?"

"Nếu cậu ấy muốn, cậu ấy sẽ nói," Jem bảo. "Em hỏi vì sao cậu ấy rộng lượng với anh hơn những người khác. Có lẽ nguyên do là vì anh chưa bao giờ hỏi lý do cho những chuyện cậu ấy làm." Anh cười tự giễu với cô. Không khí lạnh thổi bay sắc hồng trên đôi má anh và mắt anh rất sáng. Tay họ nắm lấy lan can rất gần nhau. Trong một giây phút ngắn ngủi và bối rối, Tessa đã nghĩ anh sẽ đặt tay lên tay cô, nhưng ánh mắt anh lướt qua cô và anh nhíu mày. "Hơi muộn để đi tản bộ rồi nhỉ?"

Nhìn theo, cô thấy một đôi nam nữ đang tới chỗ họ. Người đàn ông đội mũ nỉ của công nhân và áo khoác len đen; người phụ nữ đang nắm tay hắn, gương mắt* nghiêng về phía hắn. "Có lẽ họ cũng nghĩ giống chúng ta," Tessa nói. Cô ngước nhìn vào mắt Jem. "Còn anh, anh tới Học Viện vì không còn nơi nào để đi sao? Sao anh không ở lại Thượng Hải?"

"Bố mẹ anh điều hành Học Viện ở đó," Jem nói, "nhưng họ bị quỷ giết hại. Hắn – nó – được gọi là Diêm La." Giọng anh rất bình thản. "Sau khi họ chết, mọi người nghĩ nơi an toàn nhất dành cho anh là ở ngoại quốc, đề phòng con quỷ hay bè lũ của nó tìm giết anh."

"Nhưng sao lại tới nước Anh?"

"Bố anh là người Anh. Anh nói tiếng Anh. Nơi này có vẻ hợp lí." Giọng Jem vẫn bình thản như mọi khi, nhưng Tessa cảm thấy anh đang giấu cô gì đó. "Anh nghĩ anh sẽ cảm thấy thân thuộc với nơi này hơn Idris, nơi bố mẹ anh chưa từng đặt chân đến."

Đối diện với họ, cặp đôi đang tản bộ đã dừng lại ở lan can cầu; người đàn ông dường như đang chỉ trỏ các nét đặc biệt của cây cầu đường sắt, người phụ nữ gật gù nghe hắn nói. "Và anh thật sự cảm thấy nó còn hơn cả thân thuộc chứ?"

"Không hẳn," Jem nói. "Điều đầu tiên khi anh đặt chân tới đây là bố anh chưa bao giờ nghĩ mình là người Anh, không phải theo cách những quý ông nước này sẽ nghĩ. Những người Anh thật sự phải là người Anh trước rồi mới là quý ông. Công việc của họ - là bác sĩ, thẩm phán, hay chủ đất – đứng thứ ba. Đối với tsbt lại khác. Bọn anh chỉ là Nephilim, bọn anh phải quan tâm tới điều đó trước khi nghĩ mình được sinh ra và lớn lên ở đất nước nào. Còn về điều thứ ba, không có điều thứ ba. Bọn anh chỉ là tsbt mà thôi. Khi những Nephilim khác nhìn anh, họ chỉ thấy một tsbt. Họ không hề thấy một cậu con trai không hoàn toàn khác lạ nhưng cũng không hẳn giống họ như người phàm."

"Nửa này nửa nọ," Tessa nói. "Giống như em. Nhưng anh biết mình là người."

Biểu cảm của Jem mềm lại. "Giống nhau cả thôi."

Tessa cảm thấy hốc mắt cay cay. Cô ngước lên nhìn mặt trăng đang lùi ra sau đám mây, và hơi lấp ló. "Có lẽ chúng ta nên về thôi. Những người khác chắc đang lo lắng lắm."

Jem chìa tay ra… và dừng lại. Cặp đôi Jem để ý lúc trước đột nhiên đứng chắn đường họ. Dù họ hẳn phải di chuyển rất lẹ làng để tới bên cầu này nhanh tới vậy, giờ họ đứng yên tới kỳ lạ, tay đan chặt vào nhau. Gương mặt người phụ nữ ẩn dưới cái mũ rộng vành đơn điệu, gương mặt người đàn ông khuất dưới vành mũ.

Jem nắm chặt tay Tessa, nhưng giọng anh vẫn đều đều. "Xin chào. Chúng tôi có thể giúp gì có* hai vị không?"

Cả hai đều không nói, nhưng họ bước tới gần một bước, cái váy của người phụ nữ kêu sột soạt trong gió. Tessa nhìn quanh nhưng trên cầu chẳng còn ai khác và cũng chẳng ai lai vãng tới hai bên bờ sông. Luân Đôn vắng vẻ đến kì dị dưới vầng trăng mờ ảo.

"Xin lỗi," Jem nói, "tôi sẽ rất vui nếu hai vị để tôi và người bạn này đi qua." Anh bước lên một bước và Tessa đi theo. Họ đã rất gần với cặp đôi im lặng kia thì vầng trăng ló ra khỏi đám mây, tỏa ánh sáng bạc xuống cây cầu và chiếu sáng gương mặt người đàn ông. Tessa nhận ra hắn ngay.

Mái tóc rối, cái mũi to bè từng bị gẫy cùng cái cằm sứt sẹo và đáng chú ý nhất là đôi mắt lồi giống y hệt người phụ nữ đứng bên

cạnh. Ánh nhìn đờ đẫn của ả dán vào Tessa cực kỳ giống Miranda.

Nhưng cô ta đã chết. Will đã giết cô ta. Tôi đã thấy xác cô ta. Tessa thì thầm, "Đó là người xà ích. Hắn làm công cho Chị Em Hắc Ám."

Người xà ích cười khúc khích. "Làm công," hắn nói, "cho Ông Chủ. Vì Chị Em Hắc Ám phục vụ ngài nên tôi phục vụ họ. Giờ tôi chỉ phục vụ ngài ấy mà thôi."

Giọng người xà ích khác với trong trí nhớ của Tessa – ít ngọng nghịu và mượt mà hơn. Bên cạnh Tessa, Jem cũng đã đứng yên như gỗ. "Mi là ai?" anh hỏi. "Sao các người đi theo chúng tôi?"

"Ông Chủ ra lệnh cho chúng tôi đi theo các người," gã xà ích đáp. "Mi là Nephilim. Mi đã phá nhà của ngài và giết Những Đứa Con của Màn Đêm. Chúng tôi đến để đưa lời tuyên chiến. Và chúng tôi đến vì cô gái kia." Hắn nhìn sang Tessa. "Cô ấy là tài sản của Ông Chủ và ngài sẽ có cô ấy."

"Ông Chủ," Jem nói và ánh mắt bạc hơn dưới ánh trăng. "là de Quincey?"

"Mi gọi ngài bằng tên gì không quan trọng. Ngài là Ông Chủ. Ngài bảo chúng tôi truyền tin. Tin đó là chiến tranh."

Một bên tay Jem nắm chặt cây gậy. "Mi phục vụ de Quincey nhưng lại không phải ma cà rồng. Mi là gì?"

Người phụ nữ đứng bên cạnh gã xà ích thở dài nghe kì lạ, giống như tiếng tàu hỏa rít. "Cẩn thận đấy, Nephilim. Vì mi đã giết kẻ khác, rồi đến lượt mi bị giết thôi. Thiên thần không thể bảo vệ mi trước những tạo vật không phải của Chúa hay của Qủy."

Tessa quay sang Jem, nhưng anh đã hành động. Tay anh giơ cao rồi một ánh chớp lóe lên. Con dao sáng lấp lánh và sắc ghê rợn thò ra từ cuối gậy. Với một chuyển động đẹp mắt, Jem chém một nhát dao lên ngực gã xà ích. Hắn loạng choạng lùi lại và rú lên kinh ngạc.

Gã xà ích hít một hơi. Một vết chém thương hở chạy ngang áo gã, và bên dưới đó không có da thịt hay máu. Ở đó chỉ có lớp vỏ kim loại sáng choang nay bị rạch nát bởi lưỡi dao của Jem.

Jem rút dao lại, thở ra một hơi vừa hài lòng vừa nhẹ nhõm, "Anh biết mà…"

Gã xà ích gầm ghè. Gã nhét tay vào áo khoác và rút ra một con dao răng cưa, loại những tay đồ tể vẫn dùng để cưa xương, còn người phụ nữ ngay lập tức lao tới chỗ Tessa, bàn tay không đeo găng xòe rộng. Chúng di chuyển giật cục – nhưng nhanh hơn mức Tessa tưởng nhiều. Cô bạn đồng hành của gã xà ích tiến tới với gương mặt vô cảm, miệng hơi hé mở. Có gì mang ánh kim loại lóe lên trong đó – sắt, hoặc đồng. Vậy là ả không có cổ họng hay dạ dày. Miệng ả được bịt lại bằng một miếng kim loại đằng sau răng.

Tessa lùi lại tới khi lưng chạm phải lan can. Cô tìm Jem, những gã xà ích lại lao tới anh thêm lần nữa. Jem dùng dao đẩy lùi hắn, nhưng nó chỉ làm chậm bước tiến của gã. Chiếc áo khoác và áo sơ mi của gã xà ích bị xẻ rách tứ tung, cho thấy cái khung kim loại bên dưới.

Ả đàn bà vồ lấy Tessa, nhưng cô đã tránh kịp. Ả đổ dúi dụi về trước và đập phải lan can. Ả dường như cũng không biết đau, hệt như gã xà ích kia; ả lừ lừ đứng thẳng và quay người tiếp tục đuổi Tessa. Nhưng cú va chạm có lẽ đã làm ảnh hưởng tới tay trái ả, vì nó nằm còng queo bên người ả. Tay phải ả vồ tới và nắm lấy cổ tay cô. Ả nắm rất chặt khiến Tessa hét lên khi những đoạn xương mảnh dẻ của cô nhói đau. Cô cào cấu, bấu chặt lên bàn tay mềm mại đang bóp tay mình. Nó bong ra như vỏ trái cây và móng tay Tessa cào lên bề mặt kim loại bên dưới đó với lực khiến cô ghê răng.

Cô cố rút tay lại, nhưng chỉ tổ kéo ả kia theo; những tiếng lích kích vang lên trong cổ ả nghe giống tiếng côn trùng kêu đến là khó chịu, và cùng lúc đó, mắt ả chuyển thành một sắc đen tuyền. Tessa co chân định đá…

Và tiếng kim loại va vào nhau chát chúa; con dao của Jem chém ngọt xuống khớp khuỷu tay của ả đàn bà. Tessa được thả ra và loạng choạng ngã xuống, bàn tay kia rời khỏi cổ tay và rơi xuống chân cô; ả kia quay phắt lại lao về phía Jem. Tiếng lích kích vẫn vang lên đều đặn. Anh tiến tới, đâm mạnh đầu tròn của cây gậy vào người ả, khiến ả lùi lại một bước rồi bước nữa và bước nữa, tới khi ả va mạnh vào hàng lan can bảo hộ đến mất thăng bằng. Ả hét lên một tiếng rồi lộn nhào xuống dòng nước bên dưới; Tessa chạy tới vừa kịp lúc thấy ả chìm xuống. Nước không hề sủi tăm.

Tessa quay phắt lại. Jem đang nắm chặt cây gậy và thở dốc. Máu chảy xuống dọc bên mặt bị thương của anh, nhưng ngoài ra anh có vẻ vẫn ổn. Anh hờ hững cầm vũ khí ở một bên tay trong khi nhìn cái bóng gù đen đúa dưới chân. Hắn đang bò từng khúc và những mảnh da kim loại lộ ra dưới những thớ vải rách thành từng mảnh. Khi Tessa tới gần hơn, cô thấy đó là cơ thể của gã xà ích giờ đang rít lên và giật lên từng hồi. Đầu hắn bị chém bay, và một chất lỏng nhờn đen chảy ra từ cần cổ, nhuộm đen một khoảng cầu.

Jem đưa tay vuốt ngược mái tóc mướt mồ hôi, quệt vết máu dài theo bên má. Tay anh đang run. Tessa ngại ngùng chạm vào tay anh. "Anh ổn chứ?"

Anh hé cười. "Anh phải hỏi em mới đúng." Anh hơi run rẩy. "Đám người máy này làm anh lo ngại. Chúng…" Anh ngừng lại và nhìn ra sau cô.

Ở phía nam cây cầu, di chuyển theo kiểu giật cục về phía họ là ít nhất nửa tá người máy khác. Dù chúng cử động giật cục, nhưng chúng tiến tới rất nhanh, gần như đang lướt. Chúng đã đi được một phần ba cây cầu rồi.

Với một tiếng cách rất ngọt, lưỡi dao biến mất trong cây gậy của Jem. Anh nắm tay Tessa, giọng hơi hụt đi. "Chạy thôi."

Họ chạy. Tessa nắm chặt lấy tay anh, chỉ kinh hãi liếc ra sau đúng một lần. Đám tạo vật kia đã tới giữa cầu. Tessa thấy tất cả đều là nam, đều mặc áo khoác len đen và mũ lệch hệt như gã xà ích. Gương mặt chúng sáng lên dưới ánh trăng.

Jem và Tessa đã tới những bậc thang cuối cùng và Jem vẫn nắm chặt tay Tessa khi họ vội vã chạy xuống. Đôi giày của cô trượt đi trên nền đá trơn trượt, anh đỡ cô và cây gậy vô tình gõ lên lưng cô; cô thấy ngực anh phập phồng như thể anh đang thở dốc. Nhưng anh không thể hụt hơi, đúng không? Anh là Thợ Săn Bóng Tối. Codex nói họ có thể chạy hàng dặm. Jem đẩy cô ra và cô thấy mặt anh đang cau lại đau đớn. Cô muốn hỏi anh có bị thương không, nhưng không còn thì giờ. Họ có thể nghe tiếng bước chân lạch

cạch trên đoạn cầu thang phía trên. Không nói một lời, Jem lại nắm cổ tay cô và kéo cô chạy theo.

Họ vượt qua Embankment được chiếu sáng bởi những ngọn đèn hình cá heo, trước khi Jem rẽ vào một con hẻm hẹp giữa hai tòa nhà. Con hẻm hơi dốc lên và dẫn theo hướng rời khỏi sông. Không khí giữa các tòa nhà ngột ngạt và oi nồng, những phiến đá cuội trơn rác rưởi. Những đồ giặt bay phần phật trên các ô cửa sổ hệt như những bóng ma. Chân Tessa đang gào thét trong đôi giày kiểu cách, trái tim cô đập dồn dập và không thể chậm lại. Cô có thể nghe thấy tiếng những tạo vật kia ở sau, nghe tiếng lích kích khi chúng càng lúc càng gần.

Hẻm dẫn ra một con đường rộng, và trước mặt họ đã là khuôn viên của Học Viện. Họ lao qua cổng, Jem thả tay cô trong lúc quay lại và đóng cổng. Những tạo vật tới vừa lúc thanh chắn được gạt xuống, chúng đâm sầm vào cửa tựa như những đồ chơi vặn dây cót không thể tự dừng lại.

Tessa lùi ra sau vài bước và trố mắt nhìn. Đám người máy đang ghì lên cửa, thò tay qua hàng song sắt. Cô hoảng hốt nhìn quanh. Jem trắng bệch như giấy, một tay chống cành hông đứng cạnh cô. Cô với lấy tay anh nhưng anh lùi xa hẳn ra. "Tessa." Giọng anh không đều. "Vào Học Viện. Em phải vào trong."

"Anh bị thương sao? Jem, anh bị thương à?"

"Không," giọng anh rất khó nghe.

Tiếng lanh canh khiến Tessa phải ngước lên. Một người máy đã cho tay qua cổng và kéo dây xích đang khóa hai cánh cổng lại. Khi cô đờ đẫn kinh hãi nhìn, cô thấy hắn kéo những mắt xích mạnh tới độ da bong ra, để lộ những ngón tay kim loại bên dưới. Đôi tay đó rõ ràng mang sức mạnh vô song. Kim loại oằn đi dưới lực kéo của hắn; chỉ còn vài phút nữa sợi xích sẽ đứt rời.

Tessa nắm tay Jem. Da anh nóng giãy; cô có thể cảm thấy qua lớp vải áo anh. "Đi thôi."

Anh rên lên một tiếng rồi mặc cô kéo mình lên cửa trước nhà thờ; anh loạng choạng và dựa toàn bộ vào cô, hơi thở lúc có lúc không. Họ lao lên những bậc thang, Jem đã trượt khỏi vòng tay cô ngay khi họ sắp lên được bậc thềm. Anh khuỵu xuống, ho sù sụ và toàn thân co rút.

Cánh cổng bật mở. Đám người máy ào vào, dẫn đầu là gã giật xích, với đôi bàn tay bị tuột da sáng lên dưới ánh trăng.

Nhớ lại điều Will nói, rằng một người phải có dòng máu Thợ Săn Bóng Tối mới mở được cửa, Tessa đưa tay lên giật dây chuông nhưng không nghe thấy gì. Tuyệt vọng, cô quay phắt lại chỗ Jem, hiện vẫn đang co người trên nền đất. "Jem! Jem, làm ơn, anh phải mở cửa…"

Anh ngẩng đầu. Đôi mắt anh mở, nhưng không có chút màu sắc gì trong đó. Chúng trắng như đá cẩm thạch. Cô có thể thấy ánh trăng phản chiếu trong đó.

"Jem!"

Anh cố đứng dậy, nhưng đầu gối khuỵu xuống; anh ngã nhào xuống đất, máu chảy xuống từ khóe miệng. Cây gậy lăn khỏi tay anh, tới gần chân Tessa.

Những sinh vật kia đã tới chân cầu thang; chúng bắt đầu ùa lên từng chút một, với gã rách da tay đi đầu. Tessa lao vào cửa Học Viện, đấm mạnh lên tấm gỗ sồi. Cô có thể nghe tiếng rung động của những cú đấm vọng ở bên kia cánh cửa và tuyệt vọng. Học Viện quá lớn, và không còn thời gian.

Cuối cùng cô từ bỏ. Cô quay lại, hốt hoảng khi thấy gã cầm đầu đã tiến tới Jem; hắn cúi xuống, đặt đôi bàn tay kim loại lên ngực anh.

Cô hét lên một tiếng, cầm cây gậy của Jem và khua loạn. "Tránh xa anh ấy ra!"

Tạo vật kia đứng thẳng dậy, và lần đầu tiên, cô thấy rõ mặt hắn. Gương mặt phẳng dẹt, gần như không có đường nét, ngoại trừ ba hố lõm tượng trưng cho mắt và miệng, và hắn không có mũi. Hắn giơ bàn tay sứt da; chúng nhuốm đỏ máu Jem. Jem đang nằm im, áo rách rưởi, máu ào ạt trào ra xung quanh. Khi Tessa kinh hãi nhìn, gã người máy vẫy những ngón tay nhuốm máu với cô trông như một cái vẫy tay méo mó… sau đó quay lại và uốn éo đi xuống các bậc thang, giống như một con nhện. Hắn lao ra cổng và biến mất.

Tessa tiến về phía Jem, nhưng những con người máy đã chắn đường. Chúng mang khuôn mặt phẳng dẹt như con cầm đầu, là những chiến binh không mặt giống nhau y đúc, như thể kẻ chế tạo chúng không có đủ thời gian để hoàn thành chúng.

Tiếng lách cách vang lên khi một đôi bàn tay bằng kim loại nhào tới định tóm cô và cô hoảng hốt vụt gậy. Nó đập trúng đầu một người máy. Cô cảm thấy lực đập làm rung cánh tay cô, còn nó loạng choạng bước sang bên, nhưng chỉ trong chốc lát. Đầu nó ngoái lại với tốc độ nhanh không tưởng. Cô lại quật gậy, cây gậy đập mạnh vào vai nó; nó nhào tới, nhưng cánh tay kia đã nắm lấy và kéo cây gậy với lực khiến da tay cô nóng rát. Cô nhớ lại Miranda đã nắm tay cô mà kéo đau tới độ nào, khi người máy kia đã giật cái gậy khỏi cô và lên gối làm gẫy đôi cây gậy kèm theo một âm thanh nghe đau tai. Tessa quay người định bỏ chạy, nhưng đôi tay bằng kim loại đã nắm lấy vai và kéo. Cô cố vùng thoát…

Và cánh cửa Học Viện bật mở. Ánh sáng ùa ra khiến cô chói mắt trong giây lát, và cô không thấy gì ngoài những bóng đen được viền ánh sáng đang ào ra từ trong nhà thờ. Có gì đó lướt qua má cô. Tiếng kim loại va vào nhau chan chat và rồi tay của người máy kia thả lỏng còn cô nhào lên những bậc thang mà thở hổn hển.

Tessa ngước lên. Clt đứng phía trên cô, gương mặt cau lại và tái xanh, trên tay cầm một cái đĩa kim loại sắc lẹm. Một cái đĩa khác giống y hệt đang cắm vào ngực gã người máy vừa giữ vai cô. Nó vặn vẹo và quay vòng vòng như một thứ đồ chơi bị hỏng. Những tia lửa xanh tóe ra từ vết hở nơi cổ nó.

Xung quanh nó, những tạo vật còn lại đang quay tròn và ngã nhào khi các Thợ Săn Bóng Tối tấn công chúng, Henry rạch một vạch dài trên ngực một người máy, khiến nó lùi vào bóng tối. Bên cạnh anh là Will, đang vung cái gì đó giống lưỡi hái hết lần này tới lần khác, chặt một sinh vật khác thành từng mảnh với lực mạnh tới độ làm bắn tóe lên những tia lửa xanh. Clt, vội vã bước

xuống, nám cái đĩa thứ hai; nó chém bay đầu một tạo vật kèm theo một âm thanh ghê rợn. Nó ngã lăn xuống đất, đổ ra thêm nhiều tia lửa xanh và dầu đen.

Hai tạo vật còn lại, dường như đã nghĩ kĩ hơn về tình huống hiện tại, quay đầu và chạy ra cổng. Henry đuổi theo cùng Clt bám sát gót, nhưng Will hạ vũ khí, quay lại cầu thang. "Có chuyện gì vậy?" anh hét lên với Tessa. Cô nhìn mà đờ đẫn tới không nói lên lời. Giọng anh cao hơn, pha thêm chút hoảng hốt và giận dữ. "Em bị thương à? Jem đâu?"

"Em không sao," cô thì thào. "Nhưng Jem, anh ấy gục rồi. Ở đó." Cô chỉ về nơi Jem nằm co quắp trong bóng tối bên cạnh cửa.

Mặt Will không có chút cảm xúc, như thể tấm bảng đá đã bị xóa sạch vết phấn. Không thèm nhìn cô thêm lần nào, anh chạy lên thềm và ngồi xuống cạnh Jem, thì thào nói gì đó. Khi không nghe tiếng Jem đáp, Will ngẩng đầu hét gọi Thomas tới giúp, nhưng vì quá đờ đẫn nên Tessa không nghe ra. Có lẽ anh đang hét với cô. Có lẽ anh nghĩ tất cả đều là lỗi của cô chăng? Nếu cô không lên cơn bực bội, nếu cô không chạy đi và khiến Jem đuổi theo…

Một bóng đen xuất hiện ở ngưỡng cửa. Đó là Thomas, mái tóc rối bù và gương mặt nghiêm trọng, không nói một lời nào đã quỳ xuống cạnh Will. Họ cùng nhau xốc Jem dậy. Họ vội vã đi vào mà không nói thêm lời nào.

Choáng váng, Tessa nhìn qua khoảng sân. Có gì đó khác lạ. Tất cả bỗng chìm vào im lặng sao* màn náo động lúc rồi. Đám người máy bị phá hủy nằm ngổn ngang trên sân trơn vết dầu, cổng mở và ánh trăng cũng tỏa xuống hệt như lúc trên cầu, khi Jem nói rằng cô là con người.

Chương 15: Bùn lạ

Lạy Chúa, tình yêu như hoa cũng như lửa
Cuộc đời như việc đặt tên
Cái chết chẳng đáng gì hơn dục vọng
Những thứ đó không giống mà lại là chính nhau!

— Algermon Charles Swinburne, Lầu Veneris

"Cô Tessa." Đó là giọng Sophie. Tessa ngoái lại thấy cô ấy đang đứng tại ngưỡng cửa với ngọn đèn đong đưa trên tay. "Cô ổn chứ?"

Tessa cực kì mừng rỡ khi thấy cô gái kia. Cô rất cô đơn. "Tôi không sao. Nhưng Henry đã đuổi theo chúng, còn Charlotte…"

"Họ sẽ ổn thôi." Sophie đặt tay lên khuỷu tay Tessa. "Nào, chúng ta vào trong thôi cô. Cô chảy máu kìa."

"Vậy sao?" Bối rối, Tessa chạm tay lên trán; chúng dính máu đỏ sậm. "Chắc tôi ngã đập đầu vào bậc thềm ấy mà. Tôi chẳng cảm nhận thấy gì hết."

"Cô bị choáng đó," Sophie bình tĩnh nói, và Tessa bỗng nghĩ Sophie đã phải làm công việc băng bó những vết thương, lau sạch máu bao nhiêu lần trong thời gian làm công ở đây rồi. "Đi nào, và tôi sẽ băng đầu cho cô."

Tessa gật. Ngoái nhìn lần cuối về vụ tàn phá trên sân, cô để Sophie dẫn mình trở lại Học Viện. Những chuyện xảy ra sau đó cô chẳng nhớ mấy. Sau khi Sophie đưa cô lên tầng và ngồi vào chiếc ghế tựa ở phòng khách, cô ấy đi ra và trở lại sau một lát với Agatha. Bà ấn một cái cốc âm ấm vào tay Tessa.

Ngay khi ngửi thấy mùi cô đã biết đó là gì - rượu brandy pha nước. Cô nghĩ tới Nate và ngần ngại, nhưng sau khi đã uống vài ngụm, mọi thứ bắt đầu tập trung hơn. Charlotte và Henry trở lại, mang theo cái mùi của kim loại và giao đấu. Charlotte mím môi, bỏ vũ khí xuống bàn và gọi Will. Anh không đáp, nhưng Thomas trả lời và vội vàng đi theo hành lang, áo khoác dính vết máu, và nói với chị rằng Will đang ở cùng Jem, và Jem sẽ ổn thôi.

"Nó làm bị thương anh ấy, và mất chút máu," Thomas nói và vuốt mái tóc nâu rối bù. Anh nhìn Sophie trong khi nói. "Nhưng cậu Will đã vẽ iratze cho anh ấy…"

"Còn thuốc?" Sophie vội hỏi. "Cậu ấy có thuốc rồi chứ?"

Thomas gật đầu và đôi vai đang dồ lại của Sophie thả lỏng đôi chút. Ánh nhìn của Charlotte cũng dịu đi. "Cảm ơn Thomas," chị nói. "Cậu có thể giúp tôi xem Will còn cần gì nữa không nhé?"

Thomas gật đầu và đi ra hành lang sau khi ngoái nhìn Sophie lần cuối. Cô ấy có vẻ không để ý. Charlotte ngồi xuống cái trường kỉ đối diện Tessa. "Tessa, em kể chuyện xảy ra được không?"

Tessa cầm chặt cái cốc, những ngón tay lạnh không hề nhận được chút hơi ấm nào và rùng mình. "Chị có bắt được đám người máy chạy thoát chứ? Cái… chúng là gì cũng kệ. Những con quái vật bằng kim loại chăng?"

Charlotte buồn bã lắc đầu. "Bọn chị đuổi theo chúng ra đường, nhưng chúng biến mất ở cầu Hungerford. Henry nghĩ vụ này có dính dáng tới phép thuật."

"Hoặc một đường hầm bí mật," Henry nói. "Anh cũng nhắc đến một đường hầm bí mật đó, bà xã." Anh nhìn Tessa. Gương mặt thân thiện của anh dính vệt máu và dầu, áo gi-lê sáng màu bị rách tơi tả. Anh trông giống một cậu nam sinh bị thương. "Gray, em có thấy chúng đi ra từ một đường hầm không?"

"Không," Tessa thì thào. Sau đó, cô hắng giọng, uống thêm một ngụm đồ uống Agatha đã đưa và đặt cốc xuống trước khi thuật lại toàn bộ: cây cầu, gã xà ích, cuộc rượt đuổi, lời tạo vật đó nói, cách chúng ào ào vào cổng Học Viện. Charlotte lắng nghe với gương mặt trắng bệch cứng đờ, ngay cả Henry cũng lộ vẻ ủ ê. Sophie, ngồi im trên ghế, cũng lắng nghe với vẻ căng thẳng như của một cô nữ sinh.

"Chúng nói đây là lời tuyên chiến," Tessa kết thúc. "Rằng chúng sẽ tới trả thù chúng ta - chắc là trả thù anh chị - vì chuyện với de Quincey."

"Và tạo vật đó nhắc đến hắn bằng biệt danh Ông Chủ?" Charlotte hỏi.

Tessa mím môi để không run. "Vâng. Hắn nói Ông Chủ muốn em và rằng hắn được cử đến để đưa em về. Charlotte, đây là lỗi của em. Nếu không phải vì em thì tối nay, de Quincey đã không cử những tạo vật đó tới, và Jem…" Cô nhìn xuống tay. "Có lẽ anh chị nên để cho hắn bắt được em."

Charlotte đang lắc đầu. "Tessa, tối qua em nghe de Quincey nói gì rồi đấy. Hắn ghét Thợ Săn Bóng Tối. Hắn vẫn tấn công Clave dù không có em. Và nếu anh chị giao em cho hắn, anh chị sẽ đặt một vũ khí lợi hại vào tay hắn." Chị nhìn Henry. "Nhưng em không hiểu sao hắn lại đợi lâu vậy. Sao hắn không tới tìm Tessa khi cô ấy ra ngoài cùng Jessie? Không như quỷ, người máy có thể đi lại cả ngày lẫn đêm."

"Có thể," Henry nói, "nhưng hắn chưa muốn đánh động dân thường. Chúng chưa giống người phàm lắm nên chưa thể đi lại mà không bị xì xào bàn tán." Anh ấy rút cái bánh răng sáng choang từ trong túi ra và giờ lên. "Anh đã xem xét đám người máy dưới sân. Những con de Quincey cử tới để đuổi theo Tessa trên cầu không giống con trong tầng hầm. Chúng tinh tế hơn, làm bằng kim loại cứng hơn và khớp cử động linh hoạt hơn. Có kẻ đang làm việc với những mẫu thiết kế trên bản vẽ Will tìm thấy và cải tiến nó. Những sinh vật này giờ đã nhanh nhẹn hơn và nguy hiểm hơn."

Nhưng cải tiến là sao? "Đó là một câu thần chú," Tessa vội nói. "Trên bản vẽ. Magnus đã dịch nó…"

"Thần chú trói buộc để giữ năng lượng quỷ trong người máy." Charlotte nhìn Henry. "Vậy de Quincey có…?"

"Thành công không ấy hả?" Henry lắc đầu. "Không. Những sinh vật này chỉ đơn giản là được lập trình, giống như hộp nhạc vậy. Nhưng chúng không có sinh khí. Chúng không có trí tuệ hay ý muốn. Và chúng không có hơi hướm của quỷ."

Charlotte thở ra nhẹ nhõm. "Chúng ta phải tìm ra de Quincey trước khi hắn đạt được mục đích. Những sinh vật kia đã khó giết lắm rồi. Có Thiên Thần mới biết được hắn sẽ tạo ra bao nhiêu con như vậy, hay chúng sẽ khó giết thế nào nếu có thêm sự ranh ma của quỷ."

"Một đội quân không sinh ra từ thiên đường hay địa ngục," Tessa nói nhỏ.

"Chính xác," Henry nói. "Chúng ta phải tìm ra hoặc ngăn chặn de Quincey. Và trong lúc đó, Tessa, em hãy ở trong Học Viện. Không phải anh chị muốn giam lỏng em ở đây, nhưng như vậy sẽ an toàn cho em hơn."

"Nhưng trong bao lâu…?" Tessa mở lời… rồi ngừng lại khi thái độ của Sophie thay đổi. Cô ấy đang nhìn gì đó sau vai Tessa, đôi mắt màu xanh lục nhạt đột nhiên mở lớn. Tessa nhìn theo.

Đó là Will. Anh đứng ở ngưỡng của phòng khách. Có một vệt máu chạy ngang chiếc áo trắng; nó trông như màu vẽ vậy. Mặt anh cứng đờ như đeo mặt nạ, ánh nhìn dán vào Tessa. Khi ánh mắt họ giao nhau, cô có cảm giác như tim sắp nhảy lên cổ họng.

"Cậu ấy muốn nói chuyện với em," Will bảo.

Mọi người im lặng nhìn anh. Có gì đó khiến mọi người không dám nói khi thấy sự căng thẳng trong ánh nhìn và tư thế đứng im lìm của anh. Sophie đặt tay lên cổ mà những ngón tay run run.

"Will," cuối cùng Charlotte nói. "Ý em là Jem à? Em ấy ổn chứ?"

"Cậu ấy đã tỉnh và nói chuyện," Will nói. Anh thoáng nhìn qua Sophie, người đang cúi mặt như muốn giấu biểu cảm. "Giờ cậu ấy muốn nói chuyện với Tessa."

"Nhưng…" Tessa nhìn Charlotte đang có vẻ bối rối. "Anh ấy ổn chứ?"

Biểu cảm của Will không thay đổi. "Cậu ấy muốn nói chuyện với em," anh ấy nói rất rõ ràng từng từ từng chữ. "Vậy em sẽ đứng dậy, đi với anh và nói chuyện với cậu ấy. Em hiểu chứ?"

"Will," Charlotte nạt nhưng Tessa đã đứng dậy và vuốt thẳng những nếp nhăn trên váy, Charlotte có vẻ lo lắng nhưng không nói gì.

Will im lặng kỳ lạ khi họ đi xuống hành lang, những chân đèn phù thủy tỏa bóng lên những bức tường xa xa, tạo thành những hình thù khẳng khiu. Những vết dầu đen kịt cùng máu loang trên cái áo trắng và má anh; tóc anh rối bù, răng nghiến chặt. Cô tự hỏi liệu anh có ngủ tý nào kể từ lúc hoàng hôn, khi cô bỏ anh lại gác mái không. Cô muốn hỏi, nhưng mọi thứ về anh - dáng vẻ, sự im lặng, đôi vai - đều nói rằng anh không muốn nghe một câu hỏi nào.

Anh mở cửa phòng Jem và giục cô đi vào trước. Ánh sáng duy nhất trong căn phòng tới từ ô cửa sổ và dãy đèn phù thủy ở cạnh giường. Jem nằm nghiêng người trên chiếc giường cao cao. Anh trắng hệt như cái áo ngủ, mí mắt nhắm nghiền mang màu trắng xanh. Cái gậy đầu ngọc bích dựng bên giường. Không hiểu sao nó đã được gắn lại và trông giống hệt như cũ.

Jem quay mặt khi nghe tiếng cửa mở nhưng không mở mắt. "Will à?"

Will nói khiến Tessa ngạc nhiên. Anh ép mình cười rồi nói bằng giọng vui vẻ. "Tôi mang cô ấy tới đúng như bồ yêu cầu đây nhá."

Jem mở mắt; Tessa mừng vì thấy chúng đã trở về màu sắc bình thường. Nhưng gương mặt trắng bệch của anh vẫn hốc hác.

"Tessa," anh nói. "Anh rất xin lỗi."

Tessa nhìn Will - không chắc để xin phép hoặc hướng dẫn, nhưng anh chỉ nhìn thẳng. Rõ ràng anh chẳng định giúp. Cô không nhìn anh thêm lần nào nữa mà đi thẳng và ngồi xuống cái ghế bên giường Jem. "Jem," cô khẽ nói, "anh không phải xin lỗi đâu. Em mới là người phải xin lỗi. Anh chẳng làm gì sai hết. Em là mục tiêu của lũ người máy kia, chứ không phải anh." Cô nhẹ nhàng vỗ ga giường. Thật ra cô muốn chạm vào tay anh nhưng không dám. "Nếu không phải vì em, anh sẽ không bị thương."

"Bị thương." Jem nhắc lại kèm theo một tiếng thở dài chán nản. "Anh không bị thương."

"James." Will đe.

"Cô ấy cần được biết, William ạ. Nếu không cô ấy sẽ nghĩ toàn bộ là lỗi của cô ấy."

"Bồ bị ốm," Will nói mà không nhìn Tessa. "Đó chẳng phải lỗi của ai hết." Anh dừng lại. "Tôi chỉ nghĩ bồ nên cẩn thận thôi. Bồ vẫn chưa khỏe hẳn. Nói nhiều làm bồ mất sức."

"Còn nhiều thứ quan trọng hơn là cẩn thận," Jem cố ngồi dậy, các gân cổ nổi rõ khi anh kéo người lên tựa lưng vào gối. Khi anh nói tiếp, anh có vẻ hơi hụt hơi. "Will, nếu bồ không thích, bồ không phải lên tiếng."

Tessa nghe tiếng cửa mở và khẽ đóng lại phía sau. Không cần nhìn cô cũng biết Will đã đi rồi.

Jem thở dài. "Cậu ấy cứng đầu lắm."

"Anh ấy đúng," Tessa nói. "Ít nhất, anh ấy đúng về chuyện anh không cần nói với em những điều anh không muốn. Em biết những chuyện rồi không phải lỗi của anh."

"Chuyện này không liên quan tới lỗi lầm," Jem nói. "Anh chỉ nghĩ em có quyền được biết sự thật. Giấu giếm hiếm khi được việc." Anh nhìn cửa một lát, như thể những lời đó có chút liên quan tới chuyện Will vắng mặt. Sau đó anh lại thở dài và vuốt tóc. "Em biết rằng," anh nói, "gần như cả cuộc đời anh đã sống ở Thượng Hải cùng bố mẹ chứ? Rằng anh được nuôi lớn ở Học Viện nơi đó?"

"Vâng," Tessa nói và tự hỏi liệu anh còn bị choáng không. "Anh đã nói trên cầu. Và anh bảo một con quỷ đã giết bố mẹ anh."

"Diêm La," Jem nói. Giọng anh ngập tràn thù hận. "Con quỷ đó căm ghét mẹ anh. Mẹ anh đã giết rất nhiều con cháu của hắn. Chúng làm tổ ở thị trấn nhỏ tên Lệ Giang, nơi chúng ăn thịt trẻ con tại đó. Mẹ anh đốt cháy cái tổ và trốn thoát trước khi con quỷ kịp tìm ra bà. Diêm La đã chờ cơ hội suốt nhiều năm ròng - Đại Quỷ sống bất tử mà - nhưng hắn không quên. Khi anh lên mười một,

Diêm La tìm được một điểm yếu trong kết giới bảo vệ Học Viện và đi vào. Con quỷ giết lính gác và bắt gia đình anh làm tù nhân, buộc, gia đình anh vào những cái ghế trong căn phòng lớn trong nhà. Sau đó hắn bắt đầu trả thù."

"Diêm La tra tấn anh trước mặt bố mẹ anh," Jem tiếp tục, giọng trống rỗng. "Hết lần này tới lần khác, hắn tiêm độc quỷ vào người anh, khiến mọi mạch máu trong cơ thể anh đều cháy sém và đầu óc anh điên loạn. Suốt hai ngày trời, anh liên tục gặp ảo giác và mơ mộng. Anh thấy thế giới bị nhấn chìm trong biển máu và anh nghe thấy những tiếng gào thét của những con người đang hấp hối trong hàng ngàn triệu năm. Anh thấy Luân Đôn bốc cháy và những tạo vật bằng kim loại to lớn đi lại đây đó như những con nhện khổng lồ…" Anh nghẹn thở. Anh trắng bệch, cái áo ngủ dính vào ngực vì mồ hôi nhưng anh không để tâm tới vẻ lo lắng của Tessa. "Mỗi giờ anh lại tỉnh lại một lúc để nghe bố mẹ khóc gọi anh. Rồi đến ngày thứ hai, anh tỉnh dậy nhưng chỉ nghe thấy tiếng mẹ. Bố anh đã im lặng. Giọng mẹ anh khàn cả đi nhưng bà vẫn gọi tên anh. Không phải tên tiếng Anh mà là tên được đặt khi anh chào đời: Kiến. Tới giờ đôi lúc anh vẫn nghe thấy tiếng mẹ gọi tên anh."

Tay anh nắm chặt lấy cái gối đến mức lớp vải như chực rách.

"Jem," Tessa nói khẽ. "Anh có thể dừng lại. Giờ anh không cần phải nói tất cả với em đâu."

"Em nhớ khi anh nói rằng Mortmain có lẽ đã kiếm tiền nhờ buôn thuốc phiện chứ?" anh hỏi. "Người Anh mang hàng tấn thuốc phiện tới Trung Quốc. Họ đã khiến cả đất nước của anh mắc nghiện. Ở Trung Quốc, bọn anh gọi đó là 'bùn lạ' hay 'khói đen'. Thượng Hải, thành phố quê anh, được xây dựng nhờ thuốc phiện. Nếu không có thuốc phiện, thành phố sẽ không tồn tại. Thành phố đầy các động hút nơi những người đàn ông mắt trũng sâu bị chết đói vì họ chỉ muốn thuốc và thuốc. Họ sẵn sàng từ bỏ mọi thứ để có nó. Ngày đó anh ghét những kẻ như thế. Anh không hiểu sao họ lại yếu ớt vậy."

Anh hít một hơi sâu.

"Khi Enclave Thượng Hải bắt đầu lo lắng về sự im ắng của Học Viện và xông vào cứu gia đình anh, bố mẹ anh đều đã chết. Anh không nhớ chút gì. Anh gào thét và mê sảng. Họ đưa anh tới cho các Tu Huynh Câm, ho* đã chạy chữa cho anh hết sức có thể. Nhưng có một điều họ không chạy chữa được. Anh bị nghiện thứ bột con quỷ đó dùng để đầu độc anh. Cơ thể anh phụ thuộc vào nó hệt như người nghiện phụ thuộc vào thuốc phiện. Họ cố cai cho anh, nhưng không có nó anh đau đớn khủng khiếp. Kể cả khi họ có thể khiến anh không đau đớn gì nữa nhờ các thần chú của pháp sư, thiếu thuốc vẫn khiến anh cận kề cái chết. Sau nhiều tuần thử nghiệm, họ quyết định rằng họ đã bó tay; anh không thể sống thiếu thuốc. Bản thân thuốc phiện là một cái chết từ từ, nhưng thế còn hơn là chết nhanh chóng."

"Nhiều tuần thử nghiệm ư?" Tessa nhắc lại. "Khi anh mới mười một tuổi? Thật độc ác."

"Thương cho roi cho vọt mà em," Jem nói và nhìn qua cô. "Bên cạnh em, trên táp đầu giường có một cái hộp. Em đưa cho anh nhé?"

Tessa nhấc cái hộp. Nó bằng bạc và có khắc hình một người phụ nữ thanh thoát mặc áo choàng trắng, đi chân trần đang đổ nước từ cái bình vào dòng suối. "Ai vậy anh?" cô hỏi và đưa cái hộp cho anh."*

"Quan m Bồ Tát cứu khổ cứu nạn. Họ nói rằng bà có thể nghe thấy mọi lời cầu nguyện và tiếng khóc của những người đau khổ và bà sẽ làm những gì có thể để cứu rỗi. Anh nghĩ có lẽ nếu anh giữ nguyên nhân gây ra cái đau của anh với hình bà trên đó, anh sẽ bớt đau đớn hơn." Anh mở nắp hộp và cái lẫy bật ra. Bên trong là một lớp dày mà lúc đầu Tessa tưởng là tro, nhưng màu quá sáng. Nó là một lớp bụi bạc dày cùng màu với màu mắt Jem.

"Thuốc đó," anh nói. "Bọn anh mua nó từ một pháp sư ở Limehouse. Mỗi ngày anh dùng một chút. Đó là lí do trông anh quá… quá trắng; nó khiến màu mắt và màu tóc của anh biến mất, kể cả màu da. Anh tự hỏi liệu bố mẹ anh còn nhận ra anh nữa không…" giọng anh lạc đi. "Nếu anh phải chiến đấu, anh sẽ dùng nhiều hơn. Dùng ít sẽ khiến anh yếu đi. Hôm nay anh không dùng chút nào trước khi chúng ta ra ngoài cầu. Chính vì thế mà anh ngã quỵ, chứ không phải vì những người máy đó. Vì thuốc. Khi không dùng nó, toàn bộ việc chiến đấu, cuộc chạy trốn là quá sức với anh. Cơ thể anh bắt đầu suy sụp và anh gục." Anh đóng sập hộp lại và đưa cho Tessa. "Đây. Cất nó về chỗ cũ đi."

"Anh không cần sao?"

"Không. Anh dùng rồi."

"Anh nói thuốc sẽ khiến anh chết từ từ," Tessa nói. "Vậy ý anh là thuốc đang giết chết anh.?"

Jem gật khiến những lọn tóc bạc đổ xuống trán.

Tessa thấy tim đau nhói. "Và khi anh chiến đấu, anh dùng nhiều hơn? Vậy, sao anh không ngừng chiến đấu? Will và những người khác…"

"Sẽ hiểu," Jem nói hộ. "Anh biết. Nhưng sống không đơn giản chỉ là tồn tại. Anh là Thợ Săn Bóng Tối. Đó là bản chất, chứ không phải công việc của anh. Anh không thể sống thiếu nó."

"Ý anh là anh không muốn."

Will, Tessa nghĩ, sẽ giận nếu cô nói câu rồi với anh, nhưng Jem chỉ chăm chú nhìn cô. "Ý anh là anh không muốn. Anh đã tìm thuốc giải một thời gian dài, nhưng rồi anh bỏ cuộc và bảo những người khác cũng vậy. Anh không sợ thuốc đó, dù nó đang giữ mạng cho anh. Anh tin rằng anh hơn thế. Rằng cuộc sống của anh có ý nghĩa hơn thế, dù cho nó sẽ kết thúc như thế nào."

"Em không muốn anh chết," Tessa nói. "Em không hiểu sao em cực kì không muốn – dù em chỉ mới quen anh – nhưng em không muốn anh chết."

"Và anh tin em," anh nói. "Anh không biết sao – dù anh chỉ mới quen em – nhưng anh tin em." Anh không còn nắm chặt cái gối, mà đặt tay lên mặt gối. Tay anh rất gầy, những mấu tay có phần hơi lớn, những ngón tay thon, một vết sẹo trắng chạy ngang mu bàn tay phải. Tessa muốn đặt tay lên tay anh, muốn nắm thật chặt và an ủi anh…

"Ôi cảm động làm sao." Tất nhiên, đó là Will đã im lặng đi vào phòng. Anh đã thay cái áo dính máu ra, và có vẻ vừa tắm qua. Tóc

anh ướt, mặt sạch sẽ nhưng móng tay vẫn đen đất và dầu. Anh nhìn Jem tới Tessa, gương mặt cực kì vô cảm. "Vậy là bồ đã nói với cô ấy."

"Ừ." Giọng Jem không có ý thách thức, anh chưa từng nhìn Will với vẻ bị ảnh hưởng gì, dù Will trêu chọc cỡ nào. "Tôi nói rồi. Bồ không cần càm ràm thêm nữa."

"Tôi không đồng ý," Will nói. Anh nheo mắt nhìn Tessa. Cô nhớ anh đã nói về việc không được làm Jem mệt và đứng dậy.

Jem đăm chiêu nhìn cô. "Em phải đi sao? Anh rất mong em ở lại và làm một thiên thần hộ mệnh cho em*, nhưng nếu em phải đi thì đành vậy."

"Tôi sẽ ở lại," Will bực dọc nói và ngồi phịch xuống chiếc ghế Tessa vừa bỏ lại. "Tôi hộ mệnh tốt lắm đấy nhé."

"Nghe chẳng thuyết phục tẹo nào. Và bồ không đẹp như Tessa," Jem nói và nhắm mắt dựa vào gối.

"Bồ hay thật đấy. Rất nhiều người nói nhìn với* tôi giống như nhìn vào vầng thái dương đó nhé."

Jem vẫn nhắm mắt. "Nếu ý họ là nhìn bồ khiến họ đau đầu, họ không sai đâu."

"Hơn nữa," Will nói và nhìn Tessa. "Thật không công bằng khi chia cách Tessa và anh trai. Từ sáng tới giờ cô ấy đã được gặp anh mình đâu."

"Đúng," Jem mở mắt một lúc; chúng mang màu đen bàng bạc mơ màng. "Xin lỗi nhé, Tessa. Anh suýt quên mất."

Tessa không nói gì. Cô đang mải hoảng hốt khi Jem không phải là người duy nhất quên mất anh trai cô. Đúng vậy, cô muốn nói, nhưng Jem lại nhắm mắt và cô nghĩ anh đã ngủ. Khi cô quan sát, Will nhoài tới và kéo chăn lên ngực Jem.

Tessa quay lại và nhẹ nhàng đi ra.

Ánh sáng hành lang hơi tối, hoặc có lẽ chỉ do trong phòng Jem sáng hơn. Tessa đứng một lúc, chớp mắt trước khi kịp thích ứng. Cô giật mình. "Sophie à?"

Cô gái kia giống như một tập hợp những điểm trắng xanh trong bóng tối - gương mặt xanh xao và cái mũ trắng trên tay.

"Sophie?" Tessa nói. "Có chuyện gì sao?"

"Cậu ấy ổn chứ?" Sophie hỏi và giọng hơi nấc cụt. "Cậu ấy sẽ ổn chứ?"

Vì giật mình nên Tessas* không hiểu câu hỏi. "Ai cơ?"

Sophie nhìn và đôi mắt lộ vẻ thảm thương. "Jem."

Không phải cậu chủ Jem, cậu chủ Carstairs. Jem. Tessa nhìn cô ấy mà choáng váng không thành lời, và đột nhiên nhớ lại. Yêu một người không yêu cô cũng không sao, miễn là họ đáng để cô yêu. Miễn là họ xứng đáng với tình yêu của cô.

Tất nhiên rồi, Tessa nghĩ. Mình ngốc thật. Cô ấy yêu Jem.

"Anh ấy ổn," cô nhẹ nhàng hết sức. "Anh ấy đang nghỉ nhưng đã ngồi và nói chuyện được. Tôi chắc anh ấy sẽ sớm khỏe lại thôi. Có lẽ nếu cô muốn gặp anh ấy…"

"Không!" Sophie hét lên. "Không, như vậy không hợp nhẽ." Mắt cô ấy sáng lên. "Tôi rất cảm ơn cô. Tôi…"

Rồi cô ấy quay người vội vã bỏ đi. Tessa bối rối nhìn theo. Sao cô không nhận ra sớm hơn nhỉ? Sao cô lại không nhìn ra chứ? Thật lạ khi bạn có khả năng biến thành người khác, vậy mà bạn vẫn không thể đặt mình vào vị trí của người ta.

***

Cửa phòng Nate khép hờ; Tessa mở cửa nhẹ nhàng hết mức và ngó đầu nhìn vào.

Anh trai cô đang nằm dưới một đống chăn. Ánh nến hiu hắt từ táp đầu giường chiếu sáng mái tóc vàng đổ xuống gối. Mắt anh nhắm nghiền, ngực phập phồng đều đặn.

Jessamine ngồi trên ghế cạnh giường. Cô nàng đang gà gật. Mái tóc vàng được búi gọn gàng, những lọn tóc xoăn xổ xuống vai. Có người đã quàng một cái chăn dày lên người Jessamine, và tay cô nàng đang nắm lấy chăn và kéo lên ngực. Cô nàng trông trẻ hơn Tessa vẫn thấy và yếu đuối hơn. Trông cô nàng không hề giống cô gái đã giết chết gã yêu tinh trong công viên.

Tessa thấy thật lạ khi nhận ra một điều khiến lòng mình nhẹ nhõm. Nó luôn là cái bạn không thể nào ngờ được. Cô lặng lẽ hết sức và quay đi, đóng cửa lại sau lưng.

***

Tessa ngủ chập chờn và thường xuyên tỉnh dậy giữa những giấc mơ bị lũ người máy đuổi theo mình, chúng vươn bàn tay khớp kim loại định tóm và cào xé da cô. Sau đó là giấc mơ về Jem ngủ trên giường trong khi thứ bột bạc bay lả tả xuống người anh, đốt cháy lớp vải ga bên dưới, cho tới khi toàn bộ chiếc giường bốc cháy, nhưng Jem vẫn ngủ yên bình trên đó, kệ cho Tessa gào thét thế nào cũng không tỉnh.

Cuối cùng, cô mơ thấy Will một mình đứng trên đỉnh mái vòm nhà thờ thánh Paul dưới ánh trăng trắng bạc. Anh mặc áo khoác đen, và những Ấn Ký hiện rõ trên cổ và tay. Anh nhìn Luân Đôn tựa như một thiên thần xấu xa không chịu cứu thành phố khỏi những cơn ác mộng của chính nó, trong khi bên dưới anh, Luân Đôn vẫn chìm trong giấc ngủ bình yên vô ưu vô lo.

Tessa tỉnh giấc vì tiếng nói vọng bên tai và một bàn tay lay vai cô dậy. "Cô ơi!" Sophie gọi liên tục. "Cô Gray, cô phải dậy. Anh trai cô gặp chuyện rồi!"

Tessa ngồi bật dậy. Ánh sáng ban chiều ùa vào qua những ô cửa sổ và chiếu sáng căn phòng cùng gương mặt lo lắng của Sophie. "Nate tỉnh rồi sao? Anh ấy ổn chứ?"

"Vâng… à không. Tôi không biết nữa, thưa cô." Giọng Sophie hơi đứt quãng. "Anh ta mất tích rồi."

Chương 16: Thần chú trói buộc

Và một, và hai, nào ném xúc xắc
Một trò chơi dành cho quý ông
Nhưng ông ta không thể thắng kẻ chơi cùng Tội ác
Trong ngôi nhà bí mật của Tủi hổ.

-Oscar Wilde, The Ballad of Reading Gaol!

"Jessamine! Jessamine, có chuyện gì thế? Nate đâu?"

Jessamine đang đứng ngoài phòng Nate. Nghe câu hỏi, cô nàng quay phắt lại nhìn Tessa đang vội vàng đi tới. Đôi mắt Jessamine vằn tia máu, rõ ràng đang cực kì tức tối. Những lọn tóc vàng xổ ra khỏi búi tóc thường rất gọn gàng. "Mình khôngbiết," cô nàng gắt. "Mình ngủ quên trên ghế cạnh giường và khi mình tỉnh dậy, anh ấy đã đi mất. Chỉ vậy thôi!" Cô nàng nheo mắt. "Ôi trời, trông cậu ghê quá!"

Tessa liếc nhìn mình. Cô không buồn mặc váy phồng hay thậm chí đi giày. Cô chỉ mặc váy vào và xỏ đôi giày mềm. Tóc cô thả dài xuống vai và cô tưởng tượng mình hẳn phải giống bà điên mà ông Rochester giữ trên gác mái trong Jane Eyre. "Ờ, Nate không thể đi xa được khi ốm như thế," Tessa nói. "Không ai tìm anh ấy sao?"

Jess giơ hai tay. "Thật lòng mà nói, Jessamine…" Cô ngừng lại và quay đi. "Thôi, mình cũng đi tìm đây. Bồ có thể ở lại nếu muốn."

"Ờ." Jessamine quay đầu đi khi Tessa đi theo hành lang mà đầu óc cứ quay cuồng. Nate có thể đi đâu chứ? Anh bị sốt và mê sảng sao? Anh đã ra khỏi giường mà không biết mình ở đâu và bắt đầu đi tìm cô sao? Ý nghĩ đó khiến tim cô đau nhói. Học Viện là một mê cung, cô nghĩ đi rẽ vào hết hành lang này tới hành lang khác. Giờ cô cũng chỉ mang máng nhớ đường trong đây, vậy Nate làm sao có thể…

"Chị Gray?"

Tessa quay lại và thấy Thomas đi ra từ một cánh cửa. Cậu mặc áo sơ mi cộc tay, mái tóc rối bù như thường lệ, đôi mắt nâu nghiêm túc. Cô đứng im. Ôi Chúa ơi, tin xấu rồi. "Ừ?"

"Em đã tìm thấy anh trai chị," Thomas nói khiến Tessa kinh ngạc.

"Thật sao? Nhưng anh ấy ở đâu?"

"Trong phòng khách. Anh ấy trốn sau rèm." Thomas vội nói với vẻ cừu non vô tội. "Ngay khi nhìn thấy em, anh ấy phát cuồng lên, cứ liên mồm gào thét không thôi. Anh ấy cố lao qua em. Suýt nữa em phải đánh ngất anh ấy đấy…" Thấy vẻ bối rối của Tessa, Thomas ngừng lại và hắng giọng. "Em muốn nói có lẽ em đã làm anh ấy hoảng."

Tessa che miệng. "Ôi trời. Nhưng anh ấy ổn chứ?"

Có vẻ Thomas không biết nhìn đi đâu. Cậu ngại vì đã tìm thấy Nate trốn sau tấm rèm của Charlotte, Tessa nghĩ, và cô thấy phẫn nộ thay cho Nate. Anh trai cô không phải Thợ Săn Bóng Tối; anh ấy không phải lớn lên cùng việc giết chóc và liều mạng. Tất nhiên anh ấy sợ rồi. Và có lẽ anh ấy đang bị sốt tới gặp ảo giác. "Chị nên vào gặp anh ấy. Chỉ chị thôi, hiểu chứ? Chị nghĩ anh ấy cần thấy một gương mặt quen thuộc."

Thomas có vẻ an tâm. "Vâng. Và em sẽ đợi ngoài này. Chị cứ báo khi muốn gọi những người khác tới."

Tessa gật đầu và đi qua Thomas để mở cửa. Phòng khách tối, chỉ được chiếu sáng bởi ánh chiều tà lọt qua những ô cửa trên cao. Trong bóng tối, những bộ sofa và ghế tựa nằm rải rác trông như những con quái thú lưng gù. Nate ngồi trên chiếc ghế tựa lớn cạnh lò sưởi. Anh vẫn mặc bộ đồ dính máu như khi ở bữa tiệc của de Quincey. Anh để chân trần. Anh ngồi chống khuỷu tay lên đầu gối và úp mặt vào tay. Anh trông thật thảm hại.

"Nate ơi?" Tessa nhẹ nhàng gọi.

Nghe tới đó anh ngước lên - và đứng bật dậy với vẻ hạnh phúc ngờ ngợ hiện trên gương mặt. "Tessie!"

Tessa khẽ reo lên và chạy tới ôm chặt lấy anh. Cô nghe anh khẽ rên đau nhưng anh vẫn ôm lấy cô một lúc. Trong khoảnh khắc ấy, Tessa như được trở lại căn bếp nhỏ của dì ở New York, với mùi thức ăn xung quanh và tiếng cười lảnh lót của dì khi dì cau mày nhìn anh em họ vì tội gây náo động.

Nate đẩy cô ra và nhìn. "Chúa ơi, Tessie, em khác quá…"

Cô rùng mình. "Ý anh là sao?"

Anh vô thức vỗ má cô. "Chín chắn hơn," anh nói. "Gầy hơn. Hồi anh rời New York, em vẫn là một cô bé mặt tròn xoe, đúng không? Hay anh nhớ nhầm nhỉ?"

Tessa trấn an rằng cô vẫn là cô em gái nhỏ anh luôn biết, nhưng đầu óc cô chỉ phần nào chú tâm vào câu hỏi của anh. Cô không thể không lo lắng nhìn anh; anh không còn xám xịt như trước nhưng vẫn khá xanh, những vết bầm để lại những vệt xanh, đen và vàng trên mặt và cổ anh. "Nate à…"

"Không tệ như em thấy đâu," anh nói khi thấy vẻ lo lắng của cô.

"Không, tệ lắm. Anh nên nằm trên giường nghỉ ngơi. Anh làm gì ở đây vậy?"

"Anh cố tìm em. Anh biết em ở đây. Anh thấy em trước khi lão khốn đầu trọc không có mắt làm gì anh. Anh đoán họ cũng giam em. Anh đang tìm cách đưa chúng ta thoát ra ngoài."

"Giam? Nate, không phải vậy đâu." Cô lắc đầu. "Chúng ta an toàn mà."

Anh nheo mắt nhìn cô. "Đây là Học Viện, đúng chứ? Anh đã được nghe cảnh báo về chốn này. De Quincey bảo nơi này được điều hành bởi một lũ điên, lũ quái vật tự xưng là Nephilim. Hắn nói chúng giam giữ những linh hồn đáng thương trong những cái hộp và mặc cho họ gào thét…"

"Cái gì, Pyxis á? Nate, nó giữ chút năng lượng quỷ, chứ không phải linh hồn con người! Nó hoàn toàn vô hại. Nếu anh không tin em, lát nữa em sẽ cho anh xem nó trong kho vũ khí."

Nate vẫn không bớt buồn. "Hắn nói rằng nếu Nephilim động vào anh, họ sẽ xé xác anh vì anh đã vi phạm Luật của họ."

Tessa lạnh xương sống; cô tránh xa người anh và thấy một cửa sổ của phòng khách đang mở, tấm rèm bay phất phơ trong cơn gió nhẹ. Vậy cơn rùng mình của cô không chỉ vì lo lắng. "Anh mở cửa sổ à? Ở đây lạnh đấy, Nate."

Nate lắc đầu. "Khi anh vào nó đã mở rồi."

Tessa lắc đầu và ra kéo cửa sổ xuống. "Anh có thể chết…"

"Kệ thây cái mạng anh đi." Nate bực bội nói. "Còn Thợ Săn Bóng Tối thì sao? Em bảo họ không giam em hả?"

"Không." Tessa ngoái đầu lại. "Không hề. Họ là người lạ, nhưng rất tốt với em. Emmuốn ở lại đây. Họ hào phóng cho em ở lại."

Nate lắc đầu. "Anh không hiểu."

Tessa thoáng giận và điều đó khiến cô ngạc nhiên; cô cố quên nó đi. Đó không phải lỗi của Nate. Có quá nhiều điều anh không biết. "Em còn có thể đi đâu, Nate?" cô hỏi, đi về chỗ anh và khoác tay anh. Cô dẫn anh về cái ghế tựa. "Ngồi đi. Anh đang làm mình mệt đó."

Nate ngoan ngoãn ngồi xuống và ngước nhìn cô. Mắt anh lộ vẻ xa xăm. Tessa hiểu ánh mắt đó. Vậy là anh đang âm mưu một kế hoạch điên rồ, mơ một giấc mơ lố bịch. "Chúng ta vẫn có thể đi khỏi nơi này," anh nói. "Tới Liverpool, lên tàu hơi nước. Trở lại New York."

"Và làm gì?" Tessa nói nhẹ nhàng hết mức. "Ở đó chẳng còn gì cho chúng ta. Dì đã mất rồi. Em phải bán mọi thứ để lo tang lễ. Căn hộ cũng chẳng còn. Chúng ta không có tiền thuê nhà. Nate, ở New York không còn chỗ cho chúng ta."

"Chúng ta sẽ tạo ra một nơi cho mình. Một cuộc đời mới."

Tessa buồn bã nhìn anh mình. Cô thấy đau đớn khi nhìn anh, với gương mặt tràn ngập sự khẩn cầu vô vọng, những vết bầm nở rộ trên má như những bông hoa xấu xí và mái tóc vàng bết máu. Dì Harriet luôn nói Nate không giống những người khác. Anh có vẻ vô tội đẹp đẽ cần được bảo vệ bằng mọi giá.

Và Tessa đã cố. Cô và dì đã giấu không cho Nate thấy những điểm yếu của chính mình, những hậu quả do lỗi lầm của anh gây ra. Chưa bao giờ nói cho anh biết dì Harriet đã làm những gì để bù lại số tiền anh mất do đánh bạc, những lời trêu chọc Tessa phải hứng chịu từ những đứa trẻ khác. Chúng gọi anh cô là gã xỉn, là phường giá áo túi cơm. Dì cháu họ giấu tất cả để anh không bị tổn thương. Nhưng đằng nào anh cũng bị tổn thương rồi. Có lẽ Jem đúng. Có lẽ nói thật luôn là cách tốt nhất.

Cô ngồi xuống chiếc ghế đối diện, và nhìn thẳng vào mắt anh. "Không thể đâu, Nate. Cái cảnh khốn cùng này sẽ đeo đuổi dù chúng ta đi đâu chăng nữa. Nếu chúng ta chạy trốn, chúng ta sẽ đơn độc khi nó tìm thấy chúng ta. Sẽ không có ai tới giúp hay bảo vệ chúng ta. Chúng ta cần Học Viện, Nate ạ. Chúng ta cần Nephilim."

Đôi mắt xanh của Nate lộ vẻ đờ đẫn. "Chắc vậy," anh nói và từ đó khiến Tessa choáng. Suốt hai tháng nay cô toàn nghe giọng Anh, vậy nên giọng Mỹ khiến cô nhớ nhà kinh khủng. "Vì anh mà em ở đây. De Quincey tra tấn anh. Hắn bắt anh viết thư và gửi vé cho em. Hắn bảo khi có em rồi hắn sẽ không làm hại em, nhưng hắn không cho anh gặp em, và anh nghĩ… anh nghĩ…" Anh ngẩng đầu và ngờ nghệch nhìn cô. "Em nên ghét anh."

Giọng Tessa rất kiên định. "Em sẽ không bao giờ ghét anh. Anh là anh trai em. Anh là máu mủ của em."

"Em có nghĩ khi tất cả kết thúc, chúng ta có thể về nhà không?" Nate hỏi. "Quên tất cả những chuyện đã xảy ra? Sống cuộc đời bình thường."

Sống cuộc đời bình thường. Cô bỗng nghĩ tới hình ảnh mình và Nate ở trong một căn hộ nhỏ tràn ngập ánh nắng. Nate có thể kiếm một công việc khác, tối đến cô có thể nấu ăn và dọn dẹp, còn cuối tuần họ sẽ tản bộ trong công viên hay bắt tàu tới đảo Coney và chơi vòng quay ngựa gỗ, hay tới đỉnh tháp Iron xem những màn bắn pháo hoa trên bầu trời đêm của khách sạn Manhattan Beach. Họ sẽ tắm mình trong ánh nắng thực sự, chứ không phải bầu không khí mùa hè luôn xám xịt như sắp mưa. Tessa sẽ là cô gái bình thường, chúi đầu vào sách và chân đặt lên vỉa hè quen thuộc của thành phố New York.

Nhưng khi cô cố ôm lấy hình ảnh đó trong đầu, nó bắt đầu nhàu nhĩ và lìa xa cô, như một mạng nhện bạn cố cầm trên tay. Cô thấy gương mặt Will, Charlotte và thậm chí cả Magnus khi anh ta nói. Tội nghiệp. Giờ em đã biết sự thật, em không thể quay đầu lại.

"Nhưng chúng ta không bình thường," Tessa nói. "Em không bình thường. Và anh biết mà Nate."

Anh nhìn nền nhà. "Anh biết." Anh khẽ phẩy tay. "Vậy là đúng rồi. Em đúng như de Quincey nói. Kì diệu. Tessa à, hắn nói em có sức mạnh thay hình đổi dạng để trở thành bất cứ ai em muốn."

"Anh tin hắn không? Hắn nói gần đúng, nhưng lúc đầu, chính em cũng chẳng tin nổi. Nó thật lạ…"

"Anh đã thấy những thứ kì lạ hơn." Giọng anh trống rỗng. "Chúa ơi, đáng ra phải là anh mới đúng."

Tessa nhíu mày. "Ý anh là sao?"

Nhưng trước khi anh kịp trả lời, cửa đã bật mở. "Chị Gray." Đó là Thomas với vẻ hối lỗi. "Chị Gray, cậu Will…"

"Cậu Will ở ngay đây." Đó là Will, vừa lanh lẹn thò đầu vào qua cái thân hình bồ tượng của Thomas. Anh vẫn mặc bộ đồ đêm trước, và chúng có vẻ nhàu nhĩ. Tessa tự hỏi có phải anh đã ngủ trên ghế trong phòng Jem không. Mắt anh trũng sâu và anh có vẻ mệt mỏi, dù đôi mắt sáng lên - với vẻ nhẹ nhõm? Hào hứng? Tessa không biết - vì ánh mắt anh tập trung ở Nate.

"Cuối cùng cũng tìm ra anh chàng lang bạt rồi," anh nói. "Thomas bảo tôi rằng anh trốn sau rèm?"

Nate đờ đẫn nhìn Will. "Cậu là ai?"

Tessa giới thiệu qua, dù cả hai đều chẳng vui vẻ khi nhìn thấy nhau. Nate vẫn có vẻ như sắp chết, và Will nhìn Nate với vẻ như anh ấy là một phát hiện khoa học mới mẻ nhưng không hay ho gì.

"Vậy cậu là Thợ Săn Bóng Tối," Nate nói. "De Quincey bảo rất nhiều người trong các cậu là quái vật."

"Đó là trước hay sau khi hắn cố ăn thịt anh?" Will hỏi.

Tessa vội đứng dậy. "Will. Em có thể nói chuyện với anh ở ngoài hành lang chứ?"

Nếu cô mong anh lưỡng lự, cô đã sai rồi. Sau cái nhìn căm ghét cuối cùng dành cho Nate, Will gật đầu và im lặng theo cô ra hành lang sau khi đóng cửa lại.

Hành lang không cửa sổ được chiếu sáng nhờ những ngọn đèn phù thủy tỏa từng quầng sáng lớn xuống. Will và Tessa đứng trong vùng tối giữa hai quầng sáng và nhìn nhau - Tessa nghĩ đó là ánh mắt cảnh giác, như hai con mèo bực bội gặp nhau trong hẻm.

Will phá vỡ sự im lặng. "Rất tốt. Em kêu anh ra ngoài hành lang…"

"Vâng, vâng," Tessa sốt ruột nói, "và hàng ngàn người phụ nữ xinh đẹp khắp nước Anh sẵn sàng trả món hời cho một cơ hội thế này. Chúng ta tạm đặt sự hóm hỉnh của anh sang bên được không? Chuyện này quan trọng đấy."

"Em muốn anh xin lỗi, đúng không?" Will nói. "Vì chuyện trên gác mái?"

Tessa ngớ người. "Gác mái á?"

"Em muốn anh xin lỗi vì đã hôn em."

Nghe tới đó, kí ức một lần nữa không mời mà đến, hiện lên hết sức rõ ràng -tay Will đặt trên tóc cô, bàn tay anh chạm lên găng tay của cô, môi anh áp lên môi cô. Cô đỏ mặt và mong sao bóng tối có thể che chắn cho mình. "Cái gì… không. Không!"

"Vậy em không muốn anh xin lỗi." Will nói. Anh cười nụ, kiểu cười của đứa nhỏ trước tòa lâu đài nó vừa dựng được, trước khi nó phẩy tay hủy đi tất cả.

"Em không quan tâm anh có xin lỗi không," Tessa nói. "Em không muốn nói về chuyện đó. Em muốn nói anh hãy tử tế với anh trai em. Anh ấy đã trải qua những ngày tháng kinh khủng lắm rồi. Anh ấy không đáng bị các anh thẩm vấn như một tên tội phạm."

Will trả lời bình tĩnh hơn Tessa tưởng. "Anh hiểu. Nhưng nếu anh ta giấu diếm điều gì…"

"Mọi người đều có bí mật!" Tessa buột miệng và khiến chính mình cũng ngạc nhiên. "Có những thứ khiến em xấu hổ, nhưng không có nghĩa chúng quan trọng với anh. Anh cũng đâu nói hết chuyện của mình cho mọi người hay, đúng không?"

Will có vẻ cảnh giác. "Em muốn nói gì?"

Về bố mẹ anh thì sao hả Will? Sao anh không chịu gặp họ? Sao anh không còn nơi nào trừ nơi này để ở? Và vì sao, trên căn gác mái, anh lại đuổi em đi? Nhưng Tessa không nói tới những cái đó. Cô chỉ bảo, "Còn về Jem? Sao anh không nói anh ấy ốm như thế?"

"Jem?" Will ngạc nhiên. "Cậu ấy không muốn. Cậu ấy coi đó là việc riêng của mình. Mà đúng thế thật. Em nên nhớ, anh chẳng thích cậu ấy kể ra. Cậu ấy nghĩ mình nợ em một lời giải thích, nhưng không hề. Jem chẳng nợ ai cái gì. Chuyện xảy ra không phải lỗi của cậu ấy, nhưng cậu ấy vẫn lãnh trách nhiệm và thấy tủi hổ vì chuyện đó…"

"Anh ấy chẳng việc gì phải tủi hổ hết."

"Có lẽ em nghĩ vậy. Những người khác thấy bệnh và cơn nghiện của cậu ấy chẳng có gì khác biệt, và họ ghét cậu ấy vì cậu ấy yếu. Làm như chỉ cần muốn là cậu ấy có thể ngừng dùng thuốc ấy." Will có vẻ cay nghiệt kì lạ. "Họ nói nhiều, có khi nói thẳng với cậu ấy. Anh không muốn cậu ấy nghe điều đó từ em nữa."

"Không bao giờ."

"Làm sao anh đoán được em sẽ nói gì?" Will nói. "Tessa, anh chưa hiểu em, đúng chứ? Em với anh cũng vậy."

"Anh không muốn bất kì ai hiểu anh," Tessa gắt. "Và tốt thôi, em sẽ không cố. Nhưng đừng giả vờ như Jem cũng giống anh. Có lẽ anh ấy muốn người khác hiểu rõ về con người mình hơn."

"Đừng," Will nói và đôi mắt xanh tối lại. "Đừng nghĩ em hiểu Jem hơn anh."

"Nếu anh quan tâm nhiều tới anh ấy, vậy sao anh không giúp? Sao không đi tìm thuốc giải?"

"Em nghĩ bọn anh không tìm ư? Em nghĩ Charlotte, Henry không tìm, rằng bọn anh không thuê pháp sư, trả tiền đổi lấy thông tin hay nài xin người ta giúp sao? Em tưởng tượng được cái chết của Will* là điều mà tất cả bọn anh phải chấp nhận mà không thể làm gì không?"

"Jem bảo anh ấy đã bảo tất cả ngừng tìm kiếm," Tessa bình tĩnh lại khi thấy nét mặt giận dữ của anh, "và bọn anh đã làm vậy. Đúng chứ?"

"Cậu ấy bảo em thế à?"

"Anh có ngừng không?"

"Chẳng có gì để tìm hết, Tessa. Không có thuốc chữa."

"Anh không biết đâu. Anh có thể tiếp tục tìm và không hề nói với anh ấy. Phải có gì đó chứ. Chỉ cần một cơ hội nhỏ nhất…"

Will nhướng mày. Ánh sáng chớp nháy của hành lang khiến hai hốc mắt của anh đen hơn, đôi gò má anh thêm phần hốc hác. "Em nghĩ chúng ta nên gạt ước muốn của cậu ấy sang một bên?"

"Em nghĩ anh nên làm mọi việc có thể, thậm chí nếu phải nói dối anh ấy. Em nghĩ mình không hiểu sao anh có thể chấp nhận cái chết của Jem."

"Và anh nghĩ em không hiểu rằng đôi khi lựa chọn duy nhất nằm giữa chấp nhận và phát điên."

Đằng sau họ có người đang hắng giọng. "Có chuyện gì thế này?" Một giọng quen thuộc vang lên. Cả Tessa và Will đều mải nói chuyện quá nên không để ý Jem đang tới. Will giật mình trước khi quay lại với người bạn đang nhìn họ với vẻ hứng thú đơn thuần.

Jem ăn mặc gọn gàng nhưng trông như vừa tỉnh giấc sau cơn sốt cao, mái tóc bết và má ửng đỏ.

Will có vẻ ngạc nhiên nhưng không vui khi nhìn thấy anh bạn. "Bồ xuống giường làm gì?"

"Tôi gặp Charlotte trong hành lang. Chị ấy bảo chúng ta họp trong phòng khách để bàn về chuyện anh trai Tessa." Jem nói ôn hòa và từ nét mặt của anh, Tessa không biết anh đã nghe được bao nhiêu phần trong câu chuyện.

"Tốt quá, các em đều ở đây cả." Charlotte đang rảo bước trên hành lang. Đằng sau chị là Henry, Jessamine và Sophie. Tessa nhận thấy Jessie đã thay sang chiếc váy đẹp nhất bằng vải xa-tanh màu xanh dương và đang cầm một cái chăn. Sophie đi bên cạnh, bưng theo một khay trà và bánh.

"Đó dành cho Nate ạ?" Tessa ngạc nhiên hỏi. "Trà và cái chăn ấy?"

Sophie gật đầu. "Cô Branwell nghĩ có lẽ anh ấy đói rồi…"

"Và mình nghĩ anh ấy có thể lạnh nữa. Tối qua anh ấy run lập cập cả đêm," Jessamine hào hứng chêm vào. "Vậy chúng ta nên mang mấy thứ này cho anh ấy chứ?"

Charlotte nhìn Tessa hỏi ý, và điều này là* cô bớt đề phòng. Charlotte sẽ đối xử tốt với Nate thôi. "Vâng. Anh ấy đang đợi mọi người."

"Cảm ơn em, Tessa." Charlotte nhẹ nhàng nói rồi đi vào phòng khách và những người khác cũng đi theo. Khi Tessa đang vào theo, một bàn tay đặt trên cánh tay mình nhẹ tới nỗi cô suýt không nhận thấy.

Đó là Jem. "Đợi một chút đã."

Cô quay lại nhìn anh. Qua ngưỡng cửa cô có thể nghe thấy những tiếng lầm bầm - âm giọng trầm thân thiện của Henry, giọng lảnh lót hào hứng của Jessamine lên cao mỗi khi nhắc tới tên Nate. "Sao vậy?"

Anh ngần ngừ. Bàn tay anh rất lạnh; những ngón tay anh như những lớp kính mỏng đặt trên da cô. Cô tự hỏi liệu đôi má đỏ ửng của anh có ấm áp hơn không.

"Nhưng em tôi…" giọng lo lắng của Nate vọng ra. "Con bé sẽ vào đây chứ? Nó đâu rồi?"

"Đừng lo. Không có chuyện gì đâu." Jem cười trấn an rồi hạ tay xuống. Tessa tò mò nhưng vẫn quay người và đi vào phòng, Jem theo ngay sau.

Sophie đang quỳ trên nền đá và cời lửa; Nate vẫn ngồi trên ghế tựa với cái chăn của Jessamine đặt lên đùi. Jessamine ngồi thẳng lưng trên chiếc ghế đẩu gần đó và có vẻ cực kì tự mãn. Henry và Charlotte ngồi trên ghế sofa đối diện Nate - Charlotte rõ ràng đang cực kì tò mò - và Will, như thường lệ, đứng dựa vào bức tường gần nhất và nhìn tất cả với vẻ vừa khó chịu vừa hứng khởi.

Khi Jem tới cạnh Will, Tessa tập trung chú ý vào anh trai. Anh đã bớt căng thẳng đôi chút khi thấy cô trở lại, những vẫn rất thảm hại. Anh đang nắm chặt cái chăn của Jessamine. Cô đi qua phòng và ngồi xuống cái ghế dài ở dưới chân anh. Phải cố lắm cô mới không vò đầu hay vỗ vai anh mình. Cô biết mọi con mắt đều đang nhìn cô. Mọi người đang quan sát anh em cô và cô có thể nghe tiếng một chiếc ghim rơi.

"Nate," cô khẽ gọi. "Chắc mọi người đã giới thiệu mình rồi chứ?"

Nate vẫn nắm chặt cái chăn và gật đầu.

"Anh Gray," Charlotte nói, "chúng tôi đã nói chuyện với ngài Mortmain. Ông ấy nói rất nhiều về anh. Về sự hứng thú của anh với Thế Giới Ngầm. Và cờ bạc."

"Charlotte," Tessa cự nự.

Nate nói rõ từng chữ. "Đúng vậy mà Tessa."

"Không ai trách anh trai em vì chuyện đã xảy ra, Tessa ạ." Charlotte nói nhẹ nhàng trước khi quay lại với Nate. "Mortmain nói anh biết ông ta tham gia vào các trò huyền học khi tới Luân Đôn. Sao anh biết ông ta là thành viên câu lạc bộ Xứ Qủy?"

Nate lưỡng lự.

"Anh Gray, chúng tôi chỉ muốn biết chuyện đã xảy tới với anh. De Quincey có hứng thú với anh - tôi biết anh không khỏe và chúng tôi không muốn tra khảo anh, nhưng nếu anh có thể cho chúng tôi chút ít thông tin, anh đã giúp chúng tôi rất nhiều…"

"Do hộp đồ kim chỉ của dì Harriet," Nate khẽ nói.

Tessa chớp mắt. "Gì cơ?"

Nate tiếp tục nói bằng giọng trầm thấp như cũ. "Dì Harriet giữ hộp nữ trang của mẹ chúng tôi trong táp đầu giường. Dì bảo dì đựng kim chỉ trong đó, nhưng tôi…" Nate hít sâu một hơi rồi vừa nhìn Tessa vừa nói. "Anh mắc nợ. Anh đã cược lớn và mất một món tiền nhưng không biết làm gì để trả nợ. Anh không muốn em và dì biết. Anh nhớ mẹ có một cái vòng vàng thường đeo hồi sinh tiền. Anh cho rằng nó vẫn ở trong hộp nữ trang và dì Harriet sẽ không chịu bán nó đi. Em biết dì thế nào rồi. Và anh không thể quên ý nghĩ đó đi. Anh biết nếu anh có thể lấy chiếc vòng, anh có thể bán lấy tiền trả nợ. Vậy một ngày nọ, khi em và dì ra ngoài, anh đã lấy cái hộp và tìm trong đó.

"Tất nhiên chiếc vòng không có trong đó. Nhưng anh đã tìm thấy một cái đáy giả. Trong đó chẳng có gì đáng giá, chỉ có một đống giấy cũ đã ố màu. Anh nhét vội chúng vào người khi nghe tiếng chân em đi lên tầng và anh mang chúng về phòng."

Nate ngừng lại. Mọi ánh mắt đều hướng về anh. Sau một lúc Tessa, do không thể kìm lòng được, đã hỏi. "Và rồi?"

"Đó là những trang nhật ký của mẹ," Nate nói. "Bị xé ra từ cuốn sổ. Nó bị mất vài đoạn nhưng cũng đủ để anh hiểu ra một câu chuyện kì lạ."

"Chuyện bắt đầu khi bố mẹ chúng ta sống ở Luân Đôn. Bố thường đi làm việc tại các văn phòng của Mortmain tại các bến tàu, nhưng mẹ luôn có dì Harriet bầu bạn và anh khiến mẹ bận bịu. Hồi đó anh mới ra đời. Chuyện cứ vậy, rồi dần dà bố về nhà mà càng lúc càng buồn bã. Bố nói trong các nhà máy đang diễn ra những hoạt động kì quái, một vài máy móc hoạt động kì lạ, những âm thanh vang lên hàng giờ, và thậm chí một người gác ca đêm đã mất tích vào một đêm nọ. Người ta đồn rằng Mortmain liên quan tới

một vài hoạt động huyền học." Nate nói như thể vừa nhớ vừa kể chuyện. "Lúc đầu bố chẳng để tâm tới chúng nhưng có báo lại với Mortmain và ông ta nhận hết. Chắc ông ta đã biết cách nói sao cho nó nghe như vô hại, như thể ông ta chỉ đang giữ vài câu thần chú, những ngôi sao năm cánh và nhiều thứ khác. Ông ta bảo mình là thành viên của câu lạc bộ Xứ Qủy. Ông ta tỏ ý mời bố tới tham gia một buổi họp mặt và đưa mẹ theo cùng."

"Đưa mẹ theo? Nhưng bố không thể nào muốn làm chuyện đó…"

"Có lẽ không, nhưng khi vừa lấy vợ có con, bố rất muốn làm hài lòng ông chủ của mình. Bố đồng ý đi và đưa mẹ theo."

"Đáng ra bố nên báo cảnh sát…"

"Một người giàu có như Mortmain biết cách mua chuộc cảnh sát," Will xen ngang. "Nếu bố em tới gặp cảnh sát, họ sẽ cười vào mặt ông ấy."

Nathaniel gạt phần tóc lòa xòa xuống trán; anh đang đổ mồ hôi khiến tóc bết vào da. "Mortmain sắp xếp một cỗ xe ngựa tới đón hai người vào một tối muộn, khi không ai để ý. Xe ngựa đưa họ tới nhà Mortmain. Sau đó là rất nhiều trang bị mất và những trang sau không nhắc gì tới sự việc tối đó. Anh biết rằng đó là lần đi họp mặt đầu tiên, nhưng không phải cuối cùng. Trong vài tháng tiếp theo, họ đã tới câu lạc bộ Xứ Qủy đôi lần. Ít nhất là mẹ ghét đi, nhưng họ vẫn tới tham dự cho tới khi có gì đó đột ngột thay đổi. Anh không biết đó là gì vì mẹ chỉ viết có thế. Anh có thể đoán họ đã rời Luân Đôn và không để lại địa chỉ mới. Có lẽ họ muốn mai danh ẩn tích. Nhưng nhật kí không hề nói ra lí do…"

Nathaniel ngừng câu chuyện để ho khan. Jessamine vội lấy cốc trà Sophie để bên bàn bên cạnh và nhét vào tay Nate. Cô nàng nhìn Tessa với vẻ trịch thượng, như thể trách Tessa đáng ra nên làm vậy.

Nate, đã dùng trà làm dịu cơn ho, tiếp tục. "Sau khi đọc những trang nhật kí, anh cảm thấy như vừa tìm được một mỏ vàng. Anh đã nghe về Mortmain. Anh biết ông ta giàu như Croesus và hơi điên rồ. Anh viết thư bảo ông ta rằng anh là Nathaniel Gray, con của Richard và Elizabeth Gray, rằng bố và mẹ đã qua đời, rằng trong lúc lục lọi giấy tờ của mẹ, anh đã tìm thấy bằng chứng cho thấy ông ta có dính líu tới huyền học. Anh viết rằng anh rất mong được gặp ông ta và xin việc; và rằng nếu ông ta không muốn gặp anh, một vài tờ báo sẽ hứng thú với nhật kí của mẹ."

"Anh biết làm ăn đấy," Will có vẻ khá ấn tượng.

Nate mỉm cười. Tessa tức tối lườm anh mình. "Đừng tự mãn. 'Làm ăn' của Will nghĩa là 'ngu ngốc bất tài' đó."

"Không, ý anh là làm ăn thật," Will nói. "Khi anh muốn ám chỉ ngu ngốc bất tài, anh sẽ nói 'Đó đúng là điều anh sẽ làm.'"

"Đủ rồi đấy Will," Charlotte xen ngang. "Để anh Gray kể nốt chuyện nào."

"Anh nghĩ có lẽ ông ta sẽ mua chuộc mình, sẽ dùng tiền để bịt miệng anh," Nate tiếp tục. "Nhưng anh lại nhận được một tấm vé tàu thủy hạng nhất tới Luân Đôn và một công việc sau khi tới nơi. Anh nghĩ mình đã kiếm được món hời, và đó là lần đầu tiên trong đời, anh không có ý định phá bĩnh.

"Tới Luân Đôn, anh đến thẳng nhà Mortmain và được đưa vào phòng làm việc để gặp ông ta. Ông ta nồng nhiệt chào đón anh, cho anh biết ông ta mừng được gặp anh và anh giống người mẹ thân yêu đã qua đời như thế nào. Rồi ông ta bắt đầu nghiêm túc. Ông ta mời anh ngồi và bảo ông ta quý mến bố mẹ anh và rất buồn khi họ rời Anh. Ông không biết họ đã mất tới khi nhận được thư. Kể cả nếu anh có công bố những gì anh biết về ông ta, ông ta vẫn vui lòng cho anh một công việc và làm mọi thứ có thể cho anh, vì bố mẹ.

"Anh bảo Mortmain rằng anh sẽ giữ bí mật - nếu ông ta đưa anh tới dự một buổi gặp mặt của câu lạc bộ Xứ Qủy. Ông ta cần cho anh biết cái ông ta đã cho bố mẹ xem. Sự thật là, nhật kí mẹ đã nhắc tới các trò bài bạc và điều đó làm dấy nên niềm hứng thú trong anh. Anh tưởng tượng ra một buổi gặp mặt của một nhóm người ngu ngốc tin vào phép thuật và ma quỷ. Chắc chắn không khó để kiếm chút tiền từ lũ ngốc đó." Nate nhắm mắt.

"Sau một hồi suy nghĩ, cuối cùng Mortmain đồng ý. Chắc ông ta không còn lựa chọn nào khác. Đêm đó buổi họp mặt diễn ra tại nhà de Quincey. Ngay khi cửa mở, anh biết mình là tên ngốc. Đấy không phải một nhóm tham gia hoạt động tâm linh thông thường. Đấy là thứ có thật, đấy là Thế Giới Bóng Tối mẹ đã nhắc qua trong nhật kí. Đó là thật và anh không thể tả nổi mình đã xúc động cỡ nào khi nhìn những sinh vật kệch cỡm khó tả đi lại khắp phòng. Chị Em Hắc Ám cũng ở đó, lườm xéo anh từ sau những lá bài uýt, bộ móng tay trông như bộ vuốt. Nhưng người phụ nữ đánh mặt và vai trắng ởn mỉm cười với anh mà máu nhễu xuống khóe miệng. Những sinh vật nhỏ thó mắt đổi màu chạy lút cút. Anh không thể tưởng tượng nổi những thứ đó có thật và anh đã nói vậy với Mortmain, 'Nathaniel, trên trái đất và thiên đường có nhiều thứ nằm ngoài giấc mơ của cậu,' ông ta nói vậy.

"Anh biết câu đó nhờ em đó, Tessa. Em luôn trích dẫn Shakespeare với anh, và đôi lúc anh cũng để tâm. Anh định nói rằng Mortmain đừng trêu chọc anh, thì một người đàn ông bước tới. Anh thấy Mortmain đứng khựng lại, như thể đó là người khiến ông ta e sợ. Ông ta giới thiệu anh là Nathaniel, một nhân viên mới và cho anh biết tên người kia. De Quincey.

"De Quincey mỉm cười. Anh lập tức biết hắn không phải người. Anh chưa từng thấy ma cà rồng da trắng ởn chết chóc, và tất nhiên khi hắn cười, anh thấy răng hắn. Anh cứ trố mắt ra nhìn, 'Mortmain, ông lại giấu tôi nữa rồi,' hắn nói. 'Đây không đơn giản là một nhân viên mới. Đây là Nathaniel Gray. Con trai của Richard và Elizabeth Gray."

"Mortmain lắp bắp gì đó và lộ vẻ bối rối. De Quincey cười khùng khục. 'Tôi có nghe ngóng chứ Axel,' hắn nói. Rồi hắn quay sang anh. 'Tôi biết bố anh,' hắn bảo. 'Tôi khá thích ông ấy. Cậu cùng tôi chơi bài chứ?'

"Mortmain lắc đầu với anh, nhưng anh đã thấy phòng chơi bài kể từ lúc bước vào căn nhà và anh bị hút tới bàn đánh bài như thiêu thân lao vào lửa. Anh chơi bài faro cả đêm với một ma cà rồng, hai người sói và một pháp sư tóc rối. Tối đó anh gặp vận đỏ - thắng rất nhiều tiền và nốc kha khá thứ đồ uống lấp lánh ánh màu được đưa đi khắp phòng vào bụng. Mortmain rời đi lúc nào anh không biết. Anh hoan hỉ bước ra dưới ánh bình minh như thể mình đang đứng trên đỉnh của thế giới - với lời mời của de Quincey rằng anh có thể ghé câu lạc bộ bất cứ lúc nào.

"Anh quả là đồ ngốc. Lúc đó anh lên cơn phê vì thứ đồ uống đó trộn cũng thuốc nước của pháp sư, một loại chất gây nghiện. Và anh được phép thắng tối đó. Tất nhiên sau đó, hết đêm này sang đêm khác, anh trở lại mà không đi cùng Mortmain. Lúc đầu anh thắng - thắng triền miên. Chính vì thế anh có tiền gửi về cho em và dì Harriet. Đố không phải tiền lương Mortmain trả cho anh. Anh đến văn phòng buổi đực buổi cái, nhưng anh chẳng tập trung nổi vào những nhiệm vụ dễ dàng nhất. Anh chỉ nghĩ tới trở lại câu lạc bộ, uống thêm và thắng thêm.

"Rồi anh bắt đầu thua. Anh càng mất nhiều, anh càng bị ám ảnh phải thắng lại. De Quincey đề nghị anh nên chơi chịu, vậy nên anh vay tiền; anh không còn đến chỗ làm nữa. Anh ngủ cả ngày và chơi bạc suốt đêm. Anh mất trắng." Giọng anh nghe xa xăm. "Tessa, khi anh nhận được thư báo dì Harriet qua đời của em, anh nghĩ đó là đòn trừng phạt với anh. Anh muốn lao đi mua vé về New York ngay trong ngày hôm đó - nhưng anh không có tiền. Trong cơn tuyệt vọng, anh đã tới câu lạc bộ - anh không cạo râu, trông nhếch nhác và mắt đỏ quạch. Chắc anh trông giống người vào thời sa sút nhất, vì đúng lúc đó de Quincey tới thương lượng với anh. Hắn đưa anh vào phòng trong và số tiền anh mất cho câu lạc bộ nhiều hơn số tiền bất kì ai có thể trả nổi. Hắn có vẻ thích điều đó vì anh nhìn thấy vẻ quỷ quyệt khi hắn nhe hàm răng sắc như kim với anh. Hắn hỏi anh muốn làm gì để trả nợ. 'Bất cứ thứ gì.' Và hắn nói, 'Thế còn em gái anh?'

Tessa thấy lông tay dựng đứng và khó chịu trước ánh mắt của mọi người trong phòng. "Hắn… hắn nói gì về em?"

"Anh rối trí hết," Nate nói. "Anh không nhớ đã bao giờ nói về em với hắn chưa, nhưng cứ đến câu lạc bộ đã* anh uống nhiều, và bọn anh nói đủ thứ chuyện…" Cốc trà trên tay anh run lên; anh đặt mạnh nó xuống. "Anh bảo hắn rằng hắn muốn làm gì với em. Hắn nói hắn có lí do để biết rằng một đứa con của mẹ chúng ta rất… đặc biệt. Hắn nghĩ có thể đó là anh, nhưng sau khi quan sát anh một thời gian. hắn chỉ thấy anh ngốc bất thường." Giọng Nate cay đắng. "Hắn nói, 'nhưng em gái anh lại khác. Cô ta có sức mạnh anh không có. Tôi không định làm hại cô ta. Cô ta cực kì quan trọng.'

"Anh ú ớ cầu xin hắn nói rõ hơn, nhưng hắn không chịu. Hoặc anh phải giao em cho hắn, hoặc anh sẽ chết. Hắn còn bảo đó là việc anh phải làm."

Tessa thở ra từ từ. "De Quincey bảo anh viết thư cho em," cô nói. "Hắn bảo anh gửi vé để em lên tàu Main. Hắn bảo anh đưa em tới."

Nate mừng khi thấy cô đã hiểu. "Hắn thề không làm hại em. Hắn bảo hắn chỉ muốn dạu em dùng quyền năng vốn có. Hắn bảo em sẽ được vinh danh và giàu ngoài sức tưởng tượng…"

"Nghe ổn đấy," Will xen vào. "Làm gì có thứ gì quan trọng hơn tiền." Mắt anh sáng lên tia tức giận. Jem có vẻ cực kì chán ghét.

"Đó không phải lỗi của Nate!" Jessamine quát lên. "Các anh không nghe sao? De Quincey sẽ giết anh ấy. Và hắn biết Nate là ai, từ đâu tới và rồi kiểu gì hắn cũng tìm thấy Tessa thôi, còn Nate sẽ chết vô nghĩa."

"Em đồng cảm với hắn hả, Jess?" Will nói. "Và chuyện đó không liên quan tới việc em chăm sóc anh trai Tessa kể từ khi anh ta tới đây. Vậy là dù một người phàm dù có vô dụng tới đâu, họ cũng sẽ…"

Jess gắt lên một tiếng và đứng dậy. Charlotte, lên giọng ổn định trật tự khi hai người quát tháo nhau, nhưng Tessa không nghe; cô đang nhìn Nate.

Cô biết anh mình yếu đuối, hay theo như lời dì là ngây thơ không phải lối; rằng là một cậu con trai, lại là con trai đầu lòng, Nate luôn là ông hoàng trong cái thế giới bé tí teo của anh. Cô hiểu vì dù đáng ra anh trai phải bảo vệ em gái, nhưng trong gia đình cô, cô và dì luôn phải bảo bọc anh.

Nhưng anh ấy là anh trai cô; cô yêu anh; bản tính chở che bao bọc cố hữu lại bùng lên mỗi khi có Nate ở gần. "Jessamine đúng," cô lên cao giọng để dẹp những giọng nói giận dữ trong phòng. "Nếu anh từ chối de Quincey cũng chẳng chuốc được kết quả tốt đẹp gì, và giờ chúng ta cãi vã cũng chẳng được tích sự gì. Chúng ta vẫn cần biết kế hoạch của de Quincey. Nate, anh biết không? Hắn có nói hắn muốn làm gì em không?"

Nate lắc đầu. "Sau khi anh đồng ý đưa em tới, hắn nhốt anh trong nhà hắn. Hắn bắt anh gửi thư cho Mortmain để xin thôi việc; người đàn ông khốn khổ đó hẳn đã nghĩ rằng anh đã ném trả lòng hào hiệp vào mặt ông ta. De Quincey không hề rời mắt khỏi anh cho tới khi hắn có được em, Tessie ạ; anh là món bảo hiểm của hắn. Hắn đưa Chị Em Hắc Ám cái nhẫn của anh để cho em thấy anh đang nằm trong tay họ. Hắn lần lữa hứa với anh rằng hắn sẽ không làm hại em, rằng hắn chỉ muốn nhờ Hai Chị Em dạy em cách dùng quyền năng. Chị Em Hắc Ám báo cáo tiến trình của em hằng ngày, vậy nên anh biết em còn sống.

"Vì đằng nào cũng quanh quẩn trong nhà, anh quan sát các công việc của câu lạc bộ Xứ Qủy. Anh thấy tổ chức đó phân cấp bậc. Có những kẻ nằm ở bậc thấp nhất, như Mortmain và bạn bè của ông ta. De Quincey và những kẻ thuộc đẳng cấp cao hơn giữ họ lại vì họ có tiền và chúng cho họ xem những ngón phép thuật và Thế Giới Bóng Tối để kéo họ tiếp tục quay lại, Những kẻ như Chị Em Hắc Ám là những kẻ có nhiều quyền lợi và trách nhiệm hơn trong câu lạc bộ. Tất cả đều là các sinh vật siêu nhiên, không ai là con người hết. Và đứng đầu là de Quincey. Mọi người gọi hắn là Ông Chủ.

"Chúng thường tổ chức các buổi họp không có mặt của con người và những thành viên cấp thấp. Và đó là lần đầu tiên anh nghe tới Thợ Săn Bóng Tối. De Quincey ghét Thợ Săn Bóng Tối," Nate nói và quay sang Charlotte và Henry. "Hắn oán giận họ - oán giận các vị. Hắn nói rằng thế giới sẽ tốt đẹp hơn nếu Thợ Săn Bóng Tối tuyệt diệt và cư dân Thế Giới Ngầm có thể an ổn sống."

"Vớ vẩn." Henry rõ ràng bị mếch lòng. "Không có Thợ Săn Bóng Tối, không biết hắn sẽ an ổn kiểu gì."

"Hắn nói họ chưa từng đánh thắng Thợ Săn Bóng Tối vì vũ khí của các vị quá tốt. Hắn kể truyền thuyết rằng Chúa Trời đã biến Nephilim thành các chiến binh siêu đẳng, để không một sinh vật nào có thể hủy diệt họ. Vậy nên hắn đi tới ý nghĩ, 'Sao không tạo ra những thứ không có sự sống nhỉ?'"

"Người máy," Charlotte nói ."Đội quân máy móc của hắn."

Nate bối rối. "Cô thấy chúng rồi?"

“Một vài con đã tấn công em gái anh vào tối qua,” Will nói. “May mắn thay, những con quỷ Thợ Săn Bóng Tối bọn tôi đã kịp thời giải vây.”

“Nhưng bản thân cô ấy cũng chống trả ra trò đấy chứ,” Jem lầm bầm.

“Anh biết gì về những cỗ máy đó không?” Charlotte hào hứng hỏi. “Bất cứ điều gì cũng được. De Quincey có đề cập tới chúng trước mặt anh không?”

Nate dựa lưng vào ghế. “Có, nhưng tôi chẳng hiểu nhiều. Tôi không biết gì về máy móc…”

“Đơn giản lắm.” Henry dùng giọng muốn trấn an một con mèo bị dọa sợ chết khiếp. “Hiện giờ đám máy móc của de Quincey là những món đồ cơ khí. Chúng phải được lắp ráp với nhau, giống như đồng hồ vậy. Nhưng chúng tôi tìm được một bản sao câu thần chú trong thư viện của hắn, cho thấy hắn đang tìm cách thổi sự sống vào chúng, cách để trói buộc năng lượng quỷ vào cái vỏ máy móc và khiến chúng sống dậy.”

“Ồ, vậy sao! Đúng, hắn có nói,” Nathaniel trả lời như một đứa trẻ hài lòng khi có thể đưa ra đáp án đúng trong giờ học. Tessa tưởng như thấy được những cái tai của các Thợ Săn Bóng Tối trong phòng đang hứng thú dựng lên. Họ thật sự muốn biết vấn đề này. Chính vì lí do này mà hắn thuê Chị Em Hắc Ám - không chỉ để huấn luyện Tessa. Họ là pháp sư, và họ có thể nghĩ ra cách. Và quả vậy. Chỉ vài tuần trước, họ đã tìm ra giải pháp.”

“Vậy sao?” Charlotte choáng váng. “Nhưng, vậy vì sao de Quincey chưa dùng? Hắn còn chờ gì nữa?”

Nate nhìn gương mặt lo lắng của chị sang Tessa và rồi khắp phòng. “Tôi… tôi nghĩ các vị biết. Hắn nói phép trói buộc chỉ có hiệu lực nếu thi hành lúc trăng tròn. Tới lúc đó, Chị Em Hắc Ám sẽ bắt tay vào việc, và rồi… hắn có cả tá người máy trong phòng bí mật, và tôi biết hắn sẽ tạo ra nhiều hơn - hàng trăm, có lẽ là hàng ngàn. Sau đó hắn sẽ làm tất cả sống dậy, và…”

“Trăng tròn?” Charlotte liếc ra cửa sổ và cắn môi. “Có lẽ sẽ vào tối mai.”

Jem đứng bật dậy. “Để em kiểm tra lịch âm trong thư viện. Em sẽ trở lại ngay.” Anh khuất khỏi cửa.

Charlotte quay sang Nate. “Anh chắc chắn chứ?”

Nate gật đầu và nuốt nước bọt. “Khi Tessa thoát khỏi tay Chị Em Hắc Ám, de Quincey quở trách tôi dù tôi chẳng hề hay biết gì. Hắn bảo hắn sẽ để Những Đứa Con của Màn Đêm uống cạn máu tôi. Hắn giam tôi nhiều ngày từ trước bữa tiệc. Từ đó hắn không quan tâm hắn nói gì trước mặt tôi nữa. Hắn biết tôi sẽ chết. Tôi nghe hắn nói Hai Chị Em đã làm chủ phép trói buộc ra sao. Thời khắc Nephilim bị diệt chủng đã chẳng còn xa và tất cả các thành viên của câu lạc bộ Xứ Quỷ sẽ thế chỗ các vị để thống trị Luân Đôn.”

Will khào khào nói. “Anh có nghĩ ra de Quincey sẽ trốn ở đâu khi nhà hắn bị thiêu rụi không?”

Nate có vẻ kiệt sức. “Hắn có một chốn ẩn náu ở Chelsea. Hắn sẽ tới đó với những kẻ trung thành với hắn - có lẽ vẫn còn khoảng một trăm ma cà rồng trong nhóm của hắn đã không tới bữa tiệc đêm đó. Tôi biết chính xác nơi đó ở đâu. Tôi có thể chỉ cho các vị…” Anh ngừng lại khi Jem lao vào phòng với đôi mắt mở to.

“Không phải ngày mai,” Jem nói. “Trăng tròn vào đêm nay.”

Chương 17: Gọi bóng đêm xuống

Hỡi tường hoa và ngọn tháp nhà thờ cổ kính
Bị nhuốm màu đen của trận mưa thu
Những cơn gió mạnh báo trước
Bóng đêm sắp buông xuống rồi.

-Emily Bronte, The Old Church Tower

Khi Charlotte lao vào thư viện để báo cho Enclave biết họ cần hành động gấp trong tối đó, Henry vẫn ở lại phòng khách cùng Nathaniel và những người khác. Anh ấy kiên nhẫn tới bất ngờ khi Nate khó nhọc tìm trên bản đồ Luân Đôn địa điểm cho là nơi ẩn náu của de Quincey - một căn nhà ở Chelsea, gần sông Thames. "Tôi không biết chính xác là nhà nào," Nate nói, "vậy mọi người phải cẩn trọng nhé."

"Chúng tôi luôn cẩn thận," Henry nói, lờ đi vẻ nhăn nhó của Will. Trước đó không lâu, anh ấy vừa bảo Will và Jem tới kho vũ khí cùng Thomas để chuẩn bị vài con dao thiên thần và một vài món đồ vũ trang khác. Tessa vẫn ở trong phòng khách cùng Jessamine và Nate khi Henry vội vã tới hầm mộ để lấy một vài phát mình mới.

Khi những người khác đã đi, Jessamine bắt đầu bận rộn lấy lòng Nate - cô nàng cời lửa cho anh, đi lấy thêm chăn để đắp lên vai anh và còn đề nghị lấy sách đọc cho anh nghe nhưng bị từ chối. Nếu Jessamine muốn chiếm được trái tim Nate bằng cách làm loạn xung quanh anh, Tessa nghĩ, cô nàng hẳn sẽ thất vọng. Nate luôn muốn được người khác phục vụ và sẽ chẳng mấy để ý tới sự quan tâm đặc biệt của cô nàng.

"Vậy giờ đang xảy ra gì vậy?" Cuối cùng anh cất tiếng hỏi sau đống chăn ngồn ngộn. "Anh chị Branwell…"

"Ồ, gọi họ là Henry và Charlotte thôi. Mọi người đều gọi vậy," Jessamine nói.

"Họ đi báo cho Enclave - những Thợ Săn Bóng Tối khác ở Luân Đôn - biết về nơi trú ẩn của de Quincey, và lập kế hoạch tấn công," Tessa nói. "Nhưng Nate này, anh không nên lo về những chuyện đó. Anh nên nghỉ ngơi."

"Vậy là chỉ còn chúng ta." Nate nhắm mắt. "Trong cái nơi rộng lớn cũ kĩ này. Có vẻ kì kì."

"Ồ, Will và Jem sẽ không đi với họ đâu." Jessamine nói. "Em đã nghe Charlotte nói chuyện với họ trong kho vũ khí khi em đi lấy chăn."

Nate mở mắt. "Không ư?" Anh có vẻ ngạc nhiên. "Sao không?"

"Họ còn quá trẻ," Jessamine nói. "Thợ Săn Bóng Tối được coi là trưởng thành khi mười tám tuổi, và trong những vụ việc thế này - những việc nguy hiểm đòi hỏi sự tham gia của cả Enclave - họ sẽ để những người trẻ ở nhà."

Tessa đột nhiên thấy có chút an tâm kì lạ, vì thế cô vội lấp liếm bằng câu hỏi, "Nhưng thế kì quá. Họ để Will và Jem tới nhà của de Quincey…"

"Và vì vậy giờ họ không thể đi. Rõ ràng Benedict Lightwood đang tranh cãi về việc kế hoạch đột kích nhà de Quincey chuyển biến xấu vì Jem và Will chưa được đào tạo đầy đủ, dù trong đó có bao nhiêu phần là lỗi của Jem thì mình không biết. Nếu bồ hỏi mình, ông ta đang lấy cớ để cho Gabriel ở nhà, dù anh ta mười tám rồi. Ông ta bảo bọc con dữ lắm. Charlotte nói ông ta bảo từng có thời toàn bộ Enclave bị xóa sổ chỉ trong một đêm, và Nephilim phải có trách nhiệm để thế hệ sau ở lại, để tiếp tục sứ mệnh."

Dạ dày Tessa quặn lại. Trước khi cô kịp nói gì, cửa đã mở và Thomas bước vào. Cậu mang theo một chồng quần áo được gấp gọn gẽ. "Đây là đồ cũ của cậu Jem," cậu ngượng ngùng nói với Nate. "Có vẻ anh cùng khổ người với cậu ấy và anh cũng nên có đồ mặc. Nếu anh để tôi đưa anh về phòng, chúng ta sẽ thử xem sao."

Jessamine đảo mắt. Tessa không rõ vì sao. Có lẽ vì cô nàng nghĩ đồ bỏ đi không hợp với Nate.

"Cảm ơn Thomas," Nate nói và đứng dậy. "Và tôi vô cùng xin lỗi vì lối hành xử lúc trước khi… trốn cậu. Chắc lúc đó tôi bị sốt. Tôi chỉ biết giải thích có vậy."

Thomas đỏ mặt. "Tôi chỉ làm việc của mình thôi ạ."

"Có lẽ anh nên nghỉ chút đi," Tessa nói và để ý thấy mắt anh trũng sâu vì mệt mỏi. "Giờ chúng ta chẳng còn mấy việc để làm, cho tới khi họ trở về."

"Thật ra," Nate nói và nhìn Jessamine và Tessa, "Anh nghĩ mình nghỉ đủ rồi. Một quý ông nên đứng trở lại trên đôi chân mình, đúng không nào? Anh có thể ăn chút gì, và có người đi cùng càng ổn. Hai em không ngại nếu sau khi mặc đồ xong, anh đi ăn cùng hai em chứ?"

"Tất nhiên là không rồi!" Jessamine có vẻ hào hứng. "Em sẽ bảo Agatha chuẩn bị chút đồ ăn nhẹ. Và có lẽ một bộ bài sẽ giúp chúng ta thư giãn chút sau khi ăn. Có lẽ là bánh sandwich và trà." Cô nàng vỗ tay khi Thomas cùng Nate rời phòng, và quay sang Tessa với đôi mắt sáng rực. "Thế không vui sao?"

"Chơi bài à?" Tessa choáng tới suýt không nói lên lời khi nghe đề nghị của Jessamine, giờ đã lên tiếng nổi. "Bồ nghĩ chúng ta nên chơi bài? Khi Henry, Charlotte ra ngoài chiến đấu với de Quincey?"

Jessamine hất tóc. "Chúng ta có ủ ê cũng đâu giúp gì được họ? Mình chắc chắn họ thích chúng ta vui vẻ và năng nổ khi họ vắng mặt hơn là ngồi rũ ra."

Tessa nhíu mày. "Mình thật sự không nghĩ," cô nói. "bảo Nate chơi bài là hay đâu, Jessamine. Bồ biết rõ anh ấy… gặp rắc rối với vấn đề bài bạc."

"Chúng ta không chơi đánh bài ăn tiền," Jessamine nói nhẹ nhàng. "Chỉ là chơi một vài ván bài vui thôi. Tessa, cậu thích rã đám hả?"

"Cái gì? Jessamine, mình biết bồ chỉ cố làm Nate vui. Nhưng đây không phải cách…"

"Và mình nghĩ bồ rất biết cách lấy lòng đàn ông?" Jessamine độp lại, đôi mắt nâu lấp lánh lửa giận. "Bồ nghĩ mình không thấy bồ nhìn Will với đôi mắt cún con sao? Làm như anh ấy thèm…Ồ!" Cô nàng giơ tay. "Thôi. Bồ làm mình phát bệnh. Mình sẽ tự đi nói chuyện với Agatha." Đoạn, cô nàng đứng dậy và lao khỏi phòng, chỉ dừng lại để nói, "Dù mình biết bồ không quan tâm tới ngoại hình, nhưng ít ra cũng nên chải lại đầu tóc đi, Tessa. Trông nó như tổ chim ấy!" trước khi cánh cửa đóng sầm lại.

***

Dù Tessa biết mình thật ngốc, nhưng cô vẫn bị những lời lẽ của Jessamine làm cho nhói lòng. Cô vội trở về phòng để vỗ nước lên mặt và chải mái tóc rối. Nhìn gương mặt trắng bệch trong gương, cô cố không nghĩ xem mình còn là người em gái trong trí nhớ của Nate không. Cô cố không nghĩ xem mình đã thay đổi đến mức nào.

Xong xuôi, cô vội vàng trở ra hành lang - và suýt đâm sầm và* Will, người đang dựa trên bức tường đối diện cửa phòng cô và xem xét bộ móng. Anh vẫn ăn mặc tùy ý như mọi khi, với áo sơ mi cụt tay và một loạt những sợi dây da giằng ngang dọc trước ngực. Đằng sau lưng anh thò ra cái chuôi kiếm. Nhét trên thắt lưng anh là vài con dao thiên thần dài và mảnh.

"Em…" giọng Jessamine vọng trong đầu cô: Bồ nghĩ mình không thấy bồ nhìn Will với đôi mắt cún con sao? Ánh đèn phù thủy mập mờ. Tessa hi vọng hành lang tối nên anh sẽ không thấy cô đỏ mặt. "Em tưởng tối nay anh sẽ không đi cùng Enclave," cuối cùng cô nói cho phải phép.

"Không. Anh chỉ mang mấy cái này xuống cho Charlotte và Henry ở ngoài sân thôi. Benedict Lightwood đã gửi xe ngựa tới đón họ. Thế nhanh hơn. Chắc nó sắp tới rồi." Ngoài hành lang khá tối, nên dù Tessa nghĩ anh đang cười nhưng lại không chắc chắn lắm. "Lo cho sự an nguy của anh hả? Hay em định tặng anh một món quà để anh đeo vào trong chiến trận như Ivanhoe?"

"Em chẳng thích cuốn đó," Tessa nói. "Rowena đúng là đồ khờ khạo. Ivanhoe nên chọn Rebecca mới đúng."

"Tóc đen chứ không phải tóc vàng à? Thật đấy?" Giờ cô khá chắc anh đang mỉm cười.

"Will ơi…?"

"Ừ?"

"Anh tin Enclave sẽ kết liễu được de Quincey chứ?"

"Ừ." Anh không hề ngần ngừ. "Thời gian để thỏa thuận đã qua rồi. Nếu em từng xem trò dùng chó sục giết chuột… ờ chắc em chưa xem đâu. Nhưng tối nay sẽ như vậy đó. Clave sẽ kết liễu từng kẻ một."

"Ý anh là sẽ không còn ma cà rồng nào ở Luân Đôn ư?"

Will nhún vai. "Luôn có ma cà rồng chứ. Nhưng nhóm của de Quincey sẽ biến mất."

"Và khi chuyện kết thúc - khi Ông Chủ biến mất - chắc em và Nate sẽ chẳng còn cớ gì để ở lại Học Viện nữa nhỉ?"

"Anh…" Will có vẻ thực sự giật mình. "Anh nghĩ… Ờ, đúng vậy. Chắc em thích ở một nơi… ít bạo lực hơn. Có lẽ em sẽ đi thăm thú những khu vực đẹp đẽ hơn của Luân Đôn. Tu viện Westminster…"

"Em muốn về nhà," Tessa nói. "Về New York."

Will không nói gì. Ánh đèn phù thủy trong hành lang đã lụi; trong bóng tối, cô chẳng thể thấy rõ gương mặt anh.

"Trừ khi có lí do để em ở lại," cô tiếp tục nói mà trong lòng tự hỏi mình có ý gì. Khi không nhìn thấy mặt Will mà chỉ cảm nhận được sự hiện diện của anh trong hành lang tối tắm, cô thấy dễ nói chuyện với anh hơn.

Cô không thấy anh di chuyển, nhưng cảm nhận những ngón tay anh đang đặt nhẹ lên mu bàn tay cô. "Tessa," anh nói. "Xin đừng lo lắng. Mọi chuyện sẽ sớm ổn thôi."

Trái tim cô đập thình thịch trong lồng ngực. Nhưng cái gì sẽ sớm ổn đây? Anh không có ý đó thật chứ? Anh phải có ý khác. "Anh không muốn về sao?"

Anh không nhúc nhích, những ngón tay vẫn vuốt nhẹ trên tay cô. "Anh còn chẳng thể về nhà."

"Nhưng vì sao?" cô thì thầm, nhưng đã quá muộn. Cô thấy anh rụt tay lại. "Em biết bố mẹ anh đã tới Học Viện tìm anh khi anh mười hai tuổi và anh không chịu gặp họ. Vì sao? Họ đã làm điều tệ hại gì với anh cơ chứ?"

"Họ chẳng làm gì cả." Anh lắc đầu. "Anh phải đi đây. Henry và Charlotte đang đợi."

"Will," cô nói nhưng anh đã đi mất, chỉ còn là một cái bóng gầy tiến tới cầu thang. "Will," cô gọi theo. "Will, Cecily là ai?"

Nhưng anh đã đi mất.

***

Khi Tessa trở lại phòng khách, Nate và Jessamine đã ở đó, còn mặt trời đã bắt đầu lặn. Cô ngay lập tức tới cửa sổ và nhìn ra ngoài. Ở trảng sân bên dưới, Jem, Henry, Will và Charlotte đang đứng thành một nhóm, những cái bóng dài và đen của họ trải lên bậc thềm Học Viện. Henry đang vẽ chữ iratze cuối cùng lên tay trong khi Charlotte có vẻ đang hướng dẫn Jem và Will. Jem gật gù, nhưng từ khoảng cách này, Tessa vẫn biết anh chàng Will đang khoanh tay trước ngực kia đang tỏ vẻ chống đối. Chắc anh muốn đi cùng. Anh không muốn ở đây. Jem có lẽ cũng muốn đi, nhưng anh sẽ không phàn nàn gì. Đó là sự khác biệt giữa hai cậu con trai. Cực kì khác biệt, dù ở bất kì khía cạnh nào.

"Tessie, em thật sự không muốn chơi sao?" Nate quay ra nhìn cô em gái. Anh đã ngồi về* chiếc ghế bành, một tấm chăn đặt trên chân và những lá bài vứt trên chiếc bàn nhỏ giữa anh và Jessamine, bên cạnh một bộ cốc tách bằng bạc và một đĩa sandwich nhỏ. Tóc anh hơi ướt như thể vừa gội, và anh mặc đồ của Jem. Tessa nhận thấy Nathaniel đã gầy đi, nhưng Jem còn gầy hơn nên cái áo hơi chật ở cổ và cổ tay - dù vai Jem rộng hơn, và Nate trông hơi nhỏ bé trong áo khoác của Jem.

Tessa vẫn nhìn ra ngoài. Một cỗ xe ngựa lớn màu đen có họa tiết hình hai bó đuốc cháy rực đang dừng lại, và Henry cùng

Charlotte nhanh chóng trèo lên. Will và Jem biến mất khỏi tầm nhìn.

"Bạn ấy chắc." Jessamine khịt mũi khi Tessa không trả lời. "Cứ nhìn bạn ấy xem. Trông không chấp nhận được."

Tessa không nhìn ra ngoài nữa. "Mình không phải không chấp nhận. Mình chỉ thấy không nên chơi khi Henry và Charlotte cùng những người khác đang bán mạng ngoài kia."

"Vâng, mình biết, bồ nói rồi." Jessamine đặt bài xuống. "Thật sao, Tessa. Chuyện này xảy ra suốt mà. Họ ra ngoài tham chiến; họ trở lại. Bồ cứ coi như họ đi tập thể dục đi."

Tessa cắn môi. "Mình thấy nên chào tạm biệt hay chúc họ may mắn, nhưng họ vội quá…"

"Em không phải lo," Jem bước vào phòng khách với Will theo sau. "Thợ Săn Bóng Tối không nói tạm biệt trước trận chiến. Hay chúc may mắn. Em phải coi như họ chắc chắn sẽ về, chứ không phải có cơ may trở về."

"Bọn anh không cần may mắn," Will nói và ngồi phịch xuống cạnh Jessamine, và cô nàng dành cho anh ánh nhìn khó chịu. "Bọn anh nhận lệnh từ thiên đường cơ mà. Có Chúa phù hộ thì cần gì may mắn nữa?" Anh có vẻ cay nghiệt quá mức.

"Đừng tỏ vẻ buồn bực nữa Will." Jessamine nói. "Bọn em đang chơi bài. Một là anh chơi, hai là im lặng."

Will nhướng mày. "Các em chơi gì?"

"Trò Giáo hoàng Joan," Jessamine lạnh lùng nói và giơ bài ra. "Em đang giải thích luật chơi cho anh Gray."

"Lovelace nói một người sẽ thắng nếu đánh hết bài. Tôi e mình thua mất." Nate cười toe toét với Jessamine, người đang cười rất ư ngứa gan.

Will chỉ cái cốc đang bốc khói bên cạnh khuỷu tay Nathaniel. "Trong đó chỉ có trà," anh hỏi, "hay toàn brandy nhỉ?"

Nate đỏ mặt. "Brandy là* giúp tinh thần phục hồi nhanh."

"Đúng," Jem nói nhuốm sự bực bội. "Nó thường giúp họ trở ra đê nhanh thôi."

"Thật sao! Hai người đúng là đồ giả nhân giả nghĩa. Làm như Will không uống rượu còn Jem không…" Jessamine cắn răng ngừng lại. "Hai người làm trò vì Henry và Charlotte không đưa hai người đi cùng," cuối cùng cô nàng nói. "Vì hai người còn quá trẻ." Cô nàng cười với Nate. "Em thích kết bạn với một quý ông trưởng thành hơn."

Nate, Tessa chán ghét nghĩ, chỉ hơn Will đúng hai tuổi. Chứ không phải trăm tuổi. Và anh chẳng dính dáng gì tới hai chữ "trưởng thành" hết. Tuy nhiên trước khi cô kịp mở miệng, một âm thanh lớn đã vang vọng khắp Học Viện.

Nate nhướng mày. "Anh tưởng đây không thật sự là nhà thờ. Anh tưởng đây không có chuông."

"Không phải. Đây nghe không gióng* tiếng chuông nhà thờ." Will đứng dậy. "Đây là chuông triệu hồi. Vậy là có người đang dưới nhà và đòi nói chuyện với Thợ Săn Bóng Tối. Và vì James và tôi là những Thợ Săn Bóng Tối duy nhất ở đây…"

Anh nhìn Jessamine và Tessa nhận ra anh đang đợi Jessamine cãi lại mình, đợi cô nàng nói cô nàng cũng là Thợ Săn Bóng Tối. Nhưng Jessamine đang cười với Nate và anh ấy đang thì thầm gì đó vào tai cô nàng; chẳng ai thèm để tâm tới những điều khác trong phòng.

Jem nhìn Will và lắc đầu. Cả hai đều đi ra cửa; khi họ ra, Jem nhìn Tessa và khẽ nhún vai. Anh ước em là Thợ Săn Bóng Tối, cô nghĩ ánh mắt anh nói vậy, nhưng có lẽ đó là điều cô mong được thấy. Có lẽ anh chỉ tử tế cười với cô và chẳng có ý gì.

Nate rót cho mình một cốc brandy hòa nước ấm nữa. Anh và Jessamine chẳng buồn giả vờ giả vịt đang chơi bài và bắt đầu ngồi sát nhau và rì rầm trò chuyện. Tessa thoáng thất vọng. Cô đã mong sự kiện vừa qua sẽ khiến anh biết suy nghĩ hơn - sẽ hiểu được những vấn đề lớn lao hơn trong thế giới, những điều quan trọng hơn là thú vui tức thời. Cô chẳng mong gì ở Jessamine, nhưng chuyện cô nàng cố quyến rũ Nate khiến cô lo lắng tới lạ.

Cô lại nhìn ra cửa sổ. Ngoài đó có một cỗ xe ngựa. Will và Jem đang đứng trên thềm. Cùng với họ và* một người mặc đồ đi đêm - chiếc áo đuôi tôm màu đen lịch lãm, chiếc mũ cao bằng lụa, chiếc áo chẽn màu trắng sáng lên dưới đuốc đèn phù thủy. Tessa cảm thấy anh ta có vẻ là người thường, dù từ khoảng cách này không nói rõ được gì. Cô thấy anh ta giơ tay và làm điệu bộ phóng khoáng. Cô thấy Will nhìn Jem và Jem gật đầu, rồi tự hỏi không biết họ đang bàn chuyện gì.

Cô nhìn ra cỗ xe ngựa đằng sau… và sựng lại. Thay vì được sơn một màu, trên cửa xe lại có tên một hãng doanh nghiệp: CÔNG TY MORTMAIN.

Mortmain. Sếp của bố cô, người bị Nathaniel tống tiền, người đã đưa anh cô tới Thế Giới Bóng Tối. Ông ta làm gì ở đây chứ?

Cô lại nhìn Nate, cảm giác khó chịu ngay lập tức bị ước muốn bảo vệ anh xóa sạch. Nếu anh biết Mortmain ở đây, chắc chắn anh sẽ buồn. Tốt hơn hết cô nên tìm ra nguyên nhân cho chuyến viếng thăm kia trước anh. Cô đóng cửa sổ lại và lẳng lặng đi ra ngoài; vì đang mải mê chuyện trò với Jessamine nên Nate chẳng biết cô đã rời phòng.

***

Tessa cực kì dễ dàng tìm được đường tới cái cầu thang xoắn ốc bằng đá chạy giữa Học Viện. Hẳn cô đã nhớ đường chút ít rồi. Cô đi xuống dưới tầng trệt và thấy Thomas đứng ở cửa.

Cậu đang cầm một thanh kiếm lớn, mũi chúc xuống, gương mặt rất nghiêm trọng. Đằng sau cậu là cánh cửa đôi đồ sộ của Học Viện đang để cho chút ánh hoàng hôn màu xanh đen của Luân Đôn lọt vào. Cậu có vẻ giật mình khi thấy Tessa. "Chị Gray à?"

Cô khẽ nói. "Chuyện gì thế, Thomas?"

Cậu nhún vai. "Ông Mortmain," cậu nói. "Ông ta muốn nói chuyện với anh chị Branwell, nhưng vì họ không ở đây…"

Tessa định ra cửa.

Thomas giật mình đứng chắn đường. "Chị Gray, em không nghĩ…"

"Cậu sẽ phải dùng kiếm để ngăn tôi đấy, Thomas," Tessa lạnh lùng nói và Thomas, sau một thoáng lưỡng lự, tránh sang bên. Tessa thấy cắn rứt và hi vọng cô không làm cậu đau lòng, nhưng cậu có vẻ choáng váng thì đúng hơn.

Cô đi qua, ra bậc thềm ngoài Học Viện, nơi Will và Jem đang đứng. Cơn gió lạnh thổi bay tóc cô và khiến cô rùng mình. Ở cuối

bậc thềm là người đàn ông cô thấy từ cửa sổ. Ông ta thấp hơn cô tưởng: nhỏ thó và mảnh dẻ, với gương mặt nâu bánh mật thân thiện bên dưới vành mũ. Dù ông ta ăn mặc khá lịch sự nhưng lại có cái vẻ chất phác, sương gió của cánh thủy thủ hoặc lái buôn.

"Vâng," ông ta nói, "Anh chị Branwell đã gọi cho tôi vào cuối tuần. Và hẳn là họ chưa nói với hai cậu về cuộc gặp mặt này."

"Họ không nói với Enclave về những thí nghiệm huyền học của ông," Will nói cụt lủn.

Mortmain đỏ mặt. "Vâng. Họ giúp tôi nhiều quá. Và tôi nghĩ mình cần báo ơn…" Ông ta ngừng lại và nhìn Tessa đứng sau, "Và đây là ai? Một Thợ Săn Bóng Tối chăng?"

Will và Jem cùng lúc quay lại và thấy Tessa. Jem có vẻ vui khi thấy cô; còn Will tất nhiên có vẻ bị chọc tức và có thể hơi hứng thú." Tessa," Will nói. "Em không thể bớt tọc mạch đi chút à?" Anh quay lại với Mortmain. "Đây là cô Gray, em gái Nathaniel Gray."

Mortmain có vẻ hoảng. "Ôi, lạy Chúa lòng lành. Tôi phải nhận ra mới đúng. Cô rất giống anh cô. Gray…"

"Tôi không nghĩ vậy," Will nói khá khẽ nên Tessa không nghĩ Mortmain có thể nghe ra.

"Ông không được gặp Nate," Tessa nói. "Tôi không biết vì sao ông tới đây, thưa ông Mortmain, nhưng anh ấy không khỏe. Anh ấy cần phục hồi sau tai nạn vừa rồi, chứ không phải bị gợi nhắc về nó."

Những nếp nhăn hằn lên khóe miệng Mortmain. "Tôi không tới đây để gặp cậu ấy," ông ta nói. "Tôi đã hại cậu ấy. Cô Branwell đã nói rõ…"

"Đáng ra ông phải tìm anh tôi," Tessa nói. "Ông để anh ấy mất tích tại Thế Giới Bóng Tối." Một phần trong trí óc Tessa ngạc nhiên trước sự kiên cường của mình, nhưng cô vẫn nói tiếp. "Khi anh ấy bảo mình sẽ làm việc của de Quincey, ông phải làm gì đó. Ông biết de Quincey là dạng người gì - nếu như ông có thể gọi hắn là người."

"Tôi biết," Mortmain trông tái mét. "Vì thế tôi ở đây. Để bù đắp cho chuyện mình đã làm."

"Và ông định làm gì nào?" Jem hỏi rành mạch. "Và sao lại lúc này?"

Mortmain nhìn Tessa. "Bố mẹ cô," ông ta nói, "rất tốt bụng và tử tế. Tôi luôn ân hận vì đã đưa họ tới Thế Giới Bóng Tối. Lúc đó, tôi chỉ coi đấy là một trò chơi vui. Nhưng sau đó tôi đã học được. Để lương tâm bớt cắn rứt, tôi sẽ nói ra mọi điều tôi biết. Kể cả vì điều đó mà tôi phải bỏ chạy khỏi Anh để tránh cơn thịnh nộ của de Quincey." Ông ta thở dài. "Hồi trước, de Quincey đặt mua rất nhiều linh kiện máy móc - bánh răng, cam, đại loại vậy - từ chỗ tôi. Tôi chẳng hỏi hắn định dùng chúng làm gì. Một người không được phép hỏi Ông Chủ những chuyện như thế. Chỉ khi Nephilim tới gặp tôi, tôi mới nghĩ những thứ hắn mua từ tôi có liên quan tới một mục đích ám muội. Tôi điều tra và một tay chỉ điểm trong câu lạc bộ đã bảo tôi rằng de Quincey định xây dựng một đội quân gồm những con quái vật cơ khí để diệt chủng Thợ Săn Bóng Tối." Ông ta lắc đầu. "Có thể de Quincey và bè lũ của hắn căm thù Thợ Săn Bóng Tối, nhưng tôi thì không. Tôi chỉ là con người. Tôi biết có ranh giới giữa tôi và cái thế giới mà ở đó, những người như tôi là đồ tiêu khiển của quỷ. Tôi không thể chấp nhận chuyện de Quincey làm."

"Rất tốt," Will có chút sốt ruột, "nhưng ông toàn nói cái chúng tôi biết rồi."

"Các cậu có biết," Mortmain nói, "hắn trả tiền cho hai pháp sư có biệt danh là Chị Em Hắc Ám để tạo ra phép trói buộc sẽ thổi năng lượng vào những cỗ máy cơ khí đó?"

"Ờ có," Jem nói. "Nhưng tôi tin chỉ còn lại một người trong cặp đôi Chị Em Hắc Ám. Will đã giết ả kia rồi."

"Nhưng kẻ còn lại đã hồi sinh người kia rồi," Mortmain nói với chút ngạo nghễ, như thể ông ta hài lòng vì đã cung cấp được thông tin họ chưa có. "Giờ cả hai đang sống trong một biệt thự ở Highgate - thuộc về một pháp sư đã bị de Quincey giết chết - để hoàn thiện phép trói buộc. Nếu nguồn tin của tôi là đúng, Chị Em Hắc Ám sẽ thực hiện nó vào tối nay."

Đôi mắt xanh của Will tối lại và trầm ngâm. "Cảm ơn thông tin của ông," anh nói, "nhưng de Quincey hay những con quái vật cơ khí của hắn sẽ sớm không còn là mối nguy cho chúng tôi nữa."

Mortmain trợn tròn mắt. "Clave tìm giết de Quincey vào tối nay ư?"

"Lạy Chúa," Will nói. "Ông hiểu chuyện nhanh quá đấy." Anh mỉm cười hài lòng.

"Ý cậu là cậu không định nói với tôi," Mortmain rầu rĩ. "Chắc vậy rồi. Nhưng cậu nên biết de Quincey có hàng trăm người máy. Một đội quân. Ngay khi Chị Em Hắc Ám làm phép, đội quân đó sẽ sống dậy và hợp lực với de Quincey. Nếu Enclave đánh bại hắn, vậy họ nên làm sao để ngăn đội quân đó sống dậy, hoặc không chúng gần như bất khả chiến bại."

"Ông có biết chính xác Chị Em Hắc Ám ở chỗ nào của Highgate không?" Jem hỏi.

Mortmain gật đầu. "Rất chắc," ông ta nói và đọc tên đương và số nhà.

Will gật đầu. "Cảm ơn sự giúp đỡ của ông."

"Cảm ơn ông," Jem nói. "Chúc ông một buổi tối tốt lành, thưa ông Mortmain."

"Nhưng…" Mortmain giật mình. "Các cậu có định làm gì không?"

"Tôi nói chúng tôi sẽ coi đó là một sự giúp đỡ," Will bảo. "Còn về phần ông, có vẻ ông cần đi đâu đó."

"Sao cơ?" Mortmain nhìn bộ đồ dạ phục và cười. "Chắc vậy. Chỉ là… nếu Ông Chủ biết tôi đã tiết lộ điều gì, đời của tôi sẽ gặp nguy."

"Vậy ông nên đi nghỉ mát đi," Jem đề nghị. "Nghe nói thời gian này trong năm ở Italy rất tuyệt."

Mortmain nhìn Will và Jem một lúc, rồi ra chiều bỏ cuộc. Vai ông ta chùng xuống. Ông ta đưa mắt nhìn Tessa."Cô có thể chuyển lời xin lỗi của tôi tới anh trai cô…"

"Chắc là không đâu," Tessa nói, "nhưng cảm ơn ông, thưa ông Mortmain."

Ông ta không nói gì một lúc rồi gật đầu và quay gót. Ba người họ quan sát khi ông ta trở xuống khỏi thềm. Tiếng vó ngựa nện lộc cộc xuống trảng sân vang xa dần.

"Chúng ta làm gì với Chị Em Hắc Ám đây?" Tessa hỏi ngay khi cỗ xe ngựa khuất dạng.

"Tất nhiên là đi tìm rồi," Đôi mắt Will sáng lấp lánh. "Anh trai em nói de Quincey có cả tá những tạo vật kia; Mortmain bảo có

hàng trăm. Nếu Mortmain đúng, chúng ta phải tóm được Chị Em Hắc Ám trước khi chúng kịp trở tay, hoặc không Enclave sẽ tiêu đời."

"Nhưng… Có lẽ chúng ta nên báo cho Henry, Charlotte và mọi người khác đã…"

"Bằng cách nào?" Will cố tình nói cụt lủn. "Chúng ta có thể bảo Thomas đi báo cho Enclave, nhưng anh không chắc cậu ta có thể tới đó kịp, và nếu Chị Em Hắc Ám có thể làm sống dậy đội quân kia, de Quincey giết Enclave dễ như ăn kẹo. Không, chúng ta phải tự tóm Chị Em Hắc Ám thôi. Anh đã từng giết một ả rồi; Jem và anh có thể xử lí được cả hai."

"Nhưng có thể Mortmain sai," Tessa nói. "Anh chỉ nghe từ phía ông ta; thông tin đó có thể sai."

"Có thể," Jem tỏ ra hiểu, "Nhưng nếu không thì sao? Và chúng ta cứ thế bỏ qua ư? Hậu quả là Enclave sẽ bị tiêu diệt không còn một mống."

Biết anh nói đúng, Tessa thấy lòng thắt lại. "Có lẽ em có thể giúp. Em đã từng cùng các anh đấu với Chị Em Hắc Ám. Nếu em có thể đi cùng…"

"Không," Will nói. "Không bàn cãi gì hết. Bọn anh có quá ít thời gian để chuẩn bị, nên phải dựa vào kinh nghiệm thực chiến thôi. Em lại chẳng biết gì."

"Em đã đấu với de Quincey trong bữa tiệc…"

"Anh bảo không là không." Will cương quyết. Tessa nhìn Jem, nhưng anh chỉ nhún vai xin lỗi như muốn nói Anh xin lỗi nhưng Will đúng.

Cô lại nhìn Will. "Thế còn Boadicea?"

Cô nghĩ anh đã thoáng quên điều anh nói ở thư viện. Rồi anh khẽ mếch môi, như cố nén cười nhưng không thể. "Một ngày nào đó em sẽ trở thành Boadice, Tessa," anh nói, "nhưng không phải hôm nay." Anh quay sang Jem. "Chúng ta nên tìm Thomas và bảo cậu ta chuẩn bị xe ngựa. Highgate không gần lắm; chúng ta nên khởi hành càng sớm càng tốt."

***

Màn đêm đã hoàn toàn phủ xuống thành phố khi Will và Jem đứng cạnh xe ngựa để chuẩn bị đi. Thomas đang kiểm tra các dây đai buộc ngựa còn Will với thanh stele lóe sáng trong bóng tối, đang vẽ Ấn Ký lên bắp tay Jem. Tessa đã chấp nhận mình không được đi nên đứng trên thềm và quan sát với cảm giác trống rỗng.

Sau khi đã đóng cương ngựa xong, Thomas chạy nhẹ nhàng lên thềm và dừng lại khi Tessa giơ tay chặn cậu lại. "Giờ họ sẽ đi sao?" cô hỏi. "Chỉ vậy thôi sao?"

Cậu gật đầu. "Đã sẵn sàng rồi chị." Cậu đã đòi Jem và Will đưa đi theo, nhưng Will lo Charlotte sẽ giận Thomas vì tội đồng lõa nên bảo cậu không được đi.

"Hơn nữa," Will đã bảo, "tôi cần một người đàn ông trong nhà - một người có thể bảo vệ Học Viện khi chúng tôi vắng mặt. Nathaniel không được tính," anh bổ sung khi liếc nhìn Tessa trong lúc cô đang lờ anh đi.

Will kéo tay áo Jem xuống để che đi các Ấn Ký anh vừa vẽ. Trong lúc anh nhét thanh stele vào túi, Jem đứng nhìn anh; gương mặt họ xanh xao dưới ánh đèn phù thủy. Tessa giơ tay rồi từ từ hạ xuống. Anh đã nói gì nhỉ? Thợ Săn Bóng Tối không nói tạm biệt trước trận chiến. Hay chúc may mắn. Em phải coi như họ chắc chắn sẽ về, chứ không phải có cơ may trở về.

Hai cậu con trai, dường như giật mình trước hành động của cô nên đồng loạt ngẩng đầu lên. Cô nghĩ đã thấy ánh xanh trong đôi mắt Will, kể cả khi đứng ở đây. Anh tỏ thái độ rất lạ, thái độ của một người vừa tỉnh giấc và không rõ cái nhìn thấy là thật hay mơ.

Còn Jem chạy lên với cô. Khi tới nơi, má anh đỏ bừng còn đôi mắt sáng rực. Cô tự hỏi Will đã cho anh dùng bao nhiêu thuốc để có thể tham chiến.

"Tessa à…" anh nói.

"Em không định tạm biệt," cô vội nói. "Nhưng… để các anh đi mà không nói gì thật… kì quá."

Anh tò mò nhìn cô. Sau đó, anh khiến cô rất ngạc nhiên khi cầm lấy tay cô và lật lại. Cô nhìn xuống bộ móng bị cắn cụt lủn và những vết thương đang dần lành ở đầu ngón tay mình.

Anh khẽ hôn lên mu bàn tay cô, và tóc anh - mềm mại như lụa - khẽ lướt lên cổ tay cô khi anh cúi xuống. Cô thấy choáng váng đến giật mình, và cô đứng đơ ra khi anh đứng thẳng dậy, miệng cong lên thành một nụ cười.

"Mizpah," anh nói.

Cô bối rối chớp mắt. "Sao cơ?"

"Một kiểu tạm biệt không cần nói tạm biệt," anh nói. "Nó là một đoạn trong Kinh Thánh. "Và Mizpah, như ngài nói, Chúa Trời sẽ chăm sóc chúng ta khi chúng ta xa nhau."

Tessa không kịp nói gì vì anh đã quay lưng và bước xuống chỗ Will đang đứng im như tượng, gương mặt ngẩng lên. Tessa nghĩ bàn tay đeo găng đen của anh đang buông xuôi người, nắm lại. Nhưng có lẽ ánh sáng khiến cô thấy ảo giác, vì khi Jem tiến tới và vỗ vai anh, anh quay sang cười. Không nhìn Tessa thêm lần nào nữa, anh trèo lên chỗ xà ích với Jem đi theo. Anh vút roi và cỗ xe ngựa lọc cọc đi qua cổng. Cánh cổng đóng sập lại như có một bàn tay vô hình. Tessa nghe tiếng then cài xuống đến chói tai trong không gian tĩnh lặng, và rồi những tiếng chuông nhà thờ ở đâu đó trong thành phố ngân vang.

Sophie và Agatha đang đợi Tessa tại cửa khi cô trở vào trong. Agatha nói gì đó với Sophie, nhưng có vẻ Sophie không nghe. Cô ấy nhìn theo Tessa khiến cô bỗng nhớ tới ánh mắt của Will ở ngoài trảng sân. Nhưng thật nực cười; hai người Sophie và Will sao có thể giống nhau được.

Tessa bước sang bên khi Agatha đóng cánh cửa đôi lớn và nặng nề kia lại. Bà vừa đóng cửa lại thì thấy nắm đấm cánh cửa bên trái bắt đầu xoay.

Sophie nhíu mày. "Họ không thể về sớm vậy chứ?"

Agatha bối rối nhìn xuống cái nắm đấm cửa đang xoay, tay vẫn đặt lên cửa - rồi lùi lại khi cánh cửa mở toang trước mặt mình.

Một kẻ đứng ngược sáng trước cửa. Lúc đó, Tessa chỉ biết hắn cao và mặc áo khoác sờn bạc. Agatha ngửa cổ nhìn lên và hoảng hốt. "Ôi Chúa ơi…"

Hắn di chuyển. Ánh sáng lóe lên trên lớp kim loại; Agatha thét lên và loạng choạng lùi lại. Bà có vẻ đang tìm cách lùi xa kẻ lạ mặt kia, nhưng gì đó ngăn bà lại.

"Lạy Chúa lòng lành," Sophie thì thào. "Cái gì vậy?"

Trong thoáng chốc, Tessa thấy tất cả nhưng* đóng băng lại, như thể cô đang nhìn một bức tranh - cánh cửa mở, người máy có bàn tay bong da vẫn mặc áo cái* khoác xám sờn như trước. Nhưng bàn tay hắn sậm máu Jem đã khô và da bị bong đi để lộ những đoạn dây đồng. Một bàn tay sậm máu đang nắm lấy cổ tay Agatha, còn tay kia cầm một con dao dài bản mỏng. Tessa tiến lên nhưng đã quá muộn. Hắn vung dao nhanh kinh hồn và cắm vào ngực Agatha.

Agathe kêu lên một tiếng và đưa tay lên con dao. Hắn đứng im nhìn bà nắm lấy chuôi dao rồi, với sự mau lẹ đáng sợ, nó rút dao để lại bà nằm co quắp trên đất. Người máy không thèm nhìn bà ngã và quay phắt lại và ra khỏi cửa.

Kích động, Sophie hét "Agatha!" và chạy vội tới. Tessa lao ra cửa. Người máy đang bước xuống trảng sân trống trải. Cô nhìn theo hắn. Hắn đến làm gì và sao lại rời đi? Nhưng không còn thì giờ để suy đoán nữa. Cô kéo mạnh dây chuông triệu hồi. Tiếng chuông vang lanh canh trong tòa nhà, cô đóng cửa và hạ thanh chắn xuống, quay lại giúp Sophie.

Họ cùng nhau đỡ Agatha và vừa nửa đỡ nửa kéo bà qua phòng rồi ngã khụy xuống. Sophie xé vải tạp dề, vừa ấn lên vết thương của Agatha vừa hoảng hốt cực độ mà nói. "Tôi không hiểu. Không ai có thể mở cửa đó - không một ai không có dòng máu Thợ Săn Bóng Tối có thể vặn nắm đấm cửa."

Nhưng hắn có, Tessa nghe và đột nhiên thấy hoảng. Máu của Jem nhuộm đỏ hai bàn tay nó như mực sơn. Chính vì thế nên nó mới cúi xuống Jem vào đêm nọ sao? Thanh chắn cửa gẫy nứt kèm theo tiếng động như tiếng súng nổ, nhưng cô không rời Agatha khi cánh cửa bật mở.

Thềm của Học Viện không còn trống trải nữa; ở đó đầy những người máy chuyển động nhát gừng, mang gương mặt phẳng dẹt và đang lom lom nhìn. Chúng không giống những kẻ Tessa thấy lúc trước. Một vài trông như được lắp vội nên không hề có mặt, chỉ là một miếng ô-van kim loại trơn nhẵn và da sần sùi. Nhưng kinh khủng hơn, một vài con có kết cấu máy thay cho chân tay. Một người máy có thanh kiếm cong thay cho tay; con khác có cái cưa thò ra khỏi ống tay áo.

Tessa đứng dậy và lao ra cố đóng cửa. Nó rất nặng và di chuyển cực kì chậm. Đằng sau cô, Sophie đang gào thét hết lần này tới lần khác; Agathe im lặng đáng sợ. Tessa hít một hơi ngắn và cố đẩy cửa thêm lần nữa.

Và rụt tay lại khi cánh cửa văng khỏi bản lề như cỏ bị nhổ bật rễ. Cô ngã ra sau khi gã người máy ném cửa sang bên và bước tới, bàn tay kim loại kêu lanh canh trên đá khi lướt qua vòm cửa - đi theo nó là ít nhất là một tá người máy. Tất cả đều giơ cánh tay ghê tởm định tóm Tessa.

***

Khi Will và Jem tới căn biệt thự ở Highgate; trăng bắt đầu mọc. Highgate nằm trên một ngọn đồi ở bắc Luân Đôn và nhìn xuống toàn cảnh thành phố bên dưới ánh trăng và nhìn lên những đám mây cũng nhờ ánh trăng mà mang màu trắng bạc. Will thấy nó giống một thành phố trôi trong không trung. Một đoạn thơ hiện lờ mờ trong đầu anh, gì đó về một kì quan kinh khủng của Luân Đôn, nhưng đầu óc anh đang căng lên vì trận đánh sắp tới và không nhớ nổi.

Căn nhà xây dựng theo phong cách Geogre trên một khoảnh đất rộng. Bức tường gạch cao cao bao quanh khiến từ ngoài nhìn vào, người ta chỉ thấy cái mái đôi màu đen. Khi tới gần đó, Will thấy lạnh cóng, nhưng điều này không hề lạ. Họ đang ở gần nơi được người Luân Đôn gọi là rừng Hũ Sói nằm ở rìa thành phố, nơi chất hàng ngàn xác chết trong Đại Dịch Hạch. Vì không được chôn cất tử tế, những hồn ma giận dữ vẫn ám những vùng xung quanh tới tận bây giờ, và vì chúng, Will đã phải tới đây không dưới một lần.

Một cái cổng sắt đen lớn nhằm ngăn kẻ đột nhập, nhưng chữ rune Mở của Jem đã khiến khóa chẳng có tác dụng gì. Sau khi bỏ cỗ xe ngựa ngay trước cổng, hai Thợ Săn Bóng Tối đi theo một con đường quanh co dẫn tới cửa nhà. Con đường đầy cỏ dại mọc cao và khu vườn bao lấy nó lổn nhổn những gốc cây mục đen sì.

Jem quay sang Will với đôi mắt tràn ngập hứng khởi. "Bắt đầu chứ nhỉ?"

Will rút con dao thiên thần khỏi thắt lưng. "Israfel," anh thì thầm và vũ khí bừng sáng như một tia sét. Nó sáng đến độ Will luôn mong nó sẽ tỏa nhiệt, nhưng lưỡi dao lại lạnh như nước đá. Anh nhớ Tessa bảo địa ngục rất lạnh, và anh cố không mỉm cười ngớ ngẩn trước kí ức đó. Lúc đó họ đang chạy thoát thân nhưng thay vì sợ, cô lại trích đọc Hỏa ngục theo* bằng giọng Mỹ đặc sệt.

"Qủa vậy," anh nói với Jem. "Đến lúc rồi."

Họ bước lên thềm và thử mở cửa. Cửa không hề khóa như Will tưởng. Anh và Jem lẻn vào nhà với ánh sáng từ những con dao thiên thần soi lối.

Họ đứng trong tiền phòng rộng rãi. Những ô cửa sổ hình vòm đằng sau họ hẳn từng có thời lộng lẫy. Giờ đó chỉ là những ô kính vỡ. Qua lớp kính rạn nứt, họ nhìn ra mảnh đất cỏ dại mọc cao quá đầu người và lộn xộn. Lớp cẩm thạch dưới chân họ rạn vỡ, cỏ mọc chen qua đó giống như ở ngoài lối vào. Trước mắt Will và Jem là cái cầu thang uốn cong dẫn lên tầng hai khuất trong bóng tối.

"Không thể nào," Jem thì thầm. "Nơi này có lẽ không có ai ở tới năm mươi năm rồi."

Đúng lúc đó, một tiếng động ré lên trong màn đêm, một âm thanh khiến Will dựng tóc gáy và làm Ấn Ký trên vai anh nóng bỏng. Một giọng hát nhưng không hay. Chất giọng ấy cao chót vót không thể là của con người. Những mảnh pha lê của chiếc đèn chùm phía trên kêu lanh canh như tiếng cụng li.

"Có người," Will thì thào đáp. Không nói thêm một lời nào, anh và Jem quay người dựa lưng vào nhau. Jem nhìn cửa trước đang

mở, Will nhìn cầu thang rộng rãi.

Có ai đó xuất hiện ở đầu cầu thang. Lúc đầu Will chỉ thấy những đường nét đen trắng, một cái bóng đang di chuyển. Khi nó lướt xuống, âm thanh vang lớn hơn và tóc gáy Will càng dựng lên tợn. Tóc bết vào hai bên thái dương và mồ hôi chảy thành dòng trên lưng anh, dù trời rất lạnh.

Bà ta đi hết nửa cầu thang rồi anh mới nhận ra - bà Dark với dáng người xương xẩu khoác tấm áo choàng dài chấm gót. Một ngọn đèn không tỏa ánh áng treo tòng teng ở một bên vuốt. Bà ta chỉ có một mình - không, Will nhận ra khi bà ta bước xuống phòng, thứ bà ta cầm không phải là đèn. Đó là cái đầu của người em gái.

"Thiên Thần ơi," Will thì thào. "Jem, nhìn kìa."

Jem nhìn và cũng buông lời chửi thề. Cái đầu của bà Black với mái tóc xám xõa xượi được bà Dark cầm trong tay như một món đồ quý giá. Đôi mắt của cái đầu kia đang mở trừng trừng và trắng như trứng luộc. Miệng nó há ra và vệt máu khô chảy theo một bên khóe miệng nó.

Bà Dark ngừng hát và cười khúc khích như kiểu của một nữ sinh. "Hư quá, hư quá," bà ta nói. "Bọn bay dám đột nhập vào nhà ta. Mấy nhóc Thợ Săn Bóng Tối hư đốn này."

"Tôi tưởng," Jem lầm bầm, "em bà ta còn sống."

"Có lẽ bà Dark đã hồi sinh em mình rồi chặt đầu tiếp chăng?" Will lầm bầm đáp. "Nghe có vẻ rỗi hơi quá, nhưng…"

"Quân giết người," bà Dark gầm ghè và nhìn thẳng Will. "Không phải bay đã giết em ta rồi sao? Giờ bay còn đến ngăn ta hồi sinh em gái nữa? Bay có biết cô độc là thế nào không?"

"Rõ hơn bà tưởng," Will gằn từng chữ và thấy Jem bối rối nhìn mình. Ngốc thật, Will nghĩ. Mình không nên nói ra.

Bà Dark bước tiếp. "Bay là đồ ngu. Bay chỉ cô độc trong một khoảnh khắc của thời gian, một hơi thở của vũ trụ. Ta sẽ cô độc mãi mãi." Bà ta ôm cái đầu chặt hơn. "Sao bay tới đây? Chắc chắn trong Luân Đôn đang diễn ra nhiều sự vụ nghiêm trọng hơn cần đến Thợ Săn Bóng Tối hơn việc ta trầy trật cứu em mình chứ."

Will nhìn Jem. Cậu con trai kia nhún vai. Rõ ràng anh cũng bối rối hệt như Will. "Gọi hồn quả đúng là trái luật," Jem nói, "và trói buộc năng lượng quỷ cũng vậy. Và điều đó cực kì cần tới sự quan tâm của chúng tôi."

"Trói buộc năng lượng quỷ?" Bà Dark nhìn họ.

"Đừng giả bộ nữa đi. Chúng tôi biết tỏng kế hoạch của bà," Will nói. "Chúng tôi biết về lũ người máy, phép trói buộc, sự phục vụ của bà cho Ông Chủ. Giờ chúng tôi đang truy lùng hắn. Chỉ trong tối nay thôi, hắn sẽ chết. Rồi bà sẽ chẳng còn ai giúp đỡ hay còn chống dung thân nữa đâu."

Nghe tới đó, mặt bà Dark trắng bệch. "Ông Chủ?" bà ta thì thào. "Bọn bay đã tìm thấy Ông Chủ? Nhưng bằng cách nào…"

"Đúng," Will nói. "De Quincey từng trốn khỏi tay chúng tôi, nhưng lần này thì không. Chúng tôi biết hắn ở đâu và…"

Nghe tới đó, bà Dark ôm bụng cười khành khạch. Will và Jem bối rối nhìn tới khi bà ta đứng thẳng dậy. Những giọt nước mắt đen sì sung sướng chảy thành dòng trên gương mặt bà ta. "De Quincey là Ông Chủ sao!" Bà ta hét. "Tay ma cà chớp đỏm dáng đó ư? Trò đùa gì thế này! Bọn bay rặt một lũ ngu!"

Chương 18: Ba mươi đồng bạc

Hãy gọi tên linh hồn lạc lối đó nữa đi,
Con người đã sai đường lạc lối,
Làm quỷ mừng vui và thiên thần khổ đau
Một con người sai lầm đã sỉ nhục Chúa!

- Robert Browning, The Last Leader

Tessa loạng choạng lùi khỏi cửa. Đằng sau cô, Sophie vẫn quỳ bên Agatha và ấn tay lên ngực bà. Máu thấm qua mảnh vải dưới tay cô ấy; Agatha trông tái xanh và kêu lên những tiếng nghe như ấm nước reo. Khi thấy đám người máy, bà mở tròn mắt và cố dùng bàn tay đỏ máu đẩy Sophie đi, nhưng Sophie vẫn nhất quyết ở bên bà và thét gọi những người khác.

"Sophie!" Có tiếng chân đi xuống cầu thang và Thomas lao ra cửa với gương mặt trắng bệch. Cậu đang cầm một thanh kiếm to tướng mà Tessa thấy lúc trước. Jessamine đi theo với cái dù trong tay. Đằng sau cô nàng là Nathaniel với vẻ hoảng hốt cực độ. "Chuyện gì thế…"

Thomas im bặt và nhìn Sophie, Tessa, Agatha rồi ra cửa và ngược lại. Đám người máy dừng lại. Chúng đứng thành hàng, im lìm như những con rối. Gương mặt vô cảm của chúng nhìn thẳng.

"Agatha!" Tiếng hét của Sophie chuyển thành tiếng nức nở. Bà nằm im, đôi mắt mở to nhưng vô hồn. Đôi tay bà buông thõng bên người.

Dù quay lưng với đám người máy làm Tessa nổi da gà nhưng cô vẫn cúi xuống và đặt tay lên vai Sophie. Cô gái kia gạt đi; cô ấy đang kêu lên những tiếng như của một con chó bị đá. Tessa ngoái nhìn lũ người máy. Chúng vẫn đứng bất động như những quân cờ, nhưng trong bao lâu nữa? "Sophie, làm ơn đi!"

Nate thở dốc, ánh mắt vẫn dán ở ngoài cửa và gương mặt trắng như đánh phấn. Anh có vẻ chỉ muốn quay đầu bỏ chạy. Jessamine ngạc nhiên và khỉnh bỉ liếc nhìn anh một cái rồi quay sang Thomas. "Kéo cô ấy dậy," cô nàng nói. "Cô ấy sẽ nghe cậu."

Sau thoáng giật mình nhìn Jessamine, Thomas cúi xuống rồi nhẹ nhàng nhưng kiên quyết tách tay Sophie khỏi người Agatha rồi kéo cô ấy đứng dậy. Sophie bám chặt lấy cậu. Cả cánh tay cô ấy đỏ như thể vừa được lôi ra từ một trại giết mổ gia súc, cái tạp dề bị xé làm đôi và in đầy vết tay dính máu. "Chị Lovelace," cậu nói khẽ và ôm Sophie bằng bên tay không cầm kiếm. "Đưa Sophie và chị Gray tới Đất Thánh…"

"Không," một giọng kéo dài vang đằng sau Tessa, "tôi không nghĩ vậy. Tôi nghĩ cậu nên đưa cô hầu gái và đi cùng cô ta. Nhưng cô Gray và người anh trai sẽ ở lại đây."

Giọng nói đó quen tai kinh khủng. Tessa chậm rãi quay lại.

Giữ* đám người máy đứng im lìm đột ngột xuất hiện một người đàn ông. Trông ông ta vẫn bình thường như lúc trước, chỉ trừ cái mũ đã biến mất và mái tóc đang ngả bạc phơi bày dưới ánh đèn phù thủy.

Mortmain.

Ông ta đang cười, nhưng không còn mang theo sự nhã nhặn như trước. Giờ nó mang theo sự hả hê khiến cô phát bệnh. "Nathaniel Gray," ông ta nói. "Làm tốt lắm. Tôi phải công nhận tôi đã thử lòng cậu - bằng một cách quá đáng sợ - nhưng cậu đã phục hồi tuyệt vời từ những lỗi lầm trong quá khứ. Tôi tự hào về cậu."

Tessa quay phắt lại nhìn anh mình, nhưng Nate có vẻ quên mất cô ở đó - rằng có ai ở đó. Anh mải nhìn Mortmain với thái độ kì lạ hết sức - kính sợ. Anh tiến tới và đi qua Tessa; cô giơ tay giữ anh lại, nhưng anh bực bội gạt đi. Cuối cùng, anh đứng ngay trước Mortmain.

Khẽ kêu lên một tiếng, anh quỳ rạp và chắp tay như cầu nguyện.

"Được phục vụ ngài," anh nói, "là nguyện vọng của tôi, thưa Ông Chủ."

***

Bà Dark vẫn cười.

"Sao cơ?" Jem bối rối nói và hét lên để át tiếng cười. "Ý bà là sao?"

Dù bà ta ăn mặc luộm thuộm nhưng vẫn tỏa ra vẻ ngạo nghễ. "De Quincey không phải Ông Chủ," bà ta rít lên. "Hắn chỉ là một con quỷ hút máu, không hơn. Bọn bay bị lừa dễ thế chứng tỏ bọn bay không biết Ông Chủ là ai, hay các người đang đối mặt với cái gì. Bọn bay chết chắc rồi, các nhóc Thợ Săn Bóng Tối ạ."

Will chịu quá đủ rồi. Anh gầm lên một tiếng và lao tới với con dao thiên thần vung lên. Jem kêu anh dừng lại, nhưng đã quá muộn. Bà Dark nhe răng như một con rắn hổ mang trước khi ném cái đầu người em gái về phía Will. Anh kêu lên một tiếng ghê tởm rồi tránh sang bên, và bà ta nhân cơ hội đó chạy xuống cầu thang, qua Will rồi rẽ vào cái ngưỡng cửa hình vòm ở chái tây, biến mất trong bóng tối.

Trong lúc ấy, cái đầu bà Black nảy vài lần trên cầu thang và rơi phịch xuống chân Will. Anh nhìn xuống và nhăn mặt. Một bên mí mắt sụp xuống, cái lưỡi thè ra có màu xám xịt, trông như thể bà ta đang trêu ngươi anh.

"Mình buồn nôn quá," anh nói.

"Để sau đi," Jem nói. "Đi nào…"

Nói rồi, anh vội đuổi theo bà Dark. Đá cái đầu của bà pháp sư kia sang một bên, Will vội chạy theo bạn mình.

***

"Ông Chủ?" Tessa đờ đẫn nhắc lại. Nhưng không thể nào. De Quincey mới là Ông Chủ. Những kẻ trên cầu đã nói chúng phục vụ hắn. Nate nói… Cô nhìn anh mình. "Nate?"

Cô không nên gọi mới phải. Nghe thấy giọng cô, Mortmain nhìn và mỉm cười. "Tóm lấy cô ta," ông ta nói với đám người máy. "Đừng để cô ta thoát."

"Nate!" Tessa hét lên nhưng anh cô không thèm quay đầu nhìn, trong khi đám người máy kia đột nhiên sống dậy và leo tới tạo ra những tiếng lách cách. Một con ôm trọn lấy cô bằng đôi cánh tay như gọng kìm, khiến cô thở hết nổi.

Mortmain cười với Tessa. "Đừng đay nghiến anh mình làm gì, cô Gray. Cậu ta thông minh hơn tôi tưởng. Cậu ấy đề nghị tôi lừa hai cậu Carstairs và Herondale đi cho rảnh."

"Chuyện gì thế này?" Jessamine run run nói và nhìn Nate, Tessa, Mortmain rồi ngược lại. "Em không hiểu. Anh đang quỳ trước ai vậy, Nate?"

"Ngài ấy là Ông Chủ," Nate nói. "Nếu thông minh ra, em nên quỳ xuống đi."

Jessamine ngờ vực. "Đó chẳng phải de Quincey sao?"

Ánh mắt Nate lóe lên. "De Quincey là quân nô lệ, thân trâu ngựa. Hắn phục vụ Ông Chủ. Rất ít người biết thân phận của Ông Chủ; anh là một trong số đó. Anh được hưởng ân huệ đó."

Jessamine kêu lên một tiếng chán ghét. "Được hưởng ân huệ quỳ xuống đất chứ gì?"

Ánh mắt Nate lại sáng lên và anh đứng dậy. Anh hét gì đó với Jessamine, nhưng Tessa không nghe ra. Người máy đang ôm ghì chặt đến độ cô khó lòng thở được và những điểm đen bắt đầu nhảy múa trước mắt cô. Cô mơ màng nghe thấy Mortmain ra lệnh cho nó nới lỏng tay, nhưng nó không nghe. Những ngón tay ngày càng yếu sức của cô cào lên cánh tay kim loại của nó, thoáng ý thức được có gì đó đang rung lên trước cổ cô, hệt như một con chim hay con bướm bị kẹt trong cổ áo cô. Sợi dây chuyền quanh cổ Tessa rung lên từng chặp. Cô cố nhìn xuống bằng đôi mắt đang nảy đom đóm và ngạc nhiên thấy thiên sứ nhỏ bé bằng kim loại đang bay lên khỏi cổ áo cô, kéo sợi dây chuyền lên cao quá đầu. Mắt nó dường như phát sáng. Đôi cánh kim loại của nó dang rộng lần đầu tiên và Tessa thấy chúng sắc tựa dao cạo. Sau đó, thiên sứ lao xuống như chim cắt, xả cánh vào đầu người máy đang giữ cô - qua đám dây đồng và vỏ kim loại, tạo ra những tia lửa đỏ rực.

Những tia lửa bắn vào cổ Tessa như tro nóng, nhưng cô chẳng buồn để tâm; cánh tay giữ cô đã lỏng dần và cô giằng ra rồi loạng choạng lùi lại, nhìn cánh tay nó cứ giơ ra trước. Không hiểu sao cô lại nhớ tới bức kí họa về một quý ông giận dữ xua bầy ong. Mortmain nhận thấy sự việc sau một thoáng nhưng đã quá muộn. Ông ta hét lên và những người máy khác lao tới. Cô hoảng hốt nhìn quanh, nhưng không thấy thiên sứ nhỏ bé kia đâu nữa. Dường như nó đã biến mất.

"Tessa! Tránh ra!" Một bàn tay nhỏ bé lành lạnh nắm lấy cổ tay cô. Đó là Jessamine đang kéo cô lại khi Thomas, giờ đã buông Sophie ra, lao tới trước. Jessamine kéo Tessa ra sau mình, về phía cái cầu thang và tiến tới với cái dù xoay tít. Gương mặt cô nàng vô cùng kiên định. Thomas đánh đòn phủ đầu. Cậu cầm kiếm tiến tới, chém một đường dọc qua ngực người máy vừa lao tới. Nó thối lui vài bước và rít lên, những tia lửa đỏ tóe ra từ ngực tựa như máu. Jessamine cười và lao vào tiếp sức. Rìa của cái dù đang xoay tít cắt qua chân của hai con, khiến chúng nảy lên trên sàn nhà tựa như những con cá mắc cạn.

Mortmain bực mình. "Lũ vô dụng. Mi…" Ông ta búng ngón tay và chỉ một con người máy có bàn tay bằng ống sắt. "Giết ả Thợ Săn Bóng Tối kia."

Nó từ từ giơ tay. Một ngọn lửa đỏ phụt ra từ cái ống, trúng ngực Jessamine và khiến cô nàng ngã ngửa. Cây dù tuột khỏi tay khi Jessamine ngã xuống đất, người nảy lên, mắt trợn trừng đờ đẫn.

Nathaniel, lúc này đã đứng bên Mortmain quan sát trận hỗn chiến, cười lớn.

Cơn giận bốc lên đầu Tessa. Cô chỉ muốn lao tới cào cấu Nate và đá anh tới khi anh phải hét lên. Cô biết cô chẳng cần mất sức nhiều. Nate luôn hèn nhát khi có thể bị ăn đòn. Cô đi tới, nhưng những người máy đang xử lí Jessamine đã quay lại và tiến tới cô. Thomas, tóc bết mồ hôi và vạt áo trước thấm đẫm máu liền chắn ngang. Cậu chém lia lịa. Thật khó mà tin rằng cậu không chém chúng thành dải - nhưng chúng có vẻ cứng vô cùng. Chúng vừa tránh vừa tiến tới, đôi mắt dán vào Tessa. Thomas hoảng hốt nhìn cô. "Chị Gray! Đưa Sophie đi ngay!"

Tessa lưỡng lự. Cô không muốn chạy. Cô muốn chiến đấu nhưng Sophie đang nhìn cô với ánh mắt ngập tràn sợ hãi.

"Sophie!" Thomas hét và Tessa nghe ra cái gì trong giọng cậu, và biết cô hiểu đúng về cảm xúc cậu dành cho Sophie. "Đất Thánh! Ngay!"

"Không!" Mortmain hét và định ra lệnh cho người máy đã tấn công Jessamine. Khi nó giơ tay, Tessa cầm tay Sophie và kéo cô ấy lên cầu thang. Một ngọn lửa đỏ rực phụt vào bức tường đá bên cạnh. Tessa hét lên nhưng không chạy chậm lại. Cô kéo Sophie lên cầu thang kệ cho mùi khói và chết chóc bám theo họ.

***

Will lao qua khung vòm chia cách tiền phòng và căn phòng sau… rồi dừng lại. Jem đã ở đó và bối rối nhìn quanh.

Căn phòng không có một lối thoát nào khác, còn bà Dark lại không thấy đâu.

Nhưng căn phòng không hề trống trải chút nào. Hẳn đây từng có thời là phòng ăn, với những bức chân dung lớn treo trên tường, dù chúng bị xé tới khó lòng nhận ra nổi. Một chùm đèn pha lê cỡ lớn treo trên cao bám đầy mạng nhện trông như loại rèm đăng ten thời xưa. Có lẽ ngày xưa bên dưới nó có một cái bàn lớn. Giờ nó lắc lư trên một sàn đá cẩm thạch được vẽ đầy những biểu tượng dùng trong nghi lễ gọi hồn - một ngôi sao năm cánh nằm trong một vòng tròn bao bởi một hình vuông. Bên trong ngôi sao năm cánh đó là bức tượng quỷ xấu xí với đôi chân biến dạng và bàn tay móng vuốt. Sừng mọc ra từ đầu nó.

Quanh căn phòng đầy những chứng tích của ma thuật - xương, lông vũ, các mẩu da, những vũng máu sủi tăm như sâm panh. Có

những cái lồng rỗng kê dọc hai bên phòng, và một cái bàn thấp để đầy những con dao dính máu, cùng những cái bát đá đựng thứ chất lỏng không hay ho gì.

Giữa những cánh sao là những chữ rune và những dòng chữ nguệch ngoạc khiến Will đau mắt. Chúng trái ngược với chữ rune trong Sách Xám, những biểu tượng mang ý nghĩa yên bình và tươi sáng. Đây là những biểu tượng gọi hồn nói về sự hủy diệt và chết chóc.

"Jem," Will nói, "đây không phải là phép trói buộc. Đây là lễ gọi hồn."

"Bà ta bảo muốn gọi hồn em gái còn gì?"

"Đúng, nhưng chỉ vậy thôi."

Jem không đáp; anh dường như đang chú ý vào gì đó bên kia phòng. "Có con mèo kìa," anh vừa chủ vừa thì thào. "Trong cái lồng đằng kia ấy."

Will nhìn theo hướng bạn mình chỉ. Qủa nhiên, ở đó có một con mèo đang nép trong cái lồng bên tường. "Và?"

"Nó còn sống."

"Nó là mèo mà James. Chúng ta còn nhiều vấn đề lớn hơn nhiều…"

Nhưng Jem đã đi mất. Anh tới mở lồng và nhìn vào. Đó có vẻ là một con mèo Ba Tư lông xám mặt tịt, mắt vàng đang gườm gườm nhìn Jem. Đột nhiên nó cong người và phì phì ầm ĩ , đôi mắt dán vào ngôi sao năm cánh. Jem ngước lên và trố mắt nhìn.

"Will," anh cảnh báo. "Nhìn kìa."

Bưc tượng ở giữa ngôi sao năm cánh đã động đậy. Nó từ từ đứng thẳng. Đôi mắt nó tỏa ra ánh sáng của axit sulfuric. Tới khi ba cái miệng của nó nhoẻn cười với Will, anh mới nhận ra nó không phải tượng, mà là một sinh vật có lớp da xám cứng như đá. Một con quỷ.

Will lùi lại và phi Israfel đi nhưng không mong chờ gì nhiều. Qủa vậy. Khi tới gần ngôi sao năm cánh, nó bị bật ra và rơi xuống nền đá cẩm thạch. Con quỷ trong ngôi sao năm cánh cười khúc khích. "Bay tấn công ta ở đây?" nó nheo nhéo hỏi. "Bay có thể mang cả một đội quân thiên đường tới và chúng cũng chẳng làm gì được ta! Sức mạnh của thiên thần không thể phá nổi vòng tròn này."

"Bà Dark," Will rít lên.

"Vậy bay nhận ra ta rồi, phải không? Thế mà người ta bảo Thợ Săn Bóng Tối không thông minh cơ đấy." Con quỷ nhe hàm răng xanh nhớt. "Đây là hình dạng thật của ta. Hẳn là một ngạc nhiên không vui cho bay."

"Tôi dám nói đó là một sự tiến bộ," Will nói. "Lúc trước bà trông chán òm, giờ ít nhất còn có đôi sừng đẹp."

"Em ta là pháp sư," sinh vật từng là bà Dark rít lên. "Ta là quỷ thuần chủng - Eidolon. Qủy đổi dạng. Như Tessa quý báu của bọn bay. Nhưng ta không thể trở thành người ta biến thành. Ta không thể biết kẻ đó suy nghĩ gì. Vậy nên Ông Chủ không muốn ta." Chút tổn thương vang lên trong giọng sinh vật. "Ngài ra lệnh cho ta và em ta huấn luyện nó. Đứa bé nhỏ bé quý báu của ngài. Chúng ta biết cách Biến Hình. Chúng ta có thể giúp nó. Nhưng nó là quân vô ơn."

"Thấy Tessa có cái bà muốn mà không thèm," Jem an ủi. Will mở miệng, nhưng thấy vẻ cảnh cáo của Jem, anh ngậm miệng lại. "Hẳn bà đau lòng lắm."

"Nó không hiểu. Đó là vinh dự, là niềm hân hạnh của nó." Đôi mắt vàng sáng rực. "Khi nó bỏ trốn, Ông Chủ trút giận lên ta - ta đã làm ngài thất vọng. Ngài trao thưởng cho ai bắt được ta."

Tới đó, Jem thật sự, hoặc làm bộ ngạc nhiên. "Ý bà là de Quincey muốn bà chết?"

"Ta phải nói bao nhiêu lần nữa là de Quincey không phải Ông Chủ đây? Ông Chủ là…" Con quỷ gầm lên. "Bay định lừa ta sao hả, nhóc Thợ Săn Bóng Tối? Đừng hòng."

Jem nhún vai. "Bà không thể ở mãi trong đó đâu, bà Dark. Rồi cả Enclave sẽ tới. Chúng tôi có thể bỏ đói bà. Rồi bà sẽ thuộc về chúng tôi, và bà biết Clave xử những kẻ làm trái luật thế nào rồi."

Bà Dark rít lên. "Có lẽ ngài đã bỏ rơi ta," bà ta nói, "nhưng ta vẫn sợ Ông Chủ hơn sợ tụi bay, hay Enclave."

Sợ hơn cả sợ Enclave. Bà ta nên biết sợ đi, Will nghĩ. Điều Jem nói là thật. Bà ta nên sợ, nhưng lại không hề. Qua những trải nghiệm của bản thân, khi một người đáng ra phải sợ lại không sợ, đó hiếm khi do họ dũng cảm. Thường thì họ biết điều bạn không biết.

"Nếu bà không nói ra danh tính của Ông Chủ," Will lạnh lùng nói, "có lẽ bà có thể trả lời một câu hỏi đơn giản chứ nhỉ? Axel Mortmain có phải Ông Chủ không?"

Con quỷ rên rỉ rồi đưa đôi tay xương xẩu lên che miệng rồi ngồi phịch xuống. "Ông Chủ. Ngài sẽ nghĩ ta khai ra. Ngài sẽ không bao giờ tha thứ cho ta nữa…"

"Mortmain sao?" Jem nhắc lại. "Nhưng ông ta đã cảnh báo chúng ta… À." Anh ngừng nói. "Hiểu rồi." Anh trắng bệch. Will biết bạn mình đang cùng chung suy nghĩ với mình. Đáng ra Jem phải nghĩ ra trước - Will luôn cho rằng Jem thông minh hơn mình - nhưng Jem thường không dám đón nhận những tình huống tệ hại nhất. "Mortmain gạt chúng ta về Chị Em Hắc Ám và phép trói buộc," Jem nói tiếp. "Đúng hơn, chính Mortmain đã rót vào tai Charlotte rằng de Quincey là Ông Chủ. Nếu không vì ông ta, chúng ta sẽ chẳng nghi ngờ ma cà rồng kia. Nhưng tại sao?"

"De Quincey là một con quái vật tởm lợm," bà Dark vẫn nằm bò trong ngôi sao năm cánh. Hẳn bà ta thấy che giấu cũng chẳng ích gì. "Hắn bất tuân lệnh Mortmain và luôn thèm muốn vị trí Ông Chủ. Bất tuân lệnh đáng bị trừng phạt."

Will nhìn Jem. Anh biết cả hai đều nghĩ giống nhau. "Mortmain thấy cơ hội khử đối thủ," Jem nói. "Vì thế ông ta đưa de Quincey ra thế mạng."

"Chính ông ta đã giấu bản thiết kế đó trong thư viện của de Quincey," Will đồng tình. "De Quincey chưa từng thừa nhận chúng là

của hắn, hay nhận ra chúng khi Charlotte giơ chúng ra. Và Mortmain có thể đã bảo đám người máy trên cầu nói rằng chúng phục vụ ma cà rồng kia. Nói đúng hơn, chính ông ta đã khắc con dấu của de Quincey lên ngực ả người máy và để lại Ngôi Nhà Hắc Ám cho chúng ta tìm thấy. Như vậy, chúng ta chẳng còn nghi ngờ gì ông ta nữa."

"Nhưng Mortmain không phải người duy nhất bảo de Quincey là Ông Chủ," Jem nặng nề nói. "Còn Nathaniel Gray nữa đó, Will. Anh trai Tessa.Khi hai người cùng nói dối…"

"Như vậy họ đồng lõa," Will nói nốt. Trong thoáng chốc, anh thấy thỏa mãn, nhưng cảm xúc đó tồn tại chẳng được tày gang. Anh ghét Nate Gray, ghét cách Tessa làm như anh ta không làm gì sai, và rồi anh ghét mình vì đã ghen tị. Biết mình đúng về Nate là một chuyện, nhưng cái giá phải trả là gì đây?

Bà Dark cười lanh lảnh. "Nate Gray," bà ta nói phun cả nước bọt. "Con chó của Ông Chủ. Hắn bán em gái cho Mortmain chỉ đổi lấy chút bạc vụn. Dùng em gái mình để đánh đổi lấy chút hư vinh phù phiếm. Ta sẽ không bao giờ đối xử với em gái mình như vậy. Bọn bay chửi rủa rằng quỷ độc ác, và bọn bay phải bảo vệ con người khỏi chúng ta!" Giọng bà ta vang lên the thé.

Will mặc kệ, đầu anh đang quay cuồng. Chúa ơi, toàn bộ câu chuyện của Nathaniel về de Quincey đều là dối trá, để lừa Clave đi. Vậy tại sao Mortmain xuất hiện khi họ vừa đi? Để tống khứ mình và Jem, Will rầu rĩ nghĩ. Nate không biết rằng mình và Jem sẽ không đi cùng Charlotte và Henry. Hắn phải ứng biến nhanh khi tụi mình ở lại. Vì thế nên Mortmain xuất hiện. Nate đã hợp tác với Mortmain ngay từ đầu.

Và giờ Tessa ở Học Viện cùng anh ta. Will thấy bụng dạ nhộn nhạo. Anh muốn quay đầu chạy ra cửa, trở lại Học Viện và giộng đầu Nathaniel vào tường. Nhờ nhiều năm huấn luyện và nỗi sợ Henry và Charlotte mới khiến anh ở nguyên tại chỗ.

Jem thăm dò bà Dark. "Kế hoạch của ông ta là gì? Và khi họ tới quảng trường Carleton họ sẽ thấy gì? Bị giết sao? Trả lời tôi!" anh hét. Sợ hãi làm giọng khàn đi. "Hoặc nếu không, nhân danh Thiên Thần, tôi sẽ làm mọi cách để khiến Clave tra tấn bà đến chết. Ông ta định làm gì họ?

Đôi mắt vàng của bà Dark lóe sáng. "Ông Chủ quan tâm điều gì?" bà ta rít lên. "Ngài quan tâm tới gì nào? Ngài căm thù Nephilim, nhưng ngài muốn gì?"

"Tessa," Jem nói ngay. "Nhưng cô ấy sẽ an toàn trong Học Viện và kể cả một đội quân người máy cũng không thể phá cửa xông vào nơi đó. Kể cả khi chúng tôi không ở đó…"

Bà Dark nói nghe ngọt như mía lùi. "Hồi Ông Chủ còn tin ta, ngài cho ta biết kế hoạch xâm nhập Học Viện. Ngài định bôi máu Thợ Săn Bóng Tối lên một người máy, nhờ vậy nó sẽ mở được cửa."

"Máu Thợ Săn Bóng Tối?" Will nhắc lại. "Nhưng…"

"Will." Jem đặt tay lên ngực, đúng chỗ vết thương người máy đã gây ra vào đêm nọ trên thềm Học Viện. "Máu tôi."

Will đứng im trong chốc lát và trơ mắt nhìn bạn. Rồi, không nói một lời nào, anh quay người và chạy ra cửa phòng; Jem dừng lại để cầm cái lồng mèo và đi theo. Vừa tới nơi, cánh cửa bỗng đóng sầm lại như bị ai đẩy và Will dừng sựng lại. Anh quay lại nhìn Jem đằng sau. Jem cũng có vẻ không hiểu chuyện gì.

Ở trong ngôi sao năm cánh, bà Dark cười rũ rượi. "Nephilim," bà ta thở hổn hển giữa những tràng cười."Đồ Nephilim ngu ngốc. Thiên thần của bọn bay đâu rồi?"

Trong khi họ nhìn, những ngọn lửa lớn bùng lên quanh những bức tường, liếm lên những tấm rèm che cửa sổ.

Trong khi họ nhìn, những ngọn lửa lớn bùng lên quanh những bức tường, liếm lên những tấm rèm che cửa sổ. Ngọn lửa tỏa ra cái màu xanh quái đản và có mùi cực kì khó chịu - mùi quỷ. Bên trong cái lồng, con mèo đang lồng lên, vừa gào thét vừa lao mình vào những chấn song.

Will rút con dao thiên thần thứ hai khỏi thắt lưng và hét, "Anael!" Ánh sáng bừng lên từ lưỡi dao, nhưng bà Dark chỉ cười.

"Khi Ông Chủ thấy bọn bay hóa ra tro," bà ta gào lên, "ngài sẽ tha thứ cho ta! Rồi ngài sẽ chào đón ta trở lại!"

Tiếng cười của bà ta vang cao nghe thật đáng sợ. Căn phòng đã ngập ngụa khói. Jem, đưa tay áo lên che miệng và khò khè nói với Will. "Giết bà ta đi. Giết bà ta và ngọn lửa sẽ tắt!"

Will nắm chặt lấy chuôi Anael, quát lớn. "Bồ nghĩ tôi không muốn sao? Bà ta đang ở trong ngôi sao năm cánh đấy!"

"Tôi biết." Ánh mắt Jem chứa ẩn ý gì đó. "Will, xóa nó đi."

Will hiểu ý Jem ngay. Anh quay ra nhìn ngôi sao năm cánh, giơ cao thanh Anael bừng sáng, nhắm mục tiêu và phi dao - không phải vào con quỷ mà là sợi xích dày cui của cái đèn chùm lơn. Lưỡi dao cắt ngọt qua sợi xích như cắt giấy, tạo ra tiếng ken két và con quỷ chỉ kịp kêu lên một tiếng trước khi ngọn đèn chùm rơi xuống làm tung tóe kim loại và những mảnh pha lê vỡ. Will đưa tay che mắt khi những mảnh đá nhỏ, những mẩu pha lê và bụi sắt đổ xuống họ. Sàn nhà rung lên như gặp động đất.

Khi tất cả đã im ắng trở lại, anh mở mắt. Ngọn đèn chùm trông như một xác tàu lớn nằm dưới biển. Bụi bốc lên như khói từ một đám tro tàn, và ở một góc pha lê và kim loại dính chút máu màu xanh rêu đang nhểu xuống sàn đá cẩm thạch…

Jem đã đúng. Ngọn lửa đã lụi. Jem vẫn nắm chặt lấy tay cầm lồng mèo và nhìn vào đống đổ nát. Mái tóc trắng của Jem càng trắng hơn vì bụi vữa và thì* má dính đầy tro. "Làm tốt lắm, William," Jem nói.

Will không trả lời; không còn thời gian nữa. Anh mở cửa giờ dễ hơn nhiều - và lao ra khỏi phòng.

***

Tessa và Sophie chạy lên cầu thang tới khi Sophie vừa thở hổn hển vừa nói. "Đây! Cửa này!" và Tessa đẩy cửa lao vào hành lang sau đó. Sophie rụt tay để quay lại đóng cửa và cài then. Cô ấy dựa vào đó một lúc, thở dốc và gương mặt đã khô dấu nước mắt.

"Cô Jessamine," cô ấy thì thào. "Cô có nghĩ…"

"Tôi không biết," Tessa nói. "Nhưng chị nghe Thomas nói rồi đấy. Chúng ta phải tới Đất Thánh, Sophie ạ. Ở đó chúng ta sẽ an toàn." Và Thomas muốn tôi bảo vệ chị. "Chị chỉ đường cho tôi đi. Tôi không thể tự tìm đường."

Sophie từ từ gật đầu và đứng thẳng dậy. Cô ấy im lặng dẫn Tessa qua một mê cung những hành lang tới khi họ tới hành lang cô nhớ đã đi để tới gặp Camille. Sau khi lấy ngọn đèn treo trên tường, Sophie châm lửa và họ rảo bước tới khi tới cánh cửa sắt lớn có họa tiết hình Cs*. Dừng sựng lại trước cửa, Sophie đưa tay che miệng. "Chìa khóa!" cô ấy thì thào. "Tôi quên cha mất nó… xin lỗi cô… chìa khóa!"

Tessa thấy giận nhưng cố gạt đi. Sophie vừa chứng kiến bạn mình qua đời và cô ấy quên chìa khóa cũng là chuyện bình thường. "Nhưng chị biết Charlotte để đâu chứ?"

Sophie gật đầu. "Để tôi chạy đi lấy. Cô đợi tôi ở đây."

Cô ấy vội chạy đi. Tessa quan sát tới khi cái mũ và tay áo màu trắng khuất trong bóng tối, để lại mình Tessa. Ánh sáng duy nhất trong hành lang hắt ra qua khe cửa dẫn vào Đất Thánh. Cô tựa người vào tường trong khi bóng tối bủa vây lấy mình, như thể cô có thể biến mất trong tường. Trước mắt cô chỉ có hình ảnh máu ứa ra từ ngực Agatha, nhuộm đỏ đôi tay Sophie, nghe thấy tiếng cười của Nate khi Jessamine ngã xuống.

Rồi tiếng cười lanh lảnh như tiếng kính vỡ lại vang lên trong bóng tối đằng sau cô.

Biết chắc mình đang tưởng tượng ra, Tessa quay lưng với cửa Đất Thánh. Trước cô là hành lang, nhưng lúc trước ở đó vắng lặng, giờ có người đang đứng. Một người tóc vàng và cười toe toét. Một người đang cầm một con dao dài mảnh ở tay phải.

Nate.

"Tessa của anh," anh nói. "Ấn tượng làm sao. Anh không nghĩ anh hay cô hầu gái đó lại chạy nhanh như vậy." Anh xoay con dao giữa những ngón tay. "Nhưng không may, Ông Chủ đã cho anh một vài… khả năng. Anh có thể di chuyển nhanh hơn anh tưởng." Anh cười khẩy. "Có thể là nhanh hơn rất nhiều."

"Nate." Tessa run run nói. "Chưa muộn đâu. Anh có thể dừng mà."

"Dừng gì?" Nate nhìn thẳng vào cô lần đầu tiên kể từ khi anh quỳ gối trước Mortmain. "Dừng ước muốn mạnh mẽ và thông thái sao? Dừng muốn làm đệ tử ruột của con người mạnh nhất Luân Đôn ư? Nếu dừng lại, họa chăng anh là kẻ ngốc, em gái nhỏ ạ."

"Đệ tử ruột? Ông ta ở đâu khi de Quincey định rút kiệt máu anh?"

"Anh đã làm ngài thất vọng," Nate nói. "Em làm ngài thất vọng. Em đã chạy trốn Chị Em Hắc Ám dù biết anh sẽ phải gánh chịu hậu quả thế nào. Em bỏ anh để chạy theo thứ em muốn, Tessie ạ."

"Em để Chị Em Hắc Ám tra tấn em vì anh, Nate. Em làm mọi điều vì anh. Và anh… anh kệ cho em tin rằng de Quincey là Ông Chủ. Mọi thứ anh đổ cho de Quincey đều là việc làm của Mortmain, phải không? Ông ta muốn đưa em tới đây. Ông ta đã thuê Chị Em Hắc Ám. Anh dựng chuyện về de Quincey để lừa Emclave ra khỏi Học Viện."

Nate cười khẩy. "Dì Harriet thường nói thông minh muộn thường chẳng còn là thông minh nữa, đúng không nào?"

"Và Enclave sẽ thấy gì khi tới địa điểm anh bảo là hang ổ của de Quincey? Không có gì sao? Một căn nhà trống, một đống phế tích ư?" Cô lùi xa tới khi dựa lưng vào cánh cửa sắt lạnh lẽo.

Nate đi theo, ánh mắt sáng hệt như con dao trong tay. "Ồ tha cho anh đi. Phần đó thì đúng. Anh đâu muốn Enclave sớm nhận ra họ bị lừa? Cứ kệ cho họ bận rộn dọn dẹp nơi ẩn náu nho nhỏ của de Quincey đi." Anh nhún vai. "Em cho anh ý tưởng rằng hãy đổ mọi lỗi cho ma cà rồng kia. Và sau chuyện đêm kia, đằng nào hắn cũng chết. Nephilim đang tìm hắn, vì thế hắn chẳng còn giá trị với ông Mortmain. Nhờ Enclave đi tiêu diệt hắn rồi lừa Will và Jem đi loại bỏ mụ Dark rắc rối - một mũi tên trúng ba con chim, đúng không nào? Và đó là kế hoạch khôn ngoan của chính anh đấy."

Tessa bực bội thấy Nate tự mãn. Phần nhiều trong cô muốn nhổ vào mặt anh, nhưng cô biết cô nên kệ cho anh nói, để mình nghĩ cách thoát khỏi tình huống này. "Chắc chắn anh đã lừa được bọn em," cô nói mà thấy ghét mình. "Bao nhiêu phần trong câu chuyện của anh là thật? Bao nhiêu là giả?"

"Nếu em muốn biết thì chủ yếu là thật. Lời nói dối khiến người ta tin nhất phải dựa trên một phần sự thật," anh khoe khoang. "Anh đến Luân Đôn và định sẽ tống tiền Mortmain vì biết những hoạt động huyền học của ngài. Và ngài quả không thể xem nhẹ điều anh biết. Ngài muốn gặp anh vì ông ta không chắc anh là đứa con đầu hay đứa con thứ hai của bố mẹ. Ngài tưởng anh là em." Anh cười. "Ngài mừng vô hạn khi biết anh không phải đứa ngài tìm kiếm. Ngài muốn một cô gái."

"Nhưng vì sao? Ông ta muốn gì ở em?"

Nate nhún vai. "Anh không biết và cũng chẳng quan tâm. Ngài bảo nếu anh giao em cho ngài, và em là người ngài mong chờ, ngài sẽ nhận anh làm đệ tử. Nếu em trốn, ngài sẽ giao anh cho de Quincey để trả thù. Khi em đưa anh tới đây, tới ngôi nhà của Nephilim, đây là cơ hội thứ hai để anh cho Ông Chủ điều ông ấy muốn."

"Anh liên lạc với ông ta?" Tessa thấy buồn nôn. Cô nghĩ về ô cửa sổ mở toang trong phòng khác, gương mặt đỏ lựng của Nate và anh kêu anh không mở. Giờ cô biết anh đã báo tin cho Mortmain. "Anh báo cho ông ta biết anh ở đây? Rằng anh sẵn lòng phản bội tụi em? Nhưng anh có thể ở lại cơ mà! Anh sẽ được an toàn!"

"An toàn và vô dụng. Ở đây anh chỉ là người bình thường, yếu ớt và bần tiện. Nhưng nếu là đệ tử của Mortmain, anh sẽ là cánh tay phải của ngài khi ngài trị vì đế quốc Anh."

"Anh điên rồi," Tessa nói. "Toàn bộ chuyện này thật nực cười."

"Không hề. Vào đúng thời điểm này sang năm, Mortmain sẽ ngồi trong điện Buckingham. Cả đế chế sẽ quỳ gối trước ông ấy."

"Nhưng anh sẽ không ở cạnh ông ta. Em thấy ông ta nhìn anh ra sao. Anh không phải đệ tử mà là công cụ để ông ta lợi dụng. Khi ông ta có cái mình muốn, ông ta sẽ ném anh như ném rác."

Nate cầm chặt lấy dao. "Không phải."

"Phải." Tessa nói. "Dì luôn nói anh quá cả tin. Vì thế anh không giỏi bài bạc, Nate ạ. Anh chỉ đang lừa mình, nhưng lại không biết khi nào bị lừa. Dì nói…"

"Dì Harriet." Nate khẽ cười. "Bà ta chết chẳng hay ho gì." Anh cười toe toét. "Em không thấy lạ khi anh gửi cho em hộp sôcôla, dù biết em không bao giờ đụng đến còn bà ta sẽ ăn sao?"

Tessa thấy buồn nôn như thể Nate vừa xoáy dao vào đó. "Nate… anh không… Dì Harriet yêu anh!"

"Em không biết anh đã làm gì, Tessa ạ." Anh nói liến thoắng. "Em nghĩ anh ngốc. Thằng anh ngốc của em cần được bảo vệ. Dễ dàng bị người ta lợi dụng. Anh nghe em và dì nói về anh. Anh biết cả hai đều nghĩ anh chẳng làm nên trò trống gì, chẳng làm gì để dì cháu em tự hào hết. Nhưng giờ có đó. Giờ anh đã làm được," anh gầm lên, như không ý thức được sự châm biếm trong lời lẽ của mình.

"Anh đã biến thành quân giết người. Và anh nghĩ em sẽ tự hào ư? Em xấu hổ vì là em anh."

"Là em của anh sao? Em còn chẳng là người. Em là gì đó. Em không có quan hệ với anh. Từ khi Mortmain nói cho anh biết em là gì thì đối với anh, em như đã chết rồi. Anh không có em gái."

"Vậy vì sao," Tessa nói nhỏ vô cùng, "vì sao còn gọi em là Tessie?"

Anh bối rối nhìn cô một lúc. Và rồi khi cô nhìn anh trai mình - anh trai cô tưởng là người thân duy nhất của cô trên thế giới này - có gì đó di chuyển đằng sau Nate và Tessa nghĩ mình có gặp ảo giác trước khi ngất không.

"Anh không gọi em là Tessie," anh nói. Anh có vẻ lơ đễnh.

Cảm giác buồn không tả nổi dâng lên trong cô. "Anh là anh trai của em mà Nate. Anh sẽ luôn là anh trai em."

Anh nheo mắt. Tessa thoáng nghĩ có lẽ anh đã nghe theo cô. Có lẽ anh đang nghĩ lại. "Khi em thuộc về Mortmain," anh nói, "anh sẽ ở bên ngài mãi. Vì anh là người giúp ngài có được em."

Tim cô thắt lại. Thứ đằng sau Nate lại di động. Vậy nó có thật. Có gì đó đằng sua Nate. Gì đó đang tiến về phía họ. Cô mở miệng rồi ngậm lại. Chắc là Sophie. Cô mong cô gái kia sẽ biết đường chạy trước khi Nate đâm dao tới.

"Thôi nào," anh nói với Tessa. "Em mè nheo nào có ích gì. Ông Chủ sẽ không làm đau em đâu…"

"Anh đừng chắc," Tessa nói. Cái người đằng sau Nate đã sắp tới nơi rồi. Có gì đó trắng và lấp lóa trong tay người kia. Tessa cố lắm mới nhìn thẳng vào mặt Nate được.

"Anh chắc." Anh có vẻ sốt ruột. "Anh không ngốc, Tessa…"

Người ta lao tới. Cái vật màu trắng lấp lóa giơ trên đầu Nate và đập mạnh xuống. Nate nhào về trước và đổ sập xuống nền nhà. Con dao lăn khỏi tay anh khi anh ngã xuống thảm và nằm im, máu nhuộm đỏ mái tóc vàng.

Tessa ngước lên. Trong bóng tối, cô thấy Jessamine đứng đó với vẻ bực bội lộ rõ trên mặt. Cái đèn vỡ vẫn nắm chắc trong tay trái cô nàng.

"Có lẽ không ngốc," cô nàng đá vào người Nate. "Nhưng không phải lúc khôn nhất."

Tessa trố mắt. "Jessamine à?"

Jessamine ngước lên. Cổ áo bị rách, mái tóc xổ ra và có vết thêm trên má phải. Cô nàng vứt cái đèn xuống và nó suýt rơi vào đầu Nate lần nữa. Cô nàng nói, "Mình chắc bồ đang nhìn thấy mình đấy. Dù sao chúng cũng không cần mình."

"Cô Gray! Cô Lovelace!" Sophie vừa thở hổn hển vừa chạy tới. Cô ấy đang cầm cái khóa sắt mở cửa Đất Thánh. Cô ấy nhìn Nate và há hốc miệng. "Anh ta ổn không?"

"Ồ, ai thèm quan tâm chứ?" Jessamine nói và cúi xuống nhặt con dao Nate làm rơi. "Ai bảo anh ta dám nói dối! Anh ta nói dối tôi! Tôi đã tưởng…" Mặt cô nàng đỏ lựng. "Ồ, giờ không quan trọng nữa rồi." Cô nàng đứng thẳng và quay lại hất hàm nhìn Sophie. "Giờ, đừng có đứng đực ra đó, Sophie. Ra mở cửa Đất Thánh trước khi có Chúa mới biết cái gì đang đuổi theo và cố giết chúng ta nào."

***

"Will." Jem dừng lại bên cạnh bạn, cố giấu sự thật rằng anh cần thở một chút. "Chúng ta phải về Học Viện càng sớm càng tốt."

"Tôi không tranh cãi gì về vấn đề này." Will hứng thú nhìn Jem; Jem tự hỏi liệu mặt anh có đỏ và nóng như anh sợ không. Anh đã dùng rất nhiều thuốc trước khi rời Học Viện, và hiệu quả của nó đang tan đi nhanh hơn dự kiến; vào những lúc khác nếu nhận ra điều này sẽ khiến Jem lo lắng. Nhưng giờ anh gạt nó sang bên.

"Bồ nghĩ Mortmain muốn chúng ta giết bà Dark không?" anh hỏi, chủ yếu vì anh cần chút thời gian hít thở trước khi leo lên xe ngựa.

Will mở áo khoác và lục túi áo. "Chắc vậy," anh lơ đãng nói, "nhưng chắc ông ta vẫn muốn chúng ta và bà ta giết chết nhau. Rõ ràng ông ta muốn de Quincey chết và quyết định lợi dụng Nephilim làm sát thủ cho mình." Will rút con dao gấp trong túi áo trong và nhìn với vẻ thỏa mãn. "Một con ngựa," anh nhận xét, "sẽ nhanh hơn cả một cỗ xe."

Jem cầm cái lồng chặt hơn. Con mèo xám đằng sau chấn song sắt nhìn quanh bằng đôi mắt vàng tràn ngập hứng thú. "Làm ơn nói với tôi rằng bồ không định làm điều tôi nghĩ nhé, Will."

Will mở dao và nhìn cỗ xe. "Giờ không nên dây dưa nữa, James. Và Xanthos thừa sức kéo cỗ xe chỉ chở mình bồ."

Jem tranh cãi nhưng cái lồng nặng và cảm giác kiệt sức đã khiến anh không nghĩ ra gì. "Bồ định làm gì với con dao đó? Bồ không định giết ngựa chứ?"

"Tất nhiên không." Will giơ dao và bắt đầu cắt bộ cương của Ballios, con ngựa yêu thích của anh.

"À," Jem nói. "Hiểu rồi. Bồ sẽ cưỡi ngựa đi như Dick Turphin và bỏ tôi lại. Bồ bị điên sao?"

"Một người phải ở lại trông mèo." Bộ cương rời ra và Will nhảy lên lưng Ballios.

"Nhưng…" Giờ Jem thật sự hoảng và anh liền bỏ cái lồng xuống. "Will, bồ không thể…"

Nhưng đã quá muộn. Will thúc Ballios và con ngựa lồng lên và lao ra cổng với Will rạp mình trên đó. Jem dám thề bạn mình đang cười. Con ngựa và người cưỡi nó biến mất sau cánh cổng.

Chương 19: Boadicea

Hãy cho ta hơi thở ngọt ngào đầu tiên của nàng
Để nàng là của ta mãi mãi
Như cha mẹ chúng ta đã định

- Bá tước Alfred Tennyson, Maud

Khi cánh cửa Đất Thánh đóng lại, Tessa tò mò nhìn quanh. Căn phòng tối hơn hồi cô vào gặp Camille. Không còn những cây nến bập bùng trên giá mà chỉ có ánh đèn phù thủy hắt hiu từ những giá cắm trên tường. Bức tượng thiên thần vẫn khóc trên đài phun nước. Không khí lạnh thấu xương và cô rùng mình.

Sophie đã bỏ chìa khóa vào túi và lo lắng. "Vậy chúng ta tới nơi rồi," cô ấy nói. "Trong này lạnh quá."

"Chắc chắn chúng ta không ở đây lâu đâu," Jessamine nói. Cô nàng vẫn cầm con dao của Nate, giờ sáng loáng trong tay cô nàng. "Có người sẽ trở về cứu chúng ta. Will, hoặc Charlotte…"

"Và thấy Học Viện toàn người máy," Tessa nhắc nhở. "Cùng Mortmain." Cô rùng mình. "Mình không chắc chuyện sẽ đơn giản như bồ nói."

Jessamine lạnh lùng nhìn Tessa. "Bồ đừng đổ lỗi cho tôi. Nếu không vì bồ, chúng ta cũng chẳng rơi vào rắc rối này."

Sophie chuyển ra đứng giữa các hàng cột lớn và trông nhỏ bé vô cùng. Giọng cô ấy vang giữa những bức tường đá. "Cô nên ăn nói lễ độ chút."

Jessamine đang ngồi trên rìa đài phun nước rồi đứng lại và nhíu mày. Cô nàng phủi váy giờ hơi ướt với vẻ cực kì ngứa mắt. "Có lẽ không, nhưng tôi chỉ nói sự thật. Lí do Ông Chủ đến đây là vì Tessa."

"Mình đã bảo với Charlotte rằng tất cả là lỗi của mình." Tessa nói khẽ. "Mình đã bảo chị ấy cho mình đi, nhưng chị ấy không nghe."

Jessamine hất tóc. "Charlotte và Henry đều mềm yếu. Và Will - Will nghĩ anh ấy là Galahad. Muốn cứu mọi người. Chẳng ai thực tế hết."

"Có lẽ," Tessa nói, "nếu bồ được quyền quyết định…"

"Bồ sẽ cuốn gói khỏi đây," Jessamine nói và khịt mũi. Thấy Sophie nhìn mình, cô nàng bổ sung. "Ồ thật sao! Đừng bĩu môi làm gì, Sophie. Agatha và Thomas sẽ còn sống nếu tôi là người chỉ huy, đúng không?"

Sophie trắng bệch mặt, vết sẹo nổi rõ trên má như một vết tát. "Thomas chết sao?"

Jessamine có vẻ đã biết mình mắc lỗi. "Tôi không có ý đó."

Tessa gườm gườm nhìn cô. "Jessamine, có chuyện gì thế? Mình thấy bồ bị thương…"

"Và mấy người chẳng thèm giúp," Jessamine nói và lại ngồi xuống, cô nàng quên khuấy nỗi lo về cái váy ướt. "Mình bất tỉnh… và khi tỉnh lại, mình thấy tất cả đều đã bỏ chạy, trừ Thomas. Mortmain cũng đi, nhưng lũ người máy vẫn ở đó. Một con bắt đầu tiến tới, và mình tìm cái dù, nhưng nó đã hỏng. Thomas bị lũ khác bao vây. Mình chạy tới chỗ cậu ấy, nhưng cậu ấy bảo mình chạy, vậy nên… mình chạy." Cô nàng ngang ngạnh vênh cằm lên.

Sophie trừng mắt. "Cô để cậu ấy ở đó? Một mình?"

Jessamine đặt dao xuống gây nên tiếng lanh canh chói tai. "Tôi là một tiểu thư đó, Sophie. Một người phải hi sinh mạnh mình vì sự an toàn của một tiểu thư."

"Vớ vẩn!" Sophie nắm chặt tay lại. "Cô là Thợ Săn Bóng Tối! Và Thomas là người phàm! Cô có thể giúp cậu ấy! Cô không thể… cô là đồ ích kỉ! Và… và tệ bạc!"

Jessamine há hốc miệng nhìn Sophie. "Sao chị dám nói với tôi như thế…"

Cô nàng ngừng lại khi cửa Đất Thánh vang lên tiếng người đập cửa. Nó lại vang lên, và một giọng nói quen thuộc gọi tên họ. "Tessa! Sophie! Will đây!"

"Ôi, tạ ơn Chúa," Jessamine nói - rõ ràng mừng vì không phải tiếp tục nói chuyện với Sophie - và vội ra cửa. "Will! Jessamine đây! Em cũng ở đây!"

"Tất cả ổn chứ?" Will có vẻ căng thẳng khiến ngực Tessa quặn lại. "Có chuyện gì thế? Bọn anh chạy vội từ Highgate về đây. Anh thấy cửa Học Viện mở. Nhân danh Thiên Thần, Mortmain vào đây thế nào vậy?"

"Không hiểu sao ông ta vượt qua kết giới," Jessamine cay cú nói và với lấy tay cửa. "Em không biết bằng cách nào."

"Giờ không quan trọng nữa rồi. Ông ta chết rồi. Lũ người máy đã bị phá hỏng."

Will đang trấn an - nhưng Tessa không thấy an lòng. Cô quay lại nhìn Sophie, người đang nhíu mày nhìn cửa, đôi môi khẽ chuyển động như đang lầm bầm gì đó. Tessa nhớ ra Sophie có Tâm Nhãn - Charlotte đã nói vậy. Tessa đột nhiên thấy cảm giác bất an dâng lên như một con sóng trào.

"Jessamine," cô gọi. "Jessamine, đừng mở cửa…"

Nhưng đã quá muộn. Cánh cửa mở toang. Và đứng ở ngưỡng cửa là Mortmain cùng đám người máy.

***

Đội ơn Thiên Thần đã cho họ phép che mờ, Will nghĩ. Hình ảnh cậu con trai cưỡi ngựa ô phi rầm rập trên đường Farrington thường sẽ khiến những con người sống của* khu đô thị đông đúc như Luân Đôn phải trố mắt. Nhưng khi con ngựa phi nước đại

làm tung bụi đất trên khắp các con phố, chẳng ai buồn quay đầu hay chớp mắt nhìn. Nhưng dù họ không thấy anh, nhưng họ vẫn có lí do để tránh đường của anh, chẳng hạn như bị rơi kính, hay bước sang bên để tránh vũng nước tù, để không bị dẫm chết.

Từ Highgate tới Học Viện khoảng năm dặm; nếu đi xe ngựa sẽ mất khoảng bốn mươi lăm phút. Will và Balios chỉ mất hai mươi phút trở về, dù con ngựa thở dốc và toát mồ hôi khi Will thúc nó qua Học Viện và tới thềm.

Tim anh ngay lập tức quặn lại. Cửa đã mở rộng như đang chào đón màn đêm. Luật Hiệp Ước đặc biệt cấm Học Viện để cửa mở. Anh đã đúng; có chuyện cực kì không ổn.

Anh xuống khỏi lưng ngựa, chạy huỳnh huỵch trên con đường rải sỏi. Anh tìm cách để buộc con ngựa lại nhưng đã cắt cương rồi còn đâu. Hơn nữa, Balios có vẻ muốn đớp anh. Anh nhún vai và chạy lên.

***

Jessamine há hốc miệng và nhảy lùi lại khi Mortmain bước vào phòng. Sophie hét lên và trốn sau một cây cột. Tessa choáng tới độ không nhúc nhích nổi. Bốn người máy, với gương mặt sáng như tấm mặt nạ, đi hai bên Mortmain và nhìn thẳng.

Đằng sau Mortmain là Nate. Đầu anh bị băng bó. Gấu áo Nate bị xé rách. Anh dành cho Jessamine ánh mắt nảy lửa.

"Con điếm ngu ngốc," anh gầm ghè rồi tiến tới.

"Nathaniel." Mortmain quát và Nate đứng sựng lại. "Giờ không phải lúc cho cậu trả thù. Giờ tôi cần một thứ nữa từ cậu; cậu biết nó là gì. Lấy đi."

Nate lưỡng lự. Anh đang nhìn Jessamine như mèo nhìn chuột.

"Nathaniel. Tới kho vũ khí. Ngay."

Nate không nhìn Jessie nữa. Anh thoáng nhìn Tessa và vẻ giận dữ ở anh mềm đi thành chế giễu. Rồi anh quay gót và bước khỏi phòng; hai người máy đi theo.

Cánh cửa đóng lại và Mortmain cười hài lòng. "Hai cô," ông ta nhìn Sophie và Jessamine rồi nói, "cút."

"Không." Sophie nói lí nhí nhưng cứng cỏi khiến Tessa ngạc nhiên. Jessamine cũng không định bỏ đi. "Chúng tôi sẽ không đi nếu không có Tessa."

Mortmain nhún vai. "Tốt thôi." Ông ta ra lệnh cho đám người máy. "Hai cô gái," ông ta nói. "Thợ Săn Bóng Tối và con hầu gái. Giết cả hai."

Ông ta búng ngón tay và hai người máy xông lên. Chúng đi như chuột, Jessamine quay đầu bỏ chạy, nhưng chỉ được vài bước đã bị chúng tóm lấy và nhấc bổng lên. Sophie chạy giữa các hàng cột như Bạch Tuyết chạy trong rừng, nhưng cũng chẳng ích gì. Người máy thứ hai đã tóm lấy cô ấy và ấn rịt xuống đất, kệ cho cô gào thét. Ngược lại, Jessamine cực kì im lìm; người máy kia đã bịt miệng cô và ôm chặt lấy thắt lưng cô, những ngón tay bấu rất chặt. Cô vùng vẫy trong không khí như một tay tội phạm trên giá treo cổ.

Tessa nghe thấy tiếng mình thoát ra khỏi cổ họng như thể tiếng một người lạ. " Dừng lại. Làm ơn dừng lại đi!"

Sophie đã thoát khỏi người máy và đang bò bằng chân và đầu gối trên sàn. Nó vươn tay tóm lấy cô và giật ngược lại, tạp dề của cô ấy bị xé toạc trong lúc cô ấy thổn thức khóc.

"Làm ơn," Tessa nhắc lại và nhìn thẳng vào Mortmain.

"Cô có thể dừng tất cả lại mà, cô Gray," ông ta nói. "Hãy hứa là sẽ không bỏ chạy." Đôi mắt ông ta bừng cháy khi ông ta nhìn cô. "Rồi tôi sẽ thả họ."

Đôi mắt Jessamine ngập tràn ý cầu xin Tessa. Tạo vật kia đã nắm Sophie nhấc lên.

"Tôi sẽ không chạy," Tessa nói. "Tôi hứa. Thả họ ra đi."

Mortmain không nói gì một hồi lâu. "Bọn bay nghe rồi đấy," Mortmain nói với hai cỗ máy. "Đưa các cô gái kia ra khỏi phòng, xuống nhà. Đừng làm hại họ." Ông ta cười mỉm. "Để cô Gray ở lại đây với ta."

***

Dù chưa bước chân qua cửa trước, Will đã cảm thấy một chuyện kinh khủng gì đó vừa xảy ra ở đay. Lần đầu tiên anh có cảm giác này là khi mười hai tuổi, khi cầm cái hộp vỡ ấy - nhưng anh không thể tưởng tượng sẽ lại có cảm giác đó khi chạy vào Học Viện.

Anh thấy thi thể của Agatha ngay khi bước qua ngưỡng cửa. Bà nằm đó, đôi mắt vô hồn trợn trừng nhìn trần nhà, cái váy xám xịt đẫm máu. Cảm giác giận dữ không khống chế nổi ào lên trong Will, khiến anh choáng váng. Anh cắn môi thật mạnh rồi cúi xuống vuốt mắt bà rồi mới đứng thẳng và nhìn quanh.

Dấu hiệu của trận hỗn chiến xuất hiện ở mọi nơi - những mảnh kim loại, những miếng bánh răng bị gãy hỏng, những vệt máu hòa cùng vũng dầu. Khi Will tiến tới cầu thang, anh giẫm phải cây dù hỏng của Jessamine. Anh nghiến răng và tiến lên.

Và nằm ở bậc cầu thang cuối cùng là Thomas đang nhắm mắt bất động giữa một vũng máu đang dần lan rộng. Thanh kiếm nằm hơi cách cậu một chút; lưỡi kiếm bị mẻ như thể cậu dùng nó để chém đá. Những mảnh kim loại lởm chởm thòi ra từ ngực cậu. Khi ngồi xuống cạnh cậu, Will thấy nó hơi giống một cái lưỡi cưa, hoặc một mảnh linh kiện máy móc gì đó lớn hơn.

Will thấy cổ họng khô khốc. Anh nếm thấy vị của máu và giận dữ. Anh hiếm khi khóc thương trong một trận chiến; anh để dành mọi cảm xúc cho sau đó - những cảm xúc anh học cách chôn vùi để không còn phải cảm nhận chúng nữa. Anh đã chôn sâu chúng từ năm mười hai tuổi. Ngực anh quặn đau, nhưng giọng nói vẫn vững vàng. "Xin chào và tạm biệt, Thomas," anh nói và vuốt mắt cậu con trai kia. "Ave…"

Một bàn tay giơ lên và nắm cổ tay anh. Will ngơ ngẩn nhìn xuống và thấy mi mắt của Thomas khẽ động để lộ đôi tròng mắt nâu. "Em," cậu nói rõ ràng hết mức có thể, "không phải Thợ Săn Bóng Tối."

"Em đã bảo vệ Học Viện," Will nói. "Em đã thay thế bọn anh."

"Không." Thomas nhắm mắt như đã kiệt sức. Ngực cậu gần như không phập phồng nữa; áo cậu gần chuyển sang màu đỏ sậm của máu. "Nếu là anh, anh đã đuổi cô chúng đi rồi."

"Thomas," Will thì thầm. Anh muốn nói, Im nào, em sẽ ổn khi những người khác về. Nhưng Thomas chắc chắn không ổn. Cậu ấy là người; không một chữ rune trị thương nào có thể giúp cậu. Will ước Jem ở đây thế chỗ cho anh. Người ta sẽ muốn thấy Jem trong phút lâm chung. Jem có thể khiến người ta cảm thấy mọi thứ đều ổn, trong khi Will nghi ngờ trong một vài trường hợp, sự có mặt của anh càng khiến chuyện càng thêm tệ.

"Cô ấy còn sống," Thomas không hề mở mắt.

"Sao cơ?" Will sững sờ.

"Người anh trở về tìm ấy. Chị ấy. Tessa. Chị ấy đi cùng Sophie." Thomas nói như thể đó là sự thật rõ ràng rằng Will sẽ trở lại vì Tessa. Cậu ho ra một búng* máu. Cậu không buồn để tâm. "Chăm sóc Sophie nhé Will. Sophie là…"

Nhưng Will chẳng còn biết Sophie là gì, vì tay Thomas đột nhiên buông xuống nền nhà vang cái thịch. Will rụt tay lại. Anh đã chứng kiến quá nhiều cái chết và anh biết thời khắc của Thomas đã tới. Anh không cần vuốt mắt cho cậu nữa; cậu đã nhắm mắt rồi. "Vậy ngủ đi," anh nói, không biết lời nói của mình tới từ đâu, "hỡi người hầu tốt bụng và trung thành của Nephilim. Và cảm ơn cậu."

Tuy lời nói chưa thể thổ lộ hết nỗi lòng anh, Will loạng choạng đứng dậy và lao vội lên cầu thang.

***

Cánh cửa đóng lại sau lưng hai người máy; Đất Thánh hoàn toàn im lìm. Tessa nghe thấy tiếng nước róc rách vang tới từ cái đài phun nước.

Mortmain đứng yên tĩnh quan sát cô. Tessa thấy vẻ ngoài của ông ta chẳng hề đáng sợ. Một người đàn ông bình thường, nhỏ bé với mái tóc đen đã ngả màu muối tiêu ở hai bên thái dương và đôi mắt nhạt tới kì lạ. "Cô Gray," ông ta nói, "tôi đã mong chúng ta sẽ gặp nhau lần đầu tiên trong một hoàn cảnh làm hài lòng đôi bên."

Tessa cay mắt. Cô nói. "Ông là gì? Pháp sư ư?"

Ông ta nhếch môi, nhưng đó không phải một nụ cười thật sự. "Chỉ là người mà thôi, cô Gray ạ."

"Nhưng ông biết làm phép," cô nói. "Ông giả giọng Will…"

"Ai cũng có thể học cách bắt chước giọng kẻ khác, nếu được dạy dỗ tử tế," ông ta nói. "Một trò dễ như trở bàn tay ấy mà. Nhưng không ai tính được tới chuyện đó, hay ít nhất các Thợ Săn Bóng Tối không nghĩ tới. Họ tin con người chẳng giỏi giang gì."

"Không phải," Tessa thì thào.

Ông ta bĩu môi. "Cô yêu kẻ thù trời sinh của mình nhanh vậy. Chúng tôi sẽ nhanh chóng giúp cô giũ bỏ tình cảm đó." Ông ta tiến tới và Tessa vội thối lui. "Tôi sẽ không làm hại cô," ông ta nói. "Tôi chỉ muốn cho cô xem cái này." Ông ta cho tay vào túi áo và rút ra một cái đồng hồ bằng vàng đẹp đẽ được đeo trên sợi dây chuyền dầy dặn.

Ông ta muốn biết giờ ư? Tessa tự nhiên muốn cười. Cô cố kìm lại.

Ông ta giơ cái đồng hồ ra. "Cô Gray," ông ta*, "làm ơn nhận lấy."

Cô trơ mắt nhìn. "Tôi không muốn."

Ông ta lại tiến tới. Tessa lùi tới khi lưng váy chạm vào gờ đài phun nước. "Cô Gray, hãy nhận chiếc đồng hồ."

Tessa lắc đầu.

"Cầm," ông ta nói. "Hoặc tôi sẽ ra lệnh cho đám người máy bóp cổ hai cô bạn của cô tới chết. Tôi chỉ cần ra cửa và gọi chúng. Cô chọn đi."

Dịch mật trào lên cổ cô. Cô nhìn cái đồng hồ ông ta giơ ra đang treo tòng teng trên sợi dây chuyền. Trông nó hoàn toàn vô hại. Các kim đồng hồ đã không còn quay, thời gian như đóng băng ở nửa đêm. Chữ viết tắt J.T.S được khắc tinh tế ở mặt sau.

"Vì sao?" cô nói khẽ. "Sao ông muốn tôi nhận nó?"

"Vì tôi muốn cô Biến Hình," Mortmain nói.

Tessa ngẩng phắt lên. Cô ngờ vực nhìn ông ta. "Cái gì?"

"Đồng hồ này từng thuộc về một người," ông ta nói. "Một người tôi rất muốn gặp lại." Giọng ông ta bình lặng, nhưng tựa như chứa sóng ngầm, một cảm giác đói khát khiến Tessa sợ đến quên cả giận dữ. "Tôi biết Chị Em Hắc Ám đã dạy cô những gì. Tôi biết cô đã rõ về khả năng của mình. Trên thế giới này chỉ có cô mới có quyền năng đó. Tôi biết vì chính tôi tạo ra cô."

"Ông tạo ra tôi?" Tessa nói. "Ý ông là… ông không thể là bố tôi…"

"Bố cô?" Mortmain cười cụt lủn. "Tôi là người chứ không phải cư dân Thế Giới Ngầm. Tôi không có chút máu quỷ là người* và cũng không kết giao với quỷ. Chúng ta không có quan hệ máu mủ gì, thưa cô Gray. Nhưng nếu không có tôi, cô đã chẳng có mặt trên thế giới này."

"Tôi không hiểu." Tesa thì thầm.

"Cô không cần hiểu." Mortmain rõ ràng đang nôn nóng. "Cô cần làm điều tôi bảo. Và tôi muốn cô Biến Hình. Ngay."

Cô đột nhiên có cảm giác như khi đứng trước Chị Em Hắc ÁM. Cô sợ sệt và hoảng loạn, tim đập thình thịch khi bị yêu cầu tiến tới một phần trong chính con người cô nhưng lại khiến cô e dè. Cô sợ phải buông mình vào bóng tối, vào cái cảm giác hư vô giữa mình và người khác. Ông ta nói thì nghe dễ lắm - cô chỉ việc vươn tay và cầm lấy cái đồng hồ, để tròng vào mình lớp da của người khác như cô từng làm, nhưng không được phép lựa chọn.

Cô nhìn xuống, tránh cái nhìn soi mói của Mortmain, và thấy gì đó lấp lánh trên thành đài phun nước ngay đằng sau. Cô tưởng là nước, nhưng không phải. Lúc đó cô nói mà không kịp suy nghĩ.

"Không."

Mortmain nheo mắt. "Cái gì?"

"Tôi bảo không." Tessa thấy như mình vừa thoát xác, và đang thấy mình đối mặt với Mortmain như nhìn một người lạ. "Tôi sẽ không làm. Trừ khi ông cho tôi biết ông tạo ra tôi là sao? Sao tôi lại ra thế này? Vì sao ông cần khả năng của tôi đến vậy? Ông muốn buộc tôi làm gì? Ông không đơn giản là tạo ra một đội quan quái vật. Tôi hiểu mà. Tôi không ngu như anh mình đâu."

Mortmain nhét cái đồng hồ vào túi. Gương mặt ông ta cau có xấu xí. "Không," ông ta nói. "Cô không ngốc như anh mình. Cậu ta ngốc và hèn hạ. Còn cô là con ngốc có chút dũng cảm. Nhưng nó chẳng giúp gì cho cô đâu. Và bạn cô sẽ phải trả giá giùm cô. Trong khi cô giương mắt nhìn." Ông ta quay gót và bước ra cửa.

Tessa cúi xuống cầm cái vật sáng lấp lánh đằng sau. Đó là con dao Jessamine đặt ở đó, lưỡi dao sáng loáng dưới ánh đèn phù thủy của Đất Thánh. "Dừng lại," cô thét. "Ông Mortmain. Dừng lại."

Ông ta quay người và thấy cô cầm dao. Vẻ vừa hứng thú vừa buồn bực hiện lên trên gương mặt ông ta. "Thật sao cô Gray," ông ta nói. "Cô thật tình nghĩ cô có thể làm hại tôi bằng cái đó sao? Cô thực sự nghĩ tôi không có gì phòng thân sao?" Ông ta hơi kéo áo khoác và cô thấy khẩu súng lục sáng lên trên thắt lưng ông ta.

"Tôi không nghĩ mình làm gì được ông," cô nói. Nhưng cô quay dao lại với mũi dao chĩa thẳng vào ngực mình. "Nhưng chỉ cần ông bước ra cửa thêm một bước nữa thôi, tôi thề với ông, tôi sẽ đâm con dao này xuyên qua tim tôi.

***

Phải mất rất lâu Jem mới nối lại xong bộ cương ngựa và tới khi anh đi qua cổng Học Viện và thắng con Xanthos lại ở chân thềm thì mặt trăng đã lên quá cao.

Balios đang tự do ở đó và có vẻ kiệt sức. Will hẳn đã phi như điên dại, Jem nghĩ, nhưng ít nhất cậu ấy cũng đến nơi an toàn. Điều này cho anh chút an tâm sau khi hoảng hốt thấy cánh cửa Học Viện mở rộng. Nó cho anh cảm giác khó chịu như khi nhìn một khuôn mặt thiếu mắt hay bầu trời không có sao. Nó đơn giản là không nên như vậy.

Jem cất giọng. "Will?" anh gọi. "Will, bồ nghe thấy tôi không?" Khi không có tiếng đáp, anh nhảy xuống khỏi ghế xà ích và kéo cây gậy xuống theo. Anh hơi tì lên đó. Cổ tay anh bắt đầu đau khiến anh lo lắng. Khi tác dụng của bột quỷ tan đi, anh thường thấy các khớp xương từ từ ê buốt tới khi toàn cơ thể nóng như bị thiêu. Nhưng giờ anh không thể chịu được cơn đau đó. Anh còn phải nghĩ tới Will và Tessa. Anh không thể quên hình ảnh cô trền thềm, nhìn anh trong khi anh nói những từ cổ xưa đó. Cô có vẻ rất lo, và ý nghĩ rằng cô có thể đang lo cho anh khiến một niềm vui bất chợt dâng lên trong anh.

Anh quay người định bước lên thềm và dừng lại. Ai đó đang bước xuống. Không phải một người - mà là một đám đông. Họ đứng ngược với ánh sáng Học Viện, và anh đứng chớp mắt nhìn họ một lúc mà chỉ thấy những bóng đen. Một vài có vẻ bị tật.

"Jem!" Một giọng quen thuộc buồn bã vang lên.

Jessamine.

Kích động, Jem vội chạy lên thềm rồi dừng lại. Trước mặt anh là Nathaniel Gray với cái áo rách lốm đốm máu. Đầu anh ta quấn băng đẫm máu ở thái dương bên phải. Anh ta có vẻ buồn bã.

"Jem!" Jessamine hét lên. "Nate nói dối. Hắn cùng phe với Mortmain - Mortmain là Ông Chủ, chứ không phải de Quincey…"

Nathaniel quát lên với người máy đằng sau. "Bịt mồm nó lại." Cánh tay kim loại của nó ôm chặt Jessamine, khiến cô nàng im lặng, gương mặt trắng bệch vì đau đớn. Cô nàng đảo mắt về phía người máy bên phải Nathaniel. Jem nhìn theo và thấy nó đang cầm cái hộp Pyxis bằng vàng trong tay.

Thấy vẻ mặt anh, Nate cười. "Không một sinh vật nào, trừ Thợ Săn Bóng Tối có thể chạm vào nó," anh ta nói. "Nhưng người máy không được coi là sinh vật."

"Đây là mục đích của toàn bộ chuyện này sao?" Jem sửng sốt. "Pyxis? Anh dùng nó làm gì chứ?"

"Chủ nhân của tôi cần năng lượng quỷ và ngài sẽ có nó," Nate long trọng tuyên bố. "Và ngài sẽ không thể quên tôi đã dâng nó cho ngài."

Jem lắc đầu. "Vậy rồi ông ta sẽ cho anh cái gì nào? Anh phản bội em mình để đổi lấy cái gì? Ba mươi đồng bạc chăng?"

Nate cau có và trong một lát, Jem nghĩ anh có thể nhìn qua cái mặt nạ đẹp mã để thấy cái thật sự ẩn bên dưới - gì đó hiểm ác và ghê tởm khiến Jem muốn tránh xa. "Thứ đó," anh ta nói, "không phải em gái tôi."

"Thật không khó để tin," Jem chẳng thèm giấu sự căm ghét, "rằng anh và Tessa chẳng có chung lấy một giọt máu nào, đúng ko*? Cô ấy tốt hơn anh rất nhiều."

Nathaniel nheo mắt. "Nó chẳng liên quan tới tôi. Nó thuộc về Mortmain."

"Tôi không biết Mortmain hứa gì với anh," Jem nói, "nhưng tôi có thể thề nếu anh làm hại Jessamine hay Sophie - và nếu anh dám mang Pyxis đi - Clave sẽ săn lùng và giết anh."

Nathaniel chậm rãi lắc đầu. "Cậu không hiểu đâu," anh ta nói. "Không một nephilim nào hiểu được. Các cậu chỉ có thể giữ mạng cho tôi là cùng. Nhưng Ông Chủ sẽ cho tôi cuộc sống vĩnh cửu." Anh ta quay sang người máy bên trái đang cầm hộp Pyxis. "Giết hắn," anh ta nói.

Người máy lao tới. Nó nhanh hơn đám người máy Jem đã gặp trên cầu Blackfriars. Anh chỉ kịp bấm cho con dao ở cuối cây gậy bật lên và giơ cao trước khi thứ đó lao tới. Nó rít lên như một con tàu đang phanh lại khi Jem đâm dao vào ngực và xẻ đôi lớp da kim loại của nó. Nó tránh ra và trên người nảy lên những tia lửa đỏ.

Nate, bị dính lửa, liền la lên và nhảy lùi lại, dập đám lửa đang đốt vài lỗ trên quần áo anh ta. Jem nhân cơ hội nhảy lên hai bậc cầu thang và đập vào lưng Nate bằng sống dao, khiến anh ta khuỵu xuống. Nate quay lại tìm người máy bảo vệ mình, nhưng nó đang lảo đảo đi trên cầu thang, những đốm lửa đỏ ào ra từ ngực nó; rõ ràng Jem đã làm hỏng bộ phận máy trung tâ, của nó rồi. Người máy đang giữ Pyxis đứng im, rõ ràng Nate không phải ưu tiên hàng đầu của nó.

"Bỏ xuống!" Nate hét lên với những người máy đang giữ Sophie và Jessamine. "Giết thằng Thợ Săn Bóng Tối kia! Giết hắn, nghe chưa?"

***

Jessamine và Sophie, được thả ra, nhanh chóng thở dốc trên đất nhưng chắc chắn còn sống. Sự an tâm của Jem chẳng tồn tại đầy gang, khi hai người máy khác lao tới với tốc độ nhanh khó tưởng. Anh dùng cây gậy đánh vào một con. Nó nhảy lùi lại ra khỏi tầm gậy còn con khác giơ tay - không hẳn là tay mà là một khối kim loại vuông vức với rìa lởm chởm như cái cưa…

Một tiếng hét vang lên sau Jem, và Henry cầm thanh đao lớn lao tới. Anh ấy vung mạnh, chém bay cánh tay đang giơ lên của người máy kia. Cánh tay trượt đi trên nền đá đến tóe lửa và phát ra tiếng xì xì trước khi bùng cháy.

"Jem!" Charlotte hét lên cảnh báo, Jem quay lại và thấy người máy thứ hai đang tiến tới từ đằng sau. Anh cắt cổ nó, để lộ đám ống đồng bên trong, trong khi Charlotte cứa đầu gối nó bằng sợi roi. Nó rít lên the thé và đổ gục xuống đất. Charlotte, gương mặt trắng xanh cau lại, quất roi xuống lần nữa, trong khi Jem quay lại nhìn Henry với mái tóc đỏ đang lau mồ hôi trán và hạ dao xuống. Người máy anh ấy vừa tấn công giờ chỉ còn là một đống sắt vụn trên đất.

Một vài mảnh vụn của đám người máy rải rác trên trảng sân, một vài còn đang bốc cháy, khiến nơi này như một cánh đồng sao xa. Jessamine và Sophie đang bấu víu vào nhau; Jessamine đỡ cô gái kia. Cổ Sophie tím bầm. Jessamine nhìn Jem. Anh nghĩ có lẽ đây là lần đầu tiên cô nàng có vẻ mừng khi thấy anh.

"Nathaniel chạy mất rồi," cô nói. "Hắn biến mất cùng một người máy nữa… và Pyxis."

"Chị không hiểu," gương mặt dính máu của Charlotte lộ vẻ choáng váng. "Anh trai Tessa…"

"Anh ta nói dối từ đầu đến cuối," Jessamine nói. "Anh tà lừa mọi người đi đuổi theo ma cà rồng để rảnh tay làm việc khác."

"Chúa ơi," Charlotte nói. "Vậy de Quincey không nói dối…" Chị lắc đầu như để tỉnh táo. "Khi bọn chị tới nhà hắn ở Chelsea, bọn chị thấy hắn ở đó cùng tầm sáu bảy ma cà rồng khác - rõ ràng không phải một trăm như Nathaniel nói, và không có một người máy nào ở đó hết. Benedict giết chết de Quincey, nhưng trước đó hắn cười vào mặt bọn chị vì gọi hắn là Ông Chủ… nói bọn chị đã bị Mortmain lừa. Mortmain. Vậy mà chị cứ nghĩ ông ta chỉ là… chỉ là người phàm."

Henry ngồi trên bậc thềm và ném cây đao xuống. "Quả là một thảm họa."

"Will," Charlotte bối rối nói như đang mơ. "Và Tessa. Họ đâu rồi?"

"Tessa ở trong Đất Thánh. Với Mortmain, Will…" Jessamine lắc đầu. "Em không biết anh ấy ở đây."

"Cậu ấy ở trong," Jem nói và đưa mắt nhìn Học Viện. Anh nhớ lại giấc mơ lúc bị trúng độc - Học Viện bốc cháy, khói bốc lên bầu trời Luân Đôn và đám người máy đi lại giữa các tòa nhà như những con nhện xấu xí. "Chắc cậu ấy đi tìm Tessa."

***

Gương mặt Mortmain không còn chút sắc huyết. "Cô làm gì thế?" ông ta sải bước tới.

Tessa ấn dao vào ngực. Cảm giác đau đột ngột tới, máu ứa ra ngực áo. "Không được tới gần."

Mortmain dừng lại, gương mặt cau có. "Sao cô nghĩ tôi quan tâm tới sự sống chết của cô hả cô Gray?"

"Vì ông tạo ra tôi," Tessa nói. "Dù vì lí do gì, ông cũng muốn tôi sống. Ông quan tâm đến tôi nên không muốn Chị Em Hắc Ám khiến tôi chịu thương tật vĩnh viễn. Ông nghĩ tôi cực kì quan trọng với ông. Nhưng cái ông cần không phải bản thân tôi mà là quyền năng của tôi." Cô cảm thấy dòng máu nóng ấm đang chảy xuống nhưng cái đau chẳng là gì so với cảm giác thỏa mãn được nhìn thấy vẻ sợ hãi trên gương mặt Mortmain.

Ông ta nghiến răng nói. "Cô muốn gì?"

"Không. Là ông muốn gì mới đúng. Nói đi. Nói vì sao ông tạo ra tôi. Bố mẹ đẻ của tôi là ai. Mẹ tôi có phải mẹ đẻ không? Còn bố tôi, bố tôi nữa?"

Mortmain cười khốn khổ. "Cô hỏi sai rồi, cô Gray."

"Tôi là gì… tôi là gì, và Nate chỉ là người sao? Vì sao anh ấy không giống tôi?"

"Nathaniel chỉ có chung nửa dòng máu với cô thôi. Cậu ta chỉ là người, mà cũng chẳng làm người cho ra hồn. Cô không phải thương hại cậu ta."

"Vậy…" Tessa dừng lại. Tim cô đang đập thình thịch. "Mẹ tôi không thể là quỷ được," cô bình tĩnh nói. "Hay một sinh vật siêu nhiên nào đó vì dì Harriet là em gái mẹ, mà dì hoàn toàn bình thường. Vậy phải là bố tôi. Bố tôi là quỷ sao?"

Mortmain cười dị hợm. "Bỏ dao xuống và tôi sẽ cho cô đáp án. Có lẽ chúng ta nên triệu hồi cái thứ là bố cô, nếu cô muốn gặp hắn đến vậy… hay tôi nên gọi là 'nó' nhỉ?"

"Vậy tôi là pháp sư," Tessa nói. Cổ họng cô nghẹn lại. "Ý ông là thế."

Đôi mắt Mortmain tràn ngập sự khinh miệt. "Nếu cô đã muốn," ông ta nói, "cô gọi mình thế cũng được."

Tessa nghe thấy giọng nói trong trẻo của Magnus Bane trong đầu: Ồ, em là pháp sư. Tin tôi đi.

"Tôi không tin," Tessa nói. "Mẹ tôi, bà ấy sẽ không bao giờ làm chuyện đó… với quỷ."

"Bà ấy đâu có biết." Mortmain có vẻ thương hại. "Không hề biết mình đã phản bội bố cô."

Bụng dạ Tessa cồn cào. Cô đã từng nghĩ tới nhưng được nghe lại là hoàn toàn khác. "Nếu người tôi tưởng là bố tôi hóa ra không phải và bố đẻ của tôi là quỷ," cô nói, "vậy vì sao tôi không có dấu ấn của pháp sư?"

Ánh mắt Mortmain ánh lên ác ý. "Của vậy, sao cô lại không có nhỉ? Có lẽ vì mẹ cô không biết bà ấy là gì, cũng như cô vậy."

"Ý ông là gì? Mẹ tôi là người!"

Mortmain lắc đầu. "Cô Gray, cô tiếp tục hỏi sai rồi. Cô phải biết tôi phải lên kế hoạch rất nhiều chuyện để cô có mặt trên đời. Kế hoạch thậm chí còn bắt đầu trước khi có tôi - tôi chỉ tiếp tục nó, vì biết tôi sắp được chứng kiến sự ra đời của một tạo vật độc nhất vô nhị. Một thứ độc nhất vô nhị thuộc về tôi. Tôi biết một ngày nào đó tôi sẽ kết hôn với cô, và cô sẽ mãi mãi là của tôi."

Tessa hoảng sợ nhìn ông ta. "Nhưng vì sao? Ông không yêu tôi. Ông không biết tôi. Ông còn chẳng biết tôi trông ra sao! Tôi có thể trông xấu xí!"

"Chẳng sao hết. Cô xấu hay đẹp là chuyện của cô. Gương mặt cô đeo bây giờ chỉ là một trong hàng ngàn khuôn mặt mà thôi. Khi nào cô mới biết chẳng có Tessa Gray nào là thật hết?"

"Cút," Tessa nói.

Mortmain chăm chú nhìn cô. "Cô vừa nói gì với tôi?"

"Cút. Rời Học Viện. Đưa lũ quái vật kia đi cùng ông. Hoặc không tôi sẽ đâm vào tim mình."

Ông ta lưỡng lự một lát, hết nắm rồi xòe tay. Hẳn ông ta vẫn làm thế khi phải đưa ra một quyết định quan trọng trong kinh doanh - nên mua hay bán? Đầu tư hay mở rộng? Ông ta là người thường nắm bắt tình hình trong tích tắc, Tessa nghĩ. Và cô chỉ là một cô gái. Làm sao cô giỏi hơn ông ta được?

Ông at từ từ lắc đầu. "Tôi không tin cô sẽ làm vậy. Cô có thể là một pháp sư, nhưng mặt khác cô cũng chỉ là một cô thiếu nữ. Một người phụ nữ yếu đuối." Ông ta tiến thêm một bước. "Cô không có bản tính tàn bạo."

Tessa nắm chặt cán dao. Cô cảm nhận được mọi thứ - bề mặt cứng trơn tuột dưới những ngón tay cô, cảm giác đau khi nó đâm da cô, tiếng nhịp tim của chính mình. "Không được lại gần," cô run rẩy nói, "không tôi sẽ làm thật. Tôi sẽ đâm."

Sự run rẩy trong giọng cô khiến ông ta tin; ông ta cắn chặt răng và sải bước tiến tới. "Cô sẽ không làm đâu."

Tessa nghe thấy giọng Will vang lên trong đầu. Khi bị đánh bại, bà ấy thà uống thuốc độc còn hơn bị người La Mã bắt. Bà ấy dũng cảm hơn bất kì đấng mày râu nào.

"Có," cô đáp.

Nét mặt cô hẳn đã thay đổi vì sự bình tĩnh, ngạo mạn của Mortmain đã biến mất khi ông ta lao tới để giằng con dao. Tessa tránh khỏi Mortmain và quay mặt vào đài phun nước. Điều cuối cùng cô thấy là dòng nước bàng bạc bắn cao quá đầu khi cô đâm thẳng con dao vào ngực.

***

Will thở hổn hển khi tới cửa Đất Thánh. Anh đã phải giao chiến với hai người máy trên cầu thang và nghĩ đời anh thế là xong, cho tới khi con đầu tiên - bị kiếm của Thomas chém vài nhát - bắt đầu bị loạn máy và đẩy con thứ hai ra khỏi cửa sổ trước khi gục xuống vỡ tan, trở thành một đống phế liệu và bắn ra những tia lửa lách tách.

Will bị lớp da lởm chởm của chúng cứa cho vài vết ở tay, nhưng anh không ngừng lại để dùng iratze. Anh vừa chạy vừa rút thanh stele và đâm thẳng tới cửa Đất Thánh. Anh nhoay nhoáy vẽ chữ rune Mở bằng tất cả sức bình tĩnh.

Cửa mở ra. Will chỉ mất một tích tắc để đổi từ thanh stele lấy một con dao thiên thần ở thắt lưng. "Jerahmeel", anh thì thầm, và khi lưỡi dao lóe sáng, anh đá tung cửa.

Và sựng lại vì kinh hãi. Tessa nằm co quắp bên đài phun nước nhuốm máu đỏ. Vạt trước của cái váy màu xanh trắng là một vệt đỏ sậm và máu ứa thành vũng bên dưới cô. Con dao nằm trên bàn tay phải khẽ mở, chuỗi dao ướt vết máu. Mắt cô nhắm nghiền.

Mortmain quỳ bên cạnh, tay đặt lên vai cô. Ông ta ngước lên khi cánh cửa bật mở, rồi loạng choạng đứng dậy và lùi xa Tessa. Tay, áo sơ mi lẫn áo khoác của ông ta đều đỏ những máu.

"Tôi…" ông ta mở lời.

"Ông giết cô ấy rồi," Will nói. Giọng anh nghe thấy ngu ngốc và xa xôi. Anh bỗng nhớ lại thư viện của ngôi nhà anh sống hồi bé. Bàn tay anh đặt lên cái hộp, những ngón tay tò mò bật cái lẫy. Thư viện âm âm những tiếng gào thét. Nhưng lời nói ong ong trong đầu anh hết lần này tới lần khác, anh rời xa mọi thứ anh từng biết, mãi mãi. Mình đã mất mọi thứ. Mất tất cả.

Tất cả.

"Không." Mortmain lắc đầu. Ông ta vân vê gì đó - một cái nhẫn bạc ở tay phải. "Tôi không chạm vào cô ấy. Cô ấy tự làm vậy."

"Ông nói dối." Will tiến tới và con dao thiên thần dưới những ngón tay anh khiến anh thấy thoải mái và quen thuộc giữa một thế giới đang quay cuồng đảo điên như khung cảnh trong mơ. "Ông biết điều gì sẽ xảy ra khi tôi cắm nó vào con người không?" anh nghiến răng ken két và giơ thanh Jerahmeel lên. "Ông sẽ đau như phải bỏng. Ông sẽ chết trong đau đớn, bị thiêu đốt từ bên trong."

"Cậu nghĩ mình đang đau buồn trước cái chết của cô ấy phải không, Will Herodale?" Giọng Mortmain tràn ngập trào phúng. "Sự đau lòng của cậu chẳng là gì so với tôi. Nhiều năm công sức - mơ mộng - hơn mức cậu tưởng tượng, đã đổ xuống sông xuống biển."

"Vậy nên mừng đi, vì nỗi đau của ông sẽ tồn tại ngắn thôi," Will nói và nhào tới với con dao giơ ra. Anh cảm nhận nó cắm qua vải áo khoác của Mortmain - và chỉ đến vậy. Anh đổ về trước, đứng thẳng lên và nhìn. Dưới chân anh vang lên tiếng lanh canh của cái cúc áo bằng đồng. Con dao hẳn đã cắt đứt nó khỏi áo khoác của Mortmain. Nó nháy mắt với anh như chế nhạo.

Choáng váng, Will buông con dao xuống. Jerahmeel vẫn sáng rực. Mortmain đã biến mất - hoàn toàn. Ông ta đã tan vào không khí như một pháp sư lão luyện. Đối với con người, kể cả là một kẻ đã biết về huyền học, để làm một chuyện như vậy…

Nhưng không quan trọng nữa rồi. Không phải trong lúc này. Will chỉ nghĩ được một điều. Tessa. Nửa hoảng sợ, nửa hi vọng, anh đi tới nơi cô nằm. Đài phun nước tạo ra âm thanh an ủi khi anh quỳ xuống và ôm lấy cô.

Anh chỉ từng ôm cô như vậy có một lần, trên căn gác mái, vào cái đêm họ thiêu rụi căn nhà của de Quincey. Kí ức ào ạt tràn về thường xuyên kể từ đó. Giờ nó như tra tấn anh. Váy cô, tóc cô và gương mặt cô đều dính máu. Will đã thấy rất nhiều vết thương đủ biết không ai mất chừng này máu mà sống sót nổi.

"Tessa," anh thì thào. Anh ôm chặt lấy cô; giờ anh làm gì cũng đâu quan trọng. Anh gục vào vai cô. Tóc cô bắt đầu cứng lại với máu, cọ vào má anh. Anh có thể cảm nhận được mạch đập của cô qua da.

Anh sựng lại. Mạch đập? Trái tim anh nảy lên; anh định đỡ cô xuống và thấy cô đang mở to đôi mắt xám nhìn anh.

"Will," cô nói. "Là anh thật sao, Will?"

Trước hết anh thấy nhẹ nhõm, tiếp theo đó là sự kinh hồn táng đởm*. Phải nhìn Thomas chết trước mắt mình và giờ nữa. Hay anh vẫn cứu được cô đây? Nhưng không phải bằng Ấn Ký. Các cư dân Thế Giới Ngầm phục hồi chấn thương thế nào nhỉ? Chỉ có Tu Huynh Câm mới biết. "Băng bó," Will nói như với chính mình. "Để anh băng bó cho em."

Anh định buông cô ra, nhưng Tessa nắm cổ tay anh. "Will, anh phải cẩn thận. Mortmain - ông ta là Ông Chủ. Ông ta ở đây…"

Will nghẹn ngào. "Suỵt. Giữ sức đi em. Mortmain đi rồi. Anh phải đi tìm người giúp…"

"Không." Cô nắm chặt hơn. "Không cần đâu anh. Đây không phải máu của em."

"Cái gì?" Anh giật mình. Có lẽ cô bị ảo giác, anh nghĩ, nhưng bàn tay và giọng nói cô vững vàng quá mức của một người sắp chết. "Ông ta đã làm gì em, Tessa…"

"Là em làm," cô vẫn nói với sự vững vàng như cũ. "Em tự làm với mình Will ạ. Đây là cách duy nhất để em đuổi ông ta đi. Nếu không ông ta sẽ không đời nào để em lại đây. Nếu ông ta biết em còn sống."

"Nhưng…"

"Em Biến Hình. Khi con dao chạm vào em, em đã Biến Hình, nhưng chỉ đúng lúc đó. Điều Mortmain nói lúc trước đã gợi ý cho em - trở bàn tay là một trò đơn giản mà không ai ngờ tới."

"Anh không hiểu. Thế còn máu?"

Cô gật đầu và gương mặt sáng lên với sự nhẹ nhõm và hài lòng khi kể cho anh điều mình đã làm. "Ngày trước, Chị Em Hắc Ám từng bắt em biến một người phụ nữ bị bắn chết, và khi em Biến Hình, máu của bà ta ồ ạt ào ra khỏi người em. Em kể cho anh nghe chưa? Em nghĩ nếu em làm vậy, em sẽ chẳng bị sao - em nhớ lại, Biến Hình thành bà ta, nhưng chỉ đúng lúc đó, và máu cũng chảy ra hệt như lúc trước. Em quay lưng với Mortmain nên ông ta không thấy và ngã gục xuống như thể con dao thực sự đâm vào tim em - và quả là Biến Hình nhanh đã khiến em xỉu thật. Thế giới tối om và rồi em nghe Mortmain gọi tên em. Em biết em phải trở lại là mình và giả chết. Em sợ ông ta sẽ đoán ra nếu anh không tới. "Em lừa Ông Chủ đó Will! Em không hề nghĩ sẽ thành công - ông ấy tự tin có thể nắm được em. Nhưng em nhớ điều anh nói về Boadicea. Nếu không nhờ anh, Will…"

Cô ngước nhìn anh và mỉm cười. Nụ cười khiến anh không cưỡng lại được. Anh để cho bức tường phòng ngự hạ xuống khi tưởng cô đã chết, và giờ anh không kịp dựng chúng lại. Anh vô vọng ôm chặt cô. Cô bám chặt lấy anh, ấm áp và tràn ngập sinh khí trong vòng tay anh. Tóc cô cọ vào má anh. Mọi sắc màu đã trở lại với thế giới; anh đã thở được, và lúc đó anh hít hà mùi hương của cô - cô có mùi máu, muối, nước mắt và Tessa.

Khi cô tách ra khỏi vòng tay anh, đôi mắt cô sáng lên. "Em tưởng em mơ thấy giọng anh," cô nói. "Nhưng anh là thật." Mắt cô dõi nhìn gương mặt anh, như thể hài lòng khi thấy nó, cô mỉm cười. "Anh là thật."

Anh mở miệng. Mọi lời đều ở đó. Anh muốn nói thì đột nhiên kinh hãi như một người đi lang thang trong màn sương và chỉ kịp dừng lại khi cách rìa vực vài phân. Anh nhận ra qua cách cô nhìn anh - cô có thể đọc được cảm xúc của anh qua đôi mắt. Nó viết rất rõ ràng trong đó, như câu chữ trong sách. Giờ không còn thời gian hay cơ hội để che giấu nữa.

"Will," cô thì thầm. "Nói gì đi Will."

Nhưng chẳng có gì để nói. Trong anh chỉ còn sự trống rỗng như trước khi anh gặp cô. Như bao lâu nay vẫn thế.

Mình đã mất tất cả, Will nghĩ. Tất cả.

Chương 20: Kỳ quan khiếp đảm

Mọi đàn ông đều giết thứ mình thương,
Để che giấu những niềm yêu đó,
Có người bằng ánh nhìn nghiệt ngã,
Vài người dùng lời đường mật yêu thương
Kẻ đớn hèn giết người bằng nụ hôn,
Người can đảm dùng thanh gươm sắc nhọn!

- Oscar Wilde, The Ballad of Reading Gaol

Những Ấn Ký để tang của Thợ Săn Bóng Tối có màu đỏ. Màu của chết chóc là màu trắng.

Tessa sẽ không biết nếu không đọc được những điều đó trong Codex, và hẳn sẽ giật mình khi thấy năm Thợ Săn Bóng Tối của Học Viện đi xe ngựa ra ngoài trong bộ đồ trắng như đi dự tiệc cưới, trong khi cô và Sophie quan sát qua cửa sổ thư viện. Vài thành viên Enclave bị giết trong vụ truy quét hang ổ ma cà rồng của de Quincey, Tang* lễ này dành cho họ, nhưng cũng là để chôn cất Thomas và Agatha. Charlotte giải thích rằng tang lễ thường chỉ tổ chức cho Nephilim, nhưng cũng có ngoại lệ đối với những con người vì Clave mà hi sinh.

Nhưng Sophie và Tessa bị cấm đi. Họ không được phép tham dự nghi lễ. Sophie đã bảo rằng thế cũng tốt, rằng cô ấy không muốn thấy Thomas bị thiêu và rắc tro trong Thành Phố Câm Lặng. "Tôi muốn nhớ về cậu ấy như trước nay vẫn vậy," cô nói, "và cả Agatha nữa."

Enclave để lại một đội bảo vệ là vài Thợ Săn Bóng Tối tình nguyện ở lại trông coi Học Viện. Tessa nghĩ phải một thời gian dài nữa họ mới thôi canh chừng nơi này.

Cô giết thời gian bằng cách ngồi đọc sách, nhưng là những tác phẩm không liên quan tới Nephilim, quỷ hay cư dân Thế Giới Ngầm. Cô đang đọc cuốn Câu chuyện hai thành phố tìm thấy trong giá sách Dickens của Charlotte. Cô cố không nghĩ tới Mortmain, tới Thomas và Agatha, về điều Mortmain nói trong Đất Thánh - và nhất là về Nathaniel cũng như anh đang ở đâu. Hễ nghĩ về anh là dạ dày cô lại quặn đau và mắt cay cay.

Nhưng trong đầu cô không chỉ có những vậy. Hai ngày trước, cô bị buộc phải xuất hiện trước Clave trong thư viện Học Viện. Người đàn ông được mọi người gọi là Điều Tra Viên đã tra hỏi cô về khoảng thời gian cô ở cùng Mortmain hết lần này tới lần khác, chú tâm tới mọi thay đổi trong câu chuyện của cô, tới khi cô kiệt sức. Họ hỏi cô về cái đồng hồ ông ta muốn trao cô, rằng cô có biết nó thuộc về ai không, và chữ viết tắt J.T.S có thể là gì. Cô không biết, và ông ta đã đem theo bí mật đó khi biến mất.

Họ cũng tra khảo Will về điều Mortmain đã nói trước khi ông ta biến mất. Will trả lời nhát gừng và được đuổi đi vì quá cứng đầu và vô lễ.

Điều Tra Viên còn bắt Tessa cởi đồ để tìm dấu ấn pháp sư, nhưng Charlotte đã gạt đi ngay. Khi Tessa được thả đi, cô đã vội đuổi theo Will nhưng anh đã biến mất. Đã hai ngày trôi qua mà cô chẳng mấy khi thấy anh, và họ cũng chỉ trao đổi vài lời xã giao trước mặt người khác. Khi cô nhìn anh, anh nhìn đi nới khác. Khi cô rời phòng, mong anh đi theo, anh ở lại. Cô điên mất.

Cô vẫn tự hỏi có phải cô là người duy nhất cho rằng có gì đó đã xảy ra giữa họ trên sàn Đất Thánh không. Cô đã tỉnh dậy từ nơi sâu thẳm hơn bất cứ lần Biến Hình nào và thấy Will đang ôm cô, gương mặt anh hiện rõ vẻ u buồn nhất cô từng thấy. Và chắc chắn cô không thể tưởng tượng ra cách anh gọi tên mình hay nhìn mình chứ?

Không. Cô không hề tưởng tượng ra. Cô chắc chắn Will quan tâm tới cô. Đúng, anh luôn cộc cằn với cô hầu hết quãng thời gian họ biết nhau, nhưng chuyện này vẫn xảy ra trong tiểu thuyết suốt. Hãy nghĩ xem Darcy đã đối xử với Elizabeth Bennet thế nào trước khi anh cầu hôn. Rất khó chịu. Và Heathcliff luôn thô lỗ với Cathy. Nhưng cô phải thừa nhận, trong Câu chuyện hai thành phố, cả Sydney Carton và Charles Darnay đều đối xứ tốt với Lucie Manette. Tuy anh từng và vẫn có những điểm yếu, nhưng anh cần em cứu anh, để biến anh từ đống tro tàn mà bùng thành lửa rực…

Cô rất khó chịu khi từ cái đêm trong Đất Thánh, Will không thèm nhìn hay gọi tên cô nữa. Cô tưởng cô biết lí do - đã đoán ra nó theo cách Charlotte nhìn mình, theo cách mọi người im lặng khi ở gần cô. Điều đó quá rõ ràng. Các Thợ Săn Bóng Tối sẽ đuổi cô đi.

Vì sao không cơ chứ? Học Viện dành cho Nephilim, chứ không phải cư dân Thế Giới Ngầm. Cô đã mang chết chóc và hủy diệt tới cho nơi đây trong khoảng thời gian ngắn cô ở đây. Có Chúa mới biết chuyện gì sẽ xảy ra khi cô ở lại. Tất nhiên, cô chẳng còn nơi nào để đi, không còn bà con thân thích, nhưng chuyện đó đâu có quan trọng với họ? Luật Hiệp Ước là Luật Hiệp Ước; điều đó không thể thay đổi hay phá vỡ. Có lẽ rồi đây cô sẽ sống với Jessamine ở một ngôi nhà nào đó tại quận Belgravia. Hoặc đời cô sẽ còn tệ hơn.

Tiếng bánh xe ngựa lộc cộc trên con đường rải đá bên ngoài cho thấy mọi người đã từ Thành Phố Câm Lặng trở về, kéo cô rời khỏi cơn ác mộng tưởng buồn bã. Sophie vội xuống nhà để đón họ, còn Tessa nhìn qua cửa sổ quan sát họ lần lượt rời xe ngựa.

Henry đang vòng tay ôm Charlotte, còn chị dựa vào anh ấy. Tiếp theo là Jessamine với những bông hoa nhàn nhạt đính lên mái tóc vàng, Tessa hẳn sẽ thích vẻ ngoài của cô nàng nếu như không nghĩ cô nàng lợi dụng tang lễ để trưng vẻ ngoài đặc biệt xinh đẹp trong bộ đồ trắng. Rồi tới Jem và Will trông như hai quân cờ trong một ván cờ đặc biệt, cả mái tóc bạc của Jem và những lọn tóc đen rối của Will đều có vẻ nhạt màu hơn vì màu quần áo. Quân tượng trắng và tượng đen, Tessa nghĩ khi họ bước lên thềm và khuất hẳn trong Học Viện.

Cô chỉ kịp đặt sách xuống bên cạnh khi cửa thư viện mở và Charlotte vừa cởi găng tay vừa bước vào. Chị đã bỏ mũ và mái tóc nâu xoăn rối ôm lấy gương mặt chị.

"Chị nghĩ sẽ tìm thấy em ở đây," chị nói và ngồi xuống cái ghế đối diện cửa sổ Tessa ngồi. Chị bỏ cái găng tay trắng xuống cái bàn bên cạnh và thở dài.

"Chuyện có…" Tessa mở lời.

"Tệ hả? Có. Chị ghét các lễ tang, dù có Thiên Thần chứng giám, chị đã phải tham dự không biết bao nhiêu lần." Charlotte dừng lại và cắn môi. "Chị nói nghe giống Jessamine quá. Quên điều chị nói đi, Tessa. Hi sinh là một phần cuộc đời Thợ Săn Bóng Tối và chị luôn chấp nhận chuyện đó."

"Em biết." Không gian rất yên tĩnh. Tessa nghĩ mình có thể nghe tim đập chậm rãi, như tiếng đồng hồ quả lắc trong căn phòng lớn trống trải.

"Tessa này…" Charlotte gợi chuyện.

"Em biết chị định nói gì rồi. Không sao đâu ạ."

Charlotte chớp mắt. "Em biết sao? Em biết gì?"

"Chị muốn em đi," Tessa nói. "Em biết chị đã gặp Clave trước tang lễ. Jem đã bảo em rồi. Em không nghĩ họ cho phép chị để em ở lại. Sau những rắc rối em mang tới cho mọi người. Nate. Thomas và Agatha…"

"Clave không quan tâm tới Thomas và Agatha."

"Vậy Pyxis."

"Ờ," Charlotte chậm rãi nói. "Tessa, chị nghĩ em hiểu hoàn toàn sai rồi. Chị không đến để bảo em đi; chị muốn em ở lại."

"Ở lại?" Lời nói dường như chẳng có ý nghĩa gì. Charlotte chắc chắn không có ý đó thật. "Nhưng Clave… Họ phải giận chứ…"

"Họ giận chứ," Charlotte nói, "nhưng với vợ chồng chị. Bọn chị đã bị Mortmain lừa ngon ơ. Ông ta dùng tụi chị làm vũ khí và bọn chị để chuyện đó xảy ra. Chị đã quá tự mãn trước trí thông minh và tài xoay xở của mình với ông ta nên không thèm nghĩ có lẽ ông ta mới là người lợi dụng mình. Chị chưa từng ngừng nghĩ không có ai ngoài Mortmain và anh trai em tuyên bố de Quincey là Ông Chủ. Mọi bằng chứng khác đều xuất hiện tức thời, nhưng chị lại tin sái cổ."

"Chúng rất thuyết phục mà." Tessa vội an ủi Charlotte. "Dấu ấn chúng ta tìm thấy trên người Miranda. Những người máy trên cầu."

Charlotte kêu một tiếng cay đắng. "Mortmain đã dựng nên những nhân vật đó cho chúng ta xem. Em có biết rằng trong quá trình điều tra, bọn chị không thể nào tìm nổi một mẩu bằng chứng cho thấy có những cư dân Thế Giới Ngầm nào khác kiểm soát câu lạc bộ Xứ Quỷ không? Không một thành viên người phàm nào biết, và vì bọn chị đã tiêu diệt đàn của de Quincey, cư dân Thế Giới Ngầm căm ghét bọn chị hơn bao giờ hết."

"Nhưng chỉ mới vài ngày thôi mà. Will mất những sáu tuần để tìm Chị Em Hắc Ám. Nếu các chị tiếp tục tìm…"

"Bọn chị không có nhiều thời gian. Nếu điều Nathaniel nói với Jem là đúng và Mortmain định dùng năng lượng quỷ trong Pyxis để khởi động người máy, chúng ta chỉ còn thời gian tới lúc ông ta mở hộp." Chị khẽ nhún vai. "Tất nhiên, Clave tin điều đó là bất khả thi. Pyxis chỉ có thể mở bằng các chữ rune, và chỉ Thợ Săn Bóng Tối mới vẽ được. Nhưng, đáng ra chỉ có Thợ Săn Bóng Tối mới có thể vào Học Viện."

"Mortmain rất thông minh."

"Đúng." Tay Charlotte đan chặt trong lòng. "Em có biết Henry là người cho Mortmain biết về Pyxis không? Em hiểu như thế là sao không?"

"Không…" Những lời lẽ an ủi của Tessa bay biến đâu mất.

"Em không thể. Không ai biết. Trừ chị và Henry. Anh ấy muốn chị nói với Clave, nhưng chị sẽ không đâu. Họ đã đối xử quá bạc với anh ấy rồi, và chị…" giọng Charlotte run run, nhưng gương mặt nhỏ rất kiên định. "Clave sẽ lập phiên xét xử. Về tư cách đạo đức của chị và Henry sẽ được kiểm tra và bỏ phiếu. Có thể vợ chồng chị sẽ mất Học Viện."

Tessa kinh hãi. "Nhưng chị điều hành Học Viện rất tốt mà! Chị luôn sắp xếp mọi chuyện đâu vào đấy."

Mắt Charlotte ươn ướt. "Cảm ơn em, Tessa. Nhưng Benedict luôn muốn vị trí điều hành Học Viện cho chính mình, hoặc cho con trai. Nhà Lightwood rất kiêu hãnh và ghét phải nghe lệnh người khác. Nếu không phải vì Quan Tổng Tài Wayland đã đề nghị vợ chồng chị nối nghiệp bố chị, chị chắc chắn Benedict sẽ điều hành. Chị chỉ mong được điều hành Học Viện thôi, Tessa ạ. Chị sẽ làm tất cả để giữ vị trí này. Nếu em giúp chị…"

"Em? Nhưng em có thể làm gì? Em không biết gì về chính sách của Thợ Săn Bóng Tối."

"Thứ vô giá nhất của vợ chồng chị là mối quan hệ đồng minh với các cư dân Thế Giới Ngầm. Một phần lý do chị vẫn ở đây là vì mối quan hệ với các pháp sư như Magnus Bane hay mà cà rồng như Camille Belcourt. Và em, em là một món hàng quý. Em đã giúp Enclave một lần; em có thể còn giúp bọn chị nhiều. Và nếu em là đồng minh chắc chắn của chị, điều đó sẽ giúp chị cực nhiều."

Tessa nín thở. Cô bỗng nhớ tới hình ảnh Will – Will như lúc ở Đất Thánh – nhưng tất cả suy nghĩ của cô lại không có Will. Ở đó có Jem, với sự tốt bụng và lịch lãm; và Henry khiến cô bật cười vì trang phục kì lạ và những phát minh tưng tửng; và kể cả Jessamine, với sự dữ dội và đôi khi rất dũng cảm.

"Nhưng còn Luật," cô lí nhí nói.

"Không có Luật nào cấm em làm khách ở đây," Charlotte nói. "Chị đã kiểm tra dữ liệu và chẳng thấy gì không cho phép em ở lại, nếu em muốn. Vậy em có muốn không, Tessa? Em sẽ ở lại chứ?"

***

Tessa vội chạy lên gác mái; lần đầu tiên cô thấy tin mình nhẹ nhõm. Căn gác mái vẫn y như cô nhớ; vẫn với những ô cửa sổ nhỏ

cao cao cho chút ánh sáng hoàng hôn tràn vào vì trời đang vào tầm chạng vạng. Trên sàn có cái xô đổ; cô đi vòng qua nó để tới cái cầu thang hẹp dẫn lên mái nhà.

Cậu ấy thường ở trên đó khi gặp chuyện phiền muộn. Charlotte đã nói vậy. Và chị hiếm khi thấy Will buồn phiền. Mất Thomas và Agatha sẽ khiến tâm trạng của cậu ấy xấu hơn chị từng chứng kiến.

Cầu thang dẫn tới một cái cửa sập hình vuông. Tessa đẩy cửa và trèo lên mái Học Viện.

Cô đứng thẳng rồi nhìn quanh. Cô đang đứng trên cái mái bằng rộng rãi, được bao quanh bởi hàng lan can bằng sắt uốn với phần đầu mũi tạo hình hoa huệ tây. Ở bên kia mái nhà là Will đang dựa vào hàng lan can. Anh không quay lại kể cả khi cửa đóng sập lại và cô bước lên một bước, xoa bàn tay trầy xước lên vải váy.

"Will ơi," cô gọi.

Anh không nhúc nhích. Mặt trời như một quầng lửa đỏ ối nơi cuối trời. Bên kia sông Thames, khói nhà máy bốc lên thành những vệt đen ngang bầu trời đỏ. Will đang dựa vào lan can như thể đã kiệt sức, như thể anh muốn ngã vào những đầu nhọn kia và kết thúc tất cả. Anh không tỏ vẻ nghe thấy tiếng Tessa khi cô tới đứng cạnh anh. Nhìn từ đây xuống con đường lát sỏi bên dưới khiến cô chóng mặt.

"Will," cô lại gọi. "Anh đang làm gì đấy?"

Anh không nhìn cô. Anh nhìn ra thành phố, giống như một cái bóng đen trên nền trời nhuộm đỏ. Mái vòm nhà thờ thánh Paul sáng lên trong bầu không khí ảm đạm, và sông Thames chảy qua như một đường nước trà đặc bị đứt đoạn đây đó bởi những cây cầu. Những bóng đen di chuyển bên triền sông - những người lang thang, đi lại giữa những đống rác bên bờ sông, mong kiếm được đồ có giá trị.

"Giờ anh nhớ rồi," Will vẫn không nhìn cô, "điều anh cố nhớ vào ngày hôm kia. Đó là đoạn thơ của Blake, 'và tôi nhìn ngắm Luân Đôn, kì quan kinh khủng con người làm để dâng Chúa.' Anh nhìn ra toàn khung cảnh. "Milton nghĩ địa ngục là một thành phố. Anh nghĩ ông ấy cũng có phần đúng. Có lẽ Luân Đôn là cổng vào địa ngục và chúng ta là những linh hồn đáng thương không chịu đi qua đó, sợ điều chờ đợi chúng ta ở phía bên kia còn kinh khủng hơn những gì đã trải nghiệm."

"Will." Tessa bối rối. "Will, có chuyện gì sao?"

Anh nắm lan can bằng cả hai tay khiến những ngón tay trắng bệch. Tay anh đầy những vết trầy xước, mấy vết xước trên mấu tay đã đóng vảy. Mặt anh cũng có vài vết bầm ở quai hàm và dưới mắt. Môi dưới của anh bị rách và sưng, nhưng anh cũng để kệ. Cô không biết vì sao.

"Đáng ra anh phải biết," anh nói. "Đó là trò bịp. Rằng Mortmain đã nói dối khi đến đây. Charlotte thường khoe mọi người về tài chiến lược của anh, nhưng nhà chiếc lược sẽ không bị người ta lừa trắng mắt như vậy. Anh ngốc thật."

"Charlotte tin đó là lỗi của chị ấy. Henry nghĩ đó là do anh ấy. Em tin đó là lỗi củaem," Tessa sốt ruột nói. "Chúng ta giờ đâu được quyền tự trách mình, đúng không?"

"Lỗi của em?" Will bối rối. "Vì Mortmain bị em ám ảnh hả? Có vẻ không thể…"

"Vì mang Nathaniel tới đâu," Tessa nói. Nói ra khiến ngực cô quặn thắt. "Vì bắt anh tin anh ấy."

"Em yêu quý anh mình," Will nói.

"Giờ vẫn vậy," Tessa nói. "Nhưng em biết bản chất của anh ấy. Có lẽ em luôn biết. Em chỉ không muốn tin thôi. Có lẽ trong đời , chúng ta đôi khi cũng tự lừa phỉnh mình."

"Ừ," Will nói nghe nghèn nghẹn và xa xôi. "Có lẽ vậy."

Tessa vội nói. "Em đến đây để báo tin tốt này Will. Anh muốn nghe không?"

"Nói đi," giọng anh chẳng có chút cảm xúc.

"Charlotte bảo em có thể ở lại," Tessa nói, "trong Học Viện này."

Will không nói gì.

"Chị bảo không có Luật nào cấm chuyện đó," Tessa tiếp tục và giờ hơi rối. "Vậy nên em không cần đi."

"Charlotte sẽ không bao giờ bắt em đi, Tessa. Chị ấy không thể để kệ con ruồi dính trên mạng nhện nữa là. Chị ấy sẽ không bỏ rơi em." Giọng nói Will không có tí sức sống hay cảm xúc nào. Anh chỉ đang tường thuật.

"Em tưởng…" Sự phấn khởi của Tessa tan đi nhanh chóng. "Rằng ít nhất anh cũng có chút vui mừng. Em tưởng chúng ta là bạn." Cô thấy anh nuốt khan và tay lại nắm lan can. "Là bạn," cô tiu nghỉu nói, "em tới để thông báo cho anh. Để quan tâm tới anh." Cô vươn tay định chạm vào tay anh nhưng cô rụt lại, giật mình trước sự căng thẳng toát ra từ con người anh, thấy những mấu tay trắng bệch đang nắm lấy lan can kia. Ấn Ký đó hiện rõ trên nước da trắng như thể được khắc bằng dao. "Em tưởng có lẽ…"

Cuối cùng Will quay sang nhìn thẳng vào cô. Tessa choáng trước thái độ của anh. Hai quầng thâm quá sậm trông như hai cái hố.

Cô đứng nhìn anh, ước anh sẽ nói giống các nhân vật nam chính trong truyện, vào lúc này. Tessa, tình cảm anh dành cho em đã vượt qua ngưỡng tình bạn. Chúng hiếm có và quý giá hơn thế…

"Tới đây," anh nói vậy. Chẳng có chút chào mừng nào trong giọng anh hay cách anh đứng. Tessa cố kìm bản năng muốn tránh đi và tiến tới gần để anh có thể chạm vào mình. Anh vươn tay và cầm hờ tóc cô, gạt đi những lọn tóc xoăn ôm lấy khuôn mặt cô. "Tess này."

Cô ngước nhìn anh. Đôi mắt anh mang màu của bầu trời đượm khói; kể cả bị bầm tím, gương mặt anh vẫn rất đẹp. Cô muốn chạm vào anh theo một bản năng mà cô không thể giải thích hay kiềm chế được. Khi anh cúi xuống hôn cô, cô chỉ có thể kìm mình lại khi môi chạm môi. Môi anh lướt qua môi cô và cô nếm thấy vị muối và sắt ở nơi đôi môi mềm mại và bầm dập ấy. Anh nắm vai cô và kéo lại gần, những ngón tay anh bấu lên vải váy. Cô cảm nhận được cơn sóng trào mạnh mẽ hơn lúc ở gác mái, một cơn sóng muốn nhấn chìm và nghiền nát cô, khiến cô mềm ra như cách biển nghiền nát những mảnh thủy tinh.

Cô định đặt tay lên vai anh, nhưng anh dừng lại, cúi nhìn cô và thở dốc. Đôi mắt anh rất sáng, đôi môi đỏ sưng vì nụ hôn và vì những vết thương.

"Có lẽ," anh nói, "chúng ta nên tính đến chuyện qua lại."

Tessa vẫn có cảm giác như bị chết đuối, thì thào, "Qua lại?"

"Nếu em định ở lại," anh nói, "chúng ta nên giữ bí mật. Có lẽ nên dùng phòng em. Jem thường ra vào phòng anh tự nhiên như ruồi và cậu ấy sẽ thấy lạ nếu cửa khóa. Nhưng phòng em lại khác…"

"Dùng phòng em?" cô nhắc lại. "Để làm gì?"

Will nhếch mép; Tessa, người đang nghĩ xem đôi môi anh đẹp thế nào, mất một lúc mới hơi ngạc nhiên trước sự lạnh lùng trong nụ cười đó. "Em không thể giả bộ không hiểu được, Tessa, anh không nghĩ em ngây thơ vậy đâu. Trong khi anh trai em như vậy."

"Will." Hơi ấm thoát khỏi cô như thể nước biển rút; cô thấy lạnh, dù đang trong thời tiết hè. "Em không giống anh mình."

"Em thích anh." Will nói. Giọng anh bình tĩnh và chắc chắn. "Và em biết anh ngưỡng mộ em, như cách mọi phụ nữ đều biết khi một người đàn ông ngưỡng mộ họ. Giờ em đến để nói với anh em sẽ ở lại đây, trước mắt, đúng như anh muốn. Anh cho em thứ anh nghĩ em muốn."

"Anh không có ý đó."

"Vậy em không hiểu anh rồi," Will nói. "Một Thợ Săn Bóng Tối sẽ chẳng bao giờ tán tỉnh pháp sư. Thợ Săn Bóng Tối có thể đánh bạn hay thuê pháp sư làm việc cho mình, nhưng sẽ không…"

"Cưới họ?" Tessa nói. Trong đầu cô hiện lên hình ảnh của biển cả. Nó đã rút hoàn toàn khỏi bờ cát và cô có thể thấy những sinh vật nhỏ bé và giãy chết trên bờ biển cạn nước.

"Hiểu nhanh đấy," Will cười khẩy; cô thật muốn tát bật cái thái độ đó khỏi mặt anh. "Em thật mong vậy sao?"

"Em không mong anh nhục mạ em," Giọng Tessa như muốn run nhưng cô vẫn giữ cho nó thật cương quyết,

"Em hẳn sẽ chẳng nghĩ tới việc đó rồi," Will vui vẻ. "Vì pháp sư không thể có con…"

"Cái gì?" Tessa lùi lại như bị anh đẩy. Mái nhà dưới chân cô như thể không bằng phẳng.

Will nhìn cô. Mặt trời đã sắp khuất dạng. Trong cảnh ánh chiều sắp tắt, xương mặt anh như trồi lên và khóe miệng anh trễ xuống như chịu cái đau thể chất. Nhưng giọng anh nói vẫn đều đều. "Em không biết? Anh tưởng có ai đó đã nói với em rồi."

"Không," Tessa nói khẽ. "Chẳng ai nói hết."

Anh nhìn thẳng. "Nếu em không thích đề nghị của anh…"

"Dừng lại," cô nói. Cô cảm thấy khoảnh khắc đó như một mảnh thủy tinh vỡ, trong suốt, sắc và đau đớn. "Jem bảo anh nói dối để biến mình thành thằng đểu," cô nói. "Và có lẽ đó là thật, hoặc anh ấy chỉ muốn tin vào con người thật sự của anh. Nhưng anh chẳng có lí do gì hay cớ gì để nói những lời cay độc như vậy."

Lúc đó anh có vẻ thật sự mất bình tĩnh, như thể cô thực sự làm anh giật mình. Thái độ đó biến mất trong tích tắc, như thể một đám mây đối hình. "Vậy em chẳng còn gì để nói nữa chứ?"

Không nói thêm lời nào, cô quay gót và đi thẳng, về cái cầu thang dẫn xuống Học Viện. Cô không quay lại nên không biết anh đang nhìn theo. Anh là cái bóng đen giữa những tia nắng cuối của bầu trời đỏ cam.

***

Những Đứa Con của Lilith, được gọi là pháp sư, giống như la và những vật lai khác, vô sinh. Họ không thể có con. Chưa từng có trường hợp ngoại lệ nào được ghi lại…

Tessa ngước lên khỏi cuốn Codex và đăm đăm nhìn ra ngoài cửa sổ phòng nhạc nhưng chẳng thấy gì, nhưng dù sao cũng do nơi này quá tối. Cô đã trốn vào đây vì không muốn về phòng, nơi cô đang khóc lại bị Sophie, hay tệ hơn, Charlotte bắt gặp. Lớp bụi mỏng phủ lên mọi thứ trong phòng khiến cô nghĩ sẽ khó ai thấy mình ở đây.

Cô tự hỏi sao cô lại bỏ qua đặc điểm này của pháp sư. Đúng hơn, nó không nằm trong mục về pháp sư của Codex, mà trong mục sau về các sinh vật lai trong Thế Giới Ngầm như á tiên hay bán sói. Nhưng rõ ràng không hề có bán pháp sư. Pháp sư không thể có con. Will không nói dối để làm tổn thương cô; anh chỉ nói thật. Và điều đó còn tệ hơn. Anh biết từ đó sẽ tác động mạnh tới cô thế nào, nhưng anh vẫn nói ra.

Có lẽ anh đúng. Cô thật sự nghĩ chuyện sẽ ra sao nào? Will là Will, và cô không nên mong đợi gì thêm ở anh. Sophie đã cảnh cáo cô nhưng cô không nghe. Cô biết dì Harriet đã nói gì về những cô gái không chịu nghe lời khuyên bảo.

Tiếng sột soạt khe khẽ vang lên. Cô quay lại và lúc đầu chẳng thấy gì. Ánh sáng trong phòng tới từ ngọn đèn phù thủy duy nhất. Nó tỏa ánh sáng lay lắt qua cây đàn dương cầm và cây đàn hạc cong cong được phủ lớp vải dày. Khi cô nhìn, hai điểm sáng vàng xanh kì lạ xuất hiện. Chúng đang song song tiến tới, giống như hai đốm lửa ma trơi.

Tessa đột ngột nín thở. Tất nhiên rồi. Cô vươn người tới. "Lại đây nào mèo con." Cô dỗ ngọt. "Lại đây nào miu miu!"

Tiếng meo meo đáp lời bị tiếng mở cửa át mất. Ánh sáng tràn vào phòng và trong thoáng chốc, cô chỉ thấy cái bóng đen ở ngoài của. "Tessa? Tessa, là em à?"

Tessa nhận ra giọng đó ngay tức khắc - câu này hơi giống câu nói đầu tiên vào cái đêm cô bước vào phòng anh: Will, Will, là bồ hả?

"Jem," cô đành nói. "Vâng, là em. Hình như con mèo của anh vừa vào đây."

"Hẳn rồi." Jem có vẻ vui. Cô đã thấy rõ anh khi anh bước vào phòng; ánh đèn phù thủy bùng lên và con mèo hiện rõ đang ngồi trên sàn và rửa mặt. Nó có vẻ cáu kỉnh như giống mèo Ba Tư luôn vậy. "Nó thích đi lang thang. Như thể nó muốn được giới thiệu với mọi người…" rồi Jem dừng lại và nhìn Tessa. "Có chuyện gì thế?"

Tessa bị bất ngờ nên lắp bắp. "S…sao anh hỏi em vậy?"

"Mặt em hiện rõ ràng kia kìa. Có chuyện rồi." Anh ngồi xuống cái ghế đàn dương cầm đối diện. "Charlotte đã báo tin tốt cho anh," anh nói khi con mèo nhảy lên lòng. "Hay ít nhất, anh nghĩ đó là tin tốt. Em không vui sao?"

"Tất nhiên em vui."

"Ừ." Jem có vẻ không tin. Anh cúi xuống, giơ tay với con mèo và nó cọ đầu vào tay anh. "Church ngoan."

"Church? Nó tên Church sao?" Tessa ngạc nhiên dù tâm trạng đang xấu. "Chúa ơi, không phải nó từng là mèo của bà Dark sao? Có lẽ tên Church không hợp với nó!"

"Cu cậu," Jem trêu cô, "chỉ là một sinh vật đáng thương suýt bị bà ta hiến tế để triệu hồn thôi. Và Charlotte bảo chúng ta có thể nuôi cu cậu vì có mèo trong nhà thờ là điềm lành. Vậy nên bọn anh bắt đầu gọi cu cậu là "con mèo của nhà thờ" và rồi…" Anh nhún vai. "Church, nếu cái tên đó giúp nó không gặp rắc rối, thế cũng ổn."

"Em thấy nó nhìn em với vẻ kẻ cả lắm."

"Có lẽ. Mèo muốn nghĩ nó đứng trên tất cả." Jem gãi tai Church.

Tessa giơ cuốn Codex. "Will đưa cho em…"

Jem cầm lấy đột ngột quá nên Tessa không kịp rút tay về. Nó vẫn mở ở trang cô đọc. Jem liếc xuống rồi ngước nhìn cô và thái độ thay đổi hẳn. "Em không biết sao?"

Cô lắc đầu. "Em chẳng mấy khi nghĩ về chuyện con cái," cô nói. "Em chưa từng nghĩ tới. Nhưng nó lại là một điều khác khiến em khác con người. Nó khiến em thành một thứ quái vật. Một thứ khác hoàn toàn."

Jem im lặng một lúc lâu, những ngón tay dài gãi lông con mèo xám. "Có lẽ," anh nói, "khác cũng không phải là điều xấu." Anh nhoài người tới. "Tessa, em phải biết dù có lẽ em là pháp sư, em lại có quyền năng bọn anh chưa từng thấy. Em không có dấu ấn của pháp sư. Vì em chưa chắc là pháp sư, em không nên để thông tin ấy làm mình buồn."

"Em không buồn," Tessa nói. "Chỉ là… Em đã thức vài đêm để nghĩ về bố mẹ mình. Em chẳng còn nhớ họ. Nhưng em vẫn băn khoăn. Mortmain nói mẹ em không biết bố em là quỷ, nhưng ông ta nói dối sao? Ông ấy nói mẹ không biết mẹ là gì, nhưng thế là sao? Mẹ có biết em là gì, có biết em không phải người không? Chính vì thế họ rời Luân Đôn trong thầm lặng, trong đêm tối sao? Nếu em là kết quả của cái gì đó - một cái gì đó xấu xa - đa gây ra cho mẹ em mà mẹ em không biết, vậy sao mẹ yêu em được?"

"Họ giấu em khỏi Mortmain," Jem nói. "Chắc họ biết ông ta muốn em. Bao năm qua ông ta tìm em và họ giữ an toàn cho em - đầu tiên là bố mẹ em, rồi dì em. Chắc chắn gia đình em yêu em." Anh nhìn chăm chú vào cô. "Tessa, anh không muốn hứa với em rồi không giữ lời, nhưng nếu em thật lòng muốn biết về quá khứ của mình, chúng ta có thể tìm hiểu. Sau những gì em đã làm cho bọn anh, bọn anh nợ em điều đó. Nếu có những bí mật về thân thế của em, chúng ta có thể tìm hiểu nếu em muốn."

"Vâng. Em muốn chứ."

"Có lẽ không đâu," Jem nói.

"Biết sự thật vẫn hơn." Tessa ngạc nhiên trước sức thuyết phục trong giọng mình. "Em biết sự thật về Nate, dù nó đau, nhưng còn hơn là em bị dối gạt. Như vậy còn hơn yêu một người không yêu mình. Tốt hơn là để phí phạm tình cảm đó." Giọng cô run run.

"Anh biết anh ta từng," Jem nói, "và vẫn yêu em, theo cách riêng của anh ta. Nhưng em đừng nghĩ ngợi nhiều. Yêu và được yêu luôn là hạnh phúc. Tình yêu không phải thứ có thể bị phí phạm."

"Khó lắm. Thế thôi." Tessa biết cô đang thương thân, nhưng cô không thể đẩy lùi cảm xúc đó. "Em thấy mình quá đơn độc."

Jem cúi nhìn cô. Ấn Ký đó rõ ràng như lửa trên làn da trắng xanh của anh, khiến cô nghĩ tới những họa tiết trên áo choàng của các Tu Huynh Câm. "Bố mẹ anh, cũng như bố mẹ em, đã chết. Bố mẹ Will, Jessie, Henry và Charlotte đều vậy. Anh không biết có ai trong Học Viện không phải trẻ mồ côi không. Nếu có, bọn anh đã không ở đây."

Tessa mở miệng rồi ngậm lại. "Em biết," cô nói. "Em xin lỗi. Em thật ích kỷ khi không nghĩ…"

Anh giơ bàn tay gầy lên. "Anh không trách em," anh nói. "Có lẽ em ở đây vì em cũng đơn độc, nhưng anh cũng vậy. Will cũng vậy. Jessamine cũng thế. Và Charlotte, Henry cũng chẳng khác chúng ta là mấy. Charlotte có thể dùng đầu óc minh mẫn của chị ấy để làm những công việc như ở đây vào đâu? Và dù Jessamine giả bộ ghét mọi thứ, và Will chưa từng thừa nhận cần cái gì, họ đều coi đây là nhà. Nói cách khác, bọn anh ở đây không phải vì không có chốn nào để đi; bọn anh không cần nơi khác, vì bọn anh có Học Viên và những người ở đây là người thân của bọn anh."

"Nhưng không phải của em."

"Họ có thể là người thân của em," Jem nói. "Khi anh mới tới đây, anh mười hai tuổi. Lúc đó anh cũng nhất quyết coi đây không phải nhà mình. Anh chỉ thấy Luân Đôn không giống Thượng Hải ở chỗ nào, và anh nhớ nhà. Rồi Will tới một cửa hàng ở East End và mua cho anh cái này." Anh rút sợi dây chuyền ra và Tessa thấy một mảnh xanh cô nhìn lúc trước là một mặt đá xanh hình nắm đấm. "Anh nghĩ cậu ấy thích nó vì nó giống một nắm đấm. Nhưng nó là ngọc lục bảo, và cậu ấy biết nó có nguồn gốc từ Trung Hoa, vậy nên cậu ấy mang nó cho anh và anh đeo nó. Anh vẫn đeo nó."

Nhắc tới Will làm tim Tessa nhói lên. "Thật tốt khi biết anh ấy cũng có lúc tử tế."

Jem nhìn cô bằng đôi mắt bạc hứng thú. "Khi anh tới đây - nhìn thấy vẻ mặt em - đó không phải do điều em đọc ở Codex, đúng không? Đó là do Will. Cậu ấy nói gì?"

Tessa ngần ngừ. "Anh ấy nói rõ rằng không muốn em ở lại," cuối cùng cô nói. "Rằng em ở lại Học Viện rồi cũng chẳng vui được đâu. Theo anh ấy là thế."

"Và sau khi anh vừa bảo em hãy coi cậu ấy như người nhà," Jem có chút ủ rũ. "Thế nào trông em như vừa được nghe anh kể chuyện xấu."

"Em xin lỗi," Tessa lí nhí.

"Đừng. Will mới phải xin lỗi," Mắt Jem đen lại. "Chúng ta nên nám cậu ấy ra đường," anh tuyên bố. "Anh thề cậu ấy sẽ phải ra đi

vào sáng mai."

Tessa giật mình ngẩng đầu lên. "Ôi… không, không phải thế chứ…"

Anh cười toe toét. "Tất nhiên không rồi. Nhưng em thấy khá hơn, đúng không?"

"Đó là một giấc mộng đẹp," Tessa buồn bã đáp nhưng cô mỉm cười khiến chính mình cũng ngạc nhiên.

"Will… khó lắm," Jem nói. "Nhưng gia đình luôn khó khăn vậy. Nếu anh không nghĩ Học Viện là nơi tốt nhất cho em, Tessa, anh sẽ không nói vậy. Và ai ai cũng có thể chọn người thân cho mình. Anh biết em thấy em không phải người và em khác biệt, không còn tình yêu hay cuộc sống, nhưng…" Giọng anh hơi run và đây là lần đầu tiên cô thấy sự mông lung trong giọng anh. "Anh thề với em, một người đàn ông thực sự sẽ không quan tâm tới những cái đó."

Trước khi Tessa kịp trả lời, có tiếng vỗ mạnh vào kính cửa sổ. Cô nhìn Jem và anh nhún vai. Anh cũng nghe thấy. Cô đi qua phòng, thấy quả thực có gì đó ở bên ngoài - một vật có cánh màu đen, giống một chú chim nhỏ đang cố vào trong. Cô cố nâng khung cửa sổ, nhưng hình như nó bị kẹt.

Cô ngoái lại, nhưng Jem đã đến bên và đẩy cửa hộ. Khi vật kia chấp chới bay vào trong, nó bay thẳng tới chỗ Tessa. Cô đưa tay tóm lấy, cảm thấy đôi cánh kim loại sắc của nó vỗ vào lòng bàn tay mình. Khi cô giơ ra, nó khép cánh và nhắm mắt. Một lần nữa nó lại nó lại lẳng lặng giơ kiếm, như thể chờ được đánh thức thêm lần nữa. Tiếng tíc tắc quen thuộc vang lên trong bàn tay cô.

Jem quay đầu nhìn, gió từ ô cửa sổ thổi tung mái tóc anh. Dưới ánh sáng vàng vọt, nó sáng lên như bạch kim. "Gì thế?"

Tessa mỉm cười. "Thiên sứ của em." cô nói.

PHẦN KẾT

Trời đã muộn và mi mắt Magnus Bane rũ xuống vì mệt mỏi. Anh đặt cuốn Odescủa Horace xuống bàn và trầm ngâm nhìn qua những ô cửa sổ đầy vết nước mưa ra quảng trường.

Đây là nhà của Camille, nhưng tối nay cô ấy không có nhà; Magnus nghĩ ít ra cũng phải vài tối nữa cô ấy mới trở về nhà. Cô đã rời thành phố sau cái đêm kinh hoàng ở nhà de Quincey; và dù anh đã gửi thư báo giờ đã an toàn nhưng anh không nghĩ cô sẽ trở lại. Anh tự hỏi giờ khi cô đã trả thù xong, liệu cô còn muốn có anh ở bên nữa không. Có lẽ anh chỉ là một thứ để cô ấy trêu ngươi de Quincey mà thôi.

Anh có thể rời đi bất cứ lúc nào - gói ghém đồ đạc và rời đi, để lại toàn bộ sự xa hoa đằng sau. Ngôi nhà, đám người hầu, sách, kể cả quần áo của anh đều do cô ấy mua; anh tới Luân Đôn với hai bàn tay trắng. Không phải Magnus không kiếm được tiền. Xưa kia, anh cũng đôi lần giàu có, dù nhiều tiền chỉ khiến anh phiền lòng. Nhưng ở đây, dù bực bội những vẫn cho anh cơ hội được gặp lại Camille.

Tiếng gõ cửa khiến anh rời cơn hồi tưởng; và anh quay sang nhìn gã người hầu Archer đứng ở ngưỡng cửa. Archer là người kí sinh của Camille từ nhiều năm nay, và cực ghét Magnus vì hắn cho rằng cô chủ đáng mến của hắn không nên giao du với một tay pháp sư.

“Thưa ngài, có người muốn gặp ngài,” Archer kéo dài từ ngài như muốn chửi.

“Vào giờ này? Ai vậy?”

“Một nephilim.” Vẻ khó chịu thoáng hiện lên trong lời nói của Archer. “Cậu ta nói muốn gặp ngài gấp.”

Vậy không phải Charlotte, một trong những Nephilim của Luân Đôn mà Magnus muốn gặp. Trong vài ngày nay anh đã giúp Enclave, quan sát trong khi họ thẩm vấn những người phàm bị kinh hãi là thành viên của câu lạc bộ Xứ Quỷ, và dùng phép thuật để xóa trí nhớ của họ khi xong việc. Đó là công việc không vui vẻ gì, nhưng Clave trả khá hậu hĩnh và anh nên giữ mối làm ăn với họ.

“Cậu ta,” Archer bổ sung với vẻ khó chịu rõ ràng hơn, “đang rất ướt.”

“Ướt à?”

“Thưa ngài, trời đang mưa và quý ông đó không đội mũ. Tôi đề nghị là hong quần áo hộ, nhưng cậu ta không nghe.”

“Được rồi. Đưa cậu ta vào.”

Archer mím chặt môi. “Cậu ta đợi ngài ngoài phòng khách. Chắc cậu ấy muốn sưởi ấm bên lò sưởi.”

Magnus thầm thở dài. Tất nhiên, anh có thể yêu cầu Archer đưa vị khách vào thư viện, căn phòng anh ưa thích. Nhưng có vẻ đòi hỏi hơi nhiều, và nếu anh bảo vậy, người hầu kia sẽ mặt sưng mày xỉa tới ba ngày cho coi. “Được thôi.”

Hài lòng, Archer lùi ra và để Magnus tự tới phòng khách. Cửa đang đóng, nhưng anh thấy ánh sáng sau cánh cửa là ánh lửa và ánh đèn. Anh mở cửa.

Phòng khách là nơi yêu thích của Camille và mang đậm gu thẩm mĩ của cô ấy. Tường sơn màu đỏ tía bóng, đồ nội thất bằng gỗ hồng sắc nhập từ Trung Hoa. Những ô cửa sổ nhìn ra quảng trường được che bằng rèm nhung buông từ trần xuống sàn, che không cho chút ánh sáng nào lọt vào. Một người đang đứng trước lò sưởi, tay chắp sau lưng - một người mảnh khảnh với mái tóc đen. Khi cậu ta quay lại, Magnus nhận ra ngay.

Will Herodale.

Qủa như Archer nói, cậu ta bị ướt như thể không thèm quan tâm xem mưa có đổ xuống người mình không. Quần áo cậu ta ướt như chuột lột, còn tóc rũ xuống mắt. Nước chảy ròng ròng trên gương mặt cậu ta như nước mắt.

“William,” Magnus thực sự bất ngờ. “Cậu làm cái quái gì ở đây vậy? Học Viện gặp chuyện à?”

“Không.” Will nói như bị nghẹn. “Tôi tới vì việc của mình. Tôi cần anh giúp. Tôi… tôi chẳng biết nhờ ai nữa.”

“Thật sao.” Magnus nhìn kĩ cậu con trai kia. Will đẹp; Magnus đã yêu nhiều và thường vẻ đẹp kiểu này sẽ khiến anh yêu thích, nhưng Will lại là một trường hợp khác. Ở cậu ta có gì đó đen tối, điều gì đó bị che giấu và kì lạ khiến anh không muốn ngắm nghía. Cậu ta như không tồn tại trong thế giới này. Nhưng, bên dưới mái tóc đen ướt sũng, cậu ta trắng bệch như giấy, bàn tay nắm chặt bên người đang run bần bật. Rõ ràng tâm trạng hỗn loạn khiến cậu ta bị xé tung từ bên trong.

Magnus đưa tay ra sau và khóa cửa phòng khách lại.”Được thôi,” anh nói. “Sao cậu không nói vấn đề ra nhỉ?”

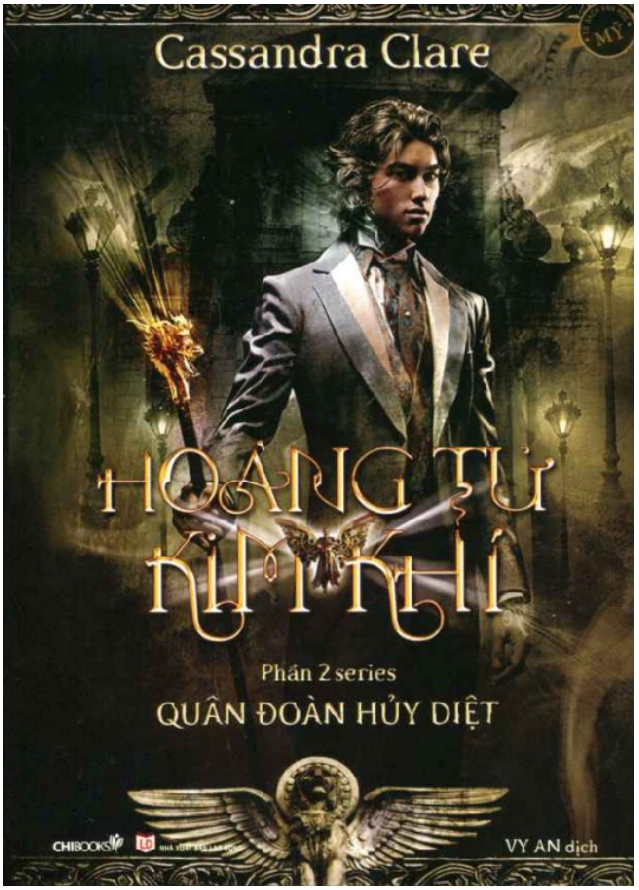
Cassandra Clare
HOÀNG TỬ
KÍNH NHÍ
Phần 2 series
QUÂN ĐOÀN HỦY DIỆT
CHIBOOKS
VY AN dịch

Giới thiệu

Trong thế giới ngầm màu nhiệm của thành phố Luân Đôn thời Victoria, Tessa thấy được bình yên bên các Thợ Săn Bóng Tối. Nhưng an toàn cũng chẳng được tày gang khi Ông Chủ sẽ không từ bất cứ cách nào để có thể dùng quyền năng của Tessa cho mục đích xấu xa của mình.Với sự giúp đỡ của anh chàng Will đẹp trai nhưng kì cục cùng Jem tốt bụng và tận tâm, Tessa phát hiện ra rằng động cơ của Ông Chủ là vì tư thù. Để vén tấm màn quá khứ, bộ ba du hành từ Yorkshire mờ sương tới một trang viên che giấu những bí mật khủng khiếp. Khi họ đối đầu với người máy truyền lời cảnh báo dành cho Will, họ nhận thấy Ông Chủ biết mọi đường đi nước bước của họ - trong số họ có gián điệp.

Tessa càng ngày càng bị Jem thu hút, nhưng nỗi mong ngóng Will lại khiến lòng dạ cô không yên. Nhưng ở Will có gì đó đổi khác. Liệu tìm thấy Ông Chủ có thể giải thoát Will khỏi những bí mật và cho Tessa câu trả lời về con người cô không? Khi cuộc tìm kiếm đưa họ vào nguy hiểm chết người, Tessa nhận ra rằng bí mật và dối trá có thể vấy bẩn trái tim trong sạch nhất.

Mục lục

~♥~♥~♥~♥~♥~♥~♥~♥~♥~♥~♥~

MỞ ĐẦU: HỒN MA BÓNG QUẾ

CHƯƠNG 1: PHÒNG HỘI ĐỒNG

CHƯƠNG 2: BỒI HOÀN

CHƯƠNG 3: CHẾT OAN

CHƯƠNG 4: CHUYỂN ĐI

CHƯƠNG 5: BÓNG HÌNH QUÁ KHỨ

CHƯƠNG 6: PHÒNG KÍN

CHƯƠNG 7: LỜI NGUYỀN

CHƯƠNG 8: BÓNG TỐI TRONG TÂM HỒN

CHƯƠNG 9: ĐÊM DỮ DỘI

CHƯƠNG 10: ĐỨC HẠNH CỦA THIÊN THẦN

CHƯƠNG 11: NIỀM AN ỦI

CHƯƠNG 12: VŨ HỘI

CHƯƠNG 13: KIẾM THÁNH

CHƯƠNG 14: THÀNH PHỐ CÂM LẶNG

CHƯƠNG 15: NGÀN LẦN HƠN THẾ

CHƯƠNG 16: THÁNH THẦN NỔI GIẬN

CHƯƠNG 17: TRONG MƠ

CHƯƠNG 18: TỚI NGÀY TA CHẾT

CHƯƠNG 19: PHẢN BỘI ÍCH GÌ?

CHƯƠNG 20: NGẢI ĐẮNG

CHƯƠNG 21: LỬA THAN

DÀNH TẶNG ELKA,

Khalepa ta kala

Ta mong nàng biết rằng nàng là giấc mơ cuối cùng của linh hồn ta… Từ ngày ta quen nàng, trong lòng ta dấy lên mọi nỗi nuối tiếc ta những tưởng sẽ không bao giờ có nữa, và ta nghe thấy những tiếng thì thầm của những giọng nói ngày xưa thúc đẩy ta tiến lên mà ta tưởng sẽ mãi im lặng. Lòng ta bắt đầu nhen nhóm ý những ý tưởng bắt đầu một cuộc đời hoàn toàn mới, đánh nốt trận chiến lỡ dở. Một giấc mơ, chỉ một giấc mơ, đã kết thúc trong hư vô…

- Charles Dickens, *Câu chuyện hai thành phố*

MỞ ĐẦU: HỒN MA BÓNG QUẾ

Sương mù dày đặc đã che mờ khung cảnh và bóp méo mọi âm thanh. Qua nơi màn sương rẽ lối, William Herondale có thể thấy con đường dốc lên phía trước trơn trượt, ướt đẫm và sẫm lại vì nước mưa; cùng với đó, anh nghe được tiếng của người chết.

Không phải mọi Thợ Săn Bóng Tối đều có thể nghe thấy tiếng nói của các hồn ma, trừ khi chúng muốn thế, nhưng Will là một trong số ít người có khả năng đó. Càng đến gần nghĩa địa cổ, giọng họ dần vang lên thành những tràng rền rĩ; nào là tiếng ỉ ôi than thở van lơn, nào là khóc lóc và gào rú. Nghĩa địa này không thanh bình, nhưng Will biết chứ; đây không phải lần đầu tiên anh ghé thăm nghĩa địa Cross Bones gần cầu Luân Đôn. Anh gắng sức lờ chúng đi, cố so vai rụt cổ để cái cổ áo che tai; anh cắm cúi bước, mặc cho sương rơi dày làm đẫm ướt mái tóc đen.

Lối vào cách nghĩa địa khoảng nửa khu nhà; tại bức tường đá cao cao có một đội cánh cổng bằng sắt uốn, và bất cứ người phàm nào đi qua khu này sẽ chẳng thấy gì ngoài một bãi đất cỏ mọc cao ngút đầu, thuộc một khu công trường không biết của nhà thầu nào. Khi Will tới gần cổng, một vật không người thường nào thấy được bỗng hiện lên giữa màn sương; một miếng gỗ cửa lớn bằng đồng hình bàn tay có ngón dài xương xẩu. Khẽ nhăn mặt, Will đưa bàn tay đeo găng nhấc miếng gỗ cửa, dộng xuống một, hai rồi ba lần, để âm thanh lanh lảnh khô khốc vang khắp màn đêm.

Bên kia cổng, sương từ dưới dốc lên như hơi nước che khuất đám lửa lân tinh nhảy nhót trên mặt đất mấp mô. Sương dần tụ lại, hình thành một quầng sáng xanh dương quái lạ. Will đặt tay lên chấn song cổng; cái lạnh của kim loại thấm qua đôi găng tay vào tận xương và khiến anh rùng mình. Đây không phải là cái lạnh bình thường. Khi ma xuất hiện, chúng rút sạch năng lượng xung quanh, khiến không khí không còn lấy một chút hơi ấm. Tóc gáy Will dựng đứng khi màn sương xanh từ từ hóa ra một mụ già mặc váy rách tươm đeo tạp dề trắng. Mụ đang cúi đầu.

"Chào già Mol," Will nói. "Hôm nay trông bà tuyệt hơn mọi hôm đấy nhé."

Bóng ma ngẩng đầu. Già Molly là một trong những linh hồn mạnh nhất Will từng gặp. Kể cả khi ánh trăng chiếu qua khoảng hở giữa các đám mây, mụ trông cũng không trong suốt lắm. Cơ thể mụ đặc, tóc xoắn thành búi dày màu xám vàng vắt qua một bên vai, còn đôi bàn tay sần sùi, ửng đỏ chống cạnh hông. Mụ không có mắt, thay vào đó là hai ngọn lửa xanh dương giống hệt nhau nhảy nhót trong hốc mắt.

"William Herondale," mụ nói. "Quay lại sớm thế?"

Mụ tiến về cổng theo đúng cái kiểu lả lướt đặc trưng của hồn ma. Chân mụ để trần và bẩn thỉu, dù giờ chúng chẳng bao giờ chạm đất nữa.

Will dựa vào cổng. "Bà biết tôi nhớ khuôn mặt xinh đẹp của bà mà."

Mụ cười tươi roi rói, mắt hấp háy, và anh thoáng thấy cái đầu lâu đằng sau nước da có phần trong suốt. Trên trời, mây đã tụ lại, che khuất mặt trăng. Will bỗng vẩn vơ nghĩ không biết Già Molly đã làm gì để ra nông nỗi bị chôn ở đây, cách xa khu nghĩa địa của nhà thờ. Hầu hết những tiếng ỉ ôi của người chết nơi đây thuộc về gái làng chơi, những kẻ đã tự tử, và trẻ chết lưu – những xác chết bị ruồng bỏ không được phép chôn cất trong đất nhà thờ. Nhưng Molly biết cách khiến "cuộc sống" của mụ không đến nỗi nào, hoặc có lẽ mụ chẳng thèm bận lòng.

Mụ đang cười khúc khích. "Vậy mi muốn gì, hả nhóc Thợ Săn Bóng Tối? Độc quỷ Malphas nhé? Ta có móng vuốt quỷ Morax bóng lừ, độc dính trên chóp vuốt hoàn toàn không màu…"

"Không," Will nói. "Tôi không cần cái đó. Tôi cần bột quỷ Foraii, loại thượng hạng."

Molly quay đầu sang bên kia và nhổ toẹt một đốm lửa xanh. "Này, sao một cậu trai trẻ như mi lại muốn thứ đó?"

Will thầm thở dài; cứ lần nào cô kè mua bán là Già Molly lại cự nự phản đối. Magnus đã bảo Will tới mua đồ chỗ Già Molly vài lần, một lần mua mấy cây nến đen sì bốc mùi tanh tưởi đã dính rịn vào da anh như nhựa đường, lần khác mua xương trẻ chết lưu, và có lần thì tới mua một túi mắt tiên (nó nhểu máu vào áo anh). So đi tính lại, bột quỷ Foraii còn tốt chán.

"Mi tưởng tau ngu," Molly tiếp tục. "Đây là bẫy, phòng Nephilim tụi mi sẽ xông ra bắt quả tang tau

bán ba cái thứ đồ đó, và thế là tiêu đời Già Molly."

"Đằng nào bà *cũng đã* chết rồi mà." Will gắng không tỏ vẻ bực bội. "Tôi chẳng biết giờ Clave có thể làm gì bà nữa."

"Ha." Đôi mắt trống rỗng của mụ lại nảy lửa. "Xà lim dưới lòng đất của hội Tu Huynh Câm có thể nhốt cả người sống lẫn kẻ chết. Mi thừa biết mà, Thợ Săn Bóng Tối."

Will giơ tay lên trời. "Bà ơi, tội có lừa gì đâu. Chắc bà đã nghe được mấy chuyện đồn đãi trong Thế Giới Ngầm rồi. Clave còn nhiều chuyện khác phải lo nên chẳng hơi đâu mà đi quản những hồn ma buôn lậu bột quỷ và máu quỷ đâu." Anh đổ người về trước. "Tôi sẽ trả giá hậu." Anh rút một cái túi vải lanh mịn từ trong túi áo và đung đưa trong không khí. Trong túi vang ra tiếng lọc xọc như tiếng đồng xu đập vào nhau. "Giống hệt mô tả của bà đấy nhé, Mol."

Vẻ hau háu xuất hiện trên gương mặt người chết, và mụ hiện hình rõ hơn để lấy cái túi từ anh. Mụ thọc tay vào và lôi ra một vốc nhẫn – nhẫn cưới bằng vàng, có khắc họa tiết nút thắt tình yêu. Già Mol, giống như nhiều hồn ma khác, luôn tìm kiếm một thứ dạng như bùa cầu may, một mảnh hồi ức – thứ mỏ neo neo mụ lại thế giới này. Nếu tìm ra nó, mụ sẽ thật sự được nhắm mắt xuôi tay. Và với Molly, thứ bấy lâu nay mụ tìm kiếm là nhẫn cưới. Magnus bảo Will rằng hầu hết mọi người cho rằng cái nhẫn đó đã mất từ thời tám hoánh nào rồi, bị chôn vùi dưới lòng sông Thames nhão nhoét bùn sình, nhưng dù vậy mụ vẫn nhận bất kỳ túi đựng đầy nhẫn nào với hy vọng trong số đó sẽ có chiếc nhẫn thuộc về mình.

Mụ bỏ đám nhẫn trở vào túi, rồi nó biến vào đâu đó trong thân xác mụ. Sau đó, Già Molly đưa cho anh một túi bột. Anh nhét nó vào túi áo khoác đúng lúc bóng ma bắt đầu rung rinh mờ đi. "Đợi đã Mol. Hôm nay tôi đến không chỉ vì thứ này."

Linh hồn chớp lóe khi lòng tham chiến đấu với cơn sốt ruột và rõ ràng mụ phải cố lắm mới duy trì được hình dạng. Cuối cùng mụ càu nhàu, "Được rồi. Vậy mi muốn gì nữa?"

Will lưỡng lự. Đây không phải là thứ Magnus sai anh mua; đây là chuyện anh muốn tìm hiểu. "Tình dược…"

Già Molly cười khành khạch. "*Tình dược* cơ đấy? Cho Will Herondale sao? Không phải tau không thích tiền, dưng mà bất kỳ chàng trai nào được ngoại hình như mi sẽ không cần đến tình dược. Và điều tau nói là thật."

"Không phải," Will nói, một chút tuyệt vọng len lỏi vào giọng anh. "Tôi đang tìm một thứ ngược lại, thật đấy – một thứ gì đó khiến người ta ngừng yêu."

"Hận dược phỏng?" Mol vẫn còn cao hứng.

"Tôi muốn thứ gì đó đại loại như làm người ta hờ hững, dửng dưng ấy."

So với một hồn ma, mụ khụt khịt mũi giống con người kinh khủng. "Tau không muốn nói với mi điều này, Nephilim, dưng nếu mi muốn tụi con gái ghét mi, có đầy cách dễ dàng, Mi không cần *tau* giúp bằng thứ tội nghiệp đó."

Nói tới đó mụ biến mất trong màn sương giăng giăng trên các nấm mồ. Will nhìn theo và thở dài. "Không phải cho cô ấy," anh thì thầm dù giờ chẳng còn ai lắng nghe anh nữa, "mà là cho tôi." Đoạn, anh ngả đầu tì vào cái cổng sắt lạnh lẽo.

CHƯƠNG 1: PHÒNG HỘI ĐỒNG

Trần nhà mĩ lệ đẹp tươi,
Điểm tô mái ngói cong cong tuyệt trần
Thiên thần chắp cánh bay cao
Trao quà tạo hóa đắm say muôn người.
-Bá tước Alfred Tennyson, *The Palace of Art*

"À đúng. Nơi này đúng như em tưởng tượng," Tessa nói và quay sang mỉm cười với chàng trai đứng cạnh. Anh vừa giúp cô nhảy qua vũng nước tù và tay anh vẫn lịch sự đặt trên cánh tay cô, ngay trên khuỷu tay.

James Carstairs cười đáp lại, trông anh thanh lịch trong bộ vét tối màu, mái tóc trắng bạc bay bay trong gió. Tay kia anh đặt lên cây gậy đầu nạm ngọc, và nếu ai trong đám người

đông đúc đi đi lại lại quanh họ thấy kỳ lạ khi một người trẻ nhường đó lại cần gậy chống, hay thấy màu tóc hay vẻ ngoài của anh có gì bất thường, họ cũng không dừng lại nhìn lấy một cái.

"Anh sẽ coi đó là lời tán thưởng," Jem nói. "Em biết không, anh đang bắt đầu lo rằng mọi thứ em bắt gặp tại Luân Đôn đều khiến em thất vọng."

Thất vọng. Anh trai Tessa, Nate, đã từng hứa cho cô mọi thứ tại Luân Đôn này – một khởi đầu mới, một ngôi nhà đẹp đẽ, một thành phố với các tòa nhà chọc trời và những công viên xinh đẹp. Nhưng thay vào đó, Tessa chỉ thấy những chuyện hãi hùng và nguy hiểm cùng phản bội vượt ngoài sức tưởng tượng của cô. Nhưng…

"Không phải tất cả." Cô ngước lên cười với Jem.

"Rất mừng được nghe câu đó." Giọng anh nghiêm túc, không hề có ý cợt nhả. Cô quay đầu nhìn về tòa nhà bề thế phía trước. Tu viện Westminster, với những tòa tháp mang phong cách Gothic gần như chạm trời. Mặt trời đang cố sức ló ra từ sau những đám mây hơi nhuốm chút sắc sương mù, và tu viện tắm mình trong làn nắng nhạt ấy.

"Nơi đó thật sự là đây sao?" cô hỏi khi Jem dắt cô đi tiếp về phía cổng tu viện. "Nó có vẻ quá…"

"Phàm?"

"Em định nói là đông đúc cơ." Hôm nay tu viện mở cửa đón người tham quan, và các nhóm khách đang hối hả ra ra vào vào qua ô cửa lớn, hầu hết đều cầm cuốn cẩm nang Baedeker(*) trong tay. Một nhóm du khách người Mỹ - những người phụ nữ trung tuổi mặc bộ đồ lạc mốt, lầm bầm gì đó bằng chất giọng mang khẩu âm khiến Tessa có đôi chút nhớ nhà – vượt qua hai người họ để lên cầu thang, tất cả bám theo người hướng dẫn viên dẫn họ tham quan tu viện. Jem và Tessa theo kịp chẳng khó khăn gì.

(*) Cuốn cẩm nang du lịch do công ty Karl Baedeker xuất bản từ những năm 1830 (Mọi chú thích đều thuộc về người dịch).

Không gian tu viện có mùi của đá lạnh và kim loại. Tessa ngước lên và nhìn quanh, choáng ngợp trước không gian rộng lớn thênh thang. So với Westminster, Học Viện chỉ như một nhà thờ nơi thôn dã.

"Xin quý khách hãy chú ý tới cấu trúc ba phần của thánh đường," hướng dẫn viên tiếp tục thủng thẳng nói rằng các nhà nguyện nhỏ hơn nằm hướng hành lang phía đông và tây tu viện. Không ai bảo ai, tất cả đều khẽ khàng, im lặng như muốn bảo vệ sự tôn nghiêm của nơi này. Trong lúc Jem dẫn Tessa về trái đông của nhà thờ, cô nhận thấy mình đang bước trên những phiến đá có khắc tên và ngày tháng. Cô vốn đã biết có một số nhà vua, nữ hoàng, chiến binh và nhà thơ nổi tiếng được an táng tại tu viện Westminster, nhưng cô chưa từng nghĩ sẽ có ngày mình đứng ngay trên họ.

Cô và Jem bước chậm lại khi tới góc đông nam nhà thờ. Ánh nắng trong trẻo ùa qua ô cửa sổ hình hoa trên cao. "Anh biết là chúng ta đang vội tới dự buổi họp Hội Đồng," Jem nói, "nhưng anh muốn em thấy nơi này." Anh dang tay chỉ xung quanh. "Góc Nhà Thơ."

Tất nhiên Tessa đã đọc về nơi này, nơi các tác giả bậc thầy của Anh an nghỉ. Ở đây có mộ phần bằng đá xám của Chaucer nằm dưới mái che, cùng nhiều cái tên quen thuộc khác: "Edmund Spenscer,

Samuel Johnson," cô hít một hơi, "Coleridge, Robert Burns, *Shakespeare* nữa này…"

"Ông ấy không thực sự được chôn ở đây đâu," Jem vội nói. "Đây chỉ là mộ giả. Như mộ của Milton vậy."

"Em biết, nhưng…" Cô nhìn anh và cảm thấy hình như mình đang đỏ mặt. "Em không giải thích được. Đứng giữa những cái tên này, em có cảm giác đứng giữa những người bạn. Em biết là ngốc…"

"Không ngốc chút nào."

Cô mỉm cười với anh. "Sao anh biết em muốn tham quan cái gì?"

"Sao anh lại không biết chứ?" Anh nói. "Khi anh nghĩ đến em mà em không ở gần anh, anh sẽ tưởng tượng ra em luôn cầm một cuốn sách nào đó trong tay." Jem nói mà không nhìn cô, nhưng cô cũng kịp thấy má anh ửng hồng. Da anh quá tái nên chỉ cần anh đỏ mặt một chút là cô nhận ra ngay, cô nghĩ – và ngạc nhiên khi ý nghĩ đó tác động tới mình như thế nào.

Khoảng hai tuần này, cảm tình cô dành cho Jem dần lớn lên; Will luôn cố tình tránh mặt cô, còn Charlotte và Henry thì vướng vào các vấn đề của Clave và Hội Đồng cùng chuyện điều hành Học Viện – kể cả Jessamine cũng có vẻ bận rộn. Nhưng Jem luôn bên cô. Anh rất nghiêm túc nhận trách nhiệm làm hướng dẫn viên du lịch cho cô tại Luân Đôn này. Họ đã thăm thú công viên Hyde và vườn Kew, nhà triển lãm Quốc Gia, bảo tàng Anh Quốc, tháp Luân Đôn và cổng Traitors' Gate. Họ đi xem vắt sữa bò tại công viên St. James, và cảnh người ta buôn bán rau quả tại vườn Covent. Họ ngắm những con thuyền từ sông Thames chạy vào đê, và ăn món "thanh đệm cửa" nghe thì có vẻ ghê nhưng hóa ra là bánh mì quết bơ đường. Và ngày ngày trôi qua, Tessa dần thoát khỏi cái vỏ ốc cô độc của mình, vượt qua nỗi buồn về chuyện Nate, Will và việc mất đi cuộc sống cũ; cô như một bông hoa nảy nở trên vùng đất băng giá. Đôi lúc cô còn có thể bật cười. Và cô biết ơn Jem lắm lắm.

"Anh là một người bạn tốt," cô reo lên. Và ngạc nhiên khi thấy anh không nói gì, cô bảo, "Chí ít, em mong chúng ta là bạn tốt. Anh cũng nghĩ vậy, phải không, Jem?"

Anh quay sang nhìn cô, nhưng trước khi anh kịp trả lời, một giọng sầu thảm đã cất lên từ trong bóng tối:

"Hỡi người trần mắt thịt, hãy nhìn và biết sợ!
Hãy xem da thịt con người thay đổi thế nào;
Hãy nghĩ bao nhiêu bộ xương danh giá
Ngủ vùi dưới những mộ đá nơi đây."

Một bóng đen bước ra từ giữa hai đài tưởng niệm. Trong lúc Tessa chớp mắt ngạc nhiên, Jem nói bằng giọng vui vẻ rất ư cam chịu, "Will. Vậy bố quyết định gia ân cho chúng tôi bằng sự xuất hiện của mình đó hả?"

"Tôi đâu có nói là không tới." Will tiến lên và ánh sáng từ ô cửa sổ hoa đổ xuống, làm bừng sáng gương mặt anh. Kể cả bây giờ, Tessa vẫn không thể nào nhìn anh mà không thấy tim nhói đau. Tóc đen, mắt màu lam, đôi gò má đẹp, hàng mi dày, đôi môi đầy đặn – trông anh hắn cũng xinh lắm nếu không quá cao và săn chắc. Cô đã từng vuốt đôi cánh tay ấy. Cô biết cảm giác ấy ra sao – cứng như sắt, với những cơ bắp săn chắc; tay anh, khi chúng giữ gáy cô, mảnh, linh hoạt nhưng chai sần…

Cô thôi không nghĩ tới những kí ức đó nữa. Với một người đã biết sự thật rõ mười mươi thì kí ức chẳng còn đẹp nữa. Will đẹp, nhưng anh không thuộc về cô; anh không thuộc về bất kỳ ai. Có gì đó trong anh đã bị rạn vỡ, và từ lỗ hổng đó tràn ra sự độc ác mù quáng, một niềm thôi thúc làm tổn thương người khác và đẩy người khác ra xa anh.

"Bố muộn buổi họp Hội Đồng rồi đấy," Jem tốt bụng nhắc. Anh là người duy nhất có vẻ không bị cái tính hiểm độc quỷ quyệt của Will chạm tới.

"Tội vừa đi làm một vài việc vặt," Will nói. Gần thế này, Tessa có thể thấy anh rất mệt mỏi. Mắt anh vằn tia máu, bọng mắt thâm quầng. Quần áo anh nhàu nhĩ như thể anh cứ mặc nguyên thế mà ngủ, và anh nên cắt tóc. *Nhưng anh ấy có ra sao cũng chẳng liên quan đến mày,* cô nghiêm khắc nhắc nhở mình và thôi nhìn những đường cong thanh thoát của đôi tai, cần cổ anh. *Mày nghĩ anh ấy trông thế nào, hay chuyện anh ấy làm gì cho qua ngày đoạn tháng đều không quan trọng. Anh ấy nói rõ rồi mà*. "Mà bố cũng đâu có đến đúng giờ."

"Tôi muốn dẫn Tessa ngắm Góc Nhà Thơ," Jem nói. "Tôi nghĩ em ấy sẽ thích." Anh nói đơn giản và chân thật, không ai có thể nghi ngờ hay cho rằng anh nói dối. Trên gương mặt anh chỉ hiện lên một sự hài lòng, kể cả Will dường như cũng không thể nghĩ ra điều gì không hay mà nói; anh đành nhún vai

và rảo bước đi thẳng qua tu viện và vào Đông Hành hiên.

Những bức tường của hành viên bao quanh một khu vườn vuông vắn, và du khách đang đi qua các khúc quanh, thì thào nói chuyện như thể vẫn đang trong nhà thờ. Không ai để ý tới Tessa và hai anh bạn đồng hành khi họ tới một cánh cửa gỗ sồi. Will, sau khi nhìn quanh quất, rút thanh stele khỏi túi và ấn mũi stele vẽ lên gỗ. Cửa thoáng lấp lánh ánh xanh dương rồi bật mở. Will bước vào trong, Jem và Tessa đi ngay sau. Cửa nặng nề đóng sầm lại sau Tessa, suýt bập phải tà váy của cô; cô kéo váy kịp thời và vội vàng bước ngược, quay người một vòng trong không gian tối gần như hũ nút. "Jem ơi?"

Ánh sáng bừng lên; Will đang cầm đá phù thủy. Họ đang ở trong một căn phòng đá có mái vòm cong cong. Sàn hình như lát gạch, và ở cuối phòng là một bệ thờ. "Chúng ta đang ở phòng Pyx," anh nói. "Nơi đây ngày xưa là kho bạc. Từng có thời những rương vàng bạc được chất dọc các bức tường."

"Kho bạc của Thợ Săn Bóng Tối sao?" Tessa cực kỳ bối rối.

"Không, kho bạc hoàng gia Anh – thế nên tường và cửa mới dày thế kia," Jem nói. "Nhưng Thợ Săn Bóng Tối bọn anh luôn có cách tiếp cận nơi này." Anh cười khi thấy vẻ mặt cô. "Các vị vua, hoàng đế hay nữ hoàng thời nào cũng bí mật trả một khoản tiền cho Nephilim, để bọn anh bảo vệ vương quốc an toàn trước móng vuốt của quỷ."

"Mỹ thì không thế," Tessa hào hứng nói. "Nước em không theo chế độ quân chủ…"

"Đừng sợ, chính phủ nước em có một cơ quan chuyên lo làm việc với Nephilim," Will nói và sải bước tới bệ thờ. "Trước đây Bộ Chiến Tranh(*) lo vụ đó, nhưng giờ nhiệm vụ này được chuyển giao cho một cơ quan trực thuộc Bộ Tư Pháp rồi…"

(*) Bộ Chiến tranh tồn tại từ năm 1789 cho đến ngày 18/9/1947 thì được đổi tên thành Bộ Lục quân, và trở thành một bộ phận của Tổ chức Quân sự Quốc gia liên hợp mới thành lập. Đến năm 1949, Tổ chức Quân sự Quốc gia được đổi tên lại thành Bộ Quốc phòng.

Anh đang nói dở thì bị tiếng rền rĩ của cái bệ thờ di chuyển sang bên cắt ngang. Đằng sau đó là cái hốc tối om, trống hoác. Tessa thấy ánh sáng yếu ớt bập bùng trong bóng tối. Will chui vào hốc, giơ đá phù thủy chiếu sáng vùng tối.

Bước vào, Tessa nhận thấy mình ở trong một hành lang đá hơi dốc xuống. Tường bằng đá, sàn lát đá, và trần cũng vậy, khiến cô có cảm giác đây là đường hầm được đục xuyên qua đá, dù bề mặt nó trơn nhẵn chứ không hề sần ráp. Cứ cách vài bước lại có một viên đá phù thủy tỏa sáng trong chân đèn hình bàn tay người được ráp vào tường.

Bệ thờ lại trượt sang che lấp cửa vào, và họ bắt đầu bước. Hành lang dần dần đổ dốc thẳng xuống. Các ngọn đuốc tỏa ra quầng sáng màu lục lam, chiếu rọi những bức phù điêu đá – theo cùng một mô típ, lặp đi lặp lại hết lần này tới lần khác, về một thiên thần trong quầng lửa cháy rực trồi lên từ mặt hồ, với một tay cầm kiếm và tay kia cầm cốc.

Cuối cùng họ đứng trước một cánh cửa đôi đồ sộ bằng bạc. Ở mỗi bên cánh Tessa đều thấy khắc một biểu tượng cô từng được thấy – bốn chữ C lồng vào nhau. Jem chỉ chúng. "Chúng đại diện cho Clave, Hội Đồng, Hiệp Ước và Quan Chấp Chính(*)", anh trả lời trước khi cô kịp hỏi.

(*) Nguyên văn: Clave, Council, Covenant, Consul.

"Quan Chấp Chính. Ông ta đứng đầu Clave à? Có giống vua không?"

"Quan Chấp Chính không theo chế độ cha truyền con nối như vua của nền quân chủ," Will đáp. "Ông ấy được bầu lên, như tổng thống hay thủ tướng ấy."

"Còn Hội Đồng?"

"Em sắp được gặp đây." Will đẩy cửa mở.

Tessa há hốc miệng; cô vội ngậm lại ngay, nhưng cũng kịp thấy vẻ thích chí của Jem đứng bên phải. Sau cánh cửa là một trong những gian phòng rộng nhất cô từng thấy, với không gian hình vòm, hình vẽ những vì tinh tú và các chòm sao tô điểm cho trần nhà. Ngọn đèn chùm lớn tạo hình thiên thần cầm những ngọn đuốc sáng rực buông xuống từ điểm cao nhất của mái vòm. Còn ở phía dưới, căn phòng được bài trí như một đại hí trường, với những dãy ghế dài xếp hình vòng cung. Will, Jem và Tessa đang đứng ở đầu một dãy bậc thang chạy chính giữa khán đài, và hiện giờ khoảng ba phần tư số ghế đã có người ngồi. Tại bậc thang cuối là một sân khấu xây cao hẳn lên, và trên đó có vài cái ghế gỗ lưng cao mà chỉ cần nhìn cũng biết ngồi trên đó chẳng thoải mái tẹo nào.

Ngồi trên một chiếc ghế đó là Charlotte; bên cạnh chị là Henry trông lúng ta lúng túng và căng

thẳng. Charlotte ngồi điềm đạm với hai tay đặt trên đùi; chỉ những ai biết rõ chị mới thấy được sự căng thẳng đang đè nặng lên đôi vai và hằn trên khóe miệng chị.

Trước mắt họ, đứng sau bục phát biểu – cái này to ngang hơn và cao hơn loại bục phát biểu thông thường – là một người đàn ông cao ráo, vai rộng, tóc vàng để dài và râu rậm; với cái áo choàng đen dài có ống tay áo thêu những chữ rune lấp lánh mặc bên ngoài trang phục, trông ông ta giống hệt một vị quan tòa. Bên cạnh ông, ngồi trên một chiếc ghế thấp là một người lớn tuổi hơn, mái tóc nâu đã điểm bạc, còn gương mặt nhăn nhụi đã hằn những nếp nhăn. Ông ta mặc áo choàng màu lam sẫm, tay đeo những chiếc nhẫn gắn đá quý sẽ lóa lên mỗi khi ông ta vung tay. Tessa biết người này: Điều Tra Viên Whitelaw với giọng nói lạnh lùng, đôi mắt lạnh lẽo đã thay mặt Clave thẩm vấn các nhân chứng.

"Cậu Herondale," người đàn ông tóc vàng ngước nhìn Will và lên tiếng, khóe miệng nhếch lên một nụ cười. "Rất cảm ơn cậu đến dự cuộc họp với chúng tôi. Và cậu Carstairs nữa. Còn có tiểu thư đồng hành cùng hai cậu hẳn là…"

"Gray," Tessa nói trước khi ông ta kịp dứt câu. "Theresa Gray đến từ New York."

Những tràng xì xào khe khẽ vang khắp phòng như tiếng sóng vỗ bờ. Cô cảm giác Will đứng cạnh bỗng nhiên căng thẳng, và Jem hít một hơi như chuẩn bị lên tiếng. *Ngắt lời Quan Chấp Chính*, hình như có người nói vậy. Thế ra đây là Quan Chấp Chính Wayland, nhân vật chóp bu của Clave. Liếc nhìn quanh phòng, cô nhận ra vài gương mặt thân thuộc – Benedict Lightwood với khuôn mặt góc cạnh, xương xẩu và nghiêm nghị, cùng cậu con trai Gabriel Lightwood tóc xù đang nhìn thẳng về phía trước. Lilian Highsmith mắt đen. George Penhallow thân thiện; và còn có cả bà dì ghê gớm của Charlotte, Callida với mái tóc muối tiêu dày xoăn lọn. Ở đây còn rất nhiều gương mặt cô không quen biết. Cô có cảm giác như đang xem một cuốn sách tranh giới thiệu về mọi dân tộc trên thế giới. Ở đây có những Thợ Săn Bóng Tối tóc vàng trông giống dân Viking, người đàn ông da nâu giống như vị caliph bước ra từ cuốn *Nghìn lẻ một đêm* có hình minh họa của cô, và người phụ nữ Ấn mặc sari tuyệt đẹp có thêu những chữ rune bạc. Bà ta ngồi cạnh một người phụ nữ khác vừa quay sang nhìn họ. Cô ta mặc chiếc váy lụa trang nhã, gương mặt rất giống Jem – cũng mang một vẻ đẹp thanh tú, cũng kiểu mắt và đôi gò má ấy, chỉ có điều tóc anh trăng bạc, còn tóc cô ta thì đen tuyền.

"Vậy xin chào mừng, cô Tessa Gray đến từ New York," Quan Chấp Chính vui vẻ nói. "Chúng tôi rất cám ơn cô đã đến tham dự cùng chúng tôi ngày hôm nay. Tôi biết cô đã trả lời khá nhiều câu chất vấn Enclave Luân Đôn. Tôi rất mong cô sẽ trả lời thêm một vài câu nữa."

Qua khoảng cách chia cắt họ, ánh mắt Tessa và Charlotte giao nhau. *Em có nên đồng ý không?*

Chán làm sao, Charlotte lại gật đầu. *Ừ.*

Tessa đứng thẳng lưng. "Nếu đó là yêu cầu của ông, vậy thì được ạ."

"Vậy xin mời cô tới ghế Hội Đồng," Quan Chấp Chính nói và Tessa nhận ra ông đang nói tới cái băng ghế gỗ dài hẹp đặt đằng trước bục phát biểu. "Và cả hai quý cậu bạn cô có thể hộ tống cô," ông ta bổ sung.

Will lầm bầm gì đó, nhưng nhỏ quá nên Tessa không nghe ra; bị kẹp giữa với Will bên trái và Jem bên phải, Tessa đi theo những bậc thang, tới băng ghế trước bục. Cô do dự đứng sau đó. Nhìn gần thế này, cô thấy đôi mắt Quan Chấp Chính có màu xanh lam hiền hòa, chứ không giống đôi mắt của Điều Tra Viên, mang màu xám ảm đạm của trời nổi giông, của biển ngày mưa.

"Điều Tra Viên Whitelaw," Quan Chấp Chính nói với người đàn ông mắt xám, "xin ông vui lòng đưa Kiếm Thánh."

Điều Tra Viên đứng dậy và rút từ trong áo choàng ra một thanh kiếm lớn. Tessa nhận ra nó ngay. Nó dài, mang màu bạc xỉn, chuôi được tạo hình đôi cánh dang rộng. Đây là thanh kiếm được vẽ trong *Codex*, thanh kiếm thiên thần Raziel mang theo lúc trồi lên từ hồ nước, và đưa nó cho Jonathan Thợ Săn Bóng Tối, Nephilim đầu tiên của thế giới này.

"Maellartach," cô gọi tên Kiếm Thánh.

Quan Chấp Chính, cầm lấy Kiếm, và một lần nữa ngạc nhiên. "Cô *quả là* chịu khó tìm hiểu," ông ta nói. "Ai trong hai cậu dạy cô bé thế? William? Hay James? "

"Tessa tự học, thưa ngài," Kiểu nói dài giọng của Will nghe dịu dàng và vui vẻ, nhưng cũng thật kỳ quặc giữa bầu không khí trang nghiêm nơi đây. "Cô ấy rất giỏi tìm hiểu."

"Lại thêm lý do nữa cho thấy cô ta không nên ở đây," Tessa không cần quay lại; cô biết giọng nói đó. Benedict Lightwood. "Đây là Hội Đồng Grad. Chúng ta không đưa cư dân Thế Giới Ngầm tới nơi

này.” Ông ta cao giọng. “Kiếm Thánh không thể khiến cô ta nói thật; cô ta không phải Thợ Săn Bóng Tối! Vậy nó có tác dụng gì với cô ta chứ?”

“Bình tĩnh nào, Benedict,” Quan Chấp Chính Wayland cầm thanh kiếm rất dễ dàng, như thể nó nhẹ tựa lông hồng. Nhưng ánh mắt ông dành cho Tessa lại nặng hơn nhiều. Cô có cảm giác ông đang dò xét gương mặt cô, đọc sự sợ hãi trong mắt cô. “Chúng ta sẽ không làm hại cô, pháp sư nhỏ ạ,” ông nói. “Hiệp Định nghiêm cấm chuyện đó.”

“Ông không nên gọi tôi là pháp sư,” Tessa nói. “Tôi không mang dấu ấn của pháp sư.” Cô thấy lạ khi nói lại điều này thêm lần nữa, nhưng trong những lần trước, người thẩm vấn cô luôn là các thành viên Clave, chứ không phải chính Quan Chấp Chính. Ông cao lớn, vai rộng, và từ con người ông tỏa ra cảm giác của sức mạnh và uy quyền. Đó là loại sức mạnh và uy quyền mà Benedict Lightwood bảo Charlotte không có.

“Thế cô là ai nào?”

“Cô ta không biết.” Giọng Điều Tra Viên khô khốc. “Các Tu Huynh Câm cũng không rõ.”

“Nên cho cô ấy ngồi,” Quan Chấp Chính nói, “và đưa ra bằng chứng, nhưng trọng lượng lời khai của cô ấy chỉ bằng một nửa lời khai của một Thợ Săn Bóng Tối.” Ông quay sang vợ chồng Branwell. “Trong lúc đó, Henry, anh có thể rời buổi thẩm vấn một lát. Charlotte, xin hãy ở lại.”

Tessa đè cảm giác không muốn xuống và tới ngồi vào hàng ghế trước, sau đó Henry trông có vẻ hốc hác, mái tóc màu đỏ cam dựng tua tủa, cũng xuống ngồi ở đó. Jessamine cũng có mặt, mặc chiếc váy da lạc đà màu nâu nhạt, trông có vẻ buồn bực và khó chịu. Tessa ngồi cạnh, với Will và Jem ở hai bên. Jem ngồi sát bên cô, và vì ghế hẹp nên cô cảm nhận được hơi ấm tỏa ra từ nơi vai anh chạm vào vai cô.

Lúc đầu, buổi họp Hội Đồng diễn ra gần giống các buổi họp Enclave. Charlotte được yêu cầu kể lại cái đêm Enclave tấn công nhà ma cà rồng De Quincey, giết hắn cùng môn đồ của hắn có mặt lúc đó, rồi đến chuyện anh trai Tessa, Nate, phản bội lòng tin của mọi người và để cho Ông Chủ, Axel Mortmain, tiến vào Học Viện, giết hai người hầu và suýt bắt cóc Tessa. Đến lượt Tessa được triệu lên, cô cũng nói hệt như đã khai lúc trước, rằng cô không biết Nate ở đâu, rằng lúc đó cô không hề mảy may nghi ngờ anh, rằng cô không biết gì về quyền năng của mình trước khi Chị Em Hắc Ám cho cô hay, và cô luôn nghĩ bố mẹ mình là con người.

“Chúng tôi đã điều tra toàn bộ về Richard và Elizabeth Gray,” Điều Tra Viên nói. “Không có bằng chứng nào cho thấy một trong hai người đó có thể không phải là con người. Chàng trai, người anh trai…cũng là con người. Vậy rất có thể, như Mortmain đã nói bóng gió, bố cô gái này là quỷ, nhưng nếu vậy thì chúng ta vẫn không giải thích được vì sao cô ta không có dấu ấn pháp sư.”

“Điều kỳ lạ nhất là mọi điều về cô, kể cả quyền năng này,” Quan Chấp Chính nói, nhìn Tessa bằng cặp mắt kiên định màu lam nhạt. “Cô không hề biết chút gì về nó hay giới hạn của nó? Cô đã thử chạm vào đồ vật của Mortmain chưa? Để xem cô có thể nhìn thấy kí ức hay ý nghĩ của ông ta ấy?”

“Có, tôi… đã thử. Với cái cúc áo ông ta đánh rơi. Đáng ra phải được mới phải.”

“Nhưng?”

Cô lắc đầu. “Tôi không thể. Nó không cho tôi chút ánh sáng nào, không có… không có sự sống. Không có gì để liên kết tôi với ông ta.”

“Tiện quá cơ,” Benedict lầm bầm, rất nhỏ gần như không nghe thấy, nhưng Tessa có nghe được, và đỏ mặt.

Quan Chấp Chính ra hiệu cho cô về chỗ. Trên đường trở về, cô thấy gương mặt Benedict Lightwood; môi ông ta mím chặt tỏ ý tức giận. Cô tự hỏi vừa rồi cô đã nói gì chọc giận ông ta.

“Và không ai tìm được một mẩu da hay cọng tóc của ông Mortmain này kể từ sau… cuộc đấu khẩu giữa cô Gray và ông ta tại Đất Thánh,” Quan Chấp Chính tiếp tục khi Tessa đã yên vị.

Điều Tra Viên lật tập hồ sơ đặt trên bục phát biểu. “Chúng ta đã cho khám xét mọi trang viên của ông ta và không tìm thấy bất cứ tài sản nào thuộc về người này. Kết quả khám xét nhà kho cũng vậy. Kể cả những người bạn của chúng ta tại Sở Cảnh sát Luân Đôn cũng tham gia điều tra. Người đàn ông này đã biến mất. Đúng theo nghĩa đen, theo như lời anh bạn trẻ William Herondale của chúng ta đây.”

Will cười rạng rỡ như thể được khen, dù Tessa cảm giác được sự hiểm độc ẩn sau nụ cười đó đang lóe lên tựa lưỡi dao cạo.

“Theo tôi,” Quan Chấp Chính nói, “Charlotte và Henry Branwell phải bị khiển trách, và trong ba

tháng tiếp theo, mọi hành động của họ phải thông qua sự đồng ý của tôi, thay mặt Clave…"

"Thưa Quan Chấp Chính." Giọng nói kiên định, rõ ràng vang lên từ đám đông. Mọi người quay đầu nhìn; Tessa có cảm giác chuyện này – chuyện có người ngắt lời Quan Chấp Chính – không mấy khi xảy ra. "Xin cho tôi được nói."

Quan Chấp Chính nhướng mày. "Benedict Lightwood," ông ta nói. "Lúc trước, trong buổi thẩm vấn, ông đã có cơ hội phát biểu rồi."

"Tôi không định tranh cãi về kết quả thẩm vấn," Benedict Lightwood nói. Vẻ ngoài soi mói, sắc sảo của ông ta còn phần sắc lạnh dưới ánh đèn phù thủy. "Tôi chỉ có ý kiến với phán quyết của ông."

Quan Chấp Chính nhoài người trên bục. Ông ta to lớn, cổ dày và ngực rộng, với bàn tay to như thể ông ta có thể bẻ cổ Benedict chỉ bằng một động tác. Tessa ước ông ta làm vậy. Từ những gì cô thấy ở Benedict Lightwood, cô không hề thích ông ta. "Và vì sao?"

"Tôi nghĩ ông đã để mối thâm tình với gia đình Fairchild che mờ tư duy, và không thấy những thiếu sót của Charlotte trong cương vị một người lãnh đạo Học Viện," Benedict nói và tiếng hít vào rõ mồn một vang lên khắp phòng. "Trò ngớ ngẩn đêm mùng năm tháng bảy không chỉ làm xấu mặt Clave mà còn khiến chúng ta mất hộp Pyxis. Nó còn làm xấu mối quan hệ giữa chúng ta với Thế Giới Ngầm Luân Đôn khi ta vô duyên vô cớ tấn công de Quincey."

"Đã có một số đơn khiếu nại đòi bồi hoàn rồi," giọng Quan Chấp Chính oang oang. "Nhưng tất cả sẽ được xử lý chiếu theo Luật. Chuyện bồi hoàn không phải chuyện của ông, Benedict…"

"*Và*," Benedict tiếp tục, giọng lên cao, "tồi tệ nhất, cô ta để một kẻ tội phạm nguy hiểm với kế hoạch làm hại và tiêu diệt Thợ Săn Bóng Tối trốn thoát và giờ chúng ta không biết y đang ở đâu. Và giờ trách nhiệm tìm kiếm y lại rơi vào tay những kẻ đã để xổng mất y!"

Giọng ông ta sang sảng. Đúng ra, cả căn phòng đang rộn tiếng la ó; Charlotte có vẻ thất vọng, Henry bối rối, còn Will bực bội. Quan Chấp Chính, đôi mắt thẫm lại đáng sợ khi Benedict nhắc tới gia đình Fairchild – Tessa nhận ra chắc hẳn đó là nhà mẹ đẻ Charlotte - vẫn im lặng đợi tiếng ồn lắng xuống. Rồi ông nói, "Thái độ bất mãn của ông đối với người lãnh đạo Enclave của ông không khiến làm tăng uy tín cho ông đâu, Benedict."

"Tôi lấy làm xin lỗi, thưa Quan Chấp Chính. Tôi không tin tiếp tục để Charlotte Branwell ở vị trí lãnh đạo Học Viện – theo như tôi thấy sự can dự của Henry thật sự chỉ là trên danh nghĩa – là điều tốt nhất cho Clave. Theo ý kiến của tôi, phụ nữ không có năng lực điều hành Học Viện; phụ nữ không có đầu óc tư duy logic và suy xét chín chắn, nhưng *đàn ông* sẽ không bị gián điệp tay mơ như Nathaniel Gray lường gạt…"

"*Tôi* đã bị lừa." Will bật dậy và nhìn quanh, đôi mắt nảy lửa. "Tất cả chúng ta đều bị lừa. Vậy ông định nói bóng nói gió gì nữa về tôi, Jem và Henry hả, *ông* Lightwood?"

"Cậu và Jem là đồ trẻ con," Benedict đáp cụt lủn. "Còn Henry suốt ngày ru rú trong phòng thí nghiệm."

Will đã trèo qua ghế; Jem dùng lực kéo áo anh lại và khẽ nạt. Jessamine vỗ tay, đôi mắt nâu sáng lấp lánh.

"*Cuối cùng* cũng tới đoạn hay," cô nàng reo lên.

Tessa chán ghét nhìn cô ả. "Bồ có nghe gì không? Ông ta xúc phạm Charlotte đấy!" Cô thì thầm, nhưng Jessamine phẩy tay bỏ ngoài tai.

"Vậy ông đề cử ai vào vị trí điều hành Học Viện nào?" Quan Chấp Chính hỏi Benedict, giọng ngập ý châm biếm. "Là chính ông chăng?"

Benedict dang rộng tay tỏ ý tán đồng, "Nếu ngài đã nói vậy, thưa Quan Chấp Chính…"

Trước khi ông ta kịp nói hết câu, ba người khác đã đứng lên; Tessa nhận ra hai người là thành viên Enclave Luân Đôn, dù cô không biết tên họ; người thứ ba là Lilian Highsmith.

Benedict mỉm cười. Giờ tất cả đều nhìn ông ta; bên cạnh ông ta là cậu con thứ Gabriel đang ngồi ngước nhìn bố mình bằng đôi mắt xanh lục không biểu lộ gì. Những ngón tay thanh mảnh của anh ta nắm chặt lưng ghế phía trước.

"Ba người ủng hộ tôi," Benedict nói. "Và vậy theo Luật, tôi đã đủ điều kiện để được thách đấu với Charlotte giành vị trí lãnh đạo Học Viện Luân Đôn."

Charlotte khẽ hít một hơi nhưng vẫn ngồi im trên ghế, đôi mắt vẫn nhìn thẳng. Jem vẫn nắm cổ tay Will. Còn Jessamine tiếp tục tỏ vẻ như đang xem một màn kịch gay cấn.

"Không được," Quan Chấp Chính nói.

"Ông không thể ngăn tôi thách đấu…"

"Benedict, ông phản đối quyết định bổ nhiệm Charlotte Branwell của tôi ngay khi tôi công bố. Ông luôn muốn nắm giữ Học Viện. Giờ, khi Enclave cần đồng lòng dốc sức hơn bao giờ hết, ông ta lại gây chia rẽ bè phái và bất hòa ngay trong một buổi họp Hội Đồng."

"Sự thay đổi không phải lúc nào cũng diễn ra êm thấm, nhưng không phải vì thế mà chúng ta cứ một mực giữ lấy cái cũ. Tôi vẫn muốn thách đấu." Hai tay Benedict nắm chặt lấy nhau.

Quan Chấp Chính nhịp tay lên bục phát biểu. Bên cạnh ông là Điều Tra Viên với đôi mắt lạnh lùng. Cuối cùng Quan Chấp Chính lên tiếng, "Benedict, ý ông là trách nhiệm tìm Mortmain nên được đặt lên vai những người ông cho rằng đã 'để xổng mất y'. Tôi tin hẳn ông sẽ đồng ý rằng truy tìm Mortmain hiện là ưu tiên hàng đầu của chúng ta?"

Benedict gật đầu cộc lốc.

"Vậy, đề nghị của tôi như thế này: Hãy để Charlotte và Henry lãnh trách nhiệm chỉ huy tìm kiếm nơi ẩn náu của Mortmain. Nếu sau hai tuần họ không tìm ra, hoặc không có bằng chứng vững chắc chỉ ra vị trí của ông ta, vậy tôi sẽ chấp thuận yêu cầu thách đấu của ông."

Charlotte nhoài người trên ghế. "Tìm Mortmain?" chị nói. "Một mình, chỉ Henry và tôi… không có sự giúp đỡ của các thành viên Enclave khác sao?"

Đôi mắt Quan Chấp Chính dừng ở chị không phải không thân thiện, nhưng cũng chẳng tỏ ý khoan nhượng. "Cô có thể triệu tập các thành viên Clave khác nếu cần, và tất nhiên cả hội Tu Huynh Câm lẫn Nữ Tu Sắt nữa," ông nói. "Nhưng còn về vụ điều tra, đúng, hai vợ chồng cô phải tự lo liệu."

"Tôi không thích như vậy," Lilian Highsmith phàn nàn. "Ông đang biến cuộc truy tìm một gã điên thành một trò chơi tranh giành quyền lực…"

"Vậy cô có muốn rút lại sự ủng hộ Benedict không?" Quan Chấp Chính hỏi. "Vậy lời thách đấu của ông ta sẽ mất hiệu lực và vợ chồng Branwell không việc gì phải chứng minh năng lực nữa."

Lilian mở miệng – rồi, trước ánh mắt của Benedict, cô ta liền ngậm miệng lại. Cô ta lắc đầu.

"Chúng tôi đã mất vài người hầu," Charlotte âu lo nói. "Không có họ…"

"Nếu cô thấy cần, hãy tuyển thêm người hầu," Quan Chấp Chính nói. "Em trai Thomas, gia nhân quá cố của cô, Cyril, đang trên đường từ Brighton tới Luân Đôn, còn Học Viện Dublin sẵn lòng đưa bếp phó của mình tới giúp việc cho Học Viện Luân Đôn. Cả hai đều là những chiến binh đã kinh qua huấn luyện – và tôi phải nói thế này, Charlotte, cô đáng ra phải huấn luyện người trong nhà chứ."

"Cả Thomas và Agatha *đều* được huấn luyện," Henry cự nự.

"Nhưng vài người khác thì không," Benedict nói. "Không chỉ riêng tiểu thư Lovelace thui chột chẳng biết đánh đấm gì, mà cả cô hầu gái của cô, Sophie, lẫn cư dân Thế Giới Ngầm này…" ông chỉ Tessa. "Vì có vẻ cô đã nhận cô ấy ở hẳn trong nhà mình, vậy chẳng có hại gì cho cô ấy – và cô hầu gái – khi được học cách phòng vệ cơ bản."

Tessa kinh ngạc nhìn sang Jem. "Ông ta nói *em* sao?"

Jem gật đầu. Vẻ mặt anh ủ ê.

"Em không được đâu… em sẽ chặt chân mình mất!"

"Nếu muốn chặt chân ai, hãy chặt chân Benedict," Will lầm bầm.

"Em sẽ ổn thôi, Tessa. Không có chuyện gì mà em không làm được," Jem cất tiếng, nhưng phần còn lại bị giọng Benedict át mất.

"À mà," Benedict nói, "vì hai người đang bận điều tra nơi ẩn náu của Mortmain, tôi sẵn lòng để các con trai của tôi Gabriel và Gideon, sẽ từ Tây Ban Nha trở về vào tối nay – làm thầy dạy. Cả hai đều là những chiến binh xuất sắc và có kinh nghiệm huấn luyện."

"Bố!" Gabriel phản đối. Trông anh ta đang hoảng hồn; rõ ràng Benedict không bàn trước với anh ta về vấn đề này.

"Chúng tôi có thể tự dạy dỗ người nhà mình," Charlotte gắt, nhưng Quan Chấp Chính lắc đầu với chị.

"Benedict Lightwood đang trao cho cô một món quà lớn đấy. Nhận đi."

Charlotte đỏ mặt tía tai. Một lúc lâu sau, chị cúi đầu, chấp nhận ý của Quan Chấp Chính. Tessa thấy đầu óc quay cuồng. Cô sẽ được huấn luyện ư? Huấn luyện để đánh đấm, phi đao và vung kiếm ư? Một

trong những nhân vật cô thích nhất là Capitola trong *Bàn tay ẩn,* cô gái chiến đấu cừ chẳng kém gã đàn ông nào – và ăn mặc cũng hệt như họ. Nhưng thích là một chuyện, còn *muốn* trở thành cô ta lại là chuyện khác.

"Rất tốt," Quan Chấp Chính nói. "Phiên họp Hội Đồng kết thúc, và sẽ nhóm họp tại chính nơi đây sau hai tuần nữa. Giờ xin mời quý vị giải tán."

Tất nhiên, không ai rời đi ngay. Có tiếng lạo xạo khi mọi người lục tục đứng dậy và hào hứng tán chuyện với người bên cạnh. Charlotte vẫn ngồi im; Henry bên cạnh, anh có vẻ rất muốn an ủi vợ, nhưng không nghĩ ra được lời nào. Tay anh bối rối giơ lơ lửng trên vai vợ. Will lườm Gabriel Lightwood, người kia cũng lạnh lùng lườm lại.

Charlotte chầm chậm đứng lên. Henry giờ đặt tay lên lưng chị, và thì thầm gì đó. Jessamine đã đứng dậy, đang xoay cái ô đăng ten trắng mới tinh. Henry đã làm cho cô nàng chiếc ô này thay cho chiếc ô hỏng sau trận chiến với đám người máy của Mortmain. Tóc cô búi chặt thành từng búi trên tai trông như chùm nho. Tessa vội đứng lên, và cả nhóm tiến tới hành lang giữa phòng Hội Đồng. Tessa thoáng nghe thấy mấy tiếng thì thầm, cùng những từ lặp đi lặp lại, "*Charlotte", "Benedict", không bao giờ tìm ra Ông Chủ", "hai tuần", "thách đấu", "Quan Chấp Chính", "Mortmain", "Enclave", "trò lố"*.

Charlotte bước đi thẳng lưng, má đỏ bừng, và mắt nhìn thẳng như thể chị không nghe thấy mấy lời tám chuyện. Will trông như sắp bổ thẳng vào mấy kẻ đang thì thầm to nhỏ để đòi lại công bằng, nhưng Jem đã nắm chặt lấy lưng áo khoác *parabatai* của mình. Tessa cảm thán, Jem có nhiều điểm rất giống với người chủ của một con chó thuần chủng có sở thích đợp khách. Lúc nào bạn cũng phải tóm chặt vòng cổ của nó. Jessamine lại tỏ vẻ chán đời như cũ. Cô nàng hoàn toàn chẳng để tâm xem Enclave, hay bất kỳ ai, nghĩ gì về mình.

Khi tới cửa phòng Hội Đồng, họ đi gần như chạy. Charlotte dừng lại một lúc để đợi cả nhóm. Hầu hết mọi người rời phòng theo cửa bên trái (đó là lối vừa nãy Tessa, Will và Jem đi vào), nhưng Charlotte rẽ phải, đi dọc theo hành lang một đoạn, rẽ ở một khúc quanh rồi đột ngột dừng bước.

"Charlotte?" Henry đã đuổi kịp và có vẻ lo lắng. "Vợ à…"

Không nói một lời nào, Charlotte đã co chân sút thẳng vào tường, mạnh hết mức. Vì tường bằng đá nên chẳng suy chuyển gì, còn Charlotte khẽ kêu một tiếng.

"Ôi trời," Jessamine nói và xoay ô.

"Em xin được gợi ý nhé," Will bảo. "Sau chúng ta khoảng hai mươi bước, trong phòng Hội Đồng, là Benedict. Nếu chị muốn trở lại đó và đá *ông ta*, em đề nghị nhắm cao lên một tý và chệch sang trái một chút…"

"Charlotte." Một giọng trầm khàn quen thuộc vang lên. Charlotte quay lại, đôi mắt nâu mở lớn.

Đó là Quan Chấp Chính. Những chữ rune thêu bằng chỉ bạc lấp lánh nổi bật trên gấu và tay áo choàng khi ông tiến về phía nhóm nhỏ tới từ Học Viện, ánh mắt chăm chú nhìn Charlotte. Một tay áp lên tường, chị không nhúc nhích.

"Charlotte," Quan Chấp Chính Wayland lại nói, "giờ đã ra khỏi phòng Hội Đồng, ta là chú của cháu và muốn khuyên cháu thế này. Cháu biết bố cháu luôn nói gì về tính nóng nảy của cháu mà."

"Ông ấy có nói. Ông ấy còn bảo giá mà mình sinh được một mụn con trai," Charlotte cay cú đáp. "Nếu ông ấy có… nếu cháu là con trai… chú có đối xử với cháu như vừa nãy không?"

Henry đặt tay lên vai vợ, thì thầm gì đó, nhưng chị kệ anh. Đôi mắt nâu to tròn của chị đang chăm chú nhìn Quan Chấp Chính.

"Chú đối xử với cháu làm sao? " Ông hỏi.

"Như thể cháu là một đứa trẻ, một bé gái cần bị rầy la."

"Charlotte, chú là người đề bạt cháu vào vị trí lãnh đạo Học Viện và Enclave," Quan Chấp Chính có vẻ buồn bực. "Chú bổ nhiệm cháu không chỉ vì chú quý Granville Fairchild, và biết ông ấy muốn con gái kế nhiệm mình, mà còn vì chú nghĩ cháu sẽ hoàn thành tốt nhiệm vụ."

"Chú cũng bổ nhiệm Henry nữa," chị nói. "Và hồi bổ nhiệm chú còn nói rằng đó là vì Enclave sẽ chấp nhận làm việc dưới quyền một cặp vợ chồng, chứ không phải dưới sự điều hành của một người phụ nữ độc thân."

"Vậy thì chúc mừng, Charlotte. Chú không nghĩ có thành viên Enclave nào nghĩ họ làm việc dưới sự điều hành của Henry đâu."

“Đúng vậy,” Henry đang nhìn giày. “Họ điều biết cháu là thứ vô dụng. Vì cháu mà toàn bộ chuyện này xảy ra, thưa Quan Chấp Chính…”

“Không phải,” Quan Chấp Chính Wayland nói. “Đây là sự kết hợp của tính tự mãn thâm căn cố đế của một số phần tử Clave, với vận rủi và thời gian không thích hợp, cùng với một vài quyết định thiếu sáng suốt của cháu, Charlotte ạ. Đúng, chú thấy cháu cũng có lỗi…”

“Vậy chú đồng tình với Benedict!” Charlotte kêu lên.

“Benedict Lightwood là kẻ đê tiện giả nhân giả nghĩa,” Quan Chấp Chính mệt mỏi nói. “Mọi người đều biết rõ điều đó. Nhưng ông ta có tầm ảnh hưởng chính trị lớn và nên dùng trò vừa rồi xoa dịu ông ta còn hơn là tảng lờ để rồi chọc giận ông ta.”

“Trò vừa rồi? Chú gọi như thế ư?” Charlotte bực dọc hỏi lại. “Chú giao cho cháu một nhiệm vụ bất khả thi.”

“Chú giao cho cháu nhiệm vụ tìm chỗ ẩn náu của Ông Chủ,” Quan Chấp Chính Wayland nói. “Người đàn ông đã xâm nhập Học Viện, giết gia nhân của cháu, lấy đi hộp Pyxis và lên kế hoạch xây dựng một đội quân người máy để giết toàn bộ chúng ta – nói tóm lại, một người mà chúng ta phải ngăn chặn. Là người lãnh đạo Enclave, Charlotte, ngăn hắn *là* nhiệm vụ của cháu. Nếu cháu thấy không thể, vậy có lẽ cháu nên tự vấn lương tâm xem vì sao hồi xưa cháu muốn vị trí này đến thế.”

CHƯƠNG 2: BỒI HOÀN

Chia sẻ niềm đau, để nỗi buồn vơi nửa,
Ôi thôi xin đừng chia sẻ
Hãy dồn hết sang ta đây này.
-Alexander Pope, *Elosia to Abelard*

Trong Đại Thư Viện, đèn phù thủy đang chập chờn chớp tắt như một ngọn nến hấp háy trên giá đỡ, dù Tessa biết đó chỉ là cô tưởng tượng ra mà thôi. Đèn phù thủy, không giống lửa hay đèn khí đốt, có vẻ không bao giờ ngừng sáng hay có thể lụi tàn.

Thế nhưng mắt cô thì đã bắt đầu mỏi, và nhìn vẻ mặt những người còn lại, cô biết mình không phải là người duy nhất thấm mệt. Tất cả đang quây quần bên một chiếc bàn dài, với Charlotte ngồi đầu bàn, Henry bên phải Tessa, tiếp đó là Will và Jem. Chỉ có mình Tessamine là tách ra xa hẳn. Còn trên mặt bàn thôi thì đủ loại văn kiện giấy tờ - báo chí rồi sách cũ, những cuộn giấy da dê kín đặc những con chữ viết tay loằng ngoằng, rồi cả bảng phả hệ của rất nhiều dòng họ Mortmain, lịch sử ngành chế tạo người máy, liên tu bất tận đủ loại sách về phép ràng buộc và triệu hồi, mọi báo cáo về câu lạc bộ Xứ Quỷ mà hội Tu Huynh Câm lấy ra được từ kho lưu trữ văn kiện của họ.

Tessa được giao nhiệm vụ đọc báo, tìm các mẩu tin về Mortmain cũng như công ty vận tải đường biển của ông ta, và mắt cô bắt đầu mờ đi, chữ nghĩa mặc sức nhảy nhót trên các trang giấy. Cô nhẹ nhõm hẳn khi Jessamine vừa đẩy cuốn sách – *Bàn về những cỗ máy ma thuật* – sang bên, vừa lên tiếng cắt ngang sự im lặng, "Charlotte, em nghĩ chúng ta đang lãng phí thời gian."

Charlotte chau mày ngước lên, "Jessamine, nếu không muốn, em không cần ngồi lại đây. Chị phải nói thế này: Không ai trong những người ngồi đây nghĩ rằng em sẽ giúp, và vì em chẳng mấy khi có hứng thú tìm tòi nghiên cứu, nên chị không thể không băn khoăn liệu em có biết mình phải tìm gì không. Nếu chị đưa cho em hai câu thần chú, em có biết đâu là thần chú ràng buộc và đâu là thần chú triệu hồi không?"

Tessa không thể không ngạc nhiên. Charlotte chẳng mấy khi khắt khe với ai trong số họ. "Em muốn giúp mà," Jessie hờn dỗi. "Những thứ máy móc của Mortmain suýt giết chết em. Em muốn ông bị bắt và bị trừng phạt."

"Không phải." Will mở một cuộn giấy da dê cũ tới độ kêu sột soạt, và nheo mắt nhìn từng kí tự đen thẫm trên giấy: "Em muốn anh trai Tessa bị bắt và bị trừng phạt, vì đã khiến em tưởng anh ta yêu em trong khi thật ra không phải như vậy."

Jessamine đỏ mặt. "*Không* phải. Ý em là… hừ! Charlotte, Will bắt nạt em!"

"Và mặt trời mọc ở đằng đông," Jem nói, chẳng rõ với một ai.

"Em không muốn bị đuổi cổ khỏi Học Viện vì không tìm ra Ông Chủ," Jessamine nói tiếp. "Thế khó hiểu lắm sao?"

"Em sẽ không bị tống cổ khỏi Học Viện. Người phải ra đi sẽ là Charlotte. Anh chắc nhà Lightwood sẽ để em ở lại. Còn Benedict có tới hai cậu con trai đã đến tuổi lập gia thất. Em nên mừng mới đúng." Will bảo.

Jessamine nhăn nhó. "Họ là Thợ Săn Bóng Tối. Anh làm như em sẽ kết hôn với Nephilim ấy."

"Jessamine, em *là* Nephilim đấy nhé."

Trước khi Jessamine kịp đáp trả, cửa thư viện bật mở và Sophie cúi đầu bước vào. Chị nói nhỏ với Charlotte vừa đứng lên. "Tu Huynh Enoch đã tới," Charlotte thông báo cho cả nhóm. "Chị phải tiếp chuyện anh ấy. Will, Jessamine, cố đừng giết nhau khi vắng mặt chị. Henry, nếu anh có thể…"

Giọng chị nhỏ đi. Henry đang chú tâm đọc một cuốn sách – *Chuyên khảo về những cỗ máy cơ khí xuất chúng* của Alec-Jazari – và không hề để ý tới chuyện quanh mình. Charlotte giơ tay lên trời và rời phòng cùng Sophie.

Ngay khi cửa khép lại sau lưng Charlotte, Jessamine lườm Will một cái rõ độc. "Nếu anh nghĩ em

không có kinh nghiệm giúp người, vậy sao *bạn ấy* ở đây?" Cô nàng chỉ Tessa. "Em không muốn bất lịch sự, nhưng anh nghĩ cô ấy phân biệt được thần chú ràng buộc và thần chú triệu hồi à?" Cô nàng nhìn Tessa. "Này, bồ làm được không? Mà nói mới nhớ, Will, anh chẳng mấy khi tập trung nghe giảng, thế sao *anh* phân biệt được thần chú ràng buộc và công thức làm bánh soufflé chứ?"

Will ngả người ra ghế và mơ màng nói. "Ta không phải đồ dở hơi; chừng nào gió còn thổi từ phương nam, chừng đó ta còn phân biệt được đâu là diều hâu và đâu là cưa tay."

"Jessamine, Tessa có lòng tốt muốn giúp, mà chúng ta lại đang thiếu người," Jem nghiêm túc nói. "Will, thôi trích dẫn *Hamlet* đi. Henry…" Anh hắng giọng. "HENRY."

Henry ngước lên và chớp mắt. "Sao thế, vợ?" Anh lại chớp mắt và nhìn quanh. "Charlotte đâu rồi?"

"Chị ấy vừa đi nói chuyện với Tu Huynh Câm," Jem có vẻ không giận vì bị Henry nhầm là vợ mình. "Mà, tôi e quan điểm của tôi nghiêng về phía Jessamine hơn."

"Vậy là mặt trời mọc đằng *tây* rồi," Will, có vẻ đã nghe thấy lời nhận xét lúc trước của Jem, nói.

"Nhưng vì sao?" Tessa hỏi, "Giờ chúng ta đâu thể bỏ cuộc. Thế chẳng khác nào dâng Học Viện đến tay lão Benedict Lightwood xấu tính."

"Anh không nói là chúng ta đừng làm gì, em hiểu mà. Chúng ta đang cố gắng truy xét xem Mortmain định *làm* gì. Chúng ta đang cố tiên liệu tương lai, chứ không phải tìm hiểu quá khứ."

"Chúng ta đã biết về quá khứ *và* kế hoạch của Mortmain." Will chỉ đống báo chí. "Sinh ra ở Devon, từng là bác sĩ trên tàu biển, trở thành một thương lái giàu có, rồi dính dáng tới ma thuật, và giờ đang lên kế hoạch thống trị thế giới bằng một đội quân người máy đông đảo. Không phải một câu chuyện kinh điển về một chàng trai trẻ kiên gan bền chí…"

"Em nhớ hình như ông ta chưa từng đề cập đến thống trị thế giới thì phải," Tessa ngắt lời. "Chỉ thống trị đế quốc Anh thôi."

"Sao em cứ nghe thế nào hiểu thế ấy thế?" Will bảo. "Ý anh là, chúng ta đã biết gốc gác của Mortmain. Mà chúng ta thấy tiểu sử của ông ta chẳng có gì hay ho cũng khó có thể là lỗi của chúng ta…" Anh ngừng lại. "À."

"À gì?" Jessamine hỏi, nhăn nhó nhìn từ Will sang Jem. "này nhé, cách hai anh chơi trò từ ánh mắt tới trái tim khiến em rùng mình đó."

"À." Will nói. "Jem chỉ đang nghĩ, và anh định đồng ý, rằng chuyện cuộc đời Mortmain quá đơn giản, nhảm nhí. Trong đó có thật có giả nhưng có vẻ không thông tin nào ở đây giúp được chúng ta. Đây chỉ là những chuyện ông ta vẽ lên để báo chí in ra. Hơn nữa, chúng ta cũng chẳng quan tâm ông ta có bao nhiêu tàu bè; cái chúng ta muốn biết là ông ta học ma thuật từ đâu và từ ai."

"Và vì sao ông ta thù ghét Thợ Săn Bóng Tối," Tessa nói.

Đôi mắt xanh của Will lười nhác chuyển sang cô. "Đó có thật là thù ghét không?" Anh nói. "Anh đoán đơn giản là ông ta thèm được thống trị. Dẹp bỏ được chúng ta, lại có cả một quân đội người máy bên mình, ông ta làm bá chủ ở đâu mà chẳng được."

Tessa lắc đầu. "Không, tham vọng của ông ta còn lớn hơn thế. Khó giải thích lắm, nhưng… ông ta *ghét* Nephilim. Mối thù hằn này liên quan tới chuyện đời tư của ông ta. Và liên quan tới cái đồng hồ đó. Em có cảm giác.. ông ta muốn trả thù vì một nỗi đau khổ hay lỗi lầm gì đó chúng ta gây ra cho ông ta."

"Bồi hoàn," Jem đột ngột nói và đặt cây bút đang cầm xuống.

Will bối rối nhìn anh. "Chúng ta đang chơi trò gì à? Buột miệng nói bất cứ cụm từ nào nghĩ trong đầu chăng? Thế thì tôi đang nghĩ tới 'chứng sợ đầu gối'. Người bệnh sợ đầu gối không vì nguyên do gì."

"Thế cụm từ nào để chỉ chứng bực đồ hâm cực kỳ có lý do hả?" Jessamine hỏi.

"Mục hồ sơ lưu trữ đơn yêu cầu bồi hoàn trong kho văn kiện," Jem lờ cả hai. "Hôm qua Quan Chấp Chính có đề cập tới chuyện đó, và nó cứ luẩn quẩn trong đầu tôi mãi. Chúng ta chưa từng tìm kiếm trong mục đó."

"Bồi hoàn gì?" Tessa hỏi.

"Khi một cư dân Thế Giới Ngầm, hoặc người phàm, tuyên bố nhưng không đưa được bằng chứng rằng có một Thợ Săn Bóng Tối đã phạm Luật và gây tổn hại cho người này, Thế Giới Ngầm có quyền khiếu nại lên Ủy ban Bồi hoàn. Sẽ có một phiên toà xét xử và Thế Giới Ngầm sẽ được trả một khoản,

tùy thuộc vào họ chứng minh được bao nhiêu phần sự thật trong lời nói của mình."

"Tìm kiếm trong mục đó nghe có vẻ ngu ngốc," Will nói. "Tôi không nghĩ Mortmain sẽ đệ đơn khiếu nại Thợ Săn Bóng Tối thông qua các kênh chính thức. "Tôi rất lấy làm thất vọng vì Thợ Săn Bóng Tối không chấp nhận chết chùm khi tôi muốn. Đề nghị được bồi hoàn. Xin hãy gửi ngân phiếu tới A. Mortmain, số 18 đường Kingsington…"

"Cợt nhả vừa phải thôi," Jem bảo. "Có lẽ hồi xưa ông ta không ghét Thợ Săn Bóng Tối. Có lẽ từng có thời ông ta thật sự muốn đòi bồi hoàn từ cơ quan chính thức nhưng không thành công. Chúng ta tìm kiếm thì có hại gì nào? Cùng lắm thì chúng ta ra về tay trắng, mà tối nay chúng ta cũng có thu được kết quả gì đâu." Anh đứng dậy, vuốt mái tóc bạc. "Tôi sẽ tới gặp Charlotte trước khi Tu Huynh Enoch ra về và nhờ chị ấy bảo Tu Huynh Câm kiểm tra kho văn kiện."

Tessa đứng dậy. Cô không thích phải ở lại thư viện với Will và Jessamine, hai kẻ cứ hở là như chó với mèo. Tất nhiên Henry cũng ở đây, nhưng anh có vẻ như là đang dồn toàn bộ tâm trí vào đống sách vở và chẳng thèm để tâm tới mọi sự. Ở cạnh Will gần như luôn khiến cô khó chịu; chỉ khi có Jem ở bên cô còn chịu được Will. Không hiểu vì sao Jem có thể dẹp bỏ cái kiểu mồm mép sắc lẹm của Will và khiến Will gần giống người. "Em sẽ đi với Jem," cô nói. "Đằng nào em cũng có…có vài chuyện muốn nói với Charlotte."

Jem có vẻ ngạc nhiên nhưng hài lòng; Will nhìn hai người và vuốt tóc. "Dạo này chúng ta cứ như đang sống giữa đám sách mục ấy nhỉ," anh tuyên bố. "Đôi mắt đẹp của tôi đã mỏi và tôi bị giấy cứa cho mấy nhát rồi. Thấy không?" Anh xòe tay. "Tôi sẽ đi dạo."

Tessa buột miệng. "Có lẽ anh nên dùng *iratze* đi."

Anh lườm cô. Đôi mắt anh đẹp thật. "Tessa, em luôn biết cách giúp người khác đấy."

Cô lườm lại cũng chẳng kém. "Em luôn muốn giúp người khác thôi."

Jem đặt tay lên vai cô, giọng tỏ ý quan tâm. "Tessa, Will. Anh không nghĩ…"

Nhưng Will đã đi mất, cầm cái áo và giậm chân thình thịch rời khỏi thư viện, và đóng sầm cửa cái rầm.

Jessamine ngồi lại ghế và nheo đôi mắt nâu. "Hay thật đấy."

Tay Tessa run run khi vén một lọn tóc ra sau tai. Cô ghét bị Will tác động. Ghét lắm. Cô hiểu quá rõ rồi cơ mà. Cô thừa biết anh nghĩ gì về mình. Rằng cô chẳng là gì; chẳng đáng một cắc. Nhưng hễ nhìn thấy anh, lòng cô lại run lên cảm giác đan xen giữa căm ghét và chờ mong. Cô có cảm giác mình bị nhiễm độc máu và chỉ Jem mới là thuốc giải. Chỉ có anh mới cho cô cảm giác thăng bằng vững vàng.

"Đi nào." Jem cầm nhẹ tay cô. Một quý ông thường sẽ không có hành động động chạm tới một quý cô giữa chốn đông người, nhưng đây là Học Viện và mọi người thân mật với nhau hơn so với đám người phàm ngoài kia. Khi cô quay lại nhìn anh, anh mỉm cười. Jem cười bao giờ cũng thật lòng, vì thế nên đôi mắt, trái tim và cả con người anh dường như đều đang cười. "Chúng ta sẽ tìm Charlotte."

"Và em nên làm gì khi hai người đi đây?" Jessamine bực bội hỏi khi Tessa và Jem ra tới cửa.

Jem ngoái nhìn. "Em chịu khó đánh thức Henry vậy. Có vẻ anh ấy lại ngủ mơ và ăn giấy rồi, và em thừa biết Charlotte ghét vụ đó thế nào mà."

"Ôi, *chán chết*," Jessamine thở dài thườn thượt. "Sao em toàn phải lãnh mấy nhiệm vụ ngu ngốc vậy chứ?"

"Vì em không muốn làm việc nghiêm túc," Jem nói bằng giọng châm biếm rõ rệt nhất Tessa từng nghe thấy từ anh. Không ai để ý tới chuyện cô nàng lạnh lùng nhìn theo họ khi họ rời thư viện.

"Anh ta đang chờ cậu tới," gã gác cửa nói và bước sang nhường lối cho Will vào. Gã gác cửa là Archer – hoặc Walker hay gì đó đại loại thế, Will nghĩ – và là một trong những người kí sinh của Camille. Cũng giống như những kẻ chịu sống kiếp nô lệ cho ma cà rồng, hắn trông như người ốm với nước da bủng beo và tóc mỏng ép sát da đầu. Hắn tỏ vẻ hỉ hả khi thấy Will như thấy một vị khách tới dự tiệc tối bỗng thấy một con sên bò ra từ cây rau diếp.

Ngay khi vào nhà, Will đã nhận ra cái mùi đó. Đó là mùi của phép thuật, tựa tựa mùi lưu huỳnh trộn với mùi nước sông Thames trong ngày nóng, Will chun mũi. Gã gác cửa nhìn anh với vẻ càng thêm ghét bỏ. "Ngài Bane đang trong phòng khách." Giọng hắn cho thấy không đời nào hắn chịu đưa Will tới đó. "Tôi nhận áo khoác của cậu được không ạ?"

"Không cần." Vẫn mặc áo khoác, Will đi theo mùi phép thuật vào hành lang. Nó càng nồng nặc hơn khi anh tới gần cửa phòng khách đang đóng im ỉm. Những luồng khói bay ra khe hở dưới cửa. Will hít

thật sâu không khí có mùi chua lè đó và đẩy cửa mở.

Phòng khách trông trống trải kỳ lạ. Sau một lúc Will nhận ra đó là vì Magnus đã dẹp toàn bộ đồ đạc bằng gỗ tếch, kể cả cây đàn dương cầm, ra sát tường. Một ngọn đèn khí đốt trang trí cầu kỳ treo trên trần, và căn phòng được chiếu sáng nhờ vài tá nến đen sì xếp thành một vòng tròn giữa phòng. Magnus đứng cạnh đó với tay đỡ cuốn sách đã lật mở, cổ đeo cái cà vạt lỗi mốt bị tháo lỏng và còn mái tóc đen thì dựng đứng như bị nhiễm điện. Anh ta ngước lên khi Will bước vào, và mỉm cười. "Vừa xinh!" anh ta kêu lên. "Tôi còn tưởng chúng ta phải đợi cậu ấy một lúc cơ. Will này, xin mời gặp Thammuz, tiểu quỷ từ không gian thứ tám. Thammuz, gặp Will, tiểu Thợ Săn Bóng Tối từ… Wales nhỉ?"

"*Ta sẽ móc mắt bọn bay,"* sinh vật ngồi giữa vòng tròn rừng rực cháy rít lên. Nó chắc chắn là quỷ, cao chưa đầy một mét, da xanh nhạt, ba con mắt đen như than rực cháy, có bộ vuốt màu đỏ máu dài ngoằng trên những bàn tay tám ngón. *"Ta sẽ lột da mặt bọn bay."*

"Đừng hỗn, Thammuz," Magnus nói và dù giọng anh ta nhẹ nhàng nhưng vòng tròn nến đột ngột bùng lên rực rỡ, khiến con quỷ thét lên một tiếng rồi co rúm lại. "Will có điều cần hỏi. Mi sẽ trả lời."

Will lắc đầu. "Tôi không biết nữa, Magnus," anh nói. "Tôi thấy hình như không phải nó."

"Cậu *nói* nó màu xanh. Con này màu xanh đấy thôi."

"Đúng là nó màu xanh," Will xác nhận, bước gần vòng tròn lửa hơn. "Nhưng con quỷ tôi cần – nó màu xanh cô-ban cơ. Con này… giống xanh dừa cạn hơn."

"*Bay gọi ta là gì?"* Con quỷ rống lên tức giận. "*Tới gần hơn xem nhóc Thợ Săn Bóng Tối, và để ta ăn gan bay đi! Ta sẽ móc nó ra khỏi người bay trong khi mi đang gào thét."*

Will quay sang Magnus. "*Giọng* nó cũng không giống. Giọng kia khác cơ. Và số con mắt nữa."

"Cậu chắc không…"

"Tôi hoàn toàn chắc," Will nói bằng giọng không cho phép phản đối. "Nó là con quỷ tôi sẽ không bao giờ… không thể nào… quên được."

Magnus thở dài và quay sang con quỷ. "Thammuz," anh nói và đọc lớn từ cuốn sách. "Bằng sức mạnh của chuông, sách và nến, nhân danh Đại Quỷ Sammael, Abbon và Moloch, ta yêu cầu ngươi nói thật. Ngươi đã bao giờ gặp Thợ Săn Bóng Tối Will Herondale trước ngày hôm nay, hay bất kỳ họ hàng thân thích nào của cậu ta chưa?"

"*Ta không biết,"* con quỷ gắt gỏng. "*Với ta thì thằng người nào trông cũng giống nhau hết'"*

Giọng Magnus lên cao, sắc lạnh và đầy quyền uy. "Trả lời ta!"

"*Ờ, được thôi. Ta chưa từng gặp hắn trong đời. Nếu ta gặp ta sẽ nhớ. Hắn trông có vẻ ngon."* Con quỷ nhe răng cười, khoe hàm răng sắc nhọn như dao cạo. "*Ta đã không ở thế giới này chắc khoảng, ờ, một trăm năm, có khi hơn. Ta chưa từng nhớ được sự khác biệt giữa một trăm và một ngàn. Mà đằng nào đi nữa, lần cuối ta ở đây, mọi người sống trong nhà đất và ăn bọ. Vì thế nếu ta gặp hắn…"* – hắn chỉ ngón tay rất nhiều đốt vào Will – "*vậy hắn người trái đất sống thọ hơn ta tưởng."*

Magnus trừng mắt. "Ngươi định không giúp ích gì sao?"

Con quỷ nhún vai, trông giống người tới kỳ lạ. "*Ngươi buộc ta nói thật. Ta đã nói rồi."*

"Vậy, ngươi đã bao giờ nghe tới một con quỷ giống như ta đã miêu tả chưa?" Will xen vào, giọng có chút tuyệt vọng. "Xanh sẫm, giọng khàn như giấy nhám – và đuôi dài, nhiều gai."

Con quỷ hờ hững nhìn anh. "*Bay biết có bao nhiêu loại quỷ trong Hư Không không, Nephilim? Hàng trăm hàng trăm triệu lận. So với đại thành phố Xứ Quỷ, Luân Đôn của bọn bay chỉ là cái làng. Quỷ đủ loại, kích thước và hình dạng. Một vài có thể tự do thay đổi hình dáng…"*

"Vậy im đi, ngươi là quân vô dụng," Magnus nói và đóng sập cuốn sách. Đột ngột nến phụt tắt và con quỷ giật mình hét lên một tiếng rồi biến mất, chỉ để lại một luồng khói bốc mùi khó chịu.

Pháp sư quay sang Will. "Tôi cứ tưởng mình tóm đúng con rồi cơ."

"Không phải lỗi của anh." Will ngồi phịch xuống một cái đi văng bị đẩy ra sát tường. Anh thấy vừa nóng vừa lạnh, mọi tế bào thần kinh đều râm ran cảm giác thất vọng mà anh cố đè nén nhưng không thành. Anh bồn chồn cởi găng tay và nhét vào túi áo khoác vẫn còn cài cúc. "Anh đã cố gắng. Thammuz nói đúng. Tôi không cho anh nhiều dữ kiện để tiến hành công việc."

"Ờ có lẽ," Magnus nói khẽ, "cậu đã nói mọi điều cậu nhớ được. Cậu mở hộp Pyxis và thả một con quỷ. Nó nguyền rủa cậu. Cậu muốn tôi tìm con quỷ đó và bắt nó giải lời nguyền. Và cậu chỉ nói được có nhiêu đó?"

"Đúng vậy," Will bảo. "Tôi chẳng được lời gì khi không đâu lại giấu bớt thông tin, khi tội biết mình đang yêu cầu cái gì. Với anh, đó chẳng khác nào mò kim nơi… ôi đó chẳng phải đáy biển nữa. Tôi đang bắt anh tìm đúng một cây kim giữa cả đại dương kim!"

"Thọc tay xuống đó," Magnus nói, "và cậu sẽ bị kim đâm chi chít thôi. Cậu chắc đây là điều cậu muốn chứ?"

"Tôi chắc lựa chọn khác còn tệ hơn," Will nói và nhìn chỗ nhuốm bồ hóng trên sàn nhà, nơi con quỷ từng ngồi lom khom ở đó. Anh thấy kiệt sức. Chữ rune Năng Lượng anh vẽ sáng nay trước buổi họp Hội Đồng đã mất tác dụng vào giữa trưa và đầu anh đang ong ong đau. "Tôi đã sống cùng nó suốt năm năm. Chỉ nghĩ tới việc tiếp tục chịu lời nguyền thêm một năm nữa đã khiến tôi sợ hơn cả sợ chết."

"Cậu là Thợ Săn Bóng Tối; cậu không sợ chết."

"Tôi sợ chết chứ," Will nói. "Mọi người đều sợ chết. Chúng tôi là con của Thiên Thần, nhưng cũng như các anh, chúng tôi không hề biết cái gì sẽ chờ đón mình sau khi chết."

Magnus tới gần anh hơn và ngồi xuống bên kia đi văng. Đôi mắt màu vàng-xanh sáng như mắt mèo trong đêm tối. "Cậu thừa biết rằng sau cái chết chỉ có sự lãng quên thôi mà."

"Anh không biết rằng không hề có sự lãng quên, đúng không? Jem tin rằng tất cả chúng ta sẽ được luân hồi chuyển thế, rằng cuộc đời là một vòng xoay. Chúng ta chết, chúng ta vào vòng luân hồi, chúng ta được tái sinh nếu chúng ta xứng đáng, dựa vào việc làm của chúng ta trên thế giới này." Will nhìn bộ móng bị anh cắn nham nhở. "Chắc tôi sẽ được tái sinh thành một con sên rồi bị ai đó ướp muối."

"Vòng luân hồi," Magnus nói. Môi anh nhếch lên một nụ cười. "Ờ, cứ nghĩ vậy đi. Chắc ở kiếp trước cậu phải làm điều gì đó rất tốt nên mới được hồi sinh thành như bây giờ. Là Nephilim."

"Ờ đúng," Will nói nhẹ hều. "Tôi may mắn lắm." Anh ngả đầu ra đi văng, cảm giác đã sức cùng lực kiệt. "Vậy là anh cần thêm… nguyên liệu, đúng không? Tôi nghĩ Già Mol bên Cross Bones đã ghét thấy tôi lắm rồi."

"Tôi còn vài mối khác," Magnus nói, rõ ràng đang thương hại anh, "và tôi cần nghiên cứu thêm đã. Nếu cậu có thể cho tôi biết bản chất của lời nguyền…"

"Không," Will ngồi dậy. "Tôi không thể. Tôi đã nói rồi, tôi rất liều mới nói cho anh biết về sự hiện hữu của nó. Tôi không thể nói gì thêm…"

"Vậy thì sao? Để tôi đoán nhé. Cậu không biết, nhưng cậu chắc chắn rằng lời nguyền đó vô cùng kinh khủng."

"Đừng khiến tôi nghĩ mình đã sai lầm khi tới tìm anh…"

"Liên quan tới Tessa à?"

Suốt năm năm qua, Will đã luyện cho mình không biểu lộ cảm xúc – không ngạc nhiên, không thất vọng, chẳng hy vọng, cũng chẳng mừng vui. Anh khá chắc vẻ mặt mình không thay đổi, nhưng anh nghe giọng mình có chút căng thẳng, "Tessa?"

"Đã năm năm rồi," Magnus nói. "Và cậu vẫn không hé răng nói với một ai. Vậy cậu tuyệt vọng vì nỗi gì mới tới tìm tôi giữa đêm giông bão đây? Học Viện xảy ra xáo động gì nào? Tôi chỉ nghĩ ra một điều duy nhất – và sự xáo trộn đó khá xinh xắn với đôi mắt xám to tròn…"

Will đột ngột đứng dậy, suýt làm lật đi văng. "Còn một điều nữa," anh cố cho giọng đều đều. "Jem sắp chết."

Magnus vẫn bình thản nhìn anh. "Cậu ấy sắp chết nhiều năm rồi," anh ta bảo. "Không một lời nguyền nào trên cậu có thể gây ra hoặc thay đổi tình trạng của cậu ấy."

Will nhận ra tay mình đang run; anh nắm chặt tay lại. "Anh không hiểu…"

"Tôi hiểu hai cậu là *parabatai*," Magnus nói. "Tôi biết cái chết của cậu ấy là mất mát vô chừng cho cậu. Nhưng cái tôi không biết…"

"Anh biết điều anh cần biết." Will thấy toàn thân lạnh cóng dù trong phòng ấm áp và anh vẫn mặc áo khoác. "Tôi có thể trả thêm, nếu tiền có thể khiến anh thôi tọc mạch."

Magnus co chân lên đi văng. "Chẳng gì có thể khiến tôi thôi tọc mạch đâu," anh ta nói. "Nhưng tôi sẽ cố hết sức tôn trọng tính kiệm lời của cậu."

An tâm, Will thả lỏng tay. "Vậy, anh sẽ tiếp tục giúp tôi."

"Tôi vẫn sẽ giúp cậu." Magnus đặt tay ra sau đầu và ngả người, nhìn Will qua đôi mắt khép hờ. "Tuy nếu cậu chịu nói thật, tôi sẽ giúp được cậu nhiều hơn, nhưng tôi vẫn làm mọi chuyện trong khả năng có thể. Lạ lùng thay, cậu lại khơi dậy hứng thú cho tôi, Will Herondale ạ."

Will nhún vai. "Coi đấy là một nguyên nhân khiến anh giúp tôi cũng được. Anh có kế hoạch thử lại không?"

Magnus ngáp dài. "Để cuối tuần đi. Tôi sẽ gửi thư cho cậu vào thứ bảy nếu có… biến chuyển."

Biến chuyển. Lời nguyền. Jem. Sắp chết. Tessa. Tessa, Tessa, Tessa. Tên cô ngân vang trong đầu Will như tiếng chuông; anh tự hỏi liệu có cái tên nào có sức mạnh quấn quanh trong đầu người ta không dứt nổi vậy không. Sao cô không được đặt cái tên nào nghe ghê gớm, như Mildred, nhỉ. Anh không thể tưởng tượng nổi cảnh mình nằm thao thức suốt đêm, nhìn lên trần nhà trong lúc một giọng nói vô hình thì thầm "Mildred" vào tai anh…Nhưng *Tessa* thì…

"Cảm ơn," anh đột ngột nói. Anh đã từ trạng thái quá lạnh chuyển sang quá nóng; trong phòng bí bách vẫn còn mùi nến cháy. "Vậy tôi rất mong nhận được tin từ anh."

"Ờ," Magnus nói và nhắm mắt. Will không biết anh ta ngủ thật hay chỉ đang đợi Will ra về; dù thế nào đi nữa, anh ta cũng đang ra hiệu tiễn khách. Will, không phải không thấy nhẹ nhõm, liền đi luôn.

Đang trên đường tới phòng cô Jessamine để dọn tro và lau vỉ lò sưởi, Sophie bỗng nghe thấy có tiếng nói trong hành lang. Ở chỗ làm cũ cô được dạy phải "nhường không gian" – nghĩa là quay đi và nhìn vào tường lúc chủ nhân đi ngang qua, và gắng sức trông cho giống một món đồ nội thất, một thứ bất động họ có thể lờ tít đi.

Hồi mới tới Học Viện, cô choáng váng khi thấy cung cách làm việc ở đây hoàn toàn khác. Trước hết, một ngôi nhà lớn thế này lại chỉ có vài gia nhân thôi đã khiến cô ngạc nhiên. Ban đầu cô không nhận ra là Thợ Săn Bóng Tối thường tự mình làm hầu hết mọi việc – thường thì các gia đình quý phái sẽ coi đó là hạ đẳng – tự nhóm lửa, tự mua đồ, dọn dẹp các phòng như phòng tập và kho vũ khí sạch sẽ gọn gàng. Cô choáng váng vì thấy Agatha và Thomas coi chủ nhân của mình như người nhà, hồi đó cô không biết rằng họ xuất thân từ những dòng họ đã phục vụ Thợ Săn Bóng Tối suốt nhiều thế hệ - hoặc rằng pháp thuật chảy trong con người họ.

Bản thân cô xuất thân từ một gia đình nghèo khó và luôn bị coi là "đồ ngu" và từ hồi làm hầu gái thì bị bạt tai là chuyện như cơm bữa – vì cô không quen cách lau chùi những món đồ tinh tế, đồ bạc hay những món đồ sứ quá mỏng manh, và khi lớn lên có dáng vẻ ưa nhìn, cô được chọn làm người hầu riêng cho nữ chủ nhân. Nhưng cuộc sống của người hầu riêng rất bấp bênh. Cô phải xinh đẹp để tô điểm cho gia chủ, và vì thế từ năm mười tám tuổi trở đi thì tuổi cô càng lớn, tiền lương lại càng giảm.

Tới làm việc ở Học Viện là một sự giải thoát - ở đây không ai để ý rằng cô đã gần hai mươi hay bắt cô phải nhìn vào tường, hoặc quan tâm đến chuyện cô lên tiếng trước khi được cho phép – và vì vậy cô nghĩ chuyện bị hủy dung nhan trong tay người chủ cũ âu cũng đáng. Cô vẫn tránh nhìn mình trong gương khi có thể, nhưng nỗi sợ sự mất mát ấy đã dần phai nhạt. Jessamine giễu rằng vết sẹo dài ấy làm hỏng má Sophie, nhưng những người khác có vẻ không để ý, trừ Will – anh chàng thi thoảng có chua vài câu không hay, nhưng theo một cách khá hời hợt, như thể cậu ta chẳng để tâm mình nói gì.

Nhưng đó là trước khi cô đem lòng yêu Jem.

Giờ cô nghe thấy giọng cười nói của Jem trong hành lang cùng tiếng đáp lại của cô Tessa. Sophie cảm thấy có một áp lực nho nhỏ kỳ lạ đè lên ngực. Ghen tị. Cô ghét bản thân mình như thế, nhưng cô không tài nào ngăn được nó. Cô Tessa rất tốt với Sophie, và đôi mắt xám của Tessa mang quá nhiều tổn thương – một đôi mắt muốn nói rằng cô ấy cần một người bạn – khiến cô không thể ghét cô ấy được. Nhưng, hễ thấy cách cậu chủ Jem nhìn Tessa… và Tessa lại không hề hay biết.

Không, Sophie không thể chịu cảnh gặp hai người đó trong hành lang, với Jem nhìn Tessa như dạo gần đây. Ôm cây chổi và cái xô trước ngực, Sophie mở cánh cửa gần nhất, chui vào rồi vội đóng lại. Giống như hầu hết các căn phòng khác trong Học Viện, đây là một phòng ngủ không có người dùng, được dành cho các Thợ Săn Bóng Tối tới thăm nơi đây. Vào những lúc không có người ở, cứ khoảng chừng hai tuần cô mới dọn phòng một lần. Căn phòng này khá bẩn; bụi nhảy nhót dưới luồng ánh sáng từ các ô cửa sổ chiếu vào, và Sophie cố lắm mới không hắt hơi khi áp mắt nhìn qua khe cửa.

Cô đã đúng. Đó là Jem và Tessa, đang đi theo hành lang hướng về phía cô. Họ trông rất xứng đôi. Jem đang cầm gì đó – trông có vẻ là một bộ đồ đi săn được gấp gọn – và Tessa cười vì câu gì đó anh vừa nói. Cô ấy nhìn xéo qua anh, và anh đang ngắm cô, theo cái cách một người nhìn người kia thì người kia không biết mình bị quan sát. Trên gương mặt anh có cái vẻ thường hiện hữu mỗi khi anh chơi vĩ cầm, như thể anh hoàn toàn nhập tâm vào dòng nhạc.

Tim cô nhói đau. Anh thật đẹp. Cô luôn nghĩ vậy. Hầu hết mọi người chỉ để ý tới Will, tán chuyện rằng anh ta đẹp tới mức nào, nhưng cô nghĩ Jem còn vừa mắt gấp vạn lần. Jem có dáng vẻ thanh tú của

thiên thần trong các bức họa, và dù biết màu tóc bạc và màu da của anh là do tác dụng của thứ thuốc trị bệnh, cô vẫn không kìm lòng cảm thấy chúng thật đẹp. Và anh hiền lành, tốt bụng và đáng tin. Ý nghĩ tay anh đặt lên tóc cô, vuốt xuống gương mặt cô khiến cô thấy dễ chịu, dù thường thì nghĩ tới cảnh một người con trai thậm chí là một đứa bé chạm vào cô thôi cũng đủ khiến cô khó ở. Anh có đôi bàn tay đẹp nhất, dịu dàng nhất…

"Em không tin nổi là ngày mai họ sẽ tới," Tessa đang nói, và chuyển sang nhìn Jem. "Em có cảm giác mình và Sophie bị ném cho Benedict Lightwood làm trò giải khuây, như thể người ta thảy xương cho chó ấy. Ông ấy không hề để ý xem bọn em có được dạy dỗ tử tế không. Ông ấy chỉ muốn hai cậu con trai vào nhà này làm phiền Charlotte thôi."

"Đúng vậy," Jem đồng tình. "Nhưng nếu đã có người chịu huấn luyện chúng ta thì sao chúng ta lại không tận dụng nhỉ? Cũng chính vì thế mà Charlotte đang cố khuyến khích Jessamine tham gia đấy. Còn về phần em, với tài năng như thế, kể cả nếu… anh nên nói là khi mới đúng – Mortmain không còn là một mối nguy, sẽ có những kẻ khác thèm khát quyền năng của em. Em nên học cách để đuổi cổ chúng đi."

Tay Tessa lần lên mặt dây chuyền thiên sứ, như một thói quen Sophie ngờ rằng chính bản thân cô ấy cũng không ý thức được. "Em biết Jessie sẽ nói gì. Cô ấy sẽ bảo thứ duy nhất có thể đuổi cổ bọn thèm khát mình là một vị hôn phu đẹp mã."

"Không phải Jessie cũng muốn tống cổ vị hôn phu xấu xí sao?"

"Nếu kẻ đó là người phàm thì không sao." Tessa cười toe toét. "Bạn ấy thà sống với một người phàm xấu xí còn hơn phải ở cả đời với một chàng Thợ Săn Bóng Tối điển trai."

"Thế anh bị loại khỏi cuộc chơi rồi, phải không nhỉ?" Jem giễu và Tessa lại bật cười.

"Vậy thì tệ quá," cô nói. "Một cô gái xinh đẹp như Jessamine phải được quyền chọn lựa bạn đời, nhưng nếu bạn ấy cứ nhất nhất rằng Thợ Săn Bóng Tối không được…"

"Em còn xinh đẹp hơn nhiều," Jem nói.

Tessa ngạc nhiên nhìn anh, đôi má ửng hồng. Cảm giác ghen tị lại nhói lên trong ngực Sophie, dù cô đồng tình với Jem. Jessamine xinh theo kiểu truyền thống, một thần Vệ Nữ thu nhỏ nếu thật sự có vị thần ấy, nhưng cái vẻ chanh chua đanh đá đã phá hỏng toàn bộ nét quyến rũ. Nhưng ở Tessa lại toát lên vẻ ấm áp, với mái tóc dày nâu xoăn lọn và đôi mắt mang sắc xám của biển cả, khiến người khác càng biết Tessa lâu lại càng cảm mến với cô ấy hơn. Cô ấy có gương mặt mang nét tinh anh, và có khiếu hài hước. Ở Jessamine lại khuyết mất những điểm đó, hoặc cô ấy không chịu biểu lộ ra.

Jem dừng lại trước cửa phòng cô Jessamine và gõ cửa. Không có ai trả lời, anh liền nhún vai, cúi xuống và đặt chồng đồ đen – đồ đi săn - ở trước cửa.

"Cô ấy không chịu mặc đâu." Má lúm đồng tiền xuất hiện trên má Tessa.

Jem đứng thẳng lên. "Anh không định nhét Jessamine vào bộ đồ đó. Anh chỉ đưa đồ thôi."

Anh lại đi xuôi hành lang, với Tessa bên cạnh. "Em không biết sao Charlotte có thể nói chuyện với Tu Huynh Enoch thường xuyên thế. Anh ấy làm em sợ," cô nói.

"Ờ, anh cũng chẳng hiểu. Anh thích nghĩ rằng khi các Tu Huynh Câm ở nhà, họ rất giống chúng ta. Họ cũng cười đùa ở Thành phố Câm Lặng, cũng làm bơ phết bánh mì…"

"Em mong là họ có chơi đố chữ," Tessa vui vẻ nói. "Thế họ mới tận dụng được toàn bộ tài năng chứ."

Jem bật cười và rồi họ rẽ ở góc quanh và khuất dạng. Sophie tựa vào cửa. Cô không nghĩ đã bao giờ mình làm Jem cười thoải mái như thế; cô không nghĩ có ai khác ngoài Will có khả năng đó. Bạn phải hiểu một người rất rõ mới có thể khiến họ cười như thế. Cô đã yêu anh ấy từ rất lâu, cô nghĩ. Sao cô lại không hiểu gì về anh ấy nhỉ?

Thở dài chán nản, cô chuẩn bị rời chỗ trốn – thì cửa phòng cô Jessamine mở ra, và chủ nhân căn phòng ấy bước ra ngoài. Sophie lại thụt vào bóng tối. Cô Jessamine mặc áo khoác dài bằng nhung che gần hết cơ thể, từ cổ tới tận gót chân. Tóc cô ấy được búi chặt và cô cầm một cái mũ nam giới bên tay. Sophie sững sờ ngạc nhiên khi Jessamine nhìn xuống, thấy bộ đồ đi săn dưới chân, và nhăn mặt. Cô nàng đá một cú gọn ghẽ đẩy nó vào phòng – khiến Sophie thấy chân cô ấy, đang đi một đôi giày nam – và lặng lặng đóng cửa lại. Nhìn quanh quất hành lang một hồi, cô ấy đội mũ, cúi thấp đầu và bước vào bóng tối, để lại Sophie bần thần nhìn theo mãi.

CHƯƠNG 3: CHẾT OAN

Tiếc thay cho mối tình bạn hữu,
Bị chia xa vì lời ong tiếng ve
Cuộc sống cứ tiếp diễn và rồi ta xa mãi.
Cuộc đời lắm chông gai,
Còn tuổi trẻ chẳng hai lần thắm lại
Vậy hỏi chăng, tổn thương nhau ích gì?
-Samuel Taylor Coleridge, *Christabel*

Sau bữa sáng hôm sau, Charlotte bảo Tessa và Sophie về phòng, mặc đồ đi săn mới được phát rồi gặp Jem trong phòng tập, và ở đó đợi anh em nhà Lightwood. Jessamine không tới ăn sáng, bảo rằng mình bị đau đầu, và Will cũng chẳng biết đã biến đâu mất. Tessa ngờ rằng anh đi trốn để tránh phải tỏ ra lịch sự với Gabriel Lightwood và anh trai anh ta. Cô cũng chẳng trách anh.

Trở lại phòng, cầm đồ đi săn lên, cô bỗng hơi lo lắng; chúng không hề giống bất kỳ trang phục nào cô từng mặc. Sophie không ở đây giúp cô mặc đồ. Tất nhiên, một phần của việc luyện tập là học cách tự mặc và làm quen với bộ đồ đi săn: giày đế bằng; quần ống xuông may bằng chất liệu dày màu đen, đi cùng áo tunic có kèm thắt lưng. Chúng giống hệt trang phục cô thấy Charlotte mặc tối hôm nào, và giống ảnh minh họa trong *Codex*; hồi đó cô thấy chúng trông đã lạ mắt, nhưng mặc chúng còn làm cô thấy kỳ hơn. Tessa nghĩ nếu dì Harriet thấy cô lúc này, chắc dì ngất mất.

Cô gặp lại Sophie ở chân cầu thang dẫn lên phòng tập của Học Viện. Cả cô lẫn cô gái kia đều không nói lời nào, chỉ trao cho nhau nụ cười khích lệ. Sau một lát, Tessa đi lên cầu thang trước, một cây cầu thang gỗ hẹp với lan can cũ tới độ gỗ đã bắt đầu mủn ra. Tessa nghĩ thật là lạ khi lên cầu thang mà *không* phải lo giữ váy hay sợ đạp phải tà váy. Dù cơ thể được che đậy hoàn toàn, nhưng cô vẫn thấy mình trần truồng kỳ lạ trong bộ đồ đi săn.

Có Sophie đi cùng cũng giúp cô yên tâm phần nào, và cô gái kia rõ ràng cũng khó chịu như cô khi mặc bộ đồ đi săn của Thợ Săn Bóng Tối. Khi tới đầu cầu thang, Sophie mở cửa và họ im lặng cùng nhau vào phòng tập.

Rõ ràng họ đang ở tầng trên cùng của Học Viện, trong căn phòng kế bên phòng áp mái, nhưng Tessa nghĩ phải rộng gấp đôi. Sàn lát gỗ bóng loáng có vài hình họa đậy đó bằng mực đen – hình tròn và hình vuông, vài cái được đánh số. Những sợi dây thừng dài, dai chắc từ xà ngang trên cao rủ xuống, khuất nửa trong bóng tối. Những ngọn đuốc đèn phù thủy cháy sáng dọc các bức tường có treo vài món vũ khí – chùy, rìu cũng đủ loại vũ khí trong nguy hiểm chết người khác.

"Eo," Sophie nhìn chúng mà rùng mình. "Sao nhìn chúng ghê thế nhỉ?"

"Tôi nhận ra vài loại vũ khí được miêu tả trong *Codex*," Tessa chỉ. "Đây là trường kiếm, kia là thích kiếm, kiếm lá, và loại kiếm có vẻ chị phải cầm bằng cả hai tay hình như là đao."

"Gần đúng," một giọng nói bỗng dưng vọng từ trên cao xuống. "Đó là kiếm đao phủ. Chủ yếu được dùng để xử trảm. Em sẽ nhận ra vì nó không có đầu nhọn."

Sophie ngạc nhiên khẽ ré lên một tiếng và lùi lại khi một sợi dây thừng bắt đầu lay động và một bóng đen xuất hiện trên đầu họ. Đó là Jem, đang trượt dây xuống với vẻ nhanh nhẹn duyên dáng của một chú chim. Anh nhẹ nhàng tiếp đất trước mặt họ, và mỉm cười. "Xin lỗi nhé. Không định làm hai người giật mình đâu."

Anh cũng mặc đồ đi săn, dù thay cho áo tunic, anh mặc sơ mi chỉ dài vừa tới eo. Một sợi dây da đeo chéo qua ngực anh, và một chuôi kiếm thò lên từ sau một bên vai. Sắc đen của bộ đồ đi săn làm da anh thêm xanh xao, màu tóc và mắt thêm ánh bạc.

"Đúng là bọn em có giật mình," Tessa khẽ cười, "nhưng không sao. Em đang lo em và Sophie sẽ bị bỏ lại đây tự tập cho nhau."

"À, anh em nhà Lightwood sẽ tới thôi," Jem nói. "Chắc họ đến muộn để xuất hiện thêm phần ấn tượng ấy mà. Họ không phải làm theo những gì chúng ta nói, hay bố họ nói."

"Em ước gì anh dạy bọn em," Tessa buộc miệng.

Jem ngạc nhiên. "Anh không thể… anh chưa hoàn thành khóa huấn luyện của mình." Nhưng ánh mắt họ giao nhau, và trong một khoảnh khắc giao tiếp không lời, Tessa như nghe thấy anh nói: *Anh không đủ sức khỏe để huấn luyện các em thường xuyên.* Cổ họng cô bỗng nhói đau, và cô đau đáu nhìn Jem, mong anh có thể thấy được sự cảm thông trong đó. Cô không muốn nhìn đi nơi khác, và đột nhiên băn khoăn không rõ kiểu tóc búi gọn không chừa lấy một sợi rơi ra ngoài có xấu điên đảo không. Nhưng tất nhiên xấu đẹp cũng chẳng quan trọng mấy. Dù sao, đây cũng chỉ là *Jem* mà thôi.

"Chúng tôi không phải trải qua khóa huấn luyện *toàn phần*, phải không ạ?" Sophie nói, giọng nói lo lắng của chị cắt ngang dòng suy nghĩ của Tessa. "Hội Đồng chỉ bảo chúng tôi cần biết chút chút cách tự vệ…"

Jem thôi nhìn Tessa; liên kết giữa họ bị bẻ gãy gọn gàng. "Không việc gì phải sợ, Sophie," anh nói nhẹ nhàng. "Và chị nên mừng đi; một cô gái xinh đẹp dù sao cũng nên biết cách đẩy lui những sự chú ý không muốn có của cánh mày râu."

Gương mặt Sophie cau lại; vết sẹo đỏ rực nổi rõ trên má cô ấy như được vẽ. "Đừng đùa," chị nói. "Không vui đâu."

Jem giật mình. "Sophie, tôi không…"

Cửa phòng tập mở ra. Tessa quay lại đúng lúc Gabriel Lightwood thong thả bước vào, theo sau là một chàng trai cô không quen. Nếu như Gabriel thanh mảnh tóc đen, người kia lại cơ bắp, tóc dày màu vàng cát. Cả hai đều mặc đồ đi săn, đeo găng tay đắt tiền có đính kim loại ở đầu mấu tay. Cả hai đều đeo vòng tay băng bạc – Tessa biết đó là bao găm dao – và tay áo có thêu những họa tiết chữ rune thanh nhã. Họ không chỉ tương đồng về trang phục, mà còn cả ở đường nét khuôn mặt, nước da xanh xao, cùng đôi mắt xanh lá long lanh, nhờ vậy Tessa biết họ là người thân, nên chẳng ngạc nhiên khi Gabriel nói, vẫn theo cung cách giật cục quen thuộc:

"Chúng tôi tới đúng như đã hẹn. James, chắc cậu còn nhớ anh trai tôi, Gideon. Cô Gray, cô Collins…"

"Rất vui được làm quen," Gideon lẩm bẩm mà không nhìn vào mắt ai. Tessa thấy gia đình này hẳn được di truyền cái tính khí cục căn khó chịu khi nhớ lại Will từng bảo so với người anh trai, Gabriel có vẻ còn tốt tính chán.

"Đừng lo. Will không ở đây," Jem nói với Gabriel đang quay nhìn khắp phòng. Gabriel nhíu mày, nhưng Jem đã quay sang trò chuyện cùng Gideon. "Anh từ Madrid về hồi nào thế?" Anh lịch sự hỏi.

"Bố tôi mới gọi tôi về thôi." Giọng Gideon đều đều. "Chuyện gia đình ấy mà."

"Tôi mong mọi chuyện đều ổn…"

"Mọi chuyện khá ổn, cám ơn nhé, James," Gabriel bực dọc nói. "Giờ, trước khi chúng ta chuyển sang phần huấn luyện, có lẽ quý vị nên gặp hai người này." Anh ta quay đầu và gọi lớn. "Anh Tanner, cô Daly! Vui lòng lên đây."

Có tiếng bước chân trên cầu thang, và hai người lạ đi vào, cả hai đều không mặc đồ đi săn, mà mặc đồ gia nhân. Trong đó có một người phụ nữ trẻ chắc chắn không có từ nào mô tả chị ta hợp hơn từ "gầy trơ xương" – xương dường như quá lớn so với vóc người gầy gò, nhìn hơi quái gở. Tóc chị ta màu đỏ tươi, búi gọn dưới cái mũ quả dưa. Bàn tay trần của chị ta bị cước đỏ và thô sần. Tessa đoán người phụ nữ này tầm hai mươi. Đứng bên cạnh chị ta là một chàng trai trẻ tóc nâu xoăn, cao to lực lưỡng…

Sophie hít vào một hơi. Mặt cô ấy bỗng trắng bệch. "Thomas…"

Chàng trai trẻ tỏ vẻ ngượng ngùng. "Thưa cô, tôi là anh trai của Thomas. Tôi tên Cyril. Cyril Tanner."

"Đây là những gia nhân mà Hội Đồng đã hứa đưa tới để bù đắp cho sự mất mát của Học Viện Luân Đôn," Gabriel nói. "Cyril Tanner và Bridget Daly. Quan Chấp Chính yêu cầu chúng tôi đưa họ từ ga Kings Cross đến, và chúng tôi vâng lệnh. Cyril sẽ thay thế Thomas và Bridget sẽ thế chỗ đầu bếp cũ ở nơi này, Agatha. Họ đều được huấn luyện trong những gia đình Thợ Săn Bóng Tối nề nếp và được người ta khen ngợi hết chừng."

Những đốm đỏ bắt đầu xuất hiện trên má Sophie. Trước khi cô ấy kịp nói gì, Jem đã lên tiếng ngay, "Không ai có thể thay thế Agatha hay Thomas, Gabriel ạ. Họ là gia nhân, nhưng cũng là bạn của chúng tôi." Anh gật đầu chào Bridget và Cyril. "Tôi không có ý xúc phạm."

Bridget chỉ chớp đôi mắt nâu, còn Cyril nói, "Không sao hết." Kỳ lạ là giọng anh ta cũng giống giọng Thomas. "Thomas là em tôi. Cũng không có ai có thể thay thế vị trí của nó trong lòng tôi."

Sự im lặng ngượng nghịu bao trùm khắp phòng. Gideon đứng dựa tường, tay khoanh lại, mặt hơi cau. Anh ta trông khá được, giống người em, nhưng vẻ cau có đã phá hỏng vẻ đẹp ấy.

"Được rồi," Gabriel cuối cùng cũng cất tiếng phá tan sự im lặng. "Charlotte nhờ tôi đưa họ lên gặp ba người. Jem, nếu cậu muốn đưa họ về phòng khách, Charlotte đang đợi và có chỉ thị…"

"Vậy cả hai đều không cần luyện tập thêm sao?" Jem hỏi. "Vì đằng nào hai người cũng huấn luyện Tessa và Sophie, nên nếu Bridget hay Cyril…"

"Như Quan Chấp Chính đã nói, họ được huấn luyện rất tốt ở chỗ làm trước," Gideon nói. "Cậu cần bằng chứng chăng?"

"Tôi không nghĩ là cần thiết," Jem nói.

Gabriel cười tươi. "Thôi nào Carstairs. Chắc các cô gái cũng muốn thấy rằng người phàm cũng có thể chiến đấu gần giỏi bằng Thợ Săn Bóng Tối, nếu được chỉ dạy *tốt*. Cyril?" Anh ta tới bên tường, chọn hai thanh trường kiếm, và phi một thanh cho Cyril. Cyril bắt gọn gàng và tiến vào giữa phòng, nơi có một vòng tròn được vẽ trên sàn gỗ.

"Chúng tôi đã biết cả rồi," Sophie nhỏ giọng thì thầm chỉ để Tessa nghe thấy. "Thomas và Agatha đều được huấn luyện đấy."

"Gabriel chỉ cố chọc tức chị thôi," Tessa cũng thì thầm đáp lại. "Đừng để hắn làm chị phiền lòng."

Sophie cắn chặt răng khi Gabriel và Cyril gặp nhau giữa phòng, hai thanh kiếm lóe sáng.

Tessa phải thừa nhận nhìn cảnh hai người vờn nhau, kiếm vun vút trong không khí, loang loáng ánh bạc và đen có gì đó rất đẹp. Tiếng ong ong của kim loại chém vào kim loại, cách họ di chuyển nhanh tới độ mắt cô khó theo kịp. Nhưng Gabriel vẫn giỏi hơn; điều đó rõ ràng kể cả với người chưa kinh qua huấn luyện. Phản xạ của anh ta nhanh hơn. Di chuyển cũng uyển chuyển hơn. Đây không phải là một cuộc đấu cân sức; Cyril, tóc bết vào trán vì mồ hôi, rõ ràng đã dốc hết sức nhưng Gabriel chỉ đang câu giờ. Cuối cùng, khi Gabriel gọn gàng dùng một cú phẩy cổ tay đánh rớt vũ khí của Cyril, khiến thanh kiếm kêu leng keng trên sàn, Tessa không thể nào không thấy căm phẫn thay Cyril. Không một người phàm nào có thể đánh thắng một Thợ Săn Bóng Tối. Chẳng phải vậy sao?

Mũi kiếm của Gabriel chỉ cách cổ Cyril vài phân. Cyril giơ tay đầu hàng, và một nụ cười, giống như một nụ cười rộng lượng của người anh trai, nở trên gương mặt anh. "Tội đầu…"

Bỗng một chuyển động loáng lên. Gabriel kêu lên một tiếng và thụp xuống, thanh kiếm bị đánh bay khỏi tay anh ta. Cơ thể anh ta chạm đất, Bridget tì gối lên ngực anh ta, và nhe răng. Chị đã chuồn ra sau lưng Gabriel tự lúc nào và gạt chân anh ta khi không ai để ý. Giờ chị ta rút một con dao khỏi ngực áo và dư dứ trước cổ họng anh ta. Gabriel ngước nhìn chị ta một lát, bối rối và chớp đôi mắt màu lục. Sau đó anh ta bắt đầu cười.

Giờ Tessa thích anh ta hơn trước. Nhưng tất nhiên là không nhiều.

"Rất ấn tượng," một giọng kéo dài quen thuộc vang lên tại ngưỡng cửa. Tessa ngoái nhìn. Đó là Will, và theo cách nói của dì thì trông anh như bị lôi xềnh xệch qua cả một bờ giậu. Áo sơ mi rách bươm, tóc rối bù và đôi mắt màu lam vằn tia máu. Anh cúi xuống, nhặt kiếm của Gabriel và vui vẻ chỉ Bridget. "Nhưng chị ta nấu ăn *được* chứ?"

Bridget lật đật đứng dậy, má ửng sắc hồng sậm. Chị nhìn Will hệt như cách các cô thiếu nữ vẫn thường nhìn – miệng hé mở, như thể không thể tin vào thị giác của mình. Tessa rất muốn nói trông Will còn đẹp hơn nếu không giống như bị dựng dậy khỏi giường thế này, và tuy rằng choáng ngợp trước vẻ đẹp của anh chẳng khác nào bị choáng ngợp trước miếng thép sắc lẹm: điều đó nguy hiểm và không được lấy làm khôn ngoan. Nhưng việc gì cô phải nói chứ? Tự cô đã luận ra điều đó cơ mà. "Tôi nấu ăn ổn, thưa cậu chủ," chị nói mang chút âm điệu Ireland. "Những người chủ trước của tôi không hề phàn nàn."

"Chúa ơi, chị là người Ireland," Will nói. "Chị có thể nấu món gì không có khoai tây không? Hồi tôi còn nhỏ, gia đình tôi có thuê một đầu bếp người Ireland. Bánh khoai tây đủ loại, rồi thì khoai tây chấm súp khoai tây…"

Bridget có vẻ bối rối. Trong khi đó, không hiểu Jem đã băng qua phòng bằng cách nào và tóm tay Will. "Charlotte muốn gặp Cyril và Bridget ở phòng khách. Chúng ta đưa họ tới đó nhé?"

Will lưỡng lự. Giờ anh đang nhìn Tessa. Cô nuốt nước bọt qua cái cổ họng khô khốc. Anh trông như có điều gì muốn nói với cô. Gabriel liếc nhìn hai người và cười khẩy. Mắt Will thẫm lại và anh quay người, nhưng Jem đã kịp kéo anh ra hành lang và khuất dạng. Sau một thoáng bối rối, Bridget và Cyril cũng lật đật đi theo.

Khi Tessa quay lại nhìn về giữa phòng, cô thấy Gabriel đã lấy một thanh kiếm đưa cho người anh trai. "Giờ," anh ta nói. "Là lúc bắt đầu luyện tập, các quý cô thấy thế nào?"

Gideon cầm thanh kiếm. *"Esta es la idea más estúpida que nuestro padre ha tenido*," anh ta nói.

"*Nunca.*"(*)

(*) Đây là ý kiến ngu xuẩn nhất của bố từ trước tới nay (tiếng Tây Ban Nha, ND).

Sophie và Tessa nhìn nhau. Tessa không biết chắc Gideon vừa nói gì, nhưng *estúpida* nghe quen tai lắm. Phần còn lại của ngày hôm nay coi bộ sẽ dài đây.

Suốt vài giờ tiếp theo họ chỉ có luyện giữ thăng bằng và chặn đường kiếm của đối phương. Gabriel tự giám sát Tessa, còn Gideon lo dạy dỗ Sophie. Không hiểu sao Tessa cứ có cảm giác Gabriel chọn dạy mình để chọc tức Will theo cách ngớ ngẩn nào đó, dù cho Will có biết hay không. Nhưng anh ta dạy không tệ - khá kiên nhẫn, giúp cô nhặt vũ khí lên hết lần này tới lần khác mỗi khi cô làm rơi cho tới lúc cô cầm vũ khí được chuẩn, có khi còn khen ngợi cô nữa. Cô cực kỳ tập trung nên không để ý Gideon cũng chăm chú chỉ bảo Sophie, dù thi thoảng Tessa nghe thấy anh ta lẩm bẩm gì đó bằng tiếng Tây Ban Nha.

Khi buổi học kết thúc và Tessa được tắm rửa và thay đồ xuống ăn tối, cô ăn như chết đói, không hợp với cung cách của một quý cô chút nào. May sao, Will đã lo lắng không đâu vì Bridget có thể nấu ăn và nấu rất ngon. Chị bưng lên món thịt quay ăn kèm rau và bánh mứt giòn. Jessamine vẫn ở trong phòng vì đau đầu, còn Charlotte đã tới Thành Phố Xương để trực tiếp tìm tư liệu về các vụ yêu cầu bồi hoàn trong kho văn kiện.

Nhìn Sophie và Cyril đi ra đi vào phòng mang theo các khay thức ăn, Cyril cắt thịt hệt như Thomas ngày xưa, còn Sophie lăng lặng giúp làm Tessa cứ thấy là lạ. Tessa không thể nào không nghĩ Sophie hẳn cũng thấy rất khó chịu, vì những người thân nhất với cô gái này trong Học Viện là Agatha và Thomas đã khuất, nhưng mỗi lần Tessa cố nhìn vào mắt Sophie, cô gái kia liền lảng đi.

Tessa nhớ vẻ mặt Sophie khi Jem phát bệnh vào lần gần đây nhất, cách cô ấy vân vê cái mũ trong tay, khẩn khoản hỏi thăm tình hình anh. Tessa sau đó rất muốn nói chuyện với Sophie, nhưng cũng biết mình không thể. Clave cấm đoán chuyện yêu đương giữa người phàm và Thợ Săn Bóng Tối; mẹ Will là người phàm, thế nên bố anh buộc phải rời giới Thợ Săn Bóng Tối để được ở cùng bà. Hẳn ông phải yêu bà ấy lắm – còn Tessa chưa từng có cảm giác sự quý mến của Jem dành cho Sophie đạt đến ngưỡng tình yêu. Mà còn chưa kể tới sức khỏe của anh nữa chứ…

"Tessa," Jem khẽ gọi, "em ổn không? Trông em như đã bay xa ngàn dặm ấy."

Cô mỉm cười. "Em mệt thôi. Buổi tập – em không quen." Cô nói thật. Tay cô đau vì cầm kiếm gỗ quá nặng, và dù mới học chút ít về cách giữ thăng bằng và phòng thủ, chân cô cũng đã đau nhức lắm rồi.

"Các Tu Huynh Câm có thuốc mỡ trị đau cơ hiệu quả lắm đấy. Trước khi đi ngủ nhớ gõ cửa phòng anh, và anh sẽ đưa cho em một ít."

Tessa hơi đỏ mặt, rồi tự hỏi sao phải thế chứ. Lối sống của Thợ Săn Bóng Tối hơi khác người phàm. Cô đã từng vào phòng Jem, thậm chí một mình ở cùng phòng với Jem, hay ở bên anh suốt một đêm trong lốt người khác, nhưng chẳng có vấn đề gì. Giờ anh chỉ đang bảo cho cô ít thuốc, vậy mà cô cảm thấy hơi nóng chạy rần rần lên mặt – có vẻ anh cũng thấy và đỏ mặt theo, và màu sắc ấy rất rõ ràng trên nước da tái. Tessa vội nhìn đi chỗ khác và thấy Will đang quan sát cả hai, đôi mắt màu lam thẫm lại. Chỉ có Henry, đang mải dùng dĩa chọc mấy hạt đậu trong đĩa, là có vẻ không để tâm.

"Em cảm ơn nhiều," cô nói. "Em sẽ…"

Charlotte ào vào phòng, mái tóc đen xổ ra khỏi ghim thành những lọn xoăn, còn trong tay chị là một cuộn giấy dài. "Tìm thấy rồi!" Chị hét lên. Chị thở hồn hển và ngồi sụp xuống cái ghế cạnh Henry, gương mặt vốn thường hơi xanh xao của chị ửng sắc hồng vì vận sức. Chị mỉm cười với Jem. "Em nói đúng – mục Bồi Hoàn – chị đã tìm thấy nó sau vài giờ tìm kiếm."

"Để em xem," Will nói và đặt đĩa xuống. Dù không muốn nhưng Tessa vẫn nhận thấy anh chỉ ăn chút chút. Chiếc nhẫn hình chim lóe lên trên ngón tay anh khi anh thò tay về phía cuộn giấy Charlotte đang cầm.

Chị vui vẻ gạt ra. "Không. Chúng ta sẽ cùng xem. Đằng nào thì đây cũng là ý của Jem, phải không nào?"

Will nhíu mày nhưng không nói gì. Charlotte trải cuộn giấy ra bàn, đẩy bộ tách trà không dùng tới ra cho rộng chỗ, còn những người khác đứng lên và túm tụm quanh chị, cùng nhìn xuống tư liệu. Tờ giấy có vẻ là loại giấy da dê dày, trên được viết bằng mực đỏ sậm như màu chữ rune trên áo choàng của

hội Tu Huynh Câm. Nội dung được ghi bằng tiếng Anh nhưng tuồng chữ quá loằng ngoằng và đầy những từ viết tắt; Tessa chẳng hiểu tí ti ông cụ nào.

Jem dựa vào gần cô, tay hơi sượt qua tay cô và ngó đọc qua vai cô. Vẻ mặt anh trầm tư.

Cô quay đầu nhìn anh; một lọn tóc bạc cọ vào mặt cô. "Nó viết gì thế?" Cô thì thào.

"Đây là đề nghị bồi hoàn," Will nói, lờ đi chuyện cô đang hỏi Jem. "Được gửi tới Học Viện York năm 1825 dưới tên Axel Hollingworth Mortmain, yêu cầu bồi hoàn cho cái chết oan uổng của bố mẹ là John Thaddeus và Anne Evelyn Shade, cách đó gần một thập kỷ."

"John Thaddeus Shade," Tessa nói. "*JTS*, chữ viết tắt trên đồng hồ của Mortmain. Nhưng nếu ông ta là con trai người này, sao họ của ông ta lại khác?"

"Vợ chồng nhà Shade là pháp sư," Jem đọc thêm tư liệu. "Họ không thể sinh con; chắc họ nhận nuôi Mortmain, và vẫn để ông ta giữ họ người phàm như cũ. Đôi lúc chuyện như vậy cũng xảy ra." Anh thoáng liếc nhìn Tessa rồi lảng đi; cô tự hỏi liệu có như cô, anh cũng đang nhớ tới cuộc trò chuyện của họ trong phòng nhạc về chuyện pháp sư không thể sinh con không.

"Ông ta bảo mình học được ma thuật trong những chuyến đi," Charlotte nói. "Nhưng nếu bố mẹ ông ta là pháp sư…"

"Bố mẹ nuôi thôi," Will nói. "Đúng, em chắc ông ta biết cần liên hệ với ai trong Thế Giới Ngầm để học ma thuật."

"Chết oan," Tessa nói nhỏ. "Chính xác là thế nào?"

"*Là* ông ta tin Thợ Săn Bóng Tối đã giết bố mẹ ông ta dù họ không hề phạm Luật," Charlotte nói.

"Có thể họ đã phạm Luật nào?"

Charlotte nhíu mày. "Ở đây nói họ làm vài giao dịch không bình thường và phi pháp với quỷ - vậy thì nói họ vi phạm điều luật nào cũng đúng – và họ bị buộc tội tạo ra một thứ vũ khí có thể diệt chủng Thợ Săn Bóng Tối. Họ bị tuyên án tử hình. Nhưng em phải nhớ, chuyện này xảy ra trước khi có Hiệp Định. Hồi đó Thợ Săn Bóng Tối chỉ cần hơi nghi ngờ cư dân Thế Giới Ngầm hành động sai trái là có thể giết không cần tra xét. Có thể đó là lý do vụ này ghi không được chi tiết. Mortmain gửi đơn đòi bồi thường lên Học Viện York, lúc đó dưới sự điều hành của Aloysius Starkweather. Ông ta không đòi tiền mà yêu cầu bên bị - Thợ Săn Bóng Tối – phải bị đưa ra toà và bị trừng trị. Nhưng ông ta bị bác đơn tại Luân Đôn vì nhà Shade 'không nghi ngờ gì nữa' đã phạm tội. Và trong này chỉ viết có thế. Đây chỉ là một bản tóm lược, chứ không đầy đủ. Tư liệu chuẩn vẫn còn ở Học Viện York." Charlotte vuốt đám tóc ướt khỏi trán. "Nhưng dù sao đi nữa, nó *cũng* giải thích mối hận thù của Mortmain với Thợ Săn Bóng Tối. Em nói đúng, Tessa. Đây *là* chuyện tư thù."

"Vậy chúng ta đã có điểm khởi đầu. Học Viên York," Henry ngước lên khỏi đĩa và nói. "Nhà Starkweather điều hành nơi đó, đúng không? Họ sẽ có đầy đủ thư từ, giấy tờ…"

"Và Aloysius Starkweather đã tám mươi chín tuổi," Charlotte nói. "Vậy hồi vợ chồng Shade bị giết ông ta còn rất trẻ. Hẳn ông ấy còn nhớ chút diễn biến." Chị thở dài. "Em nên gửi thư cho ông ấy. Ôi trời. Chuyện hẳn sẽ chẳng hay ho gì."

"Sao thế, vợ?" Henry hỏi theo lối dịu dàng, bối rối.

"Ông ấy và bố em từng là bạn, nhưng rồi họ không nói chuyện với nhau nữa – chắc do một chuyện kinh khủng gì đó đã xảy ra rất lâu rồi."

"Mà bài thơ thế nào ấy nhỉ," Will, từ nãy giờ mải vần cái tách không trong tay, đứng thẳng người và ngâm nga:

"*Từng lời khinh bỉ sâu cay*
Từng lời thóa mạ linh hồn anh em…"

"Will, vì Thiên Thần, làm ơn im đi," Charlotte nói và đứng lên. "Chị phải đi viết một lá thư thống thiết gửi Aloysius Starkweather đây. Chị không cần em làm chị xao lãng." Và túm váy, chị vội vã rời phòng.

"Không biết trân trọng nghệ thuật gì hết," Will lầm bầm và đặt cái tách xuống. Anh ngước lên và Tessa nhận ra cô đang chăm chú nhìn anh. Tất nhiên cô biết mấy câu thơ đó. Đó là thơ Coleridge, một trong những nhà thơ cô yêu thích. Bài thơ đó còn dài, nói về tình yêu, cái chết và sự điên loạn, nhưng cô không thể nhớ nổi một câu nào; không phải bây giờ, khi đôi mắt xanh lam của Will đang dừng ở cô.

"Và tất nhiên, Charlotte không kịp ăn chút gì," Henry nói và đứng dậy. "Anh sẽ đi xem xem Bridget có thể làm cho Charlotte một đĩa thịt gà nguội không. Còn các em…" Anh dừng lại một lúc, như thể

sắp ra lệnh cho họ - chẳng hạn như bảo họ đi ngủ hay trở về thư viện tiếp tục tìm thông tin. Khoảnh khắc đó trôi qua, và vẻ bối rối thoáng qua gương mặt anh. "Thôi kệ đi, anh không nhớ mình vừa định nói gì nữa," anh tuyên bố và biến mất trong bếp.

Sau khi Henry đi, Will và Jem làm một cuộc thảo luận tràng giang đại hải về chuyện bồi hoàn, Thế Giới Ngầm, Hiệp Định, hiệp ước, cùng đủ thứ luật định khiến Tessa muốn ong cả đầu. Cô lẳng lặng đứng lên và rời bàn, đi tới thư viện.

Dù nơi này rất rộng nhưng trên kệ chẳng có mấy cuốn sách bằng tiếng Anh, tuy vậy nó vẫn là nơi cô thích nhất ở trong Học Viện. Không hiểu sao cô bị hấp dẫn bởi mùi sách, mùi mực-giấy-và-da, cách bụi trong thư viện dường như bay khác bụi ở mọi căn phòng khác – nó được nhuộm màu vàng kim dưới ánh đèn phù thủy, rơi như phấn hoa xuống những mặt bàn bóng loáng. Con mèo Church đang ngủ trên một giá sách cao cao, đuôi cuộn tròn quanh đầu; Tessa tránh xa nó trong lúc tiến về khu thơ ca nho nhỏ chạy dọc bức tường thấp hơn bên phải. Church thích Jem nhưng thường vô duyên vô cớ xông vào căn người khác.

Cô tìm thấy tập thơ mình cần và quỳ xuống bên giá sách, lật giở tới khi tìm được đúng trang, viết về ông già trong *Christabel* nhận ra cô gái đứng trước ông là con gái của người từng một thời là bạn thân nhất đời ông nhưng giờ lại là kẻ thù ông căm hận nhất, người đàn ông mà ông không thể nào quên được.

"*Tiếc thay cho mối tình bạn hữu,*
Bị chia xa vì lời ong tiếng ve
Cuộc sống cứ tiếp diễn và rồi ta xa mãi.
Cuộc đời lắm chông gai,
Còn tuổi trẻ chẳng hai lần thắm lại
Vậy hỏi chăng, tổn thương nhau ích gì?
...
Từng lời khinh bỉ sâu cay
Từng lời thóa mạ linh hồn anh em,
Và cứ thế, họ chia xa
Không có ngày gặp lại!"

Cái giọng ê a, quen thuộc đột ngột dịu dàng vang lên trên đầu cô. "Kiểm tra xem trích thơ của anh có chuẩn không đấy à?"

Cuốn sách tuột khỏi tay Tessa và rơi xuống sàn. Cô đứng lên, sững người quan sát Will cúi xuống nhặt rồi chìa cuốn sách cho cô theo cung cách lịch sự nhất.

"Anh đảm bảo," anh nói, "là anh nhớ chính xác."

Trí nhớ của em cũng vậy, cô nghĩ. Đây là lần đầu tiên cô ở một mình với anh sau nhiều tuần trời. Kể từ cái lần kinh khủng trên mái nhà khi anh bóng gió nói rằng anh thấy cô không hơn gì một ả điếm, đã thế còn là một ả điếm vô sinh, họ không bao giờ một mình bên nhau nữa. Họ chưa từng nhắc lại lần đó. Họ vờ như mọi chuyện đều bình thường, vẫn lịch sự tiếp chuyện nhau, nhưng không bao giờ một mình mặt đối mặt. Khi Tessa ở cùng những người khác, cô có thể dẹp ký ức đó sang một bên, tạm quên nó đi. Nhưng đối mặt với Will – vẫn điển trai như thường lệ, cổ áo sơ mi mở cho thấy các Ấn Ký đen uốn lượn trên xương quai xanh và vươn lên cằn cổ trắng ngần, với ánh đèn xao động tỏa xuống những đường nét đẹp đẽ của gương mặt anh – sự tủi hổ và giận dữ ứ lên cổ cô, khiến cô nghẹn lời.

Anh nhìn xuống bàn tay vẫn cầm cuốn sách nhỏ bìa da màu lục. "Em định nhận lại cuốn Coleridge, hay để anh đứng đây mãi trong tư thế ngu ngốc này?"

Tessa im lặng chìa tay nhận cuốn sách. "Nếu anh muốn dùng thư viện," cô nói và chuẩn bị rời đi, "xin mời anh. Em đã tìm được cuốn mình cần và trời cũng đã muộn…"

"Tessa," anh gọi và giơ tay chặn cô lại.

Cô nhìn, chỉ ước sao có thể bảo anh hãy gọi cô là Gray như trước. Cái cách anh gọi tên cô khiến trong cô như có gì đó rã ra, tháo lỏng một cái gì đó bị buộc chặt dưới lồng ngực cô, khiến cô không thở nổi. Cô ước anh không gọi cô bằng tên thánh, nhưng cũng biết đưa ra đề nghị đó sẽ nực cười thế nào. Nó sẽ phá hỏng mọi cố gắng vờ hờ hững của cô với anh.

"Vâng?" cô hỏi.

Khi anh nhìn cô, gương mặt anh bỗng lóe lên chút u buồn. Cô không tin. Will mà biết buồn sao? Hẳn anh đang diễn trò. "Không có gì. Anh…" Anh lắc đầu; một lọn tóc đen xòa xuống trán, và anh bực bội vuốt nó khỏi mắt. "Không có gì," anh nhắc lại. "Lần đầu tiên anh dẫn em tới thư viện, em bảo em thích cuốn *Thế giới rộng lớn*. Anh nghĩ em muốn biết rằng anh… đã đọc nó rồi." Anh cúi đầu, đôi mắt xanh ngước nhìn cô qua hàng lông mi dày; cô tự hỏi đã bao nhiêu lần anh đạt được thứ mình muốn nhờ hành động đó.

Cô nói sao cho lịch sự và xa cách. "Và anh thích chứ?"

"Không hề," Will nói. "Anh thấy nó ngớ ngẩn và ủy mị."

"Ờ, sở thích của mỗi người mỗi khác mà," Tessa nói ngọt ngào, biết rằng anh đang cố trêu tức cô, nhưng còn lâu cô mới dính bẫy. "Anh không thấy là có thứ với người này là niềm vui nhưng với kẻ kia lại là thuốc độc sao?"

Có phải cô tưởng tượng, hay anh trông thất vọng thật nhỉ? "Em có một gợi ý nào khác của người Mỹ dành cho anh chăng?"

"Sao anh lại muốn em gợi ý khi bản thân anh không ưa gu đọc sách của em? Em nghĩ anh cũng đồng ý rằng loại sách chúng ta thích, cũng như nhiều điều khác, rất khác nhau và anh nên nhờ người khác gợi ý, thưa anh Herondale." Cô cắn lưỡi gần như ngay sau khi những lời đó buột khỏi miệng. Cô biết mình hơi quá đáng.

Và quả thật Will đã nghe ra và anh như con nhện lao bổ vào con ruồi trông đặc biệt ngon lành. "*Anh Herondale*?" anh hỏi. "Tessa, anh tưởng…?"

"Anh tưởng gì?" Giọng cô lạnh lùng.

"Tưởng ít nhất chúng ta có thể nói chuyện sách vở."

"Chúng ta vừa nói rồi đấy thôi," cô bảo. "Và anh xúc phạm gu đọc sách của em. Hơn nữa anh nên biết, *Thế giới rộng lớn* không phải cuốn sách *yêu thích* của em. Đó đơn giản là một câu chuyện em thưởng thức, cũng như *Bàn tay ẩn* hay… à có lẽ anh nên gợi ý cho em, để em có thể đánh giá gu chọn sách *của anh*. Vậy mới công bằng."

Will nhảy lên ngồi trên một cái bàn gần nhất, đong đưa chân, rõ ràng đang thật lòng suy nghĩ về đề nghị kia. "*Lâu đài Otranto*…"

"Là tiểu thuyết kể chuyện con trai nhân vật chính bị một cái mũ to tướng từ trên trời rơi xuống đè chết sao? Thế mà anh bảo *Câu chuyện hai thành phố* là tiểu thuyết ba xu!" Tessa nói; cô thà chết chứ không chịu công nhận mình đã đọc *Otranto* và thích nó.

"*Câu chuyện hai thành phố*," Will nhắc lại. "Anh vừa đọc lại nó vì, em biết đấy, chúng ta đã bàn đến nó. Em nói đúng. Nội dung không hề ngu ngốc chút nào."

"Không à?"

"Ừ," anh nói. "Trong đó chứa quá nhiều tuyệt vọng."

Cô nhìn vào mắt anh. Mắt anh xanh như biển hồ; cô cảm giác như mình đang chìm trong đó. "Tuyệt vọng?"

Anh thủng thẳng nói, "Không phải Sydney chẳng có hy vọng có được người mình yêu sao? Anh ta biết không thể cứu nổi mình nếu không có Lucie, nhưng để cô ấy ở gần mình sẽ làm hạ nhân phẩm của cô ấy."

Cô lắc đầu. "Em không nhớ thế. Sự hi sinh của Sydney là cao quý…"

"Đó là thứ anh ta còn lại," Will bảo. "Em không nhớ anh ta nói gì với Lucie à? 'Nếu có thể… em hãy trả lại tình yêu cho người đàn ông đang đứng trước mặt em – thứ đồ bỏ, nghiện rượu và nghèo khổ mà em biết – dù anh ta có hạnh phúc, nhưng ngày hôm nay và trong giờ phút này, anh ta biết mình sẽ chỉ mang đến cho em bất hạnh, sự đau khổ và hối hận, rằng anh ta sẽ hủy hoại em, làm em ô nhục, lôi em xuống vũng bùn cùng mình…"

Một khúc gỗ đang cháy trong lò sưởi bỗng lăn xuống khiến những tia lửa bắn lên, làm cả hai giật mình và Will im bặt; tim Tessa nảy lên, và cô thôi nhìn Will. Ngu ngốc, cô bực bội mắng mình. Quá ngu ngốc. Cô nhớ anh ghét cô thế nào, nhớ những lời anh đã nói, và giờ cô lại để anh dụ hoặc mình bằng một đoạn văn của Dickens.

"Ờ," cô nói. "Hẳn anh nhớ được nhiều. Ấn tượng lắm."

Will vạch cổ áo sang bên, cho thấy đường cong đẹp đẽ của xương quai xanh. Cô mất một lúc mới nhận ra anh đang cho cô thấy một Ấn Ký trên tim anh vài phân. "*Mnemosyne*," anh nói. "Chữ rune Ghi nhớ. Nó là mãi mãi."

Tessa vội nhìn đi nơi khác. "Muộn rồi. Em phải đi nằm… em kiệt sức rồi." Cô bước qua anh và đi ra cửa. Cô tự hỏi có phải trên gương mặt anh vừa ánh lên nét bi thương, nhưng vội đẩy suy nghĩ đó đi. Đây là Will; dù cho tính khí anh sớm nắng chiều mưa, dù cho anh thu hút người khác thế nào khi anh đang lúc cao hứng, nhưng anh là thuốc độc với cô, với mọi người.

"*Vathek*," anh nói và nhảy xuống khỏi bàn.

Cô dừng lại tại ngưỡng cửa, nhận ra mình vẫn cầm cuốn thơ Coleridge, nhưng quyết định nên cầm theo luôn. Đọc nó xen giữa những lần đọc *Codex* cũng vui. "Gì thế?"

"*Vathek*," anh nhắc lại, "của William Beckford. Nếu em thích *Otranto*," – dù cô nghĩ, cô không hề thừa nhận mình thích cuốn đó – "anh nghĩ em sẽ thích cuốn này."

"À," cô nói. "Vâng. Em cảm ơn. Em sẽ ghi nhớ."

Anh không trả lời; anh vẫn đứng nguyên chỗ cũ, gần cái bàn. Anh đang nhìn sàn, mái tóc đen rủ xuống che đi nét mặt. Tim cô thoáng mềm đi và trước khi cô kịp ngăn mình lại, cô đã nói. "Và chúc ngủ ngon, Will."

Anh ngước lên. "Chúc ngủ ngon, Tessa." Giọng anh lại nhuốm màu buồn nhưng không ảm đạm như lúc trước. Anh vươn tay vuốt ve Church đã ngủ suốt lúc họ nói chuyện và lúc khúc gỗ sụp xuống trong lò sưởi, còn giờ vẫn duỗi người trên kệ sách, giơ bốn vó lên trời.

"Will…" Tessa định nói nhưng đã quá muộn. Church ngao một tiếng vì bị đánh thức, và xòe vuốt. Will chửi thề. Tessa rời đi, không thể che giấu nụ cười thoáng hiện trên môi.

CHƯƠNG 4: CHUYẾN ĐI

Tình bạn là một khối óc trong hai thể xác
-Mạnh TửonHowHHHHHjkkfjmfkjbfnbbbb

Charlotte đập phịch tờ giấy xuống bàn và kêu lên một tiếng bực dọc. "Aloysius Starkweather là lão già cứng đầu nhất, giả nhân giả nghĩa, ngoan cố nhất, biến thái nhất…" Chị ngừng lại, rõ ràng đang cố kiềm chế. Tessa chưa từng thấy Charlotte mím chặt môi thành một đường kẻ như vậy.

"Chị có cần từ điển đồng nghĩa gần nghĩa không?" Will hỏi. Anh đang ngồi ườn người trên chiếc ghế bành gần lò sưởi phòng khách, chân ghếch lên cái ghế đẩu. Bùn đóng bánh trên đôi giày, và giờ dây cả ra ghế đẩu. Thường thì Charlotte sẽ sai anh đi làm ngay cái việc anh vừa đề nghị, nhưng lá thư của Aloysius mà chị nhận được hồi sáng, rồi gọi tất cả vào phòng khách để thảo luận, dường như đã rút cạn sức lực của chị. "Hình như chị cạn từ rồi."

"Ông ấy thật sự *biến thái* sao? Jem ngồi sâu trong một chiếc ghế bành khác và điềm tĩnh hỏi. "Ý em là, cụ già lẩm cẩm đó đã gần chín mươi… chắc không thể đi lầm đường lạc lối quá đâu."

"Tôi không biết nữa," Will bảo. "Bồ sẽ ngạc nhiên khi thấy mấy lão hay lui tới quán Quỷ có thể làm gì đấy."

"Không một ai *anh* biết có thể làm gì khiến chúng ta ngạc nhiên đâu, Will," Jessamine, đang nằm trên trường kỷ, trán đắp một cái khăn ướt, nói. Cô nàng vẫn chưa hết đau đầu.

"Vợ à," Henry lo lắng nói và tới bên bàn Charlotte đang ngồi, "em ổn không thế? Trông em hơi… phát ban."

Anh không sai. Cơn giận đã làm mặt và cổ Charlotte lấm tấm những nốt mề đay.

"Em thấy trông cũng đẹp đấy," Will bảo. "Nghe đâu mùa này đang mốt chấm bi."

Henry lo lắng vỗ vai Charlotte. "Em cần khăn lạnh không? Anh có thể giúp gì nào?"

"Anh có thể phi ngựa tới Yorkshire và chặt đầu con dê già đó xách về đây cho em." Charlotte có vẻ nổi loạn.

"Thế chẳng làm chuyện với Clave tệ hơn sao?" Henry hỏi. "Em biết đấy, họ không hẳn dễ tiếp nhận những chuyện đại loại như chặt đầu đâu."

"Ôi trời!" Charlotte tuyệt vọng kêu lên. "Toàn bộ đều là lỗi của em, được chưa? Em không biết làm sao thuyết phục được lão ấy nữa. Ông già đó đúng là một cơn ác mộng."

"*Chính xác* thì ông ấy viết thế nào?" Will hỏi.

"Ông ấy không đồng ý gặp chị, hay Henry," Charlotte nói. "Ông ấy bảo sẽ không bao giờ tha thứ cho gia đình chị vì chuyện bố chị đã làm. Bố chị…" Chị thở dài. "Ông ấy là người khó hiểu. Ông ấy tuân thủ Luật y chăn chặn, còn nhà Starkweather lại thường chấp hành Luật theo cách lỏng lẻo hơn. Bố chị nghĩ họ sống quá thoáng ở miền bắc, và ông ấy nói thẳng rằng họ sống như lũ mọi ấy. Chị không biết ông ấy còn làm gì, nhưng lão Aloysius hình như đến nay vẫn thấy bị xúc phạm. Đấy là chưa kể ông ấy còn bảo nếu chị thật sự quan tâm đến suy nghĩ của ông ấy, chị đã phải mời ông ấy tới dự buổi họp Hội Đồng gần đây nhất rồi. Làm như chị được quyền quyết định vậy!"

"Sao ông ấy *không được* mời?" Jem hỏi.

"Ông ấy già quá rồi… không còn năng lực điều hành Học Viện nữa. Nhưng ông ấy không chịu nghỉ hưu, và tới giờ Quan Chấp Chính Wayland cũng chưa yêu cầu ông ấy rời nhiệm sở, nhưng cũng chẳng mời ông ấy tới các buổi họp Hội Đồng. Chị nghĩ chắc chú ấy mong Aloysius một là sẽ biết điều mà rút lui, hoặc là sẽ chết vì tuổi cao sức yếu. Nhưng cụ thân sinh ra Aloysius sống tới một trăm lẻ tư tuổi cơ đấy. Vậy ông ta có thể sống thêm những mười lăm năm nữa cơ." Charlotte tuyệt vọng lắc đầu.

"Vậy nếu ông ấy không chịu gặp chị hoặc Henry, sao chị không cử người khác đi?" Jessamine buồn chán hỏi. "Chị điều hành Học Viện; thành viên Enclave phải làm theo lệnh của chị."

"Nhưng rất nhiều người hiện đang theo phe Benedict," Charlotte nói. "Họ *muốn* thấy chị thất bại. Chị không biết phải tin ai."

“Chị có thể tin tụi em,” Will nói. “Hãy cử em. Và Jem đi nữa.”

“Còn em thì sao?” Jessamine dỗi.

“Còn em à? Em thật sự muốn đi không?”

Jessamine nhấc một bên chiếc khăn ướt khỏi mắt và lườm. “Lên một con tàu hôi rình để tới vùng Yorkshire ảm đạm hiu quạnh ấy hả? Thôi cho em xin. Em chỉ muốn Charlotte nói chị ấy tin em.”

“Chị tin em, Jessie, nhưng sức khỏe em chưa hồi phục. Và thế thật không may, vì Aloysius luôn mềm lòng trước một gương mặt khả ái.”

“Vậy càng có thêm lý do để em đi,” Will bảo.

“Will, Jem…” Charlotte cắn môi. “Các em chắc không? Hội Đồng vốn đã không hài lòng gì về việc các em tự ý hành động trong vụ bà Dark rồi.”

“Họ nên vui mới phải. Bọn em đã giết chết một con quỷ nguy hiểm cơ mà!” Will cự nự.

“Và cứu được Church nữa,” Jem nói.

“Sao tôi nghi đấy không được tính là công lao nhỉ,” Will nói. “Tối hôm kia con mèo đó đợp tôi ba phát đấy nhé.”

“Cái đó quả có thể tính là công lao của các anh,” Tessa nói. “Hay chí ít là của Jem.”

Will nhăn nhó nhưng có vẻ không giận; anh thường làm mặt như vậy với Jem nếu chàng trai kia nói kháy anh. Có lẽ họ có thể thân thiện với nhau, Tessa nghĩ. Lúc ở thư viện đêm trước, anh có vẻ khá tử tế với cô.

“Đây có vẻ là việc không đâu,” Charlotte nói. Những chấm đỏ trên da chị bắt đầu lặn dần, nhưng trông chị khổ sở vô cùng. “Nếu biết chị cử các em tới, ông ta sẽ không chịu nói cho các em biết bất cứ điều gì. Nhưng nếu…”

“Charlotte,” Tessa nói. “Chúng ta có cách bắt ông ta nói.”

Charlotte bối rối nhìn cô. “Tessa, ý em là…” Chị ngừng lại và ánh sáng lóe lên trong mắt chị. “À, chị hiểu rồi. Tessa, ý kiến rất hay.”

“*Gì thế*?” Jessamine hỏi từ chiếc trường kỷ. “Ý kiến gì?”

“Nếu mình có được một món đồ của ông ấy,” Tessa giảng giải. “Mình có thể Biến Hình thành ông ta. Và có lẽ lục tìm ký ức của ông ta nữa. Mình có thể cho mọi người biết ông ta nhớ gì về Mortmain và vợ chồng Shade, nếu có.”

“Vậy, em sẽ cùng tụi anh tới Yorkshire,” Jem nói.

Mọi ánh mắt trong phòng đều tập trung vào Tessa. Giật mình, cô không nói gì một lúc lâu.

“Cô ấy không cần đi với chúng ta,” Will bảo. “Chúng ta chỉ cần trộm gì đó về cho em ấy.”

“Nhưng Tessa có nói cô ấy cần vật gắn kết chặt chẽ với người dùng nó,” Jem bảo.”Nếu thứ chúng ta chọn không đủ hiệu lực…”

“Tessa cũng bảo mình có thể dùng móng tay hoặc một lọn tóc…”

“Vậy ý bồ là chúng ta tới York, gặp ông cụ chín mươi tuổi, đu lên người ông ta và giật tóc hả? Tôi chắc Clave sẽ ngây ngất phải biết!”

“Họ chỉ nói hai anh bị điên thôi,” Jessamine bảo. “Họ vốn đã nghĩ vậy rồi nên có gì khác đâu?”

“Chuyện phụ thuộc vào Tessa,” Charlotte nói. “Hai em đang đề nghị em ấy dùng quyền năng của mình; đi hay ở là quyết định của em ấy.”

“Anh bảo chúng ta sẽ đi tàu sao?” Tessa nhìn Jem.

Anh gật đầu, ánh sáng nhảy nhót trong đôi mắt bạc. “Hãng Great Northerns có tàu chạy qua Kings Cross liên tục trong ngày,” anh nói. “Chúng ta chỉ đi mất vài tiếng thôi.”

“Vậy em sẽ đi,” Tessa bảo. “Em chưa bao giờ đi tàu.”

Will giơ tay lên trời. “Thế sao? Em chịu đi vì em chưa được đi tàu bao giờ?”

“Ờ,” cô nói, thừa biết cô càng bình tĩnh sẽ càng chọc Will phát điên. “Em rất, rất muốn đi tàu.”

“Tàu là cái thứ khè ra khói bẩn thỉu nhất quả đất,” Will nói. “Em sẽ không thích đâu.”

Tessa không nao núng. “Em sẽ không biết mình có thích hay không nếu không thử, phải không?”

“Anh chưa từng tắm tiên trên sông Thames, nhưng anh thừa biết mình không thích.”

“Nhưng người chứng kiến sẽ thích,” Tessa nói và cô thấy Jem cúi đầu cười trộm. “Mà kệ đi. Em muốn đi và em sẽ đi. Bao giờ chúng ta xuất phát?”

Will trừng mắt nhưng Jem vẫn cười. "Sáng mai. Vậy chúng ta sẽ tới nơi trước khi trời tối."

"Chị sẽ gửi thư bảo Aloysius đón các em," Charlotte cầm bút lên. Chị ngừng lại và ngước nhìn cả ba. "Đây có phải một ý tưởng điên khùng không? Chị… Chị cảm thấy mình còn chẳng chắc chắn nữa."

Tessa lo lắng nhìn chị - thấy Charlotte thế này, nghi ngờ khả năng của chính chị, khiến cô ghét Benedict Lightwood và bè đảng của ông ta hơn bao giờ hết.

Henry bước lên và dịu dàng đặt tay lên vai vợ. "Chúng ta còn làm được gì khác đâu. Charlotte yêu dấu," anh nói. "Và anh thấy nếu không làm gì, chúng ta sẽ không biết được gì. Hơn nữa, chuyện có thể chuyển biến xấu tới mức nào đây?"

"Ôi, lạy Thiên Thần, em ước anh không hỏi câu đó," Charlotte bực bội đáp, nhưng chị đã bắt đầu cắm cúi viết.

Chiều hôm đó là buổi học thứ hai của Tessa và Sophie với anh em Lightwood. Thay đồ đi săn, Tessa rời phòng và thấy Sophie đợi sẵn ngoài hành lang. Cô ấy cũng mặc đồ tập, tóc búi gọn sau đầu, và gương mặt đượm nét ủ ê.

"Sophie, sao thế?" Tessa hỏi, và chậm lại sóng bước với cô gái kia. "Trông chị hơi bồn chồn thì phải."

"Ôi, nếu cô muốn biết…" Sophie hạ giọng. "Là chuyện Bridget."

"Bridget?" Kể từ hồi tới đây, cô gái Ireland kia dường như cả ngày chỉ lúi húi trong bếp, không giống Cyril cứ lăng xăng đây đó trong nhà, làm những việc vặt như Sophie. Ký ức cuối cùng của Tessa về Bridget là chị ta ngồi bên cạnh Gabriel Lightwood với con dao lăm lăm trong tay. Nghe tới đây cô hơi thả lỏng một chút. "Chị ấy làm sao?"

"Cô ấy chỉ…" Sophie thở dài thườn thượt. "Cô ấy không hòa đồng lắm. Agatha là bạn tôi, nhưng Bridget… cô biết đấy, gia nhân chúng tôi cũng thường tám chuyện với nhau, nhưng Bridget lại không thế. Cyril thì thân thiện, nhưng Bridget cứ ru rú trong bếp, eo éo hát đủ các thể loại tình ca Ireland. Tôi nghi cô ấy đang hát một bài đấy."

Họ còn cách cửa phòng rửa bát không xa; Sophie ra hiệu cho Tessa đi theo, thế là họ cùng nhau rón rén tới gần và ngó vào trong. Phòng này khá rộng, có cửa dẫn ra nhà bếp và phòng trữ đồ ăn. Trên tủ búp phê chất đầy đồ ăn dành cho bữa tối – cá và rau đã được rửa sạch và sơ chế. Bridget đứng bên bồn rửa bát, tóc đỏ xoăn tít, bông xù vì hơi nước ẩm. Bridget đang hát – Sophie đã đoán đúng. Giọng chị ta vang qua tiếng nước nghe thanh ngọt.

"Theo cha, nàng bước xuống lầu
Mẹ nàng chải giúp tóc vàng mượt xinh
Chị Ann tiễn nàng ra sân
Anh John liền đỡ lên lưng ngựa hồng
'Giờ em là phận cao sang
Anh đây là thứ dân đen thấp hèn.
Những mong giây phút cuối cùng
Em dành anh một nụ hôn biệt từ.'
Nghe anh, nàng cúi xuống hôn
Nào ngờ dao đã cắm sâu ngực nàng."

Gương mặt Nate thoáng hiện trước mắt Tessa, và cô rùng mình. Sophie, đang nhòm qua cô để nhìn vào trong, có vẻ không nhận thấy. "Cô ấy toàn hát mấy bài như thế đấy," Sophie thì thào. "Toàn giết chóc với chẳng phản bội. Rồi đầu rơi máu chảy với chẳng đau khổ buồn thương. Nghe gớm chết."

May mắn sao, tiếng Sophie vang lên giúp Tessa khỏi phải nghe đoạn kết. Bridget chuyển sang lau khô bát đĩa và bắt đầu ngân nga một bài ca mới, nghe còn ghê rợn hơn bài đầu.

"Hỡi Edward ôi Edward
Sao kiếm của chàng đẫm máu nhường kia?
Sao kiếm chàng toàn máu cùng me?
Và vì sao chàng đau lòng đến thế?"

"Đủ rồi." Sophie quay người và bắt đầu vội vàng đi xuôi hành lang; Tessa theo sau. "Nhưng cô hiểu ý tôi chưa? Bridget là một con bệnh, và tôi thấy rất tệ khi phải ở chung phòng với cô ấy. Dù ngày

hay là đêm, cô ấy đều không hề nói một tiếng nào, chỉ toàn rên với rỉ…"

"Chị ở cùng phòng với chị ấy? Tessa kinh ngạc. "Nhưng Học Viện có nhiều phòng như thế…"

"Dành cho Thợ Săn Bóng Tối tới thăm thôi," Sophie nói, "chứ không phải cho gia nhân." Cô ấy nói đều đều, như thể chưa từng thắc mắc hay phàn nàn về chuyện có cả tá phòng rộng thênh thang không người ở, ấy vậy mà cô ấy phải ở chung phòng với Bridget, ca nương chuyên hát tử khúc.

"Tôi sẽ nói chuyện với Charlotte…" Tessa mở lời.

"Ôi, đừng. Cô đừng nói." Họ đã tới cửa phòng tập. Sophie lo lắng nói. "Tôi không muốn cô chủ nghĩ tôi đang ta thán về những gia nhân khác. Tôi thật sự không muốn thế, thưa cô Tessa."

Tessa định trấn an Sophie rằng cô sẽ không nói gì với Charlotte nếu cô gái kia không muốn thì nghe thấy những tiếng tranh cãi vang từ bên kia cửa phòng tập. Ra hiệu cho Sophie yên lặng, cô căng tai ra nghe.

Chắc chắn đó là giọng của anh em Lightwood. Cô nhận ra giọng trầm hơn và khàn hơn của Gideon khi anh ta nói. "Rồi sẽ đến lúc xác định, Gabriel. Em thừa hiểu mà. Vấn đề là chúng ta chọn đứng ở đâu khi việc đó tới."

Gabriel đáp, giọng căng thẳng. "Dĩ nhiên chúng ta đứng về phía bố rồi. Còn ở phe nào khác nữa?"

Một khoảng dừng. Rồi, "Em không biết toàn bộ về ông ấy đâu, Gabriel. Em không biết toàn bộ những việc ông ấy làm."

"Em biết chúng ta là người nhà Lightwood và ông ấy là bố chúng ta. Em biết ông ấy đã chắc mẩm mình sẽ điều hành Học Viện khi Granville Fairchild qua đời…"

"Có lẽ Quan Chấp Chính hiểu bố rõ hơn em. Và hiểu rõ Charlotte Branwell nữa. Cô ấy không ngốc như em nghĩ đâu."

"Thật sao?" Giọng Gabriel tỏ ý khinh bỉ. "Để chúng ta tới dạy mấy cô gái vàng ngọc của cô ta mà không ngốc hả? Cô ta không nghĩ chúng ta đang thám thính cho bố à?"

Sophie và Tessa tròn mắt nhìn nhau.

"Cô ấy chấp nhận vì bị Quan Chấp Chính ép. Hơn nữa, chúng ta được người đón tại cửa, đưa tới phòng này, rồi lại đưa ra. Mà cô Collins và cô Gray lại chẳng biết chuyện gì quan trọng. Vậy em nghĩ sự hiện diện của chúng ta có thể gây hại gì nào?"

Tiếp theo là khoảng im lặng mà Tessa gần như có thể nghe ra sự hờn dỗi của Gabriel. Cuối cùng anh ta nói, "Nếu anh ghét bố vậy, sao anh còn từ Tây Ban Nha về?"

Gideon đáp, có vẻ buồn bã, "Anh về là vì *em*…"

Sophie và Tessa đã tì vào cửa, tai áp vào thếp gỗ. Đúng lúc đó cửa bị đẩy mở. Cả hai vội vàng đứng thẳng, Tessa mong gương mặt hai người không biểu lộ ra dấu hiệu gì cho thấy cả hai vừa nghe lỏm.

Gabriel và Gideon đang đứng ở vùng sáng giữa phòng, mặt đối mặt. Tessa nhận ra điều lúc trước cô không để ý: Gabriel, dù là em, nhưng lại cao nhỉnh hơn Gideon vài phân. Gideon cơ bắp hơn, vai rộng hơn. Anh lùa tay vào mái tóc màu vàng cát, gật đầu chiếu lệ với hai cô gái khi thấy họ ở ngưỡng cửa. "Xin chào."

Gabriel Lightwood đi tới gặp họ. Tessa thấy anh ta quả là cao, vì cô phải nghển cổ ngước nhìn. Với một cô gái cao như cô, cô không thường phải ngửa cổ nhìn nam giới, dù cả Will và Jem đều cao hơn cô.

"Tiếc thay cô Lovelace vẫn vắng mặt nhỉ?" Anh ta hỏi mà chẳng thèm chào. Gương mặt anh ta bình tĩnh, dấu hiệu duy nhất của cơn giận ban nãy là mạch ngay dưới chữ rune Dũng cảm trong Chiến đấu trên cổ đang đập rộn.

"Cô ấy hãy còn đau đầu," Tessa nói, và đi theo anh ta vào phòng tập. "Chúng tôi không biết bao giờ cô ấy mới khỏe lại."

"Chắc phải tới khi khóa huấn luyện này kết thúc quá," Gideon nói, lạnh lùng tới độ Tessa ngạc nhiên khi thấy Sophie bật cười. Sophie nhanh chóng nghiêm túc lại, nhưng trước đó, Gideon đã liếc mắt tỏ vẻ ngạc nhiên và có phần cảm kích, như thể không mấy khi có người cười trước câu nói đùa của anh.

Thở dài một tiếng, Gabriel đưa tay lên với hai cây gậy dài khỏi giá treo trên tường. Anh đưa một cây cho Tessa. "Hôm nay," anh bắt đầu, "chúng ta sẽ học bài gạt và chặn đòn…"

Như thường lệ, Tessa nằm thao thức một lúc lâu mới ngủ được. Dạo này cô hay bị ác mộng quấy nhiễu – thường là về Mortmain, với đôi mắt xám lạnh lùng và giọng còn lạnh lùng hơn khi nói bóng gió rằng chính ông ta đã tạo ra cô, rằng *Trên đời này không hề có Tessa Gray.*

Cô từng đối mặt với ông ta, với người đàn ông họ đang tìm kiếm, nhưng cô vẫn không rõ ông ta muốn gì ở mình. Ừ thì ông ta bảo muốn kết hôn với cô, nhưng vì sao chứ? Để được dùng quyền năng của cô, nhưng vì mục đích gì? Ý nghĩ bị đôi mắt lạnh lẽo như mắt thằn lằn nhìn đã đủ khiến cô rùng mình; nghĩ tới chuyện ông ta đã làm gì đó để cô xuất hiện trên cõi đời này còn đáng sợ hơn. Cô không nghĩ có một ai – kể cả Jem, chàng Jem tuyệt vời luôn thấu hiểu – có thể hiểu được cái khao khát cháy bỏng của cô được biết mình *là gì*, hoặc nỗi sợ rằng cô là một con quái vật, nỗi sợ khiến cô tỉnh giấc giữa đêm mà thở dốc và cào xé da mình, như thể cô có thể lột lớp bì đó để lộ ra con quỷ ẩn bên dưới.

Đúng lúc đó cô nghe có tiếng lạo xạo ở cửa, và tiếng sột soạt của vật gì đó được nhẹ nhàng đẩy qua. Sau một lúc, cô rời giường và đi ra cửa.

Hành lang vắng tanh, văng vẳng tiếng vĩ cầm từ phòng Jem phía đối diện. Dưới chân cô là một cuốn sách màu xanh nho nhỏ. Cô cầm lên và nhìn dòng chữ ánh kim ở gáy sách. "*Vathek*, tác giả William Beckford."

Cô đóng cửa lại, mang cuốn sách tới bên giường và ngồi xuống xem xét. Chắc chắn là Will bỏ nó lại cho cô. Không thể là ai khác. Nhưng *vì sao*? Vì sao anh lại âm thầm làm những việc tốt nho nhỏ cho cô, sao anh lại nói chuyện sách vở với cô, và sao những lúc khác lại tỏ ra lạnh lùng xa cách?

Cô mở ra trang tựa. Will đã viết vài chữ cho cô – mà thật ra không phải là vài chữ. Đó là một bài thơ:

Dành tặng Tessa Gray, nhân dịp được tặng cuốn Vathek:
Caliph Vathek và lũ lâu la
Bước từ địa ngục, hay ta!
Mong niềm tin em sẽ như cũ…
Xin em đừng vứt bỏ, tội nghiệp nó em ơi!
-Will

Tessa bật cười, rồi đưa tay bụm miệng. *Phải gió* nhà Will, vì luôn có thể khiến cô cười kể cả khi cô không muốn, kể cả khi cô biết mở lòng với anh dù chỉ một chút thôi cũng chẳng khác nào uống cả lít chất gây nghiện chết người. Cô bỏ cuốn *Vathek* có bài thơ cố tình viết dở ẹc của Will ở táp đầu giường rồi trèo lên giường, vùi mặt vào gối. Cô vẫn nghe thấy tiếng vĩ cầm của Jem, ngọt ngào buồn man mác, vọng vào phòng mình. Cố lắm cô mới gạt được Will ra khỏi tâm trí; và quả vậy, khi cuối cùng cô cũng ngủ được và nằm mơ, anh không hề xuất hiện một lần nào trong những giấc mộng ấy.

Hôm sau trời đổ mưa và dù có che ô, nhưng Tessa vẫn cảm thấy cái mũ xinh xắn cô mượn của Jessamine đã sũng nước như một chú chim ướt nhẹp rũ cánh trên đầu mình khi họ - cô, Jem, Will và Cyril xách hành lý – vội vã từ xe ngựa chạy tới ga Kings Cross. Qua màn mưa xám xịt, cô chỉ có ấn tượng rằng nó là một tòa nhà cao, có tháp đồng hồ đồ sộ vươn lên trước mặt. Ở trên cùng là một chong chóng chỉ hướng gió cho thấy gió đang thổi theo hướng bắc – và không hề dịu nhẹ chút nào: nó đang hắt mưa lạnh ngắt quất ràn rạt vào mặt cô.

Bên trong ga thật hỗn loạn: người người vội vàng đi đi lại lại, đám trẻ bán báo dạo í ới chào hàng, đám người đi ngang dọc đeo những tấm biển quảng cáo đủ loại, từ thuốc mọc tóc cho tới xà phòng. Một cậu nhóc mặc áo khoác hiệu Norfolk chạy lăng xăng, mẹ cậu tất tả theo sát gót. Nói một tiếng với Jem, Will ngay lập tức lẫn vào đám đông.

"Anh ấy bỏ rơi chúng ta à?" Tessa vừa hỏi vừa đánh vật với cái ô cứng đầu không chịu cụp lại của mình.

"Để anh." Jem nhanh nhẹn đưa tay qua xử lý; cái ô cụp lại đánh một tiếng xạch dứt khoát. Vuốt ngược những lọn tóc ướt xòa xuống mắt, Tessa mỉm cười với anh, đúng lúc Will trở lại cùng với một anh cửu vạn mặt mày như đưa đám. Anh ta nhận bớt hành lý từ tay Cyril và quát họ rảo bước lên, tàu không đợi họ cả ngày.

Will nhìn từ tay cửu vạn tới cây gậy của Jem và ngược lại. Đôi mắt xanh của anh nheo lại. "Nó sẽ đợi *chúng ta*," Will nở nụ cười nguy hiểm.

Anh cửu vạn có vẻ bối rối nhưng chỉ nói "Vâng, thưa cậu," với vẻ bớt thù địch hơn và dẫn họ ra

sân đón tàu đi. Mọi người – quá nhiều người! – lách qua Tessa khi cô len qua đám đông, một tay nắm chặt tay Jem, tay kia cầm cái mũ của Jessamine. Phía bên kia nhà ga, nơi các đường ray chạy ra ngoài không gian thoáng đãng, Tessa có thể thấy bầu trời màu xám thép lẫn những mảnh đen như bị dính bồ hóng.

Jem giúp cô lên toa tàu; khắp nơi huyên náo về chuyện hành lý, và Will trả tiền bo cho anh cửu vạn giữa những tiếng hò hét và tiếng tàu hụ chuẩn bị rời ga. Họ vừa kịp lên hết và cửa vừa đóng lại thì đoàn tàu dồ về trước, hơi nước bay ngang qua bên ngoài các ô cửa sổ thành những dòng trắng xóa. Con tàu vui vẻ xình xịch chuyển bánh.

"Em có mang gì để đọc trong chuyến đi không?" Will hỏi khi ngồi xuống đối diện Tessa; Jem ngồi cạnh cô, cây gậy tựa vào thành toa.

Cô nghĩ tới cuốn *Vathek* và bài thơ anh viết; cô đã bỏ nó lại Học Viện để tránh bị cám dỗ, như thể người ta sẽ không cầm hộp kẹo vì dù thèm lắm nhưng lại không dám ăn vì sợ tăng cân. "Không," cô nói. "Dạo này em không thấy có ham muốn đọc cuốn nào lắm."

Hàm Will bạnh ra, nhưng anh không nói tiếng nào.

"Anh không thấy ta luôn phấn khởi lúc bắt đầu hành trình sao?"Tessa tiếp tục nói, mũi in vào ô cửa sổ, dù cô chẳng thấy gì nhiều ngoài khói, bồ hóng và màn mưa xám xịt; London là một vùng mờ tối trong màn sương.

"Không," Will nói khi ngả người ra và kéo mũ xuống che mắt.

Tessa vẫn dán mặt vào cửa kính khi sắc xám của Luân Đôn cùng màn mưa của nó dần rời xa họ. Dần dà tàu lăn bánh qua những cánh đồng xanh rì thấp thoáng sắc trắng của lũ cừu, với đây đó là những mái dốc của những ngôi nhà thôn quê xa xa. Bầu trời chuyển từ màu xám bạc sang xanh dương xỉn, với những đám mây đen lơ lửng trên cao. Tessa chăm chú ngắm cảnh vật tới quên cả mọi thứ xung quanh.

"Em chưa từng thấy vùng nông thôn nào à?" Jem hỏi, nhưng không giống Will, câu hỏi của anh hoàn toàn xuất phát từ lòng hiếu kỳ.

Tessa lắc đầu. "Hình như em chưa từng rời New York lần nào trừ dịp tới đảo Coney, mà đó cũng chẳng hẳn là vùng nông thôn. Em nghĩ chắc hồi ở cùng Chị Em Hắc Ám, em đã sống tại vùng quê Southampton, nhưng nhà đó lúc nào cũng tối om om, cửa đóng then cài và kéo rèm im ỉm." Cô bỏ cái mũ ướt rượt xuống và đặt lên cái bàn ở giữa ba người cho khô. "Nhưng em có cảm giác từng được thấy rồi. Trong sách ấy. Em luôn tưởng tượng sẽ thấy biệt trang Thornfield(*) thấp thoáng rặng cây, hay đồi Gió Hú cheo leo nơi lưng trời…"

(*) *Địa danh trong tiểu thuyết Janes Eyre của nữ văn sĩ Charlotte Bronte.*

"Đồi Gió Hú ở Yorkshire," Will nói vọng từ dưới cái mũ, "và còn lâu lắm chúng ta mới tới được Yorkshire. Chúng ta còn chưa đến Grantham cơ. Và Yorkshire chẳng có gì hay ho hết. Toàn đồi thấp lè tè với thung lũng, không có lấy một ngọn núi đúng nghĩa như ở Wales quê anh…"

"Anh có nhớ Wales không?" Tessa hỏi. Cô không chắc sao mình hỏi nữa; cô biết hỏi Will chuyện quá khứ như trêu chọc một con chó bị đau ở đuôi, nhưng cô không ngăn mình được.

Will khẽ nhún vai. "Nhớ cái gì nào? Lũ cừu và mấy bài đồng dao hả?" anh nói. "Và còn phương ngữ kỳ cục nữa chứ. *Fe hoffwn i fod morfeddw, fyddai ddim yn cofio fy enw*."

"Nghĩa là sao?"

"Là 'Ta muốn say quắc cần câu để khỏi phải nhớ tên mình.' Khá hữu dụng đấy."

"Có vẻ anh không yêu quê hương mình," Tessa nhận xét. "Thế anh còn nhớ vùng núi non chập chùng ấy làm gì?"

"Yêu quê hương?" Will có vẻ bảnh chọe. "Anh sẽ cho em biết thế nào là yêu quê hương," anh nói. "Để vinh danh nơi chôn rau cắt rốn, anh có xăm hình rồng xứ Wales ở…"

"Bồ đang *bỏ bùa* người khác đấy hử, William?" Jem xen vào, dù giọng không hề có chút tức giận nào. Nhưng, giờ khi đã chứng kiến họ lúc ở với nhau và khi một mình, Tessa biết khi hai người lôi tên cúng cơm ra gọi thì kiểu gì cũng có vấn đề. "Hãy nhớ, Starkweather không ưa Charlotte, vậy nếu bồ định dùng lối cư xử này để…"

"Tôi hứa sẽ bỏ bùa lão già đó mất hồn luôn," Will nói, ngồi thẳng và chỉnh lại cái mũ bị đè bẹp. "Tôi sẽ bỏ bùa lão hết sức, tới khi lão nằm bẹp dưới đất, cỏ mãi cũng không nhớ ra nổi tên mình."

"Người đó tám mươi chín tuổi rồi," Jem lầm bầm. "Có khi ông ta vốn đã chẳng nhớ nổi tên mình

rồi cũng nên."

"Vậy chắc anh nên để dành toàn bộ bùa phép của mình?" Tessa hỏi. "Và không phí phạm trên bọn em nhỉ?"

"Chính xác." Will có vẻ hài lòng. "và Starkweather không ghét bỏ Charlotte, Jem. Lão ghét bố chị ấy."

"Tội lỗi của người cha," Jem nói. "Starkweather sẽ không ưa bất kỳ người nào mang họ Fairchild hay liên quan tới dòng họ này. Charlotte còn chẳng để Henry đi cơ mà…"

"Đó là vì mỗi lần chị ấy để Henry một mình rời nhà đều có thể gây ra nguy hiểm tới hòa bình thế giới," Will nói. "Nhưng đúng, để trả lời câu hỏi không nói thành lời của bồ, tôi rất hiểu lòng tin Charlotte dành cho chúng ta, và tôi cũng định cư xử phải phép. Bản thân tôi cũng không muốn thấy cảnh Benedict Lightwood mắt hí và lũ con trai xấu xí của ông ta điều hành Học Viện."

"Họ đâu có xấu," Tessa nói.

Will chớp mắt. "Em nói sao?"

"Gideon và Gabriel," Tessa nói. "Trông họ khá được mắt, không hề xấu chút nào."

"Anh đang nói," Will nói bằng giọng buồn thảm, "đến lòng dạ đen như hũ nút của họ cơ." Tessa khịt mũi. "Và thế lòng dạ anh có màu gì hả, Will Herondale?"

"Màu hoa cà," Will đáp.

Tessa nhìn Jem xin giúp đỡ, nhưng anh chỉ mỉm cười. "Có lẽ chúng ta nên bàn chiến thuật," anh nói. "Starkweather ghét Charlotte nhưng biết chị ấy cử chúng ta tới. Vậy làm sao để ông ta tiếp đón chúng ta nồng hậu đây?"

"Tessa có thể dùng mĩ nhân kế," Will bảo. "Charlotte nói ông ta thích những gương mặt xinh xắn mà."

"Charlotte giải thích thế nào về sự hiện diện của em thế?" Tessa hỏi, muộn màng nhận ra mình nên hỏi câu này sớm hơn.

"Chị ấy không nói rõ; chị ấy chỉ báo tên thôi. Chị ấy viết rất ngắn gọn," Will nói. "Anh nghĩ chắc chúng ta phải tự dựng nên một câu chuyện hay thôi."

"Chúng ta không thể nói em là Thợ Săn Bóng Tối được; ông ấy sẽ biết ngay. Em không có Ấn Ký."

"Và không có dấu ấn pháp sư. Ông ấy sẽ nghĩ Tessa là người phàm," Jem nói. "Cô ấy có thể Biến Hình, nhưng…"

Mắt Will trầm tư nhìn cô. Dù Tessa biết thái độ này của anh chẳng có ý gì – còn tệ hơn cả chẳng có ý gì nữa là đằng khác – cô vẫn thấy ánh mắt ấy như một ngón tay vuốt ngang gáy cô, khiến cô rùng mình. Cô buộc mình kiên định đáp trả ánh mắt anh. "Có lẽ chúng ta nói cô ấy là một bà cô hâm dở cứ nhằng nhằng bám đuôi chúng ta là được."

"Cô của tôi hay của bồ?" Jem hỏi.

"Ờ, trông Tessa không giống cô của tôi hay bồ nhỉ? Có lẽ cô ấy nên vào vai một cô gái chết mê chết mệt tôi và muốn theo tôi tới cùng trời cuối đất."

"Em có thể Biến Hình, chứ không giỏi diễn xuất, Will," Tessa nói và nghe tới đó, Jem cười thành tiếng. Will lườm bạn.

"Cô ấy bắt chẹt được bồ rồi, Will," anh nói. "Chuyện đó đôi lúc cũng xảy ra nhỉ? Có lẽ tôi nên giới thiệu Tessa là vị hôn thê của tôi. Chúng ta có thể nói với lão điên Aloysius là cô ấy đang trong quá trình chờ Tiến Cấp."

"Tiến Cấp?" Tessa không nhớ cụm từ này có xuất hiện trong *Codex*.

Jem nói, "Khi Thợ Săn Bóng Tối muốn kết hôn với người phàm…"

"Em tưởng chuyện này bị cấm cơ mà?" Tessa hỏi đúng lúc tàu vào đường hầm. Trong toa đột ngột tối om, nhưng cô vẫn cảm thấy ánh mắt Will đang dừng ở mình, khiến cô rùng mình.

"Ừ. *Trừ khi* Cốc Thánh được dùng để biến người phàm đó thành Thợ Săn Bóng Tối. Chuyện này tuy hiếm, nhưng có thể xảy ra. Nếu Thợ Săn Bóng Tối đệ đơn xin Clave Cấp Tiến cho hôn phu hay hôn thê của mình, người phàm này sẽ trải qua một khóa học về văn hóa của Thợ Săn Bóng Tối…"

Giọng Jem bị tiếng tàu hụ át mất khi đầu máy hỏa xa rời đường hầm. Tessa nhìn Will, nhưng anh đang chăm chú nhìn ra ngoài cửa sổ, không hề để mắt tới cô chút nào. Chắc lúc nãy cô tưởng tượng ra.

"Em thấy ý tưởng đó không tồi," Tessa nói. "Em cũng biết được kha khá; em đọc sắp xong cuốn

Codex rồi."

"Vậy là anh mang em theo cũng có lý," Jem nói. "Là một ứng cử viên Tiến Cấp, em sẽ muốn biết thêm về các Học Viện khác ngoài Luân Đôn." Anh quay sang Will. "Bồ nghĩ sao?"

"Nghe cũng tạm." Will vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ; vùng quê dần bớt phần xanh và thêm phần ảm đạm. Họ không thấy ngôi làng nào, chỉ có những dải cỏ màu xanh xám và những đống lá lổn nhổn dài tít tắp.

"Ngoài Học Viện ở Luân Đôn ra thì có bao nhiêu Học Viện?" Tessa hỏi.

Jem đếm trên đầu ngón tay. "Ở đảo Anh hả? Luân Đôn này, York này, một Học Viện nữa ở Cornwall – gần Tintagel – một ở Cardiff, và một ở Edinburgh. Nhưng chúng đều nhỏ hơn và có chuyện gì sẽ báo cáo Học Viện Luân Đôn, và Học Viện Luân Đôn sẽ báo lên Idris."

"Gideon Lightwood nói anh ta từng ở Học Viện Madrid. Anh ta làm cái quái gì ở đấy?"

"Chắc làm chuyện vớ vẩn gì đó," Will nói.

"Một khi đã hoàn thành khóa huấn luyện ở tuổi mười tám," Jem nói như thể Will chưa hề lên tiếng, "bọn anh được khuyến khích lên đường, dành thời gian ở các Học Viện khác, để trải nghiệm văn hóa Thợ Săn Bóng Tối ở những vùng đất mới. Bọn anh sẽ được học những kĩ năng mới, những mánh lới của các vùng đó. Gideon chỉ mới đi vài tháng. Nếu Benedict gọi anh ta về sớm thế, hẳn là ông ta chắc mẩm quyền điều hành Học Viện sẽ về tay mình rồi." Jem có vẻ lo lắng.

"Nhưng ông ta đã nhầm," Tessa nói nghe chắc chắn và khi vẻ lo lắng không biến mất khỏi đôi mắt bạc của Jem, cô chuyển đề tài, "Thế Học Viện New York ở đâu?"

"Bọn anh không nhớ địa chỉ của mọi Học Viện đâu, Tessa." Gì đó trong giọng Will nghe như một cơn sóng ngầm nguy hiểm. Jem nheo mắt nhìn anh và nói:

"Bồ ổn chứ?"

Will bỏ mũ và đặt xuống ghế bên cạnh. Anh chăm chú nhìn cả hai một lát, ánh mắt thách thức. Anh vẫn điển trai như mọi khi, Tessa nghĩ, nhưng có gì đó *xám xịt* ở anh, gần như mờ nhạt. Với một người thường xuyên dường như tỏa sáng quá rực rỡ, màu sắc này khiến anh có vẻ đang kiệt sức, như anh vừa đẩy một tảng đá lên đồi như Sisyphus(*). "Tối qua quá chén ấy mà," cuối cùng anh nói.

(*) Nhân vật trong thần thoại Hy Lạp, vì thường xuyên lừa dối các vị thần nên lúc chết xuống địa ngục bị chịu hình phạt lăn đá lên đồi, chỉ có điều ông ta cố đến mấy thì tảng đá cũng lăn ngược về chân đồi.

Thật sao, vì sao anh buồn thế, Will? Anh không nhận ra cả hai người bọn em đều biết anh nói dối sao? Tessa suýt buột miệng, nhưng nhìn Jem một cái đã ngăn cô lại. Anh đang nhìn Will với vẻ lo âu – rất, rất lo, dù Tessa biết anh cũng như cô, anh chẳng mảy may tin chuyện Will uống rượu. Nhưng, "Ờ," anh chỉ nhẹ nhàng nói có vậy, "giá mà có chữ rune Cai rượu nhỉ."

"Ờ." Will nhìn anh, và vẻ căng thẳng đã hơi dịu lại. "Có lẽ chúng ta nên tiếp tục kế hoạch của bồ, James. Kế hoạch đó hay đấy, chỉ trừ có một điểm." Anh nhoài người. "Nếu Tessa đã đính ước với bồ, Tessa cần một chiếc nhẫn."

"Tôi nghĩ tới rồi," Jem nói, làm Tessa giật mình vì cô tưởng anh vừa bật ra ý tưởng Tiến Cấp. Anh cho tay vào túi áo gi-lê và lấy ra một chiếc nhẫn bạc, đưa ra cho Tessa. Nó không giống chiếc nhẫn bạc Will thường đeo, vì nhẫn của Will có họa tiết chim bay, còn vòng nhẫn này được khắc hình những ụ tường thành. "Nhẫn nhà Carstairs," anh nói. "Nếu em…"

Cô nhận lấy, đeo vào ngón đeo nhẫn bên trái, thấy vừa như in. Cô thấy mình nên nói gì đó như *Nó đẹp quá* hay *Em cảm ơn,* nhưng tất nhiên anh không cầu hôn cô hay tặng nó cho cô. Đây chỉ là đạo cụ diễn xuất. "Charlotte không đeo nhẫn cưới," cô nói. "Em không biết Thợ Săn Bóng Tối có cử hành nghi lễ này."

"Bọn anh không có," Will nói. "Theo phong tục thì một chàng trai sẽ trao nhẫn gia truyền cho cô gái được đính ước, nhưng trong lễ cưới, cô dâu chú rể sẽ vẽ chữ rune cho nhau. Một trên cánh tay và một chữ nữa trên tim."

"Hãy để tôi như một cái ấn nơi tim chàng, như một cái ấn trên cánh tay chàng; Vì ái tình mạnh như cái chết, lòng ghen hung dữ như âm phủ," Jem nói. "Nhã ca Solomon đấy."

"Lòng ghen hung dữ như âm phủ?" Tessa nhướn mày. "Nghe có vẻ không… lãng mạn lắm."

"Sự nóng của nó là sự nóng của lửa, thật một ngọn lửa của Đức Jehovah," Will nói và nhướng mày. "Anh cứ tưởng phái nữ luôn nghĩ rằng ghen nhiều là yêu lắm cơ. Cánh đàn ông đấu đá nhau để chiếm

được lòng các em…”

“Ờ thì không có *âm phủ* nào trong lễ kết hôn của người phàm,” Tessa nói. “Nhưng khả năng trích Kinh Thánh của các anh thật đáng nể. Giỏi hơn hẳn dì Harriet đấy nhé.”

“Bồ nghe chưa, James? Tessa vừa so sánh chúng ta với dì Harriet của mình đấy.”

Jem, như mọi khi, vẫn điềm nhiên. “Bọn anh phải nắm rõ các đoạn trích trong các tài liệu tôn giáo,” anh nói. “Với bọn anh, chúng chính là cẩm nang hướng dẫn.”

“Vậy bọn anh được học hết ở trường sao?” Cô không hề thấy Will hay Jem học lúc ở Học Viện. “Hoặc, khi được gia sư?”

“Ờ, dù dạo này Charlotte hơi xao lãng việc dạy dỗ bọn anh, như em thấy đấy,” Will nói. “Một Thợ Săn Bóng Tối có thể chọn học gia sư hoặc tới trường tại Idris – tới khi em tốt nghiệp ở tuổi mười tám. May là bọn anh cũng sắp tới tuổi đó rồi.”

“Ai trong hai anh lớn hơn?”

“Jem,” Will nói cùng lúc Jem bảo, “Anh.” Họ đồng thanh cười và Will bổ sung thêm. “Nhưng chỉ có ba tháng bọ.”

“Tôi biết cậu thấy ức chết khi phải nói ra chuyện đó,” Jem cười rất tươi.

Tessa nhìn từ người này sang người kia. Không tìm đâu ra hai chàng trai có vẻ ngoài hay tâm tính khác nhau nhiều như hai người này. Thế mà họ lại là bạn của nhau. “*Parabatai* là như thế nào?” Cô nói. “Nói nôi hết câu hộ nhau và gì gì đó đại loại ạ? Vì trong *Codex* chẳng nói gì mấy.”

Will và Jem nhìn nhau. Will nhún vai. “Khó giải thích lắm,” anh vênh mặt nói. “Nếu em không trải nghiệm…”

“Ý em là,” Tessa nói, “hai anh không thể - em không biết nữa – dùng thần giao cách cảm chứ?”

Jem khịt mũi. Đôi mắt xanh màu trời của Will trợn to. “Thần giao cách cảm á? Kinh quá, thôi cho anh kiếu.”

“Vậy, có tác dụng gì nào? Hai anh thề bảo vệ nhau, cái đó em hiểu, nhưng không phải tất cả các Thợ Săn Bóng Tối đều phải bảo vệ nhau sao?”

“Còn hơn thế nữa,” Jem nói, anh đã ngừng khụt khịt và nghiêm túc hẳn. “*Parabatai* xuất phát từ một câu chuyện cổ, câu chuyện về Jonathan và David. ‘Daivd vừa tâu xong cùng Saul, thì lòng của Jonathan khế hiệp cùng lòng David, đến đỗi Jonathan yêu mến David như mạng sống mình.’ Họ là hai chiến binh, và linh hồn của họ được Thiên Đàng nối liền với nhau, và từ đó Jonathan Thợ Săn Bóng Tối nghĩ ra ý tưởng *parabatai*, và ghi nghi thức đó vào Luật.”

“Nhưng một cặp *parabatai* đâu phải nhất thiết là hai người nam. Cũng có thể là một nam một nữ, hoặc hai nữ chứ?”

“Tất nhiên.” Jem gật đầu. “Trước tuổi mười tám, em có quyền tìm và chọn *parabatai* cho mình. Nhưng khi em lớn hơn, em không được thực hiện nghi thức đó nữa. Nó không đơn giản chỉ là thề thốt bảo vệ nhau. Em phải đứng trước Hội Đồng và thề sẽ buộc mạng của bản thân với *parabatai* của mình. Em sẽ tới bất kỳ nơi nào họ đến, sẵn sàng chết khi họ ngã xuống. Nếu có một mũi tên bay về phía Will, lời thề sẽ buộc anh bước ra che chắn.”

“Tiện nhỡ,” Will bảo.

“Và cậu ấy, tất nhiên cũng bị ràng buộc tương tự,” Jem nói. “Dù Will nói gì ngược lại cũng vậy thôi, cậu ấy không thể trái lời thề hay vi phạm Luật.” Anh chau mày nhìn Will, còn Will cười nhạt và nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Trời đất quỷ thần ơi,” Tessa nói. “Nghe thì cảm động đấy, nhưng em không rõ nó được trao tặng và diễn tiến như thế nào.”

“Không phải ai cũng có *parabatai*,” Jem nói. “Rất ít người tìm được đúng đồng đội đúng lúc. Nhưng họ có thể mượn sức từ *parabatai* của mình lúc tham chiến. Một chữ rune do *parabatai* của em vẽ luôn có hiệu quả cao hơn do chính em hay người khác vẽ. Và có vài chữ rune chỉ những *parabatai* bọn anh mới dùng được, vì chúng rút từ sức mạnh được nhân đôi của bọn anh.”

“Nhưng nếu các anh không muốn là *parabatai* của nhau nữa thì sao?” Tessa tò mò hỏi. “Nghi lễ có thể bị hủy không?”

“Ôi trời ơi phụ nữ,” Will nói. “Có câu hỏi nào em *không* muốn biết đáp án không?”

“Tôi thấy có trả lời cũng chẳng hại gì.” Tay Jem đặt lên đầu gậy. “Em ấy càng biết nhiều, em ấy giả vờ sắp được Tiến Cấp càng tốt.” Anh quay sang Tessa. “Ngoại trừ một vài tình huống sau đây thì nghi

lễ hoàn toàn không thể phá bỏ. Nếu một trong hai trở thành cư dân Thế Giới Ngầm hoặc người phàm, vậy mối ràng buộc sẽ bị cắt đứt. Và tất nhiên, nếu một trong hai chết, người kia sẽ được tự do, nhưng không được chọn thêm một *parabatai* khác. Mỗi Thợ Săn Bóng Tối chỉ được thực hiện nghi thức đó một lần."

"Nghe giống như kết hôn," Tessa điềm nhiên nói, "trong nhà thờ Công giáo phết. Như Henry VIII; ông ấy phải tự tạo ra một tôn giáo mới để được thoát khỏi lời thề trước Chúa."

"Tới khi cái chết chia lìa đôi ta," Will nói, ánh mắt đăm đăm nhìn khung cảnh làng quê lướt qua ngoài cửa sổ.

"Ờ, Will sẽ không phải tạo ra một tôn giáo mới để thoát khỏi anh đâu," Jem nói. "Cậu ấy sẽ sớm được tự do thôi."

Will liếc xéo qua, nhưng Tessa mới là người cất tiếng. "Đừng nói thế chứ," cô khuyên nhủ Jem. "Chúng ta sẽ tìm được cách chữa trị thôi. Em không thấy có lý do gì để chúng ta phải từ bỏ toàn bộ hy vọng."

Cô suýt co rúm người lại khi bắt gặp ánh mắt Will: xanh lam, nảy lửa, bừng bừng tức tối. Jem dường như không để tâm gì khi trả lời, nhẹ nhàng và bình thản. "Anh không từ bỏ hy vọng," anh nói. "Anh chỉ hy vọng những điều khác em mà thôi, Tessa Gray ạ."

Sau đó hàng giờ trôi qua, hàng giờ Tessa ngủ gà ngủ gật, đầu tì vào tay, để tiếng xình xịch của bánh tàu theo cô vào những giấc mơ. Cuối cùng cô tỉnh giấc khi Jem nhẹ nhàng lay cô dậy, tàu đang hụ lên và gác tàu hét to báo cho hành khách biết họ đã tới ga York. Giữa dòng túi tắm, mũ mão và những tay cửu vạn, họ bước xuống sân ga. Nơi này không đông như ga Kings Cross, nhưng có những ô cửa sổ tò vò cùng mái sắt ấn tượng hơn nhiều và qua đó, cô thoáng thấy bầu trời màu xám đen.

Sân ga trải dài ngút tầm mắt; Jem, Tessa và Will đứng ở sân ga gần phần chính của nhà ga nhất, nơi những đồng hồ báo giờ tàu chạy có mặt đồng hồ đã ngả vàng báo giờ là sáu giờ. Theo đường họ tới phương bắc, sắc trời cũng dần ngả về hoàng hôn.

Họ chỉ tới bên một cây đồng hồ thì một người đàn ông bước ra từ bóng tối. Tessa hơi choáng trước sự xuất hiện của người này. Ông ta mặc áo khoác dày, đội cái mũ đen trông như may bằng vải dầu, và đi đôi ghệt trông như của một tay thủy thủ già. Bộ râu của ông ta dài và trắng như cước, đôi mắt nằm dưới hai hàng lông mày trắng rậm rì. Ông ta đặt tay lên vai Will. "Nephilim, phỏng?" ông ta nói, giọng cộc căn và nặng âm vùng.

"Chúa ơi," Will nói và đặt tay lên ngực rất kịch. "Ôi hẳn ông là một thủy thủ già có thể một chọi ba."

"Choa tới ni theo lệnh Aloysius Starkweather. Bọn bây đi không? Choa nỏ có cả đêm đứng ở ni."

"Ông có cuộc hẹn quan trọng với chim hải âu chăng?" Will hỏi. "Vậy chúng tôi xin phép không làm phiền."

"Điều mà cậu bạn hâm dở của tôi muốn nói là," Jem lên tiếng. " Quả thật chúng tôi là Thợ Săn Bóng Tối đến từ Học Viện Luân Đôn. Charlotte Branwell cử chúng tôi tới. Còn ông là…"

"Gottshall," người đàn ông cộc cằn đáp. "Nhà choa phục vụ Thợ Săn Bóng Tối ở Học Viện York ba thế kỷ rầu. Choa có thể nhìn rõ các phép che mờ, mấy nhóc. Trừ o này," ông bổ sung và nhìn sang Tessa. "Nếu o này dùng phép che mờ, bi chừng choa chưa từng thấy loại này."

"Cô ấy là người phàm – sắp Tiến Cấp," Jem vội nói. "Sớm là vợ tôi." Anh nắm tay Tessa tỏ ý bảo bọc, và lật tay cô để Gottshall có thể thấy chiếc nhẫn. "Hội Đồng nghĩ sẽ có lợi cho cô ấy nếu được thấy Học Viện khác ngoài Luân Đôn."

"Ông Starkweather có biết việc này không?" Gottshall hỏi, đôi mắt đen chăm chú nhìn từ dưới vành mũ.

"Còn tùy xem cô Branwell đã nói gì," Jem bảo.

"Vậy mong bả có nói gì đó, thế sẽ tốt cho tụi bây," lão gia nhân nói và nhướng mày. "Nếu có người đàn ông nào ghét ngạc nhiên hơn Aloysius Starkweather, choa chưa được gặp kẻ khốn… khố rách áo ôm đó. Rất xin lỗi, thưa tiểu thư."

Tessa mỉm cười và nghiêng đầu, nhưng thật ra bụng dạ cô đang quặn lại. Cô nhìn từ Jem sang Will, nhưng cả hai đều bình tĩnh mỉm cười. Họ vốn đã quen với ngón bịp bợm này, cô nghĩ, nhưng cô thì không. Cô từng nhập vai người khác, chứ không phải là bản thân mình, chưa từng đeo gương mặt mình

thay vì gương mặt một ai khác. Vì lý do nào đó, khi nghĩ tới việc nói dối khi không có một nhân hình giả chọ cộ nấp sau khiến cô hoảng sợ. Cô chỉ mong rằng Gottshall đang nói quá, dù có gì đó – có lẽ là ánh mắt lấp lánh khi ông ta nhìn cô – mách bảo cô rằng ông ta không hề nói quá.

CHƯƠNG 5: BÓNG HÌNH QUÁ KHỨ

Lũ quỷ khoác áo choàng tang tóc
Xộng xộc xông vô điện nguy nga
(Ôi xin cho tôi được thương khóc
Cho ngày mai chẳng chiếu tỏ chốn hoang tàn)
Hỡi ôi một thời oang liệt
Nay bị chôn vùi dưới nấm mộ thời gian!
- Edgar Allan Poe, The Haunter Palace

Tessa không mấy để tâm tới quang cảnh nhà ga khi họ đi theo lão gia nhân của nhà Starkweather qua sảnh chờ đông đúc. Người người chen lấn xô đẩy, đâm cả vào cô, mùi khói than và thức ăn nồng nặc, những tấm biển đã mờ chữ đề công ty Hỏa xa Great Northern, và các đường ray đi York và North Midland. Họ nhanh nhanh chóng chóng rời nhà ga, đứng dưới bầu trời ngả xám như cái lồng úp sấp lên họ, sầm sập như sắp mưa. Một khách sạn sang trọng vươn lên dưới bầu trời chạng vạng nằm ở một bên này nhà ga; Gottshall giục họ đi về phía đó, nơi có một cỗ xe ngựa màu đen, trên cửa được sơn kí hiệu bốn chữ C của Clave, đợi ở ngay cửa vào. Sau khi sắp xếp hành lí và ngồi vào trong, họ lên đường, cỗ xe ngựa hòa vào dòng phương tiện đi lại trên đường Tanner Row.

Will im lặng hầu hết chặng đường, những ngón tay thon dài đánh nhịp lên đầu gối, đôi mắt xanh xa xăm và trầm tư. Jem lại hay nói, anh nhoài người qua Tessa để kéo rèm phía bên cô. Anh chỉ cho cô thấy những thắng cảnh nơi đây – mộ chôn tập thể những người mắc dịch tả*, những bức tường xám xịt cổ xưa của thành phố vươn lên phía trước họ, với đầu tường nhấp nhô hệt như họa tiết trên chiếc nhẫn của anh. Khi họ đi qua bức tường, phố xá bỗng hẹp lại. Tessa thấy nơi này giống một Luân Đôn thu nhỏ; thậm chí các cửa tiệm họ đi qua – lò mổ, tiệm vải – cũng dường như nhỏ hơn. Trên phố có người qua lại nhưng chủ yếu là đàn ông – họ rảo bước vội vã , cắm gục xuống cổ áo để tránh cơn mưa phùn bắt đầu đổ hạt. Họ ăn mặc không thời thượng lắm; họ trông khá "nhà quê", như cánh nông dân tới thăm thú nông dân sẽ trông khác biệt hẳn với người thành phố, với bàn tay cước đó, da mặt sần sùi, sạm nắng.

(*) *Ở Anh từng bùng phát bệnh dịch tả vào khoảng năm 1831-1832, 1849 và 1853. Thời đó, người ta sẽ tiến hành đào hố để chôn tập thể xác người bệnh. Hố chôn tập thể của Yorkshire nằm ở gần nhà ga York.*

Xe ngựa rời con đường hẹp và tiến vào một quảng trường rộng thênh thang; Tessa sửng sốt. Trước mắt họ là một nhà thờ chính tòa tráng lệ, với những ngọn tháp Gothic xiên lên bầu trời giống như những mũi tên xiên lên người thánh Sebastian*. Đập vào mắt người nhìn là tòa tháp chính điện đồ sộ, với mặt tiền là những hốc đặt tượng, và mỗi tượng lại mỗi khác. "Đây là Học Viện York sao? Chúa ơi, nó còn lớn hơn Học Viện Luân Đôn…"

(*) *Thánh Sebastian là một vị thánh tử đạo của Cơ Đốc giáo. Ông bị giết vào thời bách hại Cơ Đốc giáo dưới triều Hoàng đế La Mã Diocletianus. Ông thường được miêu tả trong văn chương và tranh họa là bị trói vào cột và bị bắn tên hành hình.*

Will cười, "Đôi lúc nhà thờ chỉ là nhà thờ thôi, Tessa."

"Đó là thánh đường York," Jem nói. "Niềm tự hào của thành phố. Không phải Học Viện. Học Viện nằm ở đường Goodramgate cơ." Lời anh được xác thực khi có cỗ xe ngựa đi qua nhà thờ chính tòa, xuôi đường Goodramgate nhỏ hẹp rải sỏi, sau đó xe lộc xộc đi qua một cái cổng sắt nhỏ nằm giữa hai tòa nhà mang phong cách kiến trúc Tudor.

Khi họ vào bên kia cổng, Tessa đã hiểu vì sao Will cười. Tòa nhà phía trước họ là một nhà thờ trông - ừ - thì – cũng – được có tường bao quanh và bãi cỏ xanh rì, nhưng nó không có dáng vẻ bề thế như thánh đường York. Khi Gottshall mở cửa xe ngựa và giúp Tessa bước xuống, cô thấp thoáng thấy những bia mộ trồi lên trên bãi cỏ ướt đẫm nước mưa, trông như thể có người định lập một nghĩa trang ở đây rồi cuối cùng lại bỏ dở nó.

Bầu trời đã gần chuyển sang sắc đen , với đây đó thấp thoáng những đám mây gần như trong suốt dưới ánh sao. Đằng sau cô, giọng quen thuộc của Jem và Will đang thì thầm to nhỏ; phía trước cô, cửa nhà thờ mở rộng, và qua đó cô có thể thấy những ánh nến leo lét. Cô đột nhiên thấy như mình không có thực thể , như thể cô chỉ là một bóng ma của Tessa, đã váng vất ở nơi kì lạ này rất lâu, rất lâu sau khi cô rời New York. Cô rùng mình, không chỉ vì lạnh.

Một bàn tay khẽ chạm vào cánh tay Tessa, và hơi thở ấm áp khuấy động mái tóc cô. Cô biết đó là ai mà không phải quay lại. "Chúng ta vào chứ, vợ chưa cưới của anh?" Jem khẽ nói vào tai cô. Cô cảm giác được nụ cười đang làm rung người anh truyền sang mình. Cô suýt bật cười. "Chúng ta chui vào hang hùm nhổ lông hùm nào".

Cô đặt tay lên cách tay anh. Họ cùng nhau bước lên thềm nhà thờ, từ bậc trên cùng cô ngoái lại, thấy Will đang ngược nhìn họ, rõ ràng đầu óc đang ở tận đâu tận đâu khi Gottshall vỗ vai và nói gì đó vào tai anh. Ánh mắt cô và Will giao nhau, nhưng cô vội lảng đi; giao mắt với Will khiến cô bối rối nhất, đau đầu nhất.

Không gian nhà thờ này nhỏ hơn và tối hơn so với Học Viện Luân Đôn. Những hang ghế nguyện sẫm màu thời gian chạy dọc chiều dài các bức tường và bên trên, đèn phù thủy sang lên trong bộ giá đỡ bằng sắt đã nhuốm bồ hóng. Trước mắt họ, trước một giá nến đang cháy, là một ông già mặc tuyền đồ đen của Thợ Săn Bóng Tối. Mái tóc và bộ râu quai nón dày, mang màu muối tiêu của lão dựng bờm xờm quanh gương mặt, đôi mắt đen xám nửa khuất dưới hàng lông mày chổi xể, da lốm đốm vết đồi mồi, chứng tích của thời gian. Lão đã gần chín mươi nhưng lưng vẫn thẳng còn bộ ngực dày như thân một cây lớn.

"Cậu là cậu nhóc nhà Herondale, phỏng?" lão cắm cảu hỏi khi Will bước lên định giới thiệu. "Có mẹ là người phàm, bố là người Wales, và sinh ra cậu là cái đồ con lai tệ lậu vô cùng."

Will cười lịch thiệp. "Diolch"*

(*)*Tiếng Wales, có nghĩa là cảm ơn.*

Starkweather nổi giận. "Đồ tạp chủng" lão lầm bầm và nhìn sang Jem. "James CarStairs," lão nói. "Một đứa trẻ hư khác của Học Viện. Ta thật lòng muốn khuyên tụi bay nên tự thiêu hết đi. Cái cô ả mới nổi, Charlotte Fairchild đó đó, dám không nói không rằng mà đẩy tụi bay tới đây." Lão nói hơi có chút giọng vùng York như người gia nhân của mình, có điều không rõ bằng; nhưng cái cách lão nói "ta" nghe hơi hơi từa tựa "choa". "không một người nào trong cái nhà đó biết phép lịch sự. Lão cha cũng vậy, đứa con gái cũng…"

Sau đó đôi mắt sang quắc của lão dừng ở Tessa, và lão bỗng im bặt, miệng há ra như thể đang nói dở thì bị ăn một cái bạt tai. Tessa liếc nhìn Jem; lão thảng thốt cũng như cô giật mình trước sự im lặng đột ngột của Starkweather. Và Will là người phá vỡ sự im lặng.

"Thưa ông, đây là Tessa Gray," anh nói. "Cô ấy là người phàm, nhưng là vị hôm thê của cậu CarStairs đây, đồng thời sắp được Tiến Cấp."

"Mi nói là *người phàm* sao?" Starkweather trợn mắt hỏi.

"Người sắp được Tiến Cấp," Will nói bằng giọng êm dịu, mượt mà nhất. "Cô ấy là một người bạn đáng tin với Học Viện Luân Đôn, và chúng tôi mong sẽ sớm được đón cô ấy vào hàng ngũ của mình."

"Người phàm," ông già nhắc lại và bỗng ho sù sụ một tràng. "Vậy là thời gian đã - Đúng, chắc phải vậy…" Đôi mắt lão lại lướt qua mặt Tessa, rồi quay sang Gottshall, người trông như sắp tử vì đạo giữa đống hành lí. "Bảo Cedric và Andrew giúp ông đưa hành lí của những vị khách này lên phòng." Lão nói. "Và bảo Ellen kêu đầu bếp làm thêm thức ăn tối cho ba thực khách này. Hình như ta quên không bảo bà ấy rằng chúng ta có khách."

Lão gia nhân há hốc mồm nhìn chủ nhân trước khi bối rối gật đầu. Tessa không trách ông ta. Rõ ràng Starkweather đã định tống cổ họ đi nhưng rồi thay đổi quyết định vào phút cuối. Cô liếc nhìn Jem, chính anh cũng bối rối hệt như cô; chỉ có Will, với đôi mắt xanh mở to và khuôn mặt thánh thiện như cậu bé trong dàn thánh ca, là tỏ vẻ chuyện chắc chắn phải đi theo đường hướng này.

"Vậy đi nào," Starkweather cộc lốc nói mà không nhìn Tessa. "Mấy đứa không phải đứng đó. Đi theo ta và ta sẽ chỉ phòng cho tụi bay."

"Lạy Thiên Thần," Will nói và chọc chạch dĩa vào cái món nâu xỉn trên đĩa. "Cái gì thế này?"

Tessa phải thừa nhận thật khó để biết được đây là món gì. Đám gia nhân nhà Starkweather – toàn là những ông bà già lưng còng tóc bạc và cùng một nữ quản gia mặt mày nhăn nhó như khỉ phải ớt – đã làm đúng như lão yêu cầu và có làm thêm ba suất ăn. Một bà lão mặc váy màu đen đội mũ trắng, lưng

đã còng và già cả đến nỗi Tessa phải kiềm chế lắm mới không đứng lên múc vào đĩa của họ món gì đó có vẻ là món hầm màu nâu đen, lổn nhổn. Khi xong nhiệm vụ, bà ta quay người và tập tễnh rời đi, để lại Jem, Tessa và Will trố mắt nhìn nhay trong phòng ăn.

Cũng có một đĩa ăn để sẵn cho Starkweather, nhưng lão không tới. Tessa phải thừa nhận nếu mình là lão, mình cũng chẳng vội đến ăn món thịt hầm này. Rau thì nẫu quá nát mà thịt thì dai nhách, trông cực kì mất thẩm mĩ hơn dưới ánh sáng tù mù của phòng ăn. Chỉ có vài cây đuốc chiếu sáng cái nơi tù túng này; giấy dán tường màu mâu sẫm, gương trên lò sưởi không đốt lửa đã bị ố và đổi màu. Tessa cảm thấy cực kì khó ở trong cái váy mặc tối bằng vải bóng màu xanh cứng nhắc mượn từ Jessamine và do Shophie xếp vào, giờ chuyển sang màu bầm dưới cái ánh sáng leo lắt này.

Nhưng lối hành xử của vị chủ nhân vẫn đặc biệt cực kì khó chịu, khi lão một mực muốn họ cùng ăn tối rồi lại không xuất hiện. Một gia nhân trông yếu ớt và già lão hệt như người vừa múc thịt hầm vừa rồi đã đưa Tessa lên phòng mình, một căn phòng tù mù đầy những món đồ nội thất chạm trổ cầu kì. Nhìn cái kiểu ánh sáng nơi đây, Tessa có cảm giác Starkweather đnag cố tiết kiệm tiền dầu đuốc, dù theo Tessa biết đèn phù thủy không tốn chút tiền nào. Cũng có thể đơn giản là vì lão thích chỗ tối.

Phòng của cô lạnh lẽo, tối tăm và trông hơi đáng ngại. Lửa cháy lom rom trong lò chẳng sưởi ấm được căn phòng là mấy. Ở hai bên lò sưởi được khắc hình tia chớp. Biểu tượng tương tự được khắc tren cái bình trăng đựng nước lạnh ngắt Tessa dung để rửa tay và mặt. Cô vội vàng lau tay và tự hỏi sao mình không thấy biểu tượng đó trong *Codex*. Nó mang ý nghĩa quan trọng nào đó. Toàn bộ Học Viện Luân Đôn được trang trí với những biểu tượng Clave như Thiên Thần trồi lên từ hồ nước, hay bốn chữ C lồng vào nhau.

Những tấm chân dung cũ treo khắp nơi – trong phòng ngủ của cô, ngoài hành lang, hay dọc cầu thang. Sau khi chuyển sang váy mặc buổi tối và nghe tiếng chuông báo giờ ăn, Tessa bước xuống cầu thang – một cấu trúc kì quái theo phong cách Jacobean – và chỉ dừng lại ở chiếu nghỉ để ngắm chân dung một cô bé tóc vàng để dài, mặc bộ đồ trẻ con đã lỗi thời, đeo cái nơ to trông như muốn nuốt mất cả cái đầu nhỏ của cô bé. Cô bé có gương mặt gầy, xanh xao và trông như người ốm, nhưng lại sở hữu một đôi mắt rất sáng – Tessa thấy đó là thứ sáng sủa duy nhất trong toàn bộ không gian u tối này.

"Đó là Adele Starkweather," một giọng nói vang lên từ dưới khuỷu tay cô, đang đọc tấm biển dán ở khung tranh. "1842"

Cô quay lại nhìn Will đang đứng hai chân tách ra, tay chắp sau lưng, nhìn bức chân dung và nhíu mày.

"Sao thế? Trông anh có vẻ không thích cô bé, nhưng em thấy cô bé cũng được đó chứ. Chắc đây là con gái của Starkweather – không, có lẽ là cháu."

Will lắc đầu, nhìn những bức chân dung của Tessa. "Chắc rồi, Nơi này được trang hoàng như một mái ấm gia đình. Rõ ràng dòng họ Starkweather đã ở Học Viện York nhiều thế hệ. Em có thấy các biểu tượng tia chớp đó chứ?"

Tessa gật đầu.

"Đó là gia huy của nhà Starkweather. Người nhà Starkweather đông lắm. Nhưng chuyện một dòng họ tỏ ra họ sở hữu nơi này là không được. Người ta không thể di chúc Học Viện cho thế hệ sau. Người bảo vệ Học Viện phải là cho Quan Chấp Chính chỉ định. Nơi này là tài sản của Clave."

"Bố mẹ Charlotte cũng từng điều hành Học Viện Luân Đôn mà."

"Đó là lí do khiến Lightwood giãy nảy như đỉa phải vôi ấy", Will đáp. "Không nhất thiết phải để những người trong cùng một gia đình điều hành Học Viện. Nhưng quan Chấp Chính sẽ không bao giờ giao vị trí đó cho Charlotte nếu không nghĩ chị ấy thích hợp. Và dù sao cũng mới chỉ một thế hệ mà thôi. Còn đây…" Anh khoát tay như chỉ định toàn bộ những bức chân dung, chiếu nghỉ và ông già cổ quái, cô độc Aloysius Starkweather. "Thế nào ông già này nghĩ lão có quyền quăng chúng ta ra khỏi nơi này vậy?"

"Dì em sẽ bảo lão là giống dở cho coi. Giờ chúng ta xuống ăn tối chứ?"

Đây là lần hiếm hoi Will thể hiện sự phong nhã khi chìa cánh tay cho cô. Tessa không nhìn anh khi khoác tay vào Will trong bộ đồ mặc đi ăn tối cũng đẹp trai khiến cô nghẹt thở, và cô có cảm giác mình cần phải thật tỉnh táo.

Jem đã đợi sẵn trong phòng ăn khi họ tới, Và Tessa ngồi xuống bên cạnh anh trong lúc chờ chủ nhà. Chỗ ngồi của lão đã được dọn, đĩa đựng thịt hầm, kể cả ly cũng chứa thứ rượu vang đỏ sậm, nhưng bóng dáng Starkweather thì không thấy đâu. Will là người đầu tiên nhún vai rồi bắt đầu ăn, dù liền ngay sau đó anh tỏ vẻ ước gì đã không đụng vào cái thứ ấy.

"Món gì đây?" Giờ anh tiếp tục hỏi và xiên một vật đáng thương và giơ lên săm soi. "Cái… cái… *thứ* này này?"

"Củ cải vàng chăng?" Jem gợi ý.

"Củ cải vàng trồng ở khu vườn Sa-tăng thì có," Will nói. Anh nhìn quanh. "Chắc nhà này không nuôi chó để tôi dồn đồ ăn cho nó rồi."

"Có vẻ ở đây chẳng có con vật nuôi nào hết," Jem – người luôn yêu động vật, kể cả con mèo xấu lang thang cơ nhỡ Church – nhận xét.

"Có lẽ lũ chúng nó đều bị củ cải vàng đầu độc chết hết rồi," Will nói.

"Ôi trời ơi," Tessa buồn bã nói và đặt đĩa xuống. "Mà em đói lắm rồi."

"Có bánh mì kìa," Will nói và chỉ cái giỏ gần đó. "Nhưng anh báo trước nhé, chúng cứng như đá ấy. Em có thể dung chúng mà đập chết đám bọ đen, nếu có con nào dám léng phéng làm phiền em lúc đêm hôm."

Tessa nhan mặt và nhấp một ngụm rượu. Nó chua lè.

Will bỏ dĩa xuống và bắt đầu vui vẻ ngâm nga, nhại theo thơ trong cuốn *Thơ vô duyên* của Edward Lear.

Ngày xửa ngày xưa
Có một tiểu thư
Đến từ New York
Đói meo ở York
Nhưng mà bánh mì
Thì cứng như đá
Còn củ cải vàng
Thì trông như...

"Anh không thể gieo vần từ 'York' bằng từ 'York'," Tessa ngắt lời. "Thế là chơi ăn gian."

"Cô ấy nói đúng đó," Jem nói, những ngón tay thanh tú vuốt đế ly. "Nhất là khi ta dung từ 'đói móc' thay cho 'ở York' vẫn hợp."

"Xin chào" Cái dáng hình vận đồ đen cao lớn của Aloysius Starkweather đột ngột lững thững ở ngưỡng cửa, Tessa đỏ mặt ngượng ngùng tự hỏi không rõ lão đã đứng ở đó bao lâu. "Anh Herondale, anh CarStairs, cô… ờ…"

"Gray," Tessa nói. "Theresa Gray."

"Quả vậy," Starkweather không xin lỗi, chỉ ngồi phịch vào cái ghế ở đầu bàn. Lão cầm theo một cái hộp vuông, dẹt, loại mà chủ nhà băng vẫn dùng để giữ giấy tờ, và đặt bên cạnh đĩa thịt hầm. Hào hứng thoáng nhìn qua, Tessa thấy trên đó có đề năm –1825 – và còn tốt hơn nữa là ba cụm chữ viết tắt. *JTS, AES, AHM*.

"Hẳn quý cô trẻ tụi của tụi bay sẽ hài lòng khi biết ta đã đáp ứng yêu cầu mà lục tìm suốt ngày hôm nay lẫn nửa buổi tối hôm qua để tìm tài liệu," Starkweather bắt đầu nói bằng giọng hằn học. Tessa mất một lúc mới nhận ra "quý cô trẻ tuổi" ở đây là Charlotte. "May cho cô ta, bố ta chưa từng ném đi thứ gì. Và ngay khi ta thấy đống giấy tờ này, ta liền nhớ ra." Lão gõ vào thái dương. "Tám mươi chín tuổi, và ta chưa từng quên điều gì. Tui bay nhớ mà nói với lão già Wayland thế khi hắn nói chuyện bổ nhiệm người thay thế ta nhé."

"Chắc chắn rồi, thưa ông." Jem nói, ánh mắt sáng lên.

Starkweather uống một ngụm rượu lớn và nhăn mặt. "Lạy Thiên Thần, thứ này ghê mồm quá." Lão đặt ly xuống vả bắt đầu rút giấy tờ ra khỏi hộp. "Ở đây chúng ta có đơn yêu cầu Bồi hoàn thay mặt cho hai pháp sư. Jonh và Anne Shade. Một cặp vợ chồng."

"Giờ tới phần kì lạ này," ông già tiếp tục. "Đơn do con trai họ, Axel Hollingworth Mortmain, hai mươi hai tuổi, đệ trình. Và vì pháp sư vô sinh…"

Will khó chịu nhúc nhích người trên ghế, ánh mắt tránh ánh mắt Tessa.

"Cậu con trai được nhận nuôi," Jem nói.

"Đáng ra chúng ta không được cho phép," Starkweather nói và nhấp thêm một ngụm rượu mà lão vừa chê ghê mồm. Má lão bắt đầu ửng hồng. "Thế là chẳng khác nào giao trứng cho ác. Trước Hiệp định…"

"Nếu có bất kì manh mối nào về vị trí của ông ta," Jem nói và nhẹ nhàng chuyển cuộc trò chuyện về đúng hướng, "Chúng tôi có rất ít thời gian…"

"Được rồi, được rồi," Starkweather gắt. "Ở đây có rất ít thông tin về Mortmain quý báu của tụi

bay. Nhiều thông tin về bố mẹ hắn hơn. Có vẻ người ta bắt đầu nghi ngờ họ khi phát hiện ra gã pháp sư Jonh Shade sở hữu Sách Trắng. Cuốn sách phép đó chứa nhiều quyền năng; biến mất khỏi thư viện Học Viện Luân Đôn trong một tình huống đáng ngờ từ năm 1752. Cuốn sách chuyên về các bùa chú ràng buộc và giải ràng buộc – trói linh hồn với thể xác, hoặc để hồn thoát xác, tùy trường hợp. Hóa ra pháp sư đó muốn làm các vật vô tri hoạt động. Ông ta đào xác và mua xác từ các sinh viên y khoa rồi thay thế những bộ phận bị hư hại bằng mấy thứ linh tinh máy móc. Sau đó thử hồi sinh họ. Phép gọi hồn – phạm Luật rành rành. Và hồi đó chưa có Hội Đồng. Nhóm Enclave tràn vào và giết cả hai pháp sư."

"Còn đứa trẻ," Will nói "Mortmain ấy?"

"Không tìm được mẩu da hay cọng tóc của hắn," Starkweather nói. "Chúng ta tìm kiếm nhưng không thấy gì. Lúc đầu chúng ta tưởng hắn đã chết, ấy thế rồi đến một ngày, bang bổ làm sao, hắn đệ đơn đòi bồi hoàn. Kể cả địa chỉ của hắn…"

"*Địa chỉ sao*?" Will hỏi. Thông tin đó *không* có trong tài liệu học được xem ở Học Viện. "Ở Luân Đôn?"

"Nó. Ở chính Yorkshire này." Starkweather đưa ngón tay nhăn nheo gõ vào tờ giấy. "Trang viên Ravencar. Một trang viên cổ rộng lớn ở phía bắc nơi đây. Ta nghĩ giờ nơi đó đã bị bỏ hoang mấy chục năm rồi. Giờ nghĩ lại, ta cũng không hiểu sao hắn lo đủ tiền mua chốn đó. Đấy không phải nhà của vợ chồng Shade."

"Nhưng." Jem nói, "đó là điểm khởi đầu tuyệt vời cho chúng tôi. Sau khi ông ta rời nơi đó tới nay, nó bị bỏ hoang nên có lẽ đồ đạc của ông ta còn ở đó. Đúng ra, có lẽ giờ ông ta vẫn sở hữu chỗ đó."

"Chắc vậy." Starkweather có vẻ chẳng mấy nhiệt tình với chuyện này. "Hầu hết của nả của vợ chồng nhà Shade đều bị lấy làm chiến lợi phẩm."

"Chiến lợi phẩm," Tessa khẽ nhắc lại. Cô ngớ cụm từ đó trong *Codex*. Mọi thứ một Thợ Săn Bóng Tối lấy từ một cư dân Thế Giới Ngầm bị bắt quả tang vi phạm Luật sẽ thuộc về người ấy. Đó là chiến lợi phẩm. Cô nhìn Jem và Will; đôi mắt dịu dàng của Jem nhìn cô với vẻ lo lắng, đôi mắt xanh ám ảnh của Will chôn giấu toàn bộ bên trong. Phải chăng cô thực sự thuộc về một giống nói đối nghịch với những Nephilim như Jem hay Will.

"Chiến lợi phẩm," Starkweather càu nhàu. Lão đã nốc cạn ly rượu và bắt đầu lần sang ly rượu chưa động tới của Will. "Cô gái này, cô có hứng xem không? Ở đây chúng ta có cả một bộ sưu tập đấy. Ta dám nói nó sẽ khiến bộ sưu tập của Luân Đôn phải xấu hổ" Lão đứng lên, suýt làm đổ ghế. "Đi nào. Ta sẽ chỉ cô xem và kể nốt câu chuyện đáng buồn kia, dù chuyện cũng chẳng còn nhiều nhặn gì."

Tessa vội nhìn Will và Jem cầu cứu, nhưng họ đã đứng lên, đi theo ông già rời phòng. Starkweather vừa đi vừa nói, giọng vang qua vai lão, khiến những người còn lại phải hớt hải theo cho kịp những bước chân dài của lão.

"Ta chưa từng nghĩ nhiều về vụ bồi hoàn đó," lão nói khi họ đi qua một hành lang đá dài vô cùng tận, đèn đuốc tù mù. "Cái thứ luật định đó khiến lũ Thế Giới Ngầm hếch mặt lên, nghĩ chúng có quyền lấy thứ gì đó từ chúng ta. Chúng ta làm không biết bao nhiêu việc thế mà không nhận được một lời cám ơn, còn chúng chỉ xòe tay ra đòi thêm, thêm, thêm nữa. Hai cậu đây nghĩ sao hử?"

"Chúng rặt một lũ khốn nạn" Will, đầu óc bay xa cả ngàn dặm, nói. Jem liếc nhìn.

"Hắn rồi!" Starkweather hài lòng kêu lên. "Nhưng tất nhiên, chúng ta không nên dùng thứ ngôn ngữ như vậy trước mặt một quý cô. Kế tiếp nhé, gã Mortmain đó phản đối chuyện chúng ta giết Anne Shade, vợ của gã pháp sư kia – hắn bảo ả không liên quan gì tới kế hoạch của chồng, không biết gì hết. Hắn nói ả chết oan. Hắn muốn có phiên tòa xét xử những kẻ mà hắn gọi là "bè lũ sát nhân đã giết hại mẹ mình", và muốn đòi lại tài sản của bố mẹ."

"Trong số đó có Sách Trắng chứ?" Jem hỏi. "Theo tôi biết, một pháp sư sở hữu một cuốn sách như thế sẽ bị xét là phạm tội…"

"Có. Nó đã được trả về Học Viện Luân Đôn, và chắc chắn đến giờ nó vẫn ở đó. Dĩ nhiên chẳng ai có ý trả lại nó cho *hắn*."

Tessa tính toán nhanh trong đầu. Nếu giờ Starkweather đã tám mươi chín, vậy khi vợ chồng Shade chết, ông ta hai mươi sáu tuổi. "Ông có tham gia không?"

Đôi mắt vằn tia máu của lão chuyển sang cô; cô nhận ra kể cả lúc này, khi đã ngà ngà say, dường như lão cũng không muốn nhìn thẳng vào cô. "Ta có tham gia không ấy à?"

"Ông nói có một nhóm Enclave được cử đi xử lí vợ chồng Shade. Ông có đi cùng không?"

Lão lưỡng lự, rồi nhún vai. "Có," lão nói, khẩu âm Yorkshire bỗng trở nên rõ rệt hẳn. "Dinna mất

một lúc mới tóm được cả hai. Chúng không kịp phòng bị. Không một chút nào. Choa nhớ đã chộ chúng nằm trong vũng máu. Lần đầu tiên chộ xác pháp sư, choa ngạc nhiên vì máu họ cũng đỏ. Choa tưởng máu chúng phải màu khác, lục lam chi rứa." Lão nhún vai. "Chúng ta lột áo khoác chúng như thể lột da hổ. Cha choa giao cho choa giữ, nói chiếm chúng thì đúng hơn. Vinh quang, vinh quang. Ôi những ngày xưa ri." Lão cười như như một cái đầu lâu, và những Thợ Săn Bóng Tối còn lại bỗng nghĩ tới căn phòng của con yêu Râu Xanh cất giữ phần còn lại của những người vợ bị ông ta giết. Cả người cô vừa nóng vừa lạnh.

"Mortmain không có lấy một cơ may giành phần thắng." cô bình thản nói, "khi đệ một đơn khiếu nại như vậy. Ông ta sẽ không bao giờ được bồi hoàn."

"Tất nhiên rồi!" Starkweather quát. "Bảo bà vợ không liên can sao? Vớ vẩn! Có loại vợ nào không dính dáng tới chuyện của chồng chứ? Hơn nữa, Mortmain không phải con đẻ. Có lẽ là thú cưng của chúng thì đúng hơn. Ta dám cá nếu cần bố hắn dám mổ bụng lấy nội tạng hắn lắm. Hắn được tách khỏi hai kẻ kia là đúng. Hắn đáng ra nên cám ơn chúng ta, chứ không phải đòi một phiên tòa…"

Ông già ngừng lại khi tới trước một cánh cửa nặng nề ở cuối hành lang và tì vai vào đó, đôi mắt bên dưới cặp lông mày tua tủa lộ ra ý cười. "Đã bao giờ đến Cung điện Pha Lê* chưa? Nơi này còn hay hơn nhiều."

(*) Cung điện Pha Lê là một kiến trúc bằng gang và kính, rộng 92000 m2 được xây dựng nhằm phục vụ cho cuộc Đại Triển Lãm năm 1851.

Lão xộ cửa mở, và ánh sáng bừng lên xung quanh khi họ bước vào căn phòng đằng sau. Rõ ràng đây là cái chốn sáng sủa duy nhất trong cái chốn này.

Căn phòng toàn những tủ kính có ngăn kéo, và trên mỗi tủ lại có một đèn phù thủy, tỏa chiếu thứ nằm bên trong. Tessa thấy lưng Will cứng lại, và Jem giữ cánh tay cô chặt đến độ như muốn cô bị bầm da. "Đừng…" anh mở miệng, nhưng cô đã tiến lên và nhìn những thứ ở bên trong từng cái tủ.

Chiến lợi phẩm. Một cái dây chuyền vàng lồng tấm hình đen trắng chụp một đứa bé đang cười. Trên mặt dây chuyền lốm đốm máu khô. Đằng sau cô, Starkweather ba hoa chuyện moi những viên đạn bạc ra khỏi xác người sói rồi nấu chảy ra để đúc lại. Ở đây có một đĩa đựng những viên đạn như thế. Chúng nằm trên cái bát đã khô vết máu trong một cái tủ. Ở đây còn có từng hộc từng hộc đựng rang nanh ma cà rồng. Có thứ nhìn như mảnh vải dệt từ tơ nhện hay gì đó mỏng manh được áp vào kính. Chỉ khi nhìn kĩ hơn Tessa mới nhận ra đó là cánh tiên. Một con yêu tinh, như con cô và Jessamine đụng độ trong công viên Hyde, trợn trừng mắt, trôi lờ lờ trong lọ dung dịch bảo quản.

Và ở đây còn có bộ phận thân thể cắt ra từ các xác pháp sư. Nhưng đôi bàn tay có móng vuốt vị ướp khô, trông giống bàn tay bà Black. Một cái sọ chẳng còn dính da nào, nhìn khá giống sọ người, trừ việc nó có ngà thay cho răng. Những tuýp máu đặc quánh. Giờ Starkweather đang thuyết giảng về giá bán các bộ phận thân thể pháp sư, nhất là phần "dấu ấn" tại chợ đen trong Thế Giới Ngầm. Tessa thấy choáng váng và người như lên cơn sốt, mắt dần nóng lên.

Tessa quay người không dám nhìn tiếp, hai tay run lẩy bẩy. Jem và Will đứng đó, nhìn Starkweather với vẻ kinh hốt tột cùng; ông già đang giơ một chiến lợi phẩm khác – một cái đầu giống đầu người cắm trên cọc. Lớp da đã teo nước và xám xịt, bám chặt vào xương. Cặp sừng xoáy trôi ra từ đỉnh sọ. "Đây là đầu của tay pháp sư ta giết ở Leeds," lão nói. "Bọn bay không tin hắn chiến đấu ngoan cường thế nào đâu…"

Giọng Starkweather cứ trôi tuồn tuột, còn Tessa đột nhiên thấy như hồn lìa khỏi xác và trôi lơ lửng. Bóng tối ùa tới, rồi có cánh tay ôm choàng lấy cô, và giọng Jem vọng tới. Cô chỉ nghe thấy vài từ rời rạc. "Vị hôn thê của tôi… chưa từng thấy chiến lợi phẩm… sợ máu… rất nhạy cảm..."

Tessa muốn giằng ra khỏi Jem, muốn lao về phía lão Starkweather mà đấm đá lão, nhưng cô biết nếu cô làm vậy, tất cả sẽ sôi hỏng bỏng không.Cô nhắm tịt mắt và áp mặt vào ngực Jem, hít hà mùi hương của anh vào lồng ngực. Anh có mùi xà phòng và gỗ đàn hương. Rồi có bàn tay khác đặt lên cô, kéo cô rời khỏi Jem. Mấy bà người hầu của nhà Starkweather . Cô nghe Starkweather bảo họ đưa cô lên lầu và giúp cô đi nằm. Cô mở mắt và thấy Jem lo lắng nhìn theo, tới khi cửa phòng trưng bày đóng lại chia cắt họ.

Đêm hôm đó Tessa mất một lúc lâu mới ngủ được, và khi ngủ, cô mơ thấy ác mộng. Trong mơ, cô bị cùm vào cái trong nhà Chị Em Hắc Ám…

Ánh sáng như một thứ xúp lỏng xám xịt chạy qua các ô cửa sổ. Cửa mở và bà Dark bước vào, theo sau là bà em, chỉ có điều bà ta không còn đầu, toàn thân chỉ dừng lại ở cái đoạn xương cột sống trắng ởn trồi lên từ cái cổ lởm chởm.

"Cô ta đây rồi, cô công chúa xinh đẹp, đáng yêu," bà Dark nói và vỗ tay. "Hãy xem chúng ta kiếm được bao nhiêu từ các bộ phận của cô ta. Một trăm bảng cho đôi bàn tay trắng trẻo, nhỏ nhắn này, và một ngàn bảng cho cặp mắt kia. Tất nhiên, nếu cặp mắt màu lam chúng ta sẽ vớ bẫm hơn, nhưng thôi, đời đâu như là mơ, nhỉ?"

Bà ta cười khúc khích, và giường bắt đầu quay trong lúc Tessa gào thét, quẫy đạp trong bóng tối. Những gương mặt xuất hiện phía trên cô: Mortmain, gương mặt gầy méo mó vì hứng thú. "Người ta nói giá của một con đàn bà ngon lành còn hơn cả ngàn viên hồng ngọc," ông ta nói, "Thế một ả pháp sư đáng giá thế nào đây?"

"Theo ý tôi, chúng ta hãy nhốt nó vào chuồng và bán vé cho khán giả đến xem," Nate nói, và đột nhiên những chấn song vươn lên quanh cô, còn anh cười sằng sặc từ phía bên kia, gương mặt méo mó, hằn học. Henry cũng ở đó, và đang lắc đầu. "Tôi sẽ mổ nó," anh nói, "và xem xem sao tim nó đập được. Dù sao chuyện đó cũng đáng để ta hiểu kĩ, phải không nào?" Anh xòe tay và trong đó có một bó thịt màu đỏ đang co bóp như cá rời nước đang ngáp lấy không khí. "Thử xem cách nó chia thành hai phần bằng nhau…"

"Tessa," một giọng nói hớt hải vang lên bên tai cô. "Tessa, em đang mơ thôi. Dậy. Dậy đi." Có bàn tay đặt trên vai cô, lay cô dậy; mắt cô mở choàng và cô thở hổn hển trong căn phòng xấu xí tù mù ở Học Viện York. Chăn rối tung quanh cô, vải váy ngủ dính vào lưng vì mồ hôi. Da cô như phải bỏng. Cô vẫn thấy Chị Em Hắc Ám, thấy Nate cười mỉnh , thấy Henry giải phẫu tim mình…

"Em mơ à?" cô nói. "Nhưng giấc mơ thật lắm lắm…"

Cô ngừng lại.

"Will," cô thầm thì. Anh vẫn mặc đồ ăn tối dù giờ chúng nhàu nhĩ, còn mái tóc đen của anh thì rối bù như thể anh đã ngủ mà không thay đồ. Tay anh vẫn đặt trên vai cô, truyền hơi ấm qua lớp vải váy ngủ.

"Em mơ thấy gì vậy?" Anh hỏi. Giọng anh bình tĩnh, như thể chuyện anh đánh thức cô và ngồi trên mép giường cô chẳng có gì là lạ.

Cô rùng mình khi nhớ lại. "Em mơ thấy bị cắt thành từng phần – từng phần cơ thể em bị lôi ra trưng cho đám Thợ Săn Bóng Tối cười cợt…"

"Tessas." Anh dịu dàng chạm vào tóc cô, vén những lọn tóc rối ra sau tai cô. Cô thấy mình như bị anh hấp dẫn, như mạt sắt bị nam châm hút lấy. Tay cô rất muốn vòng ôm anh, đầu được tựa vào hõm cổ anh. "Tổ sư nhà lão già Starkweather đã cho thấy việc lão đã làm, nhưng em phải biết giờ không giống như hồi xưa nữa. Hiệp Định cấm Thợ Săn Bóng Tối cướp chiếm lợi phẩm. Em chỉ vừa mơ thôi."

Không phải, cô nghĩ. *Giờ* mới là mơ. Mắt cô đã thích ứng với bóng tối, ánh sáng tù mù trong phòng khiến mắt anh tỏa ra thứ ánh sáng xanh dương không bình thường, như mắt mèo vậy. Khi cô run rẩy hít một hơi, phổi cô ngập tràn mùi hương của anh, mùi Will, muối, tàu hỏa, khói cùng mưa, và cô tự hỏi có phải anh vừa ra ngoài tản bộ trên những con phố của York như anh thường làm khi ở Luân Đôn không. "Anh vừa đi đâu về thế?" cô thì thào. "Anh có mùi của buổi đêm."

"Nổi loạn tý ấy mà. Như mọi khi." Đôi bàn tay ấm áp, chai sần của anh chạm vào cô. "Giờ em ngủ được chưa? Ngày mai chúng ta phải dậy sớm đấy. Starkweather cho chúng ta mượn xe ngựa đi điều tra trang viên Ravenscar. Tất nhiên, ông ta rất chào mừng em ở lại. Em không phải đi cùng bọn anh đâu."

Cô rùng mình. "Ở lại đây mà không có các anh sao? Trong căn phòng lớn, ảm đạm này à? Cho em xin."

"Tessas." Giọng anh dịu dàng hơn bao giờ hết. "Chắc vừa rồi em mơ ác mộng hãi hung lắm mới khiến em mất hồn thế này. Thường em có sợ gì mấy đâu."

"Giấc mơ ghê lắm. Henry cũng xuất hiện trong giấc mơ của em. Anh ấy tách tim em ra như thể nó làm bằng linh kiện máy móc."

"Ờ, không sao đâu em," Will nói. "Em tưởng tượng ra thôi. Henry chỉ gây nguy hiểm được cho mình anh ấy thôi." Thấy cô không cười, anh bổ sung, lần này khẳng khái hơn. "Anh sẽ không để ai chạm đến một lọn tóc của em. Em biết mà, phải không Tessa?"

Họ nhìn nhau một lúc lâu. Cô nghĩ tới đợt sóng trào lên trong lòng cô mỗi khi ở gần Will, cảm giác như mình bị cuốn về phía anh, chịu sự tác động của một lực mà bản thân cô không không chế được – như tại gác mái, hay trên mái Học Viện. Như thể cũng cảm nhận được lực hút đó, giờ anh hơi cúi đầu về phía cô. Điều đó bình thường, đúng đắn như hơi thở, việc cô ngẩng đầu, và môi cô chạm vào môi anh. Cô nghe thấy tiếng thở khẽ của anh trên môi mình; nhẹ nhõm, như thể anh trút được một gánh nặng

lớn. Tay anh đưa lên ôm lấy gương mặt cô. Kể cả khi mắt nhắm hờ, cô bỗng nhớ lại câu nói của anh ngày trước.

Một Thợ Săn Bóng Tối sẽ chẳng bao giờ tán tỉnh pháp sư.

Cô vội ngoảnh mặt đi, và môi anh lướt qua má cô thay vì môi. Anh lùi lại, và cô thấy mắt anh ngơ ngác mở ra – trong đó chất chứa nỗi tổn thương. "Không" cô nói. "Không, em không biết, Will ạ." Cô hạ giọng. "Anh đã nói rất rõ," cô nói. "Về chuyện em là gì với anh. Anh nghĩ em là đồ mua vui cho anh. Anh không nên vào đây; thế không hợp."

Anh buông tay. "Em đã hét…"

"Không phải gọi anh."

Anh không nói gì, chỉ thở hắt thành từng hơi.

"Anh có hối hận về điều anh đã nói với em lúc trên mái nhà không Will? Cái đêm tổ chức hôn lễ cho Thomas và Agatha ấy?" Đây là lần đầu tiên một trong hai người nhắc tới sự kiện đó kể từ ngày ấy. "Anh dám nói rằng anh không ý đó không?"

Anh cúi đầu; tóc anh rủ xuống, che đi nét mặt. Cô nắm chặt tay hai bên người để ngăn mình không đưa ra gạt tóc cho anh. "Không" anh nói, rất khẽ. "Không, cầu xin Thiên Thần thứ tội cho anh, nhưng anh không thể nói như vậy."

Tessa lùi xa anh, co chân vòng tay ôm chặt người và quay mặt đi. "Làm ơn đi đi, Will"

"Tessa…"

"Làm ơn."

Một quãng im lặng kéo dài. Rồi anh đứng lên khiến giường kêu cót két. Cô nghe tiếng bước chân nhẹ nhàng của cô trên ván sàn, rồi tiếng cửa phòng đóng lại. Như thể tiếng động đó bẻ gẫy sợi dây nào đó giữ cô ngồi thẳng, cô ngả người ra gối. Cô nhìn trần nhà một lúc lâu, cố gắng ngăn những câu hỏi ào ạt xuất hiện trong đầu – Will vào phòng cô như vậy là ý gì? Sao anh lại tỏ vẻ thân thiết khi căm ghét cô? Và vì sao, khi cô biết anh là sinh vật tồi tệ nhất trên đời này đối với cô mà đuổi anh đi lại khiến cô cảm giác như mình vừa mắc một sai lầm nghiêm trọng. Nhưng cô nào có đáp án.

Thật không ngờ là sáng hôm sau trời đẹp và xanh, và đó là liều thuốc tốt cho cái đầu đau nhức và cơ thể kiệt sức của Tessa. Sau khi lôi mình rời khỏi giường, nơi cô dành hết đêm lăn lộn và trở mình, cô tự mặc đồ vì thật không chịu nổi cảnh để một trong những bà lão thong manh kia giúp mình. Lúc đóng cúc áo khoác, cô thoáng nhìn mình trong chiếc gương cũ. Dưới mắt cô có hai quầng thâm sẫm như được tô vào.

Will và Jem đã tụ tập ở phòng khách ngày để ăn bữa sáng, là bánh mì nướng quá lửa, trà nhạt thếch, mứt và không có bơ. Khi Tessa xuống đó, Jem đã ăn xong, còn Will đang bận cắt bánh mì của mình thành sợi mỏng và tạo thành một chữ tượng hình có ý nghĩa khiếm nhã.

"Cái đó *là* sao?" Jem tò mò hỏi. "Trông khá giống…" Anh ngước lên, thấy Tessa và mỉm cười, ngừng hỏi. "Chào buổi sáng."

"Chào buổi sáng." Cô ngồi đối diện Will; anh ngước lên nhìn cô một lần khi cô ngồi xuống, nhưng trong đó không có gì cho thấy anh nhớ chuyện giữa họ đêm qua.

Jem lo lắng nhìn cô. "Tessa, em thấy sao rồi? Sau chuyện đêm qua…" Anh lại ngừng, lên giọng. "Chào ông, ông Starkweather," anh vội nói và tì mạnh vào vai Will khiến anh chàng làm rơi dĩa và những sợi bánh mì rơi hết xuống đĩa.

Lão Starkweather vào phòng, vẫn mặc cái áo choàng đen đêm trước, và hằn học nhìn anh. "Xe ngựa đang đợi tụi bay dưới sân," lão nói và còn cục cằn hơn bao giờ hết. "Tụi bay đi nhanh nhanh chóng chóng rồi trả xe về trước giờ ăn tối; đêm nay ta cần xe. Ta đã bảo Gottshall đưa thẳng tụi bay tới ga để lên tàu về Luân Đôn, không cần lảng vảng ở đây thêm nữa. Ta tin tụi bay đã có mọi thông tin cần thiết."

Đó không phải câu hỏi. Jem gật đầu. "Cám ơn ông. Ông thật tử tế."

Đôi mắt Starkweather nhìn Tessa một lần cuối trước khi lão quay người rời phòng, áo choàng phấp phới đằng sau. Tessa tự nhiên nghĩ tới một con chim săn mồi đen đúa cỡ bự - có lẽ là một con kền kền. Cô nghĩ tới những cái tủ chứa đầy "chiến lợi phẩm" và rùng mình.

"Ăn nhanh lên, Tessa, trước khi ông ta đổi ý không cho chúng ta mượn xe ngựa nữa," Will khuyên cô, nhưng Tessa lắc đầu.

"Em không đói."

"Chí ít cũng phải uống trà chứ." Will rót cho cô một tách, cho thêm sữa và đường; trà quá ngọt so

với khẩu vị của Tessa, nhưng hiếm khi Will có vẻ tử tế ân cần như vậy – kể cả là để giúp cô ăn cho nhanh – nên cô uống cạn, rồi gặm vài miếng bánh mì. Hai chàng trai đi lấy áo khoác và hành lý; cô đã mặc sẵn áo choàng, đội mũ và đeo găng tay, rồi họ nhanh chóng bước ra thềm Học Viện York, chớp mắt trước ánh nắng nhàn nhạt.

Starkweather đã giữ lời. Xe ngựa của lão ở đây đợi họ, bốn chữ C của Clave sơn trên cửa. Người xà ích già có bộ râu quai nón và mái tóc trắng đã ngồi trên ghế khiển ngựa và phì phèo điếu xì gà; ông ta ném điếu thuốc sang bên khi thấy ba người họ, rồi ngồi lún sâu trên ghế, đôi mắt đen lăm lăm nhìn từ dưới mí mắt húp sụp.

"Chết tiệt, lại là Cụ Thủy thủ," Will nói, nhưng anh có vẻ thích thú. Anh nhảy lên xe ngựa và kéo Tessa vào cùng, Jem lên cuối, đóng cửa lại rồi nhoài đầu ra ngoài cửa sổ bảo người xà ích đánh xe đi. Tessa, yên vị bên cạnh Will trên băng ghế hẹp, cảm nhận vai mình sượt qua vai anh; anh đột ngột sững lại nên cô vội dịch người đi, căn môi. Anh tỏ như chuyện đêm qua chưa hề xảy ra và anh tiếp tục xử sự như cô là độc dược.

Xe ngựa nảy lên một cái suýt làm Tessa ngã vào Will lần nữa và lao đi, nhưng cô đã dựa sát vào cửa sổ và giữ yên tư thế. Ba người họ im lặng khi xe ngựa đi qua con phố Starkweatheronegate chật hẹp được rải sỏi, qua tấm biển quảng cáo to tướng của lữ quán Cựu Tinh. Cả Jem lẫn Will đều im lặng, Will tươi tỉnh lại chỉ để chơi ác kể cho cô nghe họ đang đi qua phần tường thành cũ từng là nơi cắm cọc đầu kẻ phản bội. Tessa nhăn nhó nhưng không đáp.

Khi họ vượt qua tường thành, thành phố nhanh chóng nhường chỗ cho nông thôn. Quang cảnh không bình yên và tươi tốt, mà khắc nghiệt và hoang hóa. Những ngọn đồi xanh điểm xuyết những bụi kim tước xám xịt mọc chen trên đám đá đen. Những hạng tường đá dài không trát vữa, được dùng để quây cừu, chạy dích dắc giữa dải màu xanh; đây đó thấp thoáng những túp lều cô độc. Bầu trời dường như xanh bất tận, lãng đãng những đám mây xám trắng.

Tessa không biết họ đã đi bao lâu khi thấy những ống khói bằng đá của trang viên lớn thấp thoáng đằng xa. Jem thò đầu ra ngoài cửa sổ lần nữa và gọi người xà ích; xe lọc cọc dừng lại.

"Nhưng chúng ta chưa tới nơi," Tessa bối rối. "Nếu trang viên Ravenscar..."

"Nghĩ kĩ đi; chúng ta đâu thể đi xe tới tận cửa được, Tessas." Will nói khi Jem nhảy xuống khỏi xe ngựa và đưa tay giúp Tessa xuống. Đôi giày của cô giẫm lên mặt đất lầy lội; Will nhẹ nhàng tiếp đất bên cạnh cô. "Chúng ta cần đi xem nơi đó. Dùng thiết bị của Henry xem có quỷ hiện diện không. Và đảm bảo rằng chúng ta không đi thẳng vào bẫy."

"Thiết bị của Henry *có làm* việc thật không?" Tessa nâng váy để không bị dính bùn khi cả ba bắt đầu đi bộ dọc con đường. Ngoái lại, cô thấy ông xà ích rõ ràng đã ngủ, ngả người ra sau với cái mũ kéo xuống mặt. Xung quanh họ, vùng quê này như một bức tranh với sắc xám và xanh – những ngọn đồi lởm chởm, lổn nhổn những phiến đá sét xám xịt, những bãi cỏ bị cừu gặm trơ cả đất, và đây đó là những cành khô thân cây mục. Đây là một khung cảnh đẹp theo cách hoang phế , nhưng Tessa rùng mình khi nghĩ tới chuyện sống tại cái nơi tách biệt thế giới như thế này.

Thấy cô rùng mình, Jem liền nhếch mép cười. "Đúng là quý cô thành thị có khác."

Tessa cười. "Em *đang* nghĩ tới việc lớn lên ở cái nơi đồng không mông quạnh, xa cách con người thế này thật kỳ lạ."

"Nơi anh lớn lên cũng không khắc đây là bao," Will đột ngột lên tiếng, khiến hai người còn lại giật mình. "Nó không quá đơn độc đâu. Đảm bảo với em là dân vùng quê hiếu khách lắm. Chỉ là nhà cửa ở đó cách xa nhau hơn ở Luân Đôn thôi. Một khi tới nhà ai, họ thường ở đó chơi rất lâu. Sau cùng, sao phải đi khi chỉ ở lại nhà người ta có một hai tôi? Nhà anh thường tiếp đón những vị khách tới ở lại hang tuần liền."

Tessa lẳng lặng quan sát Will. Hiếm có khi anh nhắc về thời thơ ấu nên đôi lúc cô nghĩ anh là một người không có quá khứ. Jem cũng như vậy, nhưng anh tỉnh táo lại trước.

"Tôi đồng quan điểm với Tessa. Trước giờ tôi luôn sống trong thành phố. Tôi không biết sao tôi có thể ngủ hàng đêm khi mà không biết quanh tôi đang có hang nghìn linh hồn đang ngủ và mơ."

"Còn người ngợm thì bẩn thỉu, còn mọi người thở vào cổ nhau," Will phản đối. "Khi lần đầu tới Luân Đôn, tôi nhanh chóng chán việc bị nhiều người bao quanh đến độ tôi thấy khó mà ngăn được ý muốn tóm cổ một kẻ xui xẻo nào đó ngang qua rồi đấm đá hăn một trận."

"Có người sẽ nói anh vẫn gặp vấn đề đó," Tessa nói, nhưng Will chỉ cười – một âm thanh vui vẻ bất ngờ - rồi ngừng lại, nhìn thẳng về phía trang viên Ravenscar.

Jem huýt gió khi Tessa nhận ra vì sao lúc trước cô chỉ thấy được có đỉnh ống khói. Trang viên

được xây ở vùng trũng giữa ba ngọn đồi; các sườn đồi từ chân nhà dốc ngược lên, bao vây lấy nó như thể nó đang nằm trong lòng một bàn tay. Tessa, Jem và Will đang đứng bên rìa một ngọn đồi và nhìn xuống. Tòa nhà bề thế, là một kiến trúc bằng đá xám khiến người ta có cảm giác nó đã đứng đó hàng thế kỉ. Một lối đi rộng rãi lượn vòng dẫn tới cửa trước rộng rãi. Nơi này không có chút dấu vết của sự hoang phế - không có cỏ mọc trên lối đi hay đường mòn dẫn tới tòa nhà đá, và cửa sổ không thiếu lấy một mảnh kính nào.

"Có người sống ở đây," Jem nói đúng điều Tessa đang nghĩ. Anh bắt đầu đi xuống đồi. Cỏ ở đây mọc cao hơn, tới gần thắt lưng. "Có lẽ nếu…"

Anh ngừng lại khi nghe tiếng bánh xe lộc cộc vang tới; Tessa thoáng nghĩ lão xà ích đang đánh xe tới, nhưng không phải, đây là một cỗ xe ngựa khác hẳn: một cỗ xe trông vững chãi đi vào cổng và bắt đầu lăn bánh về phía trang viện. Jem ngay lập tức thụp xuống bãi cỏ , với Will và Tessa ngồi xuống ngay cạnh. Họ cùng quan sát cỗ xe dừng lại trước trang viên, người xà ích nhảy xuống mở cửa xe.

Một cô gái trẻ bước ra, Tessa đoán chắc tầm mười bốn mười lăm tuổi – chưa tới tuổi được vấn tóc cao, vì gió thổi khiến tóc cô gái bay lên như rèm lụa đen huyền. Cô ấy mặc váy xanh lam, đơn giản nhưng hợp mốt. Cô gật đầu với người xà ích rồi bắt đầu bước lên bậc thềm và dừng lại – dừng lại nhìn về nơi Jem, Will, Tessa đang lúi húi trốn như thể đã thấy họ, dù Tessa chắc chắn họ đã được cỏ che giấu.

Khoảng cách quá xa nên Tessa không thấy rõ nét mặt cô gái – chỉ là gương mặt trái xoan xanh xao cùng mái tóc đen. Cô đang định hỏi Jem có mang ống nhòm đi không thì Will phát ra một âm thanh – một âm thanh cô chưa từng được nghe thấy từ bất kì ai, một tiếng thở ồ ồ nghe rợn óc, như thể anh lãnh một cú đấm mạnh khiến anh bật sạch hơi khỏi phổi.

Nhưng cô nhanh chóng nhận ra đó không phải tiếng thở. Đó là một từ; không phải một từ, mà là một cái tên; và không chỉ có một cái tên nào đo, mà là cái tên cô từng nghe có lần anh nhắc tới.

"Cecily."

CHƯƠNG 6: PHÒNG KÍN

Con tim ta mang nhiều kho báu
Được phong kín, được giữ trong lặng cảm
Ấy là suy tư, hy vọng và niềm vui
Sẽ thoát ra khi lời nguyền được giải.
- Charlotte Bronte, Evening Solace.

Cánh cửa ngồi nhà lớn mở ra; cô gái đó bước vào trong và khuất bóng. Xe đã lọc xọc đi sang bên hông nhà, vào nhà để xe rồi thì Will mới loạng choạng đứng dậy. Da anh xám xịt như da người ốm, giống màu tro lửa đã tàn.

"Cecily," anh nhắc lại. Giọng điệu anh chấp chứa nỗi bang khuâng và hoảng hốt.

"Cecily là ai?" Tessa lục tục đúng dậy, phủi cỏ và quả kê bám vào váy. "Will…"

Jem đã tới bên Will, tay đập lên vai bạn. "Will, bồ phải nói với chúng tôi. Trông bồ như vừa thấy ma ấy."

Will hít một hơi dài. "Cecily…"

"Đúng, anh nói rồi," Tessa nói. Cô nghe có sự bực dọc trong giọng mình, và gắng sao cho dịu dàng hơn. Nói bằng giọng đó với một người rõ ràng đang quẫn trí là không phải, kể cả nếu anh ta cứ một mực nhìn vào thinh không và chốc chốc lại thì thào "Cecily"

Nhưng Will như chẳng nghe thấy cô. "Em gái tôi," anh nói. "Cecily, con bé… ôi Chúa ơi, hồi tôi đi, con bé mới lên chín."

"Em gái bồ," Jem nói , và Tessa thấy nút thắt trong tim cô như được tháo lỏng và thầm nguyền rủa mình. Chuyện Cecily là em gái Will hay là người anh yêu thì có quan trọng gì? Chẳng liên quan gì tới cô hết.

Will cứ thế cắm cúi đi xuống đồi mà chẳng thèm nhìn đường, đờ đẫn đạp qua những bụi thạch nham hay kim tước. Sau một lát, Jem đuổi theo, tóm tay áo bạn. "Will, đừng…"

Will cố rút tay ra. "Nếu Cecily ở đây, vậy những người khác – gia đình tôi - cũng phải ở đây."

Tessa vội đuổi theo, nhăn mặt vì suýt trật mắt cá do giẫm phải một khối đá bỗng dung rời ra. "Nhưng em không hiểu thế nào mà gia đình anh lại ở đây, Will. Đây là nhà của Mortmain. Starkweather đã nói vậy. Giấy tờ cũng ghi thế…"

"*Anh biết*," Will gần như gắt lên..

"Chắc Cecily tới đây thăm ai đó…"

Will ngờ vực nhìn cô. "Đích thân tới thăm ai đó, ở giữa Yorkshine sao? Và đó là xe ngựa nhà anh. Anh nhận ra mà. Trong nhà để xe không còn xe nào khác nữa. Không, gia đình anh phải sống ở đây. Họ bị kéo vào cái chuyện chết tiệt này và anh… anh phải cảnh báo họ." Anh bắt đầu tiếp tục rảo bước xuống đồi.

"Will!" Jem hét gọi và đuổi theo, tóm lấy lưng áo bạn. Will quay phắt lại và đẩy Jem, nhưng không mạnh lắm; Tessa nghe thấy Jem nói gì đó rằng Will đã kiềm chế được bao nhiêu năm nay và đừng để công sức đổ xuống sông xuống bể, rồi sau đó cô chẳng còn nghe rõ nữa – Will chửi thề, Jem kéo anh lại, Will trượt chân trên nền đất ướt, rồi cả hai lăn cù đèo tới khi đụng một tảng đá lớn, Jem nhìn Will dưới đất, khủyu tay chặn lên họng chàng trai kia.

"Buông tôi ra." Will đẩy. "Bồ không hiểu đâu. Gia đình *bồ* chết cả rồi…"

"Will." Jem tóm lấy vạt áo trước của bạn mà lắc. "*Tôi hiểu chứ*. Và trừ khi bồ muốn gia đình bồ cũng chết, bồ phải nghe tôi."

Will im hẳn. Rồi nghẹn ngào anh nói, "James, bồ không thể nào… tôi sẽ không bao giờ…"

"Nhìn đi." Jem giơ tay không nắm áo Will và chỉ. "Đi. Nhìn đi."

Tessa nhìn theo hướng anh chỉ - và thấy cơ thể như cứng lại. Họ đã xuống được gần nửa đồi và ở đó, ngay phía đối diện, như người lính gác trên đỉnh đồi, là một người máy. Cô biết ngay nó là gì, dù nó không hề giống đám người máy Mortmain đã sai tới tấn công Học Viện. Những con kia một số rất giống người. Con này cao, một sinh vật thon dài, với chân sau dài, bộ ngực bằng kim loại và tay như

lưỡi cưa.

Nó cực kì im lặng, không nhúc nhích, nhưng từ sự im lặng bất động của nó tỏa ra mùi nguy hiểm. Tessa chẳng biết có phải nó đang theo dõi họ không. Nó dường như đang quay về phía họ, nhưng dù nó có đầu, nhưng cái đầu đó lại chẳng có đường nét lại chẳng có gì ngoại trừ cái miệng há ra, bên trong lóe lên ánh sáng của hàm răng kim loại. Có vẻ nó không có mắt.

Tessa ngăn tiếng hét chợt bộc phát. Đó là người máy. Cô từng đối mặt với chúng rồi. Cô *không* được hét. Will, chống khuỷu tay, trân trối nhìn. "Lạy Thiên Thần…"

"Tôi chắc chắn thứ đó bám theo chúng ta," Jem vội nói. "Lúc nãy trong xe ngựa, tôi đã thoáng thấy ánh kim loại lóe lên rồi, nhưng không chắc. Giờ thì tôi chắc chắn. Nếu cậu định lao xuống đồi, bọn sẽ mang cái thứ đó tới tận cửa nhà mình."

"Tôi hiểu," Will nói. Giọng anh không còn chút trào phúng nào nữa. "Tôi sẽ không lại gần nhà đâu. Để tôi dậy nào."

Jem lưỡng lự.

"Tôi thề có Raziel," Will nghiến răng nói. "Giờ để tôi dậy."

Jem lăn qua bên và ngồi quỳ; Will bật dậy, đẩy Jem ra, và không nhìn Tessa lấy một cái, anh bắt đầu lao đi – không phải theo hướng ngôi nhà mà ngược lại, về phía tạo vật cơ khí trên triền đồi. Jem loạng choạng một lúc, há miệng chửi thề rồi vội vàng co giò đuổi theo.

"*Jem*!" Tessa hét. Nhưng anh đang mải đuổi theo Will, cách cô một quãng quá xa và hầu như chẳng nghe được tiếng cô nữa. Người máy đã biến đâu mất. Tessa nói một từ không hợp với một quý cô chút nào, rồi túm váy đuổi theo.

Chạy trên ngọn đồi ướt nhẹp của Yorkshine khi mặc bộ váy nặng trịch thật chẳng dễ dàng gì, và mấy bụi gai liên tục cào xước da cô theo bước cô chạy. Vì từng được mặc đồ tập nên Tessa có kiến giải mới về việc vì sao cánh nam giới có thể di chuyển một cách nhanh nhẹn, lẹ làng và bứt tốc tốt như vậy. Vải váy cô phải nặng cả tấn, gót giày cứ liên tục vấp phải đá, còn áo nịt ngực khiến cô hít thở không thông.

Tới đỉnh đồi, Tessa chỉ kịp thấy Jem, cách cô một quãng khá xa, lẩn vào trong một tràng rừng tối tăm. Cô bối rối nhìn quanh nhưng chẳng thấy đường hay xe ngựa của Starkweather. Tim đập thình thịch, cô vội đuổi theo.

Tràng rừng trải khá dài rộng dọc theo triền đồi. Giây phút Tessa chui vào giữa đám cây cối, ánh sáng liền biến mất – những cành to đan xen trên cao đã che khuất mặt trời. Cảm giác mình như Bạch Tuyết tháo chạy trong rừng, cô vô vọng nhìn quanh cố tìm manh mối xem hai chàng trai kia đã biến đi đâu mất – cành gãy lá nát gì đó chẳng hạn – và thoáng thấy ánh kim loại lóe lên từ khoảng hở giữa hai cái cây lao ra vồ lấy cô.

Cô hét, nhảy tránh sang bên và chẳng may giẫm phải váy. Cô ngã ngửa, ngã huỵch xuống nền rừng lầy lội sình bùn. Sinh vật đâm cánh tay dài trông như chân côn trùng về phía Tessa. Cô lăn sang bên và cánh tay kim loại xà vào khoảng đất ngay bên cạnh. Có một cành cây gãy nằm gần đó; cô nắm chặt lấy, giơ lên đúng lúc cánh tay kia của nó vung tới. Cô đưa cành cây chắn giữa, tập trung nhớ lại các bài tập đỡ và chặn đòn Gabriel đã dạy.

Nhưng cành cây cũng chỉ là cành cây. Cánh tay kim loại của người máy xẻ ngọt nó ra làm đôi, và tiếp đó, "bàn tay" với không biết bao nhiêu móng vuốt sắc lẹm nhắm thẳng tới cổ cô. Nhưng trước khi nó kịp chạm vào cô, Tessa đã cảm thấy được nhịp vỗ cánh nơi hõm cổ, Thiên sứ của cô. Cô nằm im re khi sinh vật kia rụt tay lại, những ngón tay của nó đang nhễu ra thứu chất lỏng đen sì. Một lát sau nó the thé rít lên và đổ sụp xuống, thứ chất lỏng đen them ô ô chảy ra từ vết chém ngang ngực nó.

Tessa ngồi dậy và chăm chăm nhìn.

Will đứng đó tay cầm kiếm, chuôi kiếm dính vệt đen. Mũ của anh đã bay đâu mất, mái tóc đen dày rối bời dính cả lá cây và lá cỏ. Jem đứng cạnh, với viên đá phù thủy tỏa ánh sáng rực rỡ qua kẽ tay. Trong lúc Tessa quan sát, Will lại chém, gần như chặt người máy thành hai nửa. Nó nằm rúm ró trên mặt đất bùn lầy. Bên trong cơ thể nó là một đống hỗ lốn xấu xí , kinh dị của đủ thứ ống và dây nhợ lằng nhằng trông như lòng phèo.

Jem ngước lên. Ánh mắt anh bắt gặp ánh mắt Tessa. Mắt anh mang màu bàng bạc như gương. Will, dù đã cứu Tessa, có vẻ chẳng hề để ý đến sự hiện diện của cô; anh co cẳng đá mạnh vào tạo vật kim loại kia. Âm thanh nghe thật inh tai.

"Nói xem nào," anh nghiến răng nói. "Mi làm gì ở đây? Sao mi đuổi theo bọn ta?"

Cái miệng là một đường như bị dao cạo xé liền mở ra. Giọng nó nghe ù ù và ken két như máy móc

bị trục trặc. "*Ta…gửi… lời… cảnh cáo …từ Ông Chủ.*"

"Cảnh cáo ai? Cái gia đình sống trong trang viên đó sao? Nói!" Will như định sắp đá sinh vật đó thèm phát nữa; Jem đặt tay lên vai anh.

"Nó không biết đau đâu, Will," anh khẽ nói. "Và nó nói có thông điệp. Để nó chuyển lời hết đi."

"*Lời cảnh báo… cho mi. Will Herondale… và cho toàn thể Nephilim…*" *Giọng đứt quãng của sinh vật rống lên, "Ông Chủ nói… bọn mi phải ngưng điều tra. Quá khứ… là quá khứ. Hãy để chuyện của Mortmain ngủ yên, hoặc gia đình mi sẽ phải hứng chịu hậu quả. Đừng nghĩ tới chuyện tiếp cận hay cảnh báo họ. Nếu mi dám, gia đình mi sẽ chết.*"

Jem đang nhìn Will; mặt mày Will vẫn xám ngoét như tro, nhưng má đỏ bừng vì thịnh nộ. "Sao Mortmain mang gia đình ta tới đây? Ông ta đe dọa họ? Ông ta đã làm gì?"

Sinh vật kêu ù ù và lạch xạch, rồi nhắc lại. "*Ta… gửi… lời …cảnh… cáo… từ…*"

Will gầm gừ như thú và chém xuống. Tessa nhớ tới Jessamine lúc ở công viên Hyde đã chém nát bấy con yêu kia bằng cây dù xinh xắn. Nhưng xác người máy này có dung từ nát bấy vẫn là nhẹ; Jem vội ôm ghì lấy Will và lôi ra mới dừng anh lại được.

"Will," Jem nói. "Will, đủ rồi." Anh ngước lên và hai người còn lại nhìn theo. Ở đằng xa, phía bên kia tràng cây, họ thấy những bóng hình đang di chuyển, những người máy khác giống con này. "Chúng ta phải đi," Jem nói. "Nếu chúng ta muốn lôi chúng tránh xa gia đình bồ, chúng ta phải đi."

Will lưỡng lự.

"Will, bồ biết mình không thể tiếp cận họ," Jem buồn bã nói. "Luật yêu cầu như vậy. Nếu chúng ta mang theo nguy hiểm tới cho họ, Clave cũng chẳng buồn động chân động tay giúp họ. Họ không còn là Thợ Săn Bóng Tối nữa, Will."

Will từ từ buông tay. Anh đứng đó, với một tay của Jem vẫn ôm ghì vai anh, nhìn đống phế liệu dưới chân. Chất lỏng đen sì nhỏ xuống từ thanh kiếm cầm hờ hững trong tay, và nhuộm đen thẫm cỏ bên đưới.

Tessa thở dài. Tới lúc này cô mới nhận ra mình đã nín thở nãy giờ. Hắn Will đã nghe thấy vì anh ngẩng đầu nhìn cô. Ánh mắt ấy mang theo một nỗi niềm khiến cô phải quay đi. Nỗi đau đớn quá trần trụi ấy không điều cô nên thấy.

Cuối cùng họ lẳng lặng chôn đống phế liệu dưới lớp đất mềm để che đậy dấu vết. Tessa cũng cố giúp nhưng không được nhiều nhặn vì cái váy khiến cô khó lòng xoay trở. Cuối cùng tay cô đen sì đất bẩn và bùn như tay Will và Jem.

Không ai nói năng gì; họ làm việc trong bầu không khí im phăng phắc quái dị. Xong việc, Will dẫn đường rời khỏi tràng cây, dưới ánh sáng đèn phủ thủy của Jem. Họ rời rừng ra gần đường cái, nơi người xà ích nhà Starkweather đang đợi. Gottshall vẫn đang gà gật trên ghế xà ích như thể họ rời xe chưa được bao lâu.

Nếu vẻ ngoài của họ - bẩn thỉu, bê tha, tóc bám đầy lá – khiến ông không khỏi ngạc nhiên, ông ta cũng không biểu lộ, và cũng chẳng thèm hỏi xem họ điều tra ra chuyện gì hữu ích không. Ông ta lầm bầm chào và đợi họ lên xe rồi tặc tặc lưỡi ra hiệu cho ngựa quay đầu và bắt đầu cuộc hành chình dài trở về York.

Rèm trong xe được kéo sang bên; bầu trời nặng nề với những đám mây đen, sầm sập nơi chân trời. "Trời sắp mưa," Jem nói và vuốt những ngọn tóc bạc ướt mồ hôi khỏi mắt.

Will không nói gì. Anh đang nhìn ra ngoài cửa sổ. Mắt anh có màu biển Bắc* vào ban đêm.

(*) Biển Bắc là một vùng biển nằm phía bắc Đại Tây Dương, giáp Na Uy và Đan Mạch ở phía đông; Scotland và anh ở phía tây; Đức, Hà Lan, Bỉ và Pháp ở phía nam.

"Cecily," Tessa dịu dàng hơn rất nhiều so với cách nói chuyện của cô và Will dạo này. Anh trông khổ sở quá – trông trống trải và hoang phế như những vùng truông họ đã đi qua "Em gái anh… rất giống anh."

Wil vẫn im lặng. Tessa, ngồi Jem trên băng ghế cứng, hơi rùng mình. Váy cô vốn đã ẩm hơi ẩm đất rừng và đám cây ướt, còn trong xe thì lạnh. Jem cúi xuống cầm lên một tấm chăn hơi sờn, và quàng qua hai người họ Tessa cảm nhận dược hơi ấm từ Jem như thể anh đang phát sốt, và cô phải cố gắng lắm mới không nhích tới gần hơn để được sưởi ấm.

"Anh lạnh không, Will?" Cô hỏi nhưng anh chỉ lắc đầu, mắt vẫn nhìn xa xăm về cảnh sắc đồng quê họ đi qua. Cô nhìn Jem cầu cứu.

Jem nói, rõ ràng và thẳng thắn. "Will," anh nói. "Tôi tưởng… tôi tưởng em gái bồ dã chết."

Will thôi nhìn ra cửa sổ và nhìn cả hai. Khi anh mỉm cười, nụ cười thật kinh khủng. "Tôi nói một người chị em của tôi đã chết."

Và anh chỉ nói có vậy. Suốt đoạn đường còn lại về thành phố York, cả ba đều không nói không rằng.

Sau một đêm ít ngủ, Tessa ngủ gật ngủ gà cả chục giấc trước khi tới được ga York. Trong màn sương mù, cô xuống xe và đi theo những người khác tới ga đón tàu đi Luân Đôn; họ tới trễ nên suýt không bắt kịp chuyến, và Jem phải giữ cửa cho cô và Will khi cả hai nhảy vội lên những bậc để vào toa. Sau này Tessa chỉ nhớ vẻ mặt Jem khi anh đầu không đội mũ mão, đứng réo gọi cả hai, và cô nhớ đã nhìn ra ngoài của sổ của đoàn tàu chuyển bánh, thấy Gottshall đứng ở sân ga nhìn theo với đôi mắt đen lo lắng, mũ kéo xuống thấp. Mọi điều khác đều mờ nhạt.

Lần này khi tàu xình xịch đi qua vùng đồng quê càng lúc càng tối bóng mây, họ không trò chuyện, mà chỉ im lặng. Tessa tì cằm lên lòng bàn tay, dựa đầu vào kính cửa. Những ngọn đồi xanh cùng những

thị trấn và các ngôi làng nhỏ lướt ngang qua cửa sổ, mỗi địa phương đều có một ga xép, tên bằng chữ vàng nổi bật trên nền đỏ. Những ngọn tháp nhà thờ nhô lên nơi đằng xa; những thành phố xuất hiện rồi biến mất, và Tessa ý thức được Jem đang thì thầm với Will, bằng tiếng Latinh, hình như là – "*Me specta, me specta**," nhưng Will không đáp. Sau đó cô thấy Jem rời toa, và cô nhìn Will qua khoảng không gian tù mù giữa họ. Mặt trời bắt đầu lặn, và nó tô thêm sắc hồng ửng lên da anh, che đi nét thất thần trong đôi mắt kia.

(*) *Nhìn tôi, nhìn tôi đi*

"Will," cô ngái ngủ khẽ gọi. "Tối qua…" *Anh đối xử tốt với em*, cô định nói. *Cám ơn anh.*

Cái lườm của anh như đâm xuyên qua cô. "Không có tối qua nào hết," anh nghiến răng nghiến lợi nói.

Nghe tới đó, cô ngồi thẳng, gần như tỉnh hẳn. "Ồ, thật sao? Vậy là chiều nhảy cóc sang sáng luôn được hả? Lạ là không ai để ý. Em nên nghĩ đó là một điều màu nhiệm, một ngày không có đêm…"

"Đừng khiêu khích anh, Tessa." Tay Will nắm chặt lấy đầu gối, móng tay cáu bẩn bấu chặt lấy vải quần.

"Em gái anh còn sống." cô nói, biết thừa mình đang khiêu khích anh. "Anh không vui sao?"

Anh tái mặt. "*Tessa*…" anh mở miệng và nhoài đến như định làm gì đó cô không rõ – đấm tan cửa sổ, lay vai cô, hoặc ôm cô như thể không bao giờ buông ra. Không phải ở bên anh luôn khiến cô bối rối sao? Rồi cửa toa mở và Jem bước vào, cầm theo một cái khăn ướt.

Anh nhìn từ Will sang Tessa rồi nhướng đôi lông mày bạc. "Kỳ diệu chưa," anh nói. "Em cạy được miệng cậu ấy kìa."

"Chỉ để mắng em thôi," Tessa nói. "Chẳng phải kỳ diệu bình diệu gì đâu."

Will lại nhìn ra cửa sổ, mặc kệ hai người còn lại trò chuyện.

"Thế là tốt lắm rồi," Jem nói và ngồi xuống bên cô. "Đây. Đưa tay cho anh."

Ngạc nhiên, Tessa chìa tay ra cho Jem – và giật nảy mình. Tay cô cáu bẩn, móng sứt mẻ và cáu bẩn vì cô cào đất Yorkshire. Trên mấu tay cô còn có vết xước chảy máu, dù cô không hề hay biết gì.

Đây không phải bàn tay của một quý cô. Cô nghĩ tới bộ móng hồng hào và sạch sẽ của Jessamine. "Jessie hẳn sẽ hoảng lắm," cô làu bàu. "Cô ấy sẽ bảo em có bàn tay người giúp việc."

"Và vì Chúa, nghề đó có gì không cao quý chứ?" Jem nói trong lúc nhẹ nhàng lau đất khỏi những vết xước. "Anh thấy em đuổi theo bọn anh và người máy đó. Nếu Jessamine không biết người ngợm dính máu và đất là vinh quang, con bé sẽ chẳng bao giờ biết được."

Khăn ẩm khiến tay cô dễ chịu. Cô ngước nhìn Jem đang chuyên chú với công việc của mình, lông mi bàng bạc rủ xuống. "Cám ơn anh," cô nói. "Em chẳng giúp được gì, và có lẽ còn cản chân các anh, nhưng em vẫn muốn cám ơn anh."

Anh mỉm cười đúng lúc mặt trời ló rạng sau những đám mây. "Không phải bọn anh huấn luyện em vì lẽ đó sao?"

Cô hạ giọng. "Anh nghĩ tiếp theo đây sẽ có chuyện gì? Vì sao gia đình Will lại sống ở nhà cũ của Mortmain?"

Jem liếc nhìn Will vẫn đau đáu nhìn ra ngoài cửa sổ. Họ đã vào địa phận Luân Đôn, và những tòa nhà xám xịt bắt đầu mọc lên hai bên đường ray. Ánh mắt Jem và Will mệt mỏi, chất chứa yêu thương, ánh mắt mà người trong một nhà sẽ dành cho nhau, và Tessa nhận ra rằng dù cô có lần tưởng tượng họ là anh em, nhưng cô luôn nghĩ Will là anh, là người đứng ra chăm lo bao bọc cho người em Jem; có điều thực tế lại phức tạp hơn tưởng tượng nhiều. "Anh chịu," anh nói, "nhưng anh nghĩ Mortmain đang chơi một trò dài hơi. Không hiểu sao ông ta biết rõ cuộc điều tra của chúng ta sẽ dẫn tới đâu và ông ta sắp xếp chuyện này – cuộc gặp gỡ - khiến chúng ta bối rối quay cuồng. Ông ta muốn nhắc chúng ta nhớ ai là người nắm quyền."

Tessa rùng mình. "Em không biết ông ta muốn gì từ em, Jem ạ," cô khẽ nói. " Khi ông ta nói rằng ông ta tạo ra em, em có cảm giác ông ta ám chỉ rằng nếu muốn, ông ta có thể xóa sổ em dễ như trở bàn tay."

Cánh tay ấm áp của Jem chạm vào cô. "Không ai có thể xóa sổ em hết," anh vẫn nói dịu dàng như cũ. "Và Mortmain đánh giá thấp em. Anh thấy em dùng cành cây để chống cự người máy kia thế nào…"

"Nhưng không đủ. Nếu không nhờ thiên sứ của em…" Tessa chạm vào mặt dây chuyền. "Người máy chạm vào nó và rụt lại. Đó là bí ẩn em không hiểu nổi. Trước đây nó từng bảo vệ em, và lần này cũng vậy, nhưng những lúc khác nó lại ngủ yên. Nó cũng bí ẩn hệt như quyền năng của em."

"Và may mắn là, em không cần phải Biến Hình thành Starkweather, Ông ta khá vui vẻ đưa chúng ta hồ sơ về vợ chồng Shade."

"Tạ ơn thánh thần," Tessa nói. "Em không ngờ đâu nhé. Ông ta có vẻ là người cay độc, khó chịu. Nhưng nếu cần…" Cô rút một thứ khỏi túi và giơ lên. Nó lấp lánh trong toa tàu tù mù. "Một chiếc cúc áo," cô tự hào. "Nó rơi khỏi tay áo ông ta sáng nay, thế là em nhặt luôn."

Jem mỉm cười. "Rất thông minh, Tessa. Tụi anh rất vui khi có em theo cùng."

Anh ngừng lại và ho hăng, Tessa hoảng hốt nhìn anh và kể cả Will cũng hồi tỉnh khỏi trạng thái im như thóc, nheo mắt quan sát Jem. Jem lại ho, tay áp lên miệng, nhưng khi anh bỏ ra, trên đó không có máu. Tessa thấy vai Will buông lỏng.

"Chỉ là trong cổ họng anh có đất thôi," Jem trấn an. Anh trông không ốm mà chỉ mệt, nhưng có điều vẻ kiệt sức lại làm nét đẹp mong manh của anh thêm đẹp. Vẻ đẹp của anh không rực rỡ như Will hừng hực sức sống, mà tự nó chứa đựng một sự hoàn hảo không thể diễn tả bằng lời, như vẻ đẹp của tuyết rơi giữa nền trời xám bạc.

"À nhẫn của anh!" Cô đột ngột kêu lên khi nhớ ra vẫn đeo nó. Cô nhét chiếc cúc vào túi, rồi tháo chiếc nhẫn CarStairs trên tay. "Lúc trước em đã định trả anh rồi," cô nói và đặt nó vào lòng bàn tay anh. "Em quên mất..."

Anh nắm tay cô. Dù cô nghĩ anh như tuyết rơi dưới bầu trời xám, tay anh lại rất ấm áp. "Không sao," anh khẽ nói. "Anh thích thấy em đeo nó."

Má Tessa đỏ bừng. Trước khi cô kịp trả lời, tiếng tàu hú vang lên. Có vài tiếng la rằng họ đã vào ga Kings Cross. Tàu chạy chậm dần khi sân ga xuất hiện trước tầm mắt họ. Những âm thanh náo động trong nhà ga vang lên nhức tai nhức óc, cùng với tiếng phanh tàu. Jem nói gì đó, nhưng bị sự ồn ào át mất; hình như anh vừa dặn dò gì, nhưng Will đã đứng dậy mở chốt cửa toa. Anh mở cửa và nhảy xuống sân. Tessa nghĩ nếu không phải Thợ Săn Bóng Tối, hẳn anh đã ngã một cú đau điếng, nhưng vì là Nephilim, anh tiếp đất nhẹ nhàng và bắt đầu chạy lách qua đám cửu vạn, hành khách cùng đám khách du lịch từ miền bắc tới nhân dịp cuối tuần với đủ thứ hòm xiểng lỉnh kỉnh và dắt theo đám chó săn, mấy cậu bé bán báo, lũ móc túi, người bán hàng rong và đủ loại người khác di chuyển trong nhà ga rộng lớn.

Jem đứng lên, tay đưa ra cửa – nhưng anh quay lại nhìn Tessa, và cô thấy vẻ khó xử trên gương mặt Jem, vẻ mặt cho biết anh nhận ra nếu đuổi theo Will, cô sẽ không theo kịp được. Nhìn cô thêm một lúc lâu nữa, anh chốt cửa lại và ngồi xuống đối diện cô khi tàu dừng lại.

"Nhưng Will..." cô mở lời.

"Cậu ấy sẽ ổn," Jem thuyết phục. "Em biết cậu ấy thế nào rồi mà. Có nhiều lúc cậu ấy muốn ở một mình. Và anh không nghĩ cậu ấy muốn kể lại chuyện hôm nay cho Charlotte và những người khác." Thấy cô vẫn chăm chăm nhìn mình, Jem dịu dàng nhắc lại, "Will có thể tự chăm sóc mình mà, Tessa."

Cô nghĩ tới vẻ ảm đạm trong mắt Will lúc nói chuyện với cô, trống trải hơn những vùng truông của Yorkshire họ bỏ lại phía sau. Cô ước Jem nói đúng.

CHƯƠNG 7: LỜI NGUYỀN

Lời nguyền của đứa trẻ mồ côi
Lôi tuột kẻ cao cao tại thượng
Vậy mà nó chẳng thấm vào đâu
So với lời nguyền của kẻ sắp chết
Bảy ngày đêm, tôi chịu lời nguyền ấy
Ấy nhưng tôi nào đâu chết được
- Samuel Taylor Coleridge, *The Rime of the Ancient Mariner*

Magnus nghe thấy tiếng cửa chính mở rồi tiếp đó là những tiếng nói oang oang, và ngay lập tức nghĩ Will đến. Anh bỗng thấy vui. Gấp mép cuốn sách đang đọc – *Cuộc đối thoại của thần linh* của Lucian (Camille hẳn sẽ nổi sùng nếu biết anh làm thế này), Magnus bỗng nghĩ ngóc Thợ Săn Bóng Tối ấy dạo này rất giống một người bà con khó ưa của mình, một người anh biết rõ thói trái khoáy của người ta nhưng không cải biến nổi. Một người mà anh có thể nhận ra tiếng giày của người đó từ ngoài hành lang. Một người sẵn lòng đôi co với tay gác cửa được lệnh không cho ai biết anh đang ở nhà.

Cửa phòng khách mở, và Will đứng ở ngưỡng cửa, nửa hả hê nửa khổ sở - quả là một sự kết hợp lạ lùng. "Tôi biết anh ở đây mà," anh tuyên bố khi thấy Magnus ngồi rung đùi trên sofa. "Này, anh bảo cái... cái con dơi cụ này ngừng bay là là trên vai tôi được chưa?" Anh chỉ Archer, người kí sinh của Camille và người gác cửa tạm thời của Magnus, lúc này quả thật đang đòng đưa bên cạnh Will. Mặt hắn tỏ vẻ không đồng tình, nhưng đằng nào thì mặt hắn trước sau gì cũng chỉ có độc cái biểu cảm ấy. "Bảo hắn rằng anh muốn gặp tôi đi."

Magnus đặt cuốn sách xuống cái bàn bên cạnh. "Nhưng có lẽ tôi không muốn gặp cậu," anh vặc lại. "Tôi đã bảo Archer không cho ai vào, chứ không phải không cho ai vào trừ cậu."

"Cậu ta đe dọa tôi," Archer nói bằng cái giọng the thé không được giống người lắm. "Tôi sẽ mách cô chủ."

"Xin mời," Will miếng thì nói nhưng đôi mắt xanh thẳm ngập lo âu vẫn chăm chú nhìn Magnus. "Đi mà. Tôi *phải* nói chuyện với anh."

Thằng phải gió, Magnus nghĩ. Sau một ngày kiệt sức để xóa phép chặn kí ức của một thành viên nhà Penhallow, anh thật chỉ muốn nghỉ ngơi. Anh đã ngừng lắng nghe tiếng bước chân Camille ngoài hành lang, hoặc đợi nàng gửi thư tới, nhưng anh vẫn thích căn phòng này nhất – căn phòng duy nhất có dấu ấn cá nhân của anh dường như vấn vương nơi giấy dán tường hình hoa hồng gai, mùi nước hoa nhàn nhạt tỏa ra từ rèm cửa. Anh đang tưởng mình sẽ được dành một tối ở đây bên một cốc rượu, một cuốn sách, và thật sự được ở một mình.

Thế mà giờ Will Herondale xuất hiện, mang vẻ mặt đau đớn và tuyệt vọng, cầu xin Magnus giúp đỡ. Chắc anh phải sửa cái tật hay mềm lòng giúp đỡ những kẻ đang trong cơn cùng đường tuyệt vọng đáng nguyền rủa này đi thôi, Magnus nghĩ. Cái đó, cùng điểm yếu dễ mủi lòng trước những đôi mắt xanh lam.

"Thôi được," anh nói kèm theo một tiếng thở dài như thể sắp phải nhảy vào hố lửa. "Cậu có thể ở lại và nói chuyện với tôi. Nhưng tôi báo trước này, tôi không định gọi quỷ đâu. Không phải trước bữa khuya. Trừ khi cậu có bằng chứng chắc chắn..."

"Không." Will sung sướng bước vào phòng, đóng sầm cửa vào mặt Archer. Anh xoay khóa cửa, rồi đi thẳng tới bên lò sưởi. Trời bên ngoài *quả* là buốt giá. Nhìn khoảng hở của rèm cửa sổ, Magnus thấy trời chiều chạng vạng đang dần tối, đám lá cây xào xạc bay trên vỉa hè trong một cơn gió có vẻ mạnh. Will thảo găng, đặt lên bệ lò sưởi, và hơ tay trước đống lửa. "Tôi không định nhờ anh gọi quỷ..."

"Thế à." Magnus gác chân lên cái bàn nhỏ bằng gỗ hồng sắc kê trước sofa, một hành động hẳn sẽ chọc tức Camille nếu nàng ở đây. "Chắc là tin tốt đây..."

"Tôi muốn anh dịch chuyển tôi. Tới Xứ Quỷ."

Magnus sặc. "Cậu muốn tôi làm gì?"

Will ngồi ngược sáng với ngọn lửa đang lách tách cháy, "Tôi muốn anh tạo một Cổng Dịch Chuyển tới Xứ Quỷ cho tôi qua. Anh có thể đúng không?"

"Đó là ma thuật," Magnus nói. "Đúng là nó không phải thuật gọi hồn, nhưng cũng trái…"

"Sẽ chẳng ai biết đâu."

"Thật hả?" Giọng Magnus chua lè. "Tin tức có chân đấy cậu ạ. Và nếu Clave biết tôi dịch chuyển một Nephilin, một thành viên giàu triển vọng nhất của họ, đi để cho lũ quỷ của một không gian khác xé xác…"

"Clave không coi tôi là thành viên giàu triển vọng." Giọng Will lạnh tanh. "Tôi không là gì và cũng sẽ chẳng là gì, nếu anh không chịu giúp tôi."

"Tôi bắt đầu băn khoăn có phải cậu được cử tới để trêu ngươi tôi không, Will Herondale ạ"

Will cười cụt lủn. "Chúa cử tôi đến chăng?"

"Clave. Những kẻ tự coi mình là Chúa. Có lẽ họ muốn thử xem tôi có săn lòng phạm Luật không ấy mà."

Will quay phắt lại nhìn anh. 'Tôi đang nói rất thật," anh nói. "Tôi không trêu đùa anh. Tôi không thể mãi chơi trò gọi đủ loại quỷ trời ơi đất hỡi lên, không tìm ra được đúng con, tiếp tục hy vọng rồi lại thất vọng. Ngày mỗi ngày càng thêm u ám, và tôi sẽ mất cô ấy vĩnh viễn nếu anh…"

"Mất cô ấy?" Đầu ó Magnus tóm ngay từ đó; anh ngồi thẳng, nheo mắt. "Chuyện này là vì Tessa. Tôi biết ngay mà."

Will đỏ mặt, nhờ thế mà gương mặt bớt xanh xao. "Không chỉ vì cô ấy"

"Nhưng cậu yêu cô ấy."

Will chăm chú nhìn anh. "Tất nhiên rồi," cuối cùng Will nói. "Tôi cứ tưởng tôi sẽ không bao giờ yêu ai, nhưng tôi đã yêu cô ấy."

"Chẳng nhẽ cậu mắc lời nguyền không còn biết yêu? Vì đó là lời nguyền vớ vẩn nhất tôi từng nghe. Jem là *parabatai* của cậu. Tôi đã thấy lúc cậu ở bên cậu ta. Cậu quý cậu ấy, đúng không?"

"Jem là tội lỗi lớn của tôi," Will bảo. "Đừng nói với tôi về Jem."

"Đừng nói với cậu về Jem, đừng nói với cậu về Tessa. Cậu muốn tôi mở Cổng Dịch Chuyển đưa cậu tới Xứ Quỷ, vậy mà cậu không chịu tiết lộ lý do sao? Tôi không làm đâu, Will." Magnus khoanh tay trước ngực.

Will đặt tay lên bệ lò sưởi. Anh ngồi rất yên, ngọn lửa tỏa chiếu đường nét cọn người anh – một thân hình đẹp, đôi bàn tay thon dài. "Hôm nay tôi thấy người nhà mình," anh nói rồi vội sửa lại. "Em gái tôi, Tôi thấy em gái tôi. Cecily. Tôi biết họ còn sống, nhưng tôi chưa từng nghĩ sẽ còn được thấy họ. Họ không được ở gần tôi."

"Vì sao?" Magnus nói sao cho dịu dàng; anh cảm giác mình sắp đạt được một cái gì đó, sắp khám phá ra một bí mật gì đó của chàng trai kì lạ này, luôn làm người khác phát điên nhưng lại tổn thương sâu sắc. "Họ đã làm gì mà phải chịu điều kinh khủng ấy?"

"*Họ* đã làm gì sao?" Will lên giọng. "Họ đã làm gì sao? Chẳng làm gì cả. Đó là tôi. Tôi là độc dược. Tôi sẽ đầu độc họ. Đầu độc mọi người yêu quý tôi "

"Will…"

"Tôi đã nói dối anh," Will nói và đột nhiên thôi nhìn ngọn lửa.

"Ngạc nhiên đây," Magnus lầm bầm, nhưng Will đã chìm vào dòng kí ức, có lẽ đang nhớ lại những kí ức đẹp nhất. Will bắt đầu đi đi lại lại, thế là đôi giày dính đầy bùn sình đạp lên tấm thảm Ba tư đẹp đẽ của Camille.

"Tôi chưa từng kể cho anh nghe những chuyện này. Hôm ấy, tôi ở trong thư viện nhà bố mẹ mình tại Wales. Ngày ấy trời mưa, còn tôi vì buồn chán nên lục lọi đống đồ cũ của bố. Ông ấy giữ lại một vài kỉ vật từ hồi còn là Thợ Săn Bóng Tối, những thứ ông ấy không muốn vứt bỏ, có lẽ vì nó chứa nhiều kỉ niệm. Một thanh Stele cũ, có điều hồi đó tôi không biết nó là gì, cùng một cái hộp nhỏ khảm trong ngăn kéo giả tại bàn làm việc. Tôi đoán ông ấy nghĩ vậy sẽ né được mấy trò lục lọi của chị em chúng tôi, nhưng không gì là đủ để ngăn lũ trẻ tò mò tọc mạch. Tất nhiên điều đầu tiên tôi làm sau khi tìm thấy cái hộp là mở ra. Một đám sương ùa ra, ngay lập tức thành hình một con quỷ còn sống. Ngay giây phút nhìn thấy sinh vật đó, tôi bắt đầu gào thét. Tôi mới mười hai mà. Tôi chưa từng thấy gì tương tự thế. To lớn khủng khiếp, nguy hiểm chết người, răng lỉa chỉa còn đuôi toàn gai – còn tôi chẳng có gì. Không vũ khí. Khi nó gầm lên, tôi ngã ra thảm. Thứ đó lượn lờ trên tôi và rít lên. Rồi chị tôi* xông vào."

(*) *Trong tiếng Anh, sister có thể chỉ chị hoặc em gái. Chính vì cách nói này dẫn đến sự hiểu nhầm của cả Jem lẫn Magnus.*

"Cecily à?"

"Ella. Chị ấy cầm một thứ sáng lóa trong tay. Tôi của bây giờ biết đó là gì – dao thiên thần. Hồi đó

thì tôi chịu. Tôi hét bảo chị chạy đi, nhưng chị một mực chắn giữa sinh vật đó và tôi. Chị ấy không mảy may khiếp sợ. Chị chưa từng biết sợ. Chị không hề sợ khi trèo lên cái cây cao nhất, cưỡi lên con ngựa bất kham nhất – và lúc ở trong thư viện đó, chị cũng không hề sợ. Chị bảo thứ đó cút đi. Nó bay vè vè ở đó như một con côn trùng to tướng, xấu xí. Chị bảo, 'Ta trục xuất ngươi'. Và nó bật cười."

Chắc nó phải cười rồi. Trong lòng Magnus dâng lên một cảm giác kì lạ vừa thương tiếc vừa thích cô gái đó, một cô gái lớn lên trong thế giới không biết gì về yêu ma quỷ quái, cách triệu hồi và trục xuất chúng, nhưng vẫn một mực đứng nguyên đó.

"Nó cười và quật đuôi, đánh ngã chị. Sau đó, nó nhìn tôi chằm chằm. Mắt nó đỏ sọc không chút lòng trắng nào. Nó nói, ' Ta muốn tiêu diệt cha mi, nhưng vì ông ta không có ở đây, ta giết mi cũng được.' Tôi sợ quá cứ trợn mắt trân trối nhìn. Ella bò trên thảm, với lấy con dao thiên thần vừa đánh rơi. 'Ta nguyền rủa mi,' nó nói. 'Tất cả những người mi yêu thương sẽ chết. Tình yêu của họ sẽ là thứ giết chết họ. Cái chết có thể tới ngay tức khắc, hoặc sau nhiều năm trời, nhưng bất kì ai yêu thương mi đều sẽ chết, trừ khi mi tránh xa họ mãi mãi. Và ta sẽ bắt đầu với *nó*." Con quỷ gầm ghè với Ella rồi biến mất."

Magnus không nén nổi tò mò. "Và cô bé chết ngay tắp lự?"

"Không." Will vẫn đi đi lại lại. Anh cởi áo khoác, vắt lên ghế. Mái tóc xoăn dài bắt đầu xoăn lại do hơi nóng bốc ra từ người anh cùng với hơi nóng bốc ra từ ngọn lửa; tóc bết vào cổ anh. "Chị ấy không sao hết. Chị ôm tôi vào lòng. Chị dỗ dành tôi. Chị bảo mấy lời của con quỷ chẳng có nghĩa lí gì hết. Chị thừa nhận đã đọc một vài cuốn sách cấm trong thư viện, và chính vì thế chị biết dao thiên thần là gì và phải dùng thế nào, còn cái thứ tôi vừa mở ra là Pyxis, dù chị ấy không nghĩ nổi lí do bố giữ thứ đó. Chị bắt tôi hứa không được chạm vào đồ của bố khi không có chị ở bên, rồi chị đưa tôi về giường, ngồi đọc truyện cho tôi ngủ. Tôi sợ tới mệt lả đi. Hình như là vậy. Tôi nhớ có nghe mẹ thì thào bảo mẹ rằng hai chị em đã ra ngoài chơi, rồi tôi bị nhiễm lạnh, nhưng chỉ cảm vặt thôi. Đến lúc đó tôi bắt đầu thấy vui vì sự kiện vừa rồi, còn con quỷ dường như chỉ còn là một kí ức hay ho. Tôi nhớ lúc ấy tôi định bụng sẽ kể cho Cecily nghe – tất nhiên không thừa nhận rằng Ella đã kéo tôi trong lúc tôi gào thét như một đứa trẻ. "*Hồi đó* cậu là một đứa trẻ, "Magnus nhận xét.

"Tôi cũng khá lớn rồi mà," Will nói. "Lớn đủ biết sáng ra mẹ buồn bã đánh thức tôi dậy có nghĩa ra sao. Mẹ đã vào phòng Ella và thấy Ella chết trên giường. Họ cố đuổi tôi ra ngoài cho bằng được, nhưng tôi đã thấy điều cần thấy. Chị bị phù thũng, da xanh đen như có gì bị thối từ bên trong. Chị trông không còn giống chị tôi nữa. Chị ấy không còn giống người nữa.

"Tôi biết chuyện gì đã tới, còn họ thì không. '*Tất cả những người mi yêu thương sẽ chết. Và ta sẽ bắt đầu với nó*.' Chị chết do lời nguyền lên tôi. Lúc đó tôi mới biết mình phải rời xa họ - rời xa gia đình mình – trước khi tôi mang tai họa tương tự đến với họ. Đêm đó tôi rời nhà, lên đường tới Luân Đôn."

Magnus mở miệng, rồi ngậm lại. Lần này anh không biết phải nói sao.

"Giờ anh biết tất cả rồi đấy," Will nói. "Lời nguyền của tôi không phải chuyện vớ vẩn. Tôi đã thấy nó có tác dụng. Và từ ngày đó tôi cố làm sao để chuyện với Ella sẽ không xảy tới với bất kỳ ai trong đời tôi. Anh tưởng tượng nổi không? Nổi không?" Anh vuốt mái tóc đen, để những lọn tóc đen rối xòa xuống mắt. "Không bao giờ được để ai thân thiết với mình. Phải khiến những người yêu quý mình ghét mình. Tôi đẩy gia đình mình xa mình, và mong họ sẽ quên tôi. Mỗi ngày tôi đều phải cay độc với những người tôi chọn sống cùng, để họ không có mấy cảm tình với tôi."

"Tessa…" Đầu óc Magnus đột nhiên ngập tràn hình ảnh cô bé có đôi mắt xám nghiêm nghị đã nhìn Wil như thể anh chàng là vầng mặt trời mới mọc nơi chân trời. "Cậu nghĩ cô ấy không yêu cậu?"

"Ừ. Với cô ấy, tôi là một thằng khốn nạn." Giọng Will rầu rầu, buồn thảm và tự hận. "Tôi nghĩ lúc cô ấy suýt – lúc tôi tưởng cô ấy sẽ chết, và tôi đã cho cô ấy thấy – tôi đã để cô ấy hiểu cảm xúc của tôi. Tôi nghĩ sau đó cô ấy muốn đáp lại tôi. Nhưng tôi đã nhẫn tâm phá nát thứ tình cảm đó. Chắc giờ cô ấy ghét tôi lắm."

"Còn Jem," Magnus hỏi mà trong lòng lại sợ được nghe đáp án, sợ biết nó.

"Jem đằng nào cũng chết," Will nghẹn ngào nói. "Tôi chỉ cho phép mình được thân thiết với riêng mình cậu ấy. Tôi tự nhủ nếu cậu ấy chết, đó không phải lỗi của tôi. Đằng nào cậu ấy cũng chết, và chết đau đớn. Cái chết của Ella ít ra cũng chóng vánh. Có lẽ nhờ tôi cậu ấy sẽ được một cái chết yên bình." Cậu ngước lên, đôi mắt chất chứa đau đớn nhìn thẳng đôi mắt ngập tràn sự trách móc của Magnus. "Không ai có thể sống mà chẳng có lấy một người thân," anh thì thầm. "Jem là tất cả của tôi."

"Đáng ra cậu nên nói cho cậu ấy biết," Magnus nói. "Cậu ấy phải được biết nguy hiểm đó khi chấp

nhận làm parabatai của cậu."

"Tôi không thể chất thêm gánh nặng đó lên cậu ấy! Nếu tôi bắt cậu ấy sẽ giữ bí mật, cậu ấy sẽ rất đau lòng – và những tổn thương tôi gây ra cho người khác sẽ khiến cậu ấy đau lòng thêm. Còn nếu tôi nói với Charlotte, Henry và những người khác rằng lối cư xử của tôi là giả hiệu – rằng mọi điều cay độc tôi nói với họ đều là dối trá, rằng tôi đi lang thang trong đêm chỉ để lừa họ tưởng rằng tôi uống rượu và ăn chơi trụy lạc dù thực tế tôi không hề ham muốn những thứ đó, vậy tôi sẽ không thể khiến họ phải tránh xa mình."

"Thế nhưng cậu không nói với ai về lời nguyền? Không ai trừ tôi, từ hồi cậu mười hai tuổi?"

"Tôi không thể," Will nói. "Sao tôi có thể chắc rằng họ sẽ không gắn bó với tôi khi đã biết sự thật? Mottj cậu chuyện như thế có thể gợi sự thương hại, thương hại có thể khiến người ta gắn kết với nhau, và rồi…"

Magnus nhướng mày. "Cậu không quan tâm tới tôi?"

"Rằng anh có thể *yêu* tôi không ấy hả?" Will có vẻ hoảng thật. "Không, chẳng phải anh Nephilim sao? Và hơn nữa, có vẻ pháp sư các anh có cách để ngăn những tình cảm không mong muốn. Còn những người như Charlotte, như Henry, nếu họ biết con người tôi trưng ra cho họ thấy đều là đồ giả, nếu họ hiểu rõ lòng tôi… họ sẽ quan tâm tới tôi."

"Và rồi họ sẽ chết," Magnus nói.

Charlotte từ từ ngẩng mặt khỏi hai bàn tay. "Và hai đứa hoàn toàn không biết cậu ấy đi đâu?" Chị hỏi lần thứ ba. "Will cứ thế… biến mất sao?"

"Charlotte." Giọng Jem tỏ ý an ủi. Họ đang ở trong phòng khách được dán giấy dán tường hình hoa và dây leo, Sophie đứng bên lò sưởi, lúi húi cời lò khiến than cháy đượm thêm. Henry ngồi bên bàn, đang mải nghịch một bộ nhạc cụ đồng; Jessamine đang ngồi trên trường kỷ, còn Charlotte ở chiếc ghế bành cạnh lò sưởi. Tessa và Jem nghiêm túc ngồi cạnh nhau trên sofa, và Tessa thấy mình giống một vọ khách tới kì lạ. Cô đã ăn no món bánh kẹp Bridget đưa tới dùng cùng trà, và cảm nhận được hơi ấm của nó dần lan trong bụng. "Chuyện này cũng không bất thường lắm. Chúng ta có bao giờ biết đêm đến là Will ở đâu đâu."

"Nhưng lần này khác. Cậu ấy thấy gia đình mình, hoặc chí ít cũng thấy em gái mình. Ôi, tội nghiệp Will." Giọng Charlotte rung lên nỗi lo âu. "Chị đã tưởng có lẽ cuối cùng cậu ấy cùng bắt đầu quên được họ…"

"Không ai quên được gia đình mình," Jessamine gắt lên. Cô nàng ngồi trên trường kỷ với một giá vẽ tranh màu nước dựng trước mặt; dạo gần đây cô nàng quyết định sẽ chăm chỉ học nữ công gia chánh, bắt đầu vẽ vời, cắt giấy, ép hoa và chơi đàn spinet trong phòng nhạc, dù Will đã bảo tiếng hát của Jessie khiến anh liên tưởng tới con Church luúc nó lên cơn buồn dở hơi.

"Ồ, tất nhiên là không rồi," Charlotte vội nói, "nhưng có lẽ Will sẽ không thường xuyên chìm trong dòng hồi ức, để nó trở thành gánh nặng đè lên tâm hồn mình."

"Chị nói như thể chúng ta biết làm gì với một Will không cắm cảu suốt ngày ấy," Jessamine nói. "Mà chính vì anh ấy không thèm quan tâm tới gia đình mình nên mới bỏ tới đây đó thôi."

Tessa hít một hơi. "Sao bồ nói vậy? Bồ không biết vì sao anh ấy rời nhà cơ mà. Bồ không thấy nét mặt anh ấy ở trang viên Ravenscar…"

"Trang viên Ravenscar." Charlotte chăm chú nhìn lò sưởi. "Trong tất cả những nơi chị nghĩ họ sẽ tới…"

"Gớm," Jessamine nói và bực bội nhìn Tessa. "Ít ra gia đình anh ấy còn sống. Hơn nữa, mình dám cá anh ấy chẳng buồn đâu; mình cá là anh ấy giả bộ thôi. Will đóng kịch thành thần rồi."

Tessa liếc sang Jem mong anh đỡ lời hộ mình , nhưng anh đang nhìn Charlotte, và ánh mắt anh lạnh như đồng bạc. "Chị nói trong tất cả những nơi chị nghĩ họ sẽ tới là sao? Chị biết gia đình Will đã chuyển nhà à?"

Charlotte giật mình, rồi thở dài. "Jem…"

"Điều này quan trọng đấy, Charlotte."

Charlotte liếc nhìn cái hộp thiếc đựng loại kẹo chanh chị thích. "Sau khi bố mẹ Will tới đây tìm Will, khi cậu ấy mười hai, và bị cậu ấy đuổi đi… chị đã xin Will ra nói chuyện với họ, chỉ một lúc cũng được, nhưng cậu ấy không chịu. Chị cố nói cho Will hiểu rằng nếu họ đi, có thể cậu ấy không bao giờ gặp lại họ nữa, còn chị lại không thể cho cậu ấy biết tin của họ. Will đã nắm tay chị và nói, 'Xin chị hãy hứa với em rằng chị sẽ báo cho em biết nếu họ qua đời, Charlotte. Hứa với em đi." Chị nhìn

xuống, và bàn tay nắm vải váy. “Đó quả là một yêu cầu kì lạ từ một cậu nhóc. Chị… chị phải đồng ý.”

“Vậy nên chị thăm dò chuyện nhà Will?” Jem hỏi.

“Chị thuê Ragnor Fell lo vụ đó,” Charlotte nói. “Trong ba năm đầu tiên. Năm thứ tư anh ấy trở lại và nói rằng nhà Herondale đã chuyển đi. Edmund Herondale – bố Will – vì cờ bạc mà bị siết nhà. Ragnor chỉ có thể lượm lặt được có vậy. Nhà Herondale phải cuốn gói ra đi. Fell không tìm được tung tích của họ.”

“Chị đã bao giờ kể cho Will nghe chưa?” Tessa nói.

“Chưa.” Charlotte lắc đầu. “ Cậu ấy bắt chị hứa sẽ báo nếu họ qua đời, chỉ có vậy. Sao phải khiến cậu ấy thêm đau lòng vì chuyện họ đã mất nhà? Cậu ấy chưa từng nhắc tới họ. Chị đã hy vọng cậu ấy có lẽ sẽ quên được…”

“Cậu ấy chưa từng quên.” Có một áp lực lớn trong lời Jem khiến những ngón tay bồn chồn của Charlotte ngừng lại.

“Đáng ra chị không nên hứa,” Charlotte nói. “Điều đó là vi phạm Luật…”

“Khi Will thực sự muốn gì,” Jem bình thản nói, “khi cậu ấy cảm thấy gì, cậu ấy có thể khiến tim người khác tan nát.”

Mọi người đều im lặng. Môi Charlotte mím chặt, mắt sáng một cách đáng ngờ. “Cậu ấy có nói mình định đi đâu khi rời ga Kings Cross không?”

“Không.” Tessa nói. “Bọn em vừa tới nơi là Will liền cứ thế biến mất trong một cơn gió*… xin lỗi, ý em là đứng lên và chạy mất,” cô sửa lại khi thấy mọi người tỏ vẻ bối rối vì cô dùng từ lóng của dân Mỹ.

(*) *Nguyên văn:* ***and he jusst up and dusted.***

“Biến mất trong một cơn gió,” Jem nói. “Nghe hay đấy. Như thể cậu ấy theo gió bay mất. Cậu ấy không nói gì – chỉ lách qua đám đông và đi mất thôi. Suýt huých ngã Cyril ra đón tụi em.”

“Càng nghe chị càng chẳng hiểu gì,” Charlotte rên rẩm. “Thế quái nào mà gia đình Will lại sống trong ngôi nhà cũ của Mortmain ở Yorkshire cơ chứ? Chị không nghĩ cuộc điều tra sẽ rẽ sang hướng đó. Chúng ta tìm kiếm thông tin về Mortmain và biết về vợ chồng Shade; chúng ta đi tìm ông ta và thấy gia đình Will. Ông ta đang bao vây chúng ta, hệt như biểu tượng *ouroboros* chết tiệt đó.”

“Trước đây chị từng nhờ Ragnor Fell dò la chuyện nhà Will,” Jem nói. “Chị làm lại được không? Nếu Mortmain có liên hệ với họ… dù vì lí do gì…”

“Tất nhiên, tất nhiên là được,” Charlotte nói. “Chị viết thư cho anh ấy ngay đây.”

“Đây là phần em không hiểu này,” Tessa nói. “Yêu cầu bồi hoàn được gửi năm 1825, và người đệ đơn hai mươi hai tuổi. Mà nếu hồi đó ông ta từng đó tuổi, vậy giờ ông ta phải bảy mươi lăm rồi, mà trông ông ta không già thế. Có lẽ tầm bốn mươi…”

“Có thể chứ,” Charlotte chậm rãi nói, “người phàm có thể dùng ma thuật để kéo dài tuổi thọ. Bằng cậu thần chú họ tìm trong Sách Trắng. Chính vì thế mà bất cứ ai ngoại trừ Clave nắm giữ cuốn sách đó đều bị kết tội.”

“Còn các bài báo về chuyện Mortmain được thừa kế công ty vận tải đường thủy của bố mình,” Jem nói. “Chị có nghĩ ông ta dùng trò bịp ma cà rồng không?”

“Trò bịp ma cà rồng?” Tessa nhắc lại, cố lắm nhưng không nhớ ra thứ đó trong *Codex*.

“Đó là cách ma cà rồng giữ tiền,” Charlotte nói. “Khi họ ở một nơi quá lâu, lâu tới độ người ta bắt đầu để ý rằng họ không hề già đi, họ sẽ giả chết và di chúc tài sản cho một người con trai hoặc người họ xa bị thất lạc nào đó. Voilà – người họ hàng xuất hiện, trông giống người bà con hoặc bố mình tới không tưởng, những người đó tới và nhận tiền. Và họ giở trò đó suốt nhiều thế hệ. Mortmian có thể di chúc công ty lại cho chính mình để che giấu chuyện ông ta không già đi.”

“Vậy ông ta vờ là con trai mình,” Tessa nói, “Chính vì thế ông ta có lí do để đổi hướng kinh doanh – để trở về Anh và bắt đầu tập trung vào ngành cơ khí.”

“Và có lẽ vì vậy mà ông ta rời bỏ căn nhà tại Yorkshire,” Henry bảo.

“Nhưng thế vẫn không giải thích được nguyên do nhà Will sống ở đó, “ Jem trầm ngâm.

“Hoặc Will đang ở đâu?” Tessa nói thêm.

“Hoặc *Mortmain* đang ở đâu,” Jessamine nói nối vào, mắt ánh lên sự hăm hở độc ác. “Chỉ còn chin ngày thôi đấy, Charlotte.”

Charlotte lại gục đầu vào bàn tay. “Tessa,” chị nói. “Chị ghét phải nhờ em điều này, nhưng dù sao, đó là nguyên do chúng ta cử em đi Yorkshire, và chúng ta không được phép để lại khúc mắc nào. Em còn giữ cái cúc áo của Starkweather chứ?”

Không nói không rằng, Tessa lấy cái cúc khỏi túi. Nó tròn, bằng ngọc trai và bạc, lạnh tới kì lạ trong tay cô. "Chị muốn em Biến Hình thành ông ta?"

"Tessa," Jem vội nói. "Nếu em không muốn, Charlotte – *bọn anh* – sẽ không yêu cầu."

"Em biết," Tessa nói. "Nhưng em đã đề nghị, và em sẽ không nuốt lời."

"Cảm ơn em, Tessa." Charlotte có vẻ an tâm. "Chúng ta phải biết liệu ông ta có giấu giếm gì không – liệu ông ta có nói dối ở điểm nào không. Vai trò của ông ta trong vụ vợ chồng Shade…"

Henry nhíu mày. "Sẽ là một thời kì đen tối nếu em không thể tin những Thợ Săn Bóng Tối chiến hữu, Lottie."

"Giờ là thời kì đen tối rồi đấy thôi, Henry yêu dấu ạ." Charlotte đáp lại mà không nhìn chồng.

"Vậy anh sẽ không giúp tôi," Will đều đều nói. Magnus làm phép nhóm lửa trong lò sưởi. Dưới anh sáng nhảy nhót, pháp sư có thể thấy rõ những đường nét nơi Will – mái tóc đen xoăn ở gần cần cổ, đôi gò má tinh tế và xương hàm rõ ràng, bóng long mi phủ rợp. Anh khiến Magnus nhớ tới ai đó; một kí ức chợt lóe lên nhưng không rõ ràng. Sau bao nhiêu năm sống trên cõi đời, lắm lúc anh không thể nhớ từng kí ức riêng lẻ, kể cả về người anh từng yêu. Magnus không còn nhớ mặt mẹ mình, dù anh biết mình giống người mẹ mang nét đẹp lai giữa dòng máu Hà Lan của ông và Indonesia của bà.

"Nếu 'giúp' của cậu bao gồm đưa cậu tới xứ quỷ như ném một con chuột vào cái hố đầy chó săn, vậy không, tôi sẽ không giúp cậu." Magnus nói. "Đấy là trò điên. Về nhà ngủ đi cho tôi nhờ."

"Tôi không say."

"Trông cậu giống say lắm." Magnus lùa cả hai bàn tay vào mái tóc dày và bỗng ngẩn ngơ nghĩ về Camille. Và hài lòng. Trong căn phòng này với Will, anh đã trải qua gần hai giờ không hề nhớ đến nàng. Coi bộ cũng tiến bộ đấy. "Cậu nghĩ mình là người duy nhất mất người thân chắc?"

Will cau mặt. "Đừng nghĩ nỗi buồn của tôi như của bao người bình thường. Không phải đâu. Người ta nói thời gian sẽ chữa lành mọi vết thương, nhưng có lẽ nguồn cơn của nỗi đau thì còn đó. Thế đấy. Ngày nào vết thương cũng như mới."

"Đúng," Magnus nói và dựa lưng vào đệm. "Đay quả là một lời nguyền ma mãnh."

"Nếu tôi bị nguyền tôi yêu ai thì kẻ đó sẽ chết là một nhẽ." Will nói. "Như thế tôi có thể buộc mình không được yêu. Ngăn những người khác quan tâm đến tôi – chuyện ấy thật kì quặc, mệt mỏi." Magnus nghĩ Will nói *nghe* mệt mỏi và chất chứa niềm xúc cảm sâu sắc hơn so với một chàng trai tuổi mười bảy. Anh cũng nghi ngờ Will khi Will bảo có thể ngăn bản thân sa lưới tình, nhưng hiểu vì sao chàng thiếu niên kia muốn huyễn hoặc mình như thế. "Ngày nào tôi cũng phải vào vai một người khác – tôi phải làm một kẻ cay độc, ngoa ngoắt,..."

"Tôi thích cậu như vậy hơn. Và đừng bảo rằng cậu không chút thích thú khi vào vai kẻ quỷ quyệt chứ, Will Herondale."

"Người ta bảo óc hài hước sâu cay được di truyền," Will nói và nhìn ngọn lửa. "Ella có. Cecily cũng vậy. Tôi chưa từng nghĩ mình có tới khi tôi thấy mình cần nó. Tôi đã học được cách làm người ta ghét mình. Nhưng tội có cảm giác như đang đánh mất bản thân…" Anh tìm từ. "Tôi thấy mình như đang biến mất, nhiều phần trong tôi bị cuốn vào bóng tối, đó là lòng tốt, tính thật thà và nhân cách thật của tôi – nếu anh trốn tránh bản thân quá lâu, anh có đánh mất mình hoàn toàn không? Nếu không còn ai trên thế giới này quan tâm đến ta, liệu ta có thật sự tồn tại không?"

Will nói câu cuối cùng khẽ quá làm Magnus phải căng tai ra mới nghe được. "Cậu nói vậy là sao?"

"Không có gì. Tôi từng đọc được nó thôi." Will quay sang Magnus. "Đưa tôi tới Xứ Quỷ là anh đang giúp đỡ tôi. Tôi có thể tìm thấy con quỷ mà mình muốn tìm. Đây là cơ hội duy nhất của tôi – không có cơ hội đó, cuộc đời tôi sẽ chẳng có ý nghĩa gì với tôi nữa."

"Ở tuổi mười bảy, con người nói nghe mới dễ làm sao." Magnus nói, không chút lạnh lùng nào. "Cậu đang yêu và cậu nghĩ đó là cả thế giới. Nhưng thế giới này lớn hơn cậu, Will ạ, và có lẽ nó cần cậu. Cậu là Thợ Săn Bóng Tối. Cậu sống vì mục đích cao cả hơn. Cuộc đời cậu không mặc cho cậu ném đi."

"Vậy tôi chẳng có gì hết," Will nói, và rời khỏi chỗ đứng bên lò sưởi, bước đi lảo đảo như người say. "Nếu tôi ngay cả cuộc đời của mình còn chẳng có…"

"Ai dám nói ta sống chỉ vì hạnh phúc của bản thân mình?" Magnus nói khẽ, và trong đầu anh hiện lên ngôi nhà thời thơ bé, mẹ anh tránh xa anh và sợ hãi nhìn anh, còn chồng bà, người không phải bố anh, đùng đùng giận dữ. "Thế còn hạnh phúc của người khác thì sao?"

"Tôi đã cho họ tất cả rồi," Will nói và cầm cái áo khoác vắt trên lưng ghế lên. "Họ đã có đủ, và nếu đó là điều anh phải nói với tôi, vậy anh nói xong rồi đấy – *pháp sư.*"

Anh gằn những từ cuối như thể đó là lời nguyền. Hối hận vì sự khắc nghiệt của mình, Magnus định đứng dậy, nhưng Will lách qua anh để đi ra, đóng sầm của lại. Một lát sau, qua ô cửa sổ trước, Magnus thấy Will vừa đi vừa gắng mặc áo khoác, đầu cúi gằm tránh cơn gió ào ào thổi tới.

Tessa ngồi trước bàn trang điểm, mặc áo choàng ngủ và đang mải xoay cái cúc áo nhỏ trong tay. Cô xin phép được ở một mình lúc thực hiện yêu cầu của Charlotte. Đây không phải lần đầu tiên cô biến thành đàn ông; Chị Em Hắc Ám đã buộc cô làm vậy hơn một lần, và dù nó khiến cô có cảm giác kì quặc, nhưng đó không phải là nguyên do khiến cô ngần ngại. Nguyên nhân là do sự u ám cô thấy trong mắt Starkweather, niềm kiêu hãnh rồ dại trong giọng lão khi nói về những chiến lợi phẩm. Bản thân cô không hề muốn biết những suy nghĩ trong đầu lão.

Mình không phải làm chuyện này, Tessa nghĩ. Cô có thể bước ra ngoài và nói mình đã cố nhưng không thành. Nhưng Tessa biết ngay khi suy nghĩ đó mới lóe lên trong đầu rằng mình không làm thế nổi. Không hiểu sao cô có cảm giác mình được ràng buộc với những Thợ Săn Bóng Tối của Học Viện vày. Họ đã bảo vệ cô, chăm lo cô, cho cô biết rất nhiều về con người cô, họ có cùng chung chí hướng với cô – tìm và tiêu diệt Mortmain. Cô nghĩ tới anh mắt dịu dàng Jem dành cho cô: kiên định, bàng bạc và ngập tràn lòng tin. Hít một hơi sâu, cô nắm chặt cái cúc.

Bóng tối ùa tới cuốn lấy cô trong sự im lặng dễ chịu. Tiếng lửa chảy lách tách, tiếng gió thổi vào cửa sổ, tất cả đều biến mất. Quanh cô chỉ có bóng tối và im lặng. Cô cảm nhận được cơ thể đang Biến Hình: Tay cô to ra và sung phù, thi thoảng lại nhói đau do chứng viêm khớp. Lưng cô đau, đầu nặng trịch, chân đau nhói từng cơn, còn mồm miệng thì đắng nghét. Răng sâu, cô nghĩ. Cô thấy ốm yếu, ốm yếu tới độ cô phải buộc đầu óc trở về với bóng tối quanh mình, tìm kiếm ánh sáng, sự kết nối.

Nó tới, nhưng không giống thứ ánh sáng đều đặn như đèn hiệu thông lệ. Nó tới theo những mảnh vụn, như thể cô đang nhìn vào một tấm gương bị rạn. Mỗi mảnh giữ một hình ảnh lao vun vút qua cô, nhanh đáng sợ. Cô thấy hình ảnh con ngựa lồng lên, ngọn đồi đen đúa phủ tuyết, phòng Hội Đồng của Clave màu đen bóng, tấm bia mộ rạn nứt. Cô cố tóm lấy một hình ảnh duy nhất. Nó ở đó, một kí ức: Starkweather khiêu vũ cùng một người phụ nữ mặc váy dạ hội trắng đang vui vẻ cười nói. Tessa bỏ qua kí ức đó, và tìm một kí ức khác:

Một ngôi nhà nhỏ nằm khuất giữa hai ngọn đồi. Starkweather đứng trong bóng tối của một tràng cây quan sát khi cửa trước mở và một người đàn ông bước ra. Kể cả trong kí ức, Tessa cũng cảm thấy nhịp tim của Starkweather tăng cao. Người đàn ông đó cao, vai rộng, tóc đen huyền – và da xanh như da thằn lằn. Ngược lại, đứa bé ông ta bồng trên tay lại hoàn toàn bình thường – nhỏ bé, bầu bĩnh, hồng hào.

Tessa biết tên người đàn ông đó, vì Starkweather biết.

John Shade.

Shade nhấc bổng đứa bé đặt lên vai đúng lúc một đám sinh vật kim loại trông kì dị ùa ra khỏi cửa, trông chúng giống như những con búp bê có khớp cử động được mà tụi trẻ con hay chơi, nhưng có kích cỡ to bằng người thật, với bộ da kim loại sáng bóng. Những sinh vật đó không có nét mặt. Nhưng kì lạ sao, chúng mặc quần áo – vài con mặc bộ đồ vải sần của cánh nông dân Yorkshire, vài con mặc váy vải muslin đơn giản. Đám người máy nắm tay và bắt đầu xoay tròn như đang nhảy một điệu nhảy dân dã. Đứa bé cười giòn và vỗ tay.

"Hãy nhìn kĩ đi, con trai," người đàn ông da xanh nói, "vì một ngày kia ta sẽ trị vì thế giới người máy, còn con sẽ là hoàng tử kim khí."

"John!" Một giọng từ trong nhà vọng ra; một người phụ nữ thò đầu qua cửa sổ. Bà ta có mái tóc màu xanh trứng sáo.

"John, vào nhà. Cẩn thận có người nhìn thấy đấy! Và anh đang dọa con kìa!"

"Thằng bé không sợ đâu, Anne." Người đàn ông cười và đặt cậu bé xuống và xoa đầu nó. "Hoàng tử của ta…"

Cảm giác thù hận bùng lên trong tim Starkweather, mạnh mẽ tới độ đánh bật Tessa, để cô một lần nữa bị cuốn trong bóng tối. Cô ngờ ngợ hiểu đang có chuyện gì. Starkweather đã bị lão suy, mất đi nhiều sợi dây liên kết ý nghĩ và kí ức. Những kí ức đến rồi đi trong đầu lão dường như ngẫu nhiên. Nỗ lực hết mức, cô cố hình dung ra gia đình Shade một lần nữa, và thoáng thấy một kí ức – một căn phòng bị lục tung, bánh răng, cam và những mảnh kim loại vung vãi khắp nơi. Màu dầu chảy thấm như màu máu, và xác người đàn ông da màu lục và người đàn bà tóc lam nằm giữa đống hoang tàn. Rồi cảnh tượng đó cũng biến mất, và cô thấy hết lần này tới lần khác gương mặt cô bé trong bức chân dung treo

trên cầu thang – cô bé có mái tóc vàng và vẻ ngoài bướng bỉnh – thấy cô bé cưỡi con ngựa lùn, thấy cô bé la hét và quằn quại đau đớn khi thanh stele vẽ lên nước da trắng tái những chữ Ấn Ký đen thẫm. Cuối cùng, Tessa thấy mình xuất hiện trong thánh đường tù mù của Học Viện York, và cô cảm nhận được cơn bàng hoàng của lão chạy khắp người, mạnh tới độ nó đánh bật cô khỏi cơ thể lão và về lại cơ thể mình.

Tiếng lanh canh khe khẽ vang lên khi cái cúc rơi khỏi tay cô. Tessa ngẩng đầu và nhìn vào gương bàn trang điểm. Cô lại là mình, và vị đắng trong miệng được thay bằng vị máu do cô cắn vập vào môi.

Cô đứng lên mà thấy người rệu rã, và tới bên cửa sổ, mở ra để không khí mát mẻ của buổi đêm phả vào cơ thể mướt mát mồ hôi. Trời đêm ngoài kia đen kịt, hiu hiu gió và cánh cổng đen của Học Viện dường như lù lù dưới cô, châm ngôn trên đó giờ nói với cô thêm rõ về sự ngắn ngủi của đời người và cái chết. Cô bắt được một thoáng chuyển động. Cô nhìn xuống và thấy một bóng hình trắng nhờ ngước lên nhìn từ cái sân bên dưới. Một gương mặt, biến dạng nhưng vẫn nhận ra được, bà Dark.

Cô thở dốc và theo bản năng giật lùi lại, rời khỏi tầm cửa sổ. Cô choáng váng, lắc đầu quầy quậy, tay nắm chặt lấy bậu cửa, và lại thò đầu ra, hoảng sợ nhìn xuống…

Nhưng sân trống trải, chẳng có gì chuyển động ở dưới đó ngoài những cái bóng cây. Cô nhắm mắt rồi từ từ mở ra, đặt tay lên thiên sứ mặt dây chuyền. Cô tự nhủ dưới đó chẳng có gì hết, chỉ là do cô tưởng tượng mà thôi. Tự nhủ mình nên thôi thơ thẩn nếu không muốn hóa điên như lão Starkweather, cô đóng chặt cửa sổ lại.

CHƯƠNG 8: BÓNG TỐI TRONG TÂM HỒN

Hỡi ôi, nàng tiên nâu công bằng, huyền ảo, hùng mạnh!
Người giàu và kẻ khó tôn vinh nàng, nàng là liều thuốc cho những vết thương không bao giờ lành, nàng xóa tan "những niềm day dứt luôn quyến rũ linh hồn con người ta nổi loạn", nàng là thứ thuốc xoa dịu mọi cơn đau; hỡi ôi, thuốc phiện! Nàng có sức mạnh thổi bay mọi cơn thịnh nộ, và cho kẻ tội đồ niềm hy vọng của thời trai trẻ cùng đôi bàn tay sạch máu tươi.

- Thomas De Quincey,
Confession of an English Opium – Eater

Sáng ra, khi xuống nhà ăn điểm tâm, Tessa ngạc nhiên khi không thấy Will. Cô không nhận ra mình đã mong Will trở về từ hồi đêm qua, và giờ cô sững lại ngay tại ngưỡng cửa, nhìn một lượt bàn ăn như thể mong sẽ vô tình bắt gặp anh. Mãi tới khi ánh mắt cô dừng lại ở Jem, và anh đáp lại bằng vẻ u ê lo lắng, cô mới biết đôi mắt không hề lừa mình. Will vẫn không tăm hơi.

"Ồ, xin hai người thôi cho, anh ấy sẽ về thôi," Jessamine bực bội nói và động tách trà xuống đĩa. "Thế nào anh ta cũng bò về nhà. Nhìn hai người đi. Trông hai người như mất mát con cún cưng vậy."

Tessa lén nhìn Jem tỏ ý xin lỗi khi ngồi xuống ghế đối diện anh và với lấy một lát bánh mì. Henry cũng vắng mặt; Charlotte ngồi ở ghế đầu bàn, dù chị cố gắng không để lộ vẻ căng thẳng cùng lo âu., nhưng không thành. "Dĩ nhiên," chị nói. "Will có thể tự chăm lo cho mình."

"Chị có nghĩ anh ấy trở về Yorkshire rồi không?" Tessa hỏi. "Về để cảnh báo cho gia đình mình chăng?"

"Chị… không nghĩ vậy," Charlotte đáp. "Will đã tránh mặt gia đình suốt nhiều năm. Và cậu ấy nắm rõ Luật. Cậu ấy biết mình không được nói chuyện với họ. Cậu ấy biết mình đã mất gì." Ánh mắt chị thoáng dừng ở Jem đang chuyên tâm nghịch cái đĩa trong tay.

"Khi cậu ấy thấy Ceccily ở trang viên, cậu ấy muốn nhào tới…" Jem nói.

"Lúc đó nóng đầu thôi," Charlotte nói. "Nhưng cậu ấy đã cùng hai em về Luân Đôn; chị chắc chắn rồi cậu ấy sẽ về Học Viện thôi. Cậu ấy biết em có cái cúc, Tessa. Cậu ấy sẽ muốn biết những chuyện Starkweather biết."

"Cũng chẳng nhiều nhặn gì đâu ạ," Tessa nói. Cô vẫn thấy cực kì có lỗi khi không tìm được them thông tin hữu dụng nào từ các kí ức của Starkweather. Cô đã cố gắng giải thích nhìn vào đầu óc một người mà bộ não như bị mục ruỗng là thế nào, nhưng rất khó và giờ cô chủ yếu chỉ nhớ vẻ thất vọng trên mặt Charlotte khi chị nghe cô nói không thấy được gì hữu dụng về trang viên Ravenscar. Cô đã kể lại toàn bộ kí ức của Starkweather về vợ chồng Shade, và quả thật nếu cái chết của họ thúc đẩy mong muốn đòi lại công lí và báo thù của Mortmain, thì ước muốn đó hẳn phải rất mãnh liệt. Cô không nói cho họ hay Starkweather đã choáng váng thế nào khi thấy cô – cô vẫn chẳng hiểu chút nào và thấy dù sao đó cũng là chuyện riêng tư.

"Nếu Will chọn ly khai Clave thì sao?" Tessa hỏi. "Anh ấy có về đó bảo vệ gia đình mình không?"

"Không." Charlotte đáp và hình như chị hơi bực. "Chị không nghĩ vậy." *Chị ấy sẽ nhớ Will lắm nếu anh bỏ đi*, Tessa ngạc nhiên nghĩ. Will xấu tính – thường thì chính Charlotte cũng khó chịu với anh – và Tessa đôi lúc quên mất thứ tình yêu mãi không đổi mà Charlotte dành cho những người chị chăm lo.

"Nhưng nếu họ gặp nguy…" Tessa tranh cãi, rồi im lặng khi Sophie vào phòng bê theo một nồi lẩu và đặt xuống. Charlotte rạng rỡ hẳn khi thấy cô ấy.

"Tessa, Sophie, Jessamine," chị nói. "Nhắc để các em khỏi quên này, sáng nay các em sẽ tập luyện cùng Gabriel và Gideon Lightwood."

"Em không thể," Jessamine nói ngay.

"Vì sao không? Chị tưởng em hết đau đầu rồi…"

"Đúng, nhưng em không muốn nó *trở lại*, được chứ?" Jessamine vội vàng đứng lên. "Em muốn giúp chị hơn, Charlotte."

"Chị không cần em giúp viết thư cho Ragnor Fell, Jessie. Chị muốn em tập tành cho ra hồn…"

"Nhưng trong thư viện chất cả tá thư phúc đáp của đám cư dân Thế Giới Ngầm được chúng ta hỏi về chỗ ẩn náu của Mortmain," Jessamine cãi. "Em muốn giúp chị phân loại."

Charlotte thở dài. "Được rồi." Chị quay sang Tessa và Sophie. "Còn hai em không được nói gì với anh em Lightwood về Yorkshire hay Will nhé. Chị không thể cấm họ lui tới Học Viện được. Giờ tiếp tục luyện tập cũng là cách chứng tỏ chúng ta có lòng tin và tự tin. Các em phải hành xử như không có vấn đề gì. Các em làm được không?"

"Tất nhiên là được ạ, thưa cô Branwell," Sophie đáp ngay. Mắt Sophie sáng và cô ấy đang mỉm cười. Tessa thầm thở dài, không chắc cảm xúc của mình nên ra sao. Sophie sùng bái Charlotte, và sẽ làm tất cả cho vừa lòng chị. Sophie cũng ghét Will và có vẻ không lo lắng gì khi anh vắng mặt. Tessa nhìn Jem. Cô thấy bụng dạ trống rỗng, đau đớn vì không biết Will đang ở đâu; cô tự hỏi anh có thấy vậy không. Vẻ mặt thường rất biểu cảm của anh giờ bình tĩnh và khó hiểu, dù khi thấy ánh mắt cô, anh cười dịu dàng, khích lệ. Jem là *parabatai* của Will, người anh em của Will; chắc chắn nếu Will gặp vấn đề gì, Jem sẽ không giấu được – đúng không nhỉ?

Từ bếp, giọng hát của Bridget líu lo vọng ra:

"Sao tôi có nhiều vướng bận còn anh được tự do
Sao tôi phải yêu người không yêu tôi
Sao tôi sinh ra không có chút thiên khiếu
Để rồi yêu người sẽ làm lòng tôi tan nát?"

Tessa đẩy ghế đứng dậy. "Chắc em nên đi thay đồ tập thôi."

Sau khi chuyển sang bộ đồ đi săn, Tessa ngồi bên giường và cầm cầm cuốn Vathek Will cho lên. Nhìn nó, cô không nghĩ tới một Will đang mỉm cười với cô, mà là Will khác – Will người ngợm đỏ dấu máu lúc ở trong Thánh Địa, nhìn cô; Will nheo mắt nhìn mặt trời trên mái Học Viện; Will cùng Jem lăn xuống ngọn đồi ở Yorkshire, người lấm bùn mà không buồn để tâm; Will ngã khỏi bàn trong phòng ăn; Will ôm cô lúc đêm tối. *Will, Will, Will.*

Cô ném cuốn sách. Nó trúng bệ lò sưởi và nảy ra, rơi xuống sàn. Tương tự với cạo bùn trên đế giày, chỉ có vài cách để đẩy bật Will ra khỏi đầu cô. Giá mà cô biết anh đang ở đâu. Lo lắng khiến tâm trạng cô thêm tồi tệ, mà cô thì không thể ngừng lo lắng. Cô không thể quên vẻ mặt anh khi nhìn em gái mình.

Vì xao lãng mà cô tới phòng tập muộn; may sao, khi cô tới nơi, trong phòng không có ai ngồi đó ngoài Sophie đang cầm con dao dài và nghiền ngẫm xem xét như thể đánh giá cái giẻ lau nhà còn dùng được hay đã tới lúc vứt đi.

Cô ấy ngước nhìn Tessa vào phòng. "Trông cô cứ như một ngày cuối tuần ẩm ướt vậy," Sophie mỉm cười nói. "Mọi chuyện đều ổn chứ?" Cô ấy nghiêng đầu khi thấy Tessa gật. "Do chuyện cậu chủ Will à? Cậu ấy từng biến mất một hai ngày rồi. Cậu ấy sẽ về, cô đừng lo."

"Chị thật tử tế khi nói vậy, Sophie, nhất là khi tôi biết chị không thích anh ấy lắm."

"Tôi muốn cô cũng không ưa cậu ấy," Sophie nói, "tốt nhất là không còn…"

Tessa cau mày nhìn Sophie. Tessa nghĩ mình không tâm sự mấy với Sophie về chuyện trên mái và hơn nữa, cô ấy cũng từng bảo cô hãy tránh xa Will, và so sánh anh ấy với răn độc. Trước khi Tessa kịp đáp, cửa mở và Gabriel cùng Gideon bước vào, theo sau là Jem. Anh nháy mắt với Tessa trước khi rời khỏi và đóng cửa lại.

Gideon tiến thẳng tới chỗ Sophie. "Chọn vũ khí tốt đó," anh nói mang theo chút ngạc nhiên. Cô ấy đỏ mặt, có vẻ vui.

"Vậy," Gabriel không biết đã tới sau lưng Tessa từ lúc nào, cất tiếng. Sau khi xem xét giá vũ khí trên tường, anh lấy một con dao đưa cho cô. "Cảm nhận sức nặng của cái này xem."

Tessa cố cảm nhận sức nặng của nó, cố nhớ xem anh ta đã nói gì về việc phải cầm dao vào đâu và cầm thế nào cho chắc.

"Cô nghĩ sao?" Gabriel hỏi. Cô ngước nhìn. Trong hai chàng trai, chắc chắn người này giống ông Lightwood hơn, với cái mũi khoằm và gương mặt mang nét kiêu căng. Đôi môi mỏng của anh ta cong lên. "Hay cô mải xem Herondale đang ở đâu mà quên cả luyện tập?"

Tessa suýt làm rớt dao. "Cái gì?"

"Tôi đã nghe cô và cô Collins nói chuyện khi lên cầu thang. Biến mất, phải không? Không bất ngờ lắm, vì tôi chưa từng nghĩ Will và ý thức trách nhiệm có liên quan tới nhau."

Tessa hất hàm. Dù cô mang nhiều cảm xúc đối lập về Will, nhưng không hiểu sao nghe người gia đình nhỏ bé của Học Viện chỉ chiết anh khiến cô ngứa mồm. "Chuyện đó cũng thường xảy ra, và chúng tôi chẳng lo lắng gì sất," cô nói. "Will là… một linh hồn tự do. Rồi anh ấy sẽ sớm về."

"Tôi mong là không." Gabriel nói. "Cầu Chúa cho cậu ta chết quách đi cho xong."

Tessa nắm chặt con dao. "Anh thật lòng, phải không? Anh ấy đã làm gì em gái anh để bị anh ghét đến thế?"

"Sao cô không đi mà hỏi?"

"Gabriel." Gideon gắt. "Chúng ta có thể vào bài dạy và ngừng lãng phí thời gian, được không?"

Gabriel lườm anh trai đang hòa hảo đứng cạnh Sophie nhưng cũng ngoan ngoãn chịu chuyển từ đề tài Will sang bài huấn luyện. Hôm nay họ học cầm và giữ vũ khí sao cho cân khi chém, vũ khí không bị chúc về phía trước hay trượt khỏi tay. Nhìn thì dễ hơn làm, và hôm nay Gabriel không kiên nhẫn. Cô ghen tị với Sophie được Gideon dạy, vì người anh Lightwood luôn là một huấn luyện viên kiên nhẫn, có chuyên môn, dù có thói quen chuyển sang nói tiếng Tây Ban Nha mỗi khi Sophie làm sai. "*Ay Dios mio*," anh ta đang nói và rút con dao cắm trên sàn lên. "Chúng ta thử lại nhé?"

"Đứng thẳng lên," trong lúc đó Gabriel đang gắt ỏm tỏi với Tessa. "Không, thẳng cơ mà. Như thế này này." Gabriel thị phạm. Cô muốn tát anh ta vì cô, không giống anh, suốt mười mấy năm qua không được học cách đi đứng và di chuyển thế này; hơn nữa, Thợ Săn Bóng Tối là những diễn viên nhào lộn bẩm sinh, còn cô thì không.

"Hừ," cô nói. "Tôi rất muốn thấy *anh* học cách ngồi và đứng thẳng khi mặc áo nịt ngực, váy lót, váy ngoài nặng ngang tàu hỏa!"

"Tôi cũng muốn thấy," Gideon đế vào.

"Ôi, lạy Thiên Thần," Gabriel nói và nắm vai cô, xoay cô lại để cô đứng quay lưng với anh ta. Anh ta vòng tay qua, chỉnh phần lưng sao cho thẳng lẫn cách cầm dao cho cô. Hơi thở của Gabriel phả vào cổ Tessa, cô rùng mình – và bực bội. Anh ta sỗ sang chạm vào cô mà không xin phép là vì anh ta cho rằng mình có quyền, và vì nghĩ làm vậy sẽ chọc giận Will.

"Thả tôi ra," cô lầm bầm.

"Huấn luyện yêu cầu phải vậy," Gabriel đều đều nói.

"Hơn nữa, nhìn anh tôi và cô Collins đi. Cô ấy có than vãn gì đâu."

Cô thấy Sophie có dáng vẻ hoàn toàn chú tâm vào bài tập với Gideon. Anh ta đứng đằng sau Sophie, một tay choàng ôm cô ấy từ phía sau, dạy cô gái kia cách cầm phi dao. Tay Gideon nắm hờ tay cô ấy, và hình như đang nói gì đó, vì mấy lọn tóc đen xổ khỏi búi tóc Sophie hơi bay lên. Khi thấy Tessa nhìn, Gideon liền đỏ mặt.

Tessa ngạc nhiên. Gideon Lightwood đỏ mặt sao! Hay anh ta *thích* Sophie? Ngoài vết sẹo, mà giờ Tessa cũng chẳng để ý mấy đến, Sophie quả là xinh đẹp, chỉ có điều cô gái ấy là người phàm và người hầu, còn cả nhà Lightwood rặt toàn quận hợm hĩnh. Bụng dạ Tessa quặn lại. Sophie từng bị chủ trước đối xử không ra gì. Điều cuối cùng cô ấy muốn là bị một chàng Thợ Săn Bóng Tối đẹp trai nào đó lợi dụng.

Tessa nhìn quanh, định nói gì đó với anh chàng đang vòng tay quanh cô – và sững lại. Cô quên mất người hiện ở cạnh mình là Gabriel, chứ không phải Jem. Cô đã quen với sự hiện diện của Jem, cảm giác được thoải mái trò chuyện với anh, sự ấm áp của bàn tay anh đặt lên tay cô khi họ tản bộ, và giờ anh là người duy nhất trên thế giới này cho cô cảm giác có thể tâm sự tất cả. Cô ngạc nhiên nhận ra rằng dù mới gặp anh vào bữa sáng, giờ cô đã nhớ anh da diết.

Sững lại trước bao cảm xúc lẫn lộn trong mình – nhớ Jem và mong ước được bảo bọc Sophie, cô phi dao lệch mất chục phân, làm vũ khí bay vèo qua đầu Gideon và nảy ra khỏi bậu cửa sổ.

Gideon bình tĩnh nhìn từ con dao sang em trai. Cỏ vẻ chẳng chuyện gì có thể làm phiền lòng Gideon, kể cả chuyện anh ta suýt mất đầu. "Gabriel, nói thẳng ra đi, có vấn đề gì nào?"

Gabriel nhìn Tessa. "Cô ấy không nghe em," anh ta hằn học nói. "Em không thể dạy người không chịu nghe mình."

"Có lẽ nếu chuyên môn của em tốt hơn, cô ấy sẽ chịu lắng nghe hơn."

"Và có lẽ anh phải thấy con dao bay tới," Gabriel nói. "Nếu anh để tâm hơn đến chuyện xung quanh và bớt tập trung vào cổ cô Collins."

Vậy là đến cả Gabriel cũng để ý, Tessa nghĩ, còn mặt Sophie đang đỏ như gấc. Gideon nhìn chăm chăm em mình một lúc lâu – cô có cảm giác đó là cách hai anh em nói chuyện khi ở nhà – rồi quay sang Sophie và nói gì đó, nhỏ quá nên Tessa không nghe được gì.

"Anh bị làm sao thế?" cô lầm bầm nói với Gabriel và anh ta sững lại.

"Ý cô là sao?"

"Anh thường nhẫn nại," cô nói. "Tôi thấy anh là huấn luyện viên giỏi, Gabriel ạ, nhưng hôm nay

anh cứ cắm ca cắm cảu, gắt gỏng và…" cô nhìn xuống bàn tay đang để trên cánh tay mình. "Bất lịch sự."

Anh ta vội vàng buông tay cô ra, và hình như cũng ngượng. "Ngàn lời xin lỗi. Tôi không nên chạm vào cô như vậy."

"Không nên. Và sau cái cách anh chì chiết Will…"

Hai gò má anh đỏ bừng. "Tôi đã xin lỗi, cô Gray. Giờ cô còn muốn gì nữa?"

"Có lẽ muốn thay đổi cách cư xử. Giải thích vì sao anh ghét Will…"

"Tôi đã bảo rồi! Nếu muốn biết vì sao tôi ghét nó, cô đi mà hỏi!" Gabriel quay phắt người rời khỏi phòng.

Tessa nhìn mấy con dao ghim trên tường và thở dài. "Vậy là tiết học kết thúc"

"Đừng bực." Gideon nói và cùng Sophie tới gần cô. Tessa thấy thật lạ; Sophie thường không thích ở cạnh cánh đàn ông, bất kể đó có là Henry rất mực dịu dàng đi nữa. Với Will, Sophie như con mèo xù lông, còn với Jem, cô ấy hay đỏ mặt và khép nép, nhưng lúc bên Gideon cô ấy có vẻ…

Khó miêu tả lắm. Nhưng chuyện này kỳ quặc thật.

"Gabriel như vậy hôm nay không phải do cô," Gideon tiếp tục. Anh đang chăm chú nhìn Tessa. Gần thế này cô mới thấy màu mắt của Gideon không hẳn giống em trai. Chúng mang màu xanh xám như biển ngày nhiều mây. "Mọi chuyện… có phần khó chịu với chúng tôi khi ở nhà với bố, và Gabriel trút lên cô, hoặc có lẽ bất cứ ai chẳng may ở gần nó."

"Tôi rất tiếc. Bố anh vẫn khỏe chứ?" Tessa lầm bầm, cầu mong cô sẽ không mủi lòng vì mấy lời phân trần giả dối này.

"Chắc tôi nên đi tìm em mình," Gideon không trả lời câu hỏi của cô. "Nếu không, Gabriel sẽ lên xe ngựa và kệ tôi cuốc bộ về nhà mất. Tôi mong có thể đưa nó tới buổi học tiếp theo trong tâm trạng vui vẻ hơn." Anh lần lượt cúi chào Sophie và Tessa. "Tạm biệt cô Collins, cô Gray."

Vì buổi tập may sao đã kết thúc, Tessa vội vàng thay sang trang phục thường ngày, rồi hào hứng đi ăn trưa để xem Will đã về chưa. Vẫn chưa thấy anh đâu. Ghế của anh, gần ghế của Jessamine và Henry, vẫn trống – nhưng trong phòng có người mới. Thấy anh ta, Tessa sựng lại tại ngay cửa sổ, cố không nhìn chăm chằm. Người đàn ông ngồi gần đầu bàn bên cạnh Charlotte, có dáng người cao ráo và da xanh. Màu xanh đó không quá sẫm – da anh ta sáng lên một màu lục nhạt như màu nắng ánh lên từ mặt biển. Tóc người này trắng như tuyết, còn từ trán anh ta mọc lên hai cái sừng nho nhỏ.

"Tessa Gray," Charlotte giới thiệu, "đây là đại pháp sư Luân Đôn, Ragnor Fell. Anh Fell, đây là cô Gray."

Sau khi lầm bầm nói rằng rất mừng được gặp, Tessa ngồi xuống cạnh Jem, chéo ghế Fell, và cố không liếc nhìn anh ta. Nếu đôi mắt mèo là dấu ấn pháp sư của Magnus thì của Fell là cặp sừng và nước da màu thiếc. Đến giờ cô vẫn tò mò về cư dân Thế Giới Ngầm, nhất là pháp sư. Sao họ có dấu ấn, còn cô thì không?

"Vậy cô có chuyện gì nào, Charlotte?" Ragnor đang nói. "Cô thật lòng gọi tôi tới đây chỉ để thảo luận về những chuyện mờ ám diễn ra tại vùng Truông Yorkshire hả? Tôi cứ tưởng không có chuyện hay ho gì ở Yorkshire cơ đấy. Nói cho ngay, tôi còn tưởng ơr Yorkshire *chẳng* có trò gì ngoài chăn cừu và khai khoáng."

"Anh có biết vợ chồng Shade không?" Charlotte hỏi. "Ở nước Anh cũng không có nhiều pháp sư lắm…"

"Có quen." Lúc Fell cắt miếng giăm bông trện đĩa, Tessa nhận thấy mỗi ngón tay anh ta có thêm một đốt. Cô nghĩ tới bà Black có bàn tay móng vuốt dài ngoằng, và cố kìm chế để không run rẩy. "Shade hơi hâm dở, bị ám ảnh vì những thứ linh kiện kim loại và đồ cơ khí. Cái chết của họ làm cả Thế Giới Ngầm xôn xao. Chuyện lan khắp hang cùng ngõ hẻm và có người còn bàn tính báo thù, những mà tất cả vẫn chỉ là kế hoạch trên giấy."

Charlotte nhoài tới. "Anh nhớ con trai họ không? Đứa con nuôi ấy?"

"Có. Chuyện pháp sư kết hôn với nhau đã hiếm rồi, mà chuyện họ nhận nuôi đứa trẻ loài người từ cô nhi viện còn hiếm hơn. Nhưng tôi chưa từng thấy thằng bé. Pháp sư – chúng tôi sống bất tử. Chúng tôi có thể không gặp nhau suốt ba mươi năm, năm mươi năm. Tất nhiên giờ khi biết cậu nhóc đó lớn lên như thế nào, tôi ước sao từng được gặp hắn. Cô có nghĩ nếu tìm ra được xem bố mẹ đẻ của hắn là ai thì sẽ giúp được chúng ta gì chăng?"

"Chắc chắn, nếu chúng ta tìm ra được. Bất cứ thông tin gì chúng ta tìm được về Mortmain đều hữu

dụng cả."

"Tôi dám nói hắn tự đặt cho mình cái họ đó," Fell nói. "Nghe hơi giống họ của gã Thợ Săn Bóng Tối. Đó là cái họ của một kẻ oán giận Nephilim, và mang hơi hướng hài hước cay độc. *Mort… main.*"

"Bàn tay Thần chết," Jessamine, vốn rất tự hào về vốn tiếng Pháp của mình, liền giúp ngay.

"Nói tới đây khiến em bỗng băn khoăn," Tessa lên tiếng. "Nếu Clave chấp nhận bồi hoàn cho Mortmain, liệu ông ta có thành ra như bây giờ không? Liệu câu lạc bộ Xứ Quỷ có xuất hiện không?"

"Tessa…" Charlotte lên tiếng, nhưng Ragnor Fell phẩy tay bảo chị im lặng. Anh ta vui vẻ nhìn Tessa. "Em là người biến hình, phải không?" Anh ta nói. "Magnus Bane đã kể về em. Người ta bảo em không có dấu ấn."

Tessa nuốt nước bọt và nhìn thẳng vào mắt anh ta. Chúng cực kì giống mắt người, cực kì bình thường trên khuôn mặt dị thường. "Đúng. Không có dấu ấn."

Anh ta vừa cầm dĩa vừa cười nói. "Vậy họ đã kiểm tra *khắp nơi* rồi chứ?"

"Tôi chắc Will đã thử." Jessamine đều đều nói. Cái đĩa bạc của Tessa rơi lanh canh xuống đĩa. Jessamine đang mải dùng dao ấn bẹp đậu bằng dao phải ngước lên khi Charlotte quát, "*Jessamine!*"

Jessamine nhún vai. "Anh ta là thế mà."

Fell khẽ cười và tiếp tục ăn. "Tôi vẫn còn nhớ bố Will trông thế nào. Ông ta có thể khiến các quý cô mất hồn. Họ không thể chối từ ông ta. Tất nhiên đó là chuyện trước khi ông ấy gặp mẹ Will. Ông ta quyết định vứt bỏ tất cả và tới Wales sống cùng bà ấy. Thật là một con người kì lạ."

"Ông ta đã yêu," Jem nói. "Điều đó chẳng có gì là lạ hết."

"Yêu thôi à," pháp sư nói và vẫn tủm tỉm cười. "Yêu điên cuồng mới đúng. Yêu không cần biết tới ngày mai. Nhưng trên đời luôn có những người đàn ông như vậy – chỉ cần họ tìm được đúng nửa kia của mình, họ sẽ sống vì cô ấy, còn nếu không, họ sẽ chẳng sống vì ai hết."

Charlotte nhìn sang Henry, nhưng anh có vẻ đang mải suy nghĩ, tính toán gì đó – dù chẳng ai biết là tính gì – trên đầu ngón tay. Hôm nay anh mặc áo gi lê màu hồng kẻ tím, tay áo dính nước thịt. Vai Charlotte xịu xuống thấy rõ, và chị thở dài. "Ừ thì," chị nói. "Nếu tính tới chuyện họ đang sống vô cùng hạnh phúc…"

"Tới khi họ mất hai trong ba người con, rồi Edmund nướng toàn bộ của nả vào chiếu bạc," Fell nói. "Nhưng có lẽ cô sẽ không bao giờ cho Will biết chuyện đó."

Tessa liếc nhìn Jem. *Một người chị em của tôi đã chết*, Will đã bảo vậy. "Thế họ có ba người con?" Cô nói. "Will có hai người chị em gái?"

"Tessa. Làm ơn." Charlotte có vẻ khó ở. "Ragnor… Nếu vì mình, tôi sẽ không bao giờ thuê anh xâm phạm đời tư của nha Herondale, hay Will. Tôi chỉ làm vậy vì đã hứa với Will rằng sẽ thông báo nếu gia đình cậu ấy gặp chuyện."

Tessa nghĩ tới Will – Will mười hai tuổi, nắm chặt tay Charlotte, xin chị hãy báo tin nếu gia đình mình qua đời. *Sao phải bỏ đi*? Cô nghĩ lần thứ một trăm. *Sao phải rời bỏ họ?* Cô đã nghĩ có lẽ anh không quan tâm, nhưng rõ ràng là anh đã và vẫn *có* cảm xúc ấy. Cô không thể ngừng cái cảm giác lòng quặn lại khi nghĩ tới lúc anh gọi tên em mình. Nếu anh yêu quý Cecily như cô từng yêu quý Nate…

Mortmain đã làm gì đó với gia đình anh, Tessa nghĩ. Và với gia đình cô. Điều đó liên kết cô và Will theo một cách kỳ lạ. Dù anh có biết hay không.

"Dù Mortmain đang lên kế hoạch gì," cô cất tiếng, "ông ta đã vạch ra nó từ lâu rồi. Trước khi em ra đời, khi ông ta lừa hoặc ép bố mẹ em 'sinh ra' em. Và giờ chúng ta biết từ nhiều năm trước, ông ta đã dính dáng tới gia đình Will và đưa họ tới trang viên Ravenscar. Em sợ chúng ta giống như những quân cờ ông ta di chuyển trên bàn cờ, và ông ta biết rõ kết quả."

"Ông ta muốn chúng ta nghĩ vậy. Tessa," Jem nói. "Nhưng ông ta cũng chỉ là một con người. Và mỗi phát hiện của chúng ta về Mortmain sẽ khiến ông ta suy yếu. Nếu chúng ta không gây được nguy hại gì, ông ta đã chẳng cư người máy đó đến đuổi chúng ta đi."

"Ông ta biết chính xác chúng ta sẽ đến đâu…"

"Không có gì nguy hiểm hơn một người đàn ông lập chí trả thù," Ragnor nói. " Một người đã lập chí trả thù suốt gần ba chục năm, một người đã chăm sóc nó từ một hạt giống độc hại nhỏ xíu thành một cây hoa ăn thịt phát triển tươi tốt. Ông ta sẽ làm cho trọn vẹn, trừ khi các người ngăn được ông ta trước."

"Vậy chúng ta phải ngăn được ông ta trước," Jem nói ngắn gọn. Nó giống một lời đe dọa nhất là Tessa từng nghe từ anh.

Tessa nhìn xuống tay mình. Chúng trắng hơn hồi cô ở New York, nhưng vẫn là tay cô, vẫn quen

thuộc với ngón trỏ hơi dài hơn ngón giữa và có để móng. *Em có thể Biến Hình thành họ,* cô nghĩ. *Em có thể trở thành bất cứ thứ gì, bất cứ ai.* Cô chưa bao giờ thấy mình dễ biến đổi, hay dễ lạc mất mình hơn lúc này.

"Quả vậy," Charlotte khẳng định. "Ragnor, tôi muốn biết vì sao gia đình Herondale ở căn nhà đó – căn nhà từng thuộc về Mortmain – và tôi muốn xem xem họ có được bình an không. Ngoài ra, tôi không muốn Benedict Lightwood và những thành viên Clave khác biết chuyện này."

"Tôi hiểu. Cô muốn tôi lẳng lặng thăm dò đồng thời chuyện nhà đó và chuyện Mortmain. Nếu ông ta đưa họ tới đó, hẳn phải có mục đích."

Charlotte thở dài. "Đúng."

Ragnor huơ dĩa. "Tiền công cao lắm đấy nhé."

"Ồ," Charlotte nói, "Tôi sẵn lòng trả."

Fell cười tươi. "Vậy thì tôi cũng sẵn lòng chịu đựng lũ cừu."

Phần còn lại của bữa trưa trôi qua trong cuộc đối thoại chiếu lệ, với Jessamine đỏng đảnh chọc nát thức ăn mà không đụng vào lấy một miếng, Jem im lặng bất thường. Henry lẩm nhẩm mấy phương trình gì đó, còn Charlotte và Fell thống nhất kế hoạch bảo vệ gia đình Will. Dù Tessa ủng hộ chuyện ấy – nhưng có gì đó nơi vị pháp sư kia khiến cô khó chịu, khác hẳn với lúc ở cạnh Magnus, thế nên cô vui khi bữa ăn kết thúc và cô được trốn vào phòng đọc cuốn *Người tá điền đồi Wildfell**

(*) *The Tenant of Wildfell Hall của tác giả Annne Brontë*

Đây không phải cuốn sách của chị em Brontë mà cô yêu thích – cô thích nhất cuốn *Jane Eyre*, rồi *Đồi gió hú*, còn *Người tá điền xếp thứ ba* – nhưng cô đã đọc hết hai tác phẩm kia nhiều lần quá nên bây giờ những trang sách không còn đem lại cho cô những bất ngờ, từng câu chữ với cô đã quen thuộc như những người bạn cũ. Giờ cô chỉ muốn đọc Câu chuyện hai thành phố, nhưng vì Will trích lời Sydney Carton quá nhiều lần khiến cô sợ cầm cuốn sách lên sẽ khiến cô nghĩ tới anh, và làm cô thêm lo lắng. Dù sao anh cũng chưa bao giờ trích lời Darnay, mà chỉ nhắc tới câu thoại của Sydney, anh chàng say xỉn, rệu rã và yếu đuối. Sydney, người đã chết vì tình.

Trời đã về tối, gió thổi hắt làn mưa bụi vào của sổ. Cô bỗng nghe có tiếng gõ cửa phòng. Đó là Sophie, đưa đến một lá thư nằm trên khay. "Thưa cô, có thư cho cô."

Tessa ngạc nhiên đặt sách xuống. "Thư cho tôi?"

Sophie gật đầu và tới gần hơn, chìa khay ra. "Vâng, nhưng không rõ từ ai. Cô Lovelace suýt rọc thư, nhưng may mà tôi kịp lấy lại. Cô ấy tọc mạch quá."

Tessa cầm phong thư. Quả thật, tên người nhận là tên cô, được viết bằng tuồng chữ nghiêng nghiêng không quen mắt, trên giấy dày màu kem. Cô lật mặt sau định mở thư thì thấy ánh mắt tò mò của Sophie phản chiếu trên cửa sổ. Cô quay người lại với cô gái kia. "Được rồi, Sophie," cô nói. Đó là cách cô đọc được trong tiểu thuyết khi nữ chính muốn người hầu rời đi, và có vẻ đúng thế thật. Thoáng thất vọng, Sophie cầm khay và rời phòng.

Tessa mở thư và trải lên trên đùi.

Cô Gray yêu quý,

Tôi thay mặt một người bạn chung của chúng ta, Will Herondale, viết lá thư này. Tôi biết cậu ta có thói quen đến rồi đi – và thường là đi – khỏi Học Viện tùy ý, và vì thế rất lâu sau người ta mới hốt hoảng vì sự vắng mặt này. Nhưng tôi xin cô, với tư cách một người đánh giá cao lòng tự trọng của cô, rằng hãy đừng coi nó là bình thường. Tối qua tôi đã gặp Will, và cậu ta, nói lối hoa mĩ nhất, rất phiền muộn khi rời tư gia của tôi. Tôi có lí do để e rằng cậu ta có thể làm tổn thương bản thân, và vì thế tôi đề nghị nên có người tìm xem cậu ta ở đâu và có được an toàn hay chăng. Cậu ta khó khiến người khác yêu mến, nhưng tôi tin cô, cũng như tôi, thấy được điều tốt đẹp nơi con người ấy, thưa cô Gray, và đó là lí do tôi mạn phép gửi lá thư này tới cô…

Nô bộc của cô,

Magnus Bane

Tái bút; Nếu tôi là cô, tôi sẽ không tiết lộ nội dung bức thư này cho cô Branwell. Nhưng đó chỉ là gợi ý từ tôi thôi.

M.B

Dù đọc thư của Magnus khiến Tessa cảm giác như huyết quản sắp trào lửa, nhưng cô vẫn sống sót

qua phần còn lại của buổi chiều và buổi tối mà không hề - cộ nghĩ – để lộ vẻ buồn phiền. Cô có cảm giác Sophie cố ý con cà con kê ả giúp cô cởi váy, chải tóc, rồi mới chịu chất thêm củi vào lò sưởi, và kể cho cô nghe chuyện ngồi lê đôi mách trong ngày. (Em họ của Cyril làm việc cho nhà Lightwood và kể rằng Tatiana – em gái Gabriel và Gideon – sắp cùng tân lang trở về từ Âu châu lục địa. Gia nhân trong nhà đang náo động vì nghe đồn tính tình cô tiểu thư này rất khó chịu.)

Tessa lầm bầm rằng chắc đây là điểm giống ông bố của cô gái nọ. Sốt ruột khiến giọng cô khàn đi, và cô phải một mực nói rằng cô đã mệt lả và cần ngủ hơn cần trà thì cô mới ngăn được Sophie chạy ra ngoài lấy cho cô xi-rô bạc hà.

Sophie vừa đóng cửa rời phòng, Tessa liền đứng dậy cởi đồ ngủ và mặc váy, nai nịt gọn gang nhất nhất có thể rồi khoác thêm cái áo lửng. Sau khi cẩn trọng nhìn ra hành lang, cô len lén rời phòng, tới phòng Jem và khẽ khàng gõ cửa. Cô đợi một lúc chẳng thấy động tĩnh gì và đang lo lắng rằng Jem đã ngủ thì Jem mở cửa.

Chắc chắn cô đã gọi anh đúng lúc anh chuẩn bị đi ngủ: anh đã cởi giày và áo khoác, áo sơ mi mở cổ cúc, mái tóc bạc thì rối bù đến là dễ thương. Cô muốn vươn tay vuốt ép chúng xuống. Anh chớp mắt. "Tessa à?"

Không nói một lời, cô đưa anh lá thư. Anh nhìn khắp hành lang, rồi ra hiệu cho cô vào phòng. Cô đóng cửa lại trong lúc anh đọc lá thư mang tuồng chữ xiên xẹo của Magnus một lần, rồi lần nữa, trước khi vo vún trong tay, khiến tiếng sột soạt vang rõ mồn một trong phòng. "Anh *biết* mà," anh nói.

Giờ tới lượt Tessa chớp mắt. "Biết gì?"

"Đây không phải dạng biến mất bình thường." Anh ngồi lên cái rương cuối giường và xỏ giày. "Anh cảm giác được. Ở đây." Anh đặt tay lên ngực "Anh biết có chuyện là lạ. Anh cảm giác như có một bóng đen trong linh hồn mình."

"Anh không nghĩ anh ấy sẽ làm mình bị thương chứ?"

"Tự làm mình bị thương, anh không biết. Đặt mình vào tình thế có thể bị thương…" Jem đứng lên. "Anh phải đi."

"Ý anh là 'chúng ta' chứ? Anh không nghĩ sẽ một mình đi tìm Will mà không có em chứ?" Tessa láu lỉnh nói và khi anh không nói gì, cô bảo, "Lá thư đó gửi cho em, James. Em có quyền không cho anh xem."

Anh nhắm hờ mắt một lúc, rồi khi anh mở mắt ra, anh cười tinh quái. "*James*," anh nói. "Thường chỉ có Will gọi anh như vậy."

"Em xin lỗi…"

"Không. Không sao. Anh thích nghe tên mình bật ra khỏi môi em."

Môi. Từ đó có gì đó thiếu tế nhị một cách tế nhị, kỳ lạ, như một nụ hôn vậy. Nó dường như lơ lửng giữa họ trong khi cả hai đều ngượng ngùng. Nhưng đây là Jem, Tessa bối rối nghĩ. Jem. Không phải Will, người có thể khiến cô cảm giác anh đang vuốt tay dọc theo làn da trần trụi của cô chỉ bằng cách nhìn cô…

"Em nói đúng," Jem hắng giọng. "Magnus sẽ không gửi thư cho em nếu anh ta không định bảo em hãy tham gia tìm Will. Có lẽ anh ta nghĩ quyền năng của em hữu dụng. Dù sao thì…" Anh quay lưng với cô, tới mở tủ quần áo. "Đợi anh trong phòng em. Lát nữa anh sang."

Tessa không chắc mình có gật đầu không - chắc là có - và lát sau cô trở lại phòng, dựa lưng vào cửa. Mặt cô nóng bừng như thể cô đang đứng quá gần lò sưởi. Cô nhìn quanh. Từ khi nào cô bắt đầu nghĩ phòng này là phòng của cô nhỉ? Không gian rộng rãi với những ô cửa sổ có lắp chấn song và những ngọn đèn phù thủy tỏa sáng dịu dàng, không hề giống căn phòng chật chội của cô trong căn hộ tại New York với đống sáp nến bám trên táp đầu giường, vì cô thường thức trắng đêm đọc sách bên ánh nến, cái giường gỗ ép rẻ tiền trải ga mỏng. Vào mùa đông, những ô cửa sổ lỏng lẻo sẽ kêu lạch xạch mỗi khi cửa sổ có gió thổi qua.

Tiếng gõ cửa khe khẽ đánh thức cô khỏi cơn mộng tưởng và cô quay lại, mở cửa và thấy Jem tại ngưỡng cửa. Anh đã mặc đồ đi săn - áo khoác và quần đen có vẻ bằng chất liệu da bền, và đi giày cũng đen nốt. Anh đặt một ngón tay lên môi và ra hiệu cho cô đi theo.

Giờ chắc đã mười giờ tối, và đèn phù thủy tỏa sáng yếu ớt. Họ đi lòng vòng theo các hành lang, không theo con đường cô thường dùng ra cửa chính. Sự bối rối của cô đã được giải đáp khi họ tới cánh cửa nằm cuối một hành lang dài. Họ đứng trong một không gian hình vòng cung, và Tessa đoán có lẽ họ đang có mặt tại một trong những ngọn tháp Gothic ở một góc Học Viện.

Jem mở của và giục cô đi theo; anh đóng cửa lại, bỏ chìa khóa vừa dùng trở vào túi. "Đây," anh

nói, "là phòng Will."

"Sang trọng đấy,' Tessa nói. "Em chưa từng vào đây. Em cứ tưởng anh ấy sẽ ngủ treo ngược cơ, như dơi ý."

Jem cười và đi qua cô, tới một cái tủ ngăn kéo bằng gỗ, và bắt đầu lục lọi các ngăn bên trên. Trong lúc đó, Tessa ngó quanh, tim cô đập nhanh như thể cô đang thấy điều mình không được phép thấy – một bí mật, một phần bị che giấu của Will. Cô tự nhủ không được ngốc thế, đây chỉ là một căn phòng, cùng với những món đồ nội thất sặm màu nặng nề như mọi căn phòng khác trong Học Viện. Nơi này khá bừa bộn - chăn quấn thành một núi dưới chân giường, quần áo vắt trên lưng ghế, cốc trà vẫn còn lưng nửa nước không được đổ đi đặt chênh vênh trên táp đầu giường. Và đâu đâu cũng thấy sách – trên bàn nhỏ, trên giường, chất thành chồng trên sàn, xếp thành hai hàng trên giá dọc tường. Trong lúc Jem lục lọi, Tessa đi vẩn vơ tới bên giá sách và tò mò xem các tựa.

Cô không ngạc nhiên khi thấy ở đó chủ yếu là tiểu thuyết và thi ca. Có một vài tựa bằng ngôn ngữ cô không đọc được. Cô nhận ra các mẫu tự Latinh và Hy Lạp. Ở đây có vài cuốn truyện cổ tích, *Đêm Arab*, tác phẩm của James Payn, *Mục sư Balhampton* của Anthony Trollope, *Phương thuốc tuyệt vọng* của Thomas Hardy, một loạt sách của Wilkie Collins – *Magdelen mới, Luật lệ và Quý cô, Hai định mệnh*, và cuốn tiểu thuyết mới của Jules Vernes có tựa *Đứa trẻ sống trong động* mà cô rất muốn lật ra xem. Và rồi, nó kìa – *Câu chuyện hai thành phố*. Cười lém lỉnh, cô rút nó ra khỏi kệ. Nó vừa được nhấc lên thì vài lá thư gài trong sách liền rơi ra. Cô quỳ xuống nhặt lên – và sững sờ. Cô nhận ra chữ viết tay ngay lập tức. Đó là chữ của cô.

Cổ cô nghẹn lại khi đọc từng trang giấy.

Nate thân yêu, [Cô đã viết]

Hôm nay em đã thử Biến Hình, nhưng thất bại. Họ đưa em một đồng xu, nhưng em chẳng rút ra được gì từ nó. Có thể chưa từng có ai sở hữu nó, hoặc quyền năng của em đang yếu đi. Em không quan tâm, nhưng họ đã quật em – anh đã bao giờ bị ăn roi chưa? Không, em hỏi ngốc thật. Tất nhiên là chưa từng rồi. Em có cảm giác như lửa cháy thành từng hàng từng hàng trên da em, anh ạ. Em rất xấu hổ khi nói em đã khóc, và anh cũng biết em ghét khóc thế nào mà…

Và:

Nate thân yêu,

Hôm nay em nhớ anh nhiều lắm, em tưởng mình sẽ chết. Nếu anh cũng không còn, vậy chẳng ai trên cõi đời này quan tâm xem em sống chết ra sao nữa. Em cảm giác mình đang phân rã, biến mất vào hư vô, vì nếu không còn ai trên thế giới này quan tâm đến ta, liệu ta có thực sự tồn tại không?

Đây là những lá thư cô viết cho anh khi còn ở Ngôi Nhà Hắc Ám, nhưng không mong có ngày Nate đọc được – không mong có ai đọc được chúng. Chúng giống nhật kí hơn là thư, là nơi duy nhất cho cô trút toàn bộ nỗi hoảng hốt, buồn bã và sợ hãi. Cô biết rằng các Nephilim đã tìm thấy chúng, rằng Charlotte đã đọc chúng, nhưng sao trong biết bao nhiêu nơi, chúng lại xuất hiện trong phòng Will, được giấu trong một cuốn sách chứ?

"Tessa." Đó là Jem. Cô vội nhét những lá thư vào túi áo khoác và quay lại. Jem đứng bên tủ kéo, tay cầm một con dao bạc. "Lạy Thiên Thần, nơi này quả là một mớ bừa bộn, anh cứ tưởng mình không tìm ra được nó cơ đấy." Anh xoay dao trong tay. "Will không mang theo nhiều đồ từ nhà mình tới đây, nhưng cậu ấy có cầm theo thứ này. Đây là con dao găm cậu ấy được bố tặng. Hăn nó mang nhiều dấu tích của cậu ấy và nhờ nó ta có thể tìm ra Will."

Dù Jem nói có vẻ lạc quan, nhưng anh lại đang nhíu mày.

"Sao vậy?" Tessa đi về phía anh.

"Anh còn tìm được thứ khác," anh nói. "Will luôn là người đi mua… mua thuốc cho anh. Cậu ấy biết anh ghét chuyện mua bán này, nào là phải tìm ra cư dân Thế Giới Ngầm muốn bán nó, rồi trả tiền…" Ngực anh phập phồng nhanh, như thể chỉ nhắc tới chuyện ấy cũng đủ khiến anh muốn bệnh. "Anh sẽ đưa tiền, còn cậu ấy đi mua. Nhưng anh vừa tìm thấy hóa đơn cho lần giao dịch cuối. Có vẻ như giá thứ á phiện – thứ thuốc – đó không như anh tưởng."

"Ý anh là Will lừa tiền anh?" Tessa ngạc nhiên. Will có thể xấu tính và độc miệng, cô nghĩ, nhưng cô luôn nghĩ anh không xấu tới mức đó. Chỉ dừng ở những chuyện lặt vặt thôi. Nhưng làm vậy với Jem, trong bao nhiêu người…

"Ngược lại. Giá thuốc đắt hơn cậu ấy báo nhiều. Cậu ấy chắc phải bù tiền cho anh." Vẫn nhíu mày, Jem nhét dao vào thắt lưng. "Anh biết cậu ấy rõ hơn bất kì ai," anh nói đều đều. "Nhưng anh vẫn thấy Will có những bí mật khiến anh ngạc nhiên."

Tessa nghĩ tới những lá thư nhét trong cuốn tiểu thuyết Dickens, và điều cô định nói với Will về chuyện này khi gặp lại anh. "Quả vậy," cô nói. "Nhưng cũng đâu có gì bí ẩn, phải không nào? Will sẽ làm tất cả vì anh..."

"Anh không chắc đến mức đó đâu," Giọng Jem tự trào.

"Tất nhiên có chứ," Tessa nói. "Ai ai cũng vậy thôi. Anh tử tế và tốt vậy cơ mà…"

Cô ngừng alij, nhưng mắt Jem đã mở trợn tròn. Anh có vẻ ngạc nhiên, như không quen được khen ngợi, dù chắc chắn anh hẳn phải quen được người khác ngợi ca, Tessa bối rối nghĩ. Chắc chắn những người quen biết anh đều cảm thấy được họ may mắn đến mức nào. Cô thấy má lại bắt đầu nóng bừng, và thầm rủa mình. Chuyện gì thế này?

Cửa sổ lại khẽ kêu ràn rạt; Jem quay lại sau một lúc. "Đó chắc là Cyril," anh nói và có một chút khàn khàn trong giọng anh. "Anh… anh nhờ anh ấy đánh xe ngựa tới. Chúng ta nên đi thôi."

Tessa gật đầu rồi không nói lời nào, theo anh rời phòng.

Khi Jem và Tessa rời Học Viện, gió vẫn thổi rào rào trong sân, cuốn đám lá khô bay vòng vòng như những vũ công tiên. Bầu trời nặng trịch với làn sương vàng ệch giăng giăng, che mờ vầng trăng vàng nhạt tròn vành vạnh như chiếc đĩa. Những từ Latinh trên cổng Học Viện dường như tỏa sáng, hiện rõ dưới ánh trăng: *Chúng ta là cát bụi và bóng tối.*

Cyril, đang đứng đợi bên cỗ xe với hai con ngựa Balios và Xanthos, có vẻ nhẹ nhõm hẳn khi thấy họ; anh giúp Tessa lên xe, Jem theo sau, và rồi nhảy lên ghế xà ích. Tessa, ngồi đối diện Jem, vui vẻ quan sát anh rút cả dao và thanh stele khỏi thắt lưng: cầm dao bằng tay phải, anh vẽ một chữ rune lên mu bàn tay đó. Tessa thấy nó giống mọi chữ Ấn Ký khác, cũng những đường uốn lượn khó hiểu bện vào nhau để tạo thành một họa tiết đen sẫm cứng cỏi.

Anh nhìn xuống tay mình một lúc lâu rồi nhắm mắt, gương mặt lặng lẽ tỏ vẻ tập trung cao độ. Đúng lúc đầu óc Tessa gào thét vì sốt suột, mắt anh mở ra. "Đường Brick, đại lộ Whitechapel," anh nói như với chính mình; nhét dao và thanh stele trở lại thắt lưng, anh thò đầu ra cửa sổ, và cô nghe anh nhắc lại lời đó với Cyril. Một lát sau, Jem lại ngồi yên vị trong xe, đóng cửa sổ để tránh gió lạnh, rồi chiếc xe ngựa lọc xọc đi trên con đường rải sỏi.

Tessa hít một hơi sâu. Cả ngày nay cô đã háo hức được gặp Will, lo lắng cho anh, phân vân anh đang ở nơi nao – nhưng giờ khi họ đang lăn bánh đi vào khu trung tâm tối tăm của Luân Đôn, trong cô chỉ còn cảm giác hãi hùng.

CHƯƠNG 9: ĐÊM DỮ DỘI

Đêm dữ dội và ngày mai đói khát,
Cùng tình yêu trọn vẹn những trinh nguyên
Thú vui xác thịt cùng đau khổ triền miên
Rồi sẽ bòn rút linh hồn ta khô kiệt
– Algernon Charles Swinburne, *Dolores*

Tessa để rèm cửa sổ mở và nhìn ra ngoài ô cửa kính trong lúc cỗ xe ngựa men theo đường Fleet chạy về đồi Ludgate. Màn sương vàng nhạt thêm dày và cô chẳng thấy được gì mấy ngoài những bóng người đang rảo bước đi lại, dăm ba áp phích quảng cáo nhòe nhoẹt vẽ bên các chái nhà. Vào những lúc hiếm hoi sương tản ra, cô thoáng thấy rõ gì đó: một cô gái ôm những bó oải hương héo rũ đang kiệt sức đứng dựa vào tường; một gã thợ mài dao kéo rệu rã đẩy xe về nhà; áp phích quảng cáo của hãng diêm Bryant and May's Lucifer đột nhiên lù lù hiện ra giữa màn sương.

"Đồ bỏ xó," Jem nói. Anh ngồi dựa lưng trên chiếc ghế đối diện, đôi mắt sáng lấp lánh trong bóng tối. Cô tự hỏi liệu anh có dùng chút thuốc phiện nào trước khi lên đường không, và nếu có thì là bao nhiêu.

"Sao ạ?"

Anh mô phỏng hành động quẹt một que diêm, thổi tắt rồi ném que diêm tàn ra sau. "Ở đây người ta gọi diêm như thế – đồ bỏ xó, vì em ném nó đi sau khi dùng xong. Họ cũng dùng từ đó để chỉ các nữ công nhân làm diêm."

Tessa nghĩ tới Sophie, người rất có thể sẽ trở thành một trong số những "đồ bỏ xó", nếu Charlotte không tìm thấy cô ấy. "Nói nghe tàn nhẫn quá."

"Chúng ta sắp đến vùng tàn nhẫn của thành phố đây. East End, khu ổ chuột." Anh nhoài người trên ghế. "Em nhớ phải cẩn thận, và ở gần anh."

"Anh biết Will làm gì ở đó không?" Tessa hỏi, nhưng lại có phần sợ đáp án. Họ đang đi qua nhà thờ St. Paul hùng vĩ, sừng sững phía trước họ như nấm mồ bằng đá cẩm thạch lấp lánh chôn một gã khổng lồ.

Jem lắc đầu. "Anh không biết nữa. Anh chỉ cảm nhận được – một hình ảnh thoáng qua về con phố – nhờ phép theo dấu. Nhưng anh phải nói, chỉ có vài lý do *vô hại* để giải thích việc một quý ông tới khu Chapel sau khi trời tối thôi."

"Chắc anh ấy đi đánh bạc..."

"Có thể," Jem đồng ý, nhưng bằng giọng anh thì có vẻ chính anh cũng không tin lắm.

"Anh nói anh cảm nhận được. Ở đây." Tessa đặt tay lên tim. "Nếu anh ấy gặp chuyện. Có phải vì anh là *parabatai* của Will không?"

"Ừ."

"Vậy *parabatai* không đơn giản là thề bảo vệ nhau. Nó có gì đó... huyền bí."

Jem mỉm cười, một nụ cười như ánh sáng đột nhiên bừng lên trong mọi căn phòng của tòa nhà. "Bọn anh là Nephilim. Mọi điều trong quãng đời của bọn anh đều có vài yếu tố huyền bí – chào đời này, rồi chết này, hay kết hôn, mọi sự kiện trọng đại đều được đánh dấu bằng nghi lễ. Một nghi lễ sẽ được cử hành khi em muốn là *parabatai* của ai đó. Tất nhiên, trước tiên em phải hỏi ý kiến người kia. Đó không phải chuyện nhỏ..."

"Anh hỏi Will," Tessa đoán.

Jem lắc đầu và vẫn mỉm cười. "Will hỏi anh," anh nói. "Hoặc đúng hơn là cậu ấy bảo anh thế. Khi đó, bọn anh đang luyện dùng trường kiếm trong phòng tập. Will hỏi và anh bảo rằng không, rằng cậu ấy nên chọn một *parabatai* có thể sống lâu, có thể bảo vệ cậu ấy cả đời. Will cược với anh rằng nếu Will có thể tước kiếm của anh, vậy anh phải đồng ý làm anh em kết nghĩa của cậu ấy."

"Và Will tước được kiếm của anh?"

"Trong chín giây," Jem cười thành tiếng. "Ghim anh vào tường. Chắc Will luyện lúc anh không biết, vì nếu biết cậu ấy dùng trường kiếm thành thạo, còn lâu anh mới tham gia vụ cược đó." Anh nhún vai. "Hồi đó bọn anh mười ba tuổi. Họ cử hành nghi lễ khi bọn anh mười bốn. Đã ba năm trôi qua kể từ đó và anh không thể tưởng tượng sẽ thế nào nếu không có *parabatai*."

"Sao anh không muốn là *parabatai* của Will?" Tessa hỏi có phần lưỡng lự. "Hồi đó đó?"

Jem lùa một bàn tay qua mái tóc bạc. "Nghi lễ ràng buộc em," anh nói. "Nó giúp em mạnh hơn. Em có thể dùng sức mạnh của người kia. Nó giúp em ý thức được vị trí của người kia nhằm phối hợp hoàn hảo trong lúc chiến đấu. Có một vài chữ rune bắt buộc em phải là *parabatai* của ai đó thì mới dùng được. Nhưng... cả đời em chỉ được chọn một *parabatai*. Em không thể chọn thêm ai khác, kể cả nếu người kia đã chết. Anh không nghĩ mình là lựa chọn hoàn hảo."

"Đó có vẻ là một luật lệ hà khắc."

Sau đó Jem nói gì đó bằng ngôn ngữ cô không hiểu, nghe như *"khalepatakala."*

Cô nhíu mày. "Không phải tiếng Latinh thì phải?"

"Tiếng Hy Lạp," anh nói. "Nó có hai nghĩa. Một là những gì đắt giá – lòng tốt, sự khoan dung, vinh quang, và sự cao thượng – đều khó đạt được." Anh nhoài tới gần cô hơn. Cô có thể ngửi thấy mùi ngòn ngọt của thuốc phiện nơi anh, và mùi cơ thể anh thoảng qua nữa. "Nó còn có một ý nghĩa khác."

Tessa nuốt khan. "Là gì?"

"Là 'Đẹp cũng là hà khắc.'"

Cô nhìn xuống tay anh: Thon dài, móng cắt cụt và sẹo ngang dọc các mấu tay. Liệu có Nephilim nào không có sẹo không? "Câu đó có ý nghĩa đặc biệt gì với anh không?" Cô khẽ hỏi. "Đó là ngôn ngữ chết. Sao anh lại học chúng?"

Anh đã nhoài gần tới độ cô cảm nhận được hơi ấm từ hơi thở anh trên má mình. "Anh không chắc nữa," anh nói, "dù anh nghĩ chắc do anh cảm nhận được sự tường minh trong đó. Tiếng Hy Lạp, tiếng Latinh, tiếng Phạn, chúng chứa đựng chân lý, còn ngôn ngữ chúng ta sau này lại đầy những từ vô nghĩa."

"Thế còn ngôn ngữ của anh," cô dịu dàng nói. "Tiếng mẹ đẻ của anh ấy?"

Môi anh cong lên. "Anh nói được cả hai ngôn ngữ, tiếng Anh và tiếng Trung Quan Thoại," anh nói. "Bố anh nói tiếng Anh, còn nói tiếng Trung thì dở ẹc. Sau khi gia đình anh chuyển tới Thượng Hải, tiếng Trung của nhà anh lại còn dở hơn. Người nói tiếng Quan Thoại chẳng mấy hiểu được phương ngữ ở đó đâu."

"Thế anh nói gì bằng tiếng Quan Thoại đi," Tessa cười đề nghị.

Jem nói liến thoắng gì đó, nghe có vẻ có rất nhiều nguyên âm bật hơi và phụ âm nối vào nhau, giọng lên bổng xuống trầm. "*Ni hen piao liang*."

"Anh vừa nói gì thế?"

"Anh nói tóc em bị tuột ra kìa. Chỗ đó đó," anh nói và đưa tay vén một lọn tóc xoăn bị xổ ra ra sau tai cô. Hai má Tessa nóng bừng, và cô mừng vì trong xe tối. "Em nên cẩn thận," anh nói và từ từ rụt tay lại, những ngón tay nán ná một thoáng nơi má cô. "Đừng để kẻ thù tóm được gì đó."

"À... vâng... tất nhiên." Tessa vội nhìn ra ngoài cửa sổ – và trố cả mắt. Tuy màn sương vàng vọt phủ dày trên phố sá, nhưng cô vẫn thấy rất rõ. Họ đang khua bánh trên một đại lộ hẹp – có lẽ vẫn được tính là rộng theo chuẩn Luân Đôn. Không khí oi nồng, nhớp nháp vì bụi than cùng sương mù, và trên phố thấp thoáng những bóng người. Những con người bẩn thỉu, rách rưới ấy ngồi sụp bên những bức tường của các căn nhà xiêu vẹo, mắt dõi theo chiếc xe ngựa đi qua như đàn chó đói chăm chăm nhìn khúc xương. Tessa thấy một người đàn bà quấn khăn choàng, một tay đeo cái làn hoa, có một đứa bé quấn trong góc khăn choàng áp mặt vào vai bà ta. Mắt nó nhắm, còn da thì bệch bạc như màu sữa đông; trông nó như bị ốm, hoặc đã chết. Đám trẻ đi chân trần, bẩn thỉu như lũ mèo hoang, chơi cùng nhau trên đường phố; đám phụ nữ ngồi dựa vào nhau ở các hiên nhà, rõ ràng đã say xỉn. Trông đám nam giới là tệ hơn cả: họ ngồi sụp bên các chái nhà, áo gi-lê và mũ bẩn thỉu, vá chằng vá đụp, và vẻ tuyệt vọng trên gương mặt họ trông như hình khắc trên bia mộ.

"Giới thượng lưu của Luân Đôn sống ở Mayfair và Chelsea thích đi du ngoạn lúc nửa đêm qua những vùng như thế này," Jem nói bằng giọng nhuốm màu cay đắng. "Họ gọi đó là vi hành xóm liều."

"Họ có dừng lại và... và giúp gì không?"

"Hầu như là không. Họ chỉ muốn tới xem rồi về nhà và kể lại chuyến phiêu du vào bữa tiệc trà tiếp

theo, rằng họ đã thấy 'quận lường gạt' và 'lũ đĩ điếm' hay 'Shivering Jemmy'(*) thật sự. Hầu hết bọn họ đều không hề bước xuống xe ngựa."

(*) *Nguyên văn: mug-hunter, dollymop, Shivering Jimmy. Đây là những từ lóng của người Anh thời Victoria.*

"Shivering Jemmy là gì?"

Jem nhìn cô bằng đôi mắt bạc. "Kẻ ăn mày rách rưới đang chịu đói chịu rét," anh nói. "Một kẻ có thể sẽ chết cóng."

Tessa nghĩ tới những tờ giấy bìa bịt các kẽ hở cửa sổ căn hộ của cô tại New York. Nhưng chí ít cô cũng có phòng ngủ, có chỗ để ngả lưng, và có dì Harriet nấu cho cô một bát xúp nóng hay pha một tách trà ấm. Cô thật may mắn.

Xe ngựa dừng tại một góc đường trông không lấy gì làm thân thiện. Bên kia đường, ánh sáng từ một quán rượu ùa ra đường, chiếu tỏ dòng khách say quắc cần câu đều đặn đi ra, một vài gã còn trái ôm phải ấp mấy cô ả váy áo thì lòe loẹt ố bẩn còn má thì đánh phấn hồng rực như tuồng chèo. Ở đâu đó có người đang ông ổng ca bài *Lizzie Vickers độc ác*.

Jem nắm tay cô. "Anh không thể dùng phép che mờ em khỏi ánh mắt của đám người phàm," anh nói, "Vậy nên hãy cúi đầu và đi sát anh nhé."

Tessa nhoẻn miệng cười nhưng không rụt tay lại. "Anh nói rồi mà."

Anh đưa tay qua chỗ cô và mở cửa. Anh nhảy xuống vỉa hè và giúp cô xuống theo, kéo cô sát bên mình. Tessa nhìn khắp con phố. Vài người ơ hờ liếc nhìn hai người, nhưng nhìn chung chẳng ai để ý tới họ. Họ đi về phía ngôi nhà có cánh cửa hẹp sơn đỏ. Nhà này cũng có thềm trước, nhưng có điều hoàn toàn vắng bóng dân vô gia cư. Không ai ngồi trên đó. Jem bước nhanh tới, kéo cô theo sau, và gõ cửa thình thình.

Một lát sau, một người phụ nữ mặc váy dài đỏ, bó sát tới nỗi làm mắt Tessa như muốn lòi tròng, ra mở cửa. Tóc cô ả đen huyền, búi gọn gàng bằng một đôi trâm vàng. Nước da ả rất tái, còn mắt thì kẻ viền đen sẫm – nhưng nhìn kĩ, Tessa nhận ra ả là người da trắng, không phải người ngoại quốc. Đôi môi đỏ quạch của ả trề ra khi mắt nhìn tới Jem.

"Không," ả nói. "Đây không tiếp Nephilim."

Ả định đóng cửa, nhưng Jem đã giơ gậy; lưỡi dao bật ra từ đế gậy giữ cửa mở rộng. "Không sao hết," anh nói. "Chúng tôi không đại diện Clave tới đây. Đây là chuyện riêng tư."

Ả nheo mắt.

"Chúng tôi đang tìm người," anh nói. "Một người bạn. Hãy đưa chúng tôi tới chỗ cậu ấy, và chúng tôi sẽ không làm phiền cô thêm."

Nghe tới đó, ả ngửa cổ cười sằng sặc. "Tôi biết hai người tìm ai rồi," ả nói. "Chỉ có một Nephilim duy nhất ở đây." Ả nhún vai quay đi. Lưỡi dao đã gập lại, rồi Jem khom người đi qua gầm cửa thấp và kéo Tessa theo sau.

Sau cửa là một hành lang hẹp. Một thứ mùi hương ngòn ngọt sực nức trong không khí, giống mùi vẫn bám trên quần áo Jem sau khi anh dùng thuốc. Tay cô vô thức nắm chặt tay anh. "Đây là nơi Will tới mua – mua thứ anh cần," anh nghiêng đầu thì thầm nên môi gần chạm vào tai cô. "Dù vì sao giờ cậu ấy ở đây thì..."

Vừa đi trên hành lang, ả váy đỏ vừa ngoái nhìn họ. Đằng sau váy ả có một khoảng xẻ khoe gần trọn đôi chân – và phần chót của một cái đuôi chẻ dài đẹp đẽ, vằn vện đường khoang đen trắng như trên da rắn. *Ả là pháp sư*, Tessa nghĩ và tim khẽ đập cái thịch. Ragnor, Chị Em Hắc Ám, người phụ nữ này – vì sao các pháp sư luôn có vẻ... rất nguy hiểm nhỉ? Có lẽ trừ Magnus, nhưng cô có cảm giác Magnus là ngoại lệ trong rất nhiều chuyện.

Hành lang dẫn vào một căn phòng rộng, có tường sơn đỏ sậm. Từ trên trần buông xuống những ngọn đèn lớn, có chụp đèn được khắc và vẽ những hoa văn tinh tế, hắt sáng lên tường. Chạy dọc tường là những dãy giường tầng, giống như loại vẫn thấy trên những con tàu thủy. Còn ở chính giữa phòng chình ình một cái bàn to tướng. Ngồi tại đó là một nhóm đàn ông da đỏ sậm như màu tường, tóc đen để kiểu cắt sát da đầu. Bộ móng vuốt xanh đen của họ được cắt gọn gàng, có lẽ để họ dễ cân đong, sàng lọc và trộn đủ thứ bột và hợp chất bày trước mặt hơn. Các thứ bột ấy dường như lóng lánh và sáng lên dưới ánh đèn như bột đá quý.

"Đây là sới thuốc phiện à?" Tessa thì thầm bên tai Jem.

Đôi mắt anh lo lắng nhìn khắp phòng. Cô có thể cảm nhận sự căng thẳng liên tục toát ra từ anh, như trái tim đập nhanh của con chim ruồi. "Không phải." Anh có vẻ xao lãng. "Không hẳn – ở đây họ chủ yếu bán ma phiến và bột tiên. Đám người ngồi bên bàn là ifrit. Những pháp sư không có quyền năng."

Người phụ nữ váy đỏ đang ngó đầu nhìn xuống qua vai một ifrit. Tất cả ngước lên nhìn Tessa và Jem, rồi tập trung vào Jem. Tessa không thích cách họ nhìn anh. Ả pháp sư đang mỉm cười; vẻ mặt ifrit hiện nét toan tính. Cô ả đứng thẳng lên và lả lướt bước về phía họ, hông lắc như máy nhịp dưới lớp vải sa tanh bó sát.

"Madran bảo chúng tôi có cái cậu muốn, nhóc bạc ạ," ả pháp sư nói, lướt một cái móng tay sơn đỏ tươi lên má Jem. "Giả bộ làm gì."

Jem tránh. "Tôi bảo cô rồi, chúng tôi tới đây tìm bạn," anh gắt. "Một Nephilim. Mắt xanh, tóc đen..." Anh lên giọng. *"Ta xian zai zai na li?"*(*)

(*) *Giờ cậu ấy ở đâu?*

Ả nhìn anh một lúc, rồi lắc đầu. "Cậu ngốc lắm," ả nói. "Ở đây chỉ còn rất ít ngân phiến, và khi nó hết, cậu sẽ chết. Chúng tôi đang cố kiếm thêm, nhưng gần đây nhu cầu..."

"Xin cô hãy ngừng giở trò đó đưa để bán hàng đi," Tessa đột nhiên bực bội. Cô không muốn nhìn nét mặt Jem thế này, như thể mỗi từ mỗi ngữ đều là vết dao chém vào người anh. Thế nào Will thay anh đi mua thứ độc dược kia. "Bạn chúng tôi đâu?"

Người phụ nữ rít lên một tiếng, nhún vai và chỉ về một chiếc giường tầng. "Đằng đó."

Mặt Jem tái đi trong lúc Tessa nhìn về hướng cô ả chỉ. Đám khách nằm rất yên nên vừa rồi Tessa tưởng giường trống, nhưng giờ khi nhìn kĩ hơn, cô nhận thấy giường nào cũng có một kẻ đang nằm khoèo trên đó. Một vài nằm nghiêng, tay buông thõng bên rìa giường, với lòng bàn tay mở rộng; còn lại hầu hết nằm ngửa, mắt trừng trừng nhìn trần nhà hoặc phản giường phía trên.

Không nói một lời, Jem bắt đầu sải bước qua phòng, Tessa bám sát gót. Khi họ tới gần mấy cái giường hơn, cô nhận ra hầu hết đám nằm trên đó không phải con người. Cô thoáng thấy những làn da lục, lam, đỏ, tía; thấy tóc xanh dài rối như một nùi rong biển xổ trên cái gối bẩn thỉu; thấy bàn tay móng vuốt của một gã vừa rên rỉ vừa nắm chặt lấy cạnh giường gỗ. Một kẻ khác khẽ cười khúc khích khe khẽ, tuyệt vọng, một âm thanh nghe còn thảm hơn khóc than; và một giọng khác đang nghêu ngao hát đi hát lại một khúc đồng dao:

"Cam vàng chanh xanh
Núi chuông St. Clement
Bao giờ anh trả?
Rung chuông Bailey Già
Khi nào tôi phất
Nói chuông Shoreditch..."

"Will," Jem thì thào. Anh dừng lại bên một cái giường được gắn cố định ở khoảng giữa tường và tì vào đó, như thể chân anh sắp khuỵu xuống.

Nằm trên giường là Will, cuộn tròn trong chiếc chăn sẫm màu, tả tơi. Anh chỉ mặc có quần dài và áo sơ mi; thắt lưng vũ khí của anh được treo trên cái đinh móc phía trong giường. Chân anh để trần, mắt nhắm hờ, màu xanh của mống mắt chỉ thấy lấp ló qua viền mí đen. Tóc anh mướt mồ hôi, bết vào trán, còn má đỏ rực như người lên cơn sốt. Ngực anh phập phồng từng hồi, như thể anh bị chứng khó thở.

Tessa áp mu bàn tay lên trán anh. Trán anh nóng giẫy. "Jem," cô khẽ nói. "Jem, chúng ta phải đưa anh ấy rời khỏi đây."

Người đàn ông nằm trên chiếc giường bên cạnh vẫn hát. Nhưng nói cho ngay, bảo hắn là đàn ông cũng không hẳn đúng. Cơ thể hắn ngắn ngủn và dị dạng, thay cho bàn chân là một bộ móng chẻ.

"Bao giờ tới khi?
Nói chuông Stepney
Tôi đâu có biết,
Nói chuông bự Bow"

Jem vẫn đứng bất động chăm chú nhìn Will. Anh như bị đóng băng. Mặt anh trắng như giấy và má thì đỏ lựng.

"Jem!" Tessa thì thầm. "Làm ơn. Giúp em kéo anh ấy đứng lên." Thấy Jem không nhúc nhích, cô vươn tay, nắm vai Will mà lay. "Will. Will, dậy, dậy đi."

Will chỉ càu nhàu vài tiếng và quay người sang bên kia, vùi đầu vào tay. Anh là Thợ Săn Bóng Tối, cao mét tám, người thì nặng và chắc nịch cô không tài nào đỡ được. Trừ khi...

"Nếu anh không giúp em," Tessa bảo Jem, "em thề sẽ Biến Hình thành anh, và em sẽ tự đỡ anh ấy. Rồi mọi người ở đây sẽ được chứng kiến anh ra sao khi mặc váy." Cô nhìn thẳng vào anh. "Anh hiểu không?"

Rất chậm, anh nhướng mắt nhìn cô. Anh có vẻ không hốt hoảng trước khả năng bị đám ifrit nhìn thấy mình mặc váy; trông anh không có vẻ là nhìn thấy cô. Hình như đây là lần đầu tiên cô thấy đôi mắt bạc kia không có chút ánh sáng nào. "*Em* định chơi thật à?" Jem nói, rồi tóm cánh tay Will và kéo sang bên, dộng đầu Will vào bên giường mà chẳng quan tâm xem nặng nhẹ ra sao.

Will rên rỉ và mở mắt. "Thả tôi ra..."

"Giúp anh cái," Jem nói mà không nhìn Tessa, và cùng nhau họ hì hục lôi Will xuống giường. Will suýt ngã nhào, và phải vòng tay qua Tessa để giữ thăng bằng trong lúc Jem với lấy cái đai vũ khí trên móc.

"Nói với anh đây không phải mơ đi," Will thì thào, dụi mặt vào bên cổ Tessa. Tessa giật mình. Anh sốt cao quá. Môi anh lướt trên má cô; nó mềm mại hệt như trong ký ức của cô.

"Jem," Tessa tuyệt vọng nói, và Jem nhìn sang; anh đang đeo thắt lưng của Will trên cái của mình, và có vẻ anh không nghe thấy Will vừa nói gì. Anh quỳ xuống đi giày vào chân Will, rồi đứng lên đỡ cánh tay *parabatai* của mình. Will có vẻ mừng vì chuyện đó.

"Ờ tốt rồi," Will nói. "Giờ bộ ba đã tề tựu đông đủ."

"Im ngay," Jem bảo.

Will cười khúc khích. "Nghe này, Carstairs, cậu chưa dùng thứ đó, phải không? Tôi mua nhiều lắm, nhưng giờ sạch bách rồi."

"Anh ấy nói gì thế?" Tessa bối rối.

"Cậu ấy muốn anh trả tiền thuốc phiện." Giọng Jem ngại ngùng. "Đi nào, chúng ta sẽ đưa cậu ấy lên xe, rồi anh mang tiền trở lại."

Khi họ chuệnh choạng đi ra cửa, Tessa vẫn nghe giọng người đàn ông chân dê vọng theo, nghe lanh lảnh và chót vót như tiếng đàn môi, và được kết thúc bằng tràng cười the thé.

"Đây là ngọn nến đưa mi lên giường
Kia là đao phủ tiễn mi lên đường."

Đối với những kẻ vừa từ trong cái sới thuốc phiện sực nức thứ mùi hương ngọt ngào giả tạo thì kể cả bầu không khí ô nhiễm của Whitechapel cũng là trong lành chán. Tessa suýt ngã xuống thềm. May sao chiếc xe ngựa vẫn đậu ở góc đường, và Cyril nhảy xuống khỏi ghế xà ích, đi về phía họ, gương mặt phúc hậu, tròn trĩnh đượm vẻ lo âu.

"Cậu Will ổn không?" Anh ta nói và đỡ cánh tay Will đang quàng qua vai Tessa và vắt sang vai mình. Tessa mừng rỡ chuồi sang bên; lưng cô đã bắt đầu ê ẩm.

Đúng như dự đoán, Will không hề thích sự thay đổi này. "Buông tôi ra," anh đột ngột nổi quạu. "Thả tôi ra. Tự tôi đứng được."

Jem và Cyril liếc mắt nhìn nhau, rồi rời luôn. Will loạng choạng, nhưng vẫn đứng thẳng. Anh ngẩng đầu, để gió lạnh thổi tung những lọn tóc ướt dán vào cổ và trán, khiến chúng lòa xòa ngang mắt anh. Tessa nghĩ tới anh trên mái Học Viện: *Và anh chiêm ngưỡng Luân Đôn, một kỳ quan kinh khủng thuộc về con người do Chúa tạo nên.*

Anh nhìn Jem. Mắt Will xanh hơn bao giờ hết, má đỏ lựng, nét mặt như thiên thần. Anh nói, "Bồ không phải tới dắt mũi tôi về. Tôi đang vui mà."

Jem nhìn lại. "Quỷ tha ma bắt bồ đi," anh nói và đấm vào mặt Will, khiến Will xoay một vòng. Will không ngã, nhưng phải dựa vào bên xe ngựa, tay che má. Miệng anh đang chảy máu. Anh kinh hốt nhìn Jem.

"Đưa cậu ấy lên xe," Jem nói với Cyril, và trở vào căn nhà cửa đỏ – Tessa đoán anh đi trả tiền cho đồ hút hít của Will. Will vẫn nhìn theo Jem, máu nhuộm đỏ đôi môi anh.

"James ơi?" Will gọi.

"Vậy đi nào," Cyril nói cộc lốc. Nhìn Cyril mở cửa xe và giúp Will vào trong, rồi Tessa sau đó, cô bỗng nghĩ trông anh ấy giống Thomas vô cùng. Anh đưa cho cô cái khăn tay rút từ túi áo. Nó ẩm và có mùi nước hoa rẻ tiền. Cô mỉm cười cảm ơn khi anh đóng cửa.

Will ngồi xụi lơ ở góc xe, tay ôm lấy người, còn mắt nhắm hờ. Máu đã chảy xuống cằm anh. Cô nhoài tới áp khăn vào miệng anh; anh đưa tay áp lên bàn tay cô để giữ. "Anh làm mọi chuyện rối tung hết," anh nói. "Phải không?"

"Em sợ là rối vô cùng ấy," Tessa nói, cố không để ý tới hơi ấm từ bàn tay anh. Kể cả trong bóng tối của cỗ xe, mắt anh vẫn xanh long lanh. Nhưng Jem đã nói gì về cái đẹp nhỉ? *Đẹp cũng là hà khắc.* Liệu người ta có tha thứ cho những chuyện Will làm nếu như anh xấu xí không? Và sau rốt, vẻ điển trai kia có giúp anh được tha thứ? Nhưng, cô không thể nào rũ bỏ cảm giác anh làm những điều ấy vì anh quá yêu bản thân nhưng cũng vì anh ghét mình quá thể. Chỉ có điều cô không biết rõ nguyên do.

Anh nhắm mắt. "Anh mệt mỏi quá, Tess à," anh nói. "Anh chỉ muốn một lần được mơ thấy mộng đẹp."

"Anh làm như vừa rồi là không đúng, Will," cô nhẹ nhàng nói. "Anh không thể mua, chơi thuốc hay mơ để trốn tránh đau khổ."

Anh nắm chặt tay cô.

Cửa xe mở ra. Tessa vội rụt tay lại. Đó là Jem, gương mặt sầm sì như sắp nổi bão; anh nhìn lướt qua Will, rồi ngồi phịch xuống, đưa tay đấm lên nóc xe. "Cyril, đánh xe về," anh hét và một lát sau cỗ xe lao đi trong màn đêm. Jem kéo rèm che cửa sổ. Trong bóng tối, Tessa nhét khăn tay vào tay áo. Nó vẫn ướt đẫm máu Will.

Jem không nói không rằng suốt quãng đường từ Whitechapel về, chỉ chăm chăm nhìn thẳng, tay khoanh lại trong lúc Will ngủ, gương mặt mang nét cười nhàn nhạt, ở góc xe. Tessa, ngồi đối diện cả hai, không nghĩ ra cách gì để phá vỡ sự im lặng của Jem. Thế này chẳng giống anh tí tẹo nào – Jem, người luôn dễ chịu, tử tế, luôn lạc quan. Giờ vẻ mặt của anh còn hơn là trống rỗng, móng tay anh bấu chặt vào lớp vải đồ đi săn, vai nghiêm nét giận.

Ngay khi xe dừng trước Học Viện, anh mở cửa và nhảy ra. Cô nghe anh hét gì đó với Cyril về chuyện giúp Will về phòng, rồi anh đi một mạch lên thềm, không nói một lời nào với cô. Tessa quá choáng váng, cứ thế đăm đăm nhìn anh một lúc lâu. Cô ra cửa xe; Cyril đã ở đó, tay giơ lên giúp cô xuống. Chân vừa chạm đất là Tessa vội chạy đuổi theo gọi tên Jem, nhưng anh đã vào bên trong Học Viện. Anh để cửa mở cho cô, và cô lao vào theo, sau khi liếc một cái để chắc chắn Will đã có Cyril giúp. Cô vội chạy lên thềm, hạ giọng khi nhận ra, tất nhiên, cả Học Viện đã đi ngủ, và những ngọn đuốc phù thủy tỏa ánh sáng heo hắt nhất.

Trước tiên cô tới phòng Jem và gõ cửa; khi không nghe có tiếng trả lời, cô tìm tới những nơi anh hay lui đến nhất – phòng nhạc, thư viện – nhưng vì không thấy bóng dáng anh, cô chán nản trở về phòng mình để chuẩn bị đi ngủ. Mặc váy ngủ và treo bộ váy kia lên, cô rúc vào chăn và trân trối nhìn trần. Cô còn nhặt cuốn *Vathek* của Will lên, nhưng lần đầu tiên bài thơ ở trang đầu khiến cô mỉm cười, và cô không tài nào tập trung nổi vào câu chuyện.

Cô giật mình khi nhận thấy mình chán nản tới mức nào, Jem giận Will chứ có giận cô đâu! Nhưng, cô nghĩ, có lẽ đây là lần đầu tiên anh mất kiểm chế trước mặt cô. Lần đầu tiên anh gắt lên với cô, không buồn để tâm tới những lời lẽ tỏ ý quan tâm của cô, cũng có vẻ không nghĩ cho cô trước bản thân anh...

Cô luôn cho anh là một điều đương nhiên, cô nghĩ mà giật mình xấu hổ, khi nhìn ánh nến hấp háy. Cô cho rằng sự tử tế của anh là gì đó rất tự nhiên và bẩm sinh, cô chưa bao giờ tự vấn xem anh có phải cố gắng để làm mọi chuyện như xưa nay anh vẫn làm không. Cố gắng đứng chắn giữa Will và thế giới, bảo vệ phía này khỏi phía kia. Cố gắng bình thản chấp nhận mất mát người thân. Cố gắng duy trì sự vui vẻ và bình tĩnh trên gương mặt trong khi bản thân đang chết dần chết mòn.

Có tiếng cò cưa vọng tới. Tessa ngồi bật dậy. Cái gì vậy? Có vẻ nó vang lên từ bên ngoài phòng cô – từ bên kia hành lang...

Jem ư?

Cô vội đứng dậy và tháo váy khỏi móc. Mặc vội, cô hấp tấp chạy ra ngoài hành lang.

Cô đã đúng – tiếng động phát ra từ phòng Jem. Cô nhớ vào đêm đầu tiên cô gặp anh, tiếng vĩ cầm du dương ùa như nước qua khe cửa. Âm thanh này không hề giống vậy. Cô có thể nghe tiếng vĩ kéo trên dây đàn, nhưng nó nghe giống tiếng thét gào của một người đang đau đớn. Cô muốn vào nhưng lại sợ; cuối cùng, cô nắm nắm đấm cửa và mở ra, rồi vội vào phòng và đóng cửa lại.

"Jem ơi," cô thì thào.

Những ngọn đuốc phù thủy tỏa ánh sáng yếu ớt. Jem ngồi trên cái rương dưới chân giường, mặc độc có áo sơ mi và quần vải, mái tóc bạc bù rối, với cây vĩ cầm áp trên vai. Anh đang kéo vĩ ken két tạo ra những âm thanh rợn tóc gáy. Trong lúc Tessa quan sát, một sợi dây đàn bật tưng lên.

"Jem!" Cô lại gọi, khi anh không nhìn lên, cô vội đi tới và giằng cây vĩ khỏi tay anh. "Jem, *dừng lại!* Cây vĩ của anh – cây vĩ xinh đẹp của anh – anh phá hỏng nó mất."

Anh ngước nhìn cô. Đồng tử mắt Jem nở lớn, màu bạc chỉ còn là một vành mỏng bao quanh màu đen. Anh thở hổn hển, áo sơ mi mở cúc cổ, mồ hôi rịn thành giọt trên xương quai xanh. Má anh đỏ lựng. "Thế đã sao?" anh nói bằng giọng nghe như tiếng rít. "Thế thì có làm sao cơ chứ? Anh sắp chết rồi. Anh sẽ không sống qua thập kỷ này. Nếu cây đàn tiêu tùng trước anh thì có quan trọng gì?"

Tessa hoảng hốt. Anh chưa từng, chưa bao giờ nói về bệnh tật của mình như vậy.

Anh đứng lên và đi ra cửa sổ. Chỉ có chút ánh trăng có thể lọt qua màn sương để ghé thăm căn phòng; có vẻ như nó đã tạo ra những hình dạng rõ ràng trên cửa kính – những bóng ma, những hình

dáng, những gương mặt cười nhạo mỉa mai. "Em thừa hiểu mà."

"Chưa có gì ngã ngũ hết." Giọng cô run run. "Không có gì là chắc chắn. Một phương thuốc giải..."

"Không có thuốc giải." Anh không còn giận, chỉ xa cách, mà thế còn tệ hơn. "Anh sẽ chết, và em biết mà, Tess. Có lẽ trong năm sau. Anh sắp chết, và anh không có người thân trên thế giới này, còn người duy nhất anh tin hết thảy lại đâm đầu vào thứ đang giết chết anh."

"Nhưng, Jem à, em không nghĩ Will cố ý đâu." Tessa đặt cây vĩ bên cạnh chân giường và cẩn trọng tiến gần tới anh, như thể anh là con thú cô sợ làm giật mình. "Anh ấy chỉ cố trốn chạy. Anh ấy đang chạy trốn gì đó, một thứ đen tối và đáng sợ. Anh hiểu Will mà Jem. Anh đã thấy anh ấy đuổi theo... đuổi theo Cecily."

Giờ cô đang đứng ngay sau anh, cô có thể vươn tay chạm vào anh, nhưng lại không dám. Cái áo sơ mi trắng dán vào xương vai anh vì mồ hôi. Cô thấy rõ những Ấn Ký trên lưng anh qua lớp vải. Anh hững hờ ném cây vĩ cầm lên rương và quay lại đối diện với cô. "Cậu ấy biết," anh nói, "khi chứng kiến cậu ấy đùa cợt với thứ hủy hoại cuộc đời anh thì anh cảm thấy thế nào..."

"Nhưng Will không nghĩ anh sẽ..."

"Anh biết." Giờ mắt anh đã gần như đen. "Anh tự nhủ rằng thật ra con người Will rất tốt, nhưng Tessa, nếu cậu ấy không như anh tưởng thì sao? Anh luôn nghĩ, cho dù anh tay trắng thì anh vẫn còn có Will. Nếu anh không thể làm gì để khiến cuộc đời anh có ý nghĩa, vậy anh nên luôn ở bên cậu ấy. Nhưng có lẽ anh đã sai rồi."

Ngực anh phập phồng dồn dập, khiến cô giật mình; cô đặt mu bàn tay lên trán anh và suýt sững người. "Anh nóng quá. Anh nên nằm nghỉ..."

Anh tránh và cô buông tay xuống vì thấy chạnh lòng. "Jem, sao thế? Anh không muốn em chạm vào anh ư?"

"Không phải như thế," anh nổi quạu, và mặt còn đỏ hơn trước.

"Như thế là thế nào?" Cô thật sự bối rối; đây là lối hành xử cô nghĩ sẽ thấy ở Will, chứ không phải ở Jem – sự bí ẩn này, sự giận dỗi này.

"Như thể em là y tá còn anh là con bệnh vậy." Giọng anh nghiêm túc nhưng hổn hển. "Anh nghĩ chính vì anh ốm nên anh không giống..." Anh hít một hơi rệu rã. "Em nghĩ là anh không biết," anh nói, "khi nào em cầm tay anh để bắt mạch cho anh sao? Em nghĩ anh không biết khi nào em nhìn vào mắt anh để xem anh đã dùng bao nhiêu thuốc sao? Nếu anh là người khác, một người bình thường, có lẽ anh còn được quyền hy vọng, được quyền giả định; có lẽ anh..." Anh bỗng sững lại hoặc vì nhận ra mình đã nói quá nhiều, hoặc vì anh bị hụt hơi; anh đang thở dốc, hai má đỏ lựng.

Cô lắc đầu, cảm nhận được bím tóc chọc vào cổ ngưa ngứa. "Đây là cơn sốt nói chứ không phải anh nói."

Mắt anh sầm lại, và anh bắt đầu đi ra chỗ khác. "Em còn không thèm tin anh muốn được có em," anh nói rất khẽ. "Rằng nếu anh khỏe mạnh như bao người, rằng cuộc đời anh được dài lâu..."

"Không...." Chẳng kịp nghĩ, cô vội tóm cánh tay anh. Anh sững lại. "James, không hoàn toàn như thế đâu..."

Jem đặt bàn tay mình lên bàn tay đang để trên tay anh của cô. Tay anh nóng bỏng trên da cô. Rồi Jem kéo cô về phía mình.

Họ đứng mặt đối mặt, ngực đối ngực. Hơi thở anh làm tóc cô khẽ lay. Cô cảm nhận được cơn sốt đang tỏa ra từ anh như sương bốc lên từ mặt sông Thames; cảm nhận được nhịp tim co bóp đẩy máu chảy khắp da anh; thấy rõ tới lạ lùng mạch đập trên cổ anh; ánh sáng chiếu lên những lọn tóc bạc bám vào cần cổ. Cả người cô nổi da gà, khiến cô bối rối. Đây là Jem – bạn cô, kiên định và đáng tin như trái tim của cô vậy. Jem không khiến người cô nóng bừng bừng hay máu chảy rần rần trong huyết quản tới làm cô choáng váng như thế này.

"Tessa," anh nói. Cô ngước nhìn anh. Vẻ mặt anh không có gì là kiên định hay đáng tin hết. Mắt anh thẫm lại, má đỏ lựng. Khi cô ngửa cổ, anh cúi xuống và môi anh lướt trên môi cô, và trong phút cô đang sững sờ ngạc nhiên ấy, họ đã thực sự hôn nhau. *Jem*. Cô đang hôn *Jem*. Nếu nụ hôn của Will là lửa thì nụ hôn của Jem lại như cơn gió mát lành ta được tận hưởng sau thời gian dài bị giam cầm ở một nơi tù túng bí bách. Môi anh mềm và dày; một tay anh khẽ đỡ gáy cô, dẫn lối cho môi cô tới với môi anh. Tay kia anh áp lên mặt cô, ngón cái dịu dàng vuốt má cô. Môi anh có vị đường cháy; có lẽ đó là vị ngọt của thuốc phiện. Sự đụng chạm của anh, cánh môi anh, đều tỏa ra hương vị ngập ngừng thăm

dò, và cô hiểu nguyên do. Không như Will, Jem *để ý* tới việc hành động không hợp lễ giáo, Jem biết mình không nên chạm vào cô, hôn cô, biết rằng cô nên đẩy anh ra.

Nhưng cô không muốn. Kể cả lúc Tessa bối rối vì chuyện người mình hôn là Jem, Jem vẫn khiến trí óc cô bay bổng và tai cô ong ong, tay cô đưa lên như thể chúng có lý trí riêng: chúng quàng vào cổ anh, kéo anh tới gần cô hơn.

Anh thở dốc trên môi cô. Jem hẳn đã có một thoáng chắc chắn cô sẽ đẩy mình ra nên giờ bỗng ngây người. Tay cô vuốt xuống vai anh, dịu dàng đụng chạm giục giã anh, thì thào trên môi anh bảo anh đừng ngừng lại. Do dự, anh đáp lại sự âu yếm của cô, với sức lực mạnh mẽ hơn – hôn cô hết lần này tới lần khác, lần sau khẩn thiết hơn lần trước, ôm lấy gương mặt cô giữa đôi bàn tay nóng bỏng, những ngón tay gầy của nghệ sĩ vĩ cầm vuốt ve da cô, khiến cô run rẩy. Tay anh di chuyển xuống thắt lưng cô, áp cô lại sát anh; đôi chân trần của cô trượt đi trên thảm, và họ gần như ngã ngửa ra giường.

Tay bám chặt áo Jem, Tessa vịn anh xuống theo, và cái cảm giác sức nặng cơ thể anh đè lên khiến cô thấy như được trả lại một thứ vốn thuộc về mình, một phần cô đã đánh mất lúc nào mà không hay. Jem nhẹ như chim và trái tim anh hiện cũng đập rộn ràng như trái tim của tạo vật ấy; cô lùa tay vuốt tóc anh, và nó mềm mượt hệt như trong những giấc mơ thầm kín của cô, hệt như cảm giác được vuốt lông những chú gà chích. Anh có vẻ không thể ngừng tò mò khám phá cơ thể cô. Đôi tay Jem vuốt dọc xuôi theo người cô, hơi thở anh hổn hển bên tai Tessa khi anh tìm thấy nút thắt trên váy cô và những ngón tay run rẩy dừng lại ở đó.

Sự ngập ngừng của anh khiến tim Tessa cảm thấy như đang phình ra để lớn đủ chứa cả hai. Cô muốn Jem *thấy* chính con người cô, Tessa Gray, khi không bị một phép Biến Hình nào khuất lấp. Cô đưa tay xuống rút dây, cởi váy, và giờ cô, ở trước mắt anh, chỉ còn mặc có chiếc váy lót.

Cô ngước nhìn anh, thở hổn hển, lắc đầu để những lọn tóc bị xổ ra rời khỏi mặt. Chống tay nhìn xuống, một lần nữa anh nhắc lại bằng giọng khàn khàn câu anh đã nói lúc trong xe ngựa, khi anh chạm vào tóc cô. *"Ni hen piao liang."*

"Nghĩa là gì?" Cô thì thầm, và lần này anh cười nói:

"Nghĩa là em thật đẹp. Lúc trước anh không muốn em biết. Anh không muốn em nghĩ anh tùy tiện."

Cô đưa tay chạm vào má anh đang kề rất gần má cô, và rồi phần da cổ mỏng manh, nơi cô thấy rõ động mạch bên dưới đang nảy lên từng nhịp rộn ràng. Hàng lông mi như màn mưa bạc của anh khẽ chớp xuống khi anh nhìn theo chuyển động ngón tay cô.

"Vậy hãy tùy tiện đi," cô thì thào.

Anh cúi xuống; đôi môi họ lại gặp nhau, và cảm giác ấy quá mãnh liệt, quá sức đê mê khiến cô phải nhắm mắt, như thể làm vậy cô sẽ được trốn trong bóng tối. Anh thì thầm và ôm trọn lấy cô. Họ lăn sang bên, chân cô quấn vào chân anh, thân thể họ áp vào nhau càng thêm sát tới khi cả hai đều khó thở, nhưng họ đều không thể ngừng. Cô tìm được hàng cúc áo anh, nhưng dù mở mắt cô cũng không sao cởi được. Lóng ngóng một hồi, cô cũng cởi tung được thứ đó. Khi anh cởi áo khỏi vai, cô thấy mắt anh lại sáng lên sắc bạc. Nhưng cô chỉ chiêm ngưỡng chúng trong một thoáng; cô quá mải mê ngắm những điểm khác nơi anh. Anh quá gầy, không có cơ thể săn chắc như Will, nhưng có gì đó ở vẻ mỏng manh của anh thật cuốn hút, như đoạn cách giữa hai khổ thơ. *Vàng có thể dãn mãi*(*). Dù ngực anh có cơ, nhưng cô vẫn thấy được những hố lõm giữa các dẻ sườn. Mặt dây chuyền ngọc bích Will đưa đang nằm ngay dưới xương quai xanh của Jem.

(*) *Đây là câu thơ trong Lời thầm từ biệt trong tang lễ của nhà thơ Anh John Donne (1572–1631) viết khi vợ ông qua đời, nguyên văn Gold to airy thinness beat. Vàng là kim loại có thể đập dập kéo rất mỏng mà không hề đứt, như một lời ví von về tình yêu giữa hai con người luôn luôn trường tồn vĩnh cữu, không gì có thể chia cắt họ, cho dù là cái chết.*

"Anh biết," anh nói, và ngượng ngùng nhìn xuống cơ thể mình. "Anh không... ý anh là, anh trông..."

"Thật đẹp," cô nói, thật lòng. "Anh rất đẹp, James Carstairs ạ."

Đôi mắt anh mở to khi cô đưa tay chạm vào anh. Tay cô đã ngừng run. Giờ chúng đang thăm dò, khám phá. Tessa nhớ mẹ cô có một cuốn sách rất cũ, những trang giấy đã mỏng tới độ có thể hóa ra bụi nếu bị chạm vào, và trong cô đang bừng lên cảm giác cực kỳ cẩn trọng như vậy khi vuốt tay qua Ấn Ký trên ngực anh, dọc các hõm xương sườn, xuôi xuống vùng bụng – nó run lên dưới sự đụng chạm của cô; ở anh có gì đó vừa mỏng manh dễ vỡ vừa đẹp tuyệt vời.

Và anh cũng có vẻ không thể ngừng chạm vào cô. Bàn tay nhạc công điêu luyện của anh vuốt dọc thân cô, ngược lên đôi chân trần dưới váy lót. Anh chạm vào cô theo cách anh vẫn thường chạm vào

cây vĩ cầm anh yêu quý: với sự nhẹ nhàng cẩn trọng khiến cô như muốn ngừng thở. Giờ dường như cả hai dường như đều đang bừng bừng sốt: cơ thể nóng giẫy, tóc vì mồ hôi mà bết cả vào trán và cổ. Tessa không quan tâm; cô muốn nóng như thế, muốn tận hưởng cảm giác cận kề đau đớn này. Đây không phải con người cô, đây là một Tessa khác, một Tessa trong mơ, và cô bỗng nhớ đến giấc mơ về Jem nằm trên giường lửa. Chỉ có điều cô chưa từng mơ người nằm trên chiếc giường ấy cùng anh là cô. Cô biết mình muốn được tận hưởng thêm cảm xúc này, ngọn lửa này, và không một cuốn tiểu thuyết nào cô từng đọc cho cô biết tiếp theo đây sẽ ra sao. *Anh* có biết không? Cô đoán chừng Will chắc biết, nhưng Jem, cô có cảm giác giống như cô, anh hẳn đang nghe theo bản năng từ sâu thẳm xương tủy. Những ngón tay anh chen vào khoảng cách không tồn tại giữa hai người, tìm những nút cúc váy cô; anh cúi xuống hôn lên đôi vai trần của cô khi lớp vải trượt sang bên. Không ai từng hôn lên phần da trần đó, và cảm giác khiến cô giật mình đưa tay muốn chống đỡ cơ thể mình, và làm rơi cái gối khỏi giường; nó rơi xuống cái bàn nhỏ. Một tiếng xoảng vang lên, và tiếp đó, thứ mùi hương hắc ám ngòn ngọt như mùi hương liệu tràn ngập căn phòng.

Jem rụt tay lại, vẻ hoảng hốt hiện rõ trên gương mặt anh. Tessa cũng ngồi dậy, túm chặt váy trước ngực, đột nhiên thấy ngượng ngùng. Jem đang nhìn về bên kia giường, và cô cũng nhìn theo. Cái hộp sơn mài đựng thuốc phiện bị rơi và bật mở. Lớp bột trắng sáng đổ ra sàn. Một màn sương bạc nhàn nhạt dường như đang bốc lên từ đó, mang theo mùi hương liệu ngọt ngào.

Jem kéo cô lại, ôm chặt cô, nhưng giờ vòng tay anh mang theo nỗi sợ hãi hơn là đam mê. "Tess," anh khẽ nói. "Em không được chạm vào thứ đó. Để nó dính vào da rất... nguy hiểm. Kể cả hít nó vào... Tessa, em phải đi."

Cô nghĩ tới Will yêu cầu cô rời khỏi gác mái. Có phải chuyện luôn theo chiều hướng đó không – một chàng trai nào đó hôn cô, rồi sau đó đuổi cô đi như thể cô là một gia nhân tự tiện xông vào không gian của anh ta? "Em sẽ *không* đi," Cô nổi quạu. "Jem, em có thể giúp anh dọn mà. Em là..."

Bạn anh, cô định nói. Nhưng hai người bạn sẽ không hành động như cô và anh lúc rồi. Cô là gì với anh?

"Làm ơn," anh nói khẽ. Giọng anh khàn đi. Cô nhận ra cảm xúc đó. Đó là xấu hổ. "Anh không muốn em thấy anh quỳ xuống, vơ vét thứ thuốc anh cần để giữ mạng mình. Không một người đàn ông nào muốn người con gái anh ta..." Anh hít một hơi hổn hển. "Anh xin lỗi, Tessa."

Người con gái anh ta làm sao? Nhưng cô không hỏi; cô quá choáng ngợp – vì thương, vì đồng cảm, vì choáng váng trước chuyện vừa rồi. Cô nhoài người hôn lên má anh. Anh không nhúc nhích khi cô rời giường, mặc lại váy ngủ và lẳng lặng rời phòng.

Hành lang vẫn y như lúc Tessa băng qua một lúc trước – vài giờ – hay vài phút nhỉ; những ngọn đèn phù thủy tỏa ánh sáng yếu ớt khắp hai hướng. Cô vừa kịp chui vào phòng ngủ và đang định đóng cửa thì thoáng thấy có chuyển động cuối hành lang. Bản năng giữ cô đứng yên, giữ cửa khép hờ, hé mắt nhìn qua khe hở.

Có người đang di chuyển trên hành lang. Lúc đầu cô bối rối tưởng đó là một chàng trai tóc vàng, nhưng không – đó là *Jessamine*, Jessamine mặc nam trang. Cô nàng mặc quần dài và áo khoác bên ngoài áo gi-lê, tay cầm mũ, còn mái tóc dài vàng búi gọn sau gáy. Jessamine liếc ra sau khi rảo bước đi trên hành lang như sợ bị theo dõi. Một lát sau, cô nàng biến mất ở góc tường, khuất khỏi tầm mắt Tessa.

Tessa đóng cửa lại, đầu óc suy nghĩ mông lung. Thế là thế quái nào nhỉ? Jessamine đang làm gì khi đi trong Học Viện lúc đêm khuya thanh vắng, mặc đồ như con trai thế kia? Sau khi treo váy lên, Tessa nằm xuống giường. Cô thấy mệt lả hệt như cái đêm dì Harriet mất, như thể cô đã kiệt quệ tới trơ lì cảm xúc. Khi cô nhắm mắt, cô thấy gương mặt Jem, rồi Will đưa tay lên đôi môi đang chảy máu. Hình ảnh hai người ấy cứ đan xen chập chờn trong trí óc cô mãi đến khi cô cũng chìm vào giấc ngủ, không chắc mình đang mơ hôn ai trong hai chàng trai kia.

CHƯƠNG 10: ĐỨC HẠNH CỦA THIÊN THẦN

Đức hạnh của thiên thần là thứ họ không được làm suy đồi; khiếm khuyết của họ là thứ họ không thể khắc phục. Khiếm khuyết của con người là điều anh ta có thể làm suy đồi; và đức hạnh là thứ anh ta có thể khắc phục.

– Dụ ngôn Hasidic

"Chắc giờ tất cả đều biết," Will lên tiếng trong bữa sáng hôm sau, "rằng tối qua tôi tới sới thuốc phiện."

Sáng nay thời tiết âm u. Trời xám xịt và mưa rả rích, không khí trong Học Viện cực kỳ nặng nề, như bị cả bầu trời đè lên. Sophie ra ra vào vào nhà bếp bưng theo những đĩa thức ăn nghi ngút khói, gương mặt xanh xao nhỏ nhắn của cô ấy lộ vẻ cau có; Jessamine mệt mỏi nằm dài bên tách trà; Charlotte trông mệt lử và khó ở sau một đêm thức trắng ở thư viện; còn Will thì mắt văn tơ máu, và má bầm vì bị Jem đánh. Chỉ có Henry, một tay cầm tờ báo đang đọc một tay chọc món trứng, trông còn có vẻ có chút năng lượng.

Tất cả đều nhận thấy sự vắng mặt của Jem. Sáng nay khi tỉnh giấc, Tessa đờ đẫn mất một lúc trong trạng thái lâng lâng sung sướng vì đầu óc chưa tỉnh táo, sự kiện tối hôm qua cô chỉ còn nhớ được chút ít. Rồi cô ngồi bật dậy, cảm giác kinh hốt ùa qua cô như một cơn sóng triều.

Chẳng lẽ cô đã làm những chuyện đó với *Jem?* Giường của anh – tay anh vuốt ve cơ thể cô – thuốc đổ ra. Cô đưa tay chạm tóc. Tóc xổ tung trên vai cô vì bị Jem tháo tung ra. *Ôi Chúa ơi*, cô nghĩ. *Mình làm chuyện đó thật rồi; đó là mình.* Cô áp tay lên mắt, lòng cảm thấy choáng ngợp vì bối rối, hạnh phúc đến hoảng hốt – vì cô không thể chối bỏ cảm giác hạnh phúc – hãi hùng trước bản thân mình, khổ sở và bẽ bàng.

Jem chắc đã nghĩ cô là đứa sống buông thả. Thể nào anh không thể đối mặt với cô lúc ăn sáng. Cô còn chẳng dám nhìn mình trong gương nữa là.

"Mọi người có nghe không thế?" Will lại nói, rõ ràng thất vọng trước cách mọi người đón nhận tuyên bố của mình. "Tôi nói tối qua tôi tới sới thuốc phiện đấy."

Charlotte ngước lên khỏi món bánh mì nướng. Từ từ, chị gập báo, đặt xuống bàn và kéo kính trễ xuống trên cái mũi hếch. "Không," chị nói. "Đó là khía cạnh cực kỳ vinh quang trong hàng loạt các hoạt động gần đây của em mà mọi người không biết."

"Vậy anh ở đó suốt hả?" Jessamine bơ phờ hỏi, nhón một viên đường trong âu và cắn. "Giờ anh nghiện không thuốc chữa rồi hả? Người ta bảo chỉ cần dùng một đến hai liều là nghiện chắc luôn."

"Đó không hẳn là sới *thuốc phiện,*" Tessa buột miệng phản đối. "Phải nói là... có vẻ ở đó họ thiên về buôn bán các loại ma phiến và mấy thứ tương tự thế hơn."

"Vậy đó không chính xác là sới thuốc phiện," Will nói, "chỉ là sới thôi. Sới trụy lạc!" Anh bổ sung, nhấn mạnh câu cuối bằng cách chỉ ngón tay lên trời.

"Trời đất, không phải một trong những tụ điểm làm ăn của đám ifrit chứ," Charlotte thở dài. "Thật sao, Will..."

"Chính xác," Jem nói và bước vào phòng ăn sáng rồi ngồi xuống ghế bên cạnh Charlotte – cách xa Tessa hết mức có thể, cô để ý mà ngực đau nhói. Anh cũng không nhìn cô. "Một chỗ trên đại lộ Whitechapel."

"Mà sao anh với Tessa biết rõ thế?" Jessamine hỏi, cô nàng có vẻ đã tỉnh táo hơn hoặc nhờ viên đường hoặc vì sắp được nghe chuyện hay, hoặc vì cả hai lý do.

"Tối qua anh dùng phép theo dấu để tìm Will," Jem nói. "Anh bắt đầu thấy lo vì cậu ấy vắng mặt lâu quá. Anh nghĩ có lẽ cậu ấy quên đường về Học Viện rồi."

"Anh lo lắng quá rồi," Jessamine nói. "Ngu ngốc thật."

"Em nói cũng đúng. Anh sẽ không lặp lại sai lầm đó thêm lần nào nữa," Jem nói và với đĩa cơm rang kiểu Ấn. "Hóa ra, Will không cần anh chõ mũi vào việc của cậu ấy."

Will trầm ngâm nhìn Jem. "Có vẻ tôi đã thức giấc với cái mà người ta gọi là chuột ngày thứ hai(*)," anh nói và chỉ chỗ bầm dưới mắt. "Biết sao tôi bị thế không?"

(*) *Nguyên văn: Monday mouse. Tiếng lóng, nghĩa là mắt bầm đen.*

"Không." Jem tự rót trà.

"Trứng," Henry mơ màng nói và nhìn đĩa của mình. "Anh thích trứng. Anh ăn cả ngày cũng được."

"Em có nhất thiết phải kêu Tessa đi cùng tới Whitechapel không?" Charlotte vừa hỏi Jem vừa tháo kính đặt lên trên tờ báo. Đôi mắt nâu của chị nheo lại.

"Tessa không phải búp bê sứ," Jem nói. "Cô ấy không vỡ được đâu."

Vì lý do nào mà câu đó, dù anh nói không nhìn cô, khiến một loạt hình ảnh về tối qua ngập tràn đầu óc Tessa – cô bám chặt vào Jem nằm trong bóng tối trên giường, tay anh bấu lấy vai cô, môi kề môi. Không, lúc đó anh không tỏ ra cô có thể vỡ. Má cô nóng rần rần, và cô vội nhìn xuống, cầu cho cơn đỏ mặt sớm rời đi.

"Chắc mọi người sẽ rất ngạc nhiên khi biết," Will nói, "rằng tôi thấy vài chuyện khá hay ho trong sới thuốc phiện."

"Chắc rồi," Charlotte bực bội nói.

"Trứng à?" Henry hỏi.

"Cư dân Thế Giới Ngầm," Will nói. "Chủ yếu là người sói."

"Người sói chẳng có gì hay ho hết," Jessamine có vẻ thích gây sự. "Will, nếu anh quên thì em xin nhắc anh nhớ, giờ chúng ta đang tập trung tìm Mortmain, chứ không phải lũ cư dân Thế Giới Ngầm mắc nghiện."

"Họ đang mua ngân phiến," Will nói. "Rất nhiều."

Nghe tới đó, Jem ngẩng phắt lên và nhìn thẳng vào mắt Will.

"Họ đã bắt đầu đổi màu," Will nói. "Một vài kẻ có tóc, hoặc mắt bạc rồi. Kể cả da họ cũng đang dần chuyển sang bạc toàn bộ."

"Nghe không hay chút nào," Charlotte nhíu mày, "Chúng ta phải nói chuyện với Woolsey Scott ngay sau khi xong vụ Mortmain. Nếu đàn của anh ta bị nghiện ma phiến, anh ta chắc sẽ muốn biết."

"Chị không nghĩ rằng anh ta đã biết rồi sao?" Will nói và ngả người ra ghế. Anh trông có vẻ hài lòng vì cuối cùng cũng thấy có người phản ứng trước tin từ mình. "Dù sao đó cũng là đàn của anh ta."

"Đàn của anh ta gồm toàn bộ người sói ở Luân Đôn," Jem phản đối. "Anh ta không thể nắm rõ hoạt động của tất cả."

"Em không chắc là chị muốn đợi đâu nhé," Will nói. "Nếu chị liên lạc được với Scott, em muốn nói chuyện với anh ta ngay."

Charlotte nghiêng đầu. "Và vì lý do gì?"

"Vì," Will nói. "Một ifrit có hỏi một gã người sói rằng vì sao hắn cần nhiều ngân phiến thế. Rõ ràng thứ đó có tác dụng như một dạng thuốc tăng lực cho người sói. Người sói đó trả lời rằng Ông Chủ hài lòng khi thứ thuốc phiện này giúp họ làm việc suốt thông đêm."

Tách trà của Charlotte nện đánh xoạch xuống đĩa. "Làm việc gì?"

Will cười nhếch mép, rõ ràng hài lòng trước hiệu ứng mình tạo ra. "Em không biết. Tới lúc đó em phê mất rồi. Em mơ một giấc mơ đẹp về một cô gái trẻ khỏa thân..."

Mặt Charlotte trắng bệch. "Lạy Chúa lòng lành, mong là Scott không hợp tác với Ông Chủ. Đầu tiên là de Quincey, giờ tới người sói – toàn là đồng minh của chúng ta. Hiệp Định..."

"Anh chắc rồi mọi chuyện sẽ ổn thôi," Henry nhàn nhã nói. "Scott có vẻ không liên quan tới chuyện của Mortmain."

"Có lẽ anh nên có mặt khi em nói chuyện với anh ta," Charlotte nói. "Trên danh nghĩa, anh *là* người đứng đầu Học Viện..."

"Ôi không," Henry hoảng hốt. "Em yêu, em sẽ vẫn ổn khi không có anh. Em là thiên tài thương lượng, còn anh thì không. Mà hơn nữa, phát minh hiện giờ của anh rất có thể sẽ đập tan toàn bộ đội quân cơ giới kia nếu anh tìm ra đúng công thức."

Will nhắm hờ mắt nhìn Henry. "Chưa từng có việc gì có thể phá hỏng các vòng tròn của anh nhỉ, Henry?"

Henry chớp mắt. "Ý em là sao?"

"Archimedes," Jem nói như vẫn thường đoán được ý Will, dù không thèm nhìn bạn mình. "Ông ấy đang vẽ một biểu đồ toán học trên cát khi thành quốc của ông ta bị quân La Mã tấn công. Ông ta quá tập trung vào việc mình làm tới không thấy tên lính tiến tới từ đằng sau. Lời cuối cùng của ông ấy là. 'Đừng phá hỏng các vòng tròn của ta.' Tất nhiên, lúc đó ông ấy cũng già rồi."

"Và có lẽ chưa từng kết hôn," Will nói rồi cười toe toét với Jem ngồi bên kia bàn.

Jem không cười đáp. Không nhìn Will hay Tessa – chẳng nhìn ai hết – anh đứng lên và theo Charlotte rời phòng.

"Ôi, chán chết," Jessamine nói. "Liệu đây có phải cái ngày tất cả chúng ta đều bực bội rời phòng không? Vì giờ tôi chẳng có tí năng lượng nào để làm điều đó." Cô nàng gục đầu xuống tay và nhắm mắt.

Henry bối rối nhìn từ Will sang Tessa. "Chuyện gì thế? Anh làm gì sai à?"

Tessa thở dài. "Không phải hoàng đâu, Henry. Chỉ là... em nghĩ Charlotte muốn anh *đi cùng*."

"Vậy sao Charlotte không nói thẳng ra chứ?" Đôi mắt Henry mang nét ủ rũ. Sự vui vẻ với món trứng và các phát minh dường như đã biến mất. Có lẽ anh không nên kết hôn với Charlotte, Tessa nghĩ, cảm xúc của cô giờ trơ như thời tiết. Có lẽ, như Archimedes, anh sẽ hạnh phúc hơn khi được vẽ các vòng tròn trên cát.

"Vị phụ nữ không nói ra điều họ nghĩ," Will nói. Ánh mắt anh hướng ra nhà bếp, nơi Bridget đang dọn đồ ăn thừa. Giọng hát sầu thảm của chị ta vang tới phòng.

"'Ta e con trúng độc rồi, hỡi đứa con đẹp đẽ của ta
Ta sợ con bị đầu độc, hỡi niềm vui và an ủi của ta!'
'Ồ đúng rồi, con bị đầu độc; này mẹ hãy dọn giường cho nhanh
Tim con đau thấu đất trời; và con chỉ muốn ngả lưng nằm dài.'"

"Em cược trước đây người phụ nữ này là sát thủ chuyên dùng mấy bài hát bi thảm để giết người quanh khu Seven Dials," Will nói. "Và em ước gì chị ta không hát về chuyện đầu độc ngay sau khi chúng ta vừa ăn xong." Anh liếc sang nhìn Tessa. "Không phải em nên thay sang đồ đi săn sao? Hôm nay em không phải tập cùng lũ khùng nhà Lightwood à?"

"Đúng, sáng nay, nhưng em không cần thay đồ. Bọn em sẽ học phóng dao," Tessa nói, khá ngạc nhiên vì mình có thể nói chuyện lịch sự và hiền hòa với Will sau sự kiện tối qua. Chiếc khăn tay của Cyril bị dính máu Will vẫn nằm trong ngăn kéo tủ quần áo của cô; cô nhớ hơi ấm môi anh bên tay cô, và vội nhìn đi nơi khác.

"May thay anh phi dao rất cừ," Will đứng lên và chìa tay cho cô. "Đi nào; Gideon và Gabriel sẽ phát điên lên nếu anh giám thị buổi học, và sáng nay anh đang có hứng làm kẻ nào đó phát rồ."

Will đã đúng. Sự hiện diện của anh trong buổi học dường như ít ra cũng chọc cho Gabriel nổi quạu, nhưng Gideon vẫn dửng dưng lãnh đạm như mọi khi. Will ngồi trên băng ghế thấp kê dọc một bức tường và ăn táo, đôi chân dài duỗi thẳng ra trước, thi thoảng lại đưa ra lời khuyên mà Gideon sẽ lờ đi, còn Gabriel nghe lại như bị thụi một phát vào ngực.

"Cậu ta có *nhất thiết* phải ở đây không?" Gabriel càu nhàu với Tessa vào lần thứ hai anh suýt làm rơi dao lúc đưa cho cô. Anh ta đặt một tay lên vai cô, chỉ cô đích ngắm – một vòng tròn đen vẽ trên tường. Cô biết anh ta muốn cô nhắm tới Will hơn nhiều. "Cô không thể bảo cậu ta đi chỗ khác được à?"

"Sao tôi phải bảo chứ?" Tessa hỏi. "Will là bạn tôi, còn anh lại là người tôi không ưa."

Cô phi dao. Nó trật mục tiêu mất chục phân, cắm vào phần tường sát sàn.

"Sai rồi, cô vẫn chúc mũi dao xuống nhiều quá – và cô nói không ưa tôi nghĩa là sao?" Gabriel vừa hỏi vừa đưa cô một con dao khác như thể theo phản xạ, nhưng vẻ mặt lại tỏ ra khá ngạc nhiên.

"À," Tessa nói và ngắm mục tiêu dọc theo sống dao, "anh cư xử như thể anh không ưa *tôi*. Đúng ra, anh tỏ ra ghét tất cả chúng tôi."

"Không hề," Gabriel nói. "Tôi chỉ ghét *cậu ta*." Anh ta chỉ Will.

"Ôi cho tôi xin," Will nói và cắn một miếng táo nữa. "Do tôi điển trai hơn anh hả?"

"Cả hai im ngay," Gideon hét ầm lên từ phía kia phòng. "Chúng tôi tới đây huấn luyện, chứ không phải để cãi nhau về mấy chuyện bất đồng trẻ con."

"Trẻ con á?" Gabriel cự nự. "Cậu ta *bẻ gãy tay* em."

Will lại cắn miếng táo nữa. "Không thể tin nổi là anh vẫn cay cú vụ đó."

Tessa phi dao. Lần này cô phi tốt hơn. Nó găm trong vòng tròn đen, nhưng không phải ở chính giữa. Gabriel nhìn quanh tìm một con dao khác và vì không tìm được, anh ta liền thở dài bực bội. "Khi mà *gia đình tôi* điều hành Học Viện," anh ta nói và lên giọng cho Will nghe thấy, "phòng tập sẽ được dọn dẹp sạch sẽ và trang bị tiện nghi hơn."

Tessa bực bội nhìn Gabriel. "Thế này mà anh còn hỏi vì sao tôi không ưa anh à?"

Gương mặt đẹp của Gabriel nhăn lại tỏ vẻ khinh khỉnh trông xấu xí vô cùng. "Tôi không hiểu chuyện đó liên quan gì tới cô, thưa pháp sư bé nhỏ; Học Viện này không phải nhà của cô. Cô không thuộc về nơi đây. Tin tôi đi, cô nên cuốn gói khi gia đình tôi điều hành nơi này; chúng tôi có thể tìm cách sử dụng... tài năng của cô. Biết tận dụng nó sẽ giúp cô kiếm bộn tiền. Cô có thể sống ở bất kỳ nơi nào cô thích. Và Charlotte có thể đi điều hành Học Viện York, nơi chị ta bớt phá hoại hơn."

Giờ Will ngồi thẳng, quên luôn quả táo. Gideon và Sophie cũng dừng luyện tập và lắng nghe cuộc nói chuyện – Gideon tỏ vẻ thận trọng đề phòng, còn Sophie trợn trừng mắt. "Nếu anh không để ý," Will nói, "tôi xin nhắc anh rằng đã có người điều hành Học Viện York rồi."

"Aloysius Starkweather già mốc ra rồi," Gabriel phẩy tay bỏ qua Will. "Và ông ta không có con cháu để cầu xin Quan Chấp Chính bổ nhiệm thay thế mình. Sau chuyện với cô cháu gái, con trai và con dâu ông ta đã cuốn gói tới Idris. Họ sẽ không quay về vì thương ông già hay vì tiền."

"Cô cháu gái ông ấy làm sao?" Tessa hỏi, và nhớ lại bức chân dung cô bé có vẻ ốm yếu treo trên cầu thang Học Viện York.

"Chỉ sống đến năm mười tuổi gì đó," Gabriel nói. "Lúc nào cũng ốm đau dặt dẹo, và trong lần nhận Ấn Ký đầu tiên... Ờ, chắc con nhỏ không được huấn luyện tốt. Nó đã hóa điên, trở thành Kẻ Lầm Đường, rồi chết. Cú sốc đó giết chết bà vợ già của Starkweather, còn lũ con ông ta bỏ đi tới Idris. Nếu để Charlotte thay thế ông ta chắc cũng chẳng mấy rắc rối. Quan Chấp Chính chắc chẳng thấy điểm gì tốt ở ông ta – quá bảo thủ mà."

Tessa bối rối nhìn Gabriel. Giọng anh ta hững hờ cực kỳ khi kể chuyện nhà Starkweather, như thể đó là một câu chuyện thần tiên. Và cô... cô không muốn thương hại ông già có đôi mắt ranh, sở hữu căn phòng khốn kiếp chứa đầy di vật của các cư dân Thế Giới Ngầm quá cố, nhưng cô không ngăn được mình. Cô đẩy Aloysius Starkweather ra khỏi tâm trí. "Charlotte điều hành Học Viện *này,*" cô nói. "Và bố anh không thể cướp nó khỏi chị ấy."

"Chị ta đáng bị người khác cướp mất nó."

Will ném lõi táo lên trời, cùng lúc rút dao khỏi thắt lưng và phi. Con dao cùng quả táo bay vèo qua phòng, cắm phập vào chỗ tường ngay sau đầu Gabriel, con dao xuyên ngọt qua lõi táo và ngập lút cán. "Nhắc lại xem," Will nói, "và tôi sẽ cho anh hết đường thấy ánh sáng ngay."

Gương mặt Gabriel cau lại. "Cậu không biết mình đang nói gì đâu."

Gideon bước lên một bước, tư thế của anh thể hiện rõ mồn một sự cảnh cáo. "Gabriel..."

Nhưng người em trai không thèm nghe. "Cậu còn không biết ông thân sinh quý hóa của Charlotte nhà cậu đã làm gì với bố tôi, đúng không? Tôi mới biết vài ngày trước. Bố tôi cuối cùng cũng không kiềm được mà nói ra. Ông ấy đã bảo vệ nhà Fairchild tới tận phút đó."

"Bố cậu" Will ngờ vực. "Bảo vệ *nhà Fairchild?*"

"Ông ấy cũng đang bảo vệ chúng tôi nữa." Mấy tiếng của Gabriel líu cả vào nhau. "Cậu tôi – cậu Silas – là một trong những người bạn thân nhất của Granville Fairchild. Rồi cậu Silas phạm luật – chỉ một việc nhỏ xíu, một lỗi không đáng tố cáo – và bị ông Fairchild phát hiện. Ông ta chỉ quan tâm tới Luật, chứ không phải tình bạn, hay sự trung thành. Ông ta báo cáo thẳng lên Clave." Gabriel lên giọng. "Cậu tôi *tự tử* vì nhục nhã, còn mẹ tôi buồn quá mà qua đời. Nhà Fairchild chẳng quan tâm tới ai trừ bản thân họ và Luật!"

Căn phòng im lặng một lúc lâu; kể cả Will cũng không nói gì trong cơn giật mình kinh hãi. Cuối cùng chính Tessa lên tiếng, "Nhưng đó là lỗi của bố Charlotte. Không phải của Charlotte."

Gabriel mặt trắng bệch vì bực bội, đôi mắt xanh nổi bật trên nước da trắng. "Cô không hiểu," anh ta bực bội nói. "Cô không phải Thợ Săn Bóng Tối. Chúng tôi có niềm tự hào gia tộc. Granville Fairchild muốn Học Viện thuộc về cô con gái, và Quan Chấp Chính đã chấp nguyện. Nhưng kể cả dù Fairchild đã chết, chúng tôi cũng vẫn có thể bôi tro trát trấu vào mặt ông ta. Người đời căm ghét ông ta – ghét

tới nỗi không ai muốn lấy Charlotte và lão già Fairchild phải chi một khoản tiền cho nhà Branwell để lấy Henry cho Charlotte. Tất cả đều biết chuyện đó. Người ta thừa biết Henry không thật lòng yêu Charlotte. Sao anh ta có thể..."

Một âm thanh nghe như tiếng đạn nổ vang lên, và Gabriel im bặt. Sophie đã tát thẳng tay. Nước da trắng của Gabriel bắt đầu ửng lên. Sophie chăm chăm nhìn anh ta, thở dốc, gương mặt mang nét ngờ vực như chính cô ấy cũng không tin nổi mình vừa làm gì.

Tay Gabriel nắm chặt xuôi người, nhưng anh ta không nhúc nhích. Tessa biết anh ta không thể. Anh ta không thể đánh con gái, một cô gái còn không phải Thợ Săn Bóng Tối hay cư dân Thế Giới Ngầm. Cô gái ấy chỉ là một người phàm. Anh ta nhìn anh mình, nhưng Gideon chẳng tỏ thái độ gì, chỉ nhìn thẳng vào mắt Gabriel và chậm rãi lắc đầu; nghẹn kêu một tiếng, Gabriel quay gót và đi thẳng khỏi phòng.

"Sophie!" Tessa kêu lên và tới cạnh. "Chị ổn không?"

Nhưng Sophie đang lo lắng nhìn Gideon. "Tôi xin lỗi, thưa anh," chị nói. "Tôi rất tiếc... tôi nóng đầu và tôi..."

"Một cú rất chuẩn," Gideon bình tĩnh nói. "Tôi thấy cô rất chú tâm nghe tôi giảng."

Will đang ngồi thẳng trên ghế, đôi mắt tò mò và sáng rỡ. "Có phải thế không?" Anh nói. "Câu chuyện Gabriel vừa kể ấy?"

Gideon nhún vai. "Gabriel tôn sùng bố chúng tôi," Gideon nói. "Mọi điều Benedict nói với nó đều như một lời tuyên bố trang trọng. Tôi biết cậu tôi tự tử, nhưng không biết rõ trong hoàn cảnh thế nào, cho tới ngày đầu tiên chúng tôi trở về từ buổi huấn luyện hai cô đây. Bố tôi hỏi Học Viện được điều hành thế nào và tôi bảo khá ổn, không hề khác cách điều hành ở Học Viện Madrid. Chính xác hơn, tôi bảo tôi không thấy có bằng chứng nào cho thấy Charlotte chênh mảng công việc. Thế là ông ấy liền kể câu chuyện kia."

"Xin mạn phép cho tôi hỏi," Tessa nói, "cậu của anh đã làm gì?"

"Silas à? Yêu *parabatai* của mình. Đó không phải một sai phạm nhỏ như Gabriel nói, mà là một lỗi tày trời. Mối quan hệ luyến ái giữa *parabatai* bị cấm đoán tuyệt đối. Nhưng kể cả những Thợ Săn Bóng Tối được huấn luyện tốt nhất cũng có thể bị tình cảm chi phối. Clave có thể sẽ chia rẽ hai người, nhưng Silas không chịu được điều đó. Chính vì thế mà cậu tự tử. Mẹ tôi giận và buồn lắm. Lời phó thác trước lúc lâm chung của bà là chúng tôi phải giành Học Viện từ tay người nhà Fairchild. Hồi mẹ chúng tôi mất, Gabriel còn nhỏ lắm – nó mới năm tuổi, vẫn còn hay nép bên váy mẹ – và tôi thấy có vẻ giờ có quá nhiều cảm xúc trong nó mà chính nó cũng chưa hiểu được. Còn tôi – tôi có cảm giác đổ lỗi của người cha lên đầu con trai mình."

"Hoặc con gái," Will nói.

Gideon nhìn anh và cười. Nụ cười không hề có ý ghét bỏ; đúng hơn, đó là vẻ của người hiểu Will, và hiểu lý do anh cư xử như bao lâu nay. "Vấn đề là có thể Gabriel sẽ không trở lại đây thêm lần nào nữa," Gideon nói. "Sau chuyện này."

Sophie, sắc mặt vừa hồng hào lại đã tái bệch. "Cô Branwell sẽ giận lắm..."

Tessa vỗ lưng cô ấy. "Tôi sẽ đuổi theo xin lỗi, Sophie. Chuyện sẽ ổn cả thôi."

Cô nghe Gideon gọi mình, nhưng cô đã rảo bước rời phòng. Cô ghét phải thừa nhận, nhưng cô hơi thông cảm cho Gabriel sau khi nghe Gideon kể chuyện. Bản thân cô cũng mất mẹ khi còn chẳng mấy nhớ hình dáng mẹ. Nếu có ai bảo mẹ cô có điều muốn phó thác trước lúc lâm chung, cô không nghĩ cô sẽ không làm gì trong khả năng để thực hiện di nguyện... dù di nguyện đó có gàn dở tới đâu.

"Tessa!" Cô đang đi theo hành lang thì nghe Will gọi với theo. Cô quay lại và thấy anh đang sải bước về hướng mình, với một nụ cười tươi tắn trên môi.

Những lời tiếp theo của cô làm nụ cười đó mất tăm mất tích. "*Sao* anh đi theo em? Will, anh không nên bỏ họ lại với nhau! Anh phải trở lại phòng tập ngay."

Will đứng lại. "Vì sao?"

Tessa giơ tay lên trời. "Sao cánh đàn ông vô tâm thế chứ? Gideon có cảm tình với Sophie..."

"Với *Sophie* á?"

"Cô ấy rất xinh đẹp," Tessa cáu. "Anh là đồ ngốc nếu không nhận ra cách Gideon nhìn Sophie, nhưng em không muốn Sophie bị anh ta lợi dụng. Cuộc đời Sophie đã nhiều thăng trầm lắm rồi – và hơn nữa, nếu anh đi cùng em, Gabriel sẽ không nói chuyện với em. Anh biết mà."

Will lầm bầm gì đó và nắm cổ tay cô. "Đây. Đi cùng anh."

Hơi ấm từ da anh truyền dọc theo cánh tay cô. Anh lôi cô vào phòng khách và tới bên ô cửa sổ lớn nhìn xuống sân. Anh thả tay cô để cô kịp ngó đầu ra thấy xe ngựa nhà Lightwood đang điên cuồng phóng trên khoảng sân lát đá và vọt qua cổng.

"Đó," Will nói. "Đằng nào Gabriel cũng đi mất, trừ khi em muốn đuổi theo xe ngựa. Còn Sophie lý trí lắm. Cô ấy sẽ không để Gideon Lightwood lợi dụng mình đâu. Hơn nữa, độ quyến rũ của anh ta chỉ ngang cái thùng thư ấy mà."

Tessa bật cười, và bản thân cô cũng bất ngờ trước điều đó. Cô đưa tay che miệng, nhưng đã quá trễ; cô đã cười, và hơi ngả vào cửa sổ.

Will nhìn cô, đôi mắt xanh lộ ý hỏi, miệng bắt đầu cong lên thành một nụ cười. "Chắc anh vui tính hơn anh tưởng. Và vì thế mà anh rất vui tính."

"Em không cười anh," cô nói giữa tiếng cười khúc khích. "Chỉ là... Ôi! Vẻ mặt Gabriel lúc bị Sophie tát ấy. Ôi chúa thần ơi." Cô vuốt tóc khỏi mặt và nói, "Thật tự em không nên cười. Một phần lý do anh ta xấu tính thế là do bị anh chọc tức. Em đáng ra nên giận anh mới phải."

"Ồ, *nên* à," Will nói và tới ngồi xuống một cái ghế gần lò sưởi, duỗi đôi chân dài về phía ngọn lửa. Như mọi căn phòng ở Anh, Tessa nghĩ, nơi này lạnh cóng trừ chỗ trước lò sưởi. Với vị trí trước mặt nóng bỏng còn sau lưng lạnh cóng, người ngồi ở đó chẳng khác nào con gà tây nướng hỏng. "Không một câu nào có từ 'nên' mà hay hết. Tôi đáng ra nên trả tiền rượu; giờ họ sắp đánh gãy chân tôi rồi. Tôi không nên gạ gẫm vợ bạn; giờ lúc nào cô ấy cũng nhèo nhẽo bám lấy tôi. Tôi *nên*..."

"Anh *nên*..." Tessa nhẹ nhàng nói, "nghĩ xem chuyện anh làm tác động tới Jem ra sao."

Will ngả đầu dựa vào lớp vải da bọc ghế và nhìn cô. Anh trông ngái ngủ, mệt mỏi và đẹp đẽ. Anh có thể là hình mẫu cho một bức vẽ thần Apollo của một họa sĩ nào đó trong hội Tiền-Raphael(*). "Giờ chúng ta sẽ nói chuyện nghiêm túc hả, Tess?" Gọng anh vẫn mang ý cười đùa nhưng sắc nhọn, như con dao bằng vàng có lưỡi thép sắc như dao cạo.

(*) *Hội huynh đệ Tiền–Raphael là một nhóm gồm các họa sĩ, nhà thơ, nhà phê bình người Anh, được thành lập năm 1848 bởi William Holman Hunt, John Everett Millais và Dante Gabriel Rossetti. Sau đó, William Michael Rossetti, James Collinson, Frederic George Stephens và Thomas Woolner tham gia, hình thành nên nhóm bảy thành viên của hội huynh đệ này. Họ muốn phục hưng phong cách của các họa sĩ trước thời họa sĩ và kiến trúc sư Raphael của Ý (1483– 1520).*

Tessa tới ngồi xuống cái ghế bành đối diện. "Anh không lo Jem giận anh à? Anh ấy là *parabatai* của anh. Và anh ấy là Jem. Anh ấy chưa từng nổi giận."

"Có lẽ sẽ tốt hơn nếu cậu ấy giận anh," Will nói, "kiên nhẫn như thánh vậy chẳng tốt cho ai hết."

"Đừng chế giễu Jem," Tessa phát bực.

"Anh có chế giễu gì đâu, Tess."

"Jem luôn tốt với anh. Anh ấy luôn tử tế. Chuyện anh ấy đấm anh tối qua chỉ chứng tỏ khả năng đẩy thánh thần tới nước phát rồ của anh mà thôi."

"*Jem* đấm anh sao?" Will đưa tay lên má, có vẻ ngạc nhiên. "Anh phải thừa nhận, tối qua anh chẳng nhớ được mấy. Anh chỉ biết hai người đánh thức anh, dù anh muốn ngủ lắm lắm. Anh nhớ Jem quát anh còn em đỡ anh. Anh biết đó là em. Người em luôn có mùi oải hương."

Tessa lờ đi. "Ờ, Jem đã đánh anh. Đáng đời."

"Bằng vẻ mặt em thì có vẻ em khinh miệt anh *lắm* – giống hệt vẻ mặt Raziel trong mọi bức vẽ, như thể ngài coi thường chúng ta. Nói cho anh biết, hỡi thiên thần khinh miệt, anh đã làm gì để đáng bị James đấm vào mặt?"

Tessa tìm lời, nhưng chúng tìm cách trốn cô; cô chuyển sang ngôn ngữ chung của mình và Will – thơ ca. "Anh biết không, Donne nói gì trong bài luận nhỉ..."

"'Hãy trao tự do cho đôi tay tôi' ấy hả?" Will nhìn cô và nhắc bài.

"Em đang muốn nói *bài luận* rằng không ai là một hòn đảo đơn độc cơ. Mọi chuyện anh làm đều ảnh hưởng tới người khác. Nhưng anh chưa từng nghĩ về chuyện đó. Anh cư xử như thể anh sống... sống trên một đảo Will nào đó, và mọi hành động của anh đều không để lại hậu quả. Nhưng có đó."

"Sao chuyện anh tới chốn lạc thú của cánh pháp sư lại ảnh hưởng tới Jem?" Will hỏi. "Anh đoán cậu ấy đã đến và lôi anh ra, nhưng hồi trước cậu ấy còn làm những việc nguy hiểm hơn vì anh. Bọn anh bảo vệ nhau..."

"Không, anh *không hề,*" Tessa bực bội hét toáng lên. "Anh nghĩ Jem quan tâm tới chuyện nguy hiểm hay không à? Anh nghĩ là có hay không nào? Cuộc đời anh ấy bị thứ thuốc đó, thứ ngân phiến đó, phá hỏng thế mà anh còn tới sới và chơi thuốc như thể chẳng sao hết, như thế nó chỉ là trò chơi của anh. Jem phải sử dụng thứ quỷ tha ma bắt đó mỗi ngày để giữ mạng, nhưng cũng cùng lúc đó nó giết dần giết mòn Jem. Anh ấy ghét phải phụ thuộc vào nó. Anh ấy không thể tự mình đi mua; anh ấy nhờ *anh*." Will định phản đối, nhưng Tessa giơ tay. "Và rồi *anh* phi tới Whitechapel, ném tiền cho đám người làm ra thứ thuốc khiến những kẻ khác nghiện ngập, như thể với anh, đó là một dạng kỳ nghỉ mát trên Âu châu lục địa. Anh nghĩ gì thế hả?"

"Nhưng nó chẳng liên quan gì tới Jem hết..."

"Anh không nghĩ cho anh ấy," Tessa nói. "Nhưng anh cứ nghĩ mà xem. Anh không hiểu rằng Jem đang cho rằng anh đang đùa cợt với thứ lấy mạng anh ấy sao? Anh đáng ra phải là một người anh em của Jem."

Gương mặt Will đã trắng bệch. "Jem không thể nào nghĩ như thế."

"Anh ấy nghĩ vậy đấy," cô nói. "Jem hiểu anh không quan tâm người khác nghĩ gì về mình. Nhưng em cho rằng Jem luôn tin anh quan tâm tới suy nghĩ của anh ấy. Cảm giác của anh ấy."

Will nhoài người trên ghế. Lửa hắt những cái bóng kỳ dị lên da anh, làm sẫm vết bầm trên má thành màu đen. "Anh có quan tâm tới suy nghĩ của người khác chứ," anh nói nghiêm túc đáng ngạc nhiên, mắt đau đáu nhìn ngọn lửa. "Anh chỉ nghĩ có bấy nhiêu đó thôi: những người khác nghĩ gì về anh, họ cảm thấy ra sao về anh, và anh thấy họ thế nào; điều ấy khiến anh phát điên. Anh muốn trốn chạy..."

"Anh không thật lòng lồi. Will Herondale, quan tâm tới suy nghĩ của người khác về mình ư?" Tessa cố nói sao cho nhẹ nhàng nhất. Vẻ mặt anh khiến cô giật mình. Gương mặt anh không hề giấu giếm gì, như thể anh đang rối trong suy nghĩ rằng anh rất muốn được tâm sự nhưng lại không dám. *Đây là chàng trai đã lấy những lá thư riêng tư của mình và giấu trong phòng,* cô nghĩ, nhưng cô không giận nổi. Cô đã nghĩ mình sẽ nổi giận khi gặp lại anh, nhưng cô không giận, chỉ bối rối và băn khoăn. Hắn ý định của những người không phải Will khi đọc những lá thư đó là để thỏa trí tò mò nhỉ?

Gương mặt và giọng nói anh mang nét gì đó non nớt. "Tessa," anh nói. "Anh *chỉ* nghĩ có thế. Anh chưa từng có lúc nào nhìn em mà không nghĩ xem em cảm nhận thế nào về anh, và sợ rằng..."

Anh ngừng lại khi cửa phòng khách mở ra và Charlotte bước vào, theo sau là một người đàn ông cao ráo tóc vàng sáng như màu hoa hướng dương dưới trời chập tối. Will vội quay đi, gương mặt cau lại. Tessa nhìn anh. Anh vừa định nói *gì* nhỉ?

"Ồ!" Charlotte rõ ràng giật mình khi thấy hai người họ. "Tessa, Will... chị không biết hai em đang ở đây."

Tay Will nắm chặt xuôi người, mặt ẩn trong bóng tối, nhưng giọng đều đều đáp, "Bọn em ngồi sưởi ấm thôi ấy mà. Những phòng khác lạnh như nước đá vậy."

Tessa đứng lên. "Bọn em đi đây..."

"Will Herondale, rất mừng được gặp cậu. Và Tessa Gray!" Người đàn ông tóc vàng rời khỏi vị trí bên Charlotte và tiến về phía Tessa, vui vẻ rạng rỡ như thể biết cô. "Người Biến Hình, phải không? Rất hân hạnh được gặp cô. Tôi tò mò về cô lắm!"

Charlotte thở dài. "Anh Woolsey Scott, đây là cô Tessa Gray. Tessa, đây là anh Woolsey Scott, là sói đầu đàn Luân Đôn, và một người bạn lâu năm của Clave."

***

"Được rồi," Gideon nói khi cửa đóng lại sau lưng Tessa và Will. Anh quay lại với Sophie, và cô đột nhiên cực kỳ ý thức được độ rộng lớn của căn phòng, và cô nhỏ bé thế nào. "Vậy chúng ta tiếp tục buổi học chứ?"

Anh chìa dao cho cô, nó sáng như một cây đũa bạc trong căn phòng tù mù. Đôi mắt xanh của anh rất kiên định. *Mọi điều* ở Gideon đều kiên định – ánh mắt, giọng nói, cách anh chế ngự cảm xúc. Cô nhớ cảm giác khi đôi cánh tay kiên định ấy đặt bên cô, và vô thức rùng mình. Cô chưa từng ở một mình với anh, và điều này làm cô sợ. "Tôi không nghĩ giờ tôi có tâm trạng, thưa anh Lightwood," cô nói. "Tôi cảm ơn lòng tốt của anh, nhưng..."

Anh từ từ buông tay. "Cô nghĩ tôi không nghiêm túc dạy dỗ cô?"

"Tôi nghĩ anh rất rộng lượng. Nhưng tôi nên đối diện với sự thật, phải không? Khóa huấn luyện này không vì tôi hay Tessa. Nó là vì bố anh và Học Viện này. Và tôi đã tát em trai anh..." Họng cô như

nghẹn lại. "Cô Branwell hẳn sẽ thất vọng lắm khi biết chuyện."

"Vớ vẩn. Đáng đời nó. Và chẳng mấy liên quan gì tới *mối thù truyền kiếp* giữa hai gia đình cả." Gideon hờ hững xoay dao trong tay và nhét vào thắt lưng. "Charlotte hẳn sẽ tăng lương cho cô khi biết chuyện."

Sophie lắc đầu. Họ chỉ cách ghế băng vài bước; cô ngồi phịch xuống vì thấy kiệt sức. "Anh không hiểu Charlotte. Cô chủ thấy cần phải huấn luyện tôi."

Gideon cũng ngồi xuống – không phải bên cạnh, mà ở đầu kia, xa cô nhất có thể. Sophie không biết cô có nên hài lòng hay không. "Cô Collins này," anh nói. "Cô nên biết điều này."

Cô đan tay vào nhau. "Điều gì?"

Anh hơi chồm lên trước, đôi vai rộng dồ lại. Cô có thể thấy những đốm xám trong đôi mắt màu lục của anh. "Khi bố tôi gọi tôi từ Madrid về," anh nói. "Tôi không muốn về. Tôi chưa từng hạnh phúc nơi Luân Đôn này. Nhà tôi trở nên kinh khủng kể từ ngày mẹ mất."

Sophie chỉ nhìn. Cô không nghĩ được lời nào. Anh là Thợ Săn Bóng Tối và là một quý ông, thế nhưng anh có vẻ đang tâm sự với cô. Kể cả Jem, một con người tốt bụng tử tế, cũng chưa từng làm vậy.

"Khi tôi nghe về việc huấn luyện, tôi nghĩ thế chỉ tổ phí thời gian rồi. Tôi tưởng tượng ra hai cô gái ngu ngốc dù có dạy kiểu gì cũng chẳng thèm để vào đầu. Nhưng cả cô Gray và cô đều không giống như tôi hằng tưởng tượng. Tôi nên nói với cô rằng mình từng huấn luyện những Thợ Săn Bóng Tối trẻ tuổi ở Madrid. Và chỉ vài người là có khả năng thiên bẩm như cô. Cô là một học viên có tài, và tôi rất vui được dạy cô."

Má Sophie đỏ bừng. "Anh nói thật chứ?"

"Thật. Tôi ngạc nhiên theo hướng tốt khi lần đầu tiên tới đây, và lần tiếp rồi tiếp nữa. Tôi mong chờ ngày lên lớp. Chân thành mà nói kể từ khi về nhà, tôi ghét mọi điều ở Luân Đôn trừ những giờ ở đây, với cô."

"Nhưng anh thường nói *'ay Dios mio'* mỗi lần tôi làm rớt dao..."

Anh cười tươi. Nụ cười làm gương mặt anh bừng sáng, thay đổi. Sophie trố mắt nhìn. Anh không đẹp theo kiểu Jem, mà rất nam tính, nhất là khi anh cười. Nụ cười dường như chạm tới tim cô, khiến tim cô đập thình thịch. *Anh là Thợ Săn Bóng Tối,* cô nghĩ. *Và là một quý ông. Mình không nên nghĩ về anh ấy như vậy. Ngừng ngay*. Nhưng cô không thể, cũng như cô không bỏ được Jem ra khỏi tâm trí. Nhưng, với Jem cô cảm thấy an toàn, thì với Gideon cô lại thấy phấn khích như tia chớp đang chạy xuôi dọc trong huyết quản, khiến cô choáng ngợp. Nhưng cô lại không muốn buông bỏ cảm xúc ấy.

"Tôi nói tiếng Tây Ban Nha khi tâm trạng tốt," anh nói. "Mong cô hiểu cho."

"Chứ không phải vì anh mệt mỏi trước sự chậm lụt của tôi đến độ muốn tự quăng mình từ mái nhà xuống?"

"Ngược lại." Anh nhoài tới gần cô hơn. Đôi mắt anh mang màu xám xanh của biển ngày dông bão. "Sophie? Tôi hỏi cô điều này được không?"

Cô biết mình nên bảo anh gọi mình là cô Collins, nhưng lại thôi. "Tôi... vâng?"

"Dù khóa học có ra sao thì... tôi sẽ được gặp lại cô chứ?"

Will đã đứng lên, nhưng Woolsey Scott, tay chống cằm, vẫn mải ngắm nghía, nghiên cứu Tessa như thể cô là một mẫu vật được bày trong tủ kính tại buổi triển lãm lịch sử tự nhiên. Anh ta trông không hề giống tưởng tượng của cô về một sói đầu đàn. Scott có lẽ tầm hai mươi, cao nhưng gầy nhẳng, tóc vàng dài gần đến vai, mặc áo khoác nhung, quần bó, và đeo khăn hoa. Anh ta đeo một chiếc kính độc tròng bên một con mắt màu lơ nhạt. Trông Scott giống những bức hình trong cuốn *Punch* về những kẻ tự nhận mình là "nhà mỹ học."

"Dễ thương," cuối cùng anh ta buông một tiếng. "Charlotte, tôi rất mong họ ở lại cùng chúng ta đàm đạo. Hai người đó trông cứ như cặp tiên đồng ngọc nữ vậy. Nhìn xem mái tóc đen của cậu ấy làm nổi bật nước da trắng của tiểu thư đây..."

"Cảm ơn anh," Tessa nói mà giọng đã lên quãng tám. "Anh Scott, tôi rất cảm ơn lời khen, nhưng giữa tôi và Will không tồn tại mối quan hệ yêu đương. Tôi không biết anh đã được nghe..."

"Chẳng nghe gì cả!" Anh ta tuyên bố rồi ngồi xuống một cái ghế và vắt khăn lại quanh cổ. "Tôi đảm bảo là mình chưa được nghe một chút gì, nhưng gương mặt đỏ bừng của cô trông chẳng hợp với lời cô vừa nói gì hết. Thôi nào mọi ngươi, ngồi cả đi chứ. Tôi có nguy hiểm gì đâu. Charlotte, kêu người

mang trà tới đi. Tôi khát khô cổ rồi."

Tessa nhìn Charlotte, chị nhún vai như muốn nói chị cũng đành chịu. Tessa từ từ ngồi xuống. Will cũng ngồi. Cô không nhìn anh; cô không thể khi mà Woolsey Scott cười nhăn nhở với cả hai như thể anh ta biết một điều cô không biết.

"Thế cậu Carstairs đâu rồi nhỉ?" Anh ta hỏi. "Một chàng trai dễ thương. Sở hữu thứ màu sắc hay họ. Và chơi vĩ cầm rất cừ. Tất nhiên tôi đã nghe Garcin chơi ở nhà hát lớn Paris, và sau đó, tôi thấy tiếng đàn của ai cũng như bụi than chà vào màng nhĩ tôi cả thôi. Tôi rất tiếc cho bệnh tình của cậu ta."

Charlotte, vừa đi rung chuông gọi Bridget, trở lại ngồi xuống và vuốt váy cho thẳng thớm. "Hôm nay, tôi muốn nói với anh về..."

"Ồ, đừng, đừng." Không biết Scott lôi từ đâu ra một cái hộp gốm majolica, vung vẩy về phía Charlotte. "Xin đừng bàn chuyện nghiêm túc trước lúc tôi được dùng trà và hút thuốc. Xì gà Ai Cập chứ?" Anh ta chìa cái hộp mời Charlotte. "Loại hảo hạng đấy nhé."

"Không, cảm ơn anh." Charlotte hơi hốt hoảng trước chuyện hút xì gà; quả thật đó là một cảnh khó tưởng tượng nổi, và Tessa có cảm giác Will ngồi cạnh đang cười thầm. Scott nhún vai và tiếp tục chuẩn bị hút thuốc. Cái hộp majolica là một vật tinh xảo có ngăn chứa bó xì gà được thắt ruy băng, diêm mới lẫn đá, cùng một ngăn để gạt tàn thuốc. Ba người quan sát anh chàng người sói sung sướng châm thuốc, và mùi thuốc lá ngòn ngọt ngập tràn căn phòng.

"Giờ," anh ta nói. "Nói cho tôi nghe chuyện về cô đi nào, Charlotte. Và của anh chồng đãng trí của cô nữa. Vẫn ru rú dưới hầm mộ để phát minh mấy thứ phát nổ ấy hả?"

"Thi thoảng," Will nói, "và *mục đích* là để phát nổ."

Có tiếng rồn rảng, và Bridget bưng khay trà vào, nhờ vậy mà Charlotte không phải ra mở cửa. Bridget đặt bộ ấm tách xuống cái bàn giữa bộ ghế, và lo lắng nhìn một lượt. "Tôi xin lỗi, thưa cô Branwell. Tôi tưởng chỉ chuẩn bị trà cho hai người..."

"Không sao đâu, Bridget," Charlotte nói bằng giọng tỏ ý xua cô gái kia đi. "Tôi sẽ rung chuông gọi nếu cần gì thêm."

Bridget nhún gối chào và vừa rời đi vừa tò mò ngoái nhìn Woolsey Scott. Anh ta không để ý tới Bridget. Scott rót sữa vào tách trà và trầm ngâm nhìn nữ chủ nhân. "À Charlotte này."

Chị bối rối nhìn anh ta. "Vâng?"

"Cái kẹp – cái kẹp đường," Scott buồn bã nói, giọng như của một kẻ phải chứng kiến cái chết bi thảm của người quen. "Chúng bằng bạc."

"Úi!" Charlotte giật mình. Tessa nhớ bạc rất nguy hiểm với người sói. "Tôi rất xin lỗi..."

Scott thở dài. "Không sao. May mà tôi mang đồ của mình theo." Từ một cái túi khác của cái áo khoác nhung – được đóng cúc gọn gàng mặc ngoài chiếc áo gi-lê lụa có họa tiết hoa súng mà nếu đem ra so sánh, cái áo gi-lê của Henry chỉ trông như đồ bỏ – anh ta lấy một tấm khăn lụa được cuộn gọn, trải ra và lấy cái kẹp vàng và thìa khuấy trà bên trong. Anh ta đặt chúng lên bàn, mở nắp ấm và có vẻ hài lòng. "Trà gunpowder! Chắc là từ Ceylon nhỉ? Cô đã bao giờ mua trà ở Marrekeck chưa? Chúng được ướp đường hoặc mật ong..."

"Gunpowder?" Tessa, luôn không thể ngăn mình hỏi những câu hỏi dù thừa biết chúng ngu ngốc tới chừng nào, hỏi. "Không có *thuốc súng* trong trà chứ?"

Scott cười thành tiếng và đặt nắp ấm xuống. Anh ta ngồi ngả người trong khi Charlotte, môi mím chặt, rót trà vào tách của anh ta. "Hỏi rất hay! Không, người ta đặt tên như thế vì lá trà được viên thành những viên nhỏ trông như viên thuốc súng."

Charlotte nói, "Anh Scott, chúng ta thật sự *phải* vào vấn đề chính ngay."

"Vâng, vâng, tôi đã đọc thư cô." Anh ta thở dài. "Chuyện chính trị của Thế Giới Ngầm. Quá ngu ngốc. Tôi chắc cô không mời tôi tới để nói về bức chân dung của tôi do Alma-Tadema(*) vẽ chứ? Tôi mặc đồ như lính La Mã..."

(*) *Lawrence Alma-Tadema (1836–1912) là họa sĩ người Frisia, nay thuộc Hà Lan, chuyên vẽ tranh cho kiều dân Anh.*

"Will," Charlotte nghiêm nghị nói. "Có lẽ em nên kể cho anh Scott đây nghe chuyện em thấy ở Whitechapel tối qua."

Ngạc nhiên thay, Will ngoan ngoãn nghe theo, và rất hạn chế đưa lời châm biếm. Suốt quá trình ấy, Scott quan sát Will qua vành tách. Mắt anh ta mang màu xanh rất nhạt, gần như ngả sang sắc vàng.

"Xin lỗi nhé, chàng trai," anh ta nói khi Will kể xong. "Tôi không hiểu sao chuyện này khiến ta phải họp gấp. Chúng ta đều biết rõ chuyện tụi ifrit lập sới hút sách, và tôi không thể sát sao mọi thành viên trong đàn từng giây từng phút. Nếu có kẻ chọn hưởng lạc..." Anh ta chộm tới gần hơn. "Cậu biết mắt cậu có màu hệt như cánh hoa păng-xê chứ? Không xanh hẳn, không tím hẳn. Tuyệt diệu."

Will mở to đôi mắt tuyệt diệu của mình và cười nhếch mép. "Tôi nghĩ chuyện họ nhắc tới Ông Chủ mới là điều khiến Charlotte quan ngại."

"À." Scott nhìn sang Charlotte. "Cô sợ tôi sẽ phản bội cô giống như de Quincey. Rằng tôi đang liên minh với Ông Chủ – mà này, chúng ta cứ gọi huych toẹt tên kẻ đó ra nhé? Mortmain – và tôi dung túng cho ông ta sử dụng người sói của mình làm chuyện dơ bẩn."

"Tôi nghĩ," Charlotte ngập ngừng nói, "có lẽ cư dân Thế Giới Ngầm Luân Đôn cảm giác bị Học Viện phản bội sau chuyện với de Quincey. Cái chết của hắn..."

Scott chỉnh cái kính độc tròng. Cùng lúc đó, ánh sáng lóe dọc chiếc nhẫn anh ta đeo nơi ngón trỏ. Dòng chữ *L'art pour l'art*(*) sáng lên. "Đây là điều bất ngờ hay ho nhất kể từ lần tôi khám phá ra nhà tắm hơi Thổ Nhĩ Kỳ trên phố Jermyn. Tôi ghét de Quincey. Mọi thớ thịt trên người tôi đều căm thù hắn."

(*) *Tiếng Pháp, nghĩa là: Nghệ thuật vị nghệ thuật.*

"Ừ thì Những Đứa Trẻ của Màn Đêm và Những Đứa Trẻ của Mặt Trăng vốn không..."

"De Quincey từng giết một người sói," Tessa đột ngột lên tiếng, ký ức của cô lẫn lộn với của Camille, và nhớ ra một đôi mắt vàng như mắt Scott. "Vì anh ta... thân thiết... với Camille Belcourt."

Woolsey Scott hiếu kỳ nhìn Tessa một lúc lâu. "Đó," anh ta nói, "là anh trai tôi. Anh ấy là sói đầu đàn tiền nhiệm, và tôi thừa kế vị trí đó. Thường thì một người sói phải giết sói đầu đàn cũ để giành vị trí đó. Trong trường hợp của tôi, đàn bỏ phiếu, và trách nhiệm trả thù cho anh trai tôi được đặt lên vai tôi. Chỉ có điều giờ thì..." Anh ta vung bàn tay đẹp lên. "Các vị đã xử de Quincey giùm tôi. Các vị không hiểu tôi biết ơn thế nào đâu." Anh ta nghiêng đầu sang bên. "Hắn chết từ tế chứ?"

"Hắn gào thét đến những phút cuối cùng." Sự thẳng thừng của Charlotte làm Tessa giật mình.

"Rất tốt." Scott đặt chén trà xuống. "Vì thế tôi nợ cô. Tôi sẽ nói cho cô biết điều mình biết, dù không nhiều. Vài ngày trước Mortmain có gặp tôi, muốn tôi cùng tham dự câu lạc bộ Xứ Quỷ. Tôi từ chối vì de Quincey đã là thành viên rồi, mà tôi thì không muốn tham gia một câu lạc bộ có mặt hắn. Mortmain bảo sẽ dành một vị trí cho tôi nếu tôi đổi ý..."

"Ông ta có cho anh biết mục đích của mình không?" Will ngắt lời. "Mục đích tối thượng của câu lạc bộ ấy?"

"Tiêu diệt toàn bộ Thợ Săn Bóng Tối," Scott nói. "Chắc mọi người biết cả rồi. Đó không phải câu lạc bộ *sinh cảnh* đâu nhé."

"Chúng tôi nghĩ ông ta ôm thù," Charlotte nói, "với Clave. Thợ Săn Bóng Tối đã giết bố mẹ ông ta. Họ là pháp sư, chuyên nghiên cứu nghệ thuật hắc ám."

"Thù thì không hẳn, mà định kiến thì đúng hơn," Scott nói. "Một ám ảnh. Ông ta muốn tận mắt nhìn giống nòi các vị bị quét sạch, nhưng có vẻ ông ta muốn bắt đầu kế hoạch từ Anh. Một kẻ điên kiên nhẫn, biết tính đường đi nước bước. Loại tệ lậu nhất." Anh ta ngả người ra ghế và thở dài. "Tôi *có* biết rằng một nhóm người sói trẻ chưa gia nhập đàn nào, đang làm một vài việc bí mật và được trả rất hậu. Họ cạnh khóe với các sói trong đàn và gây thù chuốc oán nhiều lắm lắm. Nhưng tôi không biết gì về thuốc phiện."

"Thứ thuốc đó giúp họ làm việc cho ông ta cả ngày lẫn đêm, tới khi họ kiệt sức hoặc bị nó giết chết," Will nói. "Và không có cách nào để cai nghiện. Nó là thứ chết người."

Đôi mắt xanh-vàng của người sói nhìn anh. "Thứ ngân phiến đó là thứ James Carstairs bạn cậu nghiện đúng không? Và cậu ta vẫn sống."

"Jem còn sống là vì cậu ấy là Thợ Săn Bóng Tối, và vì cậu ấy dùng liều lượng ít nhất có thể, ít thường xuyên nhất có thể. Và kể cả vậy thì rồi cũng có ngày nó giết chết cậu ấy." Giọng Will đều đều không cảm xúc. "Có bỏ thuốc thì cậu ấy cũng chết."

"Chà chà," người sói hớn hở. "Tôi mong việc Ông Chủ mua một lượng lớn thuốc đó không dẫn tới tình trạng khan hàng."

Will trắng bệch. Rõ ràng anh chưa từng nghĩ tới việc đó. Tessa quay sang Will, nhưng anh đã đứng lên, đi ra cửa. Cửa đóng sầm lại.

Charlotte nhíu mày. "Chúa ơi, cậu ấy lại tới Whitechapel rồi," chị nói. "Có cần thiết thế không, Woolsey? Tôi nghĩ anh vừa dọa chàng trai tội nghiệp ấy, có lẽ chẳng vì lý do gì."

"Nhìn xa một chút không chết ai," Scott nói. "Tôi cứ nghĩ anh trai mình sẽ sống mãi, thế rồi de Quincey giết anh ấy."

"De Quincey và Ông Chủ là hai kẻ... tàn nhẫn," Charlotte nói. "Nếu có anh giúp chúng tôi..."

"Tình cảnh hiện giờ thê thảm quá," Scott nhận xét. "Không may là đám người sói không phải thành viên đàn tôi thì không thuộc trách nhiệm của tôi."

"Nếu anh cho người đi *thăm dò* thì tốt quá, anh Scott. Bất kỳ thông tin nào về nơi họ làm việc và việc họ đang làm đều vô cùng quý giá. Clave sẽ rất biết ơn."

"Ôi, *Clave,*" Scott nói như chán lắm rồi. "Được thôi. Giờ thì Charlotte này, hãy nói về bản thân cô đi."

"Ôi, tôi thì có gì đâu," Charlotte nói, và – Tessa chắc chắn – cố tình dộng mạnh ấm trà xuống. Nó nện đánh choang xuống bàn, khiến nước nóng bắn tóe ra. Scott hét và nhảy dựng dậy, kéo cái khăn quàng khỏi vòng nguy hiểm. Charlotte đứng dậy, chặc lưỡi. "Ôi Woolsey thân mến," chị nói và đặt tay lên cánh tay anh ta, "Anh giúp được chúng tôi *nhiều lắm*. Để tôi đưa anh đi thăm thú nhé. Học Viện Bombay vừa gửi cho chúng tôi một con dao *keris* cổ mà tôi muốn cho anh xem *lắm lắm*..."

CHƯƠNG 11: NIỀM AN ỦI

Nàng buồn ta có vui đâu,
Nàng buồn ta cũng héo sầu lòng theo.
Ta tìm khắp chốn non cao,
Lần nơi bể vắng, lại vào rừng sâu
Giữa bao la trời cao bể rộng,
Tìm đâu ra niềm an ủi cho nàng!
– James Thomson, *City of Dreadful Night*

Cô Branwell thân mến,

Hẳn cô sẽ rất ngạc nhiên khi sớm nhận được thư của tôi sau khi tôi rời Luân Đôn, nhưng mặc cho chốn đồng quê yên ả, cuộc sống nơi đây vẫn tiếp diễn, và tôi nghĩ tốt nhất nên cho cô hay những tiến triển.

Thời tiết ở đây vẫn ổn, cho phép tôi dành nhiều thời gian khám phá vùng quê, nhất là khu quanh trang viên Ravenscar, đó quả là một tòa nhà cổ kính. Có vẻ chỉ có gia đình Herondale sống tại đó: người cha, Edmund; người mẹ; và cô con gái út Cecily đã gần mười lăm và rất giống người anh trai ở cái tính hiếu động, phong thái và vẻ bề ngoài. Giờ tôi sẽ thông báo những chuyện tôi biết được cho tới thời điểm này.

Ravenscar tọa lạc gần một ngôi làng nhỏ. Tôi trọ tại lữ quán Thiên Nga Đen, trong vai một quý ông đang có hứng tìm một mảnh đất trong vùng. Người dân nơi đây rất cởi mở, và khi họ không chịu nói thì một vài phép thuyết phục sẽ giúp tôi giải quyết vấn đề.

Có vẻ nhà Herondale không mấy giao du với người trong làng. Dù vậy, hoặc cũng có thể là vì vậy mà người ta thích tám chuyện về họ. Có vẻ họ không sở hữu trang viên Ravenscar, mà chỉ đang trông nom nó thay người chủ thực sự – Axel Mortmain, tất nhiên. Người ở đây chỉ biết Mortmain là một doanh nhân giàu có đã mua trang viên chốn quê mùa này nhưng lại chẳng mấy khi ghé thăm; tôi không thấy có ai nhắc tới mối quan hệ của ông ta với vợ chồng nhà Shade, và người ta có vẻ đã quên mất hai người này từ đời tám hoánh nào rồi. Nhưng nhà Herondale lại khiến dân làng tò mò. Người ta biết vợ chồng Herondale có một đứa con chết yểu, và Edmund, người tôi từng biết, vì thế mà bê tha rượu chè cờ bạc; nói cho ngay, ông ta đã nướng cả ngôi nhà tại Wales vào chiếu bạc, nhưng may thay giữa lúc cùng đường, họ được chủ nhân ngôi nhà ở Yorkshire này đề nghị về ở. Chuyện xảy ra hai năm trước.

Chiều nay, lúc đi xác nhận thông tin, khi đang quan sát trang viên từ đằng xa, tôi giật mình khi thấy một cô gái xuất hiện. Tôi nhận ra cô ấy là ai ngay. Tôi thấy cô ấy ra vào ngôi nhà, và như tôi đã nói, cô ấy rất giống người anh Will. Cô ấy đi tới, thẳng thừng hỏi vì sao tôi do thám gia đình cô ấy. Cô ấy không có vẻ giận mà như đang mong chờ. "Anh trai tôi nhờ anh tới hả?" Cô ấy hỏi. "Anh trai tôi có nhắn gì không?"

Tôi nghe mà lòng quặn thắt, nhưng tôi nắm rõ Luật và chỉ có thể nói rằng anh cô ấy vẫn ổn và muốn được biết họ vẫn bình an. Nghe tới đó cô ấy nổi giận và nói rằng nếu Will muốn biết gia đình có bình an hay không thì tự về mà xem. Cô ấy cũng bảo ông Herondale ra nông nỗi này không phải vì cái chết của chị cô ấy (cô có biết người này không), mà do chuyện Will bỏ nhà ra đi. Muốn báo tin này cho cậu Herondale hay không là tùy ở cô, vì có vẻ tin này hại nhiều hơn là lợi.

Khi tôi hỏi về Mortmain, cô ấy cởi mở kể cho tôi nghe – ông ta là một người bạn của gia đình, đã tới đề nghị họ về sống ở đây khi họ trong cảnh trắng tay. Nghe cô ấy nói, tôi bắt đầu hiểu Mortmain nghĩ gì. Ông ta biết Luật nghiêm cấm Nephilim can thiệp vào chuyện của những Thợ Săn Bóng Tối đã ly khai Clave, và vì thế người ta sẽ không chõ mũi vào trang viên Ravenscar, ông ta cũng biết khi nhà Herondale sống ở đây thì họ phải sử dụng vật dụng trong nhà, và ta sẽ không thể dùng những thứ đó để lần ra tung tích ông ta. Cuối cùng, ông ta biết thao túng gia đình Herondale là thao túng được Will. Ông ta có muốn thao túng Will không? Có lẽ không phải ngay

lúc này, nhưng sẽ có lúc ông ta muốn, và khi đó, ông ta sẽ làm được ngay. Ông ta là kiểu người phòng tính xa xôi, và những người như thế rất nguy hiểm.

Nếu tôi là cô, tôi sẽ trấn an cậu Will rằng gia đình cậu ấy vẫn an ổn và tôi đang theo dõi họ; tránh nói với cậu ấy về Mortmain tới khi tôi có thêm thông thin. Qua những gì tôi moi được từ Cecily, nhà Herondale không biết Mortmain hiện ở đâu. Cô ấy nói ông ta đang ở Thượng Hải, và họ từng có lần nhận được thư gửi từ công ty ông ta ở đó, trên có dán những con tem kỳ lạ. Nhưng theo như tôi biết thì Học Viện Thượng Hải đoan chắc ông ta không có mặt tại đó.

Tôi đã bảo cô Herondale rằng anh trai rất nhớ cô ấy; đó là điều nhỏ nhất tội có thể làm. Cô ấy có vẻ vui. Chắc tôi sẽ ở lại đây thêm một thời gian nữa; tôi bắt đầu tò mò về nguyên do nỗi bất hạnh của nhà Herondale lại móc nối với kế hoạch của Mortmain rồi đấy. Mặt đất xanh rì yên ả của vùng quê Yorkshire vẫn che giấu nhiều bí mật, và tôi nhất định sẽ khám phá ra.

Ragnor Fell

Charlotte đọc thư hai lần để nhớ toàn bộ nội dung, rồi gấp nhỏ, ném vào lò sưởi phòng khách. Chị mệt mỏi dựa vào bệ lò sưởi, quan sát ngọn lửa nuốt trọn mẩu giấy.

Chị không chắc mình ngạc nhiên, phiền muộn, hay đơn giản là mệt lả vì nội dung thư. Cố tìm Mortmain chẳng khác nào với tay cố đập một con nhện, khiến bạn chỉ vướng vào đám mạng nhện nhớp nhúa. Và Will – chị ghét phải nói chuyện này cho Will. Chị đờ đẫn nhìn ngọn lửa. Thi thoảng chị nghĩ Will được Thiên Thần gửi tới đặc biệt để thử thách lòng kiên nhẫn của chị. Will cay độc, miệng lưỡi sắc bén như ngọn roi, và mọi nỗ lực chứng tỏ tình yêu thương của chị chỉ đổi lấy những lời nói nanh nọc của Will. Nhưng khi nhìn Will, chị vẫn thấy cậu bé mười hai tuổi chui trong góc phòng, hai tay bịt chặt tai khi bố mẹ Will từ thềm nhà bên dưới gọi vọng lên, van xin Will đi ra, trở về với họ.

Chị đã quỳ bên Will sau khi vợ chồng Herondale rời đi. Chị nhớ Will đã ngẩng mặt nhìn chị – gương mặt nhỏ nhắn, trắng trẻo và cương quyết, với đôi mắt xanh lam và hàng lông mi đen; hồi đó trông Will dễ thương như một cô bé gái, gầy gò và mong manh, nhưng đó là trước khi Will lao mình vào khóa huấn luyện Thợ Săn Bóng Tối và chỉ trong hai năm, những nét mong manh đã biến mất, thay vào đó là cơ bắp, sẹo và Ấn Ký. Hồi đó chị đã nắm tay Will, và Will kẹp nó nắm trong đó như một vật chết. Will đã cắn môi dưới, dù có vẻ không hề để ý, và máu đã chảy xuống cằm, nhỏ xuống áo. *Charlotte, chị sẽ nói với em chứ? Chị sẽ nói cho em biết nếu có chuyện gì xảy ra với họ?*

Will, chị không thể.

Em biết Luật. Em chỉ muốn biết họ còn sống. Mắt Will như van lơn. *Charlotte, làm ơn.*

"Charlotte ơi?"

Chị thôi nhìn ngọn lửa. Jem đang đứng ở ngưỡng cửa phòng khách. Charlotte, vẫn rối trong mạng nhện của quá khứ, chớp mắt nhìn Jem. Khi Jem từ Thượng Hải tới đây, tóc và mắt Jem đen như mực. Qua thời gian, chúng ngả bạc như đồng bị ôxi hóa thành gỉ đồng khi thuốc phiện ngấm vào máu thịt, thay đổi Jem, chậm rãi giết chết Jem.

"James," chị nói. "Muộn rồi nhỉ?"

"Mười một giờ rồi." Jem nghiêng đầu nhìn chị. "Chị ổn không? Chị trông như tâm trí ở tận đẩu tận đâu vậy."

"Không, chị chỉ..." Chị vung tay qua loa. "Do chuyện Mortmain ấy mà."

"Em có chuyện muốn hỏi," Jem vừa nói vừa tiến sâu hơn vào phòng khách và hạ giọng. "Không phải hoàn toàn không liên quan. Hôm nay trong buổi tập, Gabriel có nói..."

"Em ở đó?"

Jem lắc đầu. "Sophie kể. Cô ấy không hay đưa chuyện, nhưng cô ấy lo lắng quá và em không thể trách được. Gabriel nói rằng cậu của anh ta tự tử và do chuyện ấy mà mẹ anh ta chết vì quá đau lòng, tất cả là vì... vì bố chị."

"Bố chị?" Charlotte bối rối.

"Rõ ràng cậu của Gabriel, Silas, đã phạm luật và bị bố chị phát hiện. Ông đã tố cáo lên Clave. Vì xấu hổ mà người này tự tử, còn bà Lightwood chết vì buồn. Trích nguyên văn lời Gabriel thì 'Nhà Fairchild chẳng quan tâm tới ai trừ bản thân họ và Luật!'"

"Còn em kể là vì...?"

"Em muốn biết có thật thế không," Jem nói. "Và nếu quả là vậy, có lẽ chúng ta nên thông báo với

Quan Chấp Chính rằng động cơ giành Học Viện của Benedict là vì tư thù, chứ không phải vì ước nguyện vô tư rằng ông ta sẽ điều hành nó tốt hơn."

"Chuyện không đúng. Không thể như vậy." Charlotte lắc đầu. "Silas Lightwood đúng là đã tự tử – ông ta yêu *parabatai* của mình – nhưng không phải vì bố chị báo cáo Clave. Clave biết chuyện đó qua thư tuyệt mệnh của Silas. Nói cho ngay, bố Silas còn nhờ bố chị viết điếu văn cho Silas cơ mà. Thế có giống hành động của một người trách bố chị vì cái chết của con trai mình không?"

Mắt Jem thẫm lại. "Hay đây."

"Em nghĩ Gabriel bịa chuyện, hay em nghĩ bố cậu ta nói dối để..."

Charlotte không nói được hết câu. Jem đột ngột gập đôi người như thể bị đấm vào bụng, và ho khùng khục đến độ đôi vai gầy run lên bần bật. Máu phun tóe lên tay áo vét khi Jem đưa tay che mặt.

"Jem..." Charlotte dợm bước tới với tay chìa ra, nhưng Jem đã lảo đảo đứng lên và tránh, giơ tay như để ngăn chị.

"Em ổn," Jem thở hổn hển. "Em ổn." Đoạn, anh đưa tay lên lau máu trên mặt. "Làm ơn mà, Charlotte." Anh buồn bã nói khi chị tiến tới. "Đừng."

Charlotte dừng lại mà tim đau nhói. "Không có cách gì..."

"Chị biết là vô phương rồi mà." Jem buông tay, máu trên tay áo như một lời buộc tội, và nở nụ cười tươi nhất. "Charlotte thân mến," anh nói. "Chị luôn là người chị tuyệt vời nhất mà em hằng mong muốn. Chị biết, phải không?"

Charlotte chỉ nhìn Jem, miệng hé mở. Câu nói ấy nghe như lời tạm biệt, và chị không dám đáp lại. Jem nhẹ nhàng quay người rời phòng. Chị nhìn Jem rời đi, tự nhủ mình rằng câu nói ấy chẳng có ý nghĩa gì, rằng sức khỏe của Jem không hề xấu đi, rằng Jem vẫn còn thời gian. Chị yêu quý Jem cũng như yêu quý Will – chị không thể nào không yêu thương hai đứa – và nghĩ tới mất Jem làm chị tan nát cõi lòng. Không chỉ cho sự mất mát của riêng chị, mà cho Will nữa. Nếu Jem đi sang thế giới bên kia, chị có cảm giác Jem sẽ mang theo toàn bộ nhân tính còn sót lại của Will theo.

Gần đến nửa đêm thì Will mới về tới Học Viện. Khi anh đi được nửa đường Threadneedle, trời bắt đầu đổ mưa. Anh đã trú dưới mái hiên nhà xuất bản Dean & Son để cài cúc áo khoác và kéo khăn quàng sát cổ, nhưng nước mưa đã chảy vào miệng anh – từng giọt lớn, lạnh buốt có vị của than đá và bùn sình. Anh so vai để tránh cái cảm giác mưa quất như kim đâm khi rời mái hiên và đi qua đê sông Thames, về Học Viện.

Dù đã sống nhiều năm ở Luân Đôn, mưa vẫn làm anh nhớ nhà. Anh vẫn nhớ mưa nơi thôn quê, ở Wales quê nhà, nhớ cái vị mát lành của nó, nhớ cảm giác được lặn trọn trên suờn đồi ướt rượt, khiến cỏ bám cả vào tóc lẫn quần áo. Nếu nhắm mắt, anh có thể nghe thấy tiếng cười của chị và em gái mình văng vẳng bên tai. *Will, em làm hư quần áo mất; Will, mẹ sẽ giận đấy...*

Will tự hỏi liệu mình có thể trở thành dân Luân Đôn thứ thiệt khi trong anh còn những hồi ức về một khoảng không gian bao la đất trời, về một bầu không khí trong lành hay không. Ở đó không có những con phố nghìn nghịt người, không có bầu không khí nơi đâu cũng thấy khói bụi – bụi lẩn lút chui vào trong quần áo, phủ một lớp mỏng trên tóc và bết cả vào gáy – và cũng chẳng có mùi hôi thối bốc lên từ dòng sông đen ngòm.

Anh đã tới phố Fleet. Quán Điện Thờ ở đằng xa hiện rõ qua màn sương, còn con phố thì lầy lội nước mưa. Một cỗ xe ngựa lọc xọc phóng qua vừa lúc anh lách vào con hẻm giữa hai tòa nhà, bánh xe làm tóe nước bẩn ở góc đường.

Giờ anh có thể thấy ngọn tháp của Học Viện ở đằng xa. Chắc chắn họ đã ăn xong bữa khuya, Will nghĩ. Đồ ăn hẳn đã được dọn đi cả. Bridget đã đi ngủ; anh có thể chuồn vào bếp và bày biện một bữa với bánh mì, phô mai và bánh bông lan nguội. Dạo này anh đã bỏ rất nhiều bữa, và nếu anh dám nhìn thẳng vào sự thật, anh sẽ thấy chỉ có một nguyên nhân duy nhất: anh muốn tránh mặt Tessa.

Anh không muốn tránh cô – nói đúng hơn, chiều nay anh đã không làm được điều đó, khi mà không chỉ lẽo đẽo theo cô lên lớp, anh còn cùng cô vào phòng khách. Đôi lúc anh tự hỏi có phải anh làm những chuyện đó để thử thách mình, để kiểm nghiệm xem tình cảm của anh đã biến mất chưa hay không. Nhưng chúng vẫn còn đó. Mỗi khi thấy cô, anh đều muốn ở cùng cô; khi ở cùng cô, anh chỉ muốn được chạm vào cô; và khi chỉ cần chạm vào tay cô thôi là anh lại muốn ôm cô. Anh muốn được ôm cô như lúc ở gác mái. Anh muốn nếm mùi vị da cô và ngửi hương tóc cô. Anh muốn chọc cô cười.

Anh muốn ngồi nghe cô nói về sách vở tới khi nhức tai thì thôi. Nhưng đó là những điều anh không được phép muốn, vì chúng là những điều anh không thể có, và muốn điều không thể có chỉ dẫn đến đau khổ và quẫn trí mà thôi.

Anh đã về nhà. Cửa Học Viện mở toang khi anh chạm tới, bày trước mắt anh một tiền sảnh đầy những ngọn nến đang hấp háy cháy. Anh nghĩ tới cảm giác bồng bềnh do ma phiến mang tới lúc ở cái sới nghiện trên đại lộ Whitechapel đó. Cảm giác được từ bỏ niềm mong nỗi muốn thật quá sung sướng. Anh đã mơ thấy mình nằm trên một ngọn đồi ở Wales nhìn lên bầu trời cao xanh, và Tessa, vừa cùng anh bước lên đồi, nay đang ngồi cạnh anh. *Anh yêu em,* anh đã nói vậy rồi hôn cô như thể đó là điều tự nhiên nhất trên thế giới. *Em yêu anh chứ?*

Cô đã mỉm cười với anh và nói, *Anh luôn chiếm vị trí quan trọng nhất trong tim em.*

Hãy nói với anh rằng đây không phải mơ đi, anh đã thì thầm lời ấy bên tai cô khi cô ôm anh, và rồi anh không còn biết mình tỉnh hay mơ nữa.

Anh cởi áo khoác khi lên lầu, lắc lắc mái tóc ướt. Nước lạnh chảy thành dòng xuống lưng áo anh, thấm ướt sống lưng anh, khiến anh rùng mình. Cái gói quý báu anh mang về từ chỗ tụi ifrit đang an vị trong túi quần. Anh nhét tay vào túi, lần sờ nó cho an tâm.

Những ngọn đuốc phù thủy tù mù thắp sáng các hành lang; anh đi được nửa hành lang đầu tiên thì dừng lại. Anh biết cửa phòng Tessa ở đó, đối diện với phòng Jem. Và ở đó, đứng trước cửa phòng cô, là Jem – nhưng nói "đứng" có lẽ không đúng. Jem đang đi đi lại lại, hay nếu nói theo cách của Charlotte thì là đang "chà mòn thảm".

"James ơi," Will gọi, phần nhiều vì ngạc nhiên.

Jem ngẩng phắt lên, và anh ngay lập tức lùi khỏi cửa phòng Tessa, trở về hướng phòng mình. Gương mặt anh lộ vẻ bối rối. "Chắc tôi không nên ngạc nhiên khi thấy bồ đi lang thang trong hành lang vào giờ này."

"Tôi nghĩ nếu giờ này bồ không thấy tôi ở ngoài hành lang thì mới là lạ," Will nói. "Sao bồ còn thức? Bồ ổn chứ?"

Jem liếc cửa phòng Tessa một lần cuối rồi nhìn Will. "Tôi định đi xin lỗi Tessa," Jem nói. "Tôi nghĩ tiếng vĩ cầm của tôi khiến cô ấy không ngủ được. Bồ đã đi đâu vậy? Lại thậm thụt hẹn hò với Nigel Sáu Ngón hả?"

Will cười toe toét, nhưng Jem không đáp lại. "Tôi có đồ cho bồ đây. Thôi nào, cho tôi vào phòng bồ đi. Tôi không muốn đứng cả đêm ngoài hành lang đâu."

Sau một thoáng lưỡng lự, Jem nhún vai và mở cửa phòng. Jem đi vào, Will theo sau; Will đóng cửa và cài chốt trong lúc Jem ngồi xuống ghế bành. Lò được cời lên nhưng lửa chỉ lom rom. Jem nhìn Will. "Thế có chuyện gì..." Anh lên tiếng rồi bỗng cúi gập xuống, ho sù sụ. Cơn phát bệnh qua rất nhanh, trước khi Will kịp nhúc nhích hay lên tiếng, nhưng khi Jem ngồi thẳng dậy và quệt tay qua miệng, mu bàn tay anh nhuốm máu đỏ. Anh hờ hững nhìn vết máu.

Will buồn ghê gớm. Anh tiến tới chỗ *parabatai* của mình và đưa khăn tay cho Jem, rồi chìa gói ngân phiến vừa mua từ Whitechapel ra. "Đây," Will ngượng nghịu nói. Đây là lần đầu tiên anh thấy ngượng nghịu trong suốt năm năm chơi cùng Jem. "Tôi vừa quay lại Whitechapel, mua nó cho bồ."

Jem, đã lau sạch máu trên tay bằng khăn của Will, cầm cái gói và nhìn hộp ngân phiến. "Tôi có đủ rồi," Jem bảo. "Ít nhất trong một tháng nữa." Rồi khi Jem ngước lên, một tia sáng đột nhiên lóe lên trong mắt anh. "Tessa có nói với bồ..."

"Nói gì?"

"Không có gì. Hôm kia tôi làm đổ ngân phiến. Tôi cũng thu được gần hết về." Jem đặt cái gói xuống bàn bên cạnh. "Cái này không cần thiết."

Will ngồi xuống cái rương dưới chân giường Jem. Anh ghét ngồi ở đó – chân anh quá dài, anh luôn thấy mình như một người trưởng thành thu mình ngồi sau cái bàn ở trường học – nhưng anh muốn được nhìn thẳng vào mắt Jem. "Lũ lâu la của Mortmain đã mua sạch ngân phiến ở East End," anh nói. "Tôi vừa xác nhận xong. Nếu bồ hết thuốc còn hắn là người duy nhất nắm nguồn hàng..."

"Vậy ta bị hắn thao túng," Jem nói. "Tất nhiên là trừ khi bồ đồng ý để tôi chết, và đấy là phương án hay nhất."

"Tôi sẽ *không* đồng ý." Will gắt. "Bồ là anh em kết nghĩa với tôi. Tôi đã thề không để bồ bị tổn hại gì..."

"Bỏ qua lời thề," Jem nói, "và trò chơi quyền lực, thì chuyện tôi sống chết có ảnh hưởng gì đến ai?"

"Tôi không hiểu ý bồ..."

"Tôi bắt đầu tự hỏi liệu có phải bồ muốn nhìn thấy tôi sống lay lắt đau đớn không."

Will hơi ngửa ra sau như bị Jem đẩy. "Tôi..." Anh nuốt khan và tìm từ. Đã rất lâu rồi anh mới phải tìm lời ăn tiếng nói để mong người ta tha thứ và không ghét mình, rất lâu rồi anh mới muốn nhân cách thật sự của mình hiện diện ở một nơi không phải chỗ tối, và trong một giây phút hoảng hốt, anh tự hỏi liệu có điều gì anh vẫn có thể làm không. "Hôm nay tôi nói chuyện với Tessa," cuối cùng anh nói, không nhận thấy mặt Jem tái đi thấy rõ. "Cô ấy buộc tôi phải hiểu – rằng điều tôi làm tối qua là không thể tha thứ. Nhưng," anh vội nói thêm, "tôi vẫn mong bồ tha thứ cho tôi." *Lạy Thiên Thần, mình dở quá.*

Jem nhướng một bên mày. "Vì chuyện gì?"

"Tôi tới cái sới đó vì tôi không thể ngừng nghĩ về gia đình, và tôi muốn – tôi cần – ngừng nghĩ," Will nói. "Tôi không hề nghĩ rằng bồ sẽ nhìn nhận theo hướng là tôi đang đùa cợt với căn bệnh của bồ. Tôi xin bồ tha thứ cho phút vô tâm đó." Anh hạ giọng. "Ai ai cũng mắc lỗi cả mà, Jem."

"Ờ," Jem nói. "Chỉ là bồ mắc lỗi nhiều hơn người khác thôi."

"Tôi..."

"Bồ làm tổn thương mọi người," Jem nói. "Tất cả những ai dính dáng tới bồ."

"Không phải bồ," Will thì thào. "Tôi làm tổn thương tất cả, trừ bồ. Tôi không bao giờ muốn làm tổn thương bồ."

Jem giơ tay lên, áp lòng bàn tay vào mắt. "Will..."

"Bồ không thể mãi không tha thứ cho tôi," Will bắt đầu hoảng. "Tôi sẽ..."

"Cô độc à?" Jem hạ tay, nhưng giờ anh đang cười gian giảo. "Và đó là lỗi của ai nào?" Anh dựa người vào ghế, mắt nhắm hờ mệt mỏi. "Tôi luôn tha thứ cho bồ," anh nói. "Tôi sẽ tha thứ kể cả khi bồ không xin lỗi. Đúng ra, tôi không nghĩ bồ sẽ xin lỗi. Chắc đây là ảnh hưởng từ Tessa."

"Tôi không ở đây do cô ấy yêu cầu. James, bồ là người thân duy nhất của tôi." Giọng Will run run. "Tôi sẵn sàng chết vì bồ. Bồ biết mà. Tôi sẽ chết *nếu không* có bồ. Nếu không vì bồ, tôi đã chết cả trăm lần trong năm năm qua rồi. Tôi nợ bồ tất cả, và nếu bồ không tin tôi có tình cảm, có lẽ chí ít bồ có thể tin tôi hiểu thế nào là danh dự – danh dự, và nợ nần..."

Jem giờ hoảng thật. "Will, nỗi bất an của bồ còn lớn hơn cơn giận của tôi. Giờ tôi bình thường rồi; bồ biết tôi chẳng giận được lâu còn gì."

Giọng Jem tỏ ý đấu dịu, nhưng có gì trong Will không thể dịu lại được. "Tôi tới lấy thuốc cho bồ vì tôi không thể chịu nổi ý nghĩ bồ sẽ chết hay phải chịu đau đớn, chắc chắn là khi tôi có thể làm gì đó để ngăn nó lại. Và tôi làm vì tôi sợ. Nếu Mortmain tới và nói rằng ông ta là người duy nhất có phương thuốc cứu mạng bồ, bồ phải biết là tôi sẽ cho ông ta mọi thứ ông ta muốn để đổi lấy nó. Tôi đã mất gia đình mình rồi, James. Tôi không muốn mất cả bồ..."

"*Will*." Jem đứng lên; anh đi về phía Will và quỳ xuống, ngước nhìn gương mặt bạn. "Bồ làm tôi lo rồi đấy. Sự hối lỗi của bồ thật đáng trọng, nhưng bồ phải biết..."

Will cúi nhìn mình. Anh nhớ Jem hồi mới từ Thượng Hải tới, với đôi mắt đen to tròn trên gương mặt trắng bệch. Hồi đó không dễ chọc Jem cười, nhưng Will luôn cố gắng. "Biết gì?"

"Rằng tôi sẽ chết," Jem nói. Đôi mắt anh mở to và sáng rực như phát sốt; vẫn còn chút máu dính ở khóe miệng Jem. Quầng thâm dưới mắt anh gần chuyển sang xanh.

Will cầm cổ tay Jem chặt tới làm nhàu cả vải áo. Jem không nhăn mặt.

"Bồ đã thề sẽ ở bên tôi," anh nói, "khi chúng ta kết thành *parabatai*. Linh hồn chúng ta đã hợp làm một. Chúng ta là một, James ạ."

"Chúng ta là hai con người," Jem nói. "Hai con người bị ràng buộc bởi một hiệp ước."

Will biết mình đang ăn nói trẻ con, nhưng anh không ngừng được. "Một hiệp ước nói rằng bồ không thể tới nơi nào tôi không tới được."

"Tới khi chết," Jem nhẹ nhàng đáp. "Lời thề thế này này: 'Cho tới khi cái chết chia cắt bạn và tôi.' Will, rồi sẽ có ngày tôi tới nơi không ai theo được, và tôi nghĩ chuyện đó không sớm thì muộn sẽ xảy ra. Bồ đã bao giờ tự hỏi vì sao tôi đồng ý làm *parabatai* của bồ chưa?"

"Vì không còn ai ngon hơn?" Will định trêu, nhưng giọng vụn như kính bể.

"Tôi nghĩ bố cần tôi," Jem nói. "Bố đã xây một bức tường quanh mình, Will ạ, và tôi chưa từng hỏi lý do. Nhưng không ai có thể một mình gánh bao nhiêu gánh nặng như vậy. Tôi nghĩ bố sẽ cho tôi bước vào nếu tôi trở thành *parabatai* của bố, và rồi ít nhất bố cũng có một người để dựa dẫm. Tôi đã từng tự hỏi cái chết của tôi có ý nghĩa gì với bố. Tôi từng sợ thay cho bố. Tôi sợ bố sẽ bị bỏ lại một mình trong bức tường đó. Nhưng giờ... gì đó đã thay đổi. Tôi không biết vì sao. Nhưng tôi biết cảm nhận của mình là đúng."

"Cảm nhận gì?" Những ngón tay Will vẫn bấu chặt cổ tay Jem.

"Bức tường đó đang sụp đổ."

Tessa không ngủ được. Cô nằm im, chăm chăm nhìn lên trần nhà. Vết nứt chạy ngang mặt vữa có lúc giống đám mây, có lúc lại như con dao lam, tùy theo ánh nến hắt vào.

Bữa ăn tối nay thật nặng nề. Rõ ràng Gabriel đã bảo Charlotte rằng anh ta sẽ không trở lại dạy nữa, vì thế từ giờ chỉ còn Gideon huấn luyện hai cô. Gabriel không chịu nói lý do, nhưng Charlotte đổ tội cho Will; Tessa, nhận thấy Charlotte mệt mỏi đến mức nào khi có thêm bất hòa nảy sinh giữa chị với Benedict, cảm thấy cực kỳ tội lỗi vì đã đưa Will cùng tới buổi tập, và vì đã cười Gabriel.

Đã vậy Jem cũng không tới ăn tối. Hôm nay cô rất muốn nói chuyện với anh. Sau khi anh tránh không nhìn cô suốt bữa sáng rồi bị "ốm" lúc ăn tối, bụng dạ cô nhộn nhạo cảm giác hoảng hốt. Liệu anh hãi hùng vì chuyện tối hôm qua – hay tệ hơn, anh buồn nôn vì chuyện đó? Có lẽ sâu trong tâm khảm anh, anh có cùng chung cảm xúc như Will, rằng pháp sư thấp kém hơn anh. Hoặc có lẽ chuyện chẳng liên quan tới bản chất của cô. Có lẽ đơn giản là anh kinh tởm sự phóng đãng của cô; cô chào đón vòng tay anh, không hề đẩy anh ra, và chẳng phải dì Harriet luôn nói rằng đàn ông luôn yếu đuối trước dục vọng, và lúc đó phụ nữ phải là người ghìm cương sao?

Nhưng tối qua cô chẳng ghìm được mấy. Cô nhớ đã nằm bên Jem, nhớ đôi bàn tay anh dịu dàng vuốt ve cơ thể cô. Thành thật mà nói, cô thừa biết nếu chuyện tiếp tục, cô sẽ chiều theo ý anh. Kể cả bây giờ khi nghĩ lại, cơ thể cô vẫn nóng bừng và bồn chồn; cô lăn lộn trên giường, đấm vào một cái gối. Nếu cô phá hỏng mối thân tình giữa cô với Jem bằng chuyện tối qua, cô sẽ không bao giờ tha thứ cho mình được mất.

Cô đang định vùi mặt vào gối thì nghe thấy tiếng động. Có người khẽ gõ cửa. Cô sững lại. Tiếng động lại vang lên, giục giã hơn. *Jem*. Tay run run, cô nhảy khỏi giường, chạy ra mở toang cửa.

Đứng ở ngưỡng của là Sophie. Cô ấy mặc bộ váy đen của hầu gái, nhưng cái mũ trắng bị lệch còn mái tóc đen xoăn xổ ra. Gương mặt Sophie trắng bệch và có vết máu trên cổ áo cô ấy; Sophie hoảng hốt và trông như sắp nôn.

"Sophie." Giọng Tessa đã tố cáo sự ngạc nhiên của mình. "Chị ổn không?"

Sophie sợ sệt nhìn quanh. "Thưa cô, tôi vào được không?"

Tessa gật đầu và giữ cửa cho cô gái kia. Khi cả hai đều an ổn bên trong, cô chốt cửa và ngồi xuống cạnh giường, cảm giác sợ hãi như khối chì đè lên ngực cô. Sophie vẫn đứng, hai tay vặn vẹo phía trước.

"Sophie, làm ơn đi, có chuyện gì vậy?"

"Chuyện cô Jessamine ạ," Sophie buột miệng

"Jessamine làm sao?"

"Cô ấy... Nói thế nào nhỉ, tôi thấy cô ấy..." Sophie ngừng lại, có vẻ khó ở. "Thưa cô, dạo này cô ấy hay trốn ra ngoài lúc đêm hôm."

"Thế à? Tối qua tôi thấy cô ấy trong hành lang, mặc đồ nam và trông cứ lấm la lấm lét sao ấy..."

Sophie có vẻ nhẹ nhõm hẳn. Tessa biết rõ rằng Sophie không giống Jessamine, nhưng cô ấy là một hầu gái được đào tạo cẩn thận, và một người hầu như thế sẽ không buôn chuyện chủ. "Đúng," cô ấy hào hứng nói. "Tôi để ý đã mấy ngày rồi. Đôi lúc cô ấy còn chưa lên giường nằm, đến sáng thảm trải phòng lại toàn vết bùn mà tối trước không có. Tôi nên nói với cô Branwell, nhưng cô ấy đang có quá nhiều điều phải lo nghĩ rồi, do đó tôi không dám nói."

"Vậy sao chị nói với tôi?" Tessa hỏi. "Có vẻ Jessamine cuối cùng cũng tìm được một anh bạn trai. Tôi không nói mình tán đồng hành vi của cô ấy, nhưng" – cô nuốt nước bọt khi nghĩ tới chính hành vi của mình tối qua – "cả hai chúng ta đều không phải chịu trách nhiệm cho chuyện đó. Và có lẽ có một

lời giải thích vô hại nào đó."

"Nhưng, thưa cô," Sophie nhét tay vào túi váy và lôi ra một tờ bìa cứng màu kem. "Tối nay tôi tìm thấy cái này trong túi cái áo khoác mới bằng vải nhung của cô Jessamine. Cô biết đó, cái áo có sọc màu nâu tái ấy."

Tessa không quan tâm tới sọc nâu tái. Mắt cô đang dán vào tờ bìa cứng. Cô chậm rãi đưa tay cầm lấy, lật nó trong tay. Đó là một thư mời vũ hội.

Ngày 20 tháng 7, 1878
Ông BENEDICT LIGHTWOOD
Gửi lời ngợi ca
Tới CÔ JESSAMINE LOVELACE,
và rất hân hạnh được mời cô
tới buổi vũ hội thứ ba tới đây
ngày 27 tháng 7. XIN PHÚC ĐÁP.

Thư mời có ghi rõ địa chỉ và thời gian vũ hội bắt đầu, nhưng mấy chữ ở mặt sau thư mới khiến máu Tessa như đông lại. Vài dòng nguệch ngoạc trên đó được viết bằng tuồng chữ Tessa quen như quen với chữ viết của mình: *Jessie của anh. Lòng anh bồi hồi mong ngóng tối mai để được gặp em tại "sự kiện trọng thể". Dù nó có trọng thể thế nào, anh cũng sẽ không để mắt tới bất kỳ ai hay thứ gì ngoài em đâu. Em sẽ mặc váy trăng nhé, em yêu, vì em biết anh thích nhìn em mặc đồ trăng thế nào mà – "trong tà váy sa tanh lóng lánh và trong ánh lấp lánh của ngọc trai", như một nhà thơ đã viết. Mãi yêu em, N.G.*

"Nate," Tessa đờ đẫn nói và nhìn xuống lá thư. "*Nate* viết. Và trích thơ *Tennyson.*"

Sophie hít vội một hơi. "Tôi sợ... nhưng tôi nghĩ không thể nào. Sau những chuyện anh ta đã làm."

"Tôi biết tuồng chữ của anh mình." Giọng Tessa buồn bã. "Anh ấy sẽ gặp Jessamine vào tối nay tại... buổi vũ hội bí mật này. Sophie, Jessamine đâu? Tôi phải nói chuyện với cô ấy ngay."

Tay Sophie bắt đầu vặn vẹo nhanh hơn. "Thưa cô, vấn đề là..."

"Ôi Chúa ơi, cô ấy đi rồi sao? Chúng ta phải báo Charlotte. Tôi không nghĩ được cách khác..."

"Cô ấy chưa đi. Cô ấy vẫn ở trong phòng," Sophie ngắt lời.

"Vậy cô ấy không biết chị tìm thấy cái này chứ?" Tessa vung vẩy tờ giấy cứng.

Sophie nuốt nước bọt đánh ực. "Tôi... cô ấy thấy tôi cầm nó, thưa cô. Tôi cố giấu, nhưng cô ấy kịp thấy rồi. Cô ấy hăn học nhìn tôi lúc vươn tay định giằng lại, và tôi không đừng được. Các buổi tập với anh Gideon đã phát huy tác dụng và,..."

"Và *sao?* Sophie..."

"Tôi lấy gương đập vào đầu cô ấy," Sophie tuyệt vọng nói. "Đây là một cái gương tráng bạc nên khá nặng. Cô ấy rơi bịch xuống như một tảng đá vậy, thưa cô. Vậy nên tôi... tôi trói cô ấy vào giường và tới tìm cô."

"Để xem tôi hiểu có đúng không nhé," Tessa nói sau khi ngừng một lúc. "Jessamine thấy chị cầm thư mời, và chị đã dùng một cái gương đập vào đầu cô ấy rồi trói cô ấy vào giường?"

Sophie gật đầu.

"Lạy Chúa lòng lành," Tessa nói. "Sophie, chúng ta sẽ phải tìm một ai đó. Ta không thể giấu chuyện buổi vũ hội mãi được, và Jessamine..."

"Xin đừng nói với cô Branwell," Sophie rền rĩ. "Cô chủ sẽ đuổi việc tôi mất. Cô ấy sẽ buộc phải làm thế."

"Jem..."

"Không!" Tay Sophie đưa ngay lên cổ áo, nơi có vết máu. Máu Jessamine, Tessa giật mình nhận ra. "Tôi không muốn cậu ấy nghĩ tôi có thể làm ra chuyện tày trời như thế – cậu ấy hiền lành quá mà. Đừng bắt tôi nói với cậu ấy, thưa cô."

Tất nhiên rồi, Tessa nghĩ. Sophie yêu Jem mà. Sau mấy chuyện rối tinh rối mù vài ngày nay, cô suýt quên khuấy mất. Cảm giác xấu hổ cuốn lấy cô khi nhớ lại đêm trước; cô kìm nó lại và kiên định nói. "Vậy chỉ còn một người, Sophie, và chúng ta phải đi gặp người đó. Chị hiểu không?"

"Cậu Will," Sophie bực bội nói và thở dài. "Được, thưa cô. Tôi chẳng quan tâm cậu ấy nghĩ gì đâu."

Tessa đứng dậy và với lấy cái váy ngủ, mặc vào người. "Nghĩ theo hướng tốt đẹp đi, Sophie. Ít nhất Will sẽ không sốc. Tôi không nghĩ anh ấy chưa từng thấy một cô gái bất tỉnh nào trước Jessamine, và cũng như anh ấy sẽ còn thấy nhiều tiểu thư bất tỉnh trước mặt mình sau Jessamine."

Tessa ít nhất cũng sai ở một điểm: Will sốc *thật*.

"*Sophie* gây ra chuyện này sao?" anh hỏi không biết là lần thứ mấy. Họ đang đứng bên chân giường Jessamine. Cô nàng nằm trên đó, ngực phập phồng chậm rãi như bức tượng sáp *Nàng công chúa ngủ trong rừng* nổi tiếng tại viện Madame du Bary. Mái tóc vàng xổ tung trên gối, và vết máu lớn khô lại trên trán. Cổ tay cô nàng bị trói vào cọc giường. "*Sophie của chúng ta* ư?"

Tessa ngoái nhìn Sophie đang ngồi trên cái ghế bên cửa. Cô ấy cúi gằm và đang nhìn tay mình. Cô ấy cố ý tránh nhìn Tessa hay Will.

"Đúng," Tessa nói, "và cấm anh hỏi thêm lần nữa."

"Tôi nghĩ tôi yêu chị mất rồi, Sophie," Will nói. "Dễ chừng chúng ta sẽ kết hôn lắm."

Sophie rền rĩ.

"Ngừng ngay," Tessa rít lên. "Em nghĩ anh dọa cô gái tội nghiệp này sợ hơn cả lúc trước rồi đấy."

"Sợ gì nào? Jessamine à? Có vẻ Sophie thắng ngon lành đấy chứ," Will cười thêm tươi. "Sophie yêu dấu, không phải lo gì hết. Bản thân tôi đã rất nhiều lần muốn cú đầu Jessamine rồi. Không ai trách chị đâu."

"Cô ấy sợ bị Charlotte đuổi việc," Tessa nói.

"Vì đánh Jessamine ư?" Will đấu dịu. "Tess, nếu nội dung thư mời này là đúng, và Jessamine quả thật lén lút gặp anh trai em, vậy cô ấy đang phản bội tất cả chúng ta. Đấy là không kể, Benedict Lightwood đang suy tính gì khi tổ chức một bữa tiệc mà không ai trong chúng ta hay biết? Bữa tiệc có mời Nate ư? Điều Sophie làm rất anh hùng. Charlotte sẽ cảm ơn cô ấy."

Nghe tới đó, Sophie ngẩng đầu. "Cậu nghĩ vậy sao?"

"Tôi biết thế," Will nói. Trong một thoáng anh và Sophie chăm chú nhìn nhau. Sophie nhìn lảng đi trước, nhưng nếu Tessa không nhầm thì lần đầu tiên trong ánh mắt cô ấy nhìn Will không có sự chán ghét.

Will rút thanh stele từ thắt lưng ra. Anh ngồi xuống cạnh Jessamine và bắt đầu nhẹ nhàng gạt tóc cô gái sang bên. Tessa cắn môi, cố kìm câu hỏi anh đang làm gì thế.

Anh đặt mũi stele lên cổ Jessamine và mau lẹ vẽ hai chữ rune. "*Iratze*," anh nói dù Tessa không hỏi, "để trị thương, và thêm một chữ Ngủ ngay nữa. Vậy con bé sẽ im lặng ít nhất tới sáng. Khả năng chiến đấu bằng gương cầm tay của cô rất đáng nể đấy Sophie, nhưng cô cần cải thiện khả năng tạo kịch tính."

Sophie lầm bầm gì đó đáp lại. Thời gian ngừng ghét Will của Sophie có vẻ đã chấm dứt.

"Vấn đề là," Will nói, "giờ phải làm gì."

"Chúng ta phải báo Charlotte..

"Không," Will nói ngay. "Không được"

Tessa kinh ngạc nhìn anh. "Sao lại không?"

"Có hai lý do," Will nói. "Một, chị ấy bị trách nhiệm ràng buộc phải thông báo lên Clave, và nếu Benedict Lightwood là chủ bữa tiệc, anh dám đoán rằng những kẻ theo phe ông ta cũng có mặt. Nhưng cũng có thể là không. Nếu Clave được thông báo, có thể mấy kẻ kia sẽ kịp thời báo với ông ta trước khi có ai đến xem xét xem chuyện gì thật sự diễn ra. Hai, vũ hội đã bắt đầu cả tiếng trước. Chúng ta không biết khi nào Nate tới tìm Jessamine, và nếu không thấy cô ấy, có lẽ anh ta đã đi từ lâu rồi. Anh ta là đầu mối tốt nhất dẫn tới Mortmain mà chúng ta có trong lúc này. Chúng ta không được phí phạm thời gian, và như vậy đánh thức Charlotte sẽ gây khá nhiều rầy rà phiền phức"

"Vậy còn Jem?"

Gì đó lóe lên trong mắt Will. "Không. Không phải tối nay. Jem không khỏe, nhưng nếu chúng ta nhờ, cậu ấy sẽ một mực nói rằng mình khỏe như vâm. Sau đêm qua, anh không thể để cậu ấy tham gia thêm vụ này nữa."

Tessa chăm chú nhìn anh. "Vậy anh tính thế nào?"

Hai khóe miệng Will nhếch lên. "Cô Gray này," anh nói, "Cô đồng ý cùng tôi tới vũ hội tối nay chứ?"

"Anh có nhớ bữa tiệc cuối cùng chúng ta tham dự không?" Tessa hỏi.

Will vẫn cười. Trên gương mặt anh xuất hiện cái vẻ gian giảo thường có mỗi khi tính kế. "Đừng nói với anh rằng em nghĩ hệt như anh nhé, Tessa."

Tessa thở dài. "Vâng," cô nói. "Em sẽ Biến Hình thành Jessamine và thế chỗ cô ấy. Chỉ có kế hoạch đó là ổn thôi." Cô quay sang Sophie. "Chị biết Nate nhắc tới cái váy nào không? Cái váy trắng của Jessamine ấy?"

Sophie gật đầu.

"Vậy chải cho phẳng giùm tôi nhé," Tessa nói. "Chị bới tóc hộ tôi nữa, Sophie. Chị bình tĩnh lại chưa?"

"Rồi, thưa cô." Sophie đứng lên và vội tới tủ quần áo, mở ra. Will vẫn nhìn Tessa; nụ cười của anh thêm tươi.

Tessa hạ giọng. "Will, anh nghĩ Mortmain sẽ ở đó không?"

Nụ cười biến mất khỏi mặt Will. "Nếu có em cũng không được tới gần ông ta."

"Anh không được bảo em phải làm gì."

Will nhíu mày. Anh không phản ứng như Tessa tưởng. Khi Capitola trong *Bàn tay ẩn* giả trai và tham gia vụ cướp Donald Đen để chứng tỏ sự quả cảm, làm gì có ai găt lên với *cô ấy*.

"Quyền năng của em rất ấn tượng, Tessa, nhưng em không thể tóm được một kẻ sử dụng ma thuật tài ba như Mortmain. Em cứ để việc đó cho anh," Will nói.

Cô cau có. "Và *anh* định làm thế nào để không ai nhận ra mình tại vũ hội đây? Benedict biết mặt anh, vì thế..."

Will lấy thư mời từ tay cô và vung vẩy. "Đây là vũ hội *đeo mặt nạ* đấy nhé."

"Vậy chắc tình cờ làm sao, anh lại có một cái mặt nạ."

"Đúng là anh có," Will nói. "Tiệc Giáng sinh năm ngoái lấy chủ đề là lễ Carnevale ở Vanice." Anh cười khẩy. "Nói cho cô ấy đi, Sophie."

Sophie, đang mải mê với gì đó trông như đồ quét mạng nhện trong khay để bàn chà, thở dài. "Đúng đấy, thưa cô. Và cô nghe chưa, cô phải để cậu ấy xử lý Mortmain. Còn không thì nguy hiểm quá. Và hai người phải đi cả một chặng đường dài tới Chiswick đấy!"

Will hả hê nhìn Tessa. "Nếu đến Sophie còn đồng ý với anh, em không thể nói *không* được."

"Em có thể," Tessa chống đối, "nhưng sẽ không. Được thôi. Nhưng anh phải tránh xa Nate trong khi em nói chuyện với anh ấy. Anh ấy không ngốc; nếu anh ấy thấy chúng ta đi cùng nhau, anh ấy sẽ hiểu ngay ra. Đọc lá thư này làm em có cảm giác anh ấy không cho rằng Jessamine sẽ có bạn đồng hành."

"Anh chẳng có cảm giác gì từ thư của anh ta hết," Will nói và nhịp chân, "trừ chuyện anh ta có thể trích một bài thơ kém hay của Tennyson. Sophie, chị chuẩn bị cho Tessa nhanh được tới đâu?"

"Nửa tiếng," Sophie không hề ngừng công việc.

"Vậy gặp anh ngoài sân sau nửa tiếng nữa," Will nói. "Anh sẽ đánh thức Cyril. Và chuẩn bị cho bảnh bao nào."

Tiết trời đêm lành lạnh, và Tessa rùng mình khi đi qua cửa Học Viện ra đứng ở đầu bậc thềm bên ngoài. Cô nghĩ hình như đã ngồi ở chính nơi đây trong cái đêm cô cùng Jem tản bộ tới cầu Blackfriars, cái đêm lũ người máy tấn công họ. Đêm nay trời quang hơn dù mưa rả rích cả ngày trời; mưa đuổi những đám mây đi, để lại một bầu trời đen huyền trong vắt.

Xe ngựa ở đó, tại chân bậc thềm, Will đứng đợi trước xe. Anh ngước lên khi cửa Học Viện đóng lại sau lưng cô. Trong một thoáng họ cứ đứng nhìn nhau. Tessa biết anh thấy gì – cô đã thấy mình trong gương tại phòng Jessamine. Cô giống Jessamine tới từng xentimet, diện chiếc váy lụa màu ngà tuyệt đẹp. Cổ áo xẻ thấp, để lộ phần nhiều khuôn ngực của Jessamine, với một sợi ruy băng lụa ở cổ nhấn

nhá cho cần cổ cô. Tay áo ngắn, khiến cánh tay cô lộ ra dưới trời đêm. Kể cả nếu cổ áo không thấp thế này, Tessa vẫn sẽ thấy trống trải khi không đeo dây chuyền thiên sứ, nhưng cô không thể: Nate chắc chắn sẽ nhận ra ngay. Chiếc váy, với phần đuôi như thác đổ, được thắt lại để khoe vòng eo mảnh dẻ; tóc cô được bới cao, cố định bằng những cái ghim ngọc trai, và cô đeo cái mặt nạ vàng che nửa mặt càng tôn thêm làn da trắng sứ và mái tóc vàng của Jessamine. *Trông mình thật tinh tế,* cô hờ hững nghĩ khi nhìn vào mặt gương bạc trong lúc Sophie chỉnh trang cho cô. *Như một công chúa tiên.* Thật dễ có suy nghĩ đó khi hình phản chiếu trong gương không thật sự thuộc về mình.

Nhưng Will – ôi Will. Anh đã bảo cô hãy chuẩn bị tinh thần để được thấy vẻ bảnh bao của anh và cô đã đảo mắt không tin, nhưng giờ trong bộ vét đen trắng, anh còn đẹp đẽ hơn cô tưởng. Kiểu dáng trang phục cùng màu sắc đơn giản làm nổi bật những đường nét hoàn hảo nơi anh. Mái tóc đen bù rối xòa xuống cái mặt nạ che nửa mặt nhấn nhá cho sắc xanh biếc của đôi mắt sau đó. Tim cô như nảy lên, và cô ngay lập tức ghét mình vì cảm giác đó. Cô nhìn lảng đi về phía Cyril đang ngồi trên ghế xà ích. Anh ta bối rối nheo mắt nhìn cô; anh ta nhìn từ cô sang Will, rồi nhìn lại một lượt, sau đó nhún vai. Tessa tự hỏi Will đã giải thích sao với Cyril về chuyện anh đưa Jessamine tới Chiswick làm gì lúc nửa đêm nửa hôm. Hẳn đó phải là một câu chuyện rất hay.

"Úi chà," Will nói lúc cô bước xuống thềm và kéo khăn quanh mình. Cô mong nó sẽ giúp cô khỏi run rẩy khi anh nắm tay cô. "Giờ anh hiểu sao anh trai em lại trích bài thơ dở ẹc ấy rồi. Em sẽ *là* Maud phải không? 'Bông hồng đẹp nhất trong vườn hoa thiếu nữ'?"

"Anh biết," Tessa nói khi anh giúp cô lên xe, "là em không thích bài thơ đó mà."

Anh trèo lên sau cô và đóng cửa. "Nhưng Jessamine thích."

Xe bắt đầu lọc cọc chạy qua sân đá và qua cổng. Tim Tessa đập liên hồi. Do sợ bị Charlotte và Henry bắt gặp thôi, cô tự nhủ, chứ chẳng hề liên quan gì tới chuyện có một mình với Will trong xe hết. "Em không phải Jessamine."

Anh nhìn thẳng vào mắt cô. Trong đôi mắt anh chứa một sự ngưỡng mộ kỳ lạ; cô tự hỏi đó có đơn giản là ngưỡng mộ nhan sắc của Jessamine không. "Không," anh nói. "Dù em giống Jessamine như lột, nhưng không hiểu sao anh vẫn thấy Tessa – như thể anh đang cạo đi một lớp sơn, và dưới đó là Tessa của anh."

"Em cũng chẳng phải Tessa *của anh*."

Ánh lấp lánh trong mắt anh tối lại. "Cũng đúng," anh nói. "Có lẽ em không phải. À mà cảm giác là Jessamine ra sao? Em thấy được suy nghĩ, cảm nhận của cô ấy không?"

Tessa nuốt nước bọt và đưa bàn tay đeo găng chạm vào tấm rèm nhung che cửa xe. Bên ngoài, những ngọn đèn khí đốt tỏa ánh sáng vàng vọt; cô thấy hai đứa trẻ đang ngồi bên một cánh cửa, dựa vào nhau thiêm thiếp ngủ. Quán Điện Thờ vừa lướt qua. Cô nói, "Em đã thử lúc trong phòng ngủ của cô ấy. Nhưng có vấn đề anh ạ. Em... em không cảm nhận được gì hết."

"Vậy chắc là khó mà bới móc được gì trong bộ não của một kẻ không có não."

Tessa nhăn mặt. "Anh thích xấc thì tùy, nhưng Jessamine có vấn đề. Cố chạm vào suy nghĩ của cô ấy giống như chạm vào... một ổ rắn, hoặc một đám mây độc vậy. Em không cảm nhận được cảm xúc của cô ấy. Em chỉ biết nhìn chung cô ấy giận dữ, mong mỏi và cay cú. Nhưng em không thể đọc được từng suy nghĩ một. Em có cảm giác như đang giữ nước trong tay ấy."

"Kỳ lạ đây. Em từng gặp trường hợp tương tự chưa?"

Tessa lắc đầu. "Em lo lắm. Em sợ Nate sẽ hỏi em gì đó, mà em không rõ mình có biết hay có đáp án đúng không nữa."

Will chồm tới. Trong những ngày ẩm ướt, mà gần như là mọi ngày trong năm, mái tóc đen thường thẳng của anh bắt đầu xoăn lại. Nhìn những lọn tóc ướt loăn xoăn ệp vào thái dương khiến tim cô nhói lên. "Em là một diễn viên giỏi, và em hiểu anh mình," anh nói. "Anh tin tưởng ở em."

Cô ngạc nhiên nhìn anh. "Thật sao?"

"Và," anh tiếp tục mà không trả lời câu hỏi của cô, "nếu chuyện chuyển biến xấu, anh sẽ ở đó. Kể cả nếu em không thấy anh, Tess, anh cũng ở đó. Nhớ lấy."

"Được rồi." Cô nghiêng đầu. "Will này?"

"Ừ?"

"Có lý do thứ ba khiến anh không đánh thức Charlotte và trình bày kế hoạch của chúng ta, đúng không?"

Anh nheo đôi mắt xanh. "Là gì?"

"Vì anh chưa biết rõ liệu đây là trò yêu đương tán tỉnh ngu ngốc của Jessamine, hay là một chuyện nguy hiểm hơn. Một mối liên hệ thật sự tới anh trai em và tới Mortmain. Và anh biết nếu khả năng thứ hai xảy ra, Charlotte sẽ đau lòng lắm."

Khóe miệng anh khẽ nhếch. "Anh quan tâm gì đâu? Nếu chị ấy ngu ngốc mà đi yêu quý Jessamine..."

"Anh quan tâm," Tessa nói. "Anh không phải gỗ đá, Will ạ. Em đã thấy anh với Jem – em thấy anh khi anh nhìn Cecily. Và anh còn một người chị em, đúng không?"

Anh lườm cô. "Sao em nghĩ anh có... có... có hơn một người chị em?"

"Jem bảo anh ấy tưởng anh đã mất đi một người chị em," cô nói. "Và anh đáp rằng 'Một người chị em của tôi đã chết.' Nhưng rõ ràng Cecily vẫn còn sống và khỏe mạnh. Vì thế em nghĩ một người chị em khác của anh đã qua đời. Người đó không phải Cecily."

Will chậm chạp thở ra một hơi dài. "Em thông minh lắm."

"Nhưng em thông minh và đoán đúng, hay thông minh và đoán sai?"

Will trông như mừng vì có mặt nạ che đi biểu cảm. "Ella," anh nói. "Hơn anh hai tuổi. Và Cecily nhỏ hơn anh ba tuổi. Đó là những người chị em của anh."

"Và Ella..."

Will nhìn đi chỗ khác, nhưng cô kịp thấy sự đau đớn trong mắt anh. Vậy Ella đã chết.

"Chị ấy thế nào?" Tessa hỏi, nhớ cô mừng thế nào khi Jem hỏi cô về Nate. "Ella ấy? Và Cecily nữa, em ấy ra sao?"

"Ella luôn che chở bọn anh," Will nói, "như một người mẹ. Chị ấy dám làm tất cả cho anh. Còn Cecily là một đứa nhỏ hiếu động. Hồi anh bỏ nhà đi nó mới lên chín. Anh không dám chắc nó còn như vậy nữa không, nhưng nó... giống Cathy trong *Đồi gió hú*. Nó chẳng biết sợ là gì và dám làm tất cả. Nó đánh nhau dữ như quỷ và chửi thề như bà hàng tôm hàng cá." Giọng anh mang theo sự vui vẻ, ngưỡng mộ, và... yêu thương. Cô chưa từng nghe anh kể về ai như vậy, có lẽ là trừ lúc nói về Jem.

"Nếu em có thể hỏi..." cô mở lời.

Will thở dài. "Em biết thừa là dù ý anh thế nào thì em vẫn sẽ hỏi mà."

"Anh cũng có em gái," cô nói. "Vậy chính xác anh đã làm gì với em gái *Gabriel* để anh ta ghét anh đến thế?"

Anh ngồi thẳng lên. "Em nghiêm túc đấy?"

"Vậng," cô nói "Em buộc phải dành nhiều thì giờ với anh em Lightwood, mà Gabriel thì ghét cay ghét đắng anh. Và anh còn bẻ gãy tay anh ta nữa. Đầu óc em sẽ yên tĩnh hơn nếu em biết lý do."

Lắc đầu. Will vuốt tóc. "Lạy Chúa," anh nói. "Em gái hai người đó – tên là Tatiana; tên cô ấy được đặt theo tên một người bạn thân của bà mẹ, là người Nga – chắc lúc đó mười hai tuổi."

"Mười hai á?" Tessa hoảng hốt.

Will thở hắt ra. "Em giàu sức tưởng tượng quá đấy," anh nói. "Đầu óc em liệu có yên tĩnh hơn chăng nếu biết lúc đó anh cũng mười hai? Tatiana, cô ấy... tưởng tượng mình yêu anh. Cô ấy cứ bám đuôi anh, rồi cười khúc khích và trốn sau các cây cột để ngắm anh."

"Hồi mười hai tuổi người ta hay làm những trò ngu ngốc."

"Chuyện xảy ra vào Giáng sinh đầu tiên của anh tại Học Viện," anh nói. "Gia đình Lightwood bảnh chọe đó cũng tới dự. Tatiana buộc tóc băng ruy băng bạc. Cô ấy đi đâu cũng cầm theo một cuốn sổ nhỏ. Hẳn tối đó cô ấy đã đánh rơi nó mà không hay. Anh thấy nó rơi đằng một chiếc trường kỷ. Đó là nhật ký của cô ấy. Trong đó toàn những bài thơ về anh – màu mắt anh, đám cưới của bọn anh sau này. Cô ấy viết đầy số cái tên 'Tatiana Herondale'."

"Nghe dễ thương đấy chứ."

"Anh tìm thấy cuốn nhật ký trong phòng khách, nhưng anh cầm nó về phòng vũ hội. Khi ấy Elise Penhallow vừa chơi xong một bản spinet. Anh tới đứng cạnh đó và bắt đầu dõng dạc đọc nhật ký Tatiana."

"Ôi trời. Will... sao anh làm thế!"

"Anh đã làm thế đấy," anh nói. "Cô ấy gieo vần 'William' với 'ngàn' trong câu 'William, anh chưa từng biết/ Có cả ngàn cách/ Để em yêu anh.' Anh phải ngăn tình cảm đó lại."

"Rồi sao nữa?"

"Ờ thì Tatiana bật khóc chạy ào khỏi phòng, còn Gabriel nhảy lên sân khấu và cố bóp cổ anh. Gideon chỉ khoanh tay đứng nhìn. Em sẽ nhận thấy anh ta toàn cư xử kiểu đó."

"Chắc Gabriel không thành công," Tessa nói. "Ý em là không bóp chết được anh ấy."

"Vì anh kịp bẻ gãy tay anh ta," Will thích thú nói. "Vậy đấy. Chính vì thế anh ta ghét anh. Anh đã làm nhục mặt em gái anh ta ngay giữa chốn đông người, nhưng dù Gabriel không nói thì sự thật rằng anh đã làm nhục anh ta cũng rành rành ra đó. Gabriel tưởng có thể dễ dàng đánh bại anh. Hồi đó anh chưa được huấn luyện nhiều, và anh nghe anh ta bảo rằng anh 'không hơn người phàm bao nhiêu' sau lưng anh. Nhưng anh khiến anh ta thua không còn manh giáp – đã bẻ gãy tay anh ta. Âm thanh đó chắc chắn hay hơn tiếng đàn spinet của Elise."

Tessa xoa bàn tay đeo găng vào nhau cho ấm, và thở dài. Cô không biết nên nghĩ gì. Cô không nghĩ mình sẽ được nghe kể về một gã cố tình quyến rũ rồi đá phắt con gái nhà người ta, nhưng câu chuyện này cũng chẳng khiến cô ngưỡng mộ Will tẹo nào.

"Sophie bảo Tatiana kết hôn rồi," cô nói. "Cô ấy sắp về sau chuyến du lịch Âu châu lục địa với người chồng mới."

"Anh chắc cô ấy vẫn ngu ngốc như xưa thôi." Will nói như đang buồn ngủ. Anh kéo rèm, và họ ngồi trong bóng tối. Tessa có thể nghe thấy tiếng anh hít thở, cảm nhận hơi ấm tỏa ra từ anh ngồi đối diện. Cô có thể hiểu vì sao một quý cô gia giáo không bao giờ ngồi xe ngựa cùng một quý ông không phải người thân. Như thể cứ thân mật kỳ kỳ sao ấy. Tất nhiên, cô đã vi phạm những giáo điều của một tiểu thư gia giáo từ lâu lắc lâu lơ rồi.

"Will," cô gọi lại.

"Tiểu thư đây lại có câu hỏi nữa. Nghe là biết. Em không bao giờ ngừng hỏi được hả, Tess?"

Em sẽ hỏi cho tới bao giờ có đáp án em muốn," cô nói "Will, nếu pháp sư là con của quỷ và người, vậy quỷ và Thợ Săn Bóng Tối sẽ sinh ra gì?"

"Một Thợ Săn Bóng Tối sẽ không để chuyện đó xảy ra," Will đều đều nói.

"Nhưng trong *Codex* nói hầu hết các pháp sư là kết quả của một vụ... cưỡng hiếp," Tessa nói, giọng hẫng lại ở từ ghê tởm đó, "hoặc là một con quỷ biến hình đội lốt người mà người kia yêu và lừa người kia vào tròng. Jem bảo em dòng máu Thợ Săn Bóng Tối luôn vượt trội. *Codex* viết con của Thợ Sặn Bóng Tối với người sói, hay với tiên luôn là Thợ Săn Bóng Tối. Vậy chẳng lẽ dòng máu thiên thần trong Thợ Săn Bóng Tối không thể xóa bỏ dòng máu quỷ để sản sinh ra..."

"Chẳng ra gì hết," Will giật rèm cửa. "Đứa trẻ sẽ chết lưu. Luôn là vậy. Ý anh là nó sẽ chết ngay trong bụng mẹ. Con của quỷ và Thợ Săn Bóng Tối sẽ chết." Trong ánh sáng tù mù, anh nhìn cô. "Sao em hỏi vậy?"

"Em muốn biết mình là ai," cô nói. "Em tin mình là một kiểu... kết hợp trước nay chưa từng có. Bán tiên, hoặc bán..."

"Em đã bao giờ nghĩ tới chuyện Biến Hình thành bố hoặc mẹ em chưa?" Will hỏi. "Như vậy em sẽ tiếp cận được tới ký ức của họ, phải không?"

"Em nghĩ đến rồi. Tất nhiên em nghĩ tới chứ. Nhưng em không có đồ gì của bố hay mẹ em. Mọi thứ trong các rương hòm em mang lên tàu đều bị Chị Em Hắc Ám ném sạch."

"Thế còn thiên sứ của em?" Will hỏi. "Đó không phải là đồ của mẹ em sao?"

Tessa lắc đầu. "Em đã thử. Em... em không tìm được chút gì của mẹ trong nó. Chắc do nó thuộc về em lâu quá rồi nên hơi hướm của mẹ đã bốc hơi như nước vậy."

Mắt Will sáng lên trong bóng tối. "Có lẽ em là người máy. Có lẽ ông bố pháp sư của Mortmain đã tạo ra em, và giờ Mortmain muốn tìm công thức bí mật để làm ra một tạo vật hoàn hảo vì đám người máy của ông ta xấu mù xấu xịt. Có lẽ thứ đang đập trong ngực em là một quả tim kim loại."

Tessa hít một hơi trong một thoáng bối rối. Giọng nói nhẹ nhàng của anh đầy sức thuyết phục, nhưng... "Không," cô gắt. "Anh quên rồi, em nhớ tuổi thơ của em. Người máy không thể thay đổi hay lớn lên. Mà giả thuyết của anh cũng thông giải thích được khả năng của em."

"Anh biết," Will cười toe toét, làm hàm răng trắng lóe lên trong bóng tối. "Anh chỉ muốn xem mình có thuyết phục được *em* không thôi."

Tessa nhìn thẳng vào anh. "Em không phải người không có tim." Trong xe quá tối nên cô không nhìn rõ, nhưng cô có cảm giác anh vừa đỏ mặt. Trước khi anh kịp đáp lại, xe đã dừng bánh. Họ đã tới nơi.

CHƯƠNG 12: VŨ HỘI

Ta xin thề sẽ rũ bỏ
Cái thân xác ngập hận thù của ta đây
Ta lại được tự do và trong sạch
Khi không còn gánh nặng đeo trên lưng
Ôi niềm vui, niềm vui tuyệt vời
Làm cho ta say mê váng vất
Ấy thế nhưng anh ta tới vũ hội
Nhưng bệnh dịch gieo lên niềm hy vọng mới của ta.
– Bá tước Alfred Tennyson, *Maud*

Cyril dừng xe trước cổng một trang viên nằm dưới bóng một cây sồi xum xuê xòe tán. Căn nhà vùng quê của gia đình Lightwood ở Chiswick, ngay ngoài nội thành Luân Đôn, khá rộng lớn, được xây theo phong cách kiến trúc Palladio(*), với những cây cột cao và nhiều bậc tam cấp. Mặt trăng dát ánh xà cừ lên vạn vật. Bức tường đá của ngôi nhà như ánh lên sắc bạc, còn dòng sông chảy quanh trang viên như loang loáng dầu đen. Dường như không một chút ánh sáng nào lọt ra từ ngôi nhà – nơi đây tối như hũ nút và tịch mịch như nghĩa địa, với xung quanh là vùng đất hoang rộng mênh mông tối om kéo dài tới một chỗ uốn khúc của sông Thames. Tessa bắt đầu băn khoăn liệu họ có sai lầm khi tới đây không.

(*) *Đây là phong cách kiến trúc được lấy cảm hứng từ những bản thiết kế của kiến trúc sư Andrea Palladio (1508–1580) người Venice, chuộng phong cách đối xứng, với nhiều hàng cột phía trước hiên.*

Khi Will rời xe rồi giúp cô bước xuống, anh quay đầu, đôi môi đẹp mím chặt. "Em có ngửi thấy không? Có mùi phép quỷ. Nó hôi quá."

Tessa cau mày. Cô không ngửi thấy gì khác thường – đúng hơn, ở một nơi xa trung tâm thành phố, không khí có vẻ trong lành hơn ở gần Học Viện. Cô ngửi thấy mùi lá và đất ướt. Cô nhìn Will đang ngửa mặt nhìn trăng, và tự hỏi thứ vũ khí nào được giấu trong chiếc áo khoác dài ôm sát người kia. Tay anh đeo găng trắng, vạt áo trước trắng tinh. Với tấm mặt nạ kia, anh có thể là hình mẫu minh họa cho một kẻ cướp đường điển trai trong loạt tiểu thuyết một xu(*) nào đó.

(*) *Nguyên văn: penny dreadful. Đây là loại tiểu thuyết dài tập giá rẻ rất thịnh hành ở Anh hồi thế kỷ mười chín. Các phần của tiểu thuyết được xuất bản hàng tuần, có giá một xu cho mỗi tập. Những cuốn truyện dạng này thường tập trung vào đề tài điều tra, tội phạm hay các thế lực siêu nhiên.*

Tessa cắn môi. "Anh chắc không? Ngôi nhà im lặng ghê người. Như thể không có ai ở đó ấy. Hay chúng ta nhầm?"

Anh lắc đầu. "Ở đây có một thứ phép thuật rất mạnh. Mạnh hơn cả phép che mờ. Một kết giới thực thụ. Có kẻ rất không muốn chúng ta biết chuyện xảy ra ở đây vào tối nay." Anh nhìn thư mời trong tay cô, nhún vai, và đi tới cổng. Ở đó có chuông, và anh rung chuông, âm thanh đinh đang khiến thần kinh vốn đã căng thẳng của Tessa còn căng hơn. Cô lườm anh. Anh cười toe toét. "*Caelum denique*(*), thiên thần," anh nói và hòa vào bóng tối đúng lúc cổng mở.

(*) *Tiếng Latinh, nghĩa là Vì thiên đường. Đây là khẩu hiệu đội quân Thập Tự Chinh hét lên khi vào trận.*

Một kẻ đội mũ trùm đứng trước mặt cô, cô nghĩ ngay tới Tu Huynh Câm, nhưng áo choàng của họ có màu da dê, còn người này lại mặc áo choàng màu khói đen. Cái mũ hoàn toàn che khuất gương mặt Không nói không rằng, cô chìa thư mời.

Bàn tay cầm lấy nó đeo găng. Gương mặt kia xem xét lá thư một chặp. Tessa không thể không bồn chồn. Trong bất kỳ hoàn cảnh bình thường nào, một quý cô một mình tới dự vũ hội đều là không hợp lẽ và có thể gây tai tiếng lớn. Nhưng đây không phải hoàn cảnh bình thường. Cuối cùng, một giọng nói

vang lên từ dưới cái mũ.

"Chào mừng, cô Lovelace."

Đó là một giọng lạo xạo, như da bị cọ trên một bề mặt nhám, sắc. Tessa lạnh xương sống, và cô mừng vì không thấy gương mặt bên dưới mũ. Kẻ kia trả thư mời và bước lùi lại, ra hiệu cho cô vào trong; cô đi theo, buộc mình không được ngó quanh quất xem Will có theo cùng không.

Cô được dẫn đi quanh một bên nhà, theo một con đường hẹp chạy qua vườn. Khu vườn rộng rãi bao lấy ngôi nhà, mang màu xanh bàng bạc dưới ánh trăng. Ở đây có những cái hồ trang trí hình tròn đen đúa, bên cạnh có ghế băng bằng đá cẩm thạch, cùng những bờ giậu thấp được cắt tỉa gọn gàng chạy dọc những con đường đẹp đẽ. Con đường cô đi dẫn tới một lối vào cao hẹp nằm bên hông nhà. Một biểu tượng kỳ lạ được khắc trên cửa. Nó có vẻ dịch chuyển và thay đổi khi Tessa nhìn nó, khiến mắt cô đau. Cô nhìn đi nơi khác khi kẻ đội mũ trùm mở cửa và ra hiệu cho cô tiến vào.

Cô vào trong, và cửa đóng sầm lại. Cô quay đầu đúng lúc đó, và hình như đã thoáng thấy gương mặt bên dưới mũ trùm. Cô nghĩ mình thấy gì đó như một chùm mắt đỏ như mắt nhện nằm giữa cái gương mặt trái xoan đen đúa. Cô sững một hơi khi cửa lạch cạch đóng lại và xung quanh cô toàn là bóng tối.

Khi cô mò mịt tìm tay nắm cửa, ánh sáng bỗng bừng lên. Cô đang đứng ở chân một cầu thang dài hẹp dẫn lên trên. Những ngọn đuốc – không phải đá phù thủy – tỏa ánh sáng màu lục dọc hai bên cầu thang. Ở đầu cầu thang là một cánh cửa. Một biểu tượng khác được sơn trên đó. Tessa cảm giác mồm miệng còn khô hơn. Đó là *ouroboros*, hai con rắn. Biểu tượng của câu lạc bộ Xứ Quỷ.

Cô sợ tới đơ cả người mất một hồi. Biểu tượng kéo những ký ức khủng khiếp ùa về: Ngôi Nhà Hắc Ám; hai chị em tra tấn cô, bắt cô phải Biến Hình; Nate phản bội cô. Cô tự hỏi Will đã nói gì bằng tiếng Latinh với mình trước khi biến mất. Chắc là "hãy dũng cảm" hoặc gì đó tương tự. Cô nghĩ tới Jane Eyre dũng cảm đối mặt với ông Rochester đang nổi cơn tam bành; Catherine Earnshaw khi bị chó dữ đe dọa đã "không hề hét lên một tiếng – Không! Nàng khinh bỉ việc đó." Và cuối cùng cô nghĩ tới Boadicea, vị nữ hoàng được Will khen là "dũng cảm hơn bất kỳ người đàn ông nào."

Đây chỉ là một buổi vũ hội thôi mà, Tessa, cô tự nhủ, và đưa tay cầm nắm đấm. *Chỉ là một bữa tiệc thôi.*

Dĩ nhiên cô chưa từng dự vũ hội. Có điều cô cũng biết chút xíu về điều đang chờ đón mình, nhưng là từ sách vở. Trong những cuốn tiểu thuyết của Jane Austen, các nhân vật thường xuyên đợi tham dự vũ hội, hoặc chuẩn bị vũ hội, và thường thì toàn bộ dân làng sẽ tham gia lên kế hoạch và trang hoàng địa điểm tổ chức. Trong những cuốn sách khác, như *Hội chợ phù hoa,* vũ hội là cái sân khấu hoành tráng cho những âm mưu và thủ đoạn phơi bày. Cô biết ở đó có một phòng thay đồ cho các quý cô, nơi cô có thể bỏ khăn choàng, và một phòng khác cho cánh đàn ông, nơi họ có thể an toàn bỏ mũ, áo khoác ngoài và gậy chống. Và cô sẽ có một tấm thẻ khiêu vũ trên có ghi tên những người đàn ông muốn mời cô khiêu vũ. Khiêu vũ quá nhiều điệu với cùng một quý ông là bất lịch sự. Sắp tới đây trước mắt cô sẽ là một căn phòng vũ hội rộng lớn, được trang hoàng lộng lẫy, và một phòng nghỉ nhỏ hơn, nơi có bày sẵn nước lạnh, bánh kẹp, bánh quy và bánh ngọt...

Nhưng hóa ra tưởng tượng của cô không đúng lắm. Khi cửa đóng lại sau lưng, Tessa không thấy có người hầu nào vội vàng ra để đón cô, để dẫn cô tới phòng thay đồ nữ, và nhận khăn quàng cho cô, hay giúp cô đính lại chiếc khuy chẳng may bị rớt. Thay vào đó là một không gian ồn ã với âm nhạc và ánh sáng tràn tới như sóng triều. Cô đang đứng tại cửa một căn phòng rộng tới độ khó mà tin nổi nó lại nằm gọn trong căn nhà của gia đình Lightwood. Một chiếc đèn chùm pha lê lớn buông từ trần xuống; chỉ cần nhìn qua Tessa cũng nhận thấy nó có dạng hình nhện, với tám cái "chân" đung đưa, mỗi chân lại giữ một giá nến lớn. Tường mang màu lam rất sẫm, và những ô cửa kiểu Pháp chạy dọc bên nhà nhìn ra dòng sông, một vài cửa mở ra đón gió, vị trái với không khí mát mẻ ngoài trời, trong phòng lại khá ngột ngạt. Chúng dẫn ra những ban công kiểu cách bằng đá, mà từ đó người ta có thể nhìn ngắm toàn cảnh thành phố. Những bức tường hầu hết được che phủ bằng loại vải rèm lóng lánh, trên cửa là những cái móc tròn di chuyển kêu ràn rạt trong những cơn gió nhẹ. Vải được dệt lẫn sợi vàng và mang đủ loại họa tiết; cũng cùng các họa tiết lóng lánh, di động bên dưới nhà làm đau mắt Tessa.

Phòng chật kín người. À, cũng không hẳn là *người*. Nhưng hầu hết cũng khá giống người. Cô cũng thoáng thấy những gương mặt trắng bệch như xác chết của ma cà rồng, và vài ifrit da màu huyết dụ, tất cả đều ăn mặc vô cùng thời thượng. Hầu hết, nhưng không phải tất cả, khách dự tiệc đeo mặt nạ – nào là những tấm mặt nạ tinh tế màu vàng và đen, nào là mặt nạ có mỏ như mỏ chim tu-căng có mắt kính bé

tẹo, rồi thì mặt nạ quỷ đỏ quạch có sừng. Nhưng có một nhóm phụ nữ tóc lốm đốm màu oải hương, lục và tía không đeo mặt nạ. Tessa không nghĩ họ nhuộm tóc, và họ để tóc buông dài như những nữ thần rừng trong tranh họa. Quần áo họ ôi thì hở hang vô cùng tận. Họ rõ ràng không mặc váy lót, và khoác trên người trang phục làm từ thứ vải mỏng nhẹ như nhung, voan hay satin.

Đi đi lại lại giữa đám khách có vẻ người là những bóng hình đủ hình dạng và kích cỡ. Có một người đàn ông, quá cao và gầy để *là* người, mặc áo vét đuôi tôm, đứng lừng lững trước một cô thiếu nữ mặc áo choàng xanh có mái tóc đỏ sáng như đồng xu đồng. Lũ sinh vật trông như những con chó lớn chạy lăng xăng giữa đám khách khứa, đôi mắt vàng khè của chúng mở to cảnh giác. Chúng có những hàng gai trên lưng giống bức vẽ những loại động vật ngoại lai Tessa từng thấy trong sách vở. Khoảng một tá những con yêu tinh nhỏ thó chí chóe trò chuyện bằng thứ ngôn ngữ cô hoàn toàn không hiểu được chút nào. Có vẻ chúng đang tranh đồ ăn – hình như là một con ếch bị phanh xác. Tessa nuốt cảm giác buồn nôn xuống và quay bước...

Và thấy chúng đứng ở chỗ mà lúc trước cô không hề nhìn thấy. Có lẽ lúc đầu trí óc cô cho chúng là thứ đồ trang trí, là những bộ giáp trụ, nhưng không phải. Đám người máy đứng dọc tường, im lặng và bất động. Chúng có hình người giống như gã xà ích của Chị Em Hắc Ám, và mặc chế phục gia nhân nhà Lightwood nhưng mang họa tiết *ouroboros* bên ngực trái. Gương mặt chúng chẳng ra hình ra nét, trông cứ như trong bức vẽ nguệch ngoạc của con trẻ.

Có người vỗ vai cô. Tim cô hoảng hốt nảy lên một nhịp – *Cô bị phát hiện rồi!* Khi mọi thớ thịt trên người cô đều cứng lại, một giọng dịu dàng quen thuộc vang lên:

"Anh tưởng em sẽ không đến cơ đấy, Jessie yêu dấu."

Cô quay lại và ngước nhìn gương mặt anh mình.

Lần cuối Tessa thấy Nate là trong hành lang Học Viện. Lúc ấy mặt mày anh bầm tím và bê bết máu, miệng thì sa sả quát tháo còn tay thì lăm lăm con dao. Anh lúc đó là sự tổng hòa gớm ghê của sự ác độc, đáng thương và đáng ghét.

Nate này lại hoàn toàn khác. Anh đang cúi đầu mỉm cười với cô – Jessamine thấp hơn cô tưởng nhiều; cô thấy thật kỳ lạ khi cao chỉ tới ngực anh – và phải ngước nhìn anh bằng đôi mắt màu lam sáng rỡ. Tóc anh được chải chuốt gọn gàng, và da anh không có lấy một vết bầm. Anh mặc chiếc áo tuxedo duyên dáng đi cùng sơ mi đen càng làm nổi bật vẻ điển trai. Găng tay anh trắng không tì vết.

Đây là Nate đúng như anh luôn mơ ước – trông giàu sang, tao nhã và thời thượng. Từ con người anh toả ra cảm giác thỏa mãn – không hẳn là thỏa mãn, Tessa phải thừa nhận, mà là tự mãn. Anh trông rất giống Church khi cu cậu vừa thịt xong một con chuột.

Nate tặc lưỡi. "Sao thế, Jess? Em như vừa thấy ma ấy."

Đúng. Em đang thấy bóng ma của người anh em từng luôn quan tâm. Tessa tìm kiếm dấu ấn của Jessamine trong tâm trí mình. Lại một lần nữa cô có cảm giác như thò tay qua một hồ nước độc, không thể bắt được một thứ gì có hình có dạng. "Em... đột nhiên sợ rằng anh sẽ không tới," cô nói.

Lần này tiếng cười của anh thật dịu dàng. "Và lỡ dịp gặp em? Đừng ngốc thế chứ." Anh liếc nhìn quanh và mỉm cười. "Lightwood nên thường xuyên lấy lệ với Ông Chủ hơn thôi."

Anh chìa tay cho cô. "Jessie, liệu anh có được vinh hạnh mời em một điệu chứ?"

Jessie. Không phải "cô Lovelace." Mọi nghi ngờ rằng giữa hai người này không tồn tại một mối quan hệ gắn bó liền biến mất. Cô ép mình mỉm cười. "Tất nhiên ạ."

Dàn giao hưởng – là một nhóm nhạc công da tía mặc đồ lưới màu bạc – đang chơi một điệu waltz. Nate nắm tay cô và dẫn cô ra sàn nhảy.

Tạ ơn Chúa, Tessa nghĩ. Tạ ơn Chúa vì nhiều năm trời anh trai cô đã xoay vòng cô trong căn phòng khách nơi căn hộ chật hẹp của họ tại New York. Cô biết rõ anh khiêu vũ ra sao, phải phối hợp với anh thế nào, kể cả với cơ thể nhỏ bé hơn và xa lạ này. Tất nhiên, anh chưa từng nhìn cô như bây giờ – dịu dàng, với đôi môi hé mở. *Ôi Chúa ơi,* nếu anh hôn *cô* thì sao? Cô đã không tính tới khả năng đó. Cô chắc sẽ ói ra mật xanh mật vàng mất. *Ôi, lạy Chúa,* cô cầu nguyện. *Đừng để anh ấy làm vậy.*

Cô nói liến thoắng, "Hôm nay em cố lắm mới trốn khỏi Học Viện được đấy," cô nói. "Con hầu Sophie suýt tìm được thư mời."

Nate giữ chặt cô hơn. "Nhưng cuối cùng ả không tìm được chứ?"

Có sự cảnh cáo trong giọng anh. Tessa cảm giác cô đã suýt lộ bài. Cô cố liếc nhìn nhanh khắp

phòng – Ôi, Will *ở đâu?* Anh đã nói gì nhỉ? *Kể cả nếu em không thấy anh, anh vẫn có mặt ở đó.* Nhưng bản thân cô lại không mấy tin tưởng.

Hít một hơi thật sâu, cô hất tóc sao cho giống Jessamine nhất. "Anh nghĩ em ngốc chắc? Tất nhiên không rồi. Em dùng cái gương cầm tay để đập mạnh vào cổ tay gầy nhẳng của ả, và ả làm rớt thư luôn. Hơn nữa, chắc cô ả chẳng biết chữ đâu."

"Quả vậy," Nate nói, thả lỏng thấy rõ, "đáng ra họ nên tìm cho em một cô hầu gái phù hợp với một quý cô hơn. Một người biết nói tiếng Pháp, biết thêu thùa..."

"Sophie biết thêu thùa mà," Tessa nói theo bản năng, và sau đó chỉ muốn tát mình một nhát. "Nhưng chẳng ra hồn," cô chữa lại, và chớp chớp hàng mi nhìn Nate. "Mà từ lần cuối em gặp anh tới giờ, anh làm những gì vậy?" *Nhưng mình chẳng biết chuyện đó xảy ra từ hồi nào.*

"Rất tốt. Ông Chủ vẫn tín nhiệm anh."

"Ông ta thông minh đấy," Tessa thở ra. "Ông ta nhận ra một kho tàng vô giá ngay khi thấy nó."

Nate dịu dàng đưa bàn tay đeo găng chạm lên mặt cô. Tessa bắt mình không được đờ ra. "Em yêu, chỉ có em mới có thể nói như vậy. Cô gái nhỏ bé nhanh mồm nhanh miệng của anh." Anh tiến tới sát hơn. "Vậy là em đã mặc chiếc váy anh bảo," anh thì thầm. "Kể từ lần em tả mình trông thế nào khi mặc nó hồi vũ hội Giáng sinh năm ngoái, anh đã ao ước được thấy em trong chiếc váy này. Và anh có thể nói là nó tôn màu mắt em lên chứ?"

Dạ dày Tessa có cảm giác như sắp nhảy lên tận cổ. Mắt cô lại đảo quanh phòng. Giật mình, cô nhận ra Gideon Lightwood, bảnh bao trong bộ tuxedo, dù anh đứng im bên tường như thể được trát thành vữa dính chóc vào đó. Chỉ có ánh mắt anh là lướt khắp phòng. Gabriel đang đi đi lại lại, cầm một ly gì đó trông như nước chanh, ánh mắt sáng lên sự hiếu kỳ. Cô thấy anh tiến tới chỗ một cô gái có mái tóc dài màu oải hương và bắt chuyện. *Đừng kỳ vọng vào mấy chàng trai không mảy may biết mưu đồ của bố mình,* cô nghĩ, và bực bội không nhìn Gabriel nữa. Rồi cô thấy Will.

Anh đang đứng tựa vào bức tường đối diện cô, giữa hai cái ghế trống. Anh như thể gần đến độ cô có thể chạm tới vậy. Cô cứ tưởng anh sẽ vui khi thấy cảnh tiền thoái lưỡng nan của cô, nhưng không hề; anh trông căng thẳng, bực bội và...

"Chúa ơi, anh ghen với bất kỳ gã trai nào dám nhìn em," Nate nói. "Chỉ một mình anh được nhìn em thôi mới phải."

Ôi Chúa ơi, Tessa nghĩ. Đây là câu tán gái bách phát bách trúng chăng? Nếu anh trai hỏi ý cô về mấy lời ngọt như mía lùi này, cô sẽ nói thẳng rằng anh ăn nói như đồ hâm. Nhưng có thể Tessa nghĩ Nate nói chuyện như đồ hâm là vì anh là anh trai cô. Và đáng khinh nữa. Thông tin, cô nghĩ. Mình phải moi thông tin rồi rời đi trước khi ói ra mất.

Cô lại nhìn Will, nhưng anh đã biến mất như thể chưa từng xuất hiện. Nhưng giờ cô đã tin anh đang ở *đâu đó* quan sát cô, kể cả khi cô không thấy anh. "Thật sao, Nate? Đôi lúc em sợ anh quý trọng em chỉ vì thông tin em trao cho anh."

Anh sững lại một lát vì bối rối và suýt lỡ nhịp nhảy. "Jessie! Sao em lại nghĩ vậy? Em biết anh yêu em mà." Anh trầm ngâm nhìn cô khi họ một lần nữa di chuyển theo nhạc. "Đúng là mối liên hệ của em với các Nephilim tại Học Viện là vô giá. Chẳng hạn như nếu không có em, chúng ta sẽ không bao giờ biết họ đã tới York. Nhưng anh nghĩ em hiểu rằng em giúp anh vì chúng ta đang cùng hướng tới tương lai. Khi anh trở thành cánh tay mặt của Ông Chủ, em yêu à, nghĩ xem rồi đây anh có thể mang tới gì cho em."

Tessa cười gượng gạo. "Anh nói đúng, Nate. Chỉ là đôi lúc em thấy sợ. Nếu Charlotte phát hiện ra em làm tay trong cho anh thì sao? Họ sẽ làm gì em?"

Nate dễ dàng xoay vòng cô. "Ồ, chẳng làm gì hết, em yêu à; em chẳng bảo họ là lũ hèn còn gì?" Anh nhìn qua cô và nhướng mày. "Benedict lại ngựa quen đường cũ rồi," anh nói. "Ghê tởm."

Tessa nhìn quanh và thấy Benedict Lightwood đang ngả người trên cái sofa bọc nhung tím đặt gần dàn giao hưởng. Ông ta không mặc áo vét, một tay cầm ly vang đỏ, mắt nhắm hờ. Tessa nhìn mà choáng khi thấy nằm ườn trên ngực ông ta là một cô ả – hoặc chí ít trông nó cũng giống một cô ả. Mái tóc dài đen buông lơi, cái váy nhung đen hở hang – và những cái đầu rắn thụt thò từ hốc mắt ả, rít lên những tiếng xì xì. Một con còn thè cái lưỡi chĩa đôi dài ngoằng liếm bên mặt Benedict Lightwood.

"Đó là quỷ," Tessa thở ra một hơi, thoáng quên mất mình là Jessamine. "Phải không?"

May mà Nate có vẻ không thấy câu hỏi đó có gì kỳ quặc. "Tất nhiên rồi, thỏ con ngốc nghếch. Lạc

thú của Benedict đấy. Quỷ cái."

Giọng Will vang bên tai Tessa, *Anh sẽ ngạc nhiên nếu vài lần viếng thăm vào ban đêm đến một số ngôi nhà nhất định tại Shadwell không khiến ông ấy mắc bệnh đậu mùa quỷ.* "Eo," cô nói.

"Quả vậy," Nate nói. "Thật mỉa mai, nếu tính tới cái lối hành xử mắt cao hơn đầu của tụi Nephilim. Nhiều lần anh tự hỏi vì sao Mortmain quý ông ta và mong ông ta chen được vào Học Viện đến thế." Nate có vẻ bực dọc.

Tessa đã đoán được tới đó, nhưng biết Mortmain chắc chắn đứng đằng sau sự việc Benedict một hai đòi chiếm Học Viện từ tay Charlotte vẫn như bị lĩnh một cú đấm. "Chỉ có điều em không hiểu," cô tỏ ra sao cho giống cái thái độ giận lẫy của Jessie, "Nó thì có *ích* gì cho Ông Chủ chứ? Đấy chỉ là một tòa nhà cũ kĩ ngột ngạt…"

Nate cười chiều chuộng. "Ngài không muốn một tòa nhà đâu, ngốc ạ. Ngài muốn vị trí. Lãnh đạo Học Viện là một trong những Thợ Săn Bóng Tối quyền thế nhất Anh, và Ông Chủ sẽ kiểm soát Benedict như kiểm soát một con rối. Lợi dụng ông ta, ngài có thể tiêu diệt Hội Đồng từ bên trong ra, còn đám người máy tiêu diệt chúng từ ngoài vào." Anh xoay cô điệu nghệ đúng như điệu nhảy bắt buộc; chỉ nhiều năm tập luyện cùng Nate mới giúp cô không ngã khi trong cơn choáng váng mà xao lãng. "Hơn nữa, cũng *không hẳn* là trong Học Viện không có gì giá trị. Được tiếp cận Đại Thư Viện là một lợi ích vô giá với Ông Chủ. Đấy là chưa kể tới kho vũ khí..."

"Và Tessa." Cô nén giọng cho không run.

"Tessa?"

"Em gái anh. Ông Chủ vẫn muốn cô ấy, đúng không?"

Lần đầu tiên Nate ngạc nhiên bối rối nhìn cô. "Chúng ta đã nói chuyện này rồi, Jessamine," anh nói. "Tessa sẽ bị bắt vì tội sở hữu trái phép đồ ma pháp, và bị đưa tới Thành Phố Câm Lặng. Benedict sẽ đưa nó từ đó tới giao cho Ông Chủ. Họ thỏa thuận với nhau như thế, nhưng Benedict chưa nói rõ với anh. Chắc hẳn là để đổi lấy một thứ cực kỳ có giá trị, chứ không thì đời nào ông ta chịu nộp người."

Bị bắt? Sở hữu đồ vật ma pháp? Đầu Tessa ong ong.

Bàn tay Nate vòng ôm gáy cô. Anh đeo găng, nhưng Tessa không thể bỏ đi cảm giác như bị một thứ trơn nhớt chạm vào da thịt mình. "Jessie bé nhỏ," anh thì thầm. "Em tỏ ra như suýt quên vai trò của mình vậy. Em *đã* giấu Sách Trắng trong phòng em gái anh như được bảo rồi chứ?"

"Tất... tất nhiên là rồi. Em đang đùa ấy mà, Nate."

"Thế mới là cô gái ngoan của anh chứ." Anh cúi tới sát hơn. Anh chắc chắn định hôn cô. Chuyện này hoàn toàn không được, chẳng hề đúng đắn chút nào. Trong trạng thái kinh hãi tột độ, Tessa cà lăm:

"Nate... em chóng mặt quá... hình như sắp ngất. Em nghĩ do nóng quá. Anh lấy cho em ly nước chanh nhé?"

Anh cúi nhìn cô một lúc, miệng mím chặt vì bực bội, nhưng Tessa biết anh không thể từ chối. Không một quý ông nào hành động như vậy. Anh đứng thẳng, vuốt cổ tay áo và mỉm cười. "Tất nhiên," anh cúi người nói. "Để anh dìu em ra ghế đã."

Cô phản đối, nhưng tay anh đã nắm lấy khuỷu tay cô, dắt cô về phía một chiếc ghế kê sát tường. Anh đỡ cô ngồi xuống rồi đi lẫn vào đám đông. Cô run rẩy nhìn theo bóng dáng anh. *Ma pháp*. Cô thấy nôn nao và giận dữ. Cô muốn tát anh mình, muốn lay anh cho tới khi anh phun ra toàn bộ sự thật, nhưng cô biết mình không thể.

"Em hẳn là Tessa Gray," một giọng nói dịu dàng vang lên từ phía sau. "Trông em rất giống mẹ mình."

Tessa suýt nhảy dựng lên. Đứng cạnh cô là một người phụ nữ cao gầy có mái tóc màu cánh hoa oải hương buông xõa. Da chị màu lam nhạt, trên mình khoác chiếc váy dài bồng bềnh bằng vải the và vải tuyn. Chân chị để trần, và giữa các ngón chân là lớp màng mỏng như mạng nhện, sẫm màu hơn màu da chị. Hoảng hốt, Tessa đưa tay sờ mặt – chẳng nhẽ cô đã mất lớp ngụy trang? – nhưng người phụ nữ cười thành tiếng.

"Chị không định dọa rằng em đã làm mất ảo ảnh, em gái ạ. Nó vẫn còn đó. Chỉ là giống loài bọn chị có thể nhìn xuyên qua đó. Toàn bộ." – Chị hờ hững phẩy tay chỉ mái tóc vàng, cái váy trắng và những cái ghim ngọc trai của Tessa – "Chúng giống như hơi nước của một đám mây, và em là bầu trời sau đó. Em có biết em có đôi mắt của mẹ, lúc xám lúc xanh lam không?"

Tessa cuối cùng cũng cất được giọng. "Chị là ai?"

"A, giống nòi bọn chị thường không thích nói ra tên mình, nhưng em thích gọi chị là gì cũng được. Em có thể nghĩ ra một cái tên đáng yêu đặt cho chị. Mẹ em thường gọi chị là Dạ Lan Hương(*)."

(*) *Nguyên văn: Hyacinth, còn gọi là hoa tiên ông.*

"Loài hoa xanh," Tessa nói khẽ. "Sao chị biết mẹ em? Chị trông chẳng lớn tuổi hơn em."

"Sau khi tới tuổi thành niên, giống nòi bọn chị sẽ không già hay chết đi. Em cũng sẽ vậy. Cô gái may mắn ạ! Chị nghĩ em nên cảm ơn gốc gác của mình."

Tessa bối rối lắc đầu. "Gốc gác? Gốc gác gì? Chị đang nói về Mortmain ư? *Chị biết em là gì không?*"

"Em có biết *chị* là gì không?"

Tessa nghĩ tới cuốn *Codex*. "Tiên chăng?" Cô đoán.

"Và em biết thế nào là *con đổi* không?"

Tessa lắc dầu.

"Đôi lúc," Dạ Lan Hương thì thào tiết lộ, "khi một đứa trẻ tiên không được khỏe mạnh, bọn chị liền vào nhà con người và trộm đứa bé xinh đẹp nhất, khỏe mạnh nhất và mũm mĩm nhất – và nhanh như gió, thế đứa trẻ tiên ôm yếu vào. Khi đứa trẻ loài người lớn lên cao lớn khỏe mạnh trên vùng đất tiên thì gia đình con người lại phải nuôi cái cục nợ đang chết dần chết mòn vô cùng khiếp sợ sắt nguội. Dòng máu của tiên mạnh mẽ hơn..."

"Sao phải vậy?" Tessa hỏi. "Sao không chỉ trộm đứa trẻ loài người đi thôi?"

Đôi mắt lam sẫm của Dạ Lan Hương mở to. "Vì sao à, vì như vậy là không *công bằng*," chị nói. "Và như vậy sẽ gieo nghi ngờ cho đám người phàm. Họ ngốc nghếch, nhưng đông đúc. Chớ dại mà chọc giận họ. Lúc đó họ sẽ thắp đèn đuốc và xách sắt thép tới tìm bọn chị." Chị rùng mình.

"Đợi chút," Tessa nói. "Chị bảo em là *con đổi?*"

Dạ Lan Hương cười khúc khích. "Đời nào! Em nghĩ gì kỳ cục vậy?" Chị đặt tay lên tim trong lúc cười, và Tessa thấy các ngón tay của chị cũng dính vào nhau bởi một lớp màng xanh. Đột nhiên chị mỉm cười, khoe hàm răng lấp lánh. "Có một chàng trai rất rất điển trai đang nhìn qua đây," chị nói. "Đẹp trai như một vua tiên ấy nhé. Chị nên để em tự xoay xở thôi." Dạ Lan Hương nháy mắt và trước khi Tessa kịp phản đối, chị đã biến vào đám đông.

Run rẩy, Tessa quay người, chờ đợi "chàng trai rất rất điển trai" kia là Nate – nhưng đó là Will đang dựa tường đứng cạnh cô. Ngay khi cô thấy anh, anh quay đầu và bắt đầu chăm chú nhìn sàn nhảy. "Tiên nữ kia muốn gì vậy?"

"Em không biết," Tessa bực bội. "Bảo em rằng em *không* phải con đổi, chắc rồi."

"Ờ, thế thì tốt. Loại trừ được một khả năng." Tessa phải thừa nhận, Will rất giỏi ẩn vào tấm rèm đen đằng sau, như thể anh không có ở đó. Hẳn đó là cái tài của Thợ Săn Bóng Tối. "Và có tin gì từ anh trai em không?"

Cô nắm chặt tay, nhìn sàn trong lúc nói. "Jessamine đang làm tay trong cho Nate. Em không biết là bao lâu rồi. Cô ấy nói với Nate tất cả. Cô ấy nghĩ anh ấy yêu mình."

Will không ngạc nhiên. "*Em* có nghĩ Nate yêu Jessie không?

"Em nghĩ Nate là đồ chi biết bo bo lo cho mình," Tessa nói. "Nhưng chuyện còn tệ hơn chúng ta tưởng. Benedict Lightwood đang làm việc cho Mortmain. Chính vì thế mà ông ta âm mưu chiếm Học Viện. Để Ông Chủ có thể kiểm soát nó. Và kiểm soát *em*. Dĩ nhiên Nate biết tất cả. Nhưng anh ấy không quan tâm." Tessa lại nhìn tay mình. Tay Jessamine. Nhỏ nhắn, xinh xắn trong đôi găng tay da dê trắng tinh. *Ôi, Nate*, cô nghĩ. *Dì Harriet thường gọi anh ấy là chàng trai quý báu của dì.*

"Chắc là trước khi Nate giết dì ấy," Will nói. Tới lúc đó Tessa mới nhận ra mình vừa nói lên suy nghĩ. "Lại là anh ta," anh lầm bầm nói thêm. Tessa nhìn ra đám đông và thấy Nate với mái tóc vàng như lửa hiệu tiến về chỗ mình. Anh đang cầm một ly chất lỏng màu vàng lấp lánh. Cô quay lại định bảo Will nhanh tránh đi, nhưng anh đã biến mất tự lúc nào.

"Nước chanh có ga đây," Nate nói, tiến tới và nhét cái ly vào tay cô. Cái ly lạnh giúp làn da nóng của cô mát hẳn. Cô nhấp một ngụm; đồ uống khá được.

Nate vuốt tóc cô khỏi trán. "Vừa rồi em bảo," anh nói. "Em *đã* giấu cuốn sách trong phòng em gái anh..."

"Vâng, đúng như anh bảo," Tessa bịa. "Tất nhiên cô ấy chẳng nghi ngờ chút nào."

"Anh cũng mong là không."

"Nate..."

"Ừ?"

"Anh có biết Ông Chủ định làm gì với em gái anh không?"

"Anh bảo rồi, nó không phải em gái anh." Giọng Nate lộ ý giận. "Và anh không biết ngài định làm gì với nó, và cũng chẳng muốn biết. Kế hoạch *của anh* là vì tương lai của anh... của *chúng ta*. Anh mong em cũng hiểu chứ?" Tessa nghĩ tới Jessamine ngồi ủ rũ trong phòng cùng các Thợ Săn Bóng Tối khác trong khi họ lục tìm tài liệu về Mortmain. Jessamine thà ngủ gật trên bàn còn hơn rời đi khi họ đang bàn kế hoạch với Ragnor Fell. Và Tessa thương hại cô ấy dù cô ghét Nate, ghét tới độ cảm giác ấy cháy bỏng trong cổ cô. *Anh bảo rồi, nó không phải em gái anh.*

Tessa vờ mở to mắt, môi run run. "Em đang cố hết sức mà, Nate," cô nói. "Anh không tin em sao?"

Cô hơi thấy hả hê khi nhìn anh cố kiềm cơn giận. "Tất nhiên rồi, em yêu. Tất nhiên." Anh quan sát gương mặt cô. "Em khỏe hơn chưa? Chúng ta nhảy tiếp nhé?"

Cô nắm chặt cái ly trong tay. "Ôi, em không biết..."

"Tất nhiên," Nate cười khúc khích, "người ta bảo một quý ông chỉ nên nhảy một hai điệu đầu tiên với vợ mình thôi."

Tessa sững lại. Thời gian như ngừng trôi. Mọi thứ trong phòng dường như cũng đóng băng theo cô, kể cả nụ cười nhếch mép của Nate.

Vợ ư?

Nate và Jessamine đã *kết hôn?*

"Thiên thần ơi?" Nate nói, giọng như từ xa xôi vọng lại. "Em ổn không? Em trắng bệch như giấy rồi kìa."

"Anh Gray." Một giọng người máy khào khạo vang lên sau vai Nate. Kẻ đó không có nét mặt, đang giơ một cái khay bạc trên để một tờ giấy gập tư. "Có thư cho anh."

Nate ngạc nhiên và cầm lá thư khỏi khay; Tessa quan sát anh mở thư, đọc, chửi thề và nhét nó vào túi áo tuxedo. "Ôi trời," anh nói. "Một lá thư từ chính ngài. *Chắc anh nói Ông Chủ,* Tessa nghĩ. "Rõ ràng ngài cần anh gấp. Chán chết đi được, nhưng biết làm sao đây?" Anh cầm tay cô và đỡ cô đứng lên, rồi đặt lên má cô một nụ hôn nhẹ. "Hãy nói với Benedict nhé; ông ta sẽ cho người hộ tống em ra xe ngựa, thưa *phu nhân Gray.*" Anh thì thầm ba tiếng cuối.

Tessa ngơ ngẩn gật đầu.

"Cô gái ngoan," Nate nói rồi quay gót bước lẫn vào đám đông, với người máy kia đi theo. Tessa chuếnh choáng nhìn theo cả hai. Cô nghĩ chắc mình đang choáng váng vì mọi thứ trong phòng bắt đầu hơi... kỳ dị. Cô cảm giác như có thể thấy từng tia sáng hắt trên từng miếng pha lê của đèn chùm. Hiệu ứng thật đẹp, nếu trừ bỏ cảm giác kỳ cục và có phần váng vất.

"Tessa." Đó là Will, không tốn công sức nào đã tới sau cô. Cô quay lại nhìn anh. Anh đỏ mặt như vừa chạy – cô nghĩ sự kết hợp giữa tóc đen và mặt nạ, giữa đôi mắt xanh và làn da trắng, cùng hai vầng đỏ lựng trên đôi gò má cao lại tạo ra một hiệu ứng đẹp đẽ, kỳ cục khác. Anh trông như bước ra từ một bức họa. "Anh vừa thấy anh trai em nhận được thư."

"À." Mọi thứ đã về đứng chỗ. "Là anh gửi."

"Ừ." Với vẻ tự hài lòng, Will lấy ly nước chanh khỏi tay cô, uống cạn và đặt lên bậu cửa sổ. "Anh phải đuổi anh ta đi. Và chúng ta có lẽ nên đi thôi, trước khi Nate nhận ra lá thư là đồ giả và trở lại. Nhưng anh đã bảo anh ta đi Vauxhall; đường thì xa nên anh ta có trở lại thì chúng ta cũng bình an chuồn mất rồi..." Anh ngừng lại, và cô nghe thấy sự hoảng hốt đột ngột len lỏi vào giọng anh. "Tessa... Tessa? Em ổn không?"

"Sao anh hỏi vậy?" Tiếng cô vang vọng trong tai cô.

"Nhìn đi." Anh kéo một lọn tóc cho cô xem. Tessa trố mắt nhìn. Nó có màu nâu sậm chứ không phải vàng. Đây là màu tóc của cô, chứ không phải của Jessamine.

"Ôi Chúa ơi." Cô sờ mặt, nhận ra cảm giác ngứa râm ran thường tới khi bắt đầu Biến Hình. "Bao lâu rồi..."

"Chưa lâu lắm. Khi anh ngồi xuống em vẫn là Jessamine." Anh nắm tay cô. "Đi nào. Nhanh lên." Anh bắt đầu rảo bước ra cửa, nhưng họ phải băng cả một đoạn dài qua phòng vũ hội, mà cả cơ thể Tessa lại đang co giật và run rẩy vì quá trình Biến Hình. Cô thở dốc khi đau như bị căn. Cô thấy Will

hoảng hốt nhìn khắp nơi, thấy anh đỡ cô lúc cô lảo đảo chực ngã và gần như bế thốc cô đi. Căn phòng chao đảo quanh cô. *Mình không được ngất. Không được ngất.*

Một luồng gió mát tạt vào mặt cô. Cô đờ đẫn nhận ra Will đã đưa hai người qua cánh cửa kiểu Pháp và họ đang ở ngoài một ban công đá nho nhỏ, một trong rất nhiều ban công nhìn ra vườn. Cô tách ra xa anh, giật cái mặt nạ vàng xuống, và gần như ngã đổ lưng vào lan can. Sau khi đóng cửa lại, Will vội vàng trở về bên Tessa và đặt hờ tay lên lưng cô. "Tessa?"

"Em ổn." Cô mừng vì có lan can đá dưới lưng, sự rắn chắc của nó an ủi cô rất nhiều. Và gió lạnh cũng giúp cô bớt váng đầu. Nhìn cơ thể, cô nhận ra giờ mình đã hoàn toàn là Tessa. Chiếc váy trắng giờ cớn lên độ chục phân, còn cái áo corset thít quá chặt khiến ngực cô bị đẩy cao lộ ra khỏi cái cổ áo thấp. Cô biết vài người phụ nữ thắt corset thật chặt để được như mình, nhưng bản thân cô chỉ thấy choáng váng khi da thịt lồ lộ thế này.

Cô nhìn sang Will, mừng vì gió lạnh giúp má cô không nóng bừng bừng. "Em chỉ... em không biết sao lại thế. Em chưa từng bị biến trở lại mà không hay biết. Chắc là do em ngạc nhiên quá đỗi. Anh biết không, hai người họ kết hôn rồi đấy. Nate và Jessamine ấy. Kết hôn. Nate chẳng phải người đàn ông của gia đình. Và anh ấy không yêu Jessie. Em biết mà. Anh ấy chẳng yêu ai ngoài bản thân mình. Mãi mãi là vậy."

"Tess," Will lại gọi, lần này rất dịu dàng. Anh cũng dựa vào lan can, và nhìn thẳng vào cô. Họ chỉ cách nhau một khoảng rất nhỏ. Phía trên, vầng trăng vừa ló ra khỏi đám mây, trông như một chiếc thuyền trắng trôi lơ lửng giữa biển đen tĩnh lặng.

Cô ngậm chặt miệng, biết rằng mình vừa lảm nhảm. "Em xin lỗi," cô khẽ nói và nhìn đi chỗ khác.

Anh hơi lưỡng lự khi đặt tay lên má cô, xoay mặt cô nhìn anh. Anh đã tháo găng và da anh tiếp xúc với da cô. "Em không phải xin lỗi," anh nói. "Em rất giỏi, Tessa ạ. Em không phạm sai lầm gì hết." Mặt cô nóng lên dưới những ngón tay mát lạnh của anh, và cô ngạc nhiên. Will vừa nói gì thế? *Will,* người trên mái Học Viện từng nói với cô những lời tựa như cô là đồ rác rưởi, đó sao? "Em từng yêu quý anh mình, phải không? Anh nhìn thấy cảm xúc đó trên mặt em khi anh ta nói chuyện với em, và anh chỉ muốn giết anh ta vì đã làm em đau lòng."

Anh mới là kẻ làm em đau lòng, cô muốn nói. Nhưng thay vào đó, "Phần nào đó trong em nhớ anh ấy như... như anh vẫn nhớ em gái mình. Dù em biết anh ấy thế nào, em vẫn nhớ người anh trai em tưởng mình có. Nate là người thân duy nhất của em."

"Giờ người trong Học Viện là người thân của em." Giọng anh dịu dàng khó tin. Tessa ngạc nhiên nhìn. Cô chưa từng nghĩ dịu dàng có tí liên quan gì tới Will. Nhưng nó ở đó, trong cái chạm của anh vào má cô, trong sự nhẹ nhàng của giọng anh, trong đôi mắt anh nhìn cô. Tessa luôn mơ sẽ có một chàng trai nhìn mình như thế. Nhưng cô chưa từng mơ về một người đẹp trai như Will, kể cả tưởng tượng cũng không. Dưới ánh trăng, bờ môi anh hoàn hảo tuyệt vời, đôi mắt sau tấm mặt nạ kia gần thẫm thành sắc đen.

"Chúng ta nên vào trong," cô thì thầm. Nhưng thật lòng, cô không muốn vào trong. Cô muốn ở đây, với Will gần tới độ này, gần như dựa cả vào cô. Cô cảm nhận được hơi ấm tỏa ra từ cơ thể anh. Mái tóc đen của Will rủ xuống quanh mặt nạ, lòa xòa xuống mắt anh, lẫn cả vào hàng mi dài. "Chúng ta còn rất ít thời gian..."

Cô bước lên một bước – và ngã nhào vào Will, anh vội đỡ cô. Cô sững người – rồi tay cô vòng ôm anh, những ngón tay đan vào nhau sau gáy anh. Mặt cô áp vào cổ anh, mái tóc mềm mại của anh bên dưới bàn tay cô. Cô nhắm mắt, bỏ quên cái thế giới đảo điên, ánh sáng hắt từ đằng sau những ô cửa sổ kiểu Pháp, và cả vầng trăng vằng vặc trên trời cao. Cô muốn ở đây với Will trong khoảnh khắc này, được hít hà mùi hương thanh sạch nơi anh, cảm nhận những nhịp đập đều đặn và mạnh mẽ như từng đợt sóng nơi đại dương xa kia của trái tim anh.

Cô cảm nhận anh hít một hơi. "Tess," anh nói. "Tess, hãy nhìn anh."

Cô từ từ và không tự nguyện ngước nhìn anh, chuẩn bị tinh thần đón nhận cơn thịnh nộ hoặc sự lạnh lùng – nhưng đôi mắt anh, đôi mắt xanh sẫm u sầu bên dưới hàng mi đen dày, đang đăm đuối nhìn cô, và chúng mất đi sự lạnh lùng, xa cách thường ngày. Chúng trong vắt như thủy tinh và tràn ngập đam mê. Và còn hơn cả đam mê – là sự dịu dàng cô chưa từng thấy trước đây, và chưa bao giờ liên hệ nó với Will Herondale. Hơn mọi điều khác, chính thứ cảm xúc ấy đã ngăn cô phản đối khi anh đưa tay lần lượt tháo từng chiếc ghim một.

Thật điên rồ, cô nghĩ khi chiếc ghim đầu tiên rơi xuống đất. Đáng ra họ phải cao chạy xa bay khỏi

chốn này. Ấy thế mà giờ cô đang đứng đực ở đây trong khi Will tháo mấy cái kẹp đính ngọc trai của Jessamine xuống như thể chúng là thứ trang sức vô giá trị. Mái tóc xoăn dài của chính cô xổ xuống vai, và Will lùa tay vào đó. Cô nghe thấy anh thở ra một hơi, như thể anh đã nín thở nhiều tháng và chỉ lúc này mới thả lỏng. Cô đứng như thể bị thôi miên khi anh vén tóc cô sang một bên vai và lùa tay vào giữa những lọn tóc xoăn. "Tessa của anh," anh nói, và lần này cô không bảo rằng cô không phải của anh nữa.

"Will," cô thầm thì khi anh kéo đôi tay đang vòng quanh cổ anh xuống. Anh tháo găng tay của cô, vứt chúng xuống cùng chỗ với mặt nạ cùng đám kẹp ghim của Jessie nơi nền ban công đá. Tiếp theo, anh bỏ mặt nạ của chính mình và ném sang bên, hất những lọn tóc đen ướt ra khỏi trán. Gờ dưới chiếc mặt nạ để lại vệt hằn như một vết sẹo nông trên đôi gò má cao của anh, nhưng khi Tessa định chạm vào, anh dịu dàng nắm tay cô và ép xuống.

"Đừng," anh nói. "Hãy để anh chạm vào em đã. Anh đã muốn..."

Cô không từ chối. Thay vào đó, cô đứng im, mắt mở to ngước nhìn Will khi đầu ngón tay anh vuốt từ thái dương xuống má, rồi dịu dàng – mặc cho những vết chai sần – viền theo đôi môi cô như thể anh muốn ghi tạc nó vào lòng. Hành động của anh khiến trái tim cô xoay mòng mòng như con gụ trong ngực. Mắt anh vẫn đăm đuối nhìn cô, mang thứ màu sắc sẫm như đáy đại dương; chúng đang ngất ngây thưởng thức trong lúc bàn tay anh dò dẫm khám phá.

Cô đứng im khi đầu ngón tay anh rời đôi môi cô và vuốt dọc xuống cổ, dừng lại ở nơi có mạch đập, vuốt qua sợi ruy băng lụa đè trên xương quai xanh và rút một đầu dây; mí mắt cô khép hờ khi cái nơ tuột ra và bàn tay ấm áp của anh áp lên xương quai xanh lộ ra của cô. Cô nhớ có lần tàu *Main* đưa đám hành khách các cô qua một vùng biển lấp lánh kỳ lạ, và *Main* đã rẽ một đường lửa qua làn nước, khiến bọt nước bắn lên lấp lóa. Giờ tay Will cũng gây cảm giác tương tự với da cô. Người cô nóng lên ở mỗi điểm anh chạm vào, và cảm nhận được đầu ngón tay anh cũng nóng lên y hệt mỗi khi chúng di chuyển. Tay anh dịu dàng theo đường cong bờ ngực cô xuống thấp hơn. Tessa thở dốc ngay cả khi tay anh trượt xuống nắm eo cô và kéo cô về phía mình, khiến cơ thể họ dính sát tới không còn một kẽ hở.

Anh áp má vào má cô. Hơi thở của anh bên tai khiến cô run rẩy trước từng lời anh nói. "Anh luôn muốn thế này," anh nói. "Mỗi phút mỗi giờ mỗi ngày anh ở cùng em kể từ ngày anh gặp em. Nhưng em biết. Em *phải* biết. Đúng không?"

Cô ngước nhìn anh, môi bối rối hé mở. "Thế này là thế nào?" cô nói, và Will sau khi thở dài chịu trận liền hôn cô.

Môi anh mềm mại, thật mềm mại. Anh đã từng hôn cô, mang theo sự điên cuồn, tuyệt vọng và vị máu, nhưng nụ hôn này khác hẳn. Nó thong thả, không vội vã, như thể anh đang thầm trò chuyện với cô, nói bằng đôi môi đang lướt trên môi cô điều anh không thốt nên lời. Anh hôn chậm rãi, điểm từng nụ hôn phớt lên môi cô, mỗi nụ hôn lại cách nhau một nhịp tim đập, mỗi nụ hôn như đang nói rằng cô là quý giá, là không thể thay thế, là mơ ước của anh. Tessa không thể nào giữ tay xuôi người nữa. Cô đưa tay vòng ôm lấy cổ anh, lùa những ngón tay vào mái tóc xoăn đen mềm như lụa, cảm nhận nhịp đập rộn ràng của anh qua lòng bàn tay.

Anh ôm cô rất chặt trong khi đôi môi anh khám phá đôi môi cô. Anh có vị nước chanh có ga, ngọt ngào và râm ran. Lúc lưỡi anh lướt qua môi cô, cả người cô run rẩy sung sướng; xương trong người cô như tan chảy còn dây thần kinh thì nóng giẫy. Cô khát khao được kéo anh lại gần – nhưng anh quá dịu dàng với cô, dịu dàng tới không tin nổi, dù cô có thể cảm thấy anh muốn cô tới nhường nào qua đôi tay anh run run, trái tim anh đập rộn rã. Chắc chắn một kẻ không mảy may quan tâm sẽ chẳng thể nào đối xử với cô nhẹ nhàng đến nhường này. Những phần bể vỡ trong cô khi cô nhìn Will vài tuần rồi bắt đầu liền và lành lại. Cô thấy cơ thể nhẹ nhàng như có thể bay.

"Will," cô thì thầm trên môi anh. Cô rất muốn anh gần hơn, muốn đến độ nhức nhối, nhức nhối vô cùng tràn ra từ bụng lên tim và khiến đôi tay cô vò tóc anh và da cô nóng bỏng. "Will, anh không cần thận trọng như vậy. Em không vỡ được đâu."

"Tessa," anh rên rỉ trên đôi môi cô, nhưng cô nghe ra sự lưỡng lự trong giọng anh. Cô cắn nhẹ vào môi anh, trêu chọc anh và anh sững một hơi. Tay Will ép lên thắt lưng cô, áp cô thêm sát khi sự tự chủ của anh mất đi và sự dịu dàng của anh vỡ òa thành sự giục giã thèm khát hơn. Nụ hôn của họ càng lúc càng sâu, như thể họ có thể hít thở nhau, hấp thu nhau, ngấu nghiến nhau. Tessa biết mình đang rên lên trong họng; Will cứ đẩy cô, đẩy cô vào lan can mà đúng ra sẽ khiến cô đau đớn, nhưng kỳ lạ là cô không có cảm giác ấy; tay anh đặt trên ngực váy Jessamine, vò nhàu bông hoa hồng xinh đẹp bằng vải.

Tessa loáng thoáng nghe thấy tiếng nắm đấm cửa Pháp kêu lạch xạch; chúng mở ra, nhưng cô và Will vẫn dán rịt vào nhau, như thể trên đời chẳng có gì là quan trọng.

Có những giọng lầm bầm, và ai đó bảo "Anh nói rồi mà, Edith. Đây là chuyện sẽ xảy tới khi em uống say," bằng giọng không lấy gì làm đồng tình. Cửa lại đóng, và Tessa nghe tiếng bước chân xa dần. Cô đẩy Will ra.

"Trời đất," cô hụt hơi nói. "Xấu mặt quá..."

"Kệ đi." Anh lại kéo cô về phía mình, dụi mặt vào bên cổ cô, mặt anh nóng bừng trên làn da lành lạnh của cô. Will hôn nhẹ lên môi cô. "Tess..."

"Anh cứ gọi tên em mãi," cô lầm bầm. Cô đặt một tay lên ngực anh, đẩy anh ra xa một chút, nhưng cô không biết mình giữ nó ở đó được bao lâu. Cơ thể cô khao khát anh. Thời gian dường như biến mất và mất ý nghĩa. Chỉ có khoảnh khắc này, chỉ có Will thôi. Cô chưa từng được tận hưởng cảm giác này, và cô tự hỏi liệu Nate có phải cũng vậy khi đắm trong men tửu không.

"Anh yêu tên em. Anh yêu âm thanh đó." Anh cũng có vẻ ngây ngất, môi áp lên môi cô khi anh nói để cô cảm nhận được chuyển động gợi cảm của đôi môi anh. Cô hít hơi thở của anh, hít hà anh. Cô không thể nào không nhận thấy cơ thể họ hoàn toàn hòa hợp; đi đôi giày cao gót bọc satin trắng, cô chỉ thấp hơn anh một chút, và chỉ cần hơi ngửa cổ để hôn anh. "Anh phải hỏi em điều này. Anh phải biết..."

"Vậy ra hai người *ở đây,*" một giọng vang từ ngưỡng cửa. "Và tôi có thể nói, hai người đang tạo ra một khung cảnh đặc biệt lắm đó."

Họ giật mình buông nhau ra. Tại đó, đứng ở ngưỡng cửa – dù Tessa không nhớ có nghe tiếng cửa mở – với một điếu xì gà dài kẹp giữa hai ngón tay gầy guộc có nước da nâu vàng là Magnus Bane.

"Để tôi đoán nhé," Magnus nói và thở ra một làn khói thuốc. Nó thành hình một đám mây trắng hình trái tim méo mó trước khi tỏa rộng tới lúc chẳng còn ra hình thù gì. "Hai người đã uống nước chanh."

Tessa và Will, giờ đứng sóng vai, liếc nhìn nhau. Tessa lên tiếng trước. "Tôi... đúng. Nate mang cho tôi một ly."

"Trong đó có hòa chút ma phiến," Magnus nói. Anh ta mặc đồ tuyền đen, không đeo món trang sức nào ngoại trừ đám nhẫn trên tay. Mỗi ngón đều đeo một chiếc nhẫn gắn một viên đá bự chảng mang màu sắc khác nhau – đá citrine vàng chanh, ngọc bích xanh, hồng ngọc đỏ, topaz xanh. "Nó sẽ làm giảm khả năng kiềm chế và khiến hai người làm những điều mà bình thường" – anh ta ho khẽ – "sẽ không làm."

"À," Will nói. Và rồi: "À." Giọng anh trầm thấp. Anh quay người, chống tay xuống lan can. Tessa thấy mặt bắt đầu nóng bừng.

"Úi chà, phồn thực quá," Magnus vô tư nhận xét, và chỉ đầu xì gà cháy đỏ chỉ về phía Tessa. "*'Tout le monde sur le balcon*(*)*,'* như người ta sẽ nói bằng tiếng Pháp," anh ta bổ sung, và trên ngực mình, anh ta dùng tay mô phỏng một bộ ngực phập phồng. "Câu ấy lại càng hợp cảnh hơn khi chúng ta đang ở ngoài ban công."

(*) *Tiếng Pháp, nghĩa đen là "Cô kéo tất cả ra ngoài ban công". Câu này thường được nói về người phụ nữ có vòng một đầy đà.*

"Tha cho cô ấy đi," Will nói. Tessa không thể nhìn mặt Will; anh đang cúi đầu. "Cô ấy đâu có biết mình đã uống gì."

Tessa khoanh tay, nhưng nhận ra thế chỉ càng làm ngực thêm lộ nên bỏ tay xuống. "Đây là váy của Jessamine, và cỡ đồ của cô ấy chỉ bằng nửa của tôi," cô gắt gỏng. "Bình thường tôi sẽ không ra ngoài với bộ đồ như vầy."

Magnus nhướng mày. "Biến trở lại mình, phải không? Do nước chanh hả?"

Tessa cau mày. Cô thấy hơi bị bêu riếu – khi bị bắt quả tang hôn Will; đứng trước Magnus trong bộ váy mà hắn dì sẽ ngất luôn khi thấy cô mặc – nhưng một phần trong cô ước Magnus biến đi cho rảnh nợ để cô tiếp tục hôn Will. "Mạn phép cho tôi hỏi, anh làm gì ở đây vậy?" Cô cằm cảu hỏi. "Sao anh biết *chúng tôi* ở đây?"

"Tôi có nguồn tình báo mà," Magnus nói và ung dung nhả khói thuốc. "Tôi nghĩ hai người sẽ tới xem xét. Đảng phái của Benedict Lightwood vốn có tiếng nguy hiểm. Lúc nghe tin hai người đã tới..."

"Chúng tôi được trang bị để thừa sức xử lý nguy hiểm," Tessa nói.

Mắt Magnus sống sượng nhìn ngực cô. "Thấy rồi," anh nói. "Trang bị tới tận răng luôn." Hút xong điếu thuốc, anh vứt đầu mẩu qua lan can. "Một người ký sinh của Camille đã tới đây và nhận ra Will. Hắn báo tin cho tôi, nhưng nếu một người trong hai người đây đã bị nhận ra, biết đâu người kia cũng chịu chung số phận? Giờ là lúc hai người nên lủi đi."

"Chúng tôi có rời đi hay không thì liên quan gì tới anh?" Will, đầu vẫn cúi, lúng búng nói.

"Cậu nợ tôi," Magnus nói giọng lạnh tanh. "Ý tôi là vụ thu thập."

Will nhìn thẳng vào pháp sư. Tessa giật mình khi thấy vẻ mặt anh. Trông anh như bị ốm và sắp ói. "Tôi phải đoán ra rồi chứ."

"Cậu có thể chọn bạn, nhưng không thể chọn kẻ cứu mạng mình," Magnus vui vẻ nói. "Vậy chúng ta đi chứ? Hay cậu thích ở đây thử vận may? Cậu có thể tiếp tục hôn hít sau khi trở lại Học Viện."

Will cau mày. "Đưa chúng tôi rời khỏi đây."

Đôi mắt mèo của Magnus sáng lên. Anh búng tay, và hàng loạt những tia lửa rơi xuống quanh họ trong một cơn mưa đột ngột tới. Tessa căng thẳng vì tưởng chúng sẽ làm bỏng da mình, nhưng cô chỉ cảm thấy gió tạt qua mặt. Tóc cô bay lên khi một luồng năng lượng quái lạ xuyên qua dây thần kinh của cô. Cô nghe Will hít một hơi – và rồi họ đang đứng trên một lối đi lát đá trong vườn, gần cái hồ trang trí. Trang viên Lightwood rộng rãi, tịch mịch và tối om sừng sững trước mặt họ.

"Đó," Magnus đều đều nói. "Không khó lắm, phải không?"

Will nhìn anh chẳng có chút cảm ơn. "Lại phép thuật," anh lầm bầm.

Magnus giơ tay lên trời. Chúng vẫn lách tách với năng lượng xanh, như tia sét. "Thế cậu nghĩ đám chữ rune quỷ báu của các cậu là gì? *Không phải* phép thuật chắc?"

"Suỵt," Tessa nói. Cô đã sức cùng lực kiệt. Cô đau do cái áo lót bó chặt lồng ngực, và chân cô trong đôi giày quá nhỏ của Jessamine ê buốt khủng khiếp. "Bớt dông dài đi, cả hai. Hình như có kẻ tới."

Cả hai im bặt đúng lúc một nhóm vừa mải tán chuyện vừa vòng qua góc nhà. Tessa sững sờ. Kể cả dưới ánh trăng chiếu qua màn mây, cô vẫn nhận ra chúng không phải người, mà cũng chẳng phải cư dân Thế Giới Ngầm. Đó là một bầy quỷ – một con trông như xác chết đi lê chân, có hai hốc đen sâu hoắm ở nơi đáng ra là mắt; một con khác cao bằng nửa người bình thường, da xanh lè, mặc gi-lê và quần tây, nhưng có đuôi gai, mặt giống mặt thằn lằn và mũi tịt hín như mũi rắn; còn một con khác trông như một cái bánh xe lăn mòng mòng với không biết bao nhiêu cái mồm đỏ lòm ướt rượt.

Nhiều chuyện xảy ra cùng một lúc.

Tessa đưa tay che miệng ngăn tiếng hét. Chạy cũng vô ích. Lũ quỷ đã thấy họ và đang dừng sựng lại trên con đường đá. Mùi rác thối ập tới, át cả mùi cây cỏ.

Magnus giơ tay, ngọn lửa xanh xoay tròn trên những ngón tay anh. Anh lầm bầm gì đó. Chưa bao giờ Tessa thấy anh ta e dè tới độ này.

Còn Will – Will, người mà Tessa tưởng sẽ rút dao thiên thần ra – lại làm một điều cô không lường nổi. Anh run rẩy chỉ con quỷ da xanh, và thở một hơi. "Là *mi*."

Con quỷ da xanh chớp mắt. Toàn bộ lũ quỷ đứng im như tượng, nhìn nhau. Hẳn ở nơi này có một thỏa thuận gì đó ngăn chúng tấn công khách dự tiệc, nhưng cô không thích cái cách một lô một lốc mồm đỏ lòm liếm liếm môi. "Ơ," con quỷ Will chỉ nói bằng giọng bình thường không ngờ. "Ta không nhớ... Có lẽ, ta không nghĩ mình có vinh hạnh được biết mi?"

"Quân dối trá!" Will lảo đảo tiến lên rồi lao đi; trong lúc Tessa ngạc nhiên quan sát, anh lách qua những con quỷ khác và đâm bổ vào con da xanh. Nó ré lên the thé. Magnus mồm miệng há hốc quan sát chuyện diễn ra. Tessa hét, "Will! *Will!*" nhưng anh đang lăn lộn hết vòng này tới vòng khác trên bãi cỏ cùng sinh vật da xanh lanh lẹ bất ngờ. Anh tóm lưng áo gi-lê của nó, nhưng nó kéo toạc áo và tránh đi, chạy lắt léo trong vườn, Will bám theo sát nút.

Tessa dợm chạy vài bước đuổi theo, nhưng chân cô đau như bị bỏng. Đá giày của Jessamine ra, cô định chạy theo Will thì nhận ra đám quỷ còn lại đang bực dọc kêu ro ro. Chúng có vẻ đang nhăm vào Magnus.

"À, chuyện bình thường ấy mà," anh ta nói và đã phục hồi sự bình tĩnh, và chỉ hướng Will vừa biến mất. "Bất hòa thôi. Tranh giành phụ nữ. Có vậy thôi."

Tiếng o o lại vang thêm. Rõ ràng lũ quỷ không tin anh ta.

"Hay nợ nần cờ bạc nhỉ?" Magnus đưa ra ý kiến. Anh ta búng tay và ngọn lửa bùng lên trong lòng

bàn tay anh, tắm khu vườn trong luồng sáng khắc nghiệt. "Theo ý tôi thì các vị đừng nên nhiều chuyện. Lễ hội và lạc thú đang chờ quý vị trong kia." Anh ta chỉ cánh cửa hẹp dẫn vào phòng khiêu vũ. "Dễ chịu hơn cái sẽ đợi quý vị ngoài này nếu quý vị còn tiếp tục nán lại."

Điều này có vẻ thuyết phục chúng. Lũ quỷ lục tục lầm bầm cuốn gói đi mất, mang cái mùi tanh tưởi theo cùng.

Tessa quay phắt lại. "Nhanh lên, chúng ta phải đuổi theo..."

Magnus cúi nhặt đôi giày cô đá nằm lăn lốc trên lối đi. Móc sợi ruy băng satin nhấc đôi giày lên, anh ta nói. "Không nhanh vậy đâu, Lọ Lem. Will là Thợ Săn Bóng Tối. Cậu ấy chạy nhanh lắm. Em không đuổi kịp đâu."

"Nhưng anh.... Phải có phép thuật gì đó..."

"Lại phép thuật," Magnus nói và nhại lại cái điệu chậm chọc của Will lúc rồi. "Will ở nơi cậu ấy cần ở, làm điều cậu ấy phải làm. Lẽ sống của cậu ấy là giết quỷ, Tessa à."

"Anh không... thích anh ấy?" Tessa hỏi; có lẽ đó là một câu hỏi kỳ quặc, nhưng có gì đó trong ánh mắt Magnus nhìn Will, cách anh ta nói chuyện với Will khiến cô không hiểu được.

Ngạc nhiên thay, Magnus rất nghiêm túc trả lời "Có chứ," anh ta nói, dù tôi ghét mình vì thứ tình cảm đó. Tôi nghĩ cậu ấy là một thứ thuốc độc, ấy thế nhưng tôi cứ cắm đầu lao vào. Có một linh hồn yếu đuối ẩn dưới lớp vỏ ngang ngược kia. Và Will thật sự *sống,* là một trong những con người tràn trề sức sống nhất tôi từng gặp. Khi cậu ấy cảm nhận điều gì, nó sáng và sắc như tia chớp."

"Chúng ta đều có *cảm xúc,*" Tessa ngạc nhiên vô cùng. Will có cảm xúc mãnh liệt hơn mọi người ư? Điên hơn những người khác thì có.

"Không phải thế," Magnus nói. "Tin tôi đi, tôi đã sống rất lâu, và tôi hiểu." Ánh mắt anh không phải không có sự thông cảm. "Và em sẽ thấy rằng em sống càng lâu thì em càng vô cảm. Pháp sư cao niên nhất tôi từng biết đã sống gần một ngàn năm và ông ấy bảo mình đã không còn nhớ yêu, hận ra sao nữa rồi. Tôi hỏi vì sao ông ấy không tự kết liễu đời mình, và ông ấy nói trong tâm hồn ông ta vẫn còn sót lại một thứ cảm xúc, và đó là sợ hãi – sợ thế giới bên kia. *'Một đất nước xa lạ không một lữ khách nào tới đó mà trở về.'*"

"Hamlet," Tessa máy móc nói. Cô quên đi ý nghĩ rằng mình cũng có khả năng là người bất tử. Ý nghĩa của nó quá lớn lao và đáng sợ để thật sự cảm nhận, và hơn nữa... biết đâu cô không phải sống cuộc đời vô tận ấy.

"Người bất tử chúng ta bị xiềng vào cuộc đời này bởi một sợi xích, và chúng ta không dám chặt đứt nó vì sợ chuyện sau khi xích đứt," Magnus nói. "Thôi đi nào, và đừng bực dọc với mấy nhiệm vụ hâm dở của Will nữa." Anh ta bắt đầu bước, Tessa vội cà nhắc đuổi theo.

"Nhưng hình như anh ấy biết con quỷ đó..."

"Có lẽ trước đây từng cố giết nó." Magnus nói. "Đôi lúc chúng cũng trốn được.

"Nhưng lát nữa anh ấy về Học Viện thế nào?" Tessa rền rĩ.

"Cậu ấy lanh lắm. Cậu ấy sẽ tìm ra cách. Giờ tôi chỉ quan tâm tới việc đưa *em* về Học Viện trước khi có ai nhận thấy em mất tích, và vậy rắc rối lắm." Họ tới cổng trước, nơi xe ngựa đang đợi, với Cyril ngủ ngon lành trên ghế xà ích, cái mũ kéo sụp xuống che mắt.

Cô bực bội nguýt Magnus khi anh ta mở cửa xe và đưa tay giúp cô lên xe. "Sao anh biết tôi và Will không xin phép Charlotte tới đây tối nay?"

"Bé yêu à, em đánh giá tôi cao quá," anh nói và cười tươi rói khiến Tessa đành thở dài một tiếng và đưa tay để anh kéo mình lên. "Giờ," Magnus bảo, "tôi sẽ đưa em về Học Viện, và trên đường em sẽ kể toàn bộ nhé."

CHƯƠNG 13: KIẾM THÁNH

Xin trao em trái tim thiếu chung thủy

Hãy đoái hoài tình hèn của em đây

Nhận hay bỏ tùy ý chàng quyết định

Em rửa tay rũ bỏ kể từ đây.

-Christina Rosetti , *Maude Clare*

"Ôi quỷ thần thiên địa ơi!" Sophie kêu lên và bật dậy khỏi ghế ngay khi Tessa mở cửa phòng Jessamine. "Cô Tessa, có *chuyện gì* thế?"

"Sophie! Yên nào!" Tessa vung tay cảnh cáo trong lúc đóng cửa lại. Căn phòng vẫn hệt như khi cô rời đi. Chiếc váy ngủ và áo choàng được gấp gọn đặt trên ghế, cái gương bạc bị nứt nằm trên bàn trang điểm, còn Jessamine – Jessamine vẫn ngủ ngon lành, với cổ tay bị trói vào cọc giường. Sophie rõ ràng vẫn ngồi tại cái ghế bên tủ từ lúc Tessa và Will rời đi; cô ấy cầm chặt cái lược (Tessa đoán là để đánh Jessamine nếu cô nàng tỉnh dậy), đôi mắt màu nâu lục nhạt mở to.

"Nhưng thưa cô…" Giọng Sophie nhỏ đi khi ánh mắt Tessa nhìn tới hình mình trong gương. Tessa không thể nào không nhìn. Tất nhiên là tóc cô xổ ra, rối bù trên vai, những cái ghim ngọc trai của Jessamine đã bị Will gỡ sạch; cô không đi giày và bước cà nhắc, đôi tất trắng bẩn thỉu, găng tay đã quăng đi tự nào, còn chiếc váy rõ ràng sắp làm cô ngạt chết. "Có chuyện kinh khủng gì sao?"

Trí óc Tessa ngay lập tức trở về khoảnh khắc tại ban công, lúc đôi tay Will ôm chầm lấy cô. *Ôi Chúa ơi*. Cô đẩy ý nghĩ đó đi và liếc nhìn Jessamine vẫn đang ngủ yên lành. "Sophie, chúng ta phải đánh thức Charlotte. Chúng ta không còn lựa chọn."

Sophie trợn tròn mắt nhìn cô. Tessa không thể trách cô ấy; cô ấy rất sợ phải đánh thức Charlotte. Tessa đã nài nỉ Magnus vào báo tin cùng cô, nhưng anh ta từ chối với quan điểm rằng chuyện nội bộ của Thợ Săn Bóng Tối không phải việc của anh, và hơn nữa anh còn phải về đọc nốt cuốn tiểu thuyết.

"Thưa cô…" Sophie cự nự.

"Phải vậy thôi." Nhanh hết mức, Tessa kể tóm tắt cho Sophie sự kiện tối nay, trừ phần cô với Will ngoài ban công. Không ai muốn biết chuyện đó. "Giờ tất cả đã ngoài tầm kiểm soát của hai ta rồi. Chúng ta không thể qua mặt Charlotte thêm nữa."

Sophie không phản đối thêm tiếng nào. Cô ấy đặt cái lược xuống bàn trang điểm, đứng thẳng, vuốt váy, và nói. "Thưa cô, tôi sẽ đưa cô Branwell tới."

Tessa ngồi sụp xuống chiếc ghế bên cạnh giường, nhăn mặt khi chiếc váy của Jessamine thít vào

người. “Tôi rất mong được chị gọi là Tessa .”

“Tôi biết rồi, thưa cô.” Sophie rời đi, khẽ khàng đóng cửa lại.

Magnus nằm trên sofa phòng khách, chân ghếch lên ghế khi nghe thấy tiếng huyên náo. Anh nằm yên cười nhăn nhở khi nghe Archer phản đối, và Will cự lại. Tiếng bước chân tới gần cửa. Magnus lật một trang cuốn thơ khi cửa mở và Will xồng xộc xông vào.
Trông Will chẳng còn mấy giống anh. Bộ tuxedo thanh lịch giờ rách nham nhở và lấm bùn, áo khoác bị xé rách tươm, bùn đóng bánh trên đôi giày. Tóc Will dựng không theo trật tự nào, mặt chằng chịt cả tá vết xước, như thể anh vừa bị cả tá mèo hoang đồng loạt tấn công.

“Tôi rất xin lỗi, thưa ông.” Archer buồn bực nói. “Cậu ta xô tôi sang bên.”

“Magnus,” Will nói. Anh đang cười rất tươi. Magnus từng thấy Will cười, nhưng đây là nụ cười thật sự. Nó thay đổi gương mặt Will, bỏ đi sự lạnh lẽo, thêm sự nồng ấm lên vẻ đẹp của chàng trai này. “Bảo hắn cho tôi vào đi.”

Magnus vẫy tay. “Để cậu ta vào, Archer.”

Gã người ký sinh nhăn nhó, rồi cửa đóng sầm đằng sau Will. “Magnus!” Anh lảo đảo rảo bước về phía lò sưởi, rồi dựa vào bệ lò. “Anh sẽ không tin…”

“Suỵt,” Magnus nói, cuốn sách vẫn tì trên đầu gối. “Nghe này:

Tôi chán ngấy nước mắt và tiếng cười

Cùng đám người than van cười ngất

Về những chuyện biết đâu sẽ đến

Bởi con người gặt quả do gieo nhân.

Tôi chán ngấy ngày đêm và giờ giấc

Chán cành lộc tàn nơi hoa dại ngoài kia,

Chán dục vọng, mơ mộng và quyền uy

Chán tất cả, giờ tôi chỉ muốn ngủ.”

“Swinburne,” Will dựa bên lò sưởi nói. “Quá ủy mị và được tâng bốc quá đáng.”

“*Cậu* không biết sống bất tử là ra sao.” Magnus ném cuốn sách sang bên và ngồi dậy. “Vậy cậu muốn gì nào?”

Will xắn tay áo. Magnus nuốt tiếng kêu ngạc nhiên xuống. Cẳng tay Will có một vết xước dài, sâu, chảy rất nhiều máu. Máu ứa xuống cổ tay và lòng bàn tay. Ghim trong vết thương đó như một tinh thể ngập sâu trong vách hang là một chiếc răng trắng ởn.

“Cái khỉ…” Magnus mở miệng.

“Răng quỷ,” Will nói, hơi thở có phần hổn hển. “Tôi đuổi thằng quỷ xanh đó vòng khắp Chiswick, nhưng nó thoát được – nhưng đã kịp đớp tôi. Răng của nó mắc trong tay tôi. Anh có thể dùng nó, đúng không? Để gọi quỷ ấy?” Anh nhổ cái răng ra. Máu ứa ra chạy xuôi cánh tay anh, nhỏ tí tách xuống sàn.

“Thảm của Camille đó.” Magnus nạt.

“Đó là máu,” Will nói. “Hẳn cô ta sẽ phát cuồng lên cho coi.”

“Cậu ổn không?” Magnus vui vẻ nhìn Will. “Cậu chảy nhiều máu quá. Cậu không mang theo thanh stele nào sao? Một chữ rune trị thương…”

Tôi không quan tâm tới chữ rune trị thương. Tôi quan tâm tới cái này.” Will bỏ cái răng dính máu vào lòng bàn tay Magnus. “Tìm con quỷ đó cho tôi. Tôi biết anh có thể mà.”

Magnus bĩu môi chán ghét nhìn xuống. “Rất có thể, nhưng…”

Ánh sáng hắt trên gương mặt Will hấp háy. “Nhưng?”

“Không phải tối nay,” Magnus nói. “Chắc phải mất vài ngày. Cậu phải kiên nhẫn.”

Will hít một hơi run rẩy. “Tôi không kiên nhẫn nổi. Nhất là sau tối nay. Anh không hiểu đâu…” Anh lại loạng choạng và phải bám vào bệ lò sưởi để đứng vững. Hoảng hốt, Magnus đứng dậy khỏi sofa.

“Cậu ổn không đấy?”

Mặt Will lúc trắng lúc đỏ. Cổ tay thì thẫm vết mồ hôi. “Tôi không biết…” anh thở dốc. “Cái răng. Chắc nó có độc…”

Giọng anh lạc đi. Anh ngã chúi nhủi, mắt trợn toàn lòng trắng. May mà Magnus đỡ kịp Will trước khi chàng trai kia ngã xuống tấm thảm dính máu, bế lên và cẩn thận đặt nằm trên ghế.

Tessa, ngồi trên ghế bên cạnh giường Jessamine và day lồng ngực đau nhức rồi thở dài. Cái áo corset vẫn đang nịt chặt lấy cô, và cô không biết lúc nào mới được cởi ra; chân cô đau, và tâm hồn cô tổn thương sâu sắc. Trông thấy Nate giống như bị một con dao xoáy vào vết thương chưa lên da non. Anh đã khiêu vũ cùng “Jessamine” – tán tỉnh cô – và hờ hững bàn luận về số phận của Tessa, em gái anh, như thể anh chẳng quan tâm cuộc đời cô sẽ đi đâu về đâu.

Cô nghĩ hẳn điều đó chẳng có gì phải khiến cô ngạc nhiên, cô chẳng còn ngạc nhiên về Nate nữa. Nhưng nỗi đau vẫn còn nguyên như cũ.

Và Will – khoảng thời gian ngắn ngủi ngoài ban công với Will là những giây phút bối rối nhất đời cô. Sau cái cách Will nói chuyện với cô trên mái nhà, cô đã thề không bao giờ tự ru mình bằng những suy nghĩ lãng mạn về anh nữa. Anh không phải Heathcliff bí ẩn nuôi trong mình một khát vọng thầm kín, cô tự nhủ, chỉ là một chàng trai cho rằng cô không xứng với anh ta. Nhưng cái cách anh nhìn cô ngoài ban công, cách anh vén tóc cho cô, kể cả cái run rẩy của tay anh khi anh chạm vào cô – chắc chắn chúng không phải giả.

Nhưng, cô chạm vào anh cũng vậy. Giây phút đó cô không muốn gì ngoài Will. Không có gì ngoài Will. Nhưng vừa đêm trước cô đã chạm vào Jem và hôn Jem; cô cảm thấy mình yêu Jem; cô cho anh

thấy một Tessa chưa từng ai thấy. Và giờ khi nghĩ về anh, về sự im lặng của anh sáng nay, sự vắng mặt của anh trong bữa tối, cô lại nhớ anh, nhớ quay quắt đến độ không thể dối gạt rằng tình cảm mình dành cho anh không phải tình yêu.

Ta có thể cùng lúc thật lòng yêu hai người không ? Ta có thể chia tim mình làm hai không? Hay khoảnh khắc với Will ngoài ban công chỉ là cơn điên cuồng do ma phiến gây ra? Dưới tác động của thứ đó thì *ai* cũng sẽ hành động như vậy nhỉ? Ý nghĩ đó như bóng ma ám ảnh cô.

"Tessa."

Tessa suýt nhảy bật khỏi ghế. Giọng ấy gần như tiếng thều thào. Đó là Jessamine. Mắt cô nàng hé mở, ánh lửa bập bùng phản chiếu trong đôi tròng mắt nâu.

Tessa ngồi thẳng. "Jessamine. Bồ…"

"Có chuyện gì vậy?" Jessamine lắc đầu sang hai bên. "Mình chẳng nhớ gì hết." Cô nàng cố ngồi dậy và há hốc mồm khi nhận thấy tay bị trói. "Tessa. Thế quái nào mà…"

"Vì bồ cả thôi, Jessamine." Giọng Tessa run run. "Charlotte… chị ấy có vài điều muốn hỏi bồ. Bồ ngoan ngoãn trả lời sẽ tốt hơn…"

"Vũ hội." Ánh mắt Jessamine đảo láo liên như đang quan sát thứ gì đó Tessa không hề thấy. "Con khỉ choắt Sophie đó lục lọi đồ của mình. Mình thấy nó cầm thư mời trong tay…"

"Ờ, vũ hội," Tessa nói. "Tại nhà của Benedict Lightwood . Nơi bồ sẽ gặp Nate."

"Bồ đọc thư của anh ấy?" Jessamine quay phắt sang. "Bồ không biết đọc thư của người khác là vô phép và bất lịch sự hả?" Cô nàng lại cố ngồi dậy, và một lần nữa vật ra gối. "Mà anh ấy đâu có ký tên. Bồ không thể chứng minh…"

"Jessamine, có chút sơ hở thế này. Mình có thể chứng minh vì mình đã tới bữa tiệc và nói chuyện với anh mình."

Đôi môi hồng của Jessamine hé mở. Có vẻ cô nàng cũng nhận ra Tessa đang mặc gì. "Váy của mình," cô nàng thở hắt ra. "Bồ cải trang thành mình?"

Tessa gật đầu.

Đôi mắt Jessamine thẫm lại. "Đồ dị hợm," cô nàng kêu lên. "Quân mạo danh! Bồ đã làm gì Nate? Bồ đã nói gì với Nate?"

"Anh ấy nói rõ rằng bồ đang làm gián điệp cho Mortmain," Tessa nói, ước gì Sophie và Charlotte nhanh tới. Họ dềnh dàng gì mà lâu thế? "Rằng bồ phản bội tụi mình, báo toàn bộ chuyện của tụi mình cho Mortmain, làm việc theo lệnh của Mortmain…"

"Tụi mình?" Jessamine ré lên, cố ngồi thẳng hết mức sợi dây trói cho phép. "Bồ không phải Thợ Săn Bóng Tối! Bồ chẳng việc gì phải trung thành với họ! Họ không quan tâm tới bồ, cũng như chẳng quan tâm tới mình. Chỉ có Nate quan tâm tới mình thôi…"

"Anh trai mình," Tessa nói bằng giọng chẳng còn mấy kiềm chế, "là quân sát nhân dối trá vô cảm. Có thể anh ấy đã kết hôn với bồ, Jessamine, nhưng anh ấy không hề yêu bồ. Thợ Săn Bóng Tối đã giúp đỡ và bao bọc mình và cả bồ nữa. Thế mà bồ như con chó quay lại đớp họ ngay khi anh trai mình búng

tay. Anh ấy sẽ bỏ rơi bồ, nếu như không giết bồ trước lúc ấy."

"Nói dối!" Jessamine gào lên. "Bồ không hiểu anh ấy. Bồ sẽ không bao giờ hiểu! Linh hồn anh ấy trong sạch và tốt lành…"

"Trong như nước tù ấy," Tessa nói. "Mình hiểu anh ấy hơn bồ; bồ bị vẻ đẹp của anh ấy làm cho mờ mắt. Anh ấy chẳng hề quan tâm tới bồ."

"Nói dối…"

"Mình thấy điều đó trong mắt Nate. *Mình thấy cách anh ấy nhìn bồ."*

Jessamine há hốc miệng. "Sao bồ độc ác thế?"

Tessa lắc đầu. "Bồ không thấy sao?" Cô kinh ngạc. "Với bồ thì đấy chỉ là một trò chơi, như những con búp bê trong ngôi nhà đồ chơi của bồ - bồ di chuyển chúng, cho chúng hôn hít rồi kết hôn. Bồ muốn một người chồng bình thường, và Nate hợp quá đi. Bồ không thấy sự phản trắc của bồ sẽ gây hậu quả gì cho những người luôn yêu thương bồ."

Jessamine nhe răng; trong giây phút đó cô nàng rất giống một con thú bị dồn vào đường cùng khiến Tessa suýt nao núng tránh xa. "Mình yêu Nate," Jessie nói, "và anh ấy cũng yêu mình. Bồ mới là đứa không hiểu tình yêu. 'Ôi, tôi không biết nên chọn Jem hay Will. Tôi nên làm gì đây?'" Cô nàng the thé nói, và Tessa nóng phừng mặt. "Mortmain muốn tiêu diệt toàn bộ Thợ Săn Bóng Tối trên đảo Anh thì đã sao? Mình mặc kệ."

Tessa há hốc miệng nhìn cô gái kia đúng lúc cửa phòng mở ra, và Charlotte bước vào. Chị trông mệt mỏi hốc hác, mặc chiếc váy xám rất giống màu bọng mắt chị, nhưng chị đứng thẳng, đôi mắt trong veo. Sophie từ sau chị đi tới, hấp tấp như sợ hãi – và một lát sau Tessa hiểu lý do, vì đi cuối đoàn là một con ma mặc áo choàng da dê, gương mặt ẩn dưới mũ trùm, tay cầm một thanh kiếm lòe lòe sáng. Đó là Enoch thuộc hội Tu Huynh Cẩm, cầm theo Kiếm Thánh.

"Em mặc kệ? Em vừa nói vậy phải không, Jessamine?" Charlotte phẫn nộ gắt lên bằng giọng không hề giống chị, khiến Tessa cứ trố mắt nhìn.

Jessamine há hốc miệng. Mắt cô nàng nhìn xoáy vào thanh kiếm trên tay Tu Huynh Enoch. Chuôi kiếm lớn được khắc hình thiên thần xòe cánh.

Tu Huynh Enoch chỉ Kiếm Thánh vào Jessamine, cô nàng sợ hãi thối lui, và sợi dây thừng trói cổ tay cô nàng tuột ra. Tay cô gái buông phịch xuống đùi. Cô ấy chăm chú nhìn họ, rồi nhìn Charlotte. "Charlotte, Tessa nói dối đấy. Cô ấy là một cư dân Thế Giới Ngầm trí trá…"

Charlotte dừng lại bên giường và lãnh đạm nhìn Jessamine. "Chị không thấy Tessa như vậy, Jessamine. Còn Sophie thì sao? Cổ ấy luôn là một người hầu trung thực."

"Cô ấy đánh em! Bằng gương!" Gương mặt Jessamine đỏ lựng.

"Vì cô ấy tìm thấy cái này." Charlotte rút từ trong túi ra lá thư mời Tessa đã trả Sophie. "Em có giải thích được không, Jessamine?"

"Đi dự tiệc đâu có phạm Luật." Jessamine vẫn nói với giọng vừa bất chấp vừa hoảng hốt. "Benedict Lightwood là Thợ Săn Bóng Tối…"

"Đây là thư của Nathaniel Gray." Tessa nghĩ giọng Charlotte có vẻ chưa bao giờ mất đi sự sắc sảo. Gì đó trong chuyện này càng khiến giọng nói đó càng thêm không mủi lòng. "Anh ta là gián điệp bị Clave truy nã, và em lại bí mật gặp kẻ đó. Vì sao?"

Miệng Jessamine hơi hé mở. Tessa đợi một lời giải thích – *Toàn bộ chuyện này là dối trá, Sophie bịa ra chuyện thư mời, em chỉ gặp Nate để thuyết phục anh ấy về phe mình* – nhưng thay vào đó là nước mắt lã chã rơi. "Em yêu anh ấy," cô nàng nói. "Và anh ấy cũng yêu em."

"Vậy là em vì hắn mà phản bội chúng ta," Charlotte nói.

"Em không có!" Giọng Jessamine lên cao. "Tessa có nói gì thì đều không đúng! Cô ấy nói dối. Cô ấy luôn ghen tị với em, và giờ cô ấy nói dối!"

Charlotte chăm chú nhìn Tessa. "Cứ coi là vậy đi. Còn Sophie?"

"Sophie ghét em," Jessamine nức nở. Ít ra thì điều đó đúng. "Cô ấy phải bị ném ra đường – không có thư giới thiệu*(*)*…"

(*) Thời đó, khi một gia nhân rời nhà chủ, người đó thường nhận được một thư giới thiệu, khen ngợi thời gian người đó phục vụ, để người đó có thể dễ dàng tìm việc mới.

"Ngừng sụt sùi đi, Jessamine. Chẳng ích gì đâu." Giọng Charlotte như lưỡi dao cắt ngang tràng nức nở của Jessamine. Chị quay sang Enoch. "Cũng dễ tìm ra sự thật thôi. Tu Huynh Enoch, làm ơn đưa tôi Kiếm Thánh."

Tu Huynh Câm tiến lên, chỉ thẳng Kiếm Thánh vào Jessamine. Tessa kinh hãi nhìn. Anh ta định *tra tấn* Jessamine ngay trên giường của cô ấy, trước mặt mọi người sao?

Jessamine hét lên. "Đừng! Đừng! Đuổi hắn đi! *Charlotte*!" Giọng cô nàng la hét thất thanh vang lên không dứt, chọc thủng màng nhĩ, đầu óc Tessa.

"Đưa tay ra, Jessamine," Charlotte lạnh lùng nói.

Jessamine lắc đầu quầy quậy, mái tóc vàng xổ tung.

"Charlotte, đừng," Tessa lên tiếng. "Đừng làm hại cô ấy."

"Đừng xen vào chuyện em không hiểu, Tessa," Charlotte bực dọc nói. "Đưa tay ra, Jessamine, hoặc không chuyện sẽ rất tệ cho em đấy."

Nước mắt chảy dài trên mặt, Jessamine chìa tay ra, lòng bàn tay ngửa. Cả người Tessa căng thẳng. Cô đột nhiên thấy buồn nôn và hối lỗi vì đã dính vào kế hoạch này. Nếu Jessamine bị Nate lường gạt, vậy cô cũng thế. Jessamine không đáng phải chịu…

"Ổn thôi mà," một giọng khẽ khàng vang bên vai cô. Đó là Sophie. "Cô ấy sẽ không bị thương đâu. Kiếm Thánh sẽ bắt Nephilim phải nói thật."

Tu Huynh Enoch đặt Kiếm Thánh lên tay Jessamine. Anh ta không quan tâm cũng chẳng nhẹ nhàng, như thể anh ta không hề coi Jessie là người. Anh ta buông kiếm và lùi lại; kể cả mắt Jessamine cũng trợn tròn ngạc nhiên; thanh kiếm dường như cân bằng hoàn hảo trên tay cô, hoàn toàn không nhúc nhích.

“Đây không phải đồ tra tấn, Jessamine,” Charlotte nói, tay khoanh trước ngực. “Chúng ta phải dùng nó vì không tin được em sẽ nói thật.” Chị giơ thư mời. “Thứ này của em, phải không?”

Jessamine không đáp. Cô nàng đang nhìn Tu Huynh Enoch, đôi mắt mở to và thẫm màu hoảng sợ, ngực phập phồng nhanh. “Em không thể nghĩ khi có con quái vật đó trong phòng…” Giọng Jessie run run.

Charlotte mím chặt môi, nhưng chị quay sang nói với Enoch vài lời. Anh ta gật đầu, rồi im lặng lướt khỏi phòng. Khi cửa đóng lại, Charlotte nói, “Đó. Anh ta đang đợi ngoài hành lang. Đừng nghĩ rằng anh ta sẽ không bắt được em nếu em muốn chạy, Jessamine.”

Jessamine gật đầu. Trông cô nàng xụi lơ như một con búp bê.

Charlotte phất phơ thư mời trong tay. “Đây là của em, đúng không? Và do Nathaniel gửi. Bút tích trên thư là của hắn.”

“Đ-đúng.” Có vẻ từ đó bật ra khỏi miệng Jessamine trái ý muốn của cô nàng.

“Em bí mật gặp hắn từ bao giờ?”

Jessamine ngậm chặt miệng, nhưng môi lại run run. Một lát sau một tràng bật ra từ miệng cô ấy. Mắt Jessie trợn ngược choáng váng như thể cô ấy không thể tin mình đang nói. “Anh ấy gửi thư cho em chỉ vài ngày sau khi Mortmain tấn công Học Viện. Anh ấy xin lỗi vì đã cư xử như thế với em. Anh ấy nói cảm ơn sự chăm sóc của em và anh ấy không thể quên sự duyên dáng hay vẻ xinh đẹp của em. Em… em muốn mặc kệ anh ấy. Nhưng lá thư thứ hai, rồi thứ ba tới… Em đồng ý gặp Nate. Em rời Học Viện vào nửa đêm và gặp Nate ở công viên Hyde. Anh ấy hôn em…”

“Bỏ qua đoạn đó đi,” Charlotte nói. “Hắn mất bao lâu để thuyết phục em làm tay trong cho hắn?”

“Anh ấy bảo mình chỉ làm việc cho Mortmain tới khi có đủ tiền sống sung túc. Em nói tài sản của em có thể giúp hai đứa sống không phải lo nghĩ, nhưng anh ấy không chịu. Anh ấy muốn sống bằng tiền do mình kiếm ra. Anh ấy không muốn ăn bám vợ. Thế không phải cao thượng sao?”

“Vậy tới lúc đó hắn đã cầu hôn em?”

“Anh ấy cầu hôn vào buổi hẹn thứ hai.” Jessamine nói có vẻ hổn hển. “Anh ấy bảo biết mình sẽ không bao giờ tìm được một người phụ nữ thứ hai hợp với anh ấy. Và Nate thề rằng ngay khi kiếm đủ tiền, em sẽ có cuộc sống em luôn muốn, và bọn em sẽ không phải lo về chuyện tiền bạc, và rồi chúng em sẽ có con.” Cô sụt sịt.

“Ôi, Jessamine.” Charlotte buồn bã.

Jessamine đỏ mặt. “Đúng mà! Anh ấy yêu em! Anh ấy đã chứng minh rồi! Bọn em đã kết hôn! Nghi lễ được cử hành hoàn hảo ở nhà thờ với một giáo sĩ…”

“Có lẽ ở một nhà thờ giả với một tên cà bông mặc đồ giáo sĩ,” Charlotte nói. “Em có biết gì về đám cưới của người phàm không, Jessie? Em có biết một đám cưới hợp cách là thế nào không? Chị dám thề Nathaniel Gray không hề coi em là vợ hắn.”

“Anh ấy có, có, *có* mà,” Jessamine hét và cố vứt Kiếm Thánh đi. Nó bám dính vào tay cô nàng như bị đóng đinh tại chỗ. Giọng cô nàng lên quãng tám. “Em là Jessamine Gray!”

"Em là phản đồ của Clave. Em còn nói gì với Nathaniel nữa?"

"Tất cả," Jessamine thở dốc. "Mọi người tìm Mortmain ở đâu, liên hệ với kẻ nào trong Thế Giới Ngầm để tìm ông ta. Chính vì thế ông ta không xuất hiện ở nơi chị tìm. Em cảnh báo ông ta về chuyến đi tới York. Vì thế ông ta cho người máy tới căn nhà của gia đình Will. Mortmain muốn dọa mọi người biết điều mà dừng cuộc truy bắt. Ông ta coi tất cả là thứ ruồi bọ vo ve khó chịu. Nhưng ông ta không sợ mọi người. "Ngực cô nàng phồng lên xẹp xuống. "Ông ta sẽ thắng tất cả. Ông ta biết thừa. Em cũng biết vậy."

Charlotte nhoài tới, tay chống hông. "Nhưng ông ta không dọa được chúng ta ngừng tìm kiếm," chị bảo. "Đám người máy ông ta cử tới định tóm Tessa nhưng không thành…"

"Ông ta không định bắt Tessa. À, ông ấy vẫn định bắt, nhưng không phải bằng cách đó, chưa tới lúc. Kế hoạch của ông ta đã sắp thành, và đó là khi ông ta chiếm Học Viện, bắt Tessa…"

"Gần tới mức nào rồi? Ông ta đã mở được Pyxis chưa?" Charlotte gắt.

"Em… em không biết. Em nghĩ là chưa."

"Vậy em nói tất cả cho Nate, còn hắn không hé răng nửa lời. Benedict thì sao? Vì sao ông ta đồng ý bắt tay với Mortmain? Chị biết ông ta là một kẻ khó chịu, nhưng không nghĩ ông ta sẽ phản bội Clave."

Jessamine lắc đầu. Cô nàng đang đổ mồ hôi, tóc vàng bết vào thái dương. "Mortmain nắm thóp được ông ta, có thứ ông ta muốn. Em không biết là gì. Nhưng ông ta sẵn sàng làm tất cả để có nó."

"Kể cả nộp mình cho Mortmain," Tessa nói. Charlotte ngạc nhiên nhìn Tessa và có vẻ định ngắt lời, nhưng Tessa tiếp ngay. "Vụ đổ oan tôi sở hữu đồ ma pháp thế nào rồi? Làm xong chưa?"

"Sách Trắng," Jessamine thở dồn. "Tôi… lấy nó từ cái tủ khóa trong thư viện. Giấu nó trong phòng bồ khi bồ ra ngoài."

"Ở chỗ nào?"

"Dưới một tấm ván bị rời ra – gần lò sưởi." Đôi đồng tử của Jessamine mở rất lớn. "Charlotte… làm ơn…"

Nhưng Charlotte không khoan nhượng. "Mortmain đâu? Ông ta có nói cho Nate biết về dự định với Pyxis, hay với đám người máy không?"

"Em…" Jessamine run rẩy hít một hơi. Gương mặt cô nàng đỏ sẫm. "Em không thể…"

"Nate không nói đâu," Tessa bảo. "Chắc hẳn anh ấy biết Jessie có thể bị lộ, và nghĩ cô ấy không chịu nổi tra tấn và sẽ khai sạch bách. *Anh ấy* biết mà."

Jessamine hằn học nhìn cô. "Bồ biết không, anh ấy ghét bồ," Jessie nói. "Anh ấy bảo cả đời anh ấy bồ chỉ toàn coi thường anh ấy, bồ và dì bồ cùng những quy chuẩn đạo đức tinh lẻ ngu ngốc, phán xét mọi chuyện anh ấy làm. Luôn bảo anh ấy phải làm gì, không bao giờ để anh ấy được tự do theo ý mình. Bồ biết anh ấy nói gì về bồ không? Anh ấy…"

"Tôi không quan tâm," Tessa nói dối; giọng cô hơi run. Dù cho bao chuyện xảy ra, nghe anh trai ghét mình vẫn làm cô tổn thương hơn cô tưởng. "Anh ấy bảo tôi là gì nào? Sao tôi có quyền năng này?"

“Anh ấy bảo bố bồ là quỷ,” Môi Jessamine nhếch lên. “Còn mẹ bồ là Thợ Săn Bóng Tối.”

Cửa khẽ mở, nhẹ tới độ nếu Magnus không ngủ chập chờn thì hẳn tiếng động đã chẳng đánh thức được anh.

Anh ngước lên. Anh đang ngồi trên cái ghế bành gần lò sưởi, còn chỗ ưa thích trên sofa đã bị Will chiếm mất. Will, trong cái áo sơ mi lấm máu, đang ngủ sâu nhờ thuốc và để phục hồi. Cẳng tay anh chàng bị băng tới khuỷu, má đỏ lựng, đầu gối lên cánh tay không bị thương. Cái răng Will nhổ ra từ cánh tay nằm trên cái bàn nhỏ bên cạnh, sáng lên như ngà voi.

Cửa phòng khách mở phía sau Will. Và ở đó, đứng tại ngưỡng cửa, là Camille.

Cô mặc một chiếc áo choàng đi đường bằng nhung đen bên ngoài chiếc váy màu lục sáng làm nổi bật màu mắt. Tóc cô bới cao đeo xước gắn ngọc lục bảo, và trong lúc anh quan sát, cô cố tình từ từ cởi đôi găng tay trăng băng da dê non, từng chiếc một, và đặt xuống cái bàn cạnh cửa.
“Magnus,” cô nói, và giọng cô vẫn như tiếng chuông bạc. “Anh nhớ em không?”

Magnus ngồi thẳng dậy. Ánh lửa hắt lên mái tóc vàng óng, nước da trắng không có lỗ chân lông của Camille. Cô đẹp vô ngần. “Anh không hề biết tối nay em sẽ cho anh được vinh hạnh thấy em đấy nhé.”

Cô nhìn Will đang ngủ vùi trên sofa. Môi cô cong lên. “Rõ rồi.”

“Em không gửi thư. Nói cho chính xác thì từ hồi em rời Luân Đôn đến nay, em chẳng thư từ gì sất.”

“Anh trách em đấy ư, Magnus?” Camille có vẻ ngạc nhiên. Lướt tới sau sofa, cô nhoài qua lưng ghế, nhìn ngắm gương mặt Will. “Will Herondale,” cô nói. “Trông đáng yêu đấy chứ? Đây là hứng thú mới nhất của anh à?”

Thay vì trả lời, Magnus ngồi vắt chéo đôi chân dài. “Em đã ở đâu?”

Camille nhoài thấp hơn; nếu cô có thể thở, hơi thở đã khuấy động những lọn tóc đen xòa xuống trán Will. “Em hôn cậu ta được không?”

“Không,” Magnus đáp. “Em đã ở đâu hả Camille? Mỗi tối anh đều nằm đây, trên cái ghế sofa đó đợi tiếng chân em ngoài hành lang, và bâng khuâng tự hỏi em ở đâu. Ít nhất em phải báo một tiếng chứ.”

Cô đứng thẳng, trợn mắt. “À, được thôi. Em tới Paris may vài bộ váy. Sau những chuyện giật gân ở Luân Đôn, em rất cần một kỳ nghỉ.”

Hai người im lặng một lúc lâu. Rồi, “Em nói dối,” Magnus bảo.

Mắt cô mở to. “Sao anh nói vậy?”

“Vì đó là sự thật.” Anh rút một lá thư nhàu nhĩ từ túi áo và ném xuống đất. “Anh không tìm ra dấu vết của ma cà rồng, nhưng có thể lần ra người ký sinh của ma cà rồng đó. Em đưa Waker đi cùng. Anh lần ra hắn tới Saint Peterburg. Anh có nguồn tin ở đó. Họ cho anh biết em đang sống với một gã nhân tình.”

Camille nhìn anh, một nụ cười nhàn nhạt ẩn hiện trên khóe môi. "Và anh ghen?"

"Em có muốn thế không?"

"*Ça m'est égal,(*)*" Camille chuyển sang dùng tiếng Pháp như mỗi lần cô muốn chọc giận anh. "Với em thế nào cũng vậy. Anh ta không liên quan gì tới anh. Anh ta là một trò tiêu khiển trong thời gian em ở Nga, không hơn không kém."

(*) Em không quan tâm.

"Còn giờ hắn..."

"Chết rồi. Vậy nên chẳng đe dọa gì tới anh. Anh phải để em có vài trò tiêu khiển nho nhỏ chứ, Magnus?"

"Còn nếu không?"

"Nếu không em sẽ cực kỳ bực bội."

"Như em đã nổi khùng với gã nhân tình kia, rồi giết hắn hả?" Magnus hỏi. "Em có thương xót không? Có thương cảm không? Có yêu không? Hay em không có những tình cảm đó?"

"Em *có* yêu," Camille bực bội nói. "Magnus à, anh và em, chúng ta sống bất tử, yêu theo cách người thường không hiểu được – với họ tình yêu chỉ là ngọn lửa chớp bừng chớp tắt. Họ quan trọng gì với anh nào? Chung thủy là khái niệm của con người, dựa trên ý niệm rằng chúng ta chỉ sống một cuộc đời ngắn ngủi. Anh không thể bắt em chung thủy *vĩnh viễn*."

"Anh ngu thật. Anh tưởng anh có thể. Anh tưởng ít nhất anh có thể mong em không nói dối anh."

"Anh nói năng nực cười quá," cô nói. "Như một đứa trẻ. Anh mong em có những thứ quy chuẩn đạo đức của người phàm trong khi em không phải con người, và anh cũng vậy. Mà anh cũng thừa hiểu anh không thể thay đổi bản chất của mình. Đừng mong em chịu sai khiến, nhất là từ một thứ tạp chủng." Đó là cách nói thóa mạ pháp sư của Thế Giới Ngầm. "Anh yêu em; chính anh đã nói vậy. Tình yêu của anh phải bao gồm chấp nhận những trò tiêu khiển của em, và rồi chúng ta sẽ có thời gian vui vẻ với nhau. Nếu không, em sẽ bỏ anh. Em không nghĩ anh muốn *vậy*."

Giọng cô pha chút châm chọc, và nó đánh thức điều gì đó trong Magnus. Anh nhớ cảm giác lợm giọng khi đọc lá thư gửi đến từ Saint Peterburg. Nhưng anh vẫn đợi cô trở về, mong cô sẽ giải thích, mong cô sẽ xin lỗi. Sẽ cầu xin anh một lần nữa yêu cô. Giờ anh nhận ra mình không nên trông chờ điều đó từ cô – anh chưa từng là gì với cô. Một màn sương đỏ phủ qua mắt anh; khoảnh khắc đó anh như sắp phát điên, vì đó là lời giải thích duy nhất cho hành động tiếp đây của anh.

“Không sao hết.” Anh đứng dậy. “Giờ anh có Will rồi.”

Miệng cô hé mở. “Anh không nghiêm túc. Một *Thợ Săn Bóng Tối* sao?”

“Em có thể sống bất tử, Camille, nhưng tình cảm của em hời hợt lắm. Will thì không như vậy. Cậu ấy hiểu yêu là thế nào.” Magnus phát biểu vô cùng hùng hồn, rồi bước tới lay vai Will. “Will, William. Dậy”

Đôi mắt xanh ngái ngủ của Will mở choàng. Anh nằm ngửa, nhìn lên, và cảnh đầu tiên anh nhìn thấy là gương mặt Camille khi cô nhoài qua lưng sofa, đánh giá anh. Anh bật phắt dậy. “Lạy Thiên Thần…”

“Yên nào,” Camille biếng nhác nói, mỉm cười vừa đủ để khoe răng nanh. “Tôi không làm hại cậu đâu, Nephilim.”

Magnus kéo Will đứng dậy. “Nữ chủ nhân,” anh nói, “đã về.”

“Thấy rồi.” Will đỏ mặt, cổ áo thẫm vết mồ hôi. “Hay đây,” anh không nói hẳn với một ai, và Magnus không chắc chàng trai này thật có ý mừng khi thấy Camille, mừng với tác dụng giảm đau của phép thuật Magnus dùng với mình – rất có thể như vậy – hay chỉ đang nói luyên thuyên.

“Và vì thế,” Magnus nói, cố tình bóp cánh tay Will, “chúng ta phải đi.”

Will chớp mắt. “Đi đâu?”

“Đừng lo về vấn đề đó, tình yêu của anh.”

Will lại chớp mắt. “Gì cơ?” Anh nhìn quanh, như tưởng có người đang quan sát. “Tôi… áo khoác của tôi đâu?”

“Máu dính vào hỏng rồi,” Magnus bảo. “Archer ném đi rồi.” Anh gật đầu với Camille. “Will đi săn quỷ cả đêm. Dũng cảm lắm.”

Vẻ mặt Camille vừa hiếu kỳ vừa bực bội.

“Tôi *vẫn* dũng cảm mà,” Will nói. Anh trông có vẻ tự mãn. Thuốc giảm đau khiến đồng tử anh nở to, mắt anh trông rất sậm màu.

“Ờ, đúng rồi,” Magnus nói và hôn. Đó không phải nụ hôn ướt át nhất, nhưng Will quờ quạo tay như bị ong đậu lên người; Magnus mong Camille sẽ nghĩ đây là một nụ hôn đầy yêu thương. Khi họ tách nhau ra, trông Will cực kỳ choáng váng. Và Camille cũng vậy.

“Giờ,” Magnus nói, mong rằng Will sẽ nhớ ra mình còn nợ Magnus. “Chúng ta phải đi.”

“Tôi… nhưng…” Will nhìn quanh quất. “Cái răng!” Anh lao qua phòng, cầm lấy nó và nhét vào túi áo gi-lê của Magnus. Rồi, nháy mắt với Camille, Magnus nghĩ chắc chỉ có Chúa mới biết cô hiểu thành ra sao, anh thong thả rời phòng.

“Camille,” Magnus gọi.

Cô khoanh tay trước ngực và hành học nhìn anh. “Dám lớ rớ với đám Thợ Săn Bóng Tối sau lưng tôi,” cô lạnh lùng nói, và rõ ràng chẳng hề nhớ ra mình đang đạo đức giả ra sao. “Và trong chính nhà của tôi! Thật sao, Magnus.” Cô chỉ ra cửa. “Mời anh ra khỏi nhà tôi và đừng trở lại. Tôi chắc không

phải nhắc anh tới lần thứ hai chứ nhỉ?"

Magnus chỉ đợi có thế. Một lát sau anh cùng Will đứng trên vệ đường bên ngoài ngôi nhà, khoác áo khoác – tất cả những thứ anh sở hữu trên thế giới này ngoài thứ trong túi áo – và đóng cúc để ngăn cái lạnh buốt. Magnus nghĩ ánh sáng màu xám nhợt của buổi bình minh cũng sắp thắp sáng bầu trời rồi.

"Anh vừa hôn tôi hả?" Will hỏi.
Magnus quyết định ngay tích tắc. "Không."

"Tôi nghĩ…"

"Đôi lúc sau khi dùng thuốc giảm đau, người ta sẽ gặp những ảo giác vô cùng kỳ quặc."

"À," Will nói. "Đặc biệt thật." Anh ngoái nhìn căn nhà của Camille. Magnus có thể thấy ô cửa sổ phòng khách bị tấm rèm nhung đỏ che kín mít. "Giờ chúng ta làm gì? Còn vụ gọi quỷ thì sao đây? Chúng ta có nơi nào để đi không?"

"*Tôi* có nơi để đi," Magnus nói và thầm cảm ơn trời vì giờ đầu óc Will chỉ chăm chăm nghĩ tới việc gọi quỷ. "Tôi có thể tới ở tạm nhà một người bạn. Cậu thì trở về Học Viện. Tôi sẽ xử lý vụ cái răng con quỷ trời đánh thánh vật của cậu ngay khi có thể. Tôi sẽ gửi thư khi biết được điều gì."

Will chậm rãi gật đầu, rồi ngước nhìn bầu trời đêm. "Các vì sao," anh nói. "Tôi chưa bao giờ thấy chúng rực rỡ vậy.Chắc gió thổi tan mây rồi."

Magnus nghĩ tới sự phấn khởi trên gương mặt Will khi anh đứng mà máu me đầm đìa trong phòng khách nhà Camille, cầm chặt cái răng quỷ trong tay. *Mình thì mình không nghĩ đám sao trăng đó thay đổi.*

"*Thợ Săn Bóng Tối?*" Tessa há hốc miệng. "Không thể nào." Cô quay phắt lại nhìn Charlotte, nét mặt chị cũng in đậm sự choáng váng hệt như cô. "Không thể, phải không? Will bảo con của Thợ Săn Bóng Tối và quỷ sẽ bị chết lưu."

Charlotte đang lắc đầu. "Không, không thể nào."

"Nhưng nếu Jessamine phải nói thật…" Giọng Tessa run run.

"Cô ấy phải nói sự thật mà cô ấy tin," Charlotte nói. "Nếu anh trai em nói dối như Jessie tin, con bé sẽ nói đó như nói sự thật."

"Nate không bao giờ nói dối em," Jessamine gắt.

"Nếu mẹ Tessa là Thợ Săn Bóng Tối," Charlotte lạnh lùng nói, "vậy Nate cũng là Thợ Săn Bóng Tối. Thợ Săn Bóng Tối sẽ sinh ra Thợ Săn Bóng Tối. Hắn không bao giờ nói *chuyện đó* với em sao? Rằng hắn là Thợ Săn Bóng Tối?"

Jessamine hoảng loạn. "*Nate* không phải Thợ Săn Bóng Tối!" cô nàng hét. "Em phải nhận ra chứ! Em sẽ không bao giờ kết hôn với…" Cô nàng ngừng lại, cắn môi.

"Ờ, chỉ có một trong hai khả năng thế thôi," Charlotte nói. "Hoặc là em kết hôn với một Thợ Săn Bóng Tối, một điều thực sự siêu mỉa mai, hoặc có thể hơn là em đã kết hôn với một kẻ trí trá lợi dụng

rồi vứt bỏ em. Anh ta phải biết rằng rất có thể em sẽ bị bắt quả tang. Và anh ta nghĩ em sẽ gặp chuyện gì nào?"

"Chẳng chuyện gì cả." Jessamine run rẩy. "Anh ấy nói chị rất yếu đuối. Rằng chị sẽ không trừng phạt em. Rằng chị không nỡ thật sự làm hại em."

"Anh ta sai rồi," Charlotte nói. "Em phản bội Clave. Và Benedict Lightwood cũng vậy. Khi Quan Chấp Chính biết toàn bộ chuyện…"

Jessamine cười thành tiếng, một âm thanh nghe thật đau lòng. "Nói đi," cô nàng bảo. "Đó *chính xác* là điều Mortmain muốn." Cô nàng cà lăm. "Đ-đừng mất công hỏi em lý do. Em không biết đâu. Nhưng em biết ông ta muốn thế. Các người đều thích ngồi lê đôi mách, Charlotte. Tật xấu đó sẽ khiến chị chịu sự chi phối của ông ta."

Charlotte nắm chặt lấy cái cọc cuối giường, tay trắng bệch. "Mortmain ở đâu?"

Jessamine rùng mình, lắc đầu quầy quậy. "Không…"

"*Mortmain đâu*?"

"Ông – ông ấy," cô nàng thở dốc. "Ông ấy…" Mặt Jessamine gần chuyển sang tím ngắt, mắt như muốn lồi tròng. Jessie nắm chặt thanh kiếm tới độ máu ứa đầy các ngón tay. Tessa hoảng hốt nhìn Charlotte. "*Idris,*" cuối cùng Jessamine bật lên một tiếng, và đổ phịch ra gối.

Gương mặt Charlotte đờ đẫn. "Idris?" Chị nhắc lại. "Mortmain ở Idris, quê hương của chúng ta?"

Mắt Jessamine hấp háy. "Không. Không phải nơi đó."

"Jessamine!" Charlotte như thể sắp nhảy bổ lên người cô gái kia mà lay tới khi răng cô nàng đánh vào nhau. "Em bảo ông ta ở Idris nhưng không phải ở Idris là sao? Tự cứu mình đi, cô bé ngốc này. Nói ra ông ta ở đâu đi!"

"Ngừng lại," Jessamine hét lên. "Ngừng đi, đau lắm…"

Charlotte nhìn xoáy vào Jessie một lúc lâu. Rồi chị tới cửa phòng; khi chị quay lại thì có thêm Tu Huynh Enoch tháp tùng. Chị khoanh tay trước ngực và hất hàm về phía Jessamine. "Có chuyện không ổn, thưa Tu Huynh. Tôi vừa hỏi Mortmain ở đâu; cô ấy bảo ở Idris. Khi tôi hỏi lại, cô ấy phủ nhận." Giọng chị thêm phần khắc nghiệt. "Jessamine! Mortmain đã chọc thủng kết giới của Idris sao?"

Jessamine nghẹn ngào kêu một tiếng; cô nàng hít thở từng hơi nặng nề. "Không, chưa hề… Em thề… Charlotte, làm ơn…"

Charlotte. Tu Huynh Enoch nói dứt khoát, giọng vọng trong đầu Tessa. *Đủ rồi. Trong đầu cô gái này bị Mortmain đặt phép phong tỏa. Ông ta trêu tức chúng ta bằng chuyện ông ta ở Idris, nhưng cô ấy đã thú nhận rằng ông ta không ở đó. Phép phong tỏa rất mạnh. Cứ tiếp tục tra khảo thế này cô ấy sẽ vỡ tim mà chết mất.*

Charlotte xụi lơ. "Vậy làm sao…"

Hãy để tôi đưa cô ấy về Thành phố Câm Lặng. Chúng tôi có cách tìm ra những bí mật bị khóa trong đầu, những bí mật mà chính bản thân cô gái này cũng không nghĩ mình biết.

Tu Huynh Enoch rút Kiếm Thánh khỏi tay Jessamine. Cô nàng gần như không nhận ra. Đôi mắt trợn tròn ngập sự hoảng loạn đang chăm chăm nhìn Charlotte. "Thành phố Xương sao?" Cô gái thì thào. "Nơi người chết yên nghỉ ư? Không! Em sẽ không tới đó! Em không chịu nổi nơi đó!"

"Vậy nói xem Mortmain ở đâu," Charlotte nói, giọng lạnh như nước đá.

Jessamine bắt đầu nức nở. Charlotte mặc kệ. Tu Huynh Enoch đỡ cô gái kia đứng dậy; Jessamine chống cự, nhưng vị Tu Huynh Câm giữ cô ấy rất chặt, tay kia cầm chuôi Kiếm Thánh.

"Charlotte!" Jessamine van lơn. "Charlotte, làm ơn mà, đừng để em tới Thành phố Câm Lặng! Cứ nhốt em trong hầm mộ, giao em cho Hội Đồng cũng được, nhưng làm ơn đừng để em một mình ở cái… cái nghĩa địa đó! Em sẽ sợ mà chết mất!"

"Em nên nghĩ tới điều đó trước khi phản bội chúng ta," Charlotte nói. "Tu Huynh Enoch, xin anh đưa cô ấy đi đi."

Jessamine vẫn gào thét khi vị Tu Huynh Câm nhấc bổng cô ấy lên vai. Trong lúc Tessa trợn trong mắt nhìn, anh ta đưa Jessie rời phòng. Tiếng hét, tiếng thở của cô nàng vọng khắp hành lang rất lâu sau khi cửa đóng lại sau lưng họ - rồi đột ngột bị cắt đứt.

"Jessamine…" Tessa lên tiếng.

"Cô ấy sẽ ổn. Chắc anh ta đặt chữ rune Im lặng lên cô ấy thôi. Chỉ có vậy. Không phải lo gì hết," Charlotte nói và ngồi bên rìa giường. Chị nhìn tay mình, băn khoăn như thể chúng không thuộc về chị. "Henry…"

"Tôi đi đánh thức anh ấy cho cô nhé, cô Branwell?" Sophie dịu dàng hỏi.

"Anh ấy đang làm việc dưới hầm mộ… Tôi không nỡ gọi anh ấy tới." Giọng Charlotte xa vắng. "Jessamine đã ở với chúng ta từ tấm bé. Như vậy là quá sức chịu đựng của anh ấy. Anh ấy không nhẫn tâm được."

"Charlotte." Tessa nhẹ nhàng chạm vào vai chị. "Charlotte, chị cũng không hề nhẫn tâm."

"Chị phải làm vậy. Chẳng có gì phải lo đâu," Charlotte nhắc lại, và bật khóc.

CHƯƠNG 14: THÀNH PHỐ CÂM LẶNG

Nàng gào lên, "Người ta chứa lửa.

Nhưng hỡi ôi, chẳng có tiếng trả lời.

Cái gì đưa lầm lỗi ta đi

Và cứu ta khỏi tay thần chết?"

- Bá tước Alfred Tennyson, *The Palace of Art*

"Jessamine," Henry nhắc lại hẳn phải là lần thứ năm hay sáu gì đó. "Anh vẫn không tin được. Jessamine của chúng ta ư?"

Tessa để ý mỗi lần anh nói, môi Charlotte lại mím chặt thêm một chút. "Đúng," chị nhắc lại. "Jessamine. Con bé theo dõi chúng ta và báo mọi động tĩnh cho Nate, còn anh ta chuyển tin cho Mortmain. Em có phải nhắc lại nữa không?"

Henry chớp mắt. "Anh xin lỗi mà vợ. Anh vẫn đang nghe. Chỉ có điều…" Anh thở dài. "Anh biết con bé không hạnh phúc khi ở đây. Nhưng anh không hề nghĩ Jessamine ghét chúng ta."

"Em cũng không nghĩ vậy." Đó là Jem đứng gần lò sưởi trong phòng khách, một cánh tay gác lên bệ lò sưởi. Họ không cùng ăn sáng như thường lệ; không có thông báo lý do chính thức, nhưng Tessa đoán chuyện tiếp tục ăn sáng khi chỗ ngồi của Jessamine bị bỏ trống, như thể không có chuyện gì xảy ra, đáng sợ đến độ Charlotte không chịu nổi.

Charlotte chỉ khóc một lúc hồi đêm qua rồi bình tĩnh lại; chị từ chối đề nghị của cả Sophie lẫn Tessa bảo mang khăn lạnh hay trà tới, liên tục lắc đầu và nhắc đi nhắc lại rằng chị không thể để mình gục ngã như thế, và rằng giờ là lúc lên kế hoạch, vạch chiến lược. Chị đã tới phòng Tessa, với Sophie và Tessa đuổi theo sát gót, và nóng nảy cạy ván sàn tới khi tìm được một cuốn sách nhỏ bằng cỡ quyển Kinh Thánh, bìa da trăng và bọc trong vải nhung. Chị nhét nó vào túi với vẻ quyết tâm, bỏ qua mọi câu hỏi của Tessa, và đứng dậy. Bầu trời ngoài cửa sổ đã bừng lên ánh sáng nhàn nhạt của buổi bình minh. Với vẻ kiệt sức, chị bảo Sophie chuẩn bị ít đồ ăn nguội đơn giản ở phòng khách để ăn sáng, và bảo Cyril đi báo tin cho Henry. Sau đó chị rời đi.
Được Sophie giúp, cuối cùng Tessa cũng sung sướng được cởi bỏ cái váy của Jessamine; cô đã tắm, mặc chiếc váy vàng được Jessamine mua cho. Cô nghĩ màu sắc đó sẽ khiến tâm trạng sáng sủa hơn, nhưng cô vẫn thấy mình nhợt nhạt và mệt mỏi.

Cô cũng thấy vẻ đó trên gương mặt Jem khi cô vào phòng khách. Mắt anh thâm quầng, và anh vội nhìn lảng đi chỗ khác. Cô bỗng nhớ lại hồi tối trước, với Will ngoài ban công. Nhưng chuyện đó rất khác, cô tự nhủ. Đó là kết quả của ma phiến, trong cơn điên loạn tạm thời. Giữa cô và Jem thì không

vậy.

"Đấy là lỗi của em," Charlotte khẽ nói. "Em không nên buộc Jessamine trở thành Thợ Săn Bóng Tối khi con bé ghét cay ghét đắng việc đó."

"Không. Không!" Henry vội an ủi vợ. "Em bao giờ cũng nhẫn nại với con bé. Em đã làm tất cả mọi điều có thể rồi. Có những cỗ máy đã… hỏng nặng đến không chữa nổi."

"Jessamine không phải máy móc, Henry," Charlotte nói, giọng xa xôi. Tessa tự hỏi liệu chị còn giận Henry không cùng chị gặp Woolsey Scott, hay đơn giản là chị đang giận cả thế giới. "Có lẽ em nên cung kính cúi đầu giao Học Viện này cho Benedict Lightwood. Đây là lần thứ hai chúng ta có gián điệp sống trong nhà mình mà không biết, tới khi lãnh hậu quả nặng nề. Em rõ là thứ bất tài."

"Và như vậy là rước hổ vào nhà," Henry lên tiếng, rồi im lặng khi Charlotte dành cho anh ánh nhìn có thể làm chảy cả thủy tinh.

"Nếu Benedict Lightwood làm việc cho Mortmain, ông ta sẽ không được phép trông nom Học Viện," Tessa bảo. "Đúng ra, cái bữa tiệc Benedict tổ chức tối qua cũng đủ để loại bỏ tư cách của ông ta."

"Chúng ta không tố ông ta được," Jem nói. "Benedict sẽ chối sạch, và đổ vấy tội cho em – mà em lại là cư dân Thế Giới Ngầm…"

"Có Will ở đó nữa," Charlotte nói và nhíu mày. "Nhắc mới nhớ, Will *đâu* rồi?"

"Chắc là đi kiếm chỗ ngả lưng rồi," Jem nói, "và xét tới vị trí nhân chứng của Will, mọi người đều nghĩ cậu ấy là đồ điên cũng như…"

"À," một giọng vang lên tại cửa, "đang trong buổi họp thường niên mọi-người-đều-nghĩ-Will-là-đồ-điên đấy hả?"

"Là song niên," Jem nói. "Và không, đây không phải buổi họp đó."

Ánh mắt Will tìm Tessa trong phòng. "Họ biết về Jessamine rồi?" Anh nói. Anh có vẻ mệt mỏi nhưng không mệt như Tessa tưởng; anh xanh xao, nhưng có vẻ phấn khởi kìm nén gần như – hạnh phúc. Cô thấy bụng dạ nhộn nhạo khi ký ức đêm trước – những vì sao, ban công, *nụ hôn* – ùa về.

Tối qua anh về nhà tầm nào? cô nghĩ. Anh sao rồi? Và sao anh lại… phấn khích thế? Anh có hoảng hốt trước chuyện giữa họ trên ban công đêm qua, hay anh thấy chuyện đó hay ho? Và ôi lạy Chúa, anh có kể với *Jem* không? Ma phiền thôi mà, cô tuyệt vọng tự nhủ. Cô không còn là mình, hành động ngoài sự kiểm soát của đầu óc mình. Chắc chắn Jem sẽ hiểu. Làm anh tổn thương khiến cô đau lòng vô cùng. Nhưng anh có thèm quan tâm đâu…

"Vậng, tất cả đều biết chuyện Jessamine rồi," cô vội nói. "Cô ấy bị tra khảo với Kiếm Thánh và đưa về Thành phố Câm Lặng, và giờ chúng ta đang họp xem phải làm gì tiếp đây, và chuyện này cực kỳ quan trọng. Charlotte rất thất vọng."

Charlotte bối rối nhìn cô.

"*Đúng* mà chị," Tessa nói, suýt hết hơi vì nói quá nhanh. "Và chị đang hỏi Will ở…"

"Em ở đây rồi chị," Will nói và buông phịch người ngồi xuống chiếc ghế gần Jem. Một tay anh bị

băng bó, ống tay áo kéo xuống che đi phần nào. Máu khô đóng bánh trong móng tay anh. "Rất mừng được biết tin Jessamine đang ở Thành phố Câm Lặng. Chỗ đó quá hợp. Bước tiếp theo là gì?"

"Buổi họp là nhằm *mục đích* đó," Jem nói.

"À, thế những ai biết cô ấy đang ở đó," Will hỏi thẳng.

"Chỉ có chúng ta," Charlotte nói. "Và Tu Huynh Enoch, nhưng anh ta đồng ý sẽ không thông báo chó Clave trong khoảng một hai ngày tới, trước khi chúng ta quyết định sẽ làm gì. Mà nói mới nhớ, chị phải nói chuyện rõ ràng với em, Will. Sao em dám tới nhà Benedict Lightwood mà không báo cho chị, đã thế còn kéo Tessa theo cùng, hả?"

"Bọn em không thể lần chần thêm," Will nói. "Tới khi đánh thức được chị và thuyết phục chị đồng ý, có lẽ Nathaniel đã đi từ lâu. Và chị không thể nói đấy là ý tưởng tồi. Bọn em đã biết được rất nhiều về Nathaniel và Benedict Lightwood…"

"Nathaniel Gray và Benedict Lightwood không phải Mortmain."

Bàn tay búp măng của Will khua trong không khí. "Mortmain là con nhện ở giữa mạng nhện," anh nói. "Chúng ta càng biết nhiều, chúng ta càng biết ông ta với tới đâu. Trước đêm qua, chúng ta không hề biết ông ta có quan hệ tới Lightwood; giờ chúng ta biết người đàn ông kia là con rối của ông ta. Theo ý em, chúng ta nên báo cho Clave biết chuyện Benedict và Jessamine. Hãy để Wayland lo liệu chuyện họ. Để xem Benedict khai ra những gì khi cầm Kiếm Thánh."

Charlotte lắc đầu. "Không, chị… chị không nghĩ chúng ta có thể."

Will ngửa cổ. "Vì sao không?"

"Jessamine nói đó chính xác là điều Mortmain muốn. Và cô ấy nói vậy khi cầm Kiếm Thánh. Cô ấy không nói dối."

"Nhưng cô ấy có thể *sai*," Will nói. "Mortmain đã tiên liệu đúng tình huống này và bảo Nate rót vào đầu con bé chính xác điều ông ta muốn chúng ta biết."

"Em nghĩ ông ta đoán trước tình huống này?" Henry nói

"Chắc chắn," Will bảo. "Người đàn ông đó là một nhà chiến lược." Anh gõ gõ thái dương. "Giống như em."

"Vậy bồ nghĩ chúng ta nên thông báo cho Clave?" Jem hỏi.

"Ngàn vạn lần không," Will bảo. "Nếu điều Jessamine nói là thật thì sao? Vậy chúng ta sẽ giống như một lũ ngốc."

Charlotte giơ tay lên trời. "Nhưng em bảo…"

"Em biết mình *nói* gì," Will nói. "Nhưng chúng ta phải tính tới hậu quả. Nếu chúng ta thông báo cho Clave và chúng ta sai, vậy chúng ta sẽ bị Mortmain bỡn cợt. Chúng ta vẫn còn vài ngày để quyết định. Tới gặp Clave sớm chẳng ích gì cho chúng ta. Nếu chúng ta điều tra, và tìm được bằng chứng vững chắc hơn…"

"Và anh định điều tra thế nào?" Tessa hỏi.

Will quay đầu nhìn cô. Trong đôi mắt xanh của anh không có gì gợi nhắc về Will của đêm trước, người đã chạm vào cô dịu dàng vô kể, người đã thì thầm gọi tên cô như một bí mật. "Nhược điểm của việc tra khảo Jessamine là dù bị buộc phải nói sự thật, con bé vẫn có những điều không biết. Nhưng chúng ta lại thu được một liên kết tới Ông Chủ. Qua Jessamine, chúng ta nắm được có một kẻ biết nhiều hơn con bé: Đó là Nate. Anh ta vẫn tin tưởng Jessie. Nếu con bé hẹn gặp anh ta, vậy chúng ta có thể tóm gọn Nate."

"Jessamine sẽ không bao giờ đồng ý," Charlotte nói. "Không phải lúc này…"

Will bực bội nhìn chị. "Chị đang cả giận mất khôn đấy hả?" Anh nói. "Tất nhiên là không rồi. Chúng ta sẽ nhờ Tessa vào vai Jessamine, Tiểu thư Thời thượng Trí trá."

"Nghe nguy hiểm," Jem khẽ nói, "cho Tessa quá."

Tessa vội nhìn anh, và thoáng thấy ánh sáng lóe lên trong đôi mắt bạc. Đây là lần đầu tiên anh nhìn cô kể từ hồi cô rời phòng anh đêm đó. Cô tưởng tượng ra sự quan tâm trong giọng anh khi anh nhắc tới nỗi nguy hiểm cho cô, hay đơn giản đó là sự quan tâm Jem dành cho *mọi người?* Cô rất không mong đó chỉ là sự tử tế thường tình, không… không phải điều cô mong anh cảm nhận.

Thế nào cũng được. Nhưng ít nhất đừng để anh ghét cô…

"Tessa rất dũng cảm," Will nói. "Và chẳng mấy nguy hiểm đâu mà. Chúng ta sẽ gửi thư dàn xếp một cuộc hẹn ở nơi chúng ta có thể dễ dàng và ngay lập tức tóm được anh ta.Các Tu Huynh Câm có thể tra tấn Nate tới khi anh ta khai ra những thông tin ta cần."

"Tra tấn?" Jem nói. "Đó là anh trai Tessa…"

"Cứ tra tấn đi," Tessa nói, "nếu cần thiết. Em đồng ý."

Charlotte choáng váng ngước nhìn cô. "Em không thật lòng."

"Chị bảo có cách để lôi những bí mật ra khỏi đầu anh ấy," Tessa nói. "Em đã không đồng ý, và chị không làm. Em cảm ơn chị về điều đó, nhưng em không muốn chị tiếp tục giữ lời hứa đó. Nếu tình thế bắt buộc, chị hãy làm n hững gì cần thiết. Chuyện này có ý nghĩa quan trọng với chị hơn với em, chị biết mà. Với chị, chuyện liên quan tới Học Viện và sự an toàn của toàn bộ Thợ Săn Bóng Tối. Em cũng quan tâm tới những cái đó, Charlotte. Nhưng Nate – anh ấy bắt tay với Mortmain. Mortmain, người muốn giam cầm và lợi dụng em vì điều gì đó chúng ta chưa rõ. Mortmain, người có lẽ biết *em là ai*. Nate nói với Jessamine rằng bố em là quỷ còn mẹ em là Thợ Săn Bóng Tối…"

Will ngồi thẳng. "Không thể nào," anh nói. "Thợ Săn Bóng Tối và quỷ - không thể có tổ hợp đó. Họ không thể sinh ra một đứa con."

"Vậy có thể đó là một lời nói dối, như lời nói dối về chuyện Mortmain đang ở Idris," Tessa nói. "Điều đó không có nghĩa *Mortmain* không biết sự thật. Em phải biết mình là ai. Và nếu em đoán không lầm, đó là lý do ông ta muốn có em."

Ánh mắt Jem nhìn cô mang nét buồn bã, và rồi anh tránh đi. "Được thôi," anh nói. "Will, bồ định lừa anh ta đến như thế nào? Bồ nghĩ Nate không biết chữ Jessamine thế nào sao? Liệu họ có tín hiệu bí mật nào không?"

"Jessamine sẽ giúp chúng ta," Will nói.

“Đừng đề nghị tra tấn con bé,” Jem bực bội nói. “Chúng ta đã dùng Kiếm Thánh rồi. Jessie đã nói tất cả…”

“Kiếm Thánh không cho chúng ta biết nơi hò hẹn, mật mã hay tên gọi yêu họ dùng,” Will nói. “Bồ không hiểu sao? Đây là cơ hội cuối cùng của Jessamine. Cơ hội hợp tác cuối cùng. Để được Clave khoan hồng. Được tha thứ. Kể cả nếu Charlotte giữ được Học Viện, bồ nghĩ họ sẽ để quyền quyết định số phận Jessamine vào tay chúng ta sao? Không, đó là chuyện Quan Chấp Chính và Điều Tra Viên quyết định. Và họ không hề nhân từ. Nếu giúp chúng ta vụ này, con bé có thể giữ được tính mạng.”

“Em không chắc cô ấy quan tâm tới mạng mình,” Tessa khẽ nói.

“Ai cũng quan tâm,” Will nói. “Ai cũng muốn sống.”

Jem đột ngột nhìn về phía ngọn lửa.

“Vấn đề là, chúng ta cử ai đi thuyết phục con bé đây?” Charlotte nói. “Chị không thể đi. Jessie ghét và trách chị vì hầu hết mọi chuyện.”

“Để anh,” Henry nói, gương mặt hiền lành nhăn lại. “Có lẽ anh có thể thuyết phục cô bé tội nghiệp đó, nói với con bé về tình yêu bồng bột của tuổi trẻ, rằng nó sẽ sớm phai nhạt giữa hiện thực khắc nghiệt của đời người…”

“Không,” ý Charlotte đã quyết.

“Em thì rất không nghĩ con bé muốn gặp *em,*” Will nói. “Jem sẽ đi. Làm gì có ai ghét được cậu ấy. Kể cả con mèo quỷ quái kia cũng thích cậu ấy kia mà.”

Jem thở hắt một hơi, vẫn nhìn ngọn lửa. “Tôi sẽ tới Thành phố Câm Lặng,” anh nói. “Nhưng Tessa nên đi cùng tôi.”

Tessa giật mình ngước lên. “Ôi, không,” cô nói. “Em không nghĩ Jessamine thích em lắm đâu. Cô ấy cảm thấy bị em phản bội khi em giả trang làm cô ấy, và em không trách Jessie.”

“Đúng,” Jem nói. “Nhưng em là em gái Nate. Nếu Jessie yêu anh ta như em nói…” Đôi mắt anh nhìn thẳng vào cô. “Em hiểu Nate. Em có thể khách quan nói về Nate. Em có thể làm Jessie tin trong khi anh không thể.”

“Được,” Tessa nói. “Em sẽ thử.”

Điều này có vẻ báo hiệu bữa sáng kết thúc; Charlotte đi gọi xe ngựa đưa họ tới Thành phố Câm Lặng; chị giải thích rằng hội Tu Huynh Câm thích như vậy. Henry trở về với hầm mộ và các phát minh, còn Jem, sau khi nói vài lời với Tessa, liền đi lấy áo khoác và mũ. Chỉ có Will ở lại, anh chăm chăm nhìn ngọn lửa, còn Tessa, thấy anh không nhúc nhích, đợi tới khi cửa đóng lại sau lưng Jem liền tới đứng chắn giữa Will và ngọn lửa.

Anh từ từ ngước mắt nhìn cô. Anh vẫn mặc bộ đồ đêm trước, dù cái áo sơ mi trắng lấm lết máu và có một vết toạc dài trên áo khoác. Má anh cũng có một vết thương, ngay dưới mắt trái. “Will,” cô gọi.

“Không phải em định đi cùng Jem à?”

“Vâng,” cô đáp. “Nhưng em cần anh hứa trước đã.”

Đôi mắt anh lại nhìn ngọn lửa; cô có thể thấy lửa phản chiếu trong đôi tròng mắt anh. "Vậy nói nhanh lên. Anh có việc quan trọng phải làm. Anh định ngủ cả buổi chiều, sau đó có lẽ sẽ dành một tối ra trò và một đêm phóng đãng."

"Thích phóng đãng thế nào thì tùy. Em chỉ muốn anh đảm bảo sẽ không nói với ai về chuyện giữa chúng ta trên ban công đêm trước."

"À, do *em* khơi mào chứ," Will nói như một người vừa nhớ lại một điều hay ho.

"Tha cho em đi," cô không kiềm được và gắt. "Chúng ta bị tác động bởi ma phiến. Chuyện chẳng có ý nghĩa gì. Em chẳng trách anh vì chuyện kia, dù giờ anh chán chuyện đó thế nào. Chúng ta không cần thiết phải cho ai khác biết, và nếu anh là một quý ông…"

"Anh đâu phải."

"Nhưng anh là Thợ Săn Bóng Tối," cô bực dọc nói. "Và không có tương lai cho một Thợ Săn Bóng Tối và một pháp sư."

Ánh lửa nhảy nhót trong đôi mắt anh. Anh nói, "Trêu em chán quá, Tessa à."

"Vậy hứa rằng anh sẽ không nói với ai, kể cả Jem, và em sẽ biến đi và giúp anh hết chán."

"Anh thề trước Thiên Thần," anh nói. "Vốn anh cũng chẳng định lôi chuyện đó ra. Dù vì sao em nhất mực muốn không ai ở đây nghi ngờ sự thiếu đức hạnh của em thì anh không biết."

Gương mặt Jem lóe lên trong đầu cô. "Không," cô nói. "Anh thật sự không biết." Tới đó, cô quay gót rời phòng, để lại anh bối rối nhìn theo.

Sophie rảo bước trên đường Piccadilly, đầu cúi, mắt chăm chăm nhìn vỉa hè dưới chân. Cô đã quá quen với những lời xì xào bàn tán và những ánh mắt liếc nhìn mỗi khi cô ra ngoài cùng những cặp mắt đổ dồn vào vết sẹo của cô. Cô không ngại vết sẹo, nhưng cô ghét vẻ thương hại trong đôi mắt những người thấy nó.

Cô đang mặc một cái váy cũ của Jessamine. Nó vẫn chưa lạc mốt, nhưng Jessamine là loại con gái sẽ phong cho bất kỳ chiếc váy nào cô ấy mặc quá ba lần là "đồ cổ" và hoặc là vứt đi hoặc là may sửa lại. Đây là chiếc váy vải lụa vân màu xanh lá kẻ trắng, và cô phối cùng chiếc mũ có trang trí những bông hoa trắng ngắn cùng lá xanh. Cô nghĩ khi mặc như vậy, cô trông cũng giống một tiểu thư, nhất là khi đôi bàn tay chai sần được che giấu dưới đôi găng tay trắng bằng da dê non.

Cô thấy Gideon trước khi anh thấy cô. Anh đang dựa vào cột đèn bên ngoài cái cổng lớn sơn màu lục nhạt của cửa tiệm Fortnum & Manson. Tim cô lỡ một nhịp khi nhìn anh: anh, quá đẹp trai trong bộ đồ tối màu, đang xem giờ trên chiếc đồng hồ quả quýt mạ vàng đeo vào túi áo gi-lê. Cô dừng một lát, nhìn dòng người đi lại quanh anh; cuộc sống bộn bề của Luân Đôn ào ạt quanh anh; còn Gideon tĩnh lặng như tảng đá giữa dòng nước siết. Cô nghĩ mọi Thợ Săn Bóng Tối đều ít nhiều mang trong mình sự tĩnh lặng, hơi thở của cô độc khiến họ tách biệt với dòng đời phàm tục.

Anh bỗng ngước lên và thấy cô, rồi cười một nụ cười làm thay đổi cả gương mặt anh. "Cô Collins," anh nói và bước tới, và cô tiến tới đón anh, cảm giác như mình đang bước vào vòng tròn tách biệt của anh. Âm thanh đều đều vọng tới từ dòng xe cộ của thành phố, người đi bộ và mọi thứ âm thanh khác dường như tắt ngấm, chỉ còn lại cô và Gideon đối diện nhau trên đường.

"Anh Lightwood," cô nói.

Gương mặt anh thay đổi, chỉ một chút xíu, nhưng cô nhìn ra. Cô cũng thấy anh đang cầm gì trong tay trái: một cái giỏ đan. Cô nhìn nó, rồi nhìn anh.

"Cái giỏ mây trứ danh của Fortnum & Manson đó," anh nhếch môi cười. "Trong có phô mai Stilton, trứng chim cút, mứt cánh hoa hồng…"

"Anh Lightwood," cô nhắc lại, ngắt lời anh, khiến chính cô cũng bất ngờ. Một người hầu *không bao giờ* được ngắt lời một quý ông. "Mong anh hiểu cho tôi vô cùng, vô cùng khó nghĩ, không biết có nên tới đây không. Cuối cùng tôi quyết định nên đi, chỉ để nói thẳng với anh rằng tôi không thể gặp anh. Tôi nghĩ anh đáng được nghe, dù tôi không chắc mình quyết định có sáng suốt không."

Anh bối rối nhìn cô, và trong giây phút đó cô không thấy một Thợ Săn Bóng Tối, mà chỉ thấy một chàng trai bình thường như Thomas hay Cyril cầm cái làn picnic và không thể che giấu sự tổn thương hay bất ngờ trên nét mặt. "Cô Collins, nếu tôi chẳng may làm gì xúc phạm…"

"Tôi không thể gặp anh. Chỉ thế thôi," Sophie nói và quay lưng, định trở về theo con đường cũ. Nếu đi nhanh, cô có thể bắt chuyến xe ngựa trở về khu City…

"Cô Collins. Làm ơn mà." Gideon gọi từ đằng sau. Anh không níu kéo cô, mà đi song song với cô, vẻ mặt rầu rĩ. "Nói cho tôi biết tôi sai ở đâu đi."

Cô lặng lẽ lắc đầu. Vẻ mặt anh – có lẽ cô đã sai khi tới đây. Họ đang đi qua tiệm sách Hatchards và cô tính vào trong, chắc chắn anh sẽ không theo cô vào cái nơi người ta có thể nghe lỏm cuộc trò chuyện của họ. Nhưng biết đâu anh lại vào.

"Tôi biết rồi," anh đột ngột nói. "Là Will. Will đã kể cho cô nghe, phải không?"

"Anh nói vậy là tôi biết anh có chuyện phải nói ra rồi."

"Cô Collins, tôi có thể giải thích. Cứ đi với tôi đã – lối này." Anh quay người và cô cũng đi thận trọng theo anh. Họ tới trước nhà thờ St. James, anh dẫn cô đi vòng qua bên nhà thờ và đi dọc một con phố hẹp chạy qua khu giữa đường Piccadilly và Jermyn. Ở đây yên tĩnh hơn, nhưng không đến nỗi vắng tanh vắng ngắt; vài khách bộ hành đi qua tò mò nhìn họ - một cô gái mặt sẹo và một anh chàng đẹp mã có gương mặt tái xanh, đang cẩn trọng đặt cái làn xuống chân.

"Số là hồi đêm trước," anh nói. "Bố tôi có tổ chức tiệc tại căn nhà ở Chiswick. Tôi nghĩ có thấy Will. Tôi không biết cậu ấy đã kể với mọi người chưa."

"Vậy anh thú nhận hả? Rằng anh ở đó, tại cái nơi trụy lạc… vô đạo đức…"

"Vô đạo đức? Còn hơn là vô đạo đức ấy chứ," Gideon nói, gằn giọng theo kiểu cô chưa từng nghe ở anh. Đằng sau họ, chuông nhà thờ điểm giờ; anh có vẻ không nghe thấy. "Cô Collins, tất cả những gì tôi có thể làm là thề với cô rằng trước đêm đó tôi không hề biết bố tôi lại đánh bạn với đám trụy lạc, nhiễm thói hư tật xấu như vậy. Tôi đã ở Tây Ban Nha suốt nửa năm nay…"

"Và trước kia ông ta không như vậy?" Sophie không tin, hỏi.

"Không hẳn. Khó giải thích lắm." Đôi mắt anh nhìn qua cô, màu xanh xám nổi bão hơn bao giờ hết. "Bố tôi luôn chế giễu Hiệp Ước. Nếu không thể phạm Luật, vậy ông sẽ lách Luật. Ông luôn dạy chúng tôi sống phải như thế, rằng mọi Thợ Săn Bóng Tối đều hành xử như thế. Và chúng tôi – Gabriel và tôi – mất mẹ khi còn quá nhỏ, nên chẳng còn biết theo gương ai khác. Mãi tới khi đến Madrid, tôi mới

thấu hiểu được toàn bộ những… lỗi lầm của bố mình. Mọi người không cười cợt Luật và lách Luật, và họ nhìn tôi như thể tôi là đồ quái thai khi tin vào điều đó, tới khi tôi thay đổi. Học hỏi và quan sát đã giúp tôi tin mình đã được dạy dỗ theo những nguyên tắc vớ vẩn, rằng bố tôi cố ý nhồi nhét những thứ đó vào đầu tôi. Tôi chỉ có thể nghĩ tới Gabriel và rằng biết đâu mình có thể cứu nó hoặc ít nhất khiến quá trình phản tỉnh của nó không quá đau đớn."

"Còn em gái anh – cô Lightwood?"

Gideon lắc đầu. "Nó không hề biết gì. Bố tôi nghĩ phụ nữ không nên liên quan gì tới những khía cạnh u ám hơn của Thế Giới Ngầm. Không, ông ấy nghĩ chỉ mình tôi nên biết sự vụ ông ấy làm, vì tôi là người thừa kế gia sản nhà Lightwood. Chính với quan điểm đó ông ấy đã đưa tôi tới sự kiện đêm qua, và có lẽ Will đã thấy tôi."

"Anh biết cậu ấy ở đó?"

"Tôi quá chán ghét cảnh tượng trong phòng nên đã trốn ra ngoài vườn để hít thở chút không khí trong lành. Mùi quỷ tanh tưởi khiến tôi buồn nôn. Ngoài đó, tôi thấy một bóng hình quen thuộc một mực muốn đuổi kỳ được một con quỷ da xanh."

"Cậu Herondale?"

Gideon nhún vai. "Tôi không biết cậu ấy làm gì ở đó; tôi biết không đời nào cậu ấy được mời dự tiệc, và cũng không đoán ra sao cậu ấy biết, hoặc chuyện cậu ấy đuổi theo con quỷ kia thì có liên quan gì. Tôi không chắc tới khi thấy vẻ mặt cô khi nhìn tôi, như chính lúc này…"

Giọng Sophie lên cao và sắc lẹm. "Nhưng anh có nói với bố anh, hay với Gabriel không? Họ có biết về cậu chủ Will không?"

Gideon chậm rãi lắc đầu. "Tôi chẳng nói gì. Tôi không nghĩ họ sẽ tính tới chuyện Will xuất hiện ở đó. Thợ Săn Bóng Tối của Học Viện đang tập trung truy tìm Mortmain."

"Đúng," Sophie chậm rãi nói, và khi thấy anh tỏ vẻ không hiểu, cô bổ sung: "Đám người máy trong bữa tiệc của bố anh – anh nghĩ chúng từ đâu ra?"

"Tôi không biết – tôi nghĩ chúng là tạo vật của quỷ…"

"Chúng là của Mortmain," Sophie nói. "Anh chưa từng thấy đám người máy của ông ta, nhưng cậu Herondale và cô Gray, họ đã thấy, và họ đảm bảo."

"Nhưng vì sao bố tôi lại liên can tới đám người máy của Mortmain?"

Sophie lắc đầu. "Có lẽ anh không nên hỏi tôi câu hỏi anh không muốn nghe đáp án, anh Lightwood ạ."

"Cô Collins." Tóc anh xòa xuống mắt; anh sốt ruột gạt tóc sang bên. "Cô Collins, tôi biết dù cô nói gì thì đó cũng là sự thật. Không hiểu sao, trong tất cả những người tôi gặp ở Luân Đôn, tôi lại thấy tin tưởng cô nhất – hơn cả những người thân ruột thịt của tôi."

"Tôi thấy có vẻ đó là điều không may, anh Lightwood, vì quả thật chúng ta đều biết nhau chưa bao lâu."

"Tôi mong có thể thay đổi chuyện đó. Ít nhất hãy cùng tôi tới công viên, Soph – cô Collins. Cô hãy

nói cho tôi hay sự thật. Nếu cô vẫn không muốn liên can gì tới tôi, tôi sẽ tôn trọng ý nguyện của cô. Tôi chỉ xin cô một giờ mà thôi." Ánh mắt anh van nài. "Làm ơn nhé?"

Có vẻ trái tim gần như không chịu nghe lời lý trí, cô thấy thương cảm chàng trai có đôi mắt của biển cả ngày giông bão này, người dường như quá cô độc. "Được," cô nói. "Tôi sẽ cùng anh tới công viên."

Vừa xỏ găng tay và nhìn mình lần cuối trong cái gương trong phòng, Tessa vừa nghĩ ngồi cả chặng xe ngựa một mình với Jem chắc bụng cô sẽ quặn lên mất. Chỉ hai đêm trước thôi, nghĩ tới điều tương tự không hề đem tới cho cô một cảm giác mới mẻ hay không bình thường nào; cô mải lo cho Will, tò mò về Whitechapel, còn trên suốt chặng đường, Jem nhẹ nhàng nói với cô nghe về tiếng Latinh, Hy Lạp và *parabatai*.

Còn giờ thì sao? Cô đang thấy như có cả một bầy bướm đập cánh trong dạ dày mình khi nghĩ tới viễn cảnh chỉ có hai người ngồi trong không gian nhỏ hẹp, kín đáo. Cô nhìn gương mặt xanh xao trong gương, vỗ má và cắn môi để cho có chút huyết sắc, rồi cầm mũ trên cái táp cạnh bàn trang điểm. Đội mũ lên mái tóc nâu, cô bỗng ước có những lọn tóc vàng như Jessamine, và nghĩ – Có thể không nhỉ? Liệu cô có thể biến đổi một phần nho nhỏ nào đó của mình, chẳng hạn như mái tóc óng ả, hay có lẽ là vòng eo thon hay đôi môi đầy đặn hơn?

Cô thôi nhìn gương và lắc đầu. Sao lúc trước cô *không* nghĩ tới nhỉ? Nhưng chỉ ý tưởng nhỏ nhặt đó dường như cũng giống một sự phản bội với gương mặt của chính cô. Sự thèm khát được biết mình là ai vẫn cháy bỏng trong cô; nếu cơ thể cô không còn giống như cô được sinh ra, sao cô có thể xứng với nguyện vọng đó, với ước vọng được biết bản chất của mình? *Cô không biết rằng không hề có Tessa Gray ư?* Mortmain đã nói vậy với cô. Nếu cô có thể dùng quyền năng để cho mình đôi mắt màu thiên thanh hay làm hàng mi sẫm lại, không phải cô đã chứng minh ông ta nói đúng sao?

Cô lắc đầu, cố quên ý nghĩ đó khi vội vàng rời phòng và bước xuống thềm Học Viện. Đợi ở sân là một cỗ xe đen, không có gia huy và do một đôi ngựa màu xám khói kéo. Trên ghế xà ích là một Tu Huynh Câm; đó không phải Tu Huynh Enoch hay một Tụ Huynh nào đó cô quen mặt. Gương mặt anh ta không có sẹo như mặt Enoch, và cô chỉ nhìn được có thế bên dưới mũ.

Cô nhìn xuống thềm đúng lúc cửa mở sau lưng cô và Jem bước ra; trời lạnh, và anh mặc áo khoác màu xám mỏng khiến tóc và mắt anh còn bạc hơn bao giờ hết. Anh ngước lên nhìn bầu trời mang màu xám tương tự, nặng trịch với những đám mây nhuốm màu đen và nói, "Chúng ta nên vào xe trước khi trời mưa."

Đó là một câu nói cực kỳ bình thường, nhưng Tessa vẫn bị bí lời. Cô lẳng lặng theo Jem tới xe và để anh giúp mình vào trong. Khi anh vào theo và đóng cửa lại, cô nhận thấy anh không đem theo cây gậy giấu kiếm.

Cỗ xe dồ lên phóng đi. Tessa, tay đặt ở cửa sổ, khẽ kêu một tiếng. "Cổng… khóa rồi! Cỗ xe…"

"Suỵt." Jem đặt tay lên cánh tay cô. Cô không khỏi há hốc miệng khi cỗ xe đi lọc xọc tới cánh cổng sắt khóa kín – và *đi xuyên qua*, như thể chúng chẳng khác nào không khí. Cô ngạc nhiên thở ra một hơi. "Các Tu Huynh Câm sở hữu loại phép thuật kỳ lạ," Jem nói và hạ tay xuống.

Đúng lúc đó trời đổ mưa, bầu trời mở ra như một bình nước nóng giẫy. Qua màn nước bạc, Tessa chăm chú nhìn khi cỗ xe lướt qua những người bộ hành như thể họ là những bóng ma, chui vào kẽ hở hẹp nhất giữa các tòa nhà, lọc cọc đi qua một khoảnh sân rồi một nhà kho, rồi cuối cùng tới đê sông Thames trơn ướt vì nước mưa và cũng vì làn nước xám xịt của sông Thames.

“Ôi, lạy Chúa lòng lành,” Tessa nói và kéo rèm lại. “Hãy nói rằng chúng ta không đi xuống sông đi.”

Jem cười. Dù đang kinh hãi nhưng cô vẫn mong được nghe thấy âm thanh đó. “Không. Theo như anh biết thì xe của Thành phố Câm Lặng chỉ đi trên cạn, dù chuyến đi này *đặc biệt*. Một hai lần đầu tiên đi em sẽ thấy hơi buồn nôn, nhưng rồi sẽ quen thôi.”

“Anh quen chưa?” Cô nhìn thẳng vào anh. Đến lúc rồi. Cô phải nói ra trước khi tình bạn của họ sứt mẻ thêm. “Jem này,” cô nói.

“Ừ?”

“Em… anh phải biết… tình bạn của anh có ý nghĩa thế nào với em,” cô ngại ngùng nói. “Và…”

Vẻ đau xót lộ trên gương mặt anh. “Đừng mà.”

Ngỡ ngàng, Tessa chỉ biết chớp mắt. “Ý anh là sao?”

“Mỗi lần em nói từ ‘tình bạn’, anh lại thấy như bị dao đâm,” anh nói. “Tình bạn là một điều quý giá, Tessa, và anh không ghét bỏ nó, nhưng lâu nay anh luôn mong rằng quan hệ giữa chúng ta hơn mức bạn hữu. Và sau đêm kia, anh đã nghĩ có lẽ hy vọng của anh không đi tới tuyệt vọng. Nhưng giờ…”

“Giờ em đã phá hỏng tất cả,” cô thì thầm. “Em rất xin lỗi.”

Anh nhìn ra ngoài cửa sổ; cô cảm nhận được anh đang kiềm chế một thứ cảm xúc mãnh liệt nào đó. “Em không nên xin lỗi vì không đáp lại tình cảm của anh.”

“Nhưng *Jem*.” Cô bối rối, và chỉ còn nghĩ tới việc xóa đi nỗi đau của anh, khiến anh ít bị tổn thương hơn. “Em đang xin lỗi vì hành động của mình tối đó. Em quá sỗ sàng và cư xử thiếu đàng hoàng. Hẳn anh sẽ nghĩ em…”

Anh ngạc nhiên ngước lên. “Tessa, em không thể nghĩ thế chứ? Anh mới là người cư xử thiếu đàng hoàng. Từ lúc đó, anh không dám nhìn em vì nghĩ em ghét anh lắm…”

“Em không bao giờ có thể ghét anh,” cô nói. “Em chưa từng gặp ai tốt bụng và tử tế như anh. Em nghĩ anh thất vọng về em. Rằng anh ghét em.”

Jem kinh hãi. “Sao anh có thể ghét em khi chính phút ngã lòng của anh đã dẫn tới chuyện giữa chúng ta? Nếu anh không tuyệt vọng như thế, anh sẽ kiềm chế được hơn.”

Ý anh ấy là anh ấy có thể kiềm chế mình, Tessa nghĩ. *Anh ấy không mong mình sẽ cư xử phải phép. Chắc anh ấy cho rằng bản chất của mình là vậy.* Cô lại chăm chú nhìn cửa sổ, hoặc chút chút gì đó mình nhìn được. Cô thấy dòng sông, những con thuyền đen đúa dập dềnh trên sóng nước, màn mưa hòa cùng nước sông.

“Tessa.” Anh chuyển sang ngồi cạnh cô, gương mặt căng thẳng, đẹp đẽ của anh rất gần cô. “Anh biết những cô gái người phàm được dạy bảo rằng họ không được quyền rũ đàn ông. Đàn ông yếu đuối và phụ nữ phải kiềm chế họ. Anh đoan chắc Thợ Săn Bóng Tối rất khác. Bình đẳng hơn. Cả hai được lựa chọn làm – điều chúng ta đã làm.”

Cô nhìn anh. Anh quá tử tế, cô nghĩ. Có vẻ anh đọc được nỗi sợ hãi trong cô và định xóa bỏ nó

trước khi cô kịp nói thành lời.

Cô bỗng nghĩ tới Will, tới chuyện giữa họ đêm trước. Cô cố quên ký ức về cái lạnh bao lấy họ, hơi ấm giữa thân thể họ khi họ ôm ghì lấy nhau. Cô bị phê thuốc, Will cũng vậy. Không một điều gì họ nói hay làm có ý nghĩa gì hơn những chuyện điên rồ người ta làm lúc say thuốc phiện. Không cần thiết phải kể với một ai hết; nó chẳng có ý nghĩa gì. Không một chút nào.

"Nói gì đi chứ, Tessa." Giọng Jem run run. "Anh sợ em nghĩ anh hối hận vì đêm đó. Anh không có." Ngón tay của anh xoa làn da trần giữa cổ tay áo và găng tay cô. "Anh chỉ tiếc rằng chuyện đó tới quá sớm. Anh… anh muốn… muốn theo đuổi em trước đã. Tháp tùng em đi chơi đây đó."

"Tháp tùng sao?" Tessa bật cười.

Anh tiếp tục. "*Nói* cho em biết cảm xúc của anh trước, trước khi anh chứng tỏ. Viết thơ cho em…"

"Anh còn không thích thơ mà," Tessa nói, giọng hụt hơi vì cười nhẹ nhõm.

"Đúng. Nhưng em khiến anh muốn viết. Thế không được tính sao?"

Đôi môi Tessa cong lên thành một nụ cười. Cô nhoài người ngước nhìn mặt anh, quá gần khiến cô có thể nhìn ra từng sợi lông mi bạc, vết sẹo trắng mờ trên cần cổ xanh xao của anh – dấu vết của các Ấn Ký. "Nghe thực tế đó, James Carstairs. Anh chiếm được lòng bao nhiêu cô gái bằng chiêu này rồi?"

"Anh chỉ muốn chiếm lòng một cô gái duy nhất," anh nói. "Vấn đề là, cô ấy có muốn không?"

Cô cười. "Có."

Một lát sau – cô không biết sao chuyện xảy ra – anh hôn cô, đôi môi anh dịu dàng đặt lên môi cô, tay anh đưa lên ôm má và giữ cằm cô, giữ yên gương mặt cô. Tessa nghe có tiếng sột soạt và nhận ra đó là tiếng mấy bông hoa lụa trên mũ cô bị ép vào sườn xe ngựa khi cơ thể anh áp vào cô. Cô túm ve áo anh, vừa muốn kéo anh lại gần vừa để mình không ngã.

Cỗ xe ngựa dừng sựng lại. Jem bối rối buông cô ra. "Lạy Thiên Thần," anh nói. "Có lẽ chúng ta thực sự nên đi đâu đó."

Tessa lắc đầu. "Jem, em…"

Jem vẫn bối rối. "Anh nghĩ anh nên ngồi sang kia," anh nói và chuyển sang ngồi đối diện. Tessa nhìn ra cửa sổ. Qua khe rèm, cô thấy tòa nhà Quốc hội sừng sững, xám xịt cao vút lên bầu trời đang dần hửng nắng. Mưa đã ngớt. Cô không chắc vì sao xe dừng lại; quả vậy, một lát sau nó tiếp tục lăn bánh, hướng thẳng về cái trông như một hũ nút đen ngòm mở ra phía trước họ. Lần này cô biết không nên ngạc nhiên; đầu tiên là bóng tối, rồi xe tiến vào một căn phòng lớn bằng đá bazan đen, được thắp sáng nhờ những ngọn đuốc hệt như trong phòng họp Hội Đồng.

Xe ngựa dừng và cửa mở. Vài Tu Huynh Câm đứng bên kia. Tu Huynh Enoch dẫn đầu, Hai Tu Huynh đứng hai bên anh ta, mỗi người đều cầm một cây đuốc sáng rực. Họ đã giở mũ trùm. Tất cả đều mù, nhưng chỉ một người trong đó hình như bị móc mắt, giống Enoch; những người khác nhắm mắt, và trên mí mắt họ có những chữ rune đen đúa vẽ đè lên. Môi tất cả đều bị khâu chặt.

Chào mừng trở lại Thành phố Câm Lặng, con gái của Lilith, Tu Huynh Enoch nói.

Trong một thoáng, Tessa chỉ muốn đưa tay ra sau để có được hơi ấm từ bàn tay Jem nắm tay cô, để anh giúp cô rời xe. Cô bỗng nghĩ tới Charlotte. Charlotte, quá nhỏ bé và mạnh mẽ, người không dựa dẫm vào ai.

Cô tự mình rời xe, gót giày nện lên nền đá bazan. "Cảm ơn anh, Tu Huynh Enoch," cô nói. "Chúng tôi đến gặp Jessamine Lovelace. Anh dẫn đường giùm nhé?"

Các tù nhân của Thành phố Cậm Lặng bị giam ngay dưới tầng một, phía sau Sảnh Ngôi Sao Tiên Tri. Một cầu thang tối om dẫn xuống dưới. Các Tu Huynh Câm đi trước, theo sau là Tessa và Jem, cả hai không nói gì với nhau kể từ lúc rời xe. Nhưng đây không phải sự im lặng ngượng ngùng. Có gì đó trong khung cảnh trang nghiêm tịch mịch của Thành phố Xương, với những lăng mộ lớn và những cổng vòm cao cao, khiến cô cảm giác như đang trong một bảo tàng hay nhà thờ, nơi người ta phải nói nhỏ đi khẽ.

Tới cuối chân cầu thang, hành lang rẽ làm hai hướng; các Tu Huynh Câm rẽ trái, dẫn Jem và Tessa gần tới cuối hành lang. Họ đi qua hết dãy phòng này tới dãy phòng khác, tất cả đều cửa khóa then cài. Mỗi phòng đều có giường và bồn rửa mặt, nhưng chỉ có vậy. Tường bằng đá, bốc mùi nước và ẩm mốc. Tessa tự hỏi có phải họ đang ở dưới sông Thames, hay nơi nào đó đại loại vậy.

Cuối cùng các Tu Huynh dừng trước một cánh cửa kế bên cửa cuối, và Enoch chạm vào ổ khóa. Nó lanh canh bật mở, và xích giữ cửa bung ra.

Mời vào, Enoch nói và lùi lại. *Chúng tôi sẽ đợi bên ngoài.*

Jem cầm nắm đấm cửa và do dự nhìn Tessa. "Có lẽ cô ấy nên nói chuyện với Jessamine trước. Phụ nữ với nhau."

Tessa giật mình. "Anh chắc không? Anh biết rõ cô ấy hơn em…"

"Nhưng em biết Nate," Jem nói và tránh nhìn cô trong một thoáng. Tessa có cảm giác anh đang giấu cô gì đó. Đó là cảm giác bất thường của Jem mà cô không biết phản ứng ra sao. "Lát nữa anh sẽ vào, nhưng em cứ xoa dịu Jessie đã."

Tessa chậm rãi gật đầu. Tu Huynh Enoch mở cửa cho cô bước vào, hơi nao núng chút đỉnh khi cánh cửa nặng nề đóng sầm lại.

Đây là một gian phòng nhỏ giống như mọi căn phòng khác, với bốn bề đều là đá. Có một cái bồn rửa mặt và gì đó có lẽ từng là bình nước bằng sứ; giờ nó vỡ tan tành trên sàn, như thể có người dùng sức quăng thẳng nó vào tường. Jessamine mặc cái váy trắng đơn bạc ngồi trên cái giường hẹp, với cái chăn vải thô quấn quanh người. Tóc cô ấy xổ xuống vai thành từng búi rối, còn hai mắt thì đỏ sọc.

"Chào mừng tới chơi. Chốn ăn ở tốt đấy chứ nhỉ?" Jessamine nói. Giọng cô nàng nghe khàn như thể cổ họng bị sưng vì khóc nhiều. Cô gái nhìn Tessa, và môi dưới bắt đầu run run. "Charlotte bảo… bảo bồ tới đưa mình về à?"

Tessa lắc đầu. "Không phải."

"Nhưng…" Mắt Jessamine bắt đầu ầng ậng nước. "Chị ấy *không thể* bỏ mình ở đây. Mình nghe thấy tiếng họ, cả đêm." Cô nàng rùng mình, kéo chăn sát người hơn.

"Bồ nghe thấy gì cơ?"

“Tiếng người chết,” cô ấy nói. “Thì thầm trong mộ của họ. Nếu mình còn ở đây, không sớm thì muộn mình cũng sẽ nhập bọn với họ. Mình biết mà.”

Tessa ngồi xuống bên giường và thận trọng chạm vào tóc Jessamine, dịu dàng vuốt những lọn tóc rối. “Không đời nào,” cô nói và Jessamine bắt đầu nức nở. Vai cô ấy run run. Tessa vô vọng nhìn quanh phòng, như thể gì đó trong xà lim tệ hại này có thể khiến cô có cách mở đầu câu chuyện. “Jessamine,” cô nói. “Mình mang cho bồ cái này.”

Jessamine chậm rãi ngẩng mặt. “Đồ của Nate sao?”

“Không,” Tessa dịu dàng đáp. “Đồ của bồ.” Cô cho tay vào túi và lôi ra một thứ, chìa cho Jessamine. Trong lòng bàn tay cô là con búp bê nhỏ lấy từ trong cái cũi trong ngôi nhà đồ chơi của Jessamine. “Bé Jessie này.”

Jessamine khẽ “à” một tiếng, rồi chộp vội lấy con búp bê. Cô ấy ôm chặt nó trong ngực. Mắt cô nàng nhắm chặt, nước mắt chảy thành dòng trên gương mặt lem luốc. Nhìn cô ấy như vậy Tessa thấy thương vô cùng. Giá mà…

“Jessamine,” Tessa lại nói. Cô thấy Jessamine như một con thú cần được vỗ về, và gọi tên cô ấy hết lần này tới lần khác sẽ giúp được gì đó. “Chúng mình cần bồ giúp.”

“Để phản lại Nate,” Jessamine gắt. “Nhưng mình không biết gì. Mình còn không biết vì sao phải ở đây.”

“Em biết.” Jem nói lúc vào phòng. Anh đỏ mặt và hơi thở có chút dồn dập, như thể vừa đi rất nhanh. Anh nhìn Tessa tỏ vẻ bí ẩn và đóng cửa lại. “Em biết chính xác vì sao mình ở đây, Jessie…”

“Vì em đã yêu!” Jessamine hét lên. “Anh biết tình yêu là thế nào mà. Em thấy anh nhìn Tessa ra sao rồi.” Cô nhìn Tessa với vẻ hằn học khiến má Tessa nóng bừng. “Ít nhất Nate còn là con người.”

Jem không hề mất bình tĩnh. “Anh không phản bội Học Viện vì Tessa,” anh nói. “Anh không nói dối và gieo họa cho những người đã nuôi nấng anh từ hồi anh còn là đứa trẻ bơ vơ không nơi nương tựa.”

“Nếu anh không dám làm như em,” Jessamine nói. “Vậy anh không thật lòng yêu Tessa.”

“Nếu cô ấy bảo anh làm vậy,” Jem nói. “Anh biết cô ấy không thật lòng yêu *anh*.”

Jessamine hít một hơi và quay đi không nhìn anh nữa, như thể anh vừa tát vào mặt cô ấy. “Anh,” Jessie lúng búng nói. “Em luôn nghĩ anh là người tử tế nhất. Nhưng anh ác lắm. Tất cả đều ác lắm. Charlotte *tra tấn* em bằng Kiếm Thánh đó tới khi em nói ra tất cả. Các người còn muốn gì nữa nào? Các người đã buộc em phản bội người em yêu.”

Tessa thoáng thấy Jem đảo mắt. Trong sự tuyệt vọng của Jessamine có gì đó rất kịch, như mọi việc cô ấy làm, nhưng ẩn dưới đó – dưới cái vai diễn người phụ nữ khốn khổ - Tessa cảm nhận được cô gái kia thật sự hoảng sợ.

“Mình biết bồ yêu Nate,” Tessa nói. “Và mình biết không thể thuyết phục bồ rằng anh ấy không hề đáp lại tình cảm của bồ…”

“Bồ ghen với mình…”

“Jessamine, Nate không thể nào yêu bồ. Anh ấy có vấn đề - như thể tim anh ấy mất một mảnh nào đó. Thề có Chúa chứng giám, mình và dì luôn cố lờ điều đó đi, luôn nói với nhau rằng đó chỉ là sự vô tâm xốc nổi của một chàng trai mới lớn mà thôi. Nhưng anh ấy đã giết dì – anh ấy có kể với bồ không? – giết người phụ nữ đã nuôi nấng anh ấy, và sau đó cười cợt chuyện đó trước mặt mình. Anh ấy không biết thương cảm, không biết biết ơn. Nếu giờ bồ bao che cho anh ấy, anh ấy cũng không hề nhận thấy đâu.”

“Và rất có thể em sẽ không bao giờ gặp lại anh ta nữa,” Jem nói. “Nếu em *không* giúp, Clave sẽ không bao giờ thả em. Em và đám xương cốt sẽ ở cùng nhau mãi mãi, nếu hình phạt của em là một lời nguyền rủa.”

“Nate nói mọi người sẽ cố dọa dẫm em,” Jessamine run run nói.

“Nate cũng nói rằng Clave và Charlotte sẽ không làm gì bồ vì họ là quân yếu đuối,” Tessa nói. “Nhưng sự thật đã chứng minh anh ấy nói láo. Anh ấy nói điều cần thiết để bồ làm theo ý anh ấy. Nate là anh mình và mình nói cho bồ biết nhé, anh ấy là đồ lừa đảo và trí trá.”

“Bọn anh cần em viết thư cho anh ta,” Jem bảo. “Nói rằng em biết một kế hoạch bí mật của Thợ Săn Bóng Tối để tiêu diệt Mortmain, và em hẹn gặp anh ta tối nay…”

Jessamine lắc đầu và rúc vào tấm chăn vải thô. “Em sẽ không bán đứng Nate.”

“Jessie.” Giọng Jem nhẹ nhàng, Tessa không biết sao Jessamine có thể khước từ anh. “Làm ơn mà. Bọn anh chỉ xin em cứu lấy mình. Hãy gửi lá thư đó; nói cho bọn anh biết nơi hai người thường hẹn hò. Bọn anh chỉ yêu cầu có vậy.”

Jessamine lắc đầu. “Mortmain,” cô nói. “Mortmain rồi sẽ thắng bọn anh. Rồi các Tu Huynh Câm sẽ bị đánh bại và Nate sẽ tới cứu em.”

“Thôi vậy,” Tessa nói. “Cứ tưởng tượng chuyện như vậy đi. Bồ nói Nate yêu bồ. Vậy anh ta sẽ tha thứ tất cả cho bồ, đúng không? Vì khi một người đàn ông yêu, anh ta sẽ hiểu rằng người mình yêu yếu đuối. Rằng không như anh ấy, cô ấy không thể chịu nổi, lấy ví dụ nhé, đòn roi tra tấn.”

Jessamine thút thít.

“Anh ta sẽ hiểu rằng cô ấy yếu ớt, mong manh và dễ dụ,” Tessa tiếp tục, dịu dàng chạm vào cánh tay Jessamine. “Jessie, bồ hiểu rồi đấy. Nếu bồ không chịu giúp, Clave sẽ biết và họ sẽ không nhân từ với bồ. Nếu bồ giúp, Nate sẽ thông cảm thôi. Nếu anh ấy yêu bồ… anh ấy không được lựa chọn. Vì yêu nghĩa là tha thứ.”

“Mình…” Jessamine nhìn từ người này sang người kia, như một con thỏ trong cơn hoảng sợ. “Nếu người đó là Tessa, anh có tha thứ cho cô ấy không?”

“Anh sẽ tha thứ cho Tessa dù cô ấy có làm gì đi nữa,” Jem trịnh trọng nói.

Tessa không thấy vẻ mặt anh, nhưng cô thấy tim mình lỡ một nhịp. Cô không thể nhìn Jem, sợ vẻ mặt sẽ tiết lộ cảm xúc của cô.

“Jessie, làm ơn mà,” thay vào đó cô nói.

Jessamine im lặng một lúc lâu. Cuối cùng khi cất tiếng, giọng Jessamine mảnh như sợi chỉ. “Vậy chắc bồ sẽ cải trang thành mình để gặp anh ấy.”

Tessa gật đầu.

"Bồ phải mặc đồ nam," cô ấy nói. "Mình luôn mặc đồ nam. Như vậy đi trên phố sá sẽ an toàn hơn. Anh ấy sẽ không nghi ngờ gì." Cô ngước lên, vén mái tóc bết khỏi mặt. "Bồ có giấy bút không?" Cô nàng hỏi thêm. "Mình sẽ viết thư."

Cô ấy nhận mấy đồ đó từ tay Jem rồi bắt đầu nguệch ngoạc vài chữ. "Lá thư sẽ đổi được gì đó chứ," Jessie nói. "Nếu họ không thả mình ra…"

"Họ sẽ không thả," Jem nói, "trừ khi xác định thông tin của em là chính xác."

"Nhưng ít nhất họ phải mang cho em đồ ăn ngon hơn. Thức ăn ở đây ghê lắm. Toàn bánh mì khô khốc cứng đơ không à." Viết xong thư, cô nàng giao cho Tessa. "Đồ nam mình mặc được giấu sau ngôi nhà đồ chơi trong phòng mình. Nhớ giữ đồ đấy," cô nàng bổ sung, và trong một thoáng đó lại là cô nàng Jessamine sở hữu đôi mắt nâu kiêu kỳ. "Mà lần sau nếu dùng đồ của mình, nhớ phải giữ gìn đấy. Bồ đã mặc bốn bộ váy mình mua hồi tháng sáu cho bồ không biết bao nhiêu lần rồi. Cái váy vàng đó thành đồ cổ rồi. Còn nếu bồ không muốn người khác biết bồ hôn hít trong xe, bồ đừng đội cái nào dễ bị bẹp hoa trang trí. Người khác không bị mù đâu."

"Có vẻ thế thật," Jem nói như cực kỳ nghiêm túc, và khi Tessa nhìn sang, anh mỉm cười chỉ với riêng cô.

CHƯƠNG 15: NGÀN LẦN HƠN THẾ

Đóa hoa đẹp cũng mang điều kinh khiếp

Ví như nó nát vụn trong tay ta

Hắn ném nó; bởi hoa chẳng đẹp được lâu

Còn cả ngàn đóa khác; đừng bỏ lỡ cánh hồng.

- Charlotte Mew, *In Nunhead Cemetery.*

Ngày hôm đó trôi qua ở Học Viện trong trạng thái căng thẳng tột độ, khi các Thợ Săn Bóng Tối chuẩn bị cho cuộc gặp mặt Nate vào ban tối. Lại không có một bữa ăn chỉn chu nào, mọi người đi đi lại lại, chuẩn bị và mài sắc vũ khí, sắp sẵn đồ đi săn, cũng như xem xét bản đồ trong lúc Bridget vừa tiếp tục rền rĩ mấy bài tình ca tang tóc, vừa đưa những khay bánh kẹp và trà ngược xuôi trong hành lang.

Nếu Sophie không mời Tessa "tới ăn vài miếng dưa chuột muối", có lẽ cô cũng chẳng buồn ăn gì cả ngày; nhưng cái cổ đang thít lại của cô cũng chỉ nuốt xuống được vài miếng bánh kẹp trước khi cô cảm thấy như bị nghẹn.

Mình sẽ gặp Nate tối nay, cô nghĩ, chăm chú nhìn mình trong gương khi Sophie quỳ bên chân cô, thắt dây giày giùm cô – giày nam Jessamine giấu cùng với đồng nam trang.

Và rồi mình sẽ phản bội anh ấy.

Cô nhớ lại lúc Nate gối lên đùi cô trên chuyến hành trình từ nhà de Quincey về Học Viện, và anh gào thét tên cô thế nào khi Tu Huynh Enoch xuất hiện. Cô tự hỏi bao nhiêu phần trong đó là diễn. Có lẽ một phần rất nhỏ trong anh thật sự sợ hãi – sợ bị Mortmain bỏ rơi, bị de Quincey oán ghét, bị nằm trong tay đám Thợ Săn Bóng Tối mà anh chẳng có lý gì phải tin tưởng.

Chỉ trừ có điều cô bảo với anh rằng họ đáng tin. Nhưng anh không quan tâm. Anh muốn cái Mortmain sẽ cho anh. Mong muốn ấy trong anh lớn hơn ước muốn cô được sống bình an. Hơn cả sự quan tâm anh dành cho mọi cái khác. Suốt bao nhiêu năm lớn lên bên nhau, khăng khít với nhau tới độ cô nghĩ không gì có thể chia tách họ, ấy vậy mà nó hóa ra chẳng có ý nghĩa gì với anh.

"Cô đừng nghĩ nhiều, thưa cô," Sophie nói, đứng lên và phủi tay. "Anh ta không… Ý tôi là, anh ta không xứng."

"Ai không xứng cơ."

"Anh trai cô. Không phải cô đang nghĩ về anh ta?"

Tessa nheo mắt ngờ vực. "Chị biết tôi nghĩ gì nhờ chị có Tâm Nhãn à?"

Sophie cười. "Chúa ơi, không phải đâu cô. Tôi đọc thấy nó trên gương mặt cô như đọc sách ấy. Cô luôn có cái vẻ ấy mỗi khi nghĩ tới Nathaniel. Nhưng anh ta là người xấu, cô ạ, không đáng để cô nhọc óc đâu."

"Nhưng đấy là anh tôi."

"Thế không có nghĩa là cô giống anh ta," Sophie quả quyết. "Câu "nhân chi sơ tính bản ác' đúng với một số kẻ, và họ lớn lên ác vẫn hoàn ác."

Không hiểu sao bản tính bướng bỉnh trong cô bắt cô phải hỏi: "Còn Will? Chị có nghĩ anh ấy sinh ra đã ác không? Đẹp và độc như rắn, chị đã nói thế còn gì."

Sophie nhướng đôi mày lá liễu. "Cậu Will chắc chắn là một bí ẩn."

Trước khi Tessa kịp trả lời thì cửa mở, và Jem đứng ngay ngoài phòng. "Charlotte bảo anh tới đưa cho em…" anh nói rồi ngừng lại, chăm chú nhìn Tessa.

Cô cúi nhìn mình. Đi giày, mặc quần vải, áo sơ mi và gi-lê. Mặc đồ nam quả có khiến cô thấy kỳ kỳ - chúng bó ở những chỗ cô không quen bị quần áo bó vào, và rộng ở những chỗ khác, và chúng khiến cô ngứa ngáy – nhưng khó mà giải thích được nét mặt Jem.

"Anh…" Từ cổ tới mặt Jem đều đỏ bừng như gấc. "Charlotte bảo anh nói với em rằng tất cả đang đợi trong phòng khách," anh nói, rồi quay gót vội vàng rời phòng.

"Ôi Chúa ơi," Tessa bối rối hỏi. "Thế là sao?"

Sophie cười khúc khích. "À, cô ngắm xem." Tessa nhìn. Cô đỏ mặt, cô nghĩ, tóc thả dài buông qua áo sơ mi và gi-lê. Cái áo rõ ràng được may sao cho thật nữ tính, vì nó không rộng lùng bùng ở phần ngực như Tessa sợ; nhưng nó bó sát, vì dáng người Jessie nhỏ nhắn hơn. Quần cũng bó, ôm sát chân cô. Cô nghiêng đầu. Mặc thế này *có vẻ* không đoan trang lắm thì phải? Đàn ông không được thấy đùi, cũng như đường cong bờ hông của một quý cô. Không hiểu sao cô thấy mặc đồ nam không khiến cô trông nam tính lên, mà… như không mặc gì vậy.

"Chúa ơi," cô thốt lên.

"Quả vậy," Sophie nói. "Đừng lo. Chúng sẽ vừa hơn khi cô Biến Hình và hơn nữa, đằng nào cậu ấy cũng thích cô mà."

"Tôi… chị biết đấy… ý tôi là, chị nghĩ anh ấy thích tôi?"

"Vâng," Sophie thản nhiên đáp. "Cô nên thấy cách cậu ấy nhìn cô khi không nghĩ cô thấy. Hoặc ngước nhìn khi cửa mở và luôn thất vọng khi người bước vào không phải cô. Cậu Jem không giống cậu Will. Cậu ấy không che giấu suy nghĩ của mình."

"Và chị không…" Tessa tìm lời. "Sophie, chị không… chị không oán tôi chứ?"

"Sao tôi phải oán cô?" Chút vui vẻ biến mất khỏi giọng Sophie, và giờ chị nói đều đều cẩn trọng.

Đến lúc rồi, Tessa, cô nghĩ. "Tôi nghĩ có lẽ từng thấy chị nhìn Jem bằng ánh mắt ngưỡng mộ. Có thể thôi. Tôi không có ý xấu đâu, Sophie."

Sophie im lặng rất lâu đến độ Tessa chắc cô ấy đang giận, hoặc tệ hơn, là tổn thương sâu sắc. Nhưng cuối cùng, cô ấy nói, "Từng có thời tôi… tôi ngưỡng mộ cậu chủ. Cậu ấy dịu dàng và quá tốt bụng, không giống bất kỳ người đàn ông nào tôi từng biết. Đã vậy còn đẹp trai, còn âm nhạc của cậu ấy…" Cô ấy lắc đầu, và những lọn tóc nâu quăn nảy lên. "Nhưng cậu ấy không thích tôi. Không một từ hay cử chỉ nào của cậu ấy cho tôi ảo tưởng rằng cậu ấy đáp lại lòng tôi, dù cậu ấy chưa bao giờ tỏ ra xấu tính."

"Sophie," Tessa dịu dàng nói. "Từ hồi đến đây tới giờ, tôi chưa từng coi chị chỉ là một người hầu. Chị là một người bạn tốt. Tôi sẽ không làm gì phương hại đến chị."

Sophie ngước nhìn cô. "Cô thích cậu chủ không?"

"Tôi nghĩ," Tessa chậm rãi cẩn trọng nói, "là có."

"Tốt." Sophie thở ra. "Cậu ấy đáng được hưởng hạnh phúc. Cậu Will lúc nào cũng là ngôi sao rực rỡ hơn, thu hút sự chú ý hơn – nhưng Jem là ngọn lửa ổn định, không dao động và thành thật. Cậu ấy có thể khiến cô hạnh phúc."

"Và chị không phản đối?"

"Phản đối ư?" Sophie lắc đầu. "Ôi cô Tessa, cô thật tốt khi quan tâm tới suy nghĩ của tôi, nhưng không đâu. Tôi không phản đối. Tình cảm tôi dành cho cậu ấy… đã nguội lạnh thành tình bạn. Tôi chỉ mong cô và cậu ấy được hạnh phúc."

Tessa vui mừng. Cô luôn lo cho cảm xúc của Sophie, và Sophie không phiền muộn chút nào. Điều gì *đã* thay đổi từ lần Sophie khóc khi Jem phát bệnh vào đêm xảy ra biến cố cầu Blackfriars? Trừ khi… "Chị đang quen ai à? Cyril, hay…"

Sophie trợn tròn mắt. "Ôi, lạy Chúa ban phước. Đầu tiên là Thomas, giờ là Cyril. Bao giờ cô mới ngừng gán ghép tôi với bất cứ người con trai độc thân gần tôi nhất chứ?"

"Phải có ai đó…"

"Không có ai hết," Sophie khẳng định, đứng lên và xoay người Tessa về phía gương. "Xong rồi đấy. Búi tóc lên và cô sẽ giống một quý ông."

Tessa làm đúng như được bảo.

Khi Tessa vào thư viện, nhóm nhỏ Thợ Săn Bóng Tối – Jem, Will, Henry và Charlotte, đã mặc đồ đi săn – tề tựu quanh cái bàn có đặt một thiết bị hình chữ nhật bằng đồng thiếc. Henry hoạt bát huơ tay múa chân, cất cao giọng. "Đây," anh đang nói, "là thứ anh đang nghiên cứu. Chỉ dành đúng cho dịp này. Nó có chức năng chống lại lũ người máy sát thủ."

"Dù Nate Gray ngu thế nào đi nữa," Will nói, "thì đầu anh ta cũng không chứa linh kiện máy móc gì đâu, Henry. Anh ta là người."

"Anh ta có thể mang người máy theo. Chúng ta không biết anh ta có một mình tới đó không. Biết đâu

gã xà ích người máy của Mortmain…"

"Em nghĩ Henry nói phải," Tessa nói và tất cả đều quay lại nhìn cô. Jem lại đỏ mặt, cười xấu hổ; mắt Will chậm rãi nhìn cô một lượt.

Anh nói, "Em trông chẳng giống con trai tí nào. Em trông như nữ giả trang nam."

Cô không biết anh đang tán đồng, phản đối hay giữ quan điểm trung lập trong vấn đề này. "Em cũng chẳng định lừa ai," cô bực bội đáp. "Nate *biết* Jessamine là con gái. Và quần áo sẽ vừa hơn sau khi em Biến Hình thành cô ấy."

"Có lẽ em nên làm luôn đi," Will nói.

Tessa lườm, rồi nhắm mắt. Biến Hình thành một người cũ rất khác. Cô không cần cầm đồ của người ta, hay ở gần người đó. Quá trình chỉ đơn giản như nhắm mắt mò đường tới tủ quần áo, tìm trang phục quen thuộc, rồi lấy ra. Cô tìm lớp vỏ Jessamine bên trong mình, rồi thả lỏng, quấn nó quanh thân mình, cảm nhận hơi thở bật ra khỏi phổi khi lồng ngực bị ép lại, tóc xổ khỏi búi rơi như lớp lụa vàng xuống mặt. Cô búi lại tóc nhét vào mũ và mở mắt.

Tất cả đều chăm chú nhìn cô. Jem là người duy nhất mỉm cười khi cô chớp mắt vì bị chói.

"Phi thường," Henry nói. Tay anh đặt nhẹ trên cái vật trên bàn.

Tessa, ngại ngùng vì bao nhiêu ánh mắt dòm ngó, tiến tới. "Cái gì vậy ạ?"

"Nó là một dạng… thiết bị công phá do Henry tạo ra," Jem nói. "Dùng để làm nhiễu bộ máy năng lượng quỷ duy trì hoạt động của người máy."

"Em chỉ cần vặn, như thế này này," Henry làm động tác vờ vặn nửa trên nửa dưới của vật đó theo hai hướng ngược nhau, "Rồi ném. Cố nhắm vào đám bánh răng hay nơi nào đó mà vật này mắc lại được. Nó sẽ làm nhiễu dòng chuyển động cơ học trong cơ thể người máy, khiến chúng rã ra từng mảnh. Nó cũng thể gây vài nguy hại cho em, kể cả khi em không phải người máy, vì thế đừng lớ xớ ở gần vật này lúc nó được kích hoạt. Anh mới làm được hai cái, nên…"

Anh giao một cho Jem, và cái còn lại cho Charlotte; chị nhận lấy và lẳng lặng đeo vào thắt lưng vũ khí.

"Chị gửi thư chưa?" Tessa hỏi.

"Rồi. Bọn chị đang chờ hồi âm từ anh trai em đây," Charlotte nói. Chị mở cuộn giấy trải trên mặt bàn, dùng mấy cái bánh răng đồng mà Henry bỏ ở đó để chặn góc giấy. "Đây," chị nói, "là bản đồ nơi Jessamine bảo thường hẹn gặp Nate. Đó là một nhà kho ở phố Mincing, cứ đi theo đường Lower Thames là tới. Nó từng là một xưởng đóng gói trà."

"Đường Mincing," Jem nói, "Là trung tâm buôn bán trà. Cũng là trung tâm buôn bán thuốc phiện. Thể nào mà Mortmain đặt nhà kho ở đó." Anh vuốt ngón tay thon dài trên bản đồ, dừng lại ở các tên đường gần đó: Eastcheap, Gracechurch, Lower Thames, St. Swithin. "Nhưng cũng là những nơi kỳ lạ với Jessamine," anh nói. "Con bé luôn mơ mộng hão huyền – được gặp người trong mộng tại Cung điện Hoàng gia và được chải tóc cầu kỳ tham gia vũ hội. Không phải kiểu gặp gỡ lén lút tại một nhà kho ám đầy bồ hóng trời ơi đất hỡi nào đó gần cầu tàu."

"Cô ấy thực hiện mục đích của mình mà," Tessa nói. "Cô ấy muốn lấy người không phải Thợ Săn Bóng Tối."

Môi Will nhếch lên thành một nụ cười khẩy. "Nếu cuộc hôn nhân này được cử hành đúng nghi thức, vậy giờ Jessie là chị dâu của em đấy."

Tessa rùng mình. "Em… không phải em có thành kiến gì với Jessamine đâu, nhưng cô ấy xứng đáng có một tấm chồng tử tế hơn,"

"Ai cũng xứng đáng sống cùng một con người tốt đẹp hơn thế." Will cho tay xuống dưới bàn và rút ra một súc vải. Anh trải nó lên bàn, tránh chỗ bản đồ ra. Trong đó là vài thứ vũ khí dài, mảnh, loang loáng những chữ rune trên lưỡi. "Tôi suýt quên đã nhờ Thomas đặt làm mấy thứ này hồi vài tuần trước. Chúng vừa mới được chuyển tới. Đao kết liễu – dễ lách vào các khớp nối của bọn người máy."

"Vấn đề là," Jem nói, cầm một con dao lên xem xét, "khi chúng ta đưa Tessa vào gặp Nate, sao chúng ta có thể theo dõi mà không bị phát hiện đây? Chúng ta phải xông vào can thiệp bất cứ lúc nào, nhất là khi anh ta bắt đầu nghi ngờ."

"Chúng ta phải đến trước, và tìm chỗ nấp," Will nói. "Chỉ có cách đó thôi. Chúng ta sẽ nghe ngóng xem Nate có hở ra thông tin gì hữu dụng không."

"Tôi không thích Tessa buộc phải nói chuyện với anh ta tí nào," Jem lầm bầm.

"Cô ấy xử lý tốt; tôi thấy rồi. Hơn nữa, anh ta sẽ nói chuyện thoải mái hơn nếu nghĩ mình được an toàn. Một khi Nate bị bắt, kể cả nếu Tu Huynh Câm có lục lọi đầu óc anh ta, Mortmain có lẽ đã tính tới nước đó và đặt phép khống chế để bảo vệ những gì anh ta biết, và chắc phải mất một thời gian chúng ta mới khui được gì đó."

"Em nghĩ Mortmain cũng đặt phép khống chế với Jessamine," Tessa nói. "Vì không hiểu sao em không chạm vào suy nghĩ của cô ấy được."

"Vậy càng có khả năng ông ta cũng làm điều tương tự với Nate," Will nói.

"Chàng trai đó yếu như miu vậy," Henry nói. "Hắn sẽ khai sạch những gì chúng ta muốn biết. Còn nếu không, anh có thiết bị…"

"Henry!" Charlotte cực kỳ hoảng hốt. "Hãy nói rằng anh không chế tạo dụng cụ tra tấn đi."

"Không hề. Anh gọi nó là Máy Loạn Trí. Nó tạo ra một xung điện tác dụng trực tiếp vào trí óc con người, buộc họ nói sự thật và chỉ sự thật mà thôi." Henry kiêu hãnh với lấy cái hộp của mình. "Anh ta sẽ nói tất cả những gì trong đầu, mà không hề nghĩ tới hậu quả…"

Charlotte giơ tay cản. "Giờ không phải lúc, Henry. Nếu chúng ta phải sử dụng tới… Máy Loạn Trí, đó là sau khi chúng ta bắt Nate về. Còn lúc này chúng ta phải tập trung vào chuyện tới nhà kho trước Tessa. Nó không xa lắm; vậy Cyril sẽ đưa chúng ta tới, rồi trở về đón Tessa."

"Nate sẽ nhận ra xe của Học Viện," Tessa phản đối. "Khi em thấy Jessamine đi gặp Nate, cô ấy hình như đi bộ. Em cũng phải vậy."

"Em sẽ lạc mất," Will nói.

"Không đâu," Tessa nói và chỉ bản đồ. "Đường đơn giản mà. Em rẽ trái ở đường Gracechurch, đi thẳng đường Eastcheap, rồi rẽ vào đường Mincing."

Cuộc tranh luận nảy sinh, khi Jem, ngạc nhiên sao lại đứng cùng phe với Will phản đối chuyện cô một mình lang thang ngoài phố. Cuối cùng họ thống nhất rằng Henry sẽ đánh xe đưa mọi người tới đường Mincing, còn Tessa đi bộ nhưng có Cyril đi sau cách một quãng an toàn, đề phòng cô lạc giữa thành phố đông đúc, bẩn thỉu và ồn ã này. Cô nhún vai đồng ý; thế còn hơn là tiếp tục tranh cãi, và cô không ngại Cyril.

"Hình như không ai nhận thấy." Will nói, "rằng một lần nữa chúng ta lại bỏ Học Viện không có Thợ Săn Bóng Tối bảo vệ thì phải?"

Charlotte cuộn bản đồ lại. "Vậy em đề nghị ai trông nhà nào?"

"Em không bảo nên để ai trông nhà," Will hạ giọng. "Nhưng Cyril đi cùng Tessa, Sophie được huấn luyện chưa tới nơi tới chốn, còn Bridget…"

Tessa liếc nhìn Sophie đang ngồi im lặng trong góc thư viện, nhưng cô gái kia không tỏ vẻ có nghe thấy Will. Trong lúc đó giọng Bridget ngân nga văng vẳng từ trong bếp tới, lại một bài tình ca khốn khổ khác:

"*Ấy rồi John lôi từ trong túi*

Một con dao vừa sắc vừa dài

Hắn lụi dao xuyên tim anh ruột

Chẳng quản chi máu chảy đầm đìa

Hắn thách thức nhìn Will rồi nói:

"Cởi áo ra mà băng bó tim mình

Và dòng máu đỏ sẽ nhanh ngừng chảy!"

"Lạy Thiên Thần," Charlotte nói. "Chúng ta *sẽ* phải làm gì đó trước khi cô ấy khiến chúng ta điên cả lút, đúng không?"

Trước khi có ai trả lời, hai chuyện xảy ra cùng lúc: gì đó gõ vào cửa sổ, khiến Tessa giật mình lảo đảo lùi một bước, và một tiếng động lớn vang vọng khắp Học Viện – tiếng chuông triệu hồi. Charlotte nói gì đó với Will – âm thanh bị tiếng chuông át mất – và anh rời phòng, còn Charlotte ra mở cửa sổ, đón lấy thứ bay lơ lửng bên ngoài.

Chị rời cửa sổ, trong tay là một tờ giấy; nó hơi giống một con chim trắng, do các góc đang bay lên trong gió. Tóc chị lòa xòa xuống mặt, và Tessa bỗng nhớ ra Charlotte còn rất trẻ. "Chắc là thư của Nate gửi Jessamine," Charlotte nói rồi đưa cho Tessa; cô liền vội vàng xé phong bì màu kem để đọc thư.

Tessa ngước lên. "Đúng là thư của Nate," cô xác nhận. "Anh ấy đồng ý gặp Jessie tại địa điểm cũ lúc hoàng hôn…" Cô hơi sững sờ khi không hiểu sao cô vừa được đọc xong, lá thư liền bùng cháy, tới khi chỉ còn là một đám tro đen trong tay cô.

"Vậy chúng ta còn rất ít thời gian," Henry nói. "Anh sẽ đi bảo Cyril chuẩn bị xe." Anh nhìn Charlotte như để xin đồng ý, nhưng chị chỉ gật đầu không nhìn anh. Thở dài một tiếng, Henry rời phòng - suýt đâm sầm vào Will đang trở vào, theo sau là một người mặc áo choàng lữ hành. Trong một

thoáng Tessa bối rối tưởng đó là một Tu Huynh Câm – nhưng khi người đó bỏ mũ xuống, cô thấy những lọn tóc xoăn màu vàng cát và đôi mắt xanh lá.

"Gideon Lightwood?" cô ngạc nhiên.

"Đó." Charlotte nhét bản đồ đang cầm vào túi. "Vậy là Học Viện có Thợ Săn Bóng Tối rồi nhé."

Sophie hấp tấp đứng lên – rồi sững lại, như thể ở bên ngoài phòng tập, cô ấy không biết phải nói hay làm gì trước cậu con cả nhà Lightwood.

Gideon nhìn quanh phòng. Đôi mắt xanh của anh ta vẫn bình thản, kiên định như mọi khi. Will ở đằng sau dường như đang cháy lên thứ năng lượng hoàn toàn đối lập, dù anh đang đứng rất yên. "Cô gọi tôi?" Gideon nói và cô nhận ra tất nhiên khi nhìn cô, anh thấy Jessamine. "Và tôi ở đây, dù không biết vì lý do nào, hay để làm gì."

"Trên danh nghĩa là để dạy Sophie," Charlotte nói. "Nhưng thực tế là để trông nom Học Viện trong lúc chúng tôi vắng mặt. Chúng tôi cần một Thợ Săn Bóng Tối trưởng thành có mặt ở đây, và cậu thích hợp. Nói cho ngay, chính Sophie đã tiến cử cậu."

"Và mọi người sẽ đi bao lâu?"

"Hai, hoặc ba tiếng. Không phải cả đêm đâu."

"Được." Gideon bắt đầu cởi áo choàng. Giày anh dính bụi, còn tóc thì như thể anh đã để đầu trần đi ngoài gió lạnh. "Bố tôi sẽ nói đây là một cơ hội thực hành cho sau này tôi điều hành Học Viện được tốt."

Will làu bàu gì đó nghe như "bầm má." Anh nhìn Charlotte, thấy chị lẳng lặng lắc đầu với mình.

"Có lẽ một ngày nào đó Học Viện sẽ thuộc về cậu," chị nói với Gideon khá bình thản. "Nhưng dù sao, chúng tôi rất cảm ơn cậu đã giúp. Dù sao thì Học Viện cũng thuộc trách nhiệm của mọi Thợ Săn Bóng Tối. Nó là chốn nương náu của chúng ta – Idris của chúng ta nơi đất người."

Gideon nhìn Sophie. "Cô sẵn sàng tập chưa?"

Cô ấy gật đầu. Họ rời phòng theo nhóm, Gideon và Sophie rẽ phải lên phòng tập, còn những người khác đi ra cầu thang. Tiếng hát ai oán của Bridget còn rõ hơn, Tessa nghe Gideon nói gì đó với Sophie về chuyện đó, và Sophie dịu dàng đáp lại, sau đó họ cách quá xa nên cô không nghe được gì thêm nữa.

Chuyện lùi lại sóng bước cùng Jem trong lúc họ xuống lầu và đi qua sảnh nhà thờ có vẻ rất tự nhiên. Cô đi gần anh để dù không nói chuyện, cô vẫn cảm nhận được hơi ấm từ anh, bàn tay anh khẽ sượt qua bàn tay cô khi họ ra ngoài. Mặt trời dần khuất sau đường chân trời. Bầu trời chuyển màu nâu đỏ trước buổi chạng vạng. Cyril đang đợi ở cầu thang trước, trông giống Thomas tới độ làm bất kỳ ai nhìn anh đều thấy nhói lòng. Anh cầm một con dao dài mảnh lẳng lặng đưa cho Will; Will cầm lấy và nhét vào thắt lưng.

Charlotte quay lại áp tay lên má Tessa. "Bọn chị sẽ gặp lại em ở nhà kho," chị bảo. "Em sẽ bình an, Tessa. Và cảm ơn em vì đã giúp bọn chị." Charlotte hạ tay và đi xuống thềm, Henry theo sau, và Will bén gót. Jem chần chừ chỉ một lúc, và Tessa – nhớ lại một đêm cũng thế này, khi anh chạy lên thềm để tạm biệt cô – liền nhẹ nhàng đặt tay lên cổ tay anh.

"*Mizpah*" cô nói.

Cô nghe tiếng thở của anh sựng lại một hơi. Các Thợ Săn Bóng Tối khác đã vào trong xe; anh hôn vội lên má cô, rồi quay người đi cho kịp những người còn lại; có vẻ không ai để ý, nhưng Tessa đặt tay lên má khi Jem lên xe cuối cùng, và Henry ngồi lên ghế xà ích. Cổng Học Viện bật mở, và xe lộc cộc phi trong buổi chiều dần tối.

"Thưa cô, chúng ta đi chứ?" Cyril hỏi. Tessa thấy dù anh rất giống Thomas, nhưng cách cư xử của anh có chút thiếu rụt rè hơn. Anh nhìn thẳng vào mắt cô lúc nói chuyện, và khóe miệng anh lúc nào cũng như sắp nhếch thành một nụ cười. Cô tự hỏi liệu có phải trong một cặp anh em luôn có một người bình tĩnh hơn và một người dễ kích động hơn không, giống Gabriel và Gideon vậy.

"Vâng, tôi nghĩ chúng ta…" Tessa đột ngột ngừng lại khi một chân sắp đặt xuống bậc thang dưới. Thật nực cười, cô biết, nhưng – cô đã tháo sợi dây chuyền thiên sứ khi mặc đồ của Jessamine vào. Cô không đeo trở lại. Cô không thể *đeo* – Nate sẽ nhận ra ngay - nhưng cô vẫn muốn nhét nó vào túi làm bùa may, nhưng cô đã quên mất. Giờ cô lưỡng lự. Nó còn hơn một sự mê tín ngu ngốc; đã hai lần thiên sứ cứu mạng cô.

Cô quay lại. "Tôi quên mất một thứ. Ở đây đợi tôi nhé, Cyril. Một lát thôi."

Cửa Học Viện vẫn mở; cô rảo bước vào và lên lầu, qua các sảnh, vào hành lang dẫn tới phòng Jessamine – và sững lại.

Hành lang dẫn vào phòng Jessamine cũng dẫn tới cầu thang lên phòng tập. Cô đã thấy Sophie và Gideon khuất dạng ở đó nhiều phút trước. Chỉ có điều họ không biến mất, họ vẫn ở đó. Ánh sáng thì tù mù, còn họ chỉ là hai bóng đen, nhưng Tessa vẫn nhìn thấy: Sophie đang đứng dựa vào tường, còn Gideon nắm tay cô.

Tessa lùi lại một bước, tim nảy lên trong ngực. Cả hai đều không thấy cô. Họ dường như đang hoàn toàn chăm chú vào nhau. Gideon cúi xuống thì thầm gì đó với Sophie; anh dịu dàng vén một lọn tóc khỏi mặt cô ấy. Bụng dạ Tessa nhộn nhạo, và cô quay người nhẹ nhàng lủi mất.

Bầu trời thêm phần tối khi cô trở ra. Cyril ở đó, đang vu vơ huýt sáo; anh đột ngột ngừng lại khi thấy vẻ mặt Tessa. "Mọi chuyện ổn cả chứ, thưa cô? Cô lấy được đồ chưa?"

Tessa nghĩ tới cách Gideon gạt tóc cho Sophie. Cô nhớ tay Will dịu dàng đặt lên eo cô và cái hôn phớt của Jem lên má mình, và thấy đầu óc quay cuồng. Cô là ai mà dám ra điều bảo Sophie phải cẩn trọng, kể cả dù là không thành lời, khi chính bản thân cô cũng đã mất mình?

"Ừ," cô nói dối. "Tôi lấy được rồi. Cảm ơn nhé, Cyril."

Nhà kho là một tòa nhà rộng rãi xây bằng đá vôi, có hàng rào sắt uốn sơn đen bao quanh. Cửa sổ được đóng ván che kín, và một ổ khóa sắt to tướng khóa chặt cổng chính có đề tên công ty Mortmain đã ám vài tầng muội đen.

Các Thợ Săn Bóng Tối rời xe, rồi làm phép che mờ đề phòng trộm cắp và tránh ánh mắt hiếu kỳ của cánh người phàm đi ngang qua, chí ít là tới lúc Cyril tới coi xe. Quan sát kĩ hơn, Will nhận thấy khóa mới được tra dầu và mở gần đây; không có chìa khóa thì họ dùng chữ rune, thế rồi anh và những người khác lẩn vào trong rồi đóng cổng lại.

Thêm một chữ rune nữa để mở cửa chính, và họ bước vào một khu văn phòng. Chỉ một khu duy nhất

còn đồ đạc là một cái bàn, một cái đèn màu xanh lá, cùng bộ sofa hoa có lưng ghế cao cong cong. "Chắc chắn đây là nơi Jessamine và Nate ve vãn nhau rồi," Will hớn hở nhận xét.

Jem chán ghét kêu một tiếng rồi lấy gậy chọc ghế. Charlotte đứng bên bàn, vội vã lục các ngăn kéo.

"Không ngờ bồ phản đối vụ ve vãn thế đấy," Will nhận xét Jem.

"Thường thì không. Nhưng nghĩ tới Nate chạm vào ai…" Jem nhăn mặt. "Và Jessamine lại một mực tin anh ta yêu mình. Nếu bồ thấy mặt con bé, tôi nghĩ tới bồ còn thương đấy, Will ạ."

"Còn lâu nhé," Will nói. "Yêu không cần hồi đáp là quá nực cười, và những ai yêu kiểu đó cũng hóa thành lũ hề." Anh giật dải băng tay như thể nó làm anh đau. "Charlotte? Cái bàn thì sao?"

"Chẳng có gì." Chị đóng các ngăn kéo lại. "Vài giấy tờ ghi giá trà và thời điểm diễn ra các cuộc đấu giá trà, nhưng chỉ có vậy nếu không kể tới mấy cái xác nhện."

"Lãng mạn thật," Will lầm bầm. Anh lúi húi phía sau Jem, người đã đi thẳng vào khu căn phòng kế bên, vừa đi vừa dùng gậy gạt mạng nhện. Các phòng tiếp theo trống huơ trống hoắc, và cái cuối dẫn vào một khu có vẻ từng là mặt bằng nhà kho. Nó là một không gian rộng rãi tối tăm, trần khuất trong bóng tối. Sàn gỗ cọt kẹt dẫn lên ban công tầng hai. Những cái túi vải bố chất bên tường tầng một, và trong bóng tối, trông chúng như những thi thể năm xụi lơ. Will giơ viện đá phù thủy, để ánh sáng chiếu tỏ căn phòng trong lúc Henry xem xét một cái bao. Anh ấy sững lại, rồi nhún vai.

"Chút vụn trà," anh nói. "Nhìn có vẻ là hồng trà hảo hạng."

Nhưng Jem nhìn qua rồi lắc đầu. "Đồng ý rằng nơi đây từng là một văn phòng buôn bán trà, nhưng rõ ràng nó đã bị đóng cửa nhiều năm kể từ khi Mortmain chuyển sang hứng thú với đồ cơ khí. Ấy thế mà sàn nhà không có một chút bụi." Anh cầm cổ tay Will, hướng ánh sáng chiếu lên sàn nhà trơn nhẵn. "Ở đây hẳn phải diễn ra chuyện gì đó – chứ không đơn giản là địa điểm hẹn hò của Nate và Jessamine trong một khu văn phòng bỏ hoang."

"Bên đây còn vài văn phòng nữa này," Henry nói và chỉ về phía kia. "Charlotte và anh sẽ xem xét đằng đó. Will, Jem, hai em lên kiểm tra tầng hai nhé."

Rất hiếm khi Henry ra lệnh; Will nhìn Jem cười, rồi thận trọng đi lên cái cầu thang gỗ đã lung lay như răng ông lão. Các bậc thang kêu lên cót két dưới bước chân Will, và kể cả dưới trọng lượng nhẹ hơn của Jem. Đá phù thủy trong tay Will hắt những hình thù sắc nét lên tường khi anh đứng ở bậc thang cao nhất.

Anh đứng trên một ban công, hẳn từng là nơi trữ trà, và là nơi quản đốc giám sát tầng dưới. Giờ nó trống không, nếu không tính một hình dáng duy nhất đang nằm trên sàn. Cơ thể đàn ông, gầy gò và trẻ trung, và khi Will tới gần hơn, tim anh đập như điên vì đã từng thấy cảnh này – nhìn trước thấy cảnh này – một cơ thể mất sức sống, tóc bạc mặc đồ tối màu, đôi mắt nhắm trông như bị bầm, với hàng mi màu bạc.

"Will?" Jem gọi từ đằng sau. Anh nhìn từ gương mặt lặng lẽ, choáng váng của Will tới kẻ nằm trên sàn và tiến tới quỳ xuống. Anh nắm cổ tay người đó đúng lúc Charlotte lên tầng. Will ngạc nhiên nhìn chị một lúc; mặt chị bóng mồ hôi và trông chị hơi ốm. "Hắn còn sống. Will?"

Will tới gần hơn, quỳ xuống bên cạnh bạn mình. Từ khoảng cách này, anh nhìn rõ người trên sàn không phải Jem. Hắn lớn tuổi hơn và là người gốc Âu châu lục địa; râu bạc mọc lởm chởm trên má và cằm hắn, các nét trên gương mặt hắn to bè hơn và kém thanh tú hơn. Tim Will dần đập chậm lại khi mắt người đàn ông kia hấp háy mở.

Chúng có đôi mống mắt bạc như mắt Jem. Và trong khoảnh khắc đó Will nhận ra hắn. Hắn có mùi chua ngọt của ma phiến, cảm nhận được hơi nóng của chúng trong huyết quản hắn, và nhận ra mình từng gặp hắn ở đâu.

"Anh là người sói," anh nói. "Một trong những người sói lang bạt đã mua ngân phiến của đám ifrit tại Chapel. Đúng không?"

Đôi mắt người sói lom lom nhìn tất cả, rồi xoáy vào Jem. Hắn nheo mắt, tóm ve áo Jem. "Mi," hắn thở khò khò. "Mi thuộc nhóm bọn tao. Và mi còn… còn ít nào…"

Jem giật mình thối lui. Will tóm cổ tay người sói và giằng ra. Không hề khó – những ngón tay nhũn như chi chi của hắn chẳng còn mấy sức lực. "Chớ chạm vào cậu ấy." Will nghe giọng mình như từ xa vọng lại, lạnh lẽo và thâm trầm. "Cậu ấy không có thứ thuốc bẩn thỉu của các người. Và đừng đánh đồng Nephilim chúng tôi với các người."

"Will." Giọng Jem tỏ ý van cầu: *Nhẹ nhàng hơn đi.*

"Anh làm việc cho Mortmain," Will nói. "Nói xem anh làm gì cho ông ta. Nói xem ông ta ở đâu."

Người sói cười. Máu ứa ra từ miệng và chảy xuống cằm hắn. Một ít máu bắn lên đồ đi săn của Jem. "Làm như… tao biết... Ông Chủ ở đâu vậy," hắn thở khò khè. "Lũ ngu, cả hai bọn mi. Lũ Nephilim phế vật. Nếu tao còn… còn sức… tao sẽ xé xác bọn mi…"

"Nhưng anh làm gì còn sức." Will tàn nhẫn nói. "Và có lẽ chúng tôi *có* chút ngân phiến đấy."

"Mi không có. Mi nghĩ… tao không biết sao?" Mắt người sói đờ đẫn. "Khi ông ấy đưa nó cho tao, tao thấy nhiều thứ - những thứ mi không thể tưởng tượng được – một Thành phố Pha lê vĩ đại – những ngọn tháp của Thiên Đàng…" Lại thêm một tràng ho sù sụ nữa. Thêm máu bắn ra. Nó bàng bạc như thủy ngân. Will nhìn Jem. *Thành phố Pha lê.* Anh không thể không nghĩ tới Alicante, dù anh chưa từng tới đó. "Tao nghĩ sẽ tới đó định cư… tao đã làm việc thông ngày thông đêm, chưa bao giờ biết mệt. Rồi từng đứa, từng đứa bọn tao lần lượt chết. Thứ thuốc đó giết chết người ta, nhưng ông ấy không hề nói. Tao trở lại xem còn chút thuốc nào sót lại đây không. Nhưng không có. Rời đi chẳng ích gì. Tao sắp chết rồi. Chết ở đâu mà chẳng như nhau."

"Ông ta biết mình làm gì khi đưa thứ thuốc đó cho anh," Jem nói. "Ông ta biết thứ đó sẽ giết anh. Ông ta không đáng để anh phải giữ bí mật giùm ông ta. Hãy nói cho chúng tôi biết ông ta đang làm gì – ông ta bắt các anh làm gì suốt ngày đêm."

"Lắp *những thứ đó* – lắp người kim khí. Không hề dễ, nhưng tiền công thì hậu hĩnh còn thuốc là loại tốt hơn…"

"Vậy giờ anh có nhiều tiền lắm," Jem nói, giọng pha mùi cay đắng. "Ông ta cho các anh uống thứ ngân phiến đó bao lâu một lần?"

"Sáu, hoặc bảy lần một ngày."

"Thể nào mà ở Chapel hết thuốc," Will lầm bầm. "Mortmain đang kiểm soát nguồn cung ứng."

"Anh không nên dùng như vậy," Jem nói. "Dùng càng nhiều, chết càng nhanh."

Người sói nhìn thẳng vào Jem. Mắt hắn vằn tơ máu. "Và mi," hắn nói. "Mi còn bao thời gian nào?"

Will quay đầu. Charlotte đứng bất động ở đầu cầu thang, nhìn chăm chú. Anh giơ tay ra hiệu cho chị lại gần. "Charlotte, nếu chúng ta có thể đưa hắn xuống lầu, có lẽ các Tu Huynh Câm có thể giúp gì đó cho hắn. Nếu chị có thể…"

Nhưng Charlotte, trái với mong đợi của Will, lại mặt mày tái le tái lét. Chị đưa tay bụm miệng và lao xuống lầu.

"Charlotte!" Will rít lên; anh không dám hét. "Ôi, chết tiệt. Được rồi, Jem. Bồ cầm chân, tôi đỡ vai…"

"Thôi, Will ạ." Giọng Jem khe khẽ. "Hắn chết rồi."

Will quay lại; quả thật, đôi mắt bạc kia đã trợn ngược, nhìn thẳng lên trần nhà; ngực hắn đã thôi phập phồng. Jem đưa tay định vuốt mắt hắn, nhưng Will tóm cổ tay bạn.

"Đừng."

"Tôi không định chúc hắn an nghỉ. Chỉ vuốt mắt thôi."

"Hắn không xứng. Hắn làm việc cho Ông Chủ cơ mà!" Tiếng thì thào của Will vang thành tiếng hét.

"Hắn giống tôi," Jem chỉ nói vậy. "Một con nghiện."

Will nhìn tay hai người. "Hắn *không giống bồ*. Và bồ sẽ không chết như thế."

Đôi môi Jem hé mở vì ngạc nhiên. "Will…"

Cả hai đều nghe thấy tiếng cửa mở, và ai đó gọi tên Jessamine. Will thả tay Jem, và cả hai nằm ẹp xuống sàn, nhích ra rìa ban công để quan sát chuyện dưới nhà kho.

CHƯƠNG 16: THÁNH THẦN NỔI GIẬN

Thời gian chẳng chừa một ai

Trôi đi tuồn tuột, phá hoài thế gian.

Tháp cao cũng hóa bể dâu

Thánh thần nổi giận, thế gian thá gì?

- Shakespeare, *Sonnet 64*

Đi lại trên đường phố Luân Đôn trong bộ dạng con trai quả là một trải nghiệm kỳ quặc, Tessa nghĩ khi bước trên vỉa hè đông đúc của Eastcheap. Cánh đàn ông đi qua chẳng buồn ngó ngàng tới cô, chỉ lách qua cô để tới cửa các quán rượu hay rẽ vào một nhánh phố khác. Là một cô gái, nếu đơn độc đi trên những con phố thế này giữa lúc chiều tối, hẳn cô sẽ là đối tượng của bao nhiêu ánh mắt chế giễu và nụ cười khinh bỉ. Còn là con trai, cô… vô hình. Cô chưa từng hiểu vô hình là như thế nào. Cô thấy thật nhẹ nhàng và tự do – hoặc hẳn sẽ có cảm giác vậy, nếu như cô không thấy mình giống vị quý tộc trong *Câu chuyện hai thành phố* ngồi trên xe chở ra nơi hành quyết.

Cô chỉ thoáng thấy Cyril duy nhất một lần, trốn giữa hai tòa nhà đối diện với nhà kho số 32 đường Mincing. Đó là một tòa nhà lớn bằng đá, có hàng rào sắt đen bao quanh, trông như một hàng răng lỉa chỉa trong ánh tịch dương sắp tàn. Cổng có một ổ khóa, nhưng đã bị mở; cô lách qua cổng, rồi bước lên bậc thềm bụi bặm tới cửa chính cũng không khóa nốt.

Bên trong là khu văn phòng trống trơn, có cửa sổ nhìn ra đường Mincing, không gian tĩnh lặng như tờ; một con ruồi vo vo bay qua, đâm mấy lần vào cửa sổ tới khi kiệt sức rơi xuống bậu cửa. Tessa rùng mình và rảo bước nhanh hơn.

Hễ bước vào phòng nào, cô lại thấy căng thẳng, chỉ chực sẽ thấy Nate; nhưng cô đi mãi vẫn chẳng thấy bóng dáng anh đâu. Căn phòng cuối cùng có cửa mở vào mặt bằng nhà kho. Ánh sáng xanh nhàn nhạt lọt qua các kẽ hở của những ô cửa sổ bị đóng ván niêm phong. Cô bối rối nhìn quanh. "Nate ơi?" Cô thì thào.

Anh bước ra khỏi vùng tối giữa hai cây cột bê tông. Những lọn tóc vàng bên dưới cái mũ lụa chóp cao óng lên dưới luồng sáng xanh đen. Anh mặc áo khoác vải tuýt màu xanh, quần đen và đi giày cũng đen, nhưng vẻ hoàn hảo của anh đã biến đâu mất.Tóc anh lòa xòa xuống mắt, và có vết đất bẩn quệt ngang má. Trang phục của anh nhăn nhúm như thể anh mặc nguyên đồ mà ngủ. "Jessamine," anh gọi, rõ ràng nhẹ nhõm rất nhiều. "Em yêu dấu." Anh dang rộng vòng tay.

Cô chậm chạp tiến tới, cả cơ thể căng thẳng. Cô không muốn Nate chạm vào mình, nhưng cũng chẳng có cách nào tránh vòng ôm ấy. Tay anh choàng ôm lấy cô. Một bàn tay đưa lên vành mũ và tháo

xuống, để những lọn tóc xoăn buông xõa xuống lưng cô. Cô nghĩ tới lúc Will tháo kẹp ghim trên tóc cô, và bụng cô không tự nguyện cứng lại.

"Em cần biết Ông Chủ ở đâu," cô run rẩy nói. "Chuyện cực kỳ quan trọng. Em nghe lóm được một chút kế hoạch của đám Thợ Săn Bóng Tối. Em biết anh không muốn nói, nhưng…"

Anh vuốt tóc Tessa, bỏ qua lời cô nói. "Anh hiểu," giọng anh trầm khàn. "Nhưng trước hết…" Ngón tay đặt dưới cằm cô đẩy cô ngửa mặt lên. "Hãy hôn anh đi, này tiểu thư quyến rũ(*)."

(*) *Nguyên văn:* ***Come and kiss me, sweet-and-twenty****, trích hồi 2, cảnh 3, vở kịch* ***Đêm thứ mười hai*** *của Shakespeare.*

Tessa ước anh đừng trích Shakespeare. Cô sẽ không bao giờ có thể nghe lại câu thơ sonnet đó mà không muốn ói. Mọi tế bào thần kinh trong cô đều muốn gào thét nhảy khỏi cơ thể khi anh cúi xuống. Cô cầu trời cho những người khác ào ra trong lúc cô để anh ngửa đầu mình lên, và lên nữa…

Nate bắt đầu cười. Phẩy cổ tay, anh quăng cái mũ của cô vào vùng tối; những ngón tay anh bóp cằm cô, móng tay bấu chặt. "Xin lỗi vì hành vi bốc đồng của anh nhé," anh nói. "Anh không kìm nổi tò mò xem cô có thể tiến xa tới đâu để bảo vệ đám bạn Thợ Săn Bóng Tối của mình… em gái ạ."

"*Nate."* Tessa cố lùi thoát khỏi tay anh, nhưng anh giữ quá chặt. Tay kia của anh phóng ra như một con rắn vòng lấy ôm chặt Tessa, với cẳng tay đè ngang cổ cô. Hơi thở anh nóng hổi bên tai cô. Anh bốc mùi chua lè như mùi rượu gin cũ và mồ hôi.

"Cô thật sự cho rằng anh không biết sao?" Anh hằm hè. "Sau khi bức thư gửi tới bữa tiệc của Benedict bảo anh nhọc công tới tận Vauxhall, anh nhận ra rồi. Anh hiểu ngay. Anh phải nhận ra cô từ đầu mới đúng. Đồ con nhỏ ngu ngốc."

"Ngu ngốc?" Cô rít lên. "Em đã lội hết mọi bí mật ra khỏi miệng anh, Nate ạ. Anh đã nói sạch bách. Mortmain biết chưa? Chính vì thế mà bộ dạng anh mới như nhiều ngày không ngủ thế này hả?"

Anh thít chặt tay đặt ngang cổ cô, khiến cô hít một hơi vì đau. "Cô đừng hòng mà bình an rời khỏi đây. Cô xía mũi vào chuyện của anh. Thấy anh bệ rạc thế này cô sung sướng lắm hả? Cô là kiểu em gái thế nào vậy, Tessa?"

"Đáng ra anh nên giết em ngay khi có cơ hội. Anh đừng nghĩ có thể đùa giỡn em, không một chữ nào phun ra từ miệng anh có thể khiến em nghĩ rằng mình đã phản bội anh đâu, Nate ạ. Anh đáng phải chịu cảnh này. Đánh bạn với Mortmain…"

Anh lắc Tessa mạnh tới độ răng cô đánh vào nhau lập cập. "Chuyện anh đánh bạn với ai không phải chuyện của cô. Anh vẫn sống tốt tới khi cô và đám bạn Nephilim của cô tới phá rối. Giờ Ông Chủ muốn cắm đầu anh lên cọc. Đó là lỗi của cô. Tất cả là lỗi của cô. Anh đã gần như tuyệt vọng, tới khi nhận được lá thư nực cười của Jessamine. Tất nhiên anh biết cô đứng sau vụ đó. Anh cũng biết cô gặp rắc rối thế nào khi phải tra tấn cô ấy viết cho anh lá thư tỏ lòng nhung nhớ lố bịch kia…"

"Bọn em không tra tấn cô ấy," Tessa nghiến răng nói. Cô vũng vẫy, nhưng Nate càng ghì cô chặt hơn, cúc áo anh chọc cả vào lưng cô. "Cô ấy muốn viết. Cô ấy muốn giữ mạng mình."

"Anh không tin." Bàn tay không đặt ngang cổ cô nắm cằm cô; móng tay anh bấu vào và cô kêu đau. "Cô ấy yêu anh."

"Chẳng ai yêu nổi anh hết," Tessa gắt. "Anh là anh trai em… em yêu quý anh… và anh đã giết chết thứ tình cảm đó."

Nate nhoài đầu tới và lồng lộn. "*Anh không phải anh trai cô.*"

"Được rồi, vậy thì anh cùng mẹ khác cha, nếu anh muốn thế…"

"Cô không phải em gái anh. Chúng ta còn chẳng chung tới một nửa dòng máu ấy chứ." Anh hả hê gằn ra từng lời. "Mẹ cô và mẹ anh không phải là một."

"Không đời nào," Tessa thì thào. "Anh nói dối. Mẹ chúng ta là Elizabeth Gray…"

"Mẹ *cô* là Elizabeth Gray, nhũ danh Elizabeth Moore," Nate nói. "Mẹ anh là Harriet Moore."

"*Dì Harriet ư?*"

"Bà ấy từng đính hôn. Cô có biết chuyện đó không? Sau khi bố mẹ chúng ta – bố mẹ cô – kết hôn. Người đàn ông qua đời trước khi hôn lễ được cử hành. Nhưng bà ấy đã mang thai. Mẹ cô nuôi đứa bé như con để cô em gái không bị người đời khinh bỉ là con đàn bà chửa hoang. Nhưng bà ta là một ả điếm." Giọng anh đăng nghét như thuốc độc. "Anh không phải, và chưa bao giờ là anh trai cô. Harriet – bà ấy chưa từng nói mình là mẹ anh. Anh phát hiện ra nhờ đọc thư của mẹ cô. Suốt bao nhiêu năm đó, bà ấy không hé môi lấy nửa lời. Bà ấy thấy nhục nhã quá mà."

"Anh đã giết dì," Tessa đờ đẫn nói. "Giết mẹ đẻ của mình."

"Vì bà ấy là mẹ anh. Vì bà ấy vứt bỏ anh. Vì bà ấy chán ghét anh. Vì anh sẽ không bao giờ được biết bố mình là ai. Vì bà ấy là một ả điếm." Giọng Nate trống rỗng. *Nate* luôn trống rỗng. Anh chỉ là một cái vỏ đẹp đẽ, còn Tessa và dì luôn mơ rằng anh biết thông cảm, biết yêu thương vì họ muốn thấy điều đó nơi anh, chứ không phải vì anh có những cảm xúc đó.

"Sao anh bảo Jessamine rằng mẹ anh là Thợ Săn Bóng Tối?" Tessa hỏi. "Nếu như dì Harriet là mẹ anh, vậy bà ấy là em gái của mẹ em. Suy ra dì Harriet cũng là Thợ Săn Bóng Tối, và anh cũng vậy. Sao anh bịa ra chuyện lố bịch thế?"

Anh cười khinh bỉ. "Không phải cô muốn biết sao?" Anh thít chặt cổ cô, khiến cô nghẹt thở. Cô há miệng và đột nhiên nghĩ Gabriel đã nói, *Nhắm thẳng vào hạ bộ; bị dính đòn vào đó có mà đau thấu trời thấu đất.*

Cô lên gối rồi rụt chân lại, gót giày va trúng mắt cá chân Nate, gây ra tiếng rắc khe khẽ. Nate hét, và khuỵu chân xuống. Đến lúc đó anh vẫn một mực giữ chặt Tessa, và đảo người để lúc ngã, khuỷu tay anh thụi vào bụng cô. Cô há miệng, hơi thở bị tống khỏi phổi, hai mắt nhòe nước.

Cô lại cố đá Nate, cố lùi xa anh, và đấm một cút trúng vai anh, nhưng anh đã lao tới, tóm áo gi-lê của cô. Các nút áo bung ra như mưa khi anh lôi cô lại; tay kia anh túm tóc cô trong khi cô vùng vẫy, cào cấu má anh. Máu ngay tức khắc ứa ra thành một cảnh tượng đẹp đẽ ghê rợn.

"Thả ra," cô thở dốc. "Anh không giết được em đâu. Ông Chủ muốn em còn sống…"

"Còn sống chứ không phải không sứt mẻ gì," Nate gầm ghè, máu chảy xuống mặt và cằm anh. Anh cuộn tóc cô trong tay mình và kéo; cô hét thất thanh và đá loạn xạ, nhưng anh lanh lẹ tránh bàn chân cô. Vừa thở hổn hển cô vừa thầm gọi: *Jem, Will, Charlotte, Henry – mọi người đâu rồi?*"

"Đang nghĩ xem đám bạn mình ở đâu hả?" Anh kéo cô đứng lên, một tay nắm tóc, tay kia giữ rịt lưng cô. "Chí ít thì có một đứa ở đây."

Tiếng loảng xoảng khiến Tessa giật mình để ý tới chuyển động trong vùng tối. Nate nắm tóc kéo cô quay vòng ra sau và lay mạnh. "Nhìn đi," anh quát. " Giờ là lúc cô phải biết mình đang đối đầu với gì."

Tessa nhìn. Thứ từ trong bóng tối bước ra lớn khủng khiếp – cô đoán nó cao chừng sáu mét, được làm bằng sắt. Toàn bộ cơ thể nó ó gần như không có một khớp nối nào. Nó di chuyển có vẻ giống một cỗ máy trơn tru, liền khối, và gương mặt nó gần như chẳng ra nét gì. Phần thân dưới của nó tách ra thành hai chân, và mỗi bàn chân lại có một bộ móng vuốt kim loại. Tay nó cũng có vuốt, và đầu là hình oval trơn nhẵn chỉ có một cái miệng lởm chởm răng như vết nứt trên vỏ trứng. Một cặp sừng bạc xoắn căm trên "đầu" nó. Một dòng lửa xanh mảnh lách tách cháy rèn rẹt giữa hai sừng.

Trong bàn tay to sụ của nó là một cơ thể èo uột, mặc đồ đi săn. So với con người máy khổng lồ kia,

chị trông nhỏ bé hơn bao giờ hết.

"Charlotte!" Tessa hét. Cô càng thêm cố gắng vùng khỏi Nate, và lắc đầu quầy quậy. Tóc cô bị bứt đứt và rơi xuống sàn – những sợi tóc vàng của Jessamine, giờ lốm đốm màu. Nate đáp lại bằng một cú bạt tai khiến cô nổ đom đóm mắt; thấy cô lảo đảo, anh tóm cổ cô, cúc tay áo ghì vào thanh quản của cô.

Nate cười khục khặc. "Hàng mẫu đấy," anh nói. "Bị Ông Chủ vứt bỏ. Quá lớn và cồng kềnh không hợp với mục đích của ngài. Nhưng anh lại thấy khác." Anh lên giọng. "Vứt nó."

Bàn tay sắt của người máy mở ra. Charlotte lăn nhào xuống, rơi bịch xuống đất nghe tới điếng lòng. Chị nằm bất động. Từ khoảng cách này, Tessa không rõ ngực chị còn phập phồng hay không.

"Giờ đạp bẹp nó," Nate nói.

Thứ đó chậm chạp nhấc bàn chân gai góc lên. Tessa cào vào cẳng tay Nate.

"Charlotte!" Trong một thoáng Tessa tưởng tiếng hét kia là của mình, nhưng nó quá trầm. Một bóng người lao ra từ sau người máy, một người mặc toàn đồ đen, có mái tóc màu cam đỏ, tay cầm dao kết liễu.

Henry.

Không hề liếc mắt tới Tessa và Nate, anh lao vào người máy, chém xuống trong một đường vòng cung dài. Có tiếng leng keng vang lên khi kim loại tiếp xúc với kim loại. Vài tia lửa tóe ra, và người máy loạng choạng vài bước. Chân nó dậm thình xuống nền, cách cơ thể nằm ngửa của Charlotte vài phân. Henry tiếp đất, rồi lại lao vào sinh vật đó, với con dao lăm lăm trong tay.

Lưỡi dao gãy. Trong một thoáng Henry chỉ đứng nguyên đó và choáng váng đờ đẫn nhìn. Rồi bàn tay sinh vật kia phóng tới tóm tay anh. Henry hét lên khi nó nhấc bổng anh và ném thẳng vào một cột đá bằng sức lực mạnh không tưởng; anh va vào, co người rơi xuống sàn, và bất động.

Nate cười vang. "Thật là vì nhau quá," anh nói. "Ai dám nghĩ tới chuyện này chứ? Jessamine luôn bảo rằng cô ấy nghĩ Branwell không chịu nổi vợ mình."

"Đồ con lợn," Tessa nói và cố vùng ra. "Anh biết gì về chuyện người ta có thể làm gì cho nhau? Nếu Jessamine bị thiêu sống, anh cũng chẳng buồn ngước mắt nhìn. Anh chẳng quan tâm tới ai ngoài bản thân anh."

"Im nào, hoặc anh nhổ răng cô đấy," Nate lại lay cô và gọi. "Nào! Tới đây. Mi giữ nó tới khi Ông Chủ đến."

Với tiếng các bánh răng nghiến ken kẹt, người máy liền chấp hành mệnh lệnh. Nó không nhanh nhẹn như đám nhỏ hơn, nhưng kích cỡ đó khiến Tessa không thể nào không bủn rủn khi mắt nhìn nó tiến tới. Và không chỉ có vậy. Ông Chủ đang đến nữa. Tessa tự hỏi liệu Nate gọi ông ta chưa, hay ông ta đã trên đường tới rồi. Mortmain. Chỉ cần nhớ tới đôi mắt lạnh tanh, nụ cười lạnh lùng quyền uy thôi đã khiến bụng dạ cô nhộn nhạo. "Thả em ra," cô hét và vũng vẫy. "Để em tới chỗ Charlotte…"

Nate đẩy mạnh cô, và cô ngã soài ra đất, đầu gối và khuỷu tay đập mạnh xuống sàn gỗ cứng. Cô sững một hơi và lăn sang bên, ra dưới ban công tầng hai, đúng lúc người máy bước tới. Cô hét.

Và hai người, Will và Jem, nhảy từ ban công xuống hai vai người máy. Nó gầm thét như tiếng ống bễ được tiếp thêm than, và lảo đảo vài bước, và Tessa nhân cơ hội đó lăn khỏi đường của nó và đứng

dậy. Cô nhìn từ Henry sang Charlotte. Henry tái xanh và nằm co quắp bên cây cột, nhưng Charlotte, nằm ở nơi người máy vứt chị xuống, rất dễ bị con người máy kềnh càng kia đè chết.

Hít sâu một hơi, Tessa lao qua chỗ Charlotte và quỳ xuống, đặt ngón tay lên cổ Charlotte; có mạch đập, nhưng rất yếu. Vòng tay dưới cánh tay Charlotte, cô bắt đầu kéo chị về chỗ tường nhà, tránh khỏi khu chính giữa có con người máy đang quay mòng mòng và tóe lửa, mải miết đưa bộ vuốt lên vồ Jem và Will.

Nhưng họ quá mau lẹ. Tessa đặt Charlotte nằm giữa mấy cái túi vải bố đựng trà và nhìn qua phòng, cố tính đường tới chỗ Henry. Nate nhảy chồm chồm, la hét chửi rủa người máy; đáp lại, Will cắt một cái sừng của tạo vật kia và phóng về phía anh trai Tessa. Nó nảy trên sàn, kêu kin kít và tóe lửa, còn Nate vội nhảy lùi lại. Will cười. Jem trong lúc đó đang bám vào cổ sinh vật, làm gì đó Tessa không nhìn được. Còn sinh vật đang quay tròn, nhưng nó được thiết kế để vươn tay tóm thứ trước mặt, và cánh tay của nó không cong đủ độ. Nó không thể tóm thứ bám sau lưng và gáy nó.

Tessa suýt phì cười. Will và Jem trông như chuột đang bò ngang dọc thân con mèo, chọc con mèo tức điên. Nhưng dù họ chém rất nhiều nhát vào sinh vật kia, bản thân họ không thể tránh khỏi bị thương. Con dao của họ, mà cô từng thấy chém sét như chém bùn, chỉ để lại vài vết lõm và trầy xước trên lớp da người máy.

Còn Nate, trong lúc đó, đang mải gào lên. "Lắc chúng ra! Rũ chúng xuống, đồ to đầu kềnh càng chết bầm!"

Người máy dừng lại, rồi lắc mạnh thân thể. Will bị trượt, may sao phút cuối kịp bám vào cổ nó nên không bị rơi. Jem không được may mắn thế; anh chọc cây gậy về phía trước, như định cắm nó vào cơ thể sinh vật cho khỏi rơi, nhưng lưỡi kiếm trượt dài trên lưng sinh vật. Jem ngã không hề đẹp chút nào, vũ khí bay khỏi tay, chân khuỵu xuống.

"*James!*" Will hét.

Jem đau đớn chống chân cố đứng dậy. Anh với lấy thanh stele ở thắt lưng, nhưng tạo vật kia, cảm nhận được đâu là kẻ yếu, liền chú mục vào anh và vượn bộ vuốt to tướng ra. Jem vội vàng lùi và lục tìm gì đó trong túi. Một vật hình chữ nhật, trơn nhẵn, bằng đồng – thứ Henry đã giao cho anh lúc ở thư viện.

Anh vung tay định quăng – và Nate đột ngột xuất hiện sau lưng anh, đá mạnh vào cái chân bị thương, hình như đã gãy của anh. Jem không kêu, nhưng chân khuỵu xuống nghe đánh rắc và ngã xuống đất lần thứ hai; vật kia lăn khỏi tay anh.

Tessa vội vàng đứng dậy và chạy tới tranh cướp nó với Nate. Họ đâm sầm vào nhau, cân nặng và chiều cao vượt hơn của anh ấy cô ngã ra sàn. Cô lộn người khi ngã đúng như Gabriel dạy để giảm thiểu lực tác động, dù cú va chạm vẫn khiến cô không thở nổi. Những ngón tay run rẩy cố với lấy thiết bị, nhưng nó lăn xa hơn một chút. Cô nghe Will hét gọi tên mình, bảo cô ném nó cho anh. Cô duỗi tay xa hơn, đúng lúc những ngón tay nắm lấy thiết bị kia thì Nate kéo chân cô lôi tuột cô về phía mình, không hề thương tiếc.

Anh ấy lớn hơn mình, cô nghĩ. Mạnh hơn mình. Tàn nhẫn hơn mình. Nhưng có một cái anh ấy không thể hơn mình.

Cô Biến Hình.

Tâm trí cô tập trung vào bàn tay đang nắm mắt cá chân cô, nơi da anh ta tiếp xúc với da cô. Cô tìm kiếm *Nate* thật sự như cô biết từ trước tới nay, ánh lửa trong anh lóe lên theo cách nó lóe trong mọi

người, như một ngọn nến thắp lên trong căn phòng tối. Cô nghe anh hít một hơi, rồi cô hoàn toàn Biến Hình, lớp da thay đổi, xương như tan ra định hình lại. Các cúc áo bung ra khi người cô to cao hơn, chân bị co rút, kéo chân mình được ra khỏi tay Nate. Cô lăn người tránh xa anh mình, lảo đảo đứng lên và thấy mắt anh trợn tròn nhìn cô.

Giờ cô, ngoại trừ bộ quần áo, là một hình ảnh đối chiếu chuẩn xác của anh.

Cô quay về phía người máy. Nó sững lại đợi chỉ thị, còn Will vẫn bám trên lưng nó. Anh giơ tay và Tessa ném thiết bị, thầm cảm ơn Gabriel và Gideon vì những giờ dạy phi dao. Nó bay trong không gian theo một đường vòng cung hoàn hảo, và Will tóm gọn.

Nate đứng lên. "Tessa," anh gầm ghè. "Cô nghĩ thế chó nào…"

"Bắt hắn!" Cô chỉ Nate và hét lên với người máy. "Bắt và giữ chặt hắn!"

Tạo vật đó không nhúc nhích. Tessa không nghe thấy gì ngoài tiếng thở ồ ồ của Nate bên cạnh, và tiếng rổn rảng từ con quái vật bằng sắt kia; Will đã lẩn ra sau và đang lúi húi làm gì đó cô không thấy được.

"Tessa, cô ngốc lắm," anh rít lên. "Không ích gì đâu. Sinh vật kia chỉ vâng lệnh…"

"Ta là Nathaniel Gray!" Tessa hét lên với gã khổng lồ sắt. "Và nhân danh Ông Chủ, ta ra lệnh cho mi *tóm và giữ chặt kẻ này!*"

Nate quay sang cô. "Chơi đủ chưa, hả con nhóc ngu ngốc…"

Lời anh bị đột ngột cắt ngang khi người máy cúi xuống tóm chặt anh trong bàn tay như gọng kìm. Nó nhấc anh lên ngang tầm cái miệng đang đánh lạch cạch và kêu rì rì ý hỏi. Nate bắt đầu la hét và la hét như mất trí, tay vung vẩy trong khi Will, đã hoàn thành xong công việc gì đó, nhảy xuống khom mình tiếp đất. Anh hét lên với Tessa, đôi mắt xanh mở to kinh hãi, nhưng cô không nghe tiếng anh qua tràng la hét của anh trai. Tim cô đang đập thình thịch; cô cảm nhận tóc đổ xuống vai. Cô lại là mình, cú sốc quá lớn khiến cô không còn giữ được lớp vỏ bọc nữa. Nate vẫn hét – thứ kia giữ anh chặt như gọng kìm. Will bắt đầu chạy, đúng lúc sinh vật kia nhìn Tessa và gầm lớn – rồi Will nhào vào cô, đẩy ngã cô ra đất và dùng thân người che chở cô khi người máy nổ tung như một siêu tân tinh.

Tiếng nổ chói quá mức tưởng tượng. Tessa cố che tai, nhưng cả người Will ghim chặt cô xuống đất. Hai khuỷu tay anh chống hai bên đầu cô. Cô cảm nhận hơi thở của anh phả lên gáy, nhịp tim anh truyền qua sống lưng cô. Cô nghe tiếng anh mình gào thét, một tiếng gào thét nghẹn máu kinh khủng. Cô quay đầu, áp mặt vào vai Will khi cơ thể anh nảy lên sàn; sàn nhà rung chuyển bên dưới họ…

Và tất cả chấm dứt. Tessa từ từ mở mắt. Không gian mù mịt bụi vữa cùng các mảnh vụn gỗ và trà bay là tà từ những cái túi vải bố. Những khối kim loại to tướng nằm rải rác bừa phứa trên sàn, vài cửa sổ nổ tung, để ánh sáng buổi tối mờ sương ùa vào. Tessa liếc nhìn khắp phòng. Cô thấy Henry đang ôm chầm Charlotte, hôn lên gương mặt xanh xao của chị trong lúc chị ngước nhìn anh; Jem, cố đứng dậy, tay cầm thanh stele trong khi bụi vữa phủ dày trên tóc và quần áo anh… Và Nate.

Lúc đầu cô tưởng anh đang dựa vào một cây cột. Rồi cô thấy vết máu đỏ loang trên áo anh, và hiểu ra tất cả. Một thanh kim loại như cây giáo đâm xuyên người anh, găm anh thẳng vào cây cột. Đầu anh gục xuống, tay yếu ớt ôm lấy ngực.

"*Nate!*" Cô hét. Will lăn sang bên, buông cô ra, và cô ngay lập tức đứng dậy, lao về phía anh trai. Tay cô đang run rẩy vì sợ hãi và vì chuột rút, nhưng cô vẫn nắm được ngọn giáo kim loại trên ngực anh và nhổ ra. Cô ném nó sang bên và vừa kịp đỡ anh khi anh đổ về trước, cơ thể nặng trịch buộc cô

phải khuỵu người. Nhưng không hiểu sao cô vẫn ngồi được xuống an lành, với cơ thể mất sức sống của Nate nằm ngang đùi.

Một ký ức vọng về trong đầu cô – cô cúi gập người trên sàn nhà de Quincey, ôm Nate trong tay. Hồi đó cô rất yêu quý anh. Tin tưởng anh. Giờ, khi ôm anh và máu anh thấm ướt quần áo cô, cô cảm giác như mình đang xem các diễn viên diễn trên sân khấu, đang nhập vai diễn một vở bi kịch.

"Nate," cô thì thầm.

Mắt anh hấp háy mở. Cô hoảng hốt. Cô tưởng anh đã chết.

"Tessie…" Giọng anh khàn như từ sâu dưới nước vọng lên. Mắt anh nhìn lên mặt cô, rồi máu trên quần áo, cuối cùng dừng lại ở ngực anh, nơi máu đang đều đều ứa đầm áo. Tessa cởi áo khoác choàng lên người anh, và đè mạnh vào vết thương, cầu cho máu anh có thể ngừng chảy.

Nhưng không được. Cái áo ngay lập tức ướt đẫm, những dòng máu nhỏ từ từ chảy xuôi thân người Nate. "Ôi Chúa ơi," Tessa thì thào. Cô lên giọng. "Will…"

"Đừng." Tay Nate nắm lấy cổ tay cô, móng tay bấu chặt.

"Nhưng Nate…"

"Anh sắp chết rồi. Anh biết." Anh ho hắng, một âm thanh khục khặc, yếu ớt. "Em không hiểu sao? Anh không hoàn thành nhiệm vụ của Ông Chủ. Đằng nào ông ấy cũng giết anh thôi. Và ông ấy sẽ khiến anh chết từ từ, đau đớn." Anh kêu lên một tiếng trầm khàn, bực dọc. "Đừng cố, Tessie. Anh không phải kẻ cao thượng gì. Em biết mà."

Cô hít một hơi run rẩy. "Em nên bỏ anh lại chảy máu đến chết. Nếu anh là em, anh sẽ làm vậy."

"Tessie…" Máu ứa ra từ khóe miệng anh. "Ông Chủ sẽ không bao giờ hại em."

"Mortmain," cô thì thào. "Ông ta ở đâu? Làm ơn. Hãy nói cho em biết ông ta ở đâu đi."

"Ông ấy…" Nate nghẹn một hơi. Những bong bóng máu xuất hiện trên môi anh. Cái áo khoác trong tay Tessa đã ướt đầm đìa. Mắt anh trợn to, lộ vẻ hoảng hốt. "Tessa… a-anh đang chết. Anh thật sự sắp chết…"

Những câu hỏi vẫn tiếp tục nối nhau nổ tung trong đầu cô. *Mortmain ở đâu? Sao mẹ em lại là Thợ Săn Bóng Tối?Nếu bố em là quỷ, vậy sao em còn sống khi mà mọi đứa con của Thợ Săn Bóng Tối và quỷ đều chết lưu?* Nhưng nỗi hoảng hốt trong mắt Nate khiến cô im lặng; dù cho mọi chuyện đã qua, cô vẫn nắm lấy tay anh. "Đừng sợ, Nate."

"Có lẽ em mới không phải sợ. Em luôn là… người tốt. Anh sẽ bị đày xuống địa ngục, Tessie ạ. Tessie, thiên sứ của em đâu?"

Cô đưa tay lên cổ theo phản xạ. "Em không đeo được. Em giả dạng làm Jessamine mà."

"Em… phải… đeo nó." Anh ho. Lại thêm máu ứa ra. "Luôn đeo nó. Em hứa chứ?"

Cô lắc đầu. "Nate…" *Em không thể tin anh, Nate.*

"Anh biết." Giọng anh chỉ còn là tiếng thều thào. "Em không thể tha thứ cho… những việc anh đã

làm."

Cô nắm chặt tay anh, những ngón tay nhơm nhớp máu anh. "Em tha thứ cho anh," cô thì thầm, không biết, không quan tâm xem đó có phải sự thật không.

Đôi mắt xanh lá của anh mở lớn. Gương mặt anh mang màu vàng ệch của giấy da dê cũ, môi gần như trắng bệch. "*Em không biết mọi việc anh làm đâu, Tessie.*"

Cô lo lắng cúi nhìn anh. "Nate?"

Không có tiếng trả lời. Gương mặt anh dãn ra, đôi mắt trợn tròn toàn lòng trắng. Tay anh trượt khỏi tay cô và chạm sàn.

"Nate," cô lại gọi, và đặt tay lên mạch cổ, dù biết thừa cái gì đang chờ đợi mình.

Không có mạch đập. Anh đã chết.

Tessa đứng lên. Cái áo gi-lê, cái quần và áo sơ mi rách, ngay cả đuôi tóc cô cũng ướt đẫm máu Nate. Cô đờ đẫn như bị ngâm trong nước đá. Cô chậm rãi quay người, và đây là lần đầu tiên cô tự hỏi những người khác có quan sát cô không, có nghe cuộc nói chuyện của cô với Nate, tự hỏi…

Họ còn chẳng buồn nhìn về phía cô. Họ - Charlotte, Jem và Henry – đang quỳ thành một vòng tròn rộng quanh một thân hình mặc đồ đen nằm trên sàn, đúng chỗ cô nằm lúc trước, với Will đè lên.

Will.

Tessa từng mơ mình đi trong một hành lang dài, tăm tối để thấy một chuyện kinh khủng – một chuyện cô không thấy nhưng biết nó đáng sợ và hãi hùng. Trong mơ, cứ mỗi bước chân cô đi, hành lang lại thêm dài, dẫn thêm sâu vào bóng tối và sợ hãi. Cảm giác hoảng hốt và tuyệt vọng tương tự lại bao trùm cô khi cô tiến tới, mỗi bước chân đều như dài cả dặm, tới khi cô đến bên những Thợ Săn Bóng Tối đang quỳ, và nhìn Will.

Anh nằm nghiêng. Mặt anh trắng bệch, hơi thở nông. Jem đặt một tay lên vai anh và đang thầm thì trấn an, nhưng Will không tỏ vẻ nghe thấy. Máu chảy thành vũng bên dưới anh, nhuộm đỏ nền nhà, và trong một thoáng, Tessa cứ trân trối nhìn, không thể hiểu nổi máu từ đâu ra. Rồi cô tới gần hơn và nhìn lưng anh. Đồ đi săn của anh bị toạc dọc sống lưng và xương vai, lớp vải dày bền chắc bị những mảnh kim loại sắc như dao cạo cứa rách. Da anh bê bết máu, còn tóc cũng ướt đẫm.

"Will," Tessa thì thào. Cô thấy đầu óc choáng váng, cả cơ thể như đang trôi đi.

Charlotte ngước lên. "Tessa," chị nói. "Anh trai em…"

"Chết rồi," Tessa mụ mị đáp. "Nhưng Will…?"

"Cậu ấy đẩy em xuống và che cho em khỏi vụ nổ," Jem nói. Giọng anh không có ý trách cứ. "Nhưng chẳng có gì bảo vệ cậu ấy. Hai người ở gần vụ nổ nhất. Những mảnh kim loại cứa rách lưng cậu ấy. Cậu ấy đang mất rất nhiều máu."

"Mọi người không thể làm gì ư?" Giọng Tessa lên cao, dù biết mình choáng váng sắp ngất. "Còn mấy chữ rune trị thương thì sao? *Iratze* đó?"

“Bọn anh đã dùng *amissio*, chữ rune làm chậm mất máu, nhưng nếu bọn anh dùng chữ rune trị thương, da cậu ấy sẽ bao lấy mảnh kim loại, đẩy nó tiến sâu thêm vào phần mô mềm,” Henry đều đều nói. “Chúng ta cần đưa cậu ấy về nhà, tới bệnh xá. Chúng ta phải gắp mảnh kim loại ra trước.”

“Vậy chúng ta đi thôi.” Giọng Tessa run rẩy. “Chúng ta phải…”

“Tessa,” Jem nói. Anh vẫn đặt tay lên vai Will, nhưng đôi mắt mở lớn lại đang nhìn cô. “Em không biết mình bị thương sao?”

Cô bực dọc chỉ cái áo, “Không phải máu của em. Là máu Nate. Giờ chúng ta phải – Giờ khiêng anh ấy có sao không? Có cái gì…”

“Không,” Jem gắt lên ngắt lời cô, khiến cô ngạc nhiên. “Không phải máu trên quần áo. Em có một vết thương trên đầu. Ở đó đó.” Anh chạm vào thái dương.

“Đừng đùa,” Tessa nói. “Em hoàn toàn ổn.” Cô đưa tay lên thái dương – và thấy tóc, cứng khô máu, và bên mặt cô nhơm nhớp, trước khi đầu ngón tay sờ vào phần da rách chạy từ má lên thái dương. Cái đau buốt thấu đầu cô.

Cô chỉ biết tới thế. Vốn đã quá yếu vì mất máu và choáng váng vì hàng loạt các cú sốc liên tục, cô bắt đầu lả đi. Cô chỉ cảm nhận được vòng tay Jem ôm mình trước khi chìm vào bóng tối.

CHƯƠNG 17: TRONG MƠ

Trong mơ nàng đến với ta

Để ngày mai tới rạng ngời vạn muôn

Sao ta chỉ ngóng tới đêm?

Cả ngày mong mỏi xé bời lòng ta

- Matthew Arnold, *Longing*

Cô chập chờn chợt tỉnh chợt mê, như nước biển hết vỗ vào lại dạt ra khỏi mạn thuyền trong cơn bão. Tessa biết mình nằm trên giường có trải ga trắng muốt ở giữa một căn phòng dài; ở đó còn những chiếc giường khác cũng giống giường của cô, và có những ô cửa sổ cao cao cho bóng tối, rồi ánh sáng màu đỏ cam của buổi bình minh tràn vào. Cô nhắm mắt, và bóng tối lại ập tới.

Cô tỉnh giấc vì những tiếng thì thào, và những gương mặt lom lom nhìn cô, lo lắng. Charlotte, tóc búi gọn sau gáy, vẫn mặc đồ đi săn, và bên cạnh chị là Tu Huynh Enoch. Gương mặt sứt sẹo của anh ta không còn khiến cô sợ hãi nữa. Cô nghe giọng anh ta vang lên trong đầu mình. *Vết thương ở đầu cô ấy chỉ là ngoài da thôi.*

"Nhưng cô ấy ngất," Charlotte nói. Tessa ngạc nhiên khi trong giọng chị chất chứa nỗi sợ hãi lớn, một sự lo lắng thật lòng. "Đầu bị đập mạnh như vậy…"

Cô ấy ngất vì chịu nhiều cú sốc liên tục. Anh trai chết trên tay cô ấy, phải không? Và có lẽ cô ấy nghĩ Will cũng chết. Cô nói cậu ta lấy thân che cho cô ấy trong vụ nổ. Nếu Will chết, vậy cậu ấy đã đánh đổi mạng mình để cứu mạng cô ấy. Đó là một gánh nặng rất lớn.

"Nhưng anh nghĩ cô ấy sẽ khoẻ lại chứ?"

Khi cơ thể và tinh thần được nghỉ ngơi đầy đủ, cô ấy sẽ tỉnh. Tôi không biết là khi nào.

"Tessa tội nghiệp." Charlotte chạm nhẹ lên mặt Tessa. Tay chị có mùi xà phòng chanh. "Giờ cô ấy chẳng còn người thân nào trên cõi đời này…"

Bóng tối trở lại, và Tessa chìm vào đó, mừng vì khỏi phải thấy ánh sáng và khỏi phải suy nghĩ. Cô quấn mình trong đó như thể nó là một tấm chăn và để mình dập dềnh như những tảng băng trôi ngoài khơi Labrador, giữa làn nước biển nước đen sẫm lạnh ngắt, tắm mình dưới ánh trăng.

Tiếng rên hừ hừ đau đớn cắt ngang cơn mơ về bóng tối của Tessa. Cô co người nằm nghiêng trong chăn, và cách đó vài giường là Will đang nằm úp sấp. Cô nhận ra hình như anh đang ở trần: chăn kéo lên tới eo anh, nhưng anh không mặc áo. Tuy nhiên, trong trạng thái đờ đẫn thế này, có lẽ cảnh tượng ấy không khiến cô hốt hoảng lắm. Tay anh ôm chặt cái gối phía trước, đầu tì lên đó, cơ thể căng như cánh cung. Máu nhuộm đỏ ga giường bên dưới.

Tu Huynh Enoch đứng bên giường anh, và còn Jem đứng ở đầu giường, mang dáng vẻ lo âu. "Will," Jem hớt hải nói. "Will, bồ chắc không cần thêm chữ rune giảm đau chứ?"

"Không," Will rít từng tiếng rên rỉ. "Tôi…còn chịu được."

Tu Huynh Enoch giơ gì đó trông như một cái nhíp sắc nhọn bằng bạc. Will thở dốc và vùi đầu vào tay, mái tóc đen đối lập với ga giường trắng tới giật mình. Jem run rẩy như chính mình bị đau khi cái nhíp thọc sâu vào lưng Will và cơ thể anh co lại trên giường, các thớ thịt căng ra bên dưới lớp da, tiếng hét đau đớn vang lên đứt đoạn và bị kìm nén. Cây nhíp lôi ra một mảnh kim loại đầm đìa máu.

Jem nắm tay Will. "Cứ nắm tay tôi. Vậy sẽ đỡ đau hơn. Chỉ còn vài mảnh nữa thôi."

"Bồ nói… thì dễ lắm," Will thở dốc, nhưng bàn tay của *parabatai* dường như cũng giúp anh thư giãn đôi chút. Anh nằm cong người trên giường, khuỷu tay chống lên đệm, thở từng hơi ngắn hổn hển. Tessa biết mình nên nhìn đi chỗ khác, nhưng không thể. Cô nhận ra mình chưa từng thấy cơ thể một người con trai trần trụi tới mức này, kể cả cơ thể Jem. Cô thích cách các cơ bắp chuyển động bên dưới làn da trơn nhẵn của Will, cánh tay anh căng lên rồi thả lỏng, cơ bụng cứng, phẳng co lên theo từng nhịp anh thở.

Cây nhíp lại loé lên, và tay Will bóp chặt tay Jem, khiến ngón tay cả hai đều trắng bệch. Máu ứa ra và chảy xuôi người anh. Anh không kêu, nhưng Jem thì tái xanh và trông như sắp ói. Anh đưa tay như định chạm vào vai Will, rồi rụt lại, cắn môi.

Tất cả chỉ vì Will lấy thân anh che chở cho mình, Tessa nghĩ. Đúng như Enoch nói, đó quả là một gánh nặng.

Cô đang nằm trên cái giường hẹp trong căn phòng cũ ở căn hộ tại New York. Qua ô cửa sổ, cô thấy bầu trời xám xịt, thấy những nóc nhà của Manhattan. Trên giường có tấm chăn chiên loè loẹt của dì, và cô kéo lên khi mở cửa rồi dì bước vào.

Giờ khi đã biết sự thật, Tessa nhận ra những nét tương đồng. Dì Harriet có đôi mắt xanh lam, mái tóc vàng nhạt; kể cả khuôn mặt dì cũng giống Nate. Nở một nụ cười, dì tới và cúi xuống, đặt tay lên trán cô, bàn tay man mát trên làn da nóng hổi của Tessa.

"Con rất tiếc," Tessa thì thào, "về chuyện Nate. Vì con mà anh ấy chết."

"Suỵt," dì nói. "Đấy không phải lỗi của con. Dì luôn có mặc cảm tội lỗi đó, Tessa ạ. Dì là mẹ nó nhưng dì không dám nói cho nó biết. Dì nuông chiều nó, tới khi nó đã hư hỏng tới không cứu được. Nếu dì cho nó biết mình là mẹ đẻ của nó, nó sẽ không thấy bị phản bội khi biết sự thật, và sẽ không quay lưng với chúng ta. Tessa à, những điều dối trá và bí mật, chúng giống như bệnh ung thư của tâm hồn vậy. Chúng ăn mòn những gì tốt đẹp và chỉ để lại ung nhọt, thối rữa."

"Con nhớ dì lắm," Tessa nói. "Giờ con không còn người thân…"

Dì cúi xuống hôn lên trán cô. "Con có nhiều người thân hơn con tưởng đấy."

“Chúng ta sắp mất Học Viện chắc rồi,” Charlotte nói. Chị không có vẻ đau lòng, mà chỉ lạnh nhạt xa cách. Tessa bay là là như bóng ma trong bệnh xá, nhìn xuống Charlotte đang đứng bên cạnh Jem tại chân giường cô. Tessa thấy mình đang ngủ, mái tóc nâu xoè như quạt trên gối. Will ngủ cách đó vài giường, lưng bị băng bó, chữ rune *irazte* đen thẫm nổi bật trên gáy. Sophie, mặc váy đen và đội mũ hầu trắng, đang phủi bụi bậu cửa sổ. “Chúng ta mất Nathaniel Gray, một người sống cùng nhà với chúng ta hoá ra lại là gián điệp, còn chúng ta cũng không hề biết về địa điểm Mortmain ẩn náu nhiều hơn hai tuần trước.”

“Sau tất cả những gì chúng ta làm, chúng ta biết được gì nào? Clave sẽ hiểu…”

“Họ không hiểu đâu. Họ đã nói rõ rồi. Chắc chị nên tới nhà Benedict Lightwood và giao giấy tờ của Học Viện cho ông ta. Thế là xong.”

“Henry nói gì không?” Jem hỏi. Anh không còn mặc đồ đi săn, và Charlotte cũng vậy; anh mặc sơ mi trắng và quần nâu, còn Charlotte mặc một trong những cái váy đen buồn tẻ của chị. Nhưng khi Jem quay đầu qua, Tessa thấy mặt anh lấm tấm vết máu Will đã khô.

Charlotte khụt khịt không hợp lễ phép chút nào. “Ồ, Henry hả,” chị có vẻ kiệt quệ. “Chị nghĩ có vẻ anh ấy quá ngây ngất khi thiết bị của mình hoạt động nên chẳng biết phải làm gì với bản thân nữa. Và anh ấy không dám tới đây. Anh ấy nghĩ Will và Tessa ra nông nỗi này là lỗi của anh ấy.”

“Nếu không có thiết bị đó có lẽ chúng ta đã chết cả, còn Tessa đã rơi vào tay Ông Chủ.”

“Thế em đến giải thích cho Henry nghe đi. Chị chịu rồi.”

“Charlotte…” Giọng Jem nhẹ nhàng. “Em biết người khác nói gì. Em biết chị ghét nghe những lời tán dóc độc địa ấy. Nhưng Henry yêu chị. Khi anh ấy tưởng chị bị thương tại kho chứa trà, anh ấy gần như phát điên. Anh ấy lao vào cỗ máy đó…”

“James.” Charlotte vụng về vỗ vai Jem. “Chị rất cảm ơn em đã an ủi chị, nhưng nói dối chẳng giúp được ai. Chị từ lâu đã chấp nhận Henry yêu các phát minh của mình nhất, sau mới đến chị… nếu anh ấy có yêu chị.”

“Charlotte,” Jem mệt mỏi cất tiếng, nhưng trước khi anh kịp nói thêm lời nào, Sophie đã tới bên, tay vẫn cầm chặt cái giẻ lau.

“Cô Branwell,” cô ấy nói lí nhí. “Cho phép tôi nói chuyện với cô một lát ạ.”

Charlotte có vẻ ngạc nhiên. “Sophie…”

“Làm ơn đi cô.”

Charlotte đặt tay lên vai Jem, nói khẽ gì đó vào tai anh, rồi gật đầu với Sophie. “Được. Cùng tôi tới phòng khách nào.”

Khi Charlotte cùng Sophie rời phòng, Tessa ngạc nhiên khi thấy hoá ra Sophie cao hơn cô chủ của mình. Sự hiện diện uy quyền của Charlotte khiến người ta thường quên mất chị nhỏ bé thế nào. Còn Sophie cao ngang Tessa, lại yểu điệu như liễu. Tessa nhớ lại lúc cô ấy cùng Gideon Lightwood đứng sát bên tường hành lang; Tessa bỗng thấy lo.

Khi cửa đóng lại sau lưng hai người phụ nữ, Jem nhoài người, cánh tay với qua cọc giường Tessa. Anh đang nhìn cô, miệng nở một nụ cười buồn, bàn tay buông lỏng – máu khô dính trên mấu tay, và kẹt lại dưới móng tay anh.

"Tessa, Tessa của anh." Anh dịu dàng gọi, tiếng anh nghe du dương như tiếng vĩ cầm. "Anh biết em không nghe được anh. Tu Huynh Enoch bảo em không bị thương nặng. Nhưng nghe câu đó không thấy lòng anh yên ổn. Anh có cảm giác giống như lúc Will an ủi anh rằng bọn anh chỉ hơi lạc đường một chút. Anh biết vậy là vài giờ nữa bọn anh mới tìm được đúng đường."

Anh hạ giọng nói rất khẽ khiến Tessa không biết lời tiếp theo của anh là thật hay là một phần của giấc mơ đen tối sắp ùa tới, mặc cho cô cố chống cự.

"Anh chưa bao giờ bận tâm," anh tiếp tục, "có bị lạc hay không. Anh luôn nghĩ không ai thực sự lạc nếu họ hiểu lòng người kia. Nhưng anh sợ anh sẽ lạc nếu không biết lòng em."Anh nhắm mắt như thể đã mệt mỏi tới tận xương tuỷ, và cô có thể thấy mí mắt anh mỏng như giấy, và anh kiệt sức tới độ nào. *"Wo ai ni, Tessa,"* anh thì thầm. "*Wo bu xiang shi qu ni."*

Không biết thế nào mà Tessa lại hiểu được ý nghĩa hai câu anh vừa thốt ra miệng.

Anh yêu em.

Anh không muốn mất em.

Em cũng không muốn mất anh, cô muốn nói, nhưng không phát được thành lời. Cơn mệt mỏi ùa tới trong cơn sóng đen tối lẳng lặng nhấn chìm cô.

Bóng tối.

Trong xà lim tối om, và cái đầu tiên Tessa ý thức được là sự cô độc và hoảng hốt lớn lao. Jessamine đang nằm trên cái giường đơn, mái tóc vàng bết thành bó xoã xuống vai. Tessa dù bay lơ lửng bên trên nhưng cũng như chạm vào được tâm trí cô gái kia. Cô cảm nhận được nỗi đau mất mát khủng khiếp. Không biết bằng cách nào mà Jessamine lại hay tin Nate mất. Hồi trước, khi Tessa cố chạm vào tâm trí cô gái kia, cô bị kháng cự, nhưng giờ cô cảm giác được nỗi buồn đang lan ra như giọt mực đen loang trên giấy trắng.

Đôi mắt nâu của Jessie trân trân nhìn lên bóng tối. Mình chẳng còn gì. Những lời đó vang rõ mồn một như tiếng chuông trong đầu Tessa. Mình đã chọn Nate và quay lưng với Thợ Săn Bóng Tối, và giờ anh đã chết, Mortmain muốn mình phải chết, còn Charlotte ghét mình. Mình đã đặt cược và mất trắng.

Trong lúc Tessa quan sát, Jessamine đưa tay tháo cái vòng cổ mảnh sợi. Trên dây chuyền có đeo chiếc nhẫn vàng gắn một viên đá trắng lấp lánh – một viên kim cương. Nắm chặt nó trong tay, cô ấy bắt đầu dùng viên kim cương khắc vài chữ lên bức tường đá.

JG.

Jessamine Gray.

Hẳn Jessie còn muốn viết nhiều hơn, nhưng Tessa không bao giờ được biết tâm ý của cô gái; khi Jessamine ấn mạnh viên đá quý, nó vỡ tan tành, và tay cô gái đập vào tường, bị trầy mấu tay.

Tessa không cần chạm vào tâm trí của Jessamine cũng biết cô ấy nghĩ gì. Kể cả viên kim cương cũng là đồ giả. Khẽ thút thít, Jessie co người và vùi mặt vào cái chăn vải thô trên giường.

Khi Tessa tỉnh dậy lần kế tiếp, trời đã tối. Ánh sáng mờ mờ chiếu vào qua những ô cửa sổ cao cạo trong bệnh xá, và ngọn đèn phù thuỷ sáng tỏ trên cái bàn gần giường cô. Bên cạnh đó là một tách thuốc sắc hãy còn bốc khói, và một đĩa bánh nhỏ. Cô ngồi dậy, định với lấy cái tách… thì sững lại.

Will đang ngồi bên cái bàn kia, mặc áo sơ mi rộng, quần dài cùng áo choàng ngủ. Da anh tái xanh dưới ánh sao, nhưng kể cả ánh sáng tù mù cũng không thể xoá được màu xanh của mắt anh. "Will," cô giật mình gọi, "sao anh thức thế?" Anh đang ngắm cô *ngủ* chăng? Nhưng chuyện đó thật kỳ quặc và không giống Will chút nào.

"Anh mang thuốc cho em," anh ngượng nghịu nói. "Nhưng em gặp ác mộng thì phải."

"Vậy sao? Em không nhớ." Cô kéo chăn phủ lên người, dù bộ váy ngủ bảo thủ đã che cô quá kín. "Em nghĩ em được trốn vào giấc ngủ cơ – hiện thực là ác mộng còn giấc ngủ là chốn bình yên."

Will cầm cái tách và tới ngồi bên giường cô. "Đây. Em uống đi."

Cô ngoan ngoãn cầm lấy. Thuốc đắng nhưng dễ chịu, giống như vị thơm của chanh vậy. "Nó có tác dụng gì?" Cô hỏi.

"Giúp em bình tâm," Will nói.

Cô nhìn anh, vị chanh vẫn đọng trong miệng. Dường như có màn sương che ngang mắt cô; qua đó, cô thấy Will có vẻ như bước ra từ giấc mộng. "Vết thương của anh sao rồi? Anh còn đau không?"

Anh lắc đầu. "Sau khi nhổ được mấy mảnh kim loại ra rồi, họ có thể dùng *iratze* trị thương cho anh," anh nói. "Vết thương chưa lành hẳn, nhưng cũng đang lành. Đến mai thì chỉ còn là sẹo thôi."

"Em ghen với anh." Cô nhấp một ngụm thuốc. Nó bắt đầu khiến cô hơi váng vất. Cô chạm vào lớp băng quấn quanh đầu mình. "Em tin tới lúc tháo băng thì vết thương cũng đẹp rồi."

"Trong lúc đó, em hãy tận hưởng cảm giác mình trông giống cướp biển đi."

Cô cười, khiến cả người rung lên. Will gần tới độ cô cảm nhận được hơi ấm toả ra từ anh. Người anh nóng giẫy. "Anh sốt à?" Cô buột miệng hỏi.

"*Iratze* làm tăng thân nhiệt của anh. Đó là một phần của quá trình bình phục."

"Ờ," cô nói. Anh ở gần thế này khiến mọi tế bào thần kinh của cô run rẩy, nhưng cô quá váng đầu nên không gạt cảm giác ấy sang một bên được.

"Rất tiếc về chuyện anh trai em," anh nói khẽ, hơi thở khuấy động làn tóc cô.

"Không sao đâu anh." Cô ngậm ngùi nói. "Em biết anh nghĩ anh ấy xứng phải chịu kết cục đó. Có lẽ thế thật."

"Chị gái anh đã qua đời. Chị ấy chết, và anh chẳng thể làm gì để thay đổi chuyện đó," anh nói, và có một nỗi buồn còn rất mới trong giọng anh. "Anh *rất* tiếc về chuyện anh trai em."

Cô ngước nhìn anh. Mắt anh mở to và xanh biếc, khuôn mặt anh hoàn hảo, còn bờ môi hơi trễ xuống tỏ ý quan tâm.

Quan tâm tới *cô*. Da cô nóng và co lại, đầu hơi váng vất như thể cô đang bay. "Will," cô thì thào. "Will, em thấy lạ quá."

Will nhoài qua cô để với cái tách đặt xuống bàn, vai anh sượt qua vai cô. "Em muốn anh gọi Charlotte không?"

Cô lắc đầu. Cô đang mơ. Cô gần chắc chắn rồi; trong cô đồng thời tồn tại hai cảm giác: cô vừa thấy mình nắm giữ cơ thể, vừa thấy như bị xuất hồn lúc quan sát Jessamine. Biết đây là mơ khiến cô mạnh dạn hơn. Will vẫn nhoài người, tay duỗi ra; cô ngả người, dựa đầu vào vai anh, nhắm mắt. Cô thấy anh giật mình ngạc nhiên.

"Em làm anh đau à?" cô thì thầm, giờ mới nhớ tới tình trạng lưng anh.

"Anh không quan tâm," anh vội vàng nói. "Anh không quan tâm." Tay anh vòng ôm lấy cô; cô áp má vào hõm cổ ấm áp của anh. Cô nghe tiếng mạch đập và ngửi thấy mùi của anh: mùi máu, mồ hôi, xà phòng và phép thuật. Cảm giác này không giống lúc ngoài ban công, toàn đê mê và dục vọng. Anh cẩn thận ôm cô, áp má lên tóc cô. Anh đang run, kể cả lúc ngực anh phập phồng, kể cả khi anh chần chừ đặt tay dưới cằm cô, nâng mặt cô lên…

"Will," Tessa nói. "Ổn mà. Anh làm gì cũng được. Chúng ta đang mơ thôi."

"Tessa?" Will có vẻ hoảng hốt. Anh ôm chặt cô hơn. Cô thấy ấm áp, mềm mại và chóng mặt. Giá Will thật sự cũng thế này thì tốt biết mấy, cô nghĩ. Giường chòng chành dưới thân cô như con thuyền giữa biển khơi. Cô nhắm mắt và mặc cho bóng tối đón nhận mình.

Không khí buổi đêm lạnh lẽo, màn sương dày mang màu xanh vàng dưới vùng sáng liên tiếp nối nhau của những ngọn đèn khí đốt khi Will đi dọc đường King. Địa chỉ Magnus đưa cho anh là phố Cheyne Walk, gần bờ đê Chelsea, và Will đã ngửi thấy mùi quen thuộc của con sông: mùi phù sa, nước, đất, và rác thối.

Kể từ lúc đọc được thư của Magnus, gấp gọn đặt trên khay đặt tại bàn cạnh giường, anh luôn phải cố kiềm chế cho tim không nhảy khỏi lồng ngực. Trên tờ giấy chỉ nguệch ngoạc một địa chỉ: *16 đường Cheyne Walk*. Will biết rõ đường Walk và khu phụ cận. Chelsea, gần dòng sông, là địa điểm cánh văn nghệ sĩ năng lui tới, và cửa sổ các quán rượu anh đi qua toả ra ánh sáng vàng chào đón.

Anh kéo áo khoác chặt vào người hơn trong lúc rẽ về hướng nam. Mặc cho chữ rune *iratze* trị thương, lưng và chân anh vẫn còn đau; cảm giác ấy giống như bị lĩnh hàng chục vết ong đốt. Nhưng lúc này đây, khi đầu đang chăm chăm tính toán các khả năng, cái đau đó chẳng xá gì. Magnus đã phát hiện được gì? Chắc chắn anh ta sẽ không vô duyên vô cớ gọi Will chứ? Và trên người anh vẫn còn vương mùi hương và cảm giác được tiếp xúc với cô. Kỳ lạ làm sao, ký ức đọng sâu nhất trong con tim và khối óc anh không phải đôi môi cô hôn anh trong buổi vũ hội , mà là lúc cô dựa vào anh tối nay, đầu gục vào vai anh, hơi thở nhè nhẹ bên cổ anh, như thể cô tin tưởng anh tuyệt đối. Anh sẵn sàng đánh đổi mọi thứ anh hiện có và sau này có chỉ để được nằm bên cô trên chiếc giường bệnh chật hẹp và ôm cô lúc cô ngủ. Rời xa cô chẳng khác nào bắt anh tự lột da mình, nhưng anh buộc phải đi.

Cũng như anh buộc phải làm mọi việc khác. Cũng như anh buộc phải khước từ mọi thứ anh muốn.

Nhưng có lẽ… sau tối nay…

Anh ngừng suy nghĩ đó trước khi nó nổ tung trong đầu mình. Tốt nhất đừng nghĩ về nó; tốt nhất đừng hy vọng để rồi thất vọng. Anh nhìn quanh. Anh đã tới đường Cheyne Walk, nơi hiện diện những ngôi nhà đẹp đẽ có mặt tiền mang phong cách thời George. Anh dừng lại trước nhà số 16. Nó cao, có hàng rào sắt uốn bao quanh và một khung cửa sổ nhô ra ngoài. Hàng rào nối với một cái cổng trang trí đẹp

mắt; cổng để ngỏ và anh bước vào, tới cửa chính rồi rung chuông.

Ngạc nhiên thay, người mở cửa không phải một người hầu nào, mà lại là Woolsey Scott, với mái tóc vàng rối ngắn tới vai. Anh ta mặc áo choàng vải gấm màu xanh sẫm để hở ra bộ ngực trần và cái quần sẫm màu, và đeo kính độc tròng viền vàng. Scott đang cầm tẩu ở tay trái, và trong lúc nhàn nhã quan sát Will, anh ta thở ra một hơi khói mùi ngòn ngọt, nhưng đủ làm người khác ho hăng. "Cuối cùng cũng chịu tới thú nhận yêu tôi hả?" Anh ta hỏi Will. "Tôi rất thích những tuyên bố đường đột lúc nửa đêm." Anh ta dựa vào khung cửa và vung vẩy bàn tay toàn nhẫn là nhẫn. "Thôi nào, có gì thì nói đi chứ!"

Will không biết nói sao. Thường anh ít khi rơi vào tình thế này, và anh buộc phải thừa nhận mình không thích tí nào.

"Thôi, tha cho cậu ấy đi, Woolsey," một giọng quen thuộc vọng ra từ trong nhà – Magnus, đang rảo bước trên hành lang. Anh ta đang vừa đi vừa cài cúc cổ tay áo, còn mái tóc đen thì rối bù. "Tôi đã báo trước là Will sẽ ghé qua mà."

Will nhìn từ Magnus sang Woolsey. Magnus để chân trần; anh chàng sói kia cũng vậy. Woolsey đeo một sợi dây chuyền vàng lấp lánh trên cổ. Trên đó có một mặt dây chuyền ghi *Beati Bellicosi*, "Phúc lành cho các chiến binh," bên trên hình bàn chân sói. Scott nhận thấy Will đang nhìn nó, và mỉm cười. "Thích cái cậu thấy chứ?" Anh ta nói.

"Woolsey," Magnus nói.

"Lá thư anh gửi có liên quan tới việc triệu hồi quỷ, đúng không?" Will nhìn Magnus và hỏi: "Không phải anh…vô cớ gọi tôi đấy chứ?"

Magnus lắc cái đầu rối bù, "Không. Đây là chuyện công việc. Woolsey tử tế cho tôi ở cùng trong lúc tôi quyết định xem nên làm gì tiếp theo."

"Theo tôi là chúng ta nên tới Rome," Scott nói. "Tôi thích Rome."

"Tuỳ anh, nhưng cho tôi mượn một phòng trước đã. Tốt nhất là phòng nào có ít hoặc không có đồ đạc gì ấy."

Scott tháo cái kính độc tròng xuống và nhìn Magnus. "Anh định làm *gì* trong phòng đó?" Đấy không đơn thuần là một câu hỏi.

"Triệu hồi quỷ Marbas," Magnus nói và cười toét miệng.

Scott sặc khói. "Tôi đoán vậy mọi ý tưởng về một buổi tối ra trò của chúng ta…"

"Woolsey." Magnus vuốt mái tóc đen cứng quèo. "Tôi không muốn gây chuyện, nhưng anh nợ tôi. Nhớ vụ Hamburg năm 1863 chứ?"

Scott giơ tay lên trời. "Ồ, được thôi. Anh có thể dùng phòng anh tôi. Không ai dùng phòng đó kể từ ngày anh ấy mất. Cứ tự nhiên nhé. Tôi sẽ ngồi tại phòng khách nhâm nhi một ly rượu sherry và nghiền ngẫm vài bản khắc gỗ có nội dung không đơn giản chút nào vừa đặt mua từ Romania về."

Đoạn, anh ta quay gót bước xuôi hành lang. Magnus ra hiệu cho Will vào, và anh sung sướng bước vào trong ngôi nhà ấm áp. Vì ở đây không có người hầu, anh cởi cái áo khoác lông cừu vắt lên tay kệ cho Magnus tò mò nhìn. "Will," anh ta gọi. "Tôi thấy cậu không bỏ phí chút thời gian nào sau khi nhận được thư của tôi. Tôi cứ tưởng ngày mai cậu mới tới."

“Anh biết chuyện này có ý nghĩa thế nào với tôi mà,” Will nói. “Anh nghĩ tôi sẽ chần chừ sao?”

Magnus nhìn khắp gương mặt Will. “Cậu đã sẵn sàng,” anh nói, “đón nhận khả năng vụ này bất thành, khả năng con quỷ được gọi đến không đúng con cậu cần, hay việc triệu hồi không thành công chưa?”

Will hồi lâu không nhúc nhích. Anh nhìn thấy gương mặt mình phản chiếu lên chiếc gương bện cửa. Anh hoảng hốt khi thấy toàn bộ cảm xúc lồ lộ trên mặt – như thể không còn bức tường nào chắn giữa thế giới này và khát vọng trong tim anh. “Không,” anh nói. “Tôi chưa sẵn sàng.”

Magnus lắc đầu. “Will…” Anh ta thở dài. “Đi cùng tôi.”

Anh xoay người uyển chuyển như mèo và đi theo hành lang rồi lên cái cầu thang gỗ. Will đi theo, lên cái cầu thang tối om trải thảm Ba Tư dày, khiến tiếng bước chân anh nhẹ đi nhiều. Đặt trong các hốc tường là những bức tượng cẩm thạch bóng loáng tạo hình những cơ thể cuốn lấy nhau. Will vội nhìn lảng đi, rồi lại hé nhìn lại. Magnus cũng đâu có để ý xem Will đang làm gì, và anh thật lòng chưa từng tưởng tượng hai con người có thể *vào* tư thế như vậy, và trông chúng chẳng nghệ thuật chút nào.

Họ tới tầng hai, và Magnus đi theo hành lang, vừa đi vừa mở các cánh cửa và lầm bầm gì đó. Cuối cùng, cũng tìm được đúng phòng, anh ta mở cửa và ra hiệu cho Will theo vào.

Phòng người anh quá cố của Woolsey Scott tối tăm, và lạnh lẽo, không khí ám mùi bụi. Theo thói quen, Will lục tìm đá phù thuỷ, nhưng Magnus phẩy tay ngăn anh lại, và ngọn lửa xanh loé lên trên bàn tay anh ta. Lò sưởi đột ngột cháy lên, chiếu sáng căn phòng. Nó *có* đồ nội thất, dù tất cả đều được phủ vải trắng – giường, tủ quần áo và tủ kéo. Khi Magnus sải bước đi qua phòng, xăn tay áo và vung tay, các món đồ bật dậy từ giữa phòng trượt ra ngoài. Giường quay tròn và áp vào tường; ghế, tủ và bồn rửa mặt bay hết vào góc phòng.

Will huýt sáo. Magnus cười. “Dễ lấy le với cậu thật,” Magnus nói, dù anh ta có vẻ hơi hụt hơi. Magnus quỳ giữa phòng giờ đã trống trải và vẽ vội một vòng tròn sao năm cánh. Ở mỗi góc của biểu tượng ma thuật, anh vẽ một chữ rune, nhưng không phải những chữ trong Sách Xám. Magnus giơ tay trên ngôi sao; anh ta bắt đầu lầm rầm tụng niệm, và cắt cổ tay, để máu chảy thành dòng xuống giữa ngôi sao. Will căng thẳng khi máu chạm sàn và bắt đầu cháy lên một ngọn lửa xanh lam quái đản. Magnus lùi khỏi ngôi sao năm cánh, miệng vẫn lầm rầm tụng niệm, cho tay vào túi và lấy ra cái răng quỷ. Trong lúc Will quan sát, Magnus ném nó vào ngọn lửa đang rừng rực cháy giữa ngôi sao.

Chẳng có gì xảy ra. Rồi, từ giữa ngọn lửa đang cháy, một hình hài đen đúa xuất hiện. Magnus ngừng tụng niệm; anh ta đứng đó, đôi mắt một mí chăm chú quan sát ngôi sao năm cánh và diễn biến trong đó, vết thương trên cổ tay anh ta lành nhanh chóng. Căn phòng im phăng phắc, chỉ trừ tiếng lửa cháy lách tách và tiếng thở dốc của Will, ong ong trong tai anh, và cái bóng đen kia dần dần lớn lên – hợp khối, định hình thành sinh vật khá quen mắt.

Đó là con quỷ da xanh đã tới bữa tiệc, nhưng giờ nó không mặc bộ tuxedo nữa. Váy xanh xếp lớp trên người nó, còn cái đuôi dài màu vàng có ngòi ở cuối đuôi đang vung vẩy. Con quỷ nhìn từ Magnus sang Will, đôi mắt đỏ quạch nheo lại.

“Ai triệu hồi quỷ Marbas?” Nó hỏi bằng giọng nghe như vọng từ dưới giếng lên.

Magnus hất hàm về phía ngôi sao năm cánh. Ý anh ta đã rõ; giờ đến phiên Will.

Will bước lên một bước. “Ngươi không nhớ ta?”

"Có chứ," con quỷ lồng lộn. *"Ngươi đuổi theo ta khắp trang viên nhà Lightwood. Ngươi nhổ mất một cái răng của ta."* Nó há miệng, cho thấy chỗ răng sún. *"Ta đã nếm máu mi."* Nó rít lên the thé. *"Khi ta thoát được khỏi ngôi sao năm cánh này, ta sẽ nếm nó thêm lần nữa, Nephilim ạ."*

"Không." Will không nao núng. "Ta đang hỏi *ngươi có nhớ ta không*."

Con quỷ im lặng. Mắt nó, hắt ánh lửa nhảy nhót, không biểu lộ gì.

"Năm năm trước," Will nói. "Cái hộp. Pyxis. Ta mở nó và ngươi thoát ra. Chúng ta ở trong thư viện của bố ta. Ngươi tấn công, nhưng chị ta dùng dao thiên thần đuổi ngươi đi. *Giờ ngươi nhớ ra ta chưa?"*

Im lặng một hồi lâu, rất rất lâu. Đôi mắt mèo của Magnus chú mục vào con quỷ. Giữa họ đang có một sự đe doạ ngầm, thứ Will không đọc ra được. "Nói thật," cuối cùng Magnus nói. "Hoặc chuyện với ngươi sẽ tệ lắm, Marbas ạ."

Con quỷ quay sang nhìn Will. *"Ngươi,"* nó lưỡng lự nói. *"Ngươi là thằng bé đó. Con trai của Edmund Herondale."*

Will hít một hơi. Anh đột nhiên thấy váng vất như thể sắp ngất. Anh bấm móng vào lòng bàn tay, mạch rách da để cơn đau giữ đầu óc thanh tỉnh. "Ngươi nhớ."

"Ta bị nhốt những hai mươi năm trong thứ đó," Marbas gầm ghè. *"Tất nhiên ta nhớ lúc được tự do chứ. Này đồ người thường ngu ngốc, nếu được thì hãy tưởng tượng cảnh hàng bao nhiêu năm sống trong tăm tối, bóng đêm, không có ánh sáng và không được nhúc nhích – rồi cái hộp mở ra. Và gương mặt kẻ thả ngươi ngay trên tầm mắt ngươi."*

"Ta không phải người giam cầm ngươi…"

"Không. Kẻ đó là bố ngươi. Nhưng trong mắt ta ngươi rất giống hắn." Con quỷ cười khẩy. *"Ta nhớ chị ngươi. Cô gái dũng cảm, dùng con dao nó chẳng biết sử dụng để đuổi ta đi."*

"Nhưng chị ấy cũng đuổi được ngươi. Vì thế ngươi nguyền rủa bọn ta. Nguyền rủa ta. Ngươi nhớ không?"

Con quỷ cười khục khặc. *"Tất cả những người ngươi yêu thương sẽ chết. Tình yêu của họ sẽ là thứ giết chết họ. Cái chết có thể tới ngay tức khắc, hoặc sau nhiều năm trời, nhưng ai yêu thương ngươi sẽ chết vì điều đó. Và ta sẽ bắt đầu với nó."*

Will thấy như mình đang hít lửa vào phổi. Cả ngực anh nóng bỏng. "Đúng."

Con quỷ nghiêng đầu. *"Và ngươi triệu hồi ta để ôn chuyện cũ?"*

"Ta gọi ngươi, đồ khốn nạn da xanh, để ngươi rút lại lời nguyền đó. Chị ta – Ella – chết đêm đó. Ta rời bỏ gia đình để họ được bình an. Chuyện đã năm năm rồi. *Quá đủ rồi!"*

"Đừng hòng khơi gợi lòng thương hại của ta, đồ người thường," Marbas nói. *"Ta bị hành hạ hai mươi năm trong cái hộp đó. Có lẽ ngươi cũng phải chịu đựng hai mươi năm. Hoặc hai trăm năm…"*

Cả cơ thể Will căng cứng. Trước khi anh lao vào ngôi sao năm cánh, Magnus bình thản nói. "Ta thấy câu chuyện này có gì đó kỳ quặc, Marbas à."

Đôi mắt con quỷ hướng sang anh ta. *"Chỗ nào?"*

"Lúc một con quỷ được thả ra khỏi Pyxis thường là lúc nó yếu nhất, vì nó đã bị bỏ đói suốt quãng thời gian bị giam cầm. Quá yếu không thể đưa ra một lời nguyền mạnh và nguy hiểm như lời nguyền ngươi tuyên bố đã đặt lên Will."

Con quỷ rít lên bằng thứ ngôn ngữ Will không biết, một trong nhiều ngôn ngữ quỷ không phổ biến, không phải tiếng Cthoni hay Purgati. Mắt Magnus nheo lại.

"Nhưng chị ấy chết," Will nói. "Marbas nói chị tôi sẽ chết, và chị ấy chết thật. Ngay đêm đó."

Đôi mắt Magnus vẫn nhìn thẳng vào mắt con quỷ. Một trận chiến ý chí đang thầm diễn ra ngoài khả năng hiểu biết của Will. Cuối cùng Magnus dịu giọng nói, "Ngươi thực lòng muốn bất tuân lệnh ta sao, Marbas? Ngươi muốn chọc giận cha ta?"

Marbas chửi thề, rồi quay sang Will. Mũi nó chun lại. *"Thứ tạp chủng kia mới đúng. Lời nguyền không hề có. Chị ngươi chết vì ta đâm ngòi vào nó."* Nó quất cái đuôi vàng, và Will nhớ đã thấy Ella ngã ra đất vì cái đuôi đó, con dao rơi khỏi tay. *"Ta không hề nguyền rủa ngươi, Will Herondale."*

"Không," Will khẽ nói. "Không, không thể nào." Anh cảm giác như có một cơn bão đang quần đảo trong đầu mình; anh nhớ Jem đã nói *Bức tường đó đang sụp đổ*, và anh tưởng tượng ra cả một bức tường lớn bao quanh mình, đã cô lập mình trong nhiều năm bỗng sụp thành cát. Anh được tự do – và anh đơn độc, gió buốt quất vào anh tựa dao đâm. "Không." Giọng anh trầm, mãnh liệt. *"Magnus…"*

"Ngươi nói dối hả, Marbas?" Magnus quát. "Ngươi dám thề trước Baal rằng ngươi đang nói thật không?"

"Ta thề," Marbas nói, đôi mắt đỏ trợn lên. *"Ta có nói dối thì được lợi gì nào?"*

Will khuỵu xuống. Tay anh ôm bụng như thể muốn ngăn nội tạng đổ ra ngoài. *Năm năm*, anh nghĩ, *Năm năm phí phạm*. Anh đã nghe tiếng người nhà mình gào thét, dộng cửa Học Viện và anh bảo Charlotte đuổi họ đi. Họ không hề biết nguyên do. Họ đã mất con trai và con gái chỉ trong vòng vài ngày, và họ không được biết lý do. Còn những người khác – Henry, Charlotte và Jem…và Tessa…và mọi việc anh đã làm…

Jem là tội lỗi lớn của anh.

"Will nói đúng," Magnus nói. "Marbas, ngươi là đồ khốn nạn da xanh. *Chết cháy đi!*"

Will liếc thấy ngọn lửa đỏ sọc liếm lên tận trần nhà; Marbas gào thét, tiếng rú rít đau đớn của nó kết thúc nhanh hệt như lúc bắt đầu. Mùi quỷ cháy tanh tưởi ngập khắp phòng. Nhưng Will vẫn quỳ đó, thở ra và hít vào từng hơi. *Ôi Chúa ơi, ôi Chúa ơi, ôi Chúa ơi.*

Một đôi bàn tay dịu dàng đặt lên vai anh. "Will," Magnus nói và trong giọng không còn ý châm chọc, chỉ có sự dịu dàng bất ngờ, "Will, tôi rất tiếc."

"Mọi điều tôi làm," Will nói. Phổi anh có cảm giác như bị thiếu dưỡng khí. "Mọi lời dối trá, những hành động đẩy tất cả ra xa mình, bỏ rơi gia đình mình, những điều kinh tởm tôi với nói với Tessa – đều phí phạm. Phí phạm, và chỉ vì một lời nói dối mà tôi ngu ngốc tin vào."

“Hồi đó cậu mới mười hai. Chị cậu chết. Marbas là thứ quỷ quyệt. Nó lừa được cả những thầy pháp quyền năng, thì lừa một đứa trẻ chưa biết gì về Thế Giới Bóng Tối quả là dễ như bỡn.”

Will nhìn tay mình. “Cả đời tôi bị phá hỏng, chẳng còn gì…”

“Cậu mới mười bảy tuổi,” Magnus nói. “Cậu không thể hỏng cả cuộc đời mà cậu chưa sống mấy. Cậu không hiểu thế này là sao hả, Will? Cậu dành năm năm để dỗ mình rằng không ai có thể yêu nổi cậu, vì nếu có thì họ đã chết rồi. Cậu cho rằng họ còn sống vì họ hờ hững với cậu. Nhưng cậu đã lầm. Charlotte, Henry, Jem – gia đình cậu…”

Will hít một hơi sâu, và thở ra. Cơn bão trong đầu anh dần suy yếu.

“Tessa,” anh nói.

“Ờ.” Giọng Magnus lại có tia hài hước. Will nhận ra pháp sư đang quỳ bên mình. *Mình đang ở trong nhà một người sói,* Will nghĩ, *được một pháp sư an ủi, cách đám tro quỷ vài bước chân. Ai có thể tưởng tượng nổi chứ?* “Tôi không thể an ủi cậu rằng Tessa cũng thấy thế. Nếu cậu không nhận ra thì tôi xin nói cho cậu biết: cô ấy rất độc lập quyết đoán đấy nhé. Nhưng cậu có cơ hội giành được tình yêu của cô ấy ngang với bất kỳ người đàn ông nào, Will ạ, và đó không phải điều cậu muốn sao?” Anh ta vỗ vai Will và rút tay, đứng dậy; cái bóng gầy của anh ta phủ trên Will. “Nếu nói thế này có an ủi được cậu chút gì, Will, thì từ cảnh tôi thấy ngoài ban công, tôi tin cô ấy cũng khá thích cậu.”

Magnus nhìn Will đi ra cổng nhà. Tới cổng, Will dừng lại, tay đặt lên chốt như ngại ngần bắt đầu một hành trình dài gian khó. Mặt trăng ló ra từ sau đám mây và toả chiếu mái tóc đen dày, cùng bàn tay trắng xanh cùa chàng trai kia.

“Tôi tò mò quá,” Woolsey nói, xuất hiện đằng sau Magnus tại ngưỡng cửa. Ánh sáng ấm áp của ngôi nhà nhuộm mái tóc vàng sậm của Woolsey sang vàng nhạt. Trông anh ta như vừa ngủ dậy. “Nếu tôi không hiểu rõ anh mấy, tôi sẽ nghĩ anh thích chàng trai đó.”

“Hiểu rõ trong phương diện nào hả Woolsey?” Magnus vừa quan sát Will vừa lơ đãng hỏi. Ánh sáng ánh lên từ sông Thames phía sau Nephilim kia.

“Cậu ấy là Thợ Săn Bóng Tối,” Woolsey nói. “Và anh thì chẳng bao giờ thích bọn họ. Cậu ta trả cho anh bao nhiêu tiền để anh triệu hồi Marbas thế?”

“Chẳng đồng nào,” Magnus nói và giờ anh chẳng thấy gì, không thấy dòng sông, không thấy Will, chỉ thấy một loạt ký ức – những đôi mắt, gương mặt đã phai nhạt thành ký ức, những tình yêu anh đã không còn có thể đặt mặt chỉ tên. “Cậu ấy giúp tôi. Một chuyện mà chính cậu ấy còn chẳng nhớ.”

“Cậu ấy rất đẹp trai,” Woolsey nói. “Theo tiêu chuẩn con người.”

“Cậu ấy bị tổn thương sâu sắc,” Magnus nói. “Giống như một cái bình đẹp bị vỡ. Chỉ có may mắn và đôi tay khéo léo mới có thể gắn nó lại như xưa.”

“Hoặc phép thuật.”

“Tôi đã làm những gì có thể,” Magnus nói khẽ khi Will cuối cùng cũng rút chốt và mở cổng. Will bước ra đường Walk.

“Trông cậu ấy không vui lắm,” Woolsey nhận xét. “Dù anh đã làm gì cho cậu ấy…”

“Lúc này câu ấy còn choáng váng lắm,” Magnus nói. “Cậu ấy giữ một niềm tin suốt năm năm, và giờ cậu ấy nhận ra suốt quãng thời gian đó, cậu ấy nhìn thế giới qua một cỗ máy hỏng – rằng mọi thứ cậu ấy hi sinh nhân danh điều cậu ấy tưởng là tốt và cao thượng hoá ra là bỏ phí, và cậu ấy chỉ làm tổn thương mọi người cậu ấy yêu thương.”

“Lạy Chúa lòng lành,” Woolsey nói. “Anh chắc đã giúp cậu ấy chứ?”

Will bước qua cổng, và nó đóng lại. “Khá chắc,” Magnus nói. “Thà sống với sự thật còn hơn sống với giả dối. Và giả dối có thể sẽ khiến cậu ấy mãi cô độc. Cậu ấy có thể gần như chẳng có gì suốt năm năm, nhưng giờ cậu ấy có thể có tất cả. Một chàng trai thế kia…”

Woolsey cười khúc khích.

“Dù cậu ấy đã trao lòng mình cho người khác,” Magnus nói. “Có lẽ vậy là tốt nhất. Giờ cậu ấy cần yêu và được yêu. Một chàng trai trẻ như vậy mà có một cuộc đời không hề yên ả. Tôi chỉ mong cô ấy hiểu.”

Kể cả từ khoảng cách này Magnus cũng thấy Will hít một hơi sâu, ưỡn thẳng lưng, bước xuống đường Walk. Và – Magnus khá chắc mình không tưởng tượng ra – hình như cậu ấy còn hơi nhún nhảy.

“Anh không thể cứu mọi con chim gãy cánh,” Woolsey nói, dựa vào tường và khoanh tay. “Kể cả một con chim đẹp mã.”

CHƯƠNG 18: TỚI NGÀY TA CHẾT

Cả cuộc đời ta học cách yêu

Và thời khắc này ta sẽ biết

Cuộc đời ta rẽ hướng nơi nào

Lên thiên đàng hay xuống địa ngục?

Nàng không cho thiên đàng?

Vậy ngục kia cũng tốt!

- Robert Browning, *One Way of Love*

"Cô, cô ơi!" Tessa từ từ tỉnh giấc, Sophie đang lay vai cô. Nắng tràn vào qua cửa sổ trên cao. Sophie đang mỉm cười, đôi mắt sáng lấp lánh. "Cô Branwell bảo tôi tới đưa cô về phòng. Cô không thể ở đây mãi được."

"Ư. Tôi không muốn!" Tessa ngồi thẳng dậy, rồi nhắm mắt vì chóng mặt. "Chắc chị phải giúp tôi dậy thôi, Sophie," cô nói bằng giọng có lỗi. "Chắc tôi đi không được vững lắm đâu."

"Tất nhiên rồi, thưa cô." Sophie cúi xuống và nhanh nhẹn giúp Tessa rời giường. Dù cô ấy gầy nhưng khá khoẻ. Tessa nghĩ cô ấy phải vậy rồi sau nhiều năm bưng bê đống đồ giặt nặng trịch lên xuống cầu thang, và lấy than từ thùng cho vào các lò sưởi. Tessa hơi nhăn mặt khi chân chạm nền đất lạnh, và không thể không liếc sang xem Will còn trong bệnh xá không.

Không có.

"Will ổn không?" Cô hỏi lúc Sophie giúp cô xỏ chân vào đôi giày mềm. "Hôm qua tôi tỉnh một lúc và thấy người ta rút mấy mảnh kim loại ra khỏi lưng anh ấy. Trông ghê lắm."

Sophie khịt mũi. "Vậy chắc cảnh tượng nhìn ghê hơn sự thật rồi cô ơi. Cậu Herondale không chịu để họ vẽ *iratze* lên người mình lúc rời nhà. Cậu ấy ra ngoài và có quỷ mới biết cậu ấy làm gì."

"Thật sao? Tôi dám thề là tối qua tôi có nói chuyện với anh ấy." Giờ họ đã ra ngoài hành lang, Sophie dìu Tessa với một tay nhẹ nhàng đặt lên lưng cô. Những hình ảnh bắt đầu hiện lên trong đầu Tessa. Will dưới ánh trăng, và cô bảo anh rằng chẳng sao hết, đó chỉ là mơ thôi – và đó là mơ, phải không?

"Chắc cô nằm mơ rồi." Họ đã tới phòng Tessa, và Sophie vì vướng đỡ Tessa nên không sao mở

cửa được.

"Không sao đâu, Sophie. Tôi tự đứng được."

Sophie phản đối, nhưng Tessa một mực muốn vậy nên Sophie đành vội vàng mở cửa rồi cời lửa trong lúc Tessa ngồi sụp xuống ghế bành. Có một ấm trà và một đĩa bánh kẹp trên cái bàn cạnh giường, và cô sung sướng thưởng thức. Tuy không còn chóng mặt, nhưng cô thấy mệt, rệu rã về mặt tinh thần thì đúng hơn là về thể chất. Cô chợt nhớ vị đắng của thuốc hầm đã uống, và cách Will cầm tách đưa cho cô – nhưng đó chỉ là mơ. Cô tự hỏi những chuyện khác cô thấy trong đêm có phải mơ không – Jem thì thầm bên chân giường cô, Jessamine khóc sụt sùi trong tấm chăn tại Thành phố Câm Lặng…

"Tôi rất tiếc về chuyện anh cô," Sophie đang quỳ bên lò sưởi, và ngọn lửa hắt ánh lên gương mặt xinh đẹp của cô ấy. Đầu Sophie cúi, và Tessa không thấy vết sẹo của cô ấy.

"Không sao đâu, Sophie. Tôi biết Agaha – và Thomas – qua đời là do lỗi của anh ấy…"

"Nhưng đấy là anh cô." Giọng Sophie khẳng khái. "Một giọt máu đào hơn ao nước lã mà." Cô ấy cúi sát hơn về phía sọt than, và gì đó trong sự ấm áp nơi giọng Sophie, và cách mái tóc nâu xoăn, mảnh sợi của cô ấy bám vào gáy khiến Tessa nói:

"Sophie, đêm kia tôi thấy chị với Gideon."

Sophie sững lại ngay, nhưng không quay ra nhìn Tessa. "Ý cô là sao, thưa cô?"

"Tôi quay lại lấy dây chuyền," Tessa nói. "Sợi dây chuyền thiên sứ ấy. Làm bùa may thôi. Và tôi thấy chị cùng Gideon trong hành lang." Cô nuốt khan. "Anh ấy… nắm tay chị. Hình như anh ấy đang theo đuổi chị."

Sophie nhìn vào ngọn lửa bập bùng cháy và im lặng một hồi lâu. Sau cùng cô ấy nói, "Cô định báo với cô Branwell?"

Tessa giật mình. "Sao? Sophie, không! Tôi chỉ… muốn khuyên chị nghĩ kĩ."

Giọng Sophie đều đều. "Nghĩ kĩ chuyện gì?"

"Nhà Lightwood…" Tessa nuốt nước bọt. "Họ không tốt. Khi tôi tới nhà họ – với Will – tôi thấy những điều khủng khiếp, đáng sợ…"

"Đó là ông Lightwood, chứ không phải con trai ông ấy!" Sự tức tối trong giọng Sophie khiến Tessa nao núng. "Họ không giống ông ấy!"

"Khác thế nào?"

Sophie đứng lên, cái cời lò rơi lanh canh vào đống lửa. "Cô nghĩ tôi là đồ ngu nên mới để một quý ông nửa vời đùa cợt mình sau chuyện tôi đã gặp ư? Sau những gì cô Branwell đã dạy tôi ư? Gideon là người tốt…"

"Sophie, người ta thường nói cha nào con nấy. Chị có tưởng tượng được cảnh anh ấy tới gặp Benedict Lightwood và bảo rằng muốn kết hôn với một người phàm, một cô hầu gái sao? Chị tưởng tượng nổi không ?"

Mặt Sophie nhăn lại. "Cô chẳng biết gì hết," cô ấy nói. "Cô không biết anh ấy đã làm gì cho chúng

ta…”

“Ý chị là *huấn luyện* hả?” Tessa ngờ vực. “Sophie, thật sự thì…”

Nhưng Sophie đã lắc đầu, nhấc váy và rảo bước rời phòng, đóng sầm cửa lại sau lưng.

Charlotte, chống khuỷu tay lên bàn phòng khách, thở dài và vo viên tờ giấy thứ mười bốn, ném vào lò sưởi. Lửa bùng lên trong một khoảnh khắc, thiêu tờ giấy thành tro đen.

Chị cầm bút, nhúng vào lọ mực, rồi lại viết.

Tôi, Charlotte Mary Branwell, con gái của Nephilim, ngay tại đây và ngay lúc này xin từ chức lãnh đạo Học Viện Luân Đôn, thay mặt tôi và chồng tôi, Henry Jocelyn Branwell…

“Charlotte?”

Chị giật mình, khiến mực bắn lên giấy, làm hỏng những con chữ nắn nót. Chị ngước lên thấy Henry bên bàn, vẻ lo lắng xuất hiện trên gương mặt gầy, lấm tấm tàn nhang. Chị đặt bút xuống. Dù bình thường rất xuề xoà, nhưng mỗi lúc ở bên Henry, chị luôn chú trọng xem trông mình ra sao. Giờ tóc chị xổ ra khỏi búi, trên người vẫn mặc bộ váy cũ, trên tay áo có dính vết mực, còn mắt chị mệt mỏi và hoen đỏ vì khóc nhiều.

“Có chuyện gì vậy, Henry?”

Henry chần chừ. “Chỉ là anh… Em à, em viết gì đấy?” Anh vòng qua bàn, nhìn qua vai chị. *“Charlotte!”* Anh giật tờ giấy trên bàn; dù mực đã làm nhoè bức thư, nhưng từ những gì chị viết anh cũng đoán ra được. “Từ chức sao? Sao em có thể?”

“Em thà từ chức còn hơn bị Quan Chấp Chính Wayland đuổi đi,” Charlotte bình tĩnh nói.

“Ý của em là ‘chúng ta’ chứ?” Henry lộ vẻ đau lòng. “Ít nhất anh cũng được lên tiếng quyết định chứ?”

“Anh chưa từng có hứng thú điều hành Học Viện. Sao giờ lại có?”

Henry trông như bị chị tát, và Charlotte chỉ có thể đứng, vòng tay ôm và hôn lên đôi má lấm tấm tàn nhang của anh. Chị nhớ hồi mới yêu anh, anh khiến chị liên tưởng tới một chú cún dễ thương, với đôi tay hơi to so với cơ thể, đôi mắt màu nâu lục nhạt, và lúc nào cũng nhiệt tình. Chị luôn tin, dù cho mọi người cười tính lập dị của Henry, rằng khối óc đằng sau đôi mắt đó rất sắc bén và tinh anh. Chị luôn nghĩ chỉ cần được bên anh và được yêu anh, dù cho anh có yêu chị không, là đủ. Nhưng đó là ngày trước.

“Charlotte,” giờ anh đang nói. “Anh biết vì sao em giận anh.”

Chị ngạc nhiên ngước lên. Anh thật sự tinh ý vậy sao? Tuy chị đã nói chuyện với Tu Huynh Enoch, nhưng chị nghĩ không có ai nhận ra. Chị còn chẳng mấy khi nghĩ tới chuyện đó, càng không nghĩ xem Henry sẽ phản ứng thế nào khi biết tin. “Thật sao?”

“Vì anh không cùng em gặp Woolsey Scott.”

Nhẹ nhõm và thất vọng đồng thời dâng lên trong lòng Charlotte. “Henry,” chị thở dài. “Không hẳn…”

"Anh không nhận ra," anh nói. "Đôi lúc anh quá mải mê với những ý tưởng của mình. Em biết mà, Lottie."

Charlotte đỏ mặt. Anh hiếm khi gọi chị như vậy.

"Anh sẽ thay đổi nếu có thể. Trong mọi người trên thế giới này, anh nghĩ em sẽ hiểu. Em biết… em biết nó không chỉ làm anh ngứa ngáy. Em biết anh muốn tạo ra gì đó khiến thế giới tốt đẹp hơn, khiến cuộc sống của Nephilim tốt đẹp hơn. Cũng như em khi điều hành Học Viện vậy. Và dù anh biết trong lòng em anh chỉ đứng vị trí thứ hai…"

"Thứ hai?" Giọng Charlotte lên cao bất ngờ. "Anh đứng vị trí thứ hai trong lòng em?"

"Không sao đâu, Lottie," Henry dịu dàng vô cùng, "Anh biết em đồng ý kết hôn với anh là vì có chồng thì mới được điều hành Học Viện, do không ai chấp nhận một người phụ nữ độc thân ở vị trí lãnh đạo…"

"Henry." Charlotte run rẩy đứng lên. "Sao anh dám nói điều kinh khủng thế với em?"

Henry bối rối. "Anh nghĩ chuyện là thế…"

"Anh nghĩ em không biết vì sao anh kết hôn với em sao?" Charlotte hét lên. "Anh nghĩ em không biết số nợ của bố anh với bố em, hay bố em hứa xoá nợ nếu anh lấy em sao? Ông ấy luôn muốn có một cậu con trai, người có thể thay ông ấy điều hành Học Viện, và nếu ông ấy không có, ông ấy sẽ *trả tiền* để lấy chồng cho cô con gái không ai thèm lấy này – quá đơn điệu, quá cứng đầu. Và ông ta chọn được một chàng trai nghèo làm việc cho nhà ông ta…"

"CHARLOTTE." Mặt mũi Henry đỏ quạch. Chị chưa từng thấy anh giận đến thế. "EM NÓI CÁI QUÁI GÌ THẾ?"

Charlotte tì người lên bàn. "Anh biết rõ mà," chị nói. "Đấy là lý do anh kết hôn với em, không phải sao?"

"Em chưa từng nói một lời nào về chuyện này trước ngày hôm nay!"

"Sao em phải nói? Có phải anh không biết đâu."

"Đúng là anh không biết thật." Mắt Henry nảy lửa. "Anh chẳng hề biết bố anh nợ tiền bố em. Anh đã chân thành tới gặp bố em và xin bố em cho phép anh được cưới em. Anh và bố em chưa từng bàn tới chuyện tiền nong!"

Charlotte sững sờ. Suốt bao nhiêu năm bên nhau, chị chưa từng nói một lời về chuyện kết hôn của hai người; chị nghĩ chẳng có lý do gì khác, và chị không bao giờ muốn nghe anh phủ nhận điều chị tưởng là sự thật, Không phải bố chị đã nói vậy khi bảo với chị về lời cầu hôn của Henry sao? *Cậu ta là người tốt, tốt hơn bố cậu ta, và Charlotte à, nếu con muốn điều hành Học Viện, con phải lấy chồng. Bố sẽ xoá nợ cho bố cậu ta, và như vậy hai gia đình sẽ khăng khít hơn.*

Dĩ nhiên ông không hề bảo đó là *lý do* Henry hỏi cưới chị. Chị đã đoán…

"Em không hề đơn điệu," Henry nói, mặt vẫn đỏ bừng bừng. "Em xinh đẹp. Và anh không vì trách nhiệm với gia đình mà hỏi cưới em; anh xin cưới em vì anh yêu em. Anh luôn yêu em. Anh là *chồng em* cơ mà."

“Em không nghĩ anh muốn làm chồng em,” chị thì thầm.

Henry lắc đầu. “Anh biết mọi người bảo anh lập dị. Kỳ quái. Thậm chí là điên. Nhưng vì em nghĩ rằng anh là con người bạc nhược nên… em có yêu anh chút nào không?”

“Dĩ nhiên em yêu anh chứ!” Charlotte hét lên. “Sao anh nghi ngờ điều đó?”

“Thật sao? Em nghĩ anh không nghe người ta bàn tán sao? Họ nói về anh như thể anh không có mặt, như thể anh bị thiểu năng. Anh nghe Benedict Lightwood nói không biết bao nhiêu lần rằng em cưới anh để em có thể giả bộ là người đàn ông điều hành Học Viện.”

Giờ tới lượt Charlotte nổi giận. “Anh chỉ trích rằng em nghĩ anh bạc nhược! Henry, em chưa từng kết hôn với anh vì lý do đó, cả ngàn năm cũng không. Em sẵn sàng bỏ Học Viện chứ không chịu bỏ…”

Anh chăm chú nhìn chị, đôi mắt màu nâu lục nhạt mở lớn, mái tóc đỏ cam rối bù như bị anh vò quá nhiều tựa muốn giật cả nắm. “Chứ không bỏ gì?”

“Chứ không bỏ *anh*,” chị nói. “Anh không biết sao?”

Rồi chị không nói được gì nữa, vì Henry đã ôm chầm và hôn chị. Hôn chị theo cách khiến chị không còn thấy mình đơn điệu, hay để ý gì tới mái tóc hay vết mực trên váy, hoặc bất cứ điều gì ngoài Henry, người đàn ông chị luôn yêu. Nước mắt ầng ậng và chảy tràn xuống má chị, và khi anh buông chị ra, anh bâng khuâng chạm vào gương mặt chị.

“Thật sao,” anh nói. “Em cũng yêu anh sao, Lottie?”

“Tất nhiên rồi. Em không cưới anh để có người đồng điều hành Học Viện, Henry. Em kết hôn với anh vì… vì em biết em sẽ không ngại việc điều hành nơi này khó thế nào, hay Clave đối xử tệ bạc với em ra sao, nếu em biết mỗi tối đi ngủ em đều được ngắm nhìn gương mặt anh.” Chị đánh nhẹ vào vai anh. “Chúng ta đã kết hôn nhiều năm rồi, Henry. Vậy anh *tưởng* em dành tình cảm thế nào cho anh vậy?”

Anh nhún đôi vai gầy và hôn lên đỉnh đầu chị. “Anh tưởng em chỉ thích anh thôi,” anh nói đơn giản. “Anh nghĩ rồi em sẽ yêu anh.”

“Em cũng nghĩ thế đấy,” chị bâng khuâng nói. “Sao hai ta ngốc thế nhỉ?”

“Anh không ngạc nhiên về *anh*,” Henry nói. “Nhưng thật lòng nhé, Charlotte, đáng ra em phải hiểu rõ chứ.”

Chị kìm tiếng cười lại. “Henry!” Chị bóp tay anh. “Còn chuyện này nữa em muốn nói với anh, một chuyện cực kỳ quan trọng…”

Cửa phòng khách bật mở. Đó là Will. Henry và Charlotte tách nhau ra và nhìn anh. Will trông kiệt sức – xanh xao, mắt thâm quầng – nhưng trên gương mặt Will hiện hữu niềm hạnh phúc, một vẻ tươi sáng Charlotte chưa thấy bao giờ. Chị chuẩn bị tinh thần đón nhận một lời châm chọc hoặc nhận xét lạnh tanh, nhưng thay vào đó, Will vui vẻ mỉm cười với họ.

“Henry, Charlotte,” Will nói. “Mọi người có thấy Tessa đâu không?”

“Chắc cô ấy trong phòng,” Charlotte bối rối. “Will này, có chuyện quan trọng sao? Không phải em nên nghỉ ngơi sao? Sau chấn thương vừa rồi…”

Will phẩy tay. "Chữ *iratze* tuyệt vời của chị xử lý chuyện đó ngon lành rồi. Em không cần nghỉ. Em chỉ muốn gặp Tessa, và hỏi chị…" Will ngừng lại, nhìn xuống lá thư trên bàn Charlotte. Bằng sải bước dài, Will tới bàn và giật phắt nó, đọc rồi tỏ thái độ thất vọng hệt như Henry lúc rồi. "Charlotte, không được. Chị không thể từ bỏ Học Viện!"

"Clave sẽ tìm chỗ ở khác cho em," Charlotte nói. "Hoặc em có thể ở lại đây tới năm mười tám tuổi, dù nhà Lightwood…"

"Em không muốn sống ở đây mà không có chị hay Henry. Chị nghĩ em là gì nào? Không khí chắc?" Will lắc tờ giấy khiến nó kêu loạt xoạt. "Còn nhỏ Jessamine xấu tính nữa. Ờ, coi vậy đi . Và nhà Lightwood sẽ đuổi người hầu của chúng ta và thay bằng người của mình. Charlotte, chị không thể để chuyện đó xảy ra. Đây là mái nhà của chúng ta. Đây là mái nhà của Jem, của Sophie."

Charlotte trố mắt nhìn. "Will, em không bị sốt đấy chứ?"

"Charlotte." Will đập phịch tờ giấy xuống bàn. "Em *cấm* chị từ chức. Chị hiểu không? Suốt bao nhiêu năm chị làm biết bao nhiêu việc vì em, như thể em là em ruột của chị, và em chưa từng cảm ơn chị lấy một lời. Với anh cũng vậy, Henry. Nhưng em rất biết ơn, và vì thế em không thể để anh chị phạm sai lầm này."

"Will," Charlotte nói. "Hết rồi. Chúng ta chỉ còn ba ngày để tìm cho ra Mortmain đấy, và chúng ta không thể. Chúng ta không có đủ thời gian."

"Cứ treo Mortmain đấy," Will nói. "Và tất nhiên em có ý đó thật, nhưng không chỉ có thế. Hạn định hai tuần tìm Mortmain do Benedict Lightwood đề ra là trò hề. Một trò hề hoá ra lại là trò bịp bợm. Ông ta làm việc cho Mortmain. Trò hề đó là nhằm cướp Học Viện khỏi tay chị. Nếu chúng ta làm lộ bản chất của Benedict – con rối của Mortmain – Học Viện sẽ lại là của anh chị, và cuộc truy tìm Mortmain sẽ tiếp tục."

"Jessamine đã nói để Mortmain chỉ chực chờ chúng ta tiết lộ thân phận của Benedict…"

"Chúng ta không thể không làm gì," Will khẳng định. "Một cuộc nói chuyện cũng đâu chết ai, phải không?"

Charlotte không biết nói gì. Will này không phải Will chị biết. Người này khảng khái, kiên định, mắt sáng rực rỡ. Chị đoán sự im lặng của Henry có nghĩa là anh quá bất ngờ. Will gật đầu coi đó như đồng tình.

"Tốt," anh nói. "Em sẽ bảo Sophie đi gọi những người khác."

Tới đó, Will rời phòng.

Charlotte ngước nhìn chồng, toàn bộ ý định báo tin kia cho anh đã bay biến đâu mất. "Đó là *Will* hả?" Cuối cùng chị nói.

Henry nhướng mày. "Có lẽ cậu ấy bị bắt cóc và bị một người máy thế chỗ," anh gợi ý. "Nghe có thể lắm…"

Lần này Charlotte đồng tình với chồng.

Tessa trệu trạo vừa ăn nốt mấy cái bánh kẹp và uống nốt trà, vừa thầm chửi rủa mình vì tội không biết đường thôi chĩa mũi vào chuyện người khác. Xong xuôi, cô mặc chiếc váy xanh, thấy thật khó khăn khi không có Sophie giúp. *Nhìn mày đi,* cô nghĩ, *hoá thành đồ phế vật chỉ sau vài tuần có người hầu. Không thể tự mặc đồ, không thể ngừng chõ mũi vào chuyện mày không thích. Rồi sẽ sớm có ngày mày cần người bón cho ăn hoặc không sẽ chết đói.* Cô nhăn mặt với mình trong gương và ngồi bên bàn trang điểm, vớ cái lược bạc và bực bội chải mái tóc nâu dài.

Có tiếng gõ cửa. *Sophie trở lại xin lỗi đây mà,* Tessa mong mỏi. À, cô sẽ xin lỗi cô ấy. Tessa bỏ lược xuống và chạy ra mở cửa.

Nếu lần trước cô mong Jem và thất vọng khi thấy Sophie đứng tại cửa, thì lần này, tình hình hoàn toàn ngược lại. Giờ khi cô đang mong Sophie thì ngạc nhiên thay, người đứng ở cửa lại là Jem. Anh mặc áo khoác lông cừu màu xám và quần dài, toàn bộ trang phục đối lập với mái tóc màu bạc gần thành trắng.

"Jem," cô giật mình. "Mọi chuyện ổn cả chứ?"

Đôi mắt xám của anh nhìn gương mặt, mái tóc dài buông xoã của cô. "Hình như em đang đợi ai khác."

"Là Sophie ạ." Tessa thở dài và vén một lọn tóc ra sau tai. "Có lẽ em đã xúc phạm cô ấy rồi. Em lại bị cái mồm làm hại cái thân anh ạ."

"Ờ," Jem nói, không tỏ ra mấy hứng thú. Thường thì anh sẽ hỏi rằng Tessa đã nói gì với Sophie, hoặc trấn an hay giúp cô lên kế hoạch xin lỗi Sophie. Vẻ thường xuyên quan tâm tới mọi chuyện của anh không hiểu sao biến đi đâu mất, Tessa hoảng hốt nghĩ; anh cũng khá tái, và đang nhìn ra sau cô như để chắc chắn chỉ có mình cô trong phòng. "Và giờ… ừ thì, anh muốn nói chuyện riêng với em, Tessa. Em khoẻ chưa?"

"Còn tuỳ xem anh định nói gì," cô cười nói, nhưng khi tiếng cười của cô không nhận được nụ cười hưởng ứng, nỗi sợ hãi dâng lên trong cô. "Jem… anh thề là mọi chuyện đều ổn cả chứ? Will…"

"Không liên quan tới Will," anh nói. "Will ra ngoài và chắc chắn hoàn toàn ổn. Chuyện này là về… Ờ, chắc em có thể nói là về anh." Anh nhìn ngang dọc hành lang. "Anh vào được không?"

Tessa thoáng nghĩ đến điều dì Harriet sẽ nói về chuyện một cô gái cho người con trai không phải họ hàng thân thích vào phòng khi trong đó không có ai khác. Nhưng chính dì Harriet cũng từng yêu cơ mà, Tessa nghĩ. Yêu đến độ cùng hôn phu của mình… làm cái chuyện khiến một đứa trẻ có mặt trên cõi đời này. Dì Harriet, nếu dì còn sống, cũng không có quyền xét nét. Và hơn nữa, phép tắc xã giao của Thợ Săn Bóng Tối cũng khác với của người phàm.

Cô mở rộng cửa. "Vâng, anh vào đi."

Jem vào phòng và đóng chặt cửa lại. Anh đi tới lò sưởi và sẽ tì tay lên bệ lò sưởi; rồi, có vẻ cảm thấy tư thế đó không thoải mái, anh tới đứng trước mặt Tessa ở giữa phòng.

"Tessa," anh nói.

"Jem," cô đáp, nhại lại đúng cái giọng nghiêm túc của anh, nhưng anh không cười. "Jem," cô lại gọi, bình tĩnh hơn. "Nếu là chuyện về sức khoẻ của anh… bệnh của anh, làm ơn nói cho em biết. Em sẽ làm tất cả để giúp anh."

"Không phải," anh nói rồi hít sâu. "Em biết là chúng ta không tìm thấy Mortmain," anh nói. "Vài

ngày nữa, Học Viện có lẽ sẽ thuộc về Benedict Lightwood. Chắc chắn ông ta sẽ không cho Will và anh được ở lại đây, cả em nữa, và anh không muốn sống chung nhà với ông ta. Còn Will và Gabriel sẽ giết nhau trong vòng một phút. Mấy người chúng ta sẽ bị chia cách; Charlotte và Henry chắc chắn sẽ tìm được nhà, còn Will với anh có lẽ sẽ tới Idris ở cho tới năm mười tám tuổi, còn Jessie… chắc còn tuỳ vào bản án của Clave. Nhưng bọn anh không thể đưa em cùng tới Idris. Em không phải Thợ Săn Bóng Tối."

Tim Tessa bắt đầu đập nhanh. Cô đột ngột ngồi phịch xuống mép giường. Cô thấy hơi nôn nao. Cô nhớ cái giọng chế nhạo khinh miệt của Gabriel rằng nhà Lightwood sẽ tìm "việc" cho cô; từng ở vũ hội của gia đình đó, cô thấy viễn cảnh kinh khủng hơn một chút. "Em hiểu," cô nói. "Nhưng em đi đâu đây – đừng, đừng trả lời. Anh không có trách nhiệm gì với em. Nhưng em cảm ơn anh đã nói."

"Tessa…"

"Anh đã quá tử tế rồi," cô nói. "Cho em ở lại đây chắc chắn đã khiến Clave nhìn mọi người bằng con mắt thiếu thiện cảm. Em nên tìm một nơi…"

"Nơi em ở là bên anh," Jem nói. "Luôn là vậy."

"Ý anh là sao?"

Làn da tái xanh của anh bỗng ửng lên. "Ý anh là," anh nói, "Tessa Gray, em đồng ý làm vợ anh chứ?"

Tessa giật nảy. *"Jem!"*

Họ cứ nhìn nhau một lúc lâu. Cuối cùng, anh cố nói sao cho thật nhẹ nhàng, dù giọng anh run run. "Vậy coi như em không từ chối, cũng không đồng ý."

"Anh đang đùa."

"Không, anh nói thật."

"Anh không thể… Em không phải Thợ Săn Bóng Tối. Họ sẽ trục xuất anh ra khỏi Clave…"

Anh tới gần cô hơn, ánh mắt ngập tràn phấn khích. "Em có thể không hoàn toàn là Thợ Săn Bóng Tối. Nhưng em cũng không phải người phàm, và cũng chẳng ai có thể chứng minh rằng em là cư dân Thế Giới Ngầm. Em là độc nhất vô nhị, vậy nên anh không biết Clave sẽ quyết định thế nào. Nhưng họ không thể cấm một chuyện không bị Luật cấm. Họ sẽ cân nhắc chuyện của em – của chúng ta, và sẽ mất nhiều tháng. Trong lúc đó, họ không thể ngăn cản chúng ta đính hôn."

"Anh *nghiêm túc."* Miệng cô khô khốc. "Jem, anh quá tử tế. Em rất cảm ơn. Nhưng em không thể để anh hi sinh bản thân vì em…"

"*Hi sinh?* Tessa, anh yêu em. Anh *muốn* cưới em."

"Em…Jem, chẳng qua anh tử tế, quá vô tư. Sao em có thể tin rằng anh không cưới em chỉ vì muốn tốt cho em?"

Anh cho tay vào túi áo gi-lê và rút ra một thứ hình tròn trơn láng. Đó là một mặt ngọc màu xanh trắng, trên có khắc những Hán tự mà cô không hiểu. Anh chìa ra cho cô mà tay run hơn bao giờ hết.

"Anh có thể trao em nhẫn gia đình," anh nói. "Nhưng sau khi nghi lễ đính hôn hoàn tất, nó sẽ được trả lại cho anh, và em sẽ nhận những chữ rune. Anh muốn tặng em một thứ sẽ mãi thuộc về em."

Cô lắc đầu. "Em không thể…"

Anh ngắt lời. "Đây là tín vật bố trao cho mẹ anh khi họ kết hôn. Mấy lời trích trong Kinh Dịch, có nghĩa *là Khi tâm hôn hai con người là một khối, họ có thể đập sắt chặt đồng."*

"Anh nghĩ chúng ta là vậy sao?" Tessa hỏi, vì kinh ngạc mà giọng cô lí nhí. "Là một ấy?"

Jem quỳ dưới chân cô, để anh có thể ngước nhìn cô. Anh trông hệt như lúc ở cầu Blackfrairs, là một cái dáng hình bàng bạc đẹp đẽ trong màn đêm. "Anh không lý giải được tình yêu,"anh nói. "Anh không dám nói anh yêu em từ cái nhìn đầu tiên, thứ hai hay thứ ba. Nhưng anh nhớ lần đầu tiên em tiến về phía anh và nhận ra khi anh ở bên em, mọi thứ khác trên thế giới dường như biến mất. Em là trung tâm của mọi hành động, cảm xúc và suy nghĩ trong anh."

Quá choáng ngợp, Tessa chậm chạp lắc đầu. "Jem, em chưa từng tưởng tượng…"

"Tình yêu chứa quyền năng và sức mạnh," anh nói. "Câu danh ngôn kia có ý nghĩa vậy đấy. Trong nghi lễ kết hôn cũng có một dụ ngôn như thế này: *Vì tình yêu mạnh hơn sự chết.* Em có thấy rằng mấy tuần vừa rồi, sức khoẻ anh tốt lên nhiều không? Anh ít ốm hơn, ít ho hơn. Anh thấy khoẻ hơn, anh dùng ít thuốc hơn – đó là nhờ em . Tình yêu anh dành cho em đã tiếp thêm cho anh sức mạnh."

Tessa trân trân nhìn. Một chuyện thế này có thể xảy ra ngoài chuyện cổ tích ư? Gương mặt thon gầy của anh bừng sáng; rõ ràng là anh tin vào điều mình nói. Và anh đã khoẻ hơn.

"Em đã nhắc tới sự hi sinh, nhưng người hi sinh không phải anh . Anh đang xin em hi sinh bản thân em," anh nói tiếp. "Anh có thể giao tính mạng mình cho em, nhưng cuộc đời của anh quá ngắn; anh có thể giao trái tim mình cho em, nhưng anh không biết nó còn đập được bao nhiêu nhịp. Nhưng anh yêu em và mong em không để tâm chuyện anh là đồ ích kỷ khi muốn phần đời còn lại của mình – không biết kéo dài bao lâu – được hạnh phúc khi ở bên em. Anh muốn kết hôn cùng em, Tessa. Anh muốn nó hơn mọi điều trên thế gian." Anh ngước nhìn cô qua làn tóc bạc rủ xuống mắt. "Và anh mong," anh ngượng nghịu nói, "em cũng yêu anh."

Tessa cúi nhìn Jem đang quỳ trước mặt mình với mặt dây chuyền trong tay, và cuối cùng cũng hiểu ý nghĩa câu nói đôi mắt là cửa sổ tâm hồn, vì đôi mắt Jem – long lanh, giàu cảm xúc mà cô luôn thấy tuyệt đẹp – đang tràn ngập tình yêu và hy vọng.

Và sao anh *không* thể hy vọng chứ? Cô đã cho anh mọi lý do để tin cô yêu anh. Tình bạn của cô, lòng tin của cô, sự tự tin của cô, sự biết ơn của cô, kể cả đam mê của cô. Và nếu có một góc nhỏ bị khoá chặt trong cô chưa từ bỏ Will , chắc chắn cô sẽ vì nợ Jem mà dẹp bỏ nó.

Rất chậm, cô đưa tay nhận mặt dây chuyền của của Jem. Nó được đeo vào một sợi dây chuyền vàng, lạnh như nước trên cổ cô, và mặt dây chuyền nằm tại hõm cổ ngay trên thiên sứ. Khi cô buông tay không cầm nó nữa, cô thấy niềm hy vọng sáng lấp lánh trong mắt anh đã hoá thành niềm sung sướng vỡ oà rực sáng. Cô cảm giác như có người chọc tay vào lồng ngực mình và mở cái hộp khoá trái tim cô, đổ sự dịu dàng như nguồn máu mới chảy khắp huyết quản cô. Chưa bao giờ cô có ham muốn mãnh liệt được bảo vệ một ai đó, được ôm thật chặt người kia, để chỉ riêng hai người hoàn toàn tách biệt với thế giới.

"Vậy, vâng," cô nói. "Vâng, em đồng ý kết hôn cùng anh, James Carstairs. Vâng, em đồng ý."

"Ôi, cảm ơn Chúa," anh nói và thở một hơi. "Cảm ơn Chúa." Và anh vùi mặt vào lòng cô, ôm chặt

eo cô. Cô cúi xuống, vuốt vai, lưng và mái tóc mềm như lụa của Jem. Từ đầu gối cô truyền lên nhịp tim rộn ràng của anh. Một phần nhỏ trong cô đang rên lên vui sướng. Cô chưa từng tưởng tượng mình có thể khiến ai đó hạnh phúc. Và đó không phải phép thuật – đó là một thứ rất con người.

Một tiếng gõ cửa vang lên; họ buông nhau ra. Tessa vội vàng đứng dậy và ra cửa, khựng lại vuốt thẳng tóc… và cô mong hành động ấy sẽ giúp mình bình tĩnh hơn. Lần này ngoài đó *đúng là Sophie* . Nhưng vẻ bất mãn cho thấy cô ấy không đến vì việc riêng. "Charlotte gọi cô tới phòng khách, thưa cô,"cô ấy nói. "Cậu Will đã về, và cô chủ muốn mở cuộc họp." Sophie nhìn qua Tessa, vẻ mặt thêm cau có. "Có cậu nữa, thưa cậu Jem."

"Sophie…" Tessa lên tiếng, nhưng Sophie đã quay gót và vội vã đi mất, cái mũ trắng nảy lên. Tessa nắm chặt nắm đấm cửa và nhìn theo. Sophie đã nói không để ý tới tình cảm giữa Jem và Tessa, và Tessa đã biết nguyên nhân là do Gideon. Nhưng…

Cô cảm nhận được Jem từ đằng sau tiến tới và nắm tay cô. Ngón tay anh thanh mảnh; cô nắm lấy, và thở hắt ra. Yêu một người là thế này sao? Là cùng nhau chia ngọt sẻ bùi, là người đó có thể an ủi bạn chỉ bằng một từ hay một cái nắm tay? Cô ngả đầu vào vai anh, và anh hôn lên thái dương cô. "Chúng ta sẽ nói với Charlotte trước, khi có cơ hội," anh nói, "rồi với những người khác. Khi định mệnh vủa Học Viện được quyết định…"

"Anh nói như thể không quan tâm tới nó ấy." Tessa nói. "Anh không muốn ở đây lâu sao? Nơi đây là nhà của anh."

Những ngón tay anh khẽ xoa cổ tay cô, khiến cô run rẩy. "Giờ em là nhà của anh."

CHƯƠNG 19: PHẢN BỘI ÍCH GÌ?

Phản bội chẳng bao giờ có lợi; vì sao à?

Vì nếu nó có lợi, nó đã chẳng bị gọi là phản bội.

– Sir John Harrington

Sophie đang khơi lửa lò sưởi phòng khách, và căn phòng ấm áp tới có phần hơi ngột ngạt. Charlotte ngồi sau bàn, Henry ngồi ở ghế bên cạnh. Will đang nằm dài trên cái ghế bành bọc vải hoa cạnh lò sưởi, với bộ ấm tách đặt phía khuỷa tay, tay anh đang cầm một tách. Khi Tessa bước vào, anh đột ngột ngồi thẳng khiến một chút trà sánh ra tay áo; anh đặt tách xuống mà không rời mắt khỏi cô.

Anh có vẻ kiệt sức như đã đi tản phố cả đêm. Anh vẫn mặc áo khoác, bằng lông cừu xanh sẫm trang trí thêm những dải màu đỏ sậm, và mặc cái quần dài gấu dính bết bùn đất. Tóc anh ẩm và rối, mặt xanh xao, quai hàm xanh đen vết râu. Nhưng lúc anh thấy Tessa, mắt anh sáng như đèn. Cả gương mặt anh thay đổi, và anh ngước nhìn cô với vẻ sung sướng dạt dào khiến Tessa sững sờ kinh ngạc, và thế là Jem đâm sầm vào cô. Trong lúc đó, Tessa không thể rời mắt khỏi Will, như thể anh khoá chặt ánh mắt mình, và cô nhớ lại giấc mơ anh vỗ về cô trong bệnh xá vào đêm trước. Anh đọc được ký ức đó trên gương mặt cô không nhỉ? Sao anh cứ nhìn chằm chằm như thế?

Jem ngó qua vai cô. "À, Will. Bồ chắc dành cả đêm dầm mưa khi vết thương chưa lành là khôn ngoan chứ?"

Will thôi nhìn Tessa. "Tôi khá chắc," anh khẳng định. "Tôi phải đi tản bộ cho đầu óc thông suốt."

"Thế thông suốt hẳn chưa?"

"Thông suốt và trong sáng như pha lê," Will nói và lại nhìn Tessa, và chuyện kia lặp lại. Nhưng cô im lặng, "Như mọi người có lẽ đã biết, chúng ta sắp hạn chót hai tuần do Quan Chấp Chính Wayland định. Chúng ta chưa biết Mortmain ở đâu. Theo như Enoch cho biết, hội Tu Huynh Cấm đã kiểm tra thi thể Nathaniel Cray nhưng không phát hiện được gì, và vì anh ta đã chết, chúng ta không thể moi được thông tin gì từ anh ta."

Và vì anh ta đã chết. Tessa bỗng nhớ lại Nate hồi họ còn rất nhỏ, đuổi theo đám chuồn chuồn trong công viên. Anh ngã xuống hồ, còn cô và dì Harriet – mẹ anh – đã kéo anh lên; tay anh trơn nhớt nước và thực vật thuỷ sinh xanh rì. Cô nhớ đôi bàn tay nhớp nhúa máu của anh trượt khỏi tay cô trong kho chứa trà. *Em không biết mọi việc anh làm đâu, Tessie.*

"Chúng ta chắc chắn phải báo cáo những gì mình biết về Benedict cho Clave," Charlotte đang nói khi Tessa buộc mình tập trung vào cuộc thảo luận trước mắt. "Vậy mới đúng đắn."

Tessa nuốt nước bọt. "Thế còn điều Jessamine nói thì sao? Rằng chúng ta đang đi đúng đường đi nước bước Mortmain muốn ấy."

"Nhưng chúng ta không thể ngồi yên," Will nói. "Chúng ta không thể ngồi đó và ngoan ngoãn giao chìa khoá Học Viện cho Benedict Lightwood cùng lũ con ăn hại của ông ta. Họ là tay sai *của* Mortmain. Benedict là con rối của Mortmain. Chúng ta phải *thử* gì chứ. Lạy Thiên Thần, chúng ta còn chưa có đủ bằng chứng sao? Chí ít chúng ta cũng phải buộc ông ta đưa lời khai trước Kiếm Thánh."

"Lúc dùng Kiếm Thánh với Jessamine, chúng ta biết được đầu óc cô ấy chịu phép phong toả của Mortmain," Charlotte mệt mỏi nói. "Em nghĩ Mortmain sẽ khinh suất mà không làm vậy với Benedict ư? Nếu Kiếm Thánh không lôi được gì từ ông ta, chúng ta sẽ hoá thành một lũ đần!"

Will vuốt mái tóc đen. "Mortmain mong chờ chúng ta báo cáo Clave," anh nói. "Đây là giả định đầu tiên của ông ta. Ông ta đã quen vứt bỏ mọi quân cờ hết hữu dụng. Ví dụ như de Quincey. Ông ta cũng thừa hiểu Lightwood không phải kẻ không thể thay thế." Anh nhịp tay vào đầu gối. "Em nghĩ nếu chúng ta muốn báo cáo Clave, chúng ta phải đạp Benedict ra khỏi cuộc chạy đua vào vị trí lãnh đạo Học Viện đã. Nhưng có một nhóm thành viên Clave ủng hộ ông ta; trong đó có vài người ta quen và một số kẻ ta không biết. Học Viện được an toàn trong tay chúng ta, và chúng ta không thể để kẻ khác cướp mất nó. Tessa còn ở đâu được an toàn nữa chứ?"

Tessa chớp mắt. "Em á?"

Will hình như cũng giật mình vì lời mình vừa nói. "Ừ, em là một phần không thể thiếu trong kế hoạch của Mortmain. Ông ta luôn muốn có *em*. Ông ta luôn cần em. Chắc chắc em sẽ là một vũ khí mạnh trong tay ông ta."

"Mọi điều em nói đều đúng, Will, và tất nhiên chị sẽ báo cáo Quan Chấp Chính," Charlotte nói, "nhưng với tư cách một Thợ Săn Bóng Tối bình thường, chứ không phải lãnh đạo Học Viện."

"Nhưng vì sao, Charlotte?" Jem hỏi. "Chị làm việc xuất sắc…"

"Thật sao?" Chị hỏi. "Đây là lần thứ hai chị không phát hiện ra có gián điệp sống trong nhà mình; Will và Tessa dễ dàng vượt mặt chị để tới bữa tiệc của Benedict; kế hoạch bắt Nate, không được Quan Chấp Chính thông qua, lại bị đổ bể, và một nhân chứng quan trọng tiềm năng bỏ mạng…"

"Lottie!" Henry đặt tay lên cánh tay vợ.

"Chị không thích hợp để điều hành nơi này," Charlotte nói. "Benedict nói đúng… Chị tất nhiên sẽ cố thuyết phục Clave tin ông ta có tội. Người khác sẽ điều hành Học Viện này. Chị mong người đó không phải Benedict, nhưng cũng sẽ chẳng phải chị…"

Có tiếng rơi loảng xoảng. "Cô Branwell!" Đó là Sophie. Cô ấy làm rơi cây cời lò và quay mặt về phía mọi người. "Cô đừng từ chức. Cô… cô không được."

"Sophie," Charlotte nói rất nhẹ nhàng. "Dù chúng tôi có đi đâu, Henry và tôi sống ở đâu, chúng tôi sẽ đưa cô theo…"

"Không phải thế," Sophie nói lí nhí. Đôi mắt cô ấy đảo khắp phòng. "Cô Jessamine… Cô ấy… cô ấy nói thật. Nếu cô tới báo cáo Clave, cô sẽ đi đúng kế hoạch của Mortmain."

Charlotte bối rối nhìn Sophie. "Sao cô nói thế?"

"Tôi không… tôi không biết chính xác." Sophie cúi đầu nhìn sàn. "Nhưng tôi biết đó là sự thật."

“Sophie?” Giọng Charlotte tỏ nét cáu kỉnh, và Tessa biết chị đang nghĩ gì: Họ có thêm một gián điệp, một con rắn độc nữa trong vườn nhà sao? Will cũng chồm tới, còn mắt thì nheo lại.

“Sophie không nói dối,” Tessa đột ngột nói. “Cô ấy biết vì… vì chúng tôi đã nghe lỏm Gideon và Gabriel nói chuyện trong phòng tập.”

“Thế mà đến giờ em mới chịu nói?” Will nhướng mày.

Đột nhiên nổi cơn giận vô cớ với anh, Tessa quát. “Im, Will. Nếu anh…”

“Tôi đã không nói với cô,” Sophie đột ngột lớn tiếng. “Tôi đã đi gặp Gideon Lightwood khi được nghỉ.” Trông cô ấy trắng như ma. “Anh ấy đã nói. Anh ấy nghe bố mình cười cợt chuyện đó. Họ mong chị báo cáo Clave. Đáng ra tôi phải nói, nhưng vì có vẻ cô không định báo cáo, nên tôi…”

“Ra ngoài?” Henry ngờ vực. “Gặp *Gideon Lightwood*?”

Sophie vẫn chăm chú nhìn Charlotte đang tròn mắt nhìn cô ấy. “Tôi cũng biết Mortmain dọ đâu bắt thóp được Benedict,” chị nói. “Gideon mới phát hiện ra thôi. Bố anh ấy không biết anh ấy biết.”

“Ôi, lạy Chúa lòng lành, đừng cứ lần chần đứng đó chứ,” Henry, cũng kinh hãi rụng rời như vợ, cất tiếng. “Nói đi nào.”

“Đậu mùa quỷ,” Sophie nói. “Ông Lightwood bị bệnh đó vài năm rồi, và nếu không có thuốc giải, ông ấy sẽ chết chỉ trong vòng hai tháng. Còn Mortmain có thứ đó.”

Căn phòng đột nhiên huyên náo. Charlotte chạy tới bên Sophie; Henry gọi theo; Will nhảy khỏi ghế và nhảy múa vòng vòng. Tessa im re, choáng váng, với Jem ngồi ngay bên cạnh. Trong lúc đó, Will có vẻ đang hát gì đó rằng vậy ra bấy lâu nay anh đã đúng về bệnh đậu mùa quỷ.

“Ôi đậu mùa quỷ, hỡi đậu mùa quỷ,

Làm sao để nhiễm nhỉ?

Chỉ cần mới khu xóm liều

Nơi ai nấy đều mệt mỏi.

Đậu mùa quỷ, ôi đậu mùa quỷ

Tôi có nó mà…

Không, không phải đậu mùa, mấy người ngốc nghếch

Tôi muốn nói chính bài hát này…

Vì tôi thì đúng, còn mọi người sai lè!”

“Will!” Charlotte hét lên. “Em BỊ ĐIÊN HẢ? DỪNG BÀI HÁT VỚ VẨN KIA NGAY! Jem…”

Jem, đứng lên, bịt miệng Will. “Bồ hứa sẽ im lặng chứ?” Anh rít vào tai bạn.

Will gật đầu, đôi mắt xanh lấp lánh. Tessa ngạc nhiên nhìn anh; tất cả đều trố mắt nhìn. Cô đã thấy Will lúc anh vui vẻ, cay cú, hợm mình, bực bội, xót xa… nhưng chưa bao giờ thấy anh *vớ vẩn* thế này.

Jem buông ra. "Vậy được."

Will ngồi bệt xuống sàn, lưng dựa vào ghế bành, tay giơ lên trời. "Đậu mùa quỷ có ở mọi nhà!" Anh tuyên bố và ngáp dài.

"Ôi Chúa ơi, vậy là chúng tôi sẽ mất cả tuần nghe bồ cợt nhả về đậu mùa quỷ đây," Jem nói. "Giờ không phải lúc đâu nhé."

"Không thể nào," Charlotte nói. "Ôi trời… *bệnh đầu mùa quỷ* sao?"

"Sao chúng ta biết Gideon không nói dối Sophie?" Jem nhẹ nhàng hỏi. "Tôi xin lỗi, Sophie. Tôi không muốn phải nói thế này, nhưng mà Lightwood không đáng tin…"

"Tôi đã thấy Gideon nhìn Sophie thế nào," Will nói. "Chính Tessa nói với tôi từ trước rằng Gideon thích cô Collins nhà chúng ta, và tôi đã ngẫm lại và thấy đúng. Một người đàn ông đang yêu – một người đàn ông đang yêu có thể nói tất cả. Phản bội bất kỳ ai." Anh vừa nói vừa nhìn Tessa. Cô đáp trả; cô không dừng được. Ánh mắt của cô như bị anh thu hút. Cách anh nhìn cô, với đôi mắt xanh màu thiên thanh, như thể đang cố thầm nói gì đó với cô. Nhưng thế quái nào…?

Đúng là cô nợ anh mạng mình, cô bắt đầu nhận ra. Có lẽ anh đang muốn cô cảm ơn. Nhưng cô chưa nói vì chưa có thời gian, chưa có cơ hội ấy chứ! Cô sẽ cảm ơn anh ngay khi có dịp. "Hơn nữa, Benedict còn ôm ấp một nữ quỷ tại bữa tiệc đó, còn hôn ả nữa chứ," Will tiếp tục và nhìn lảng đi. "Á có răn thay cho mắt. Chắc tất cả lũ chúng nó đều nhìn chăm chăm vào mắt ông ta. Mà, người ta chỉ bị nhiễm bệnh đậu mùa quỷ nếu tăng tịu với quỷ, vậy nên…"

"Nate bảo rằng ông Lightwood thích nữ quỷ," Tessa nói. "Em không nghĩ vợ ông ấy biết *chuyện đó*."

"Đợi đã." Jem bỗng sững ra. "Will này, bệnh đậu mùa quỷ có triệu chứng thế nào?"

"Ghê lắm!" Will vui vẻ đáp. "Ban đầu người đó sẽ bị một vết mẩn hình khiên ở lưng, rồi lan khắp người, khiến da bị nứt nẻ…"

Jem thở ồ ồ. "Tôi… tôi sẽ trở lại," anh nói, "đợi một lát thôi. Lạy Thiên Thần…"

Và anh rời khỏi cửa, để lại những người khác trố mắt nhìn theo.

"Em không nghĩ cậu ấy bị bệnh đậu mùa quỷ chứ?" Henry không hỏi rõ một ai.

Em mong là không, vì bọn em vừa mới đính hôn, Tessa rất muốn nói – để xem vẻ mặt mọi người thế nào – rồi lại thôi.

"Trật tự nào, Henry," Will lên tiếng và hình như đang định đế gì thêm thì cửa bật mở và Jem hổn hển trở lại phòng, cầm một tờ giấy da dê. "Đây này," anh nói. "Tôi lấy từ chỗ hội Tu Huynh Câm – khi Tessa và tôi tới gặp Jessamine." Anh lớn lên nhìn Tessa qua mái tóc sáng màu, và cô nhớ anh đã rời xà lim của Jessamine và trở lại sau một lúc, trông có vẻ lơ đãng. "Đây là giấy chứng từ của Barbara Lightwood. Sau khi Charlotte bảo chúng ta rằng bố chị ấy không hề bán đứng Silas Lightwood cho Clave, tôi đã đi hỏi các Tu Huynh Câm xem có thể nào nguyên nhân tử vong của bà Lightwood không phải do đau buồn không, liệu có phải Benedict nói dối không."

"Và kết quả thế nào?" Tessa hào hứng chồm tới.

"Ông ta đã nói dối. Bà ấy chết vì cắt cổ tay. Nhưng còn nữa này." Anh nhìn tờ giấy trong tay. *"Một vết mẩn hình khiên, rất có thể là dấu hiệu của bệnh astriola, trên vai trái."* Anh chìa cho Will, chàng trai kia liền cầm lấy và đọc qua một lượt, đôi mắt xanh mở lớn.

"Astriola," anh nói. "Đó là bệnh đậu mùa quỷ. Bồ có bằng chứng chứng tỏ bệnh đậu mùa quỷ tồn tại mà không thèm nói! *Et tu, Brute!*(*)" Anh cuộn tờ giấy và tết đầu Jem.

(*) *Tiếng Latinh, có nghĩa là: Cả ngươi nữa sao, Brutus? được cho là lời cuối cùng của vua La Mã Julius Caesar với bạn mình là Marcus Brutus vào thời khắc ông bị ám sát. Sau này, nó trở thành câu nói mang hàm nghĩa chỉ sự phản bội từ một người không thể ngờ được, nhất là khi kẻ đó là bạn bè.*

"Ái!" Jem cực lực xoa đầu. "Tôi có hiểu gì đâu. Tôi đâu nghĩ cái vết đó đã giết chết bà Lightwood. Bà ấy cắt cổ tay, nhưng nếu Benedict muốn che giấu con mình về nguyên do bà ấy chết…"

"Lạy Thiên Thần," Charlotte nói khẽ. "Thế nào bà ấy tự tử. *Vì bị chồng truyền đậu mùa quỷ cho. Và bà ấy biết."* Chị quay phắt sang Sophie, cô gái kia khẽ kêu một tiếng. "Gideon biết chuyện này không?"

Sophie trợn tròn mắt, lắc đầu. "Không."

"Nhưng không phải Tu Huynh Câm có nghĩa vụ phải báo cáo chuyện này ư?" Henry hỏi. "Có vẻ, ờm… vô trách nhiệm khi không nói một chút nào..."

"Tất nhiên họ có nói. Họ nói với *chồng bà ấy*. Và chuyện hẳn phải vậy, đúng chứ? Benedict có lẽ đã biết," Will nói. "Không cần phải nói với bọn trẻ; vết mẩn xuất hiện khi người đó nhiễm bệnh, mà lũ trẻ đã lớn rồi nên không có khả năng bị bà ấy truyền bệnh. Tu huynh Câm chắc chắn đã thông báo cho Benedict, và ông ta nói 'Kinh khủng!' rồi lấp liếm toàn bộ ngay. Một người không thể công khai nguyên nhân tử vong là do tằng tịu với kẻ khác, rồi họ thiêu xác bà ta, thế là xong."

"Vậy sao Benedict vẫn còn sống?" Tessa hỏi. "Chẳng phải đáng ra tới giờ ông ấy phải chết vì bệnh rồi sao?"

"Do Mortmain đấy," Sophie nói. "Ông ta đưa Benedict thuốc kiềm chế bệnh."

"Kiềm chế, chứ không phải chữa khỏi?" Will hỏi.

"Nhưng ông ấy vẫn chết dần, và đang chết nhanh hơn," Sophie nói. "Chính vì thế ông ấy quá tuyệt vọng, và sẵn sàng làm mọi chuyện theo ý Mortmain."

"Bệnh đậu mùa quỷ!" Will lầm bầm, rồi nhìn Charlotte. Dù anh tỏ ra cực kỳ hứng chí, nhưng có sự kiên định sáng lên trong đôi mắt xanh, đó là ánh sáng của sự thông tuệ, như thể anh là một kỳ thủ đang tính nước cờ tiếp. "Chúng ta phải liên lạc với Benedict ngay," Will nói. "Charlotte phải chơi ông ta. Ông ta đã rất chắc mẩm sẽ có được Học Viện. Chị phải bảo ông ấy rằng dù tới chủ nhật mới hết hạn định của Quan Chấp Chính, nhưng chị nhận thấy đằng nào ông ấy cũng thắng cược, và chị muốn gặp giải quyết trước."

"Benedict cứng đầu lắm…" Charlotte lên tiếng.

"Và cực kỳ cao ngạo," Jem nói. "Benedict luôn muốn kiểm soát Học Viện, nhưng cũng muốn chế nhạo chị nữa, Charlotte. Ông ta muốn chứng minh rằng phụ nữ không điều hành nổi Học Viện. Ông ấy tin rằng chủ nhật tới Quan Chấp Chính sẽ tước Học Viện khỏi tay chị, nhưng vậy không có nghĩa là ông ta muốn bỏ lỡ cơ hội được thấy riêng chị cúi đầu chịu thua."

“Rồi sao nào?” Henry hỏi. “Bảo Charlotte đi đối chất Benedict để làm gì nào?”

“Tống tiền,” Will nói. Mắt anh sáng lên sự phấn khích. “Mortmain có lẽ không nằm trong tay chúng ta, nhưng Benedict thì có, hoặc hiện giờ thế là đủ.”

“Bồ nghĩ ông ta sẽ từ bỏ Học Viện luôn hả? Thế ông ta để cho một người cùng phe tiếp tục chanh chấp Học Viện với chúng ta thì sao?” Jem hỏi.

“Chúng ta không cố diệt trừ ông ta. Chúng ta muốn ông ta hoàn toàn ủng hộ Charlotte. Rút lại lời thách thức và tuyên bố chị ấy thích hợp điều hành Học Viện. Đám cùng phe sẽ thua; Quan Chấp Chính sẽ hài lòng. Chúng ta giữ được Học Viện. Và hơn thế, chúng ta có thể buộc Benedict cho chúng ta biết về Mortmain – nơi ẩn náu, những bí mật, tất cả.”

Tessa ngờ vực. “Nhưng em khá chắc rằng ông ấy sợ Mortmain hơn sợ chúng ta, và ông ta cần thuốc của Mortmain. Hoặc không ông ta sẽ chết.”

“Đúng thế. Nhưng chuyện ông ta làm – tằng tịu với quỷ, rồi đổ bệnh cho vợ, khiến bà ta chết – có thể coi là sát hại một Thợ Săn Bóng Tối. Nói là sát hại thì không đúng lắm, nhưng ông ta vì liên quan tới quỷ mà gián tiếp hại chết bà ta. Ông ta có thể phải lĩnh hình phạt đáng sợ nhất.”

“Cái gì còn kinh khủng hơn chết đây?” Tessa hỏi, và đột ngột hối hận vì thấy miệng Jem bỗng mím chặt.

“Các Tu huynh Câm sẽ xoá bỏ phần Thợ Săn Bóng Tối của ông ta. Ông ta sẽ trở thành Kẻ Lầm Đường,” Will nói. “Các con ông ta sẽ thành người phàm, bị tước bỏ mọi Ấn Ký. Dòng họ Lightwood sẽ bị gạch bỏ khỏi giới phả Thợ Săn Bóng Tối. Ấy là phút cáo chung của dòng họ Lightwood trong giới Nephilim. Không có một sự túi nhục nào hơn thế. Đó là hình phạt mà ngay cả Benedict cũng phải sợ.”

“Thế nếu ông ta không sợ thì sao?” Jem hỏi khẽ.

“Vậy chắc chúng ta cũng chẳng phải sợ rồi.” Charlotte càng nói càng tỏ vẻ quyết tâm hơn; Sophie đang dựa vào bệ lò sưởi, trông cô ấy thật buồn bã, và Henry, đặt tay lên vai vợ, lại dịu dàng lạ thường. “Chúng ta sẽ liên lạc với Benedict. Giờ không phải là lúc thư từ dông dài báo trước này nọ; đánh úp vẫn hơn. Mà đống danh thiếp đâu rồi nhỉ?”

Will ngồi thẳng dậy. “Vậy mọi người đồng ý với kế hoạch của em?”

“Giờ đó là kế hoạch của chị,” Charlotte kiên quyết. “Will, em có thể đi cùng nhưng phải nghe theo chị, và không được đả động gì tới bệnh đậu mùa quỷ, trừ khi chị cho phép.”

“Nhưng… nhưng…” Will cà lăm.

“Ồ, thôi đi nào,” Jem đá mắt cá chân Will, nhưng không mạnh lắm.

“Chị ấy *cướp* kế hoạch của tôi!”

“Will,” Tessa gắt. “Anh quan tâm đến chuyện kế hoạch được thực thi hay chuyện ai đề ra kế hoạch?”

Will chỉ cô. “Đó,” anh nói. “Thêm em ấy nữa.”

Charlotte trợn mắt nhìn lên trần. "William, hoặc là em nghe theo chị, hoặc là khỏi đi."

Will hít sâu và nhìn Jem, người kia cười rất tươi với anh. Will thở dài thườn thượt và nói. "Vậy được rồi, Charlotte. Vậy chị tính tất cả cùng đi hả?"

"Tất nhiên là có em và Tessa. Chúng ta cần hai em làm nhân chứng. Jem, Henry, hai người không cần đi, và ít nhất một trong hai người nên ở lại trông chừng Học Viện."

'Em à…" Henry bối rối chạm vào tay vợ.

Chị ngạc nhiên ngước nhìn anh. "Vâng?"

"Em chắc không muốn cùng anh đi cùng chứ?"

Charlotte mỉm cười, một nụ cười thay đổi cả gương mặt mệt mỏi, tiều tuỵ của chị. "Vâng, Henry; Jem chưa trưởng thành, và để cậu ấy lại đây một mình – không phải cậu ấy không có năng lực – chỉ khiến Benedict thêm cớ phàn nàn. Nhưng cảm ơn anh."

Tessa nhìn Jem; anh cười tỏ ý tiếc nuối, rồi nắm lấy bàn tay cô đang chắp sau váy. Hơi ấm của anh trấn an cô, và cô đứng dậy; Will cũng vậy, còn Charlotte tìm bút viết vài dòng cho Benedict lên mặt sau của tấm danh thiếp sẽ được Cyril chuyển đi trong lúc họ chờ xe ngựa.

"Em nên đi lấy mũ và găng tay," Tessa nói nho nhỏ với Jem, và đi ra cửa. Will nối gót và một lát sau, phòng khách đóng lại, chỉ còn họ ngoài hành lang. Tessa định rảo bước về phòng thì nghe tiếng chân Will ngay sau.

"Tessa!" anh gọi và cô quay lại. "Tessa, anh muốn nói chuyện với em."

"Ngay bây giờ ư?" Cô ngạc nhiên. "Theo như Charlotte nói thì chị ấy muốn chúng ta nhanh nhanh chóng chóng…"

"Kệ vụ nhanh chóng đó đi," Will tiến lại gần hơn. "Mặc kệ Benedict Lightwood và toàn bộ vụ này đi. Anh muốn nói chuyện với *em*." Anh cười rất tươi. Ở anh luôn có vẻ bất cần, nhưng hiện giờ đó là sự bất cần vì hạnh phúc chứ không phải do tuyệt vọng. Nhưng đây quả là một thời khắc kỳ lạ để hạnh phúc!

"Anh bị hâm đấy hả?" Cô hỏi. "Anh nói 'đậu mùa quỷ' hệt như cách người ta nói 'khối gia tài kếch sù từ trên trời rơi xuống.' Anh sung sướng thế sao?"

"Là do anh được minh oan, chứ không phải vì vui, và hệt như cách người ta nói về bệnh đậu mùa quỷ. Anh muốn nói về anh và em…"

Cửa phòng khách mở, Henry và Charlotte lần lượt ra ngoài. Biết Jem là người tiếp theo rời phòng khách, Tessa vội tránh xa Will, dù giữa họ chẳng có chuyện gì không chính đáng. *Trừ trong suy nghĩ của mày,* một giọng nho nhỏ vang trong đầu cô, và cô lờ nó đi. "Will, không phải lúc này," cô thì thầm. "Em nghĩ mình biết anh muốn nói gì, và anh có quyền được nói, nhưng giờ không phải lúc, được chứ? Tin em đi, em cũng rất muốn được nói chuyện với anh, vì nó đè nặng tâm trí em…"

"Thật sao? Em nói thật chứ?" Will ngớ ra, như thể vừa bị cô đập đá vào đầu.

"À… ừ," Tessa nói và ngước lên nhìn Jem đang tới. "Nhưng không phải *lúc này*."

Will nhìn theo, nuốt nước bọt và đành gật đầu. "Vậy lúc nào?"

"Đợi chúng ta gặp nhà Lightwood xong đã. Hãy gặp em trong phòng khách."

"Trong phòng khách?"

Cô nhíu mày. "Thật đấy, Will," cô nói. "Anh định nhại mọi lời em nói hả?"

Jem đã tới và nghe được câu cuối cùng; anh cười tươi. "Tessa, hãy để cho Will tội nghiệp của chúng ta được bông đùa chứ, cậu ấy ra ngoài cả đêm và trông như chẳng nhớ nổi tên mình rồi." Anh đặt tay lên cánh tay *parabatai* của mình. "Đi nào, Herondale. Bồ có vẻ cần một chữ rune năng lượng – cũng có thể là hai hoặc ba."

Will thôi nhìn Tessa rồi kệ Jem dẫn mình đi. Tessa nhìn họ và lắc đầu. *Đúng là tụi con trai,* cô nghĩ. Cô sẽ chẳng bao giờ hiểu được họ.

Tessa vừa bước vài bước vào phòng ngủ thì sững lại, ngạc nhiên nhìn giường. Trên đó có đặt một bộ váy đi dạo màu kem sọc xám bằng lụa Ấn được điểm xuyết những đường vặn thừng tinh tế và những chiếc cúc bạc. Đôi găng tay nhung xám nằm bên cạnh có thêu hình lá bằng chỉ bạc. Ở cuối giường là một đôi giày đính cúc màu ngà, cùng một đôi tất hoạ tiết hợp mốt.

Cửa mở, và Sophie bước vào, cầm theo một chiếc mũ xám nhạt có trang trí những quả anh đào bạc. Trông cô ấy rất tái, mắt sưng đỏ. Cô ấy tránh nhìn Tessa. "Trang phục mới, thưa cô," Sophie nói. "Vải may là một phần của hồi môn của cô Branwell, và, vài tuần trước cô ấy nghĩ nên dùng nó để may váy cho cô. Tôi nghĩ cô ấy thấy cô nên có vài bộ không phải do cô Jessamine mua cho. Cô ấy nghĩ vậy cô sẽ… dễ chịu hơn. Và những đồ này vừa được đưa tới sáng nay. Tôi nhờ Bridget mang vào đây cho cô."

Tessa thấy mắt ầng ậng nước và vội ngồi xuống mép giường. Nghĩ tới việc Charlotte, dù đang bộn bề bao nhiêu công chuyện, vẫn nghĩ tới sự thoải mái của mình khiến Tessa chỉ muốn khóc. Nhưng như thường lệ, cô cố kiềm chế. "Sophie này," cô sụt sùi nói. "Tôi nên – không, tôi *muốn* – xin lỗi cô."

"Xin lỗi tôi sao, thưa cô?" Sophie nói đều đều, và đặt mũ xuống giường. Tessa nhìn theo. Charlotte thường mặc đồ rất đơn điệu. Cô chưa từng nghĩ chị lại thích hay để mắt tới những món đồ đáng yêu thế này.

"Tôi đã hoàn toàn sai khi nói với chị về Gideon như vậy." Tessa nói. "Tôi chõ mũi vào chuyện của người khác, và chị đúng, Sophie ạ. Ta không thể đánh giá một người qua tội lỗi của gia đình anh ta. Và tôi đáng ra nên nói với chị thế này: Dù tôi thấy Gideon ở bữa tiệc tối đó, nhưng tôi thấy anh ấy không hào hứng; đúng ra, tôi không cần đọc suy nghĩ của anh ấy cũng biết anh ấy nghĩ gì, và tôi không nên cư xử như lúc trước. Tôi chẳng có nhiều kinh nghiệm hơn chị, Sophie, và với những chuyện liên quan tới các quý ông, tôi lại càng mù tịt. Tôi xin lỗi vì tỏ ra lỗ mãng; tôi sẽ không bao giờ lặp lại, chỉ mong tha thứ cho tôi."

Sophie tới tủ quần áo và lấy ra chiếc váy thứ hai – màu lam rất sẫm, hoạ tiết vặn thừng bằng nhung vàng, xẻ tà ở bên phải để lộ lớp lụa phay màu lục nhạt. "Đẹp quá," cô ấy nói với chút thèm khát, và nhẹ nhàng chạm vào. Rồi cô ấy quay sang Tessa. "Đó là… một lời xin lỗi rất tuyệt thưa cô, và tôi tha thứ cho cô. Tôi đã tha thứ cho cô từ lúc trong phòng khách, khi cô nói dối vì tôi. Tôi không tán thành việc dối trá, nhưng tôi biết cô chỉ muốn tốt cho tôi."

"Chị rất dũng cảm," Tessa nói, "khi thành thật với Charlotte. Tôi biết chị sợ chị ấy giận."

Sophie cười buồn. "Cô chủ không giận. Cô ấy thất vọng. Tôi biết mà. Cô ấy bảo không thể nói chuyện với tôi lúc này, mà để sau, và tôi thấy gương mặt cô ấy biểu hiện ra sao. Thế tôi còn thấy tệ hơn."

"Ôi, Sophie. Lúc nào chị ấy cũng thất vọng với Will mà!"

"Làm gì có ai không cơ chứ."

"Ý tôi không phải thế. Ý tôi chị ấy yêu quý chị, như chị là Will hay Jem hay… à, chị hiểu ý tôi đấy. Kể cả nếu chị ấy có thất vọng, chị cũng đừng sợ chị ấy đuổi việc chị. Không có đâu. Charlotte nghĩ chị thật tuyệt vời, và tôi cũng nghĩ vậy."

Sophie mở to mắt. "Ôi cô Tessa!"

"Tôi nói thật," Tessa khẳng định. "Chị dũng cảm, vị tha, và xinh đẹp. Giống Charlotte vậy."

Mắt Sophie long lanh. Cô ấy lấy tạp dề chấm chấm nước mắt. "Thôi, dông dài đủ rồi," cô ấy vội nói mà vẫn chớp mắt liên tục. "Giờ tôi phải chuẩn bị cho cô, vì Cyril đã đi lấy xe, và tôi biết cô Branwell không muốn phí phạm thời gian."

Tessa ngoan ngoãn đứng lên, và với sự giúp đỡ của Sophie, cô chuyển sang mặc cái váy xám kẻ trắng. "Và xin cô hãy cẩn trọng," Sophie nói khi thoăn thoắt cài móc khuy cho cô. "Lão đó quái tính lắm, và đừng quên điều đó. Ông ấy rất nghiêm khắc với *hai chàng trai ấy*."

Hai chàng trai ấy. Cách cô ấy nói khiến Tessa có cảm giác Sophie thương cho cả Gabriel lẫn Gideon. Gideon cũng nghĩ vậy về em trai và em gái mình, phải không? Nhưng cô không nói gì khi Sophie chải và cuộn tóc cho cô, rồi lấy tinh dầu oải hương chấm vào thái dương cho cô.

"Giờ trông cô đẹp lắm," cô ấy tự hào nói khi xong việc, và Tessa phải thừa nhận Charlotte đã lựa đúng kiểu đồ tôn dáng cô, và màu xám cũng rất hợp với cô. Mắt cô trông to hơn và nhiều sắc lam hơn, eo và tay trông thon gọn hơn, ngực đầy đặn hơn. "Còn điều này nữa…"

"Gì vậy, Sophie?"

"Cậu chủ Jem," Sophie nói, khiến Tessa giật mình. "Làm ơn, dù cô có làm gì nữa…" Cô gái kia liếc nhìn mặt dây chuyền ngọc bích và cắn môi. "Đừng làm cậu ấy đau lòng."

CHƯƠNG 20: NGẢI ĐẮNG

Hai ta kết nghĩa phu thê

Chàng là máu thịt, tâm hồn ta đây.

Ngải đắng của cõi hồng trần

Chỉ để nuôi dưỡng búp mầm tình yêu.

- Algernon Charles Swinburne, *The Triumph of Time*

Tessa vừa đeo xong găng tay thì cũng vừa kịp bước qua cửa chính Học Viện. Một làn gió mạnh từ sông thổi tới cuốn tung đám lá cây trên sân. Trời âm u và xám xịt. Will đứng ở chân thềm, tay nhét túi quần, ngước nhìn tháp chuông nhà thờ.

Anh không đội mũ và gió thổi tung mái tóc đen khỏi gương mặt anh. Anh có vẻ không thấy Tessa và trong một thoáng cô cứ đứng quan sát anh. Cô biết thế là không phải phép, giờ Jem là của cô, và cô thuộc về anh, còn những người đàn ông khác coi như không hiện hữu. Nhưng cô không thể ngăn mình so sánh hai người – nếu Jem mang sự kết hợp kỳ quặc giữa thanh tú và mạnh mẽ thì Will như một cơn bão biển, với sắc xanh và đen cùng những ánh chớp lóe sáng rực rỡ. Cô tự hỏi liệu có bao giờ cô nhìn anh mà không thấy động lòng, tim không đập nhanh, và rằng liệu theo thời gian, tình cảm cô dành cho anh có lắng dần xuống không. Nó còn rất mới nhưng lại có vẻ không thật.

Nhưng có một điều đã khác. Giờ nhìn Will, cô không còn thấy đau lòng nữa.

Will đã thấy cô và mỉm cười khi làn tóc lòa xòa xuống mặt. Anh đưa tay vuốt ngược tóc lên. "Váy mới phải không?" Anh nói khi cô bước xuống thềm. "Không phải đồ Jessamine mua cho em."

Cô gật đầu và buồn phiền đợi anh khích bác về cô, về Jessamine, về cái váy, hoặc cả ba.

"Hợp với em đấy. Lạ là màu xám lại khiến mắt em xanh hơn, nhưng đúng thế thật."

Cô kinh ngạc nhìn anh, nhưng trước khi cô kịp mở miệng hỏi xem anh có bình thường không, xe ngựa đã lọc cọc từ góc Học Viện tới, với Cyril cầm cương. Anh ấy đỗ lại trước thềm nhà thờ, và cửa xe mở ra; Charlotte đang ở trong, mặc váy nhung màu rượu vang và đội mũ đính hoa khô. Chị trông căng thẳng hơn bao giờ hết. "Vào nhanh đi," chị vừa gọi vừa giữ mũ khi ngó ra ngoài cửa. "Chị nghĩ trời sắp mưa rồi."

Ngạc nhiên là nơi Cyril đưa cô, Charlotte và Will tới không phải điền trang Chiswick, mà là một căn nhà xinh xắn ở Pimlic, rõ ràng là nơi cư ngụ trong tuần của gia đình Lightwood. Trời *đã* đổ mưa, và những món đồ ướt – găng tay, mũ và áo khoác – được một người gác cửa mang bộ mặt khó đăm

đăm nhận lấy trước khi họ được đưa qua rất nhiều hành lang bóng loáng để vào một thư viện lớn, nơi lửa đang bập bùng cháy trong lò sưởi.

Đằng sau cái bàn gỗ sồi to tướng là Benedict Lightwood, vẻ ngoài vốn đã góc cạnh còn góc cạnh hơn trong cái khung cảnh tranh tối tranh sáng của căn phòng. Những tấm rèm kéo che cửa sổ, còn trên giá sách dọc tường là những bộ sách đồ sộ bìa da sẫm màu, với những dòng chữ vàng in ở gáy. Ngồi hai bên ông ta là hai cậu con trai – Gideon ở bên phải, mái tóc vàng rủ xuống che đi nét mặt, tay khoanh trước bộ ngực rộng. Ngồi bên kia là Gabriel, đôi mắt màu lục sáng lên vẻ khoái trá trịnh thượng, tay nhét trong túi quần. Anh ta trông như sắp huýt sáo.

"Charlotte," Benedict lên tiếng. "Will. Cô Gray. Thật vinh hạnh." Ông ta ra hiệu cho họ ngồi xuống mấy cái ghế đặt trước bàn. Gabriel cười khẩy với Will lúc anh ngồi xuống. Will nhìn, vẻ mặt cực kỳ kiềm chế, rồi nhìn lảng đi. *Không hề châm biếm*, Tessa bối rối nghĩ. Thậm chí không một ánh mắt hằm hè. Chuyện gì thế này?

"Cám ơn chú, Benedict," Charlotte, nhỏ bé, ngồi rất thẳng, nói năng rất đúng khuôn phép, "vì đã nhanh chóng đồng ý gặp chúng cháu."

"Dĩ nhiên rồi." Ông ta mỉm cười. "Cháu biết rõ mình không thể làm gì để thay đổi kết quả mà. Hội Đồng quyết định thế nào không tùy thuộc vào tôi. Đó hoàn toàn thuộc thẩm quyền của họ."

Charlotte nghiêng đầu. "Quả vậy, thưa chú Benedict. Nhưng chính chú đã gây chuyện. Nếu chú không buộc Quan Chấp Chính Wayland trách phạt cháu, những chuyện này đã chẳng xảy ra."

Benedict nhún đôi vai hẹp. "À, Charlotte này, tôi nhớ hồi cháu chưa lấy chồng. Hồi đó cháu là một cô bé vui vẻ, và tin hay không tùy cháu, nhưng tới giờ tôi vẫn quý cháu. Điều tôi làm là vì muốn tốt nhất cho Học Viện này và cho Clave. Phụ nữ không thể điều hành Học Viện. Bản chất của họ không phải vậy. Cháu sẽ cảm ơn tôi khi cháu ở nhà cùng Henry để nuôi dạy thế hệ Thợ Săn Bóng Tối tiếp theo, như cháu nên vậy. Tất nhiên cháu sẽ thấy tự ái, nhưng trong lòng cháu biết điều tôi nói là đúng."

Ngực Charlotte phập phồng dồn dập. "Nếu chú từ bỏ lời thách thức trước khi Clave đưa ra phán quyết, chú có thật sự nghĩ đó sẽ là thảm họa không? Cháu, điều hành Học Viện?"

"Chúng ta sẽ chẳng bao giờ biết được, phải không nào?"

"Ồ, cháu không biết," Charlotte nói. "Cháu nghĩ hầu hết các thành viên Hội Đồng thà để một người phụ nữ điều hành Học Viện còn hơn để vị trí ấy rơi vào tay một kẻ phóng đãng không chỉ kết thân với những thành phần tệ lậu của Thế Giới Ngầm, mà còn thân giao với cả lũ quỷ nữa!"

Một quãng im lặng ngắn. Benedict không hề nhúc nhích. Gideon cũng vậy.

Cuối cùng Benedict lên tiếng, dù giờ giọng nói mượt như nhung đã có chút sạn. "Đồn đại vô căn cứ."

"Sự thật đã được chứng minh," Charlotte nói. "Will và Tessa có dự bữa tiệc gần đây nhất của chú, tại Chiswick. Họ thấy nhiều lắm."

"Nữ quỷ mà ông ôm ấp trong đi văng," Will nói. "Ông gọi ả ta là bạn, hay đối tác làm ăn nào?"

Đôi mắt đen của Benedict nheo lại. "Đồ chó con láo toét…"

"Ồ, tôi nghĩ là bạn," Tessa nói. "Chẳng ai lại để đối tác làm ăn liếm mặt mình cả. Dù cũng có thể tôi sai. Tôi biết gì về những chuyện đó nào? Tôi chỉ là một cô ả ngốc nghếch mà thôi."

Môi Will nhếch lên. Gabriel vẫn đang nhìn. Gabriel chăm chăm nhìn sàn nhà. Charlotte vẫn ngồi cực kỳ ngay ngắn, tay đặt trên đùi.

"Cả ba người ngu ngốc quá," Benedict nói, khinh khỉnh chỉ họ. Tessa thoáng thấy gì đó ở cổ tay ông ta, màu đen, trông như một cái vòng tay phụ nữ, trước khi tay áo ông ta buông xuống che nó đi. "Các người nghĩ Hội Đồng sẽ tin mấy lời dối trá đó sao? Cô" – ông ta chán ghét nhìn Tessa – "là cư dân Thế Giới Ngầm; lời của cô không có giá trị. Còn cậu" - ông ta phẩy tay về phía Will – "là đồ hâm dở có bằng cấp kết thân với cánh pháp sư. Không chỉ cô ả này mà còn cả Magnus Bane nữa.Và khi họ dùng Kiếm Thánh thử tôi và tôi phủ nhận những lời cáo buộc của các người, các người nghĩ họ sẽ tin tôi hay tin các người đây?"

Will, Charlotte và Tessa thoáng nhìn nhau. Anh đã đúng, Tessa nghĩ, rằng Benedict không sợ Kiếm Thánh. "Còn những bằng chứng khác, Benedict," anh nói.

"Ồ?" Đôi môi Lightwood cong lên tỏ ý khinh miệt. "Và là gì nào?"

"Bằng chứng về dòng máu nhiễm độc của ông," Charlotte nói. "Ngay lúc này, khi ông chỉ chúng tôi, tôi đã thấy cổ tay ông. Bệnh nặng tới đâu rồi? Nó bắt đầu từ vùng ngực, phải không nhỉ, rồi lan xuống cánh tay và chân…"

"Cô ấy nói gì vậy hả bố?" Giọng Gabriel vừa giận vừa hoảng.

"Đậu mùa quỷ," Will nói với sự hài lòng khi được thật sự nói ra.

"Một lời buộc tội ghê tởm…" Benedict lên tiếng.

"Vậy cứ chối đi," Charlotte bảo. "Hãy xắn tay áo lên. Cho chúng cháu thấy tay ông."

Cơ bên má Benedict lại giật lên. Tessa hào hứng quan sát. Ông ta không khiến cô sợ như Mortmain, trông thấy ông ta với cô cũng như thấy một con sâu bò trên vườn vậy. Cô nhìn ông ta quay sang cậu con cả.

"Mày," ông ta gằn giọng. "*Mày* đã nói với chúng. Mày phản tao."

"Đúng," Gideon nói, ngẩng đầu và cuối cùng cũng buông tay. "Và con sẽ còn làm tới."

"Gideon?" Gabriel không hiểu gì hết. "Bố? Hai người nói gì vậy?"

Gabriel lên giọng. "Ý cô là sao? Sao cô nói vậy? Bố…"

"Im đi, Gabriel." Giọng Benedict khắc nghiệt và uy quyền, nhưng lần đầu tiên trong giọng nói và ánh mắt ông ta có sự sợ hãi. "Charlotte, cháu đang nói gì?"

"Chú biết rõ cháu đang nói gì mà, Benedict," Charlotte nói. "Vấn đề là chú có muốn cháu nói với toàn thể Clave không. Và với các con chú nữa. Chú biết chuyện này có ý nghĩa thế nào với chúng."

Benedict ngồi ngả ra ghế. "Tôi biết cháu muốn đe dọa tôi, Charlotte. Cháu muốn gì?"

Chính Will đáp, anh quá hào hứng không kiềm chế được lâu thêm nữa. "Rút lại lời thách thức đòi Học Viện. Ủng hộ Charlotte trước Hội Đồng. Nói với họ lý do chị ấy nên giữ Học Viện. Ông rất giỏi ăn nói. Tôi chắc ông sẽ nghĩ ra gì đó."

Benedict nhìn từ Will sang Charlotte. Môi ông ta cong lên. "Đó là điều kiện của các người."

Trước khi Will kịp trả lời, Charlotte đã lên tiếng, "Chưa hết. Chúng cháu muốn biết cách chú liên lạc với Mortmain, và ông ta đang ở đâu."

Benedict cười khùng khục. "Tôi liên lạc với ông ta qua Nathaniel Gray. Nhưng vì các người đã giết hắn nên tôi không nghĩ giờ hắn cung cấp được lượng thông tin nhiều nhặn gì cho lắm."

Charlotte tỏ vẻ kinh hãi. "Ý chú là không ai khác biết Mortmain đang ở đâu?"

"Tôi chắc chắn là không," Benedict nói. "Mortmain không ngu, khổ cho các người thật. Ông ta muốn tôi chiếm Học Viện để ông ta có thể phá nó từ trong ra. Nhưng đó chỉ là một trong rất nhiều kế hoạch, một sợi tơ trong cả một mạng nhện. Ông ta đã chờ đợi rất lâu. Ông ta sẽ có Clave. Và ông ta sẽ có *cô ta*." Ánh mắt ông ta dừng ở Tessa.

"Ông ta định làm gì với tôi?" Tessa hỏi.

"Tôi không biết," Benedict cười ma mãnh. "Tôi biết ông ta thường xuyên hỏi chuyện cô. Quả là một chú rể thâm tình, rất biết quan tâm."

"Ông ta nói ông ta tạo ra tôi," Tessa nói. "Vậy nghĩa là sao?"

"Tôi chẳng hiểu. Tôi không phải tâm phúc của ông ta."

"Đúng," Will nói, "hai người các ông không có nhiều điểm chung, trừ việc đều độc ác và thích những cô ả quỷ quái."

"Will!" Tessa nạt.

"Anh không định nói *em*," Will có vẻ ngạc nhiên. "Ý anh là mấy ả ở câu lạc bộ Xứ Quỷ…"

"Nếu các người diễn mấy màn râu ria xong rồi," Benedict nói. "Tôi muốn nói rõ vài điều với con trai tôi. Gideon, mày nên biết rằng nếu mày ủng hộ Charlotte Branwell, mày sẽ không được sống dưới mái nhà này nữa. Vắng mày thì chợ vẫn đông."

Đáp lại, Gideon giơ tay ra trước như định cầu nguyện. Nhưng Thợ Săn Bóng Tối không cầu nguyện, và Tessa nhanh chóng nhận ra ý định của anh ta – tháo chiếc nhẫn bạc khỏi ngón tay. Nó giống chiếc nhẫn nhà Carstairs của Jem, nhưng có họa tiết ngọn lửa viền quanh. Nhẫn nhà Lightwood. Anh đặt bên rìa bàn bố mình, và quay sang em trai.

"Gabriel," anh nói. "Em có đi cùng anh không?"

Đôi mắt màu lục của Gabriel ánh lên nét giận dữ. "Anh biết em không thể mà."

"Không, em có thể." Gideon chìa tay cho em mình, Benedict nhìn hai đứa con. Trông ông ta hơi tái, như thể đột ngột nhận ra mình có thể không chỉ mất một đứa con trai, mà là cả hai. Tay ông ta bấu chặt rìa bàn, mấu tay trắng bệch. Tessa không thể nào không nhìn vào khoảng hở do ống tay áo bị xăn lên. Nó rất trắng, lốm đốm những vết tròn đen. Nhìn chúng, khiến cô muốn ói và cô bèn đứng dậy. Will, bên cạnh, đã đứng từ trước. Chỉ còn Charlotte vẫn ngồi, nghiêm trang và thờ ơ như trước.

"Gabriel, làm ơn." Gideon nói. "Đi cùng anh."

“Vậy ai sẽ chăm sóc bố? Người ta sẽ nói gì về gia đình chúng ta nếu cả hai cùng bỏ ông ấy mà đi?” Sự cay đắng và tuyệt vọng nhuốm vào giọng nói của Gabriel. “Ai sẽ quản lý các trang viên, vị trí trong Hội Đồng…”

“Anh không biết,” Gideon nói. “Nhưng người đó không nhất thiết phải là em. Luật…”

Giọng Gabriel run run. “Gia đình quan trọng hơn Luật, Gideon ạ.” Anh ta chăm chú quan sát anh mình một lát rồi nhìn lảng đi, cắn môi, và tới đứng sau Benedict, tay đặt lên lưng ghế bố mình.

Benedict mỉm cười; ít nhất ông cũng chiến thắng được phần nào. Charlotte đứng lên, ngẩng cao đầu. “Vậy ngày mai chúng cháu sẽ gặp lại chú tại phòng Hội Đồng, thưa chú Benedict. Cháu chắc chú biết phải làm gì,” chị nói và rời phòng với Gideon và Tessa theo sau. Chỉ có Will nán lại một lát tại ngưỡng cửa, mắt nhìn Gabriel, nhưng khi chàng trai kia không đáp lại, anh liền nhún vai và rời đi cùng những người khác, đóng cửa lại sau lưng.

Họ im lặng ngồi xe về Học Viện; ngoài trời mưa quất ràn rạt vào cửa sổ xe. Charlotte vài lần định nói gì đó với Gideon, nhưng anh cứ im lặng nhìn khung cảnh đường phố mờ mịt bên ngoài. Tessa không biết anh thấy giận, hối hận, hay là nhẹ nhõm. Anh vẫn bình thản như mọi khi, kể cả lúc Charlotte bảo rằng luôn có phòng dành cho anh tại Học Viện, và rằng họ không thể nào diễn tả sự biết ơn của mình với việc anh đã làm. Cuối cùng, khi tới đường Strand, anh nói, “Tôi thật sự nghĩ Gabriel sẽ đi cùng. Một khi nó biết về Mortmain…”

“Cậu ấy chưa hiểu,” Charlotte nói. “Cho cậu ấy chút thời gian đi.”

“Sao anh biết thế?” Will chăm chú nhìn Gideon. “Chúng tôi mới biết chuyện mẹ anh. Còn Sophie bảo anh không hề hay biết gì…”

“Chị nhờ Cyril chuyển hai bức thư,” Charlotte nói. “Một cho Benedict, và một cho Gideon.”

“Cậu ấy dúi thư vào tay tôi lúc bố tôi không để ý,” Gideon nói. “Tôi vừa kịp đọc xong thì mọi người vào.”

“Và anh tin?” Tessa nói. “Nhanh vậy sao?”

Gideon nhìn ra ô cửa sổ dính nước mưa. Hàm anh bạnh ra. “Trước nay tôi đều không thể hiểu nổi câu chuyện bố kể về cái chết của mẹ. Giờ thì tôi rõ rồi.”

Ngồi trong một cỗ xe ẩm ướt, với Gideon chỉ cách một quãng, Tessa đột nhiên chỉ muốn đến bên, nói với anh rằng cô cũng có một người anh mà cô yêu thương vô cùng, nhưng cô đã mất anh ấy chỉ vì một điều còn tệ hơn cái chết, và rằng cô hiểu anh ta. Giờ cô đã hiểu lý do Sophie thích anh ta – vẻ tổn thương bên dưới vẻ lãnh đạm, sự chân thành ẩn sau khuôn mặt đẹp.

Nhưng cô không nói vì nghĩ anh ta không muốn nghe. Trong lúc đó, Will ngồi bên cạnh lại bừng bừng năng lượng. Thi thoảng cô lại thấy ánh xanh lóe lên trong đôi mắt anh nhìn cô, hoặc một nụ cười thoáng qua – một nụ cười *ngọt ngào* bất ngờ, có phần trẻ con mà cô chưa từng nghĩ sẽ thấy ở Will. Như thể giữa anh và cô có một chuyện vui chỉ hai người biết, có điều cô hoàn toàn không biết chuyện vui đó *là gì*. Tuy nhiên, cô thấy sự bồn chồn của anh quá rõ khiến sự bình tĩnh, hay bất kỳ cảm xúc nào của cô đều bay biến mất tiêu khi họ tới Học Viện và Cyril - ướt như chuột lột, nhưng vẫn thân thiện

như thường lệ - tới mở cửa xe.

Anh ấy giúp Charlotte xuống trước, rồi tới Tessa, sau đó là Will nhảy xuống, vừa khéo tránh một vũng nước đọng. Trời đã ngừng mưa. Will ngước nhìn trời và nắm tay Tessa. "Đi nào," anh thì thầm và kéo cô về cửa Học Viện.

Tessa ngoái nhìn, thấy Charlotte đứng ở chận bậc thềm và có vẻ cuối cùng cũng lôi kéo được Gideon nói chuyện với mình. Chị đang khua khoắng tay chân.

"Chúng ta phải đợi họ chứ…" Tessa lên tiếng.

Will một mực lắc đầu. "Charlotte sẽ con cà con kê về chuyện anh ta muốn ở phòng nào, và chị mừng ra sao vì được anh ta giúp, còn anh chỉ muốn nói chuyện với em."

Tessa cứ trố mắt nhìn Will trong lúc họ vào Học Viện. Will muốn nói chuyện với cô. Đúng là lúc trước anh có bảo, nhưng nói thẳng toẹt ra vậy không giống anh chút nào.

Một suy nghĩ chợt nảy lên. Jem đã nói với anh về chuyện đính ước rồi sao? Anh giận vì nghĩ cô không xứng với bạn anh chăng? Nhưng Jem nói *lúc nào*? Chắc là khi cô đi thay đồ - nhưng trông Will *đâu* có giận.

"Anh muốn kể cho Jem nghe cuộc gặp mặt lúc rồi quá," anh nói lúc lên cầu thang. "Cậu ấy sẽ không bao giờ tin chuyện đó có thể xảy ra – Gideon quay lưng với bố mình! Tiết lộ bí mật với Sophie là một nhẽ, nhưng đoạn tuyệt quan hệ gia đình lại là chuyện khác. Anh ấy còn bỏ cả nhẫn gia đình nữa chứ."

"Đúng như anh đã nói," Tessa cất tiếng khi họ tới đầu cầu thang và đi vào hành lang. Găng tay của Will truyền hơi ấm lên cánh tay cô. "Gideon yêu Sophie. Người ta có thể làm bất cứ điều gì vì tình yêu."

Will nhìn Tessa như thể những lời cô nói khiến anh ngỡ ngàng, rồi anh mỉm cười, vẫn nụ cười ngọt ngào ngốc nghếch như lúc trong xe. "Tuyệt vời, phải không nào?"

Tessa định trả lời, nhưng họ đã tới phòng khách. Bên trong rất sáng; đuốc phù thủy chiếu sáng rực rỡ, và lửa bập bùng trong lò. Rèm được vén sang để những ô sáng xám lọt vào. Tessa vừa tháo mũ và găng tay để lên cái bàn nhỏ mang phong cách Morocco thì thấy Will, sau khi theo cô vào trong, liền cài chốt cửa.

Tessa chớp mắt. "Will, sao anh chốt…"

Cô không nói được hết câu. Chỉ bằng hai bước dài khép ngắn khoảng cách giữa họ, Will tới và ôm chầm lấy cô. Cô ngạc nhiên há hốc miệng khi anh nắm tay cô, lôi cô lùi lại tới khi cả hai suýt đâm sầm vào tường, cái váy phồng của cô sột soạt phản đối.

"*Will*," cô ngạc nhiên, nhưng anh đã dùng thân mình ghim cô vào tường, tay vuốt ngược lên vai cô, lùa vào mái tóc ướt, và đôi môi nóng ấm đột ngột phủ lên môi cô. Cô quay cuồng và ngạt thở trong nụ hôn đó; môi anh mềm mại, còn cơ thể rắn chắc của anh tì lên cô, và anh có vị nước mưa. Hơi nóng tràn khắp bụng cô khi môi anh trằn trọc trên môi cô, xin cô đáp lại.

Gương mặt Jem bỗng lóe lên bên trong đôi mắt đang nhắm của cô. Cô tì bàn tay lên ngực Will và đẩy anh ra, mạnh hết sức. Cô thở mạnh: *"Không."*

Will bất ngờ lùi một bước. Giọng anh nghe trầm khàn. "Nhưng đêm trước thì sao? Lúc trong bệnh xá ấy? Anh… em ôm anh…"

Có sao? Choáng váng, cô nhận ra chuyện cô tưởng mơ hóa ra chẳng phải mộng mị gì sất. Hay anh nói dối? Không phải. Làm sao anh biết cô đã mơ thấy gì?

"Em…" Từ ngữ như líu hết cả vào nhau. "Em tưởng mình mơ…"

Vẻ mụ mị của đam mê nhanh chóng biến mất khỏi mắt anh, thay vào đó là tổn thương và bối rối. Anh hơi cà lăm: "Nhưng cả hôm nay nữa. Anh tưởng em... em nói rất muốn được nói chuyện riêng với anh cũng hệt như anh muốn vậy…"

"Em tưởng anh muốn em xin lỗi! Anh cứu mạng em ở kho trà, và *em* rất cảm ơn anh, Will ạ. Em tưởng anh muốn em nói ra…"

Will trông như bị bạt tai. "Anh không cứu mạng em để em *biết ơn anh*!"

"Vậy thì vì gì nào?"Cô lên giọng. "Vì bổn phận hả? Vì Luật nói…"

"*Anh cứu em vì anh yêu em*!" Anh gần như hét lên, rồi như nhận thấy vẻ choáng váng trên gương mặt cô, anh kiềm chế hơn, "Anh yêu em, Tessa ạ, và anh luôn yêu em, gần như kể từ lúc anh gặp em."

Tessa đan tay vào nhau. Chúng lạnh như nước đá. "Em tưởng anh không thể độc ác hơn lúc trên mái nhà. Em đã sai. Anh ác lắm."

Will bất động. Rồi anh chậm chạp lắc đầu, như một bệnh nhân không tin vào chẩn đoán đáng sợ của bác sĩ. "Em… không tin anh?"

"Dĩ nhiên em không tin anh. Sau những lời anh đã nói, cách anh đối xử với em…"

"Anh *phải* hành động như thế," anh nói. "Anh không được lựa chọn. Tessa, nghe này." Cô dợm bước đi ra cửa; anh vội chắn đường cô. "Hãy nghe anh nói đi. *Làm ơn mà.*"

Tessa lưỡng lự. Cách anh nói "làm ơn" – giọng anh như lỡ nhịp – không hề giống lúc trên mái nhà. Hồi đó anh còn không muốn nhìn cô. Giờ anh tuyệt vọng nhìn cô, như thể ước vọng của anh có thể khiến cô ở lại. Giọng nói gào thét bên trong cô rằng anh sẽ làm tổn thương cô, rằng anh không thật lòng, nhỏ lại, bị át đi bởi cái giọng oang oang bảo cô ở lại. Hãy nghe anh nói.

"Tessa." Will vuốt mái tóc đen, những ngón tay thon dài run run vì căng thẳng. Tessa nhớ cảm giác chạm vào tóc anh, cảm giác được lùa tay vào đó: như một mảnh lụa vân trượt trên da cô. "Điều anh sắp nói với em đây, anh chưa từng nói với một ai trừ Magnus, và anh nói vì anh cần anh ta giúp. Anh còn chẳng nói với Jem." Will hít thật sâu. "Khi anh mười hai tuổi, sống với bố mẹ tại Wales, anh tìm được một hộp Pyxis trong thư phòng của bố."

Cô không chắc mình chờ đợi Will nói gì, nhưng đây chắc chắn không phải điều đó. "Hộp *Pyxis*? Nhưng sao bố anh lại có hộp Pyxis?"

"Một kỷ vật từ thời còn là Thợ Săn Bóng Tối chăng? Ai mà đoán được chứ? Nhưng chắc em nhớ trong *Codex* có nhắc tới những lời nguyền và cách nguyền rủa chứ? Ờ, khi anh mở cái hộp, anh đã thả ra một con quỷ - Marbas – và nó nguyền rủa anh. Nó nguyền rằng bất kỳ ai yêu thương anh đều sẽ phải chết. Đáng ra anh sẽ không tin – không ai dạy anh tin vào phép thuật – nhưng tối đó, chị gái anh chết rất thảm. Anh tưởng đó là khởi đầu của lời nguyền. Anh chạy khỏi nhà và tới đây. Anh nghĩ đó là cách duy nhất để họ được bình an, để khiến họ không rơi vào tay thần chết. Lúc đầu anh không nhận ra mình đang bước vào một gia đình thứ hai. Henry, Charlotte, kể cả Jessamine chết tiệt – anh phải đoán chắc rằng không một ai ở đây dám yêu thương anh. Và anh nghĩ bởi nếu yêu anh, họ sẽ gặp nguy hiểm. Suốt

ngần ấy năm anh xa lánh mọi người – anh hoàn toàn đẩy họ ra xa mình.”

Tessa chăm chú nhìn anh. Những lời nói đó vang ong ong trong đầu cô. *Suốt ngần ấy năm anh xa lánh mọi người – anh hoàn toàn đẩy họ ra xa mình*. Cô nghĩ tới những lời nói dối của anh, những bí mật của anh, thái độ khó chịu với Henry và Charlotte, sự độc ác có vẻ gượng ép, kể cả câu chuyện về Tatiana với tình yêu của một cô bé gái, nhưng toàn bộ tình cảm lại bị anh vùi dập. Rồi còn có… “Jem,” cô thì thào.

Anh buồn bã nhìn cô. “Jem lại khác,” anh nói khẽ.

“Jem sắp *chết*. Anh thân với Jem vì nghĩ đằng nào anh ấy cũng cận kề cái chết rồi? Anh nghĩ lời nguyền sẽ không ảnh hưởng tới anh ấy?”

“Và mỗi năm trôi qua mà cậu ấy vẫn sống, anh lại càng đoán chắc giả thuyết của mình đúng. Anh nghĩ mình có thể quen với cách sống như thế. Anh nghĩ khi Jem rời bỏ cõi đời này, sau khi anh mười tám, anh sẽ sống một mình, không dây dưa với một ai – và rồi mọi chuyện thay đổi. Vì em.”

“Em?” Tessa cố lấy giọng bình tĩnh.

Một nụ cười thấp thoáng trên môi anh. “Lúc mới gặp em, anh nghĩ em không giống bất kỳ ai anh từng biết. Em khiến anh cười. Không ai ngoài Jem khiến anh cười thật sự, ôi Chúa ơi, trong suốt năm năm nay. Và em làm cho chuyện đó chẳng khó khăn gì, cứ tự nhiên như hơi thở vậy.”

“Anh còn chẳng biết em. Will…”

“Hỏi Magnus đi. Anh ấy sẽ kể cho em biết. Sau cái đêm trên mái nhà, anh tới gặp anh ấy. Anh xua đuổi em vì anh nghĩ rằng em bắt đầu nhận ra tình cảm của anh. Trong Thánh Địa hôm đó, lúc anh tưởng em đã chết, anh đã bộc lộ băng sạch và anh nhận ra em có lẽ đã thấy nét mặt anh. Anh rất hoảng. Anh phải khiến em ghét anh, Tessa ạ. Vậy nên anh đã cố. Và rồi anh muốn chết. Anh đã nghĩ anh có thể chịu nổi chuyện em ghét anh, nhưng anh không thể. Anh nhận ra em sẽ ở lại Học Viện, và mỗi lúc thấy em, anh có cảm giác mình đang ở trên mái nhà và ép em ghét anh; cảm giác ấy không khác nào uống thuốc độc. Anh tới gặp Magnus và nhờ anh ấy giúp tìm con quỷ đã nguyền rủa anh, để nó cởi bỏ lời nguyền. Anh nghĩ nếu nó xóa lời nguyền, anh sẽ có cơ hội khác. Cuộc tìm kiếm có thể bất khả thi, có thể kéo dài và gây nhiều đau đớn, nhưng anh nghĩ anh có thể khiến em một lần nữa thích anh, có thể cho em biết sự thật. Anh nghĩ rồi từ từ... mình sẽ xây dựng được một điều gì đó với em.

"Ý... ý anh là lời nguyền đã được xóa bỏ? Nó *biến mất* rồi hả?”

"Hóa ra anh không bị nguyền rủa gì hết, Tessa. Con quỷ đã lừa anh. Chẳng có lời nguyền nào hết. Suốt bao nhiêu năm qua, anh là thằng ngốc. Nhưng anh chưa ngốc đến độ không biết chuyện đầu tiên phải làm ngay khi biết sự thật là cho em biết cảm xúc thật sự của anh.” Anh tiến thêm một bước, và lần này cô không thối lui. Cô cứ đứng nhìn anh, nhìn vùng da trắng tới gần như trong suốt dưới mắt anh, những lọn tóc đen xoăn bên thái dương, cần cổ anh, nhìn màu xanh của đôi mắt và đường cong bờ môi anh. Ngắm anh như ngắm một nơi đẹp đẽ cô không chắc có bao giờ được thấy lại, cố ghi nhớ từng chi tiết để khi nhắm mắt ngủ, cô sẽ mường tượng ra.

Cô nghe giọng mình như từ xa xôi vọng lại. "Sao lại là em?" Cô thì thào. "Sao lại là em hả Will?"

Anh lưỡng lự. “Sau khi bọn anh đưa em về đây, sau khi Charlotte tìm thấy những lá thư em viết cho Nate, anh… anh đã đọc chúng.”

Tessa nghe mình nói vô cùng bình tĩnh. “Em biết. Em tìm thấy chúng trong phòng anh khi vào đó cùng Jem.”

Anh giật mình. "Em không hề nói với anh."

"Lúc đầu em bực," cô thừa nhận. "Nhưng đêm đó bọn em tìm thấy anh trong sới ifrit. Có lẽ em đồng cảm với anh. Em tự nhủ rằng chẳng qua do anh hiếu kỳ, hoặc Charlotte bảo anh đọc."

"Không có," anh nói. "Chính anh đã lôi chúng ra từ đống lửa. Anh đọc tất cả, từng câu từng chữ em viết. Em và anh, Tess, chúng ta giống nhau. Chúng ta sống và hít thở từng câu chữ. Chính những cuốn sách đã giúp anh không tự tử sau khi anh nghĩ mình không thể yêu ai, và sẽ chẳng bao giờ được ai yêu nữa. Chính những cuốn sách đã cho anh cảm giác có lẽ anh không hoàn toàn cô độc. Chúng thành thật với anh, và anh thành thật với chúng. Đọc thư của em, anh thấy đôi lúc em cô độc và sợ hãi, nhưng luôn dũng cảm, cách em thấy thế giới, cách em nhìn nhận màu sắc, dáng hình và lắng nghe từng âm thanh, anh có cảm giác – anh hiểu được cách em suy ngẫm, hy vọng, cảm nhận, mơ mộng. Anh có cảm giác mình được mơ mộng, suy nghĩ, cảm nhận *cùng* em. Anh mơ điều em mơ, muốn cái em muốn – và rồi anh nhận ra thật sự mình muốn *em*. Cô gái đã viết những lá thư đó. Anh yêu em từ giây phút anh đọc những lá thư ấy. Ngay lúc này đây, anh vẫn yêu em.

Tessa bắt đầu run. Cô luôn ao ước có người nói với cô như vậy. Đó là điều mà góc khuất đen tối nhất trong lòng cô luôn muốn *Will* nói. Will, chàng trai yêu những cuốn sách cô yêu, thích những bài thơ cô thích, khiến cô phì cười kể cả lúc cô bực bội. Và giờ anh đang đứng trước mặt cô, nói rằng anh yêu những lời nói của lòng cô, yêu hình dáng linh hồn cô. Nói với cô điều cô không nghĩ sẽ nghe từ một ai khác. Nói với cô điều sẽ chẳng ai nói với cô.

Nhưng không quan trọng.

"Quá muộn rồi," cô nói.

"Đừng nói vậy." Giọng anh như thì thầm. "Anh yêu em, Tessa. Anh yêu em."

Cô lắc đầu. "Will... đừng."

Anh hít một hơi run rẩy. "Anh biết em không muốn tin anh," anh nói. "Tessa, làm ơn, em không tin anh hay em không nghĩ có thể yêu anh? Vì nếu là vế thứ hai…"

"Will. Không *quan trọng* nữa rồi…"

"Không có chuyện gì quan trọng hơn!" Giọng anh mạnh dần. "Anh *biết* nếu em ghét anh thì đó là do anh ép em. Anh *biết* em chẳng việc gì phải cho mình cơ hội thứ hai để đánh giá anh theo một cách khác. Nhưng anh xin em cho anh cơ hội đó. Anh sẽ làm bất cứ điều gì. *Bất cứ điều gì*."

Giọng anh run rẩy, và cô nghe thấy tiếng của một người khác trong đó. Cô thấy Jem nhìn cô, trong đôi mắt ấy chứa đựng tình yêu, hy vọng, mong chờ của cả thế giới.

"Không," cô thì thầm. "Không thể."

"Có thể," anh tuyệt vọng nói. "Phải có chứ. Em đâu ghét anh đến độ đó…"

"Em không hề ghét anh," cô nói, vô cùng buồn bã. "Em đã cố ghét anh, Will. Nhưng không thể."

"Vậy, anh có cơ hội." Hy vọng lóe sáng trong mắt anh. Cô không nên nói dịu dàng thế - ôi Chúa ơi, không có cách nào khiến chuyện bớt tệ sao? Cô phải nói. Ngay lúc này. Nói thật nhanh, thật rõ ràng vào. "Tessa, nếu em không ghét anh, vậy em có thể cho anh một cơ hội…"

“Jem đã cầu hôn em,” cô buột miệng. “Và em đã đồng ý.”

“Sao?”

“Em nói Jem đã cầu hôn em,” cô thì thầm. “Anh ấy hỏi cưới em. Và em đã đồng ý.”

Mặt mày Will trắng bệch. Anh nói. “Jem. Jem *bạn anh*?”

Cô gật đầu, không nói lời nào.

Will lảo đảo và tì tay lên lưng ghế để đứng cho vững. Anh trông như bất ngờ bị đá mạnh vào bụng. “Khi nào?”

“Sáng nay. Nhưng chúng em đã dần thân thiết sau một thời gian dài.”

“Em… và Jem?” Will trông như đang được yêu cầu tin vào một điều bất khả - tuyết rơi mùa hè, mùa đông ở Luân Đôn không có mưa.

Đáp lại, Tessa chạm vào mặt dây chuyền ngọc bích Jem tặng. “Anh ấy tặng em cái này,” cô nói. Giọng cô rất bình thản. “Đây là quà cưới bố tặng mẹ anh ấy.”

Will nhìn nó, nhìn những Hán tự trên đó, như thể ấy là con rắn siết cổ cô. “Cậu ấy không hề nói gì. Cậu ấy không hề tâm sự một tiếng nào với anh về em. Không theo cách đó. Anh vuốt tóc xòa xuống mặt, động tác cô đã thấy anh làm cả ngàn lần, chỉ có điều giờ tay anh run dữ dội. “Em yêu cậu ấy chứ?”

“Có, em yêu anh ấy,” cô nói và thấy Will nhăn mặt. “Anh thì sao?”

“Nhưng cậu ấy sẽ hiểu,” anh đờ đẫn nói. “Nếu chúng ta giải thích. Nếu chúng ta nói… cậu ấy sẽ hiểu.”

Trong giây phút đó, Tessa bỗng tưởng tượng cảnh mình tháo dây chuyền, đi vào hành lang, gõ cửa phòng Jem. Trả lại anh thứ này. Nói rằng mình đã sai, rằng cô không thể kết hôn cùng anh. Cô có thể nói với anh, nói với anh tất cả về bản thân mình và về Will – cô thấy mông lung ra sao, cô cần thời gian thế nào, cô không thể hứa trao trọn con tim cho anh, rằng một phần trong cô bây giờ và sẽ mãi mãi thuộc về Will.

Và rồi cô nhớ tới lời đầu tiên Jem nói, lúc đó anh nhắm mắt, quay lưng với cô, mặt hứng ánh trăng. *Will? Will là bố hả?* Cách gương mặt, giọng nói Will dịu lại chỉ vì mình Jem; cách Jem nắm chặt tay Will trong bệnh xá khi Will đổ máu, cách Will gọi tên *James*! khi người máy quăng Jem xuống.

Mình không thể làm tổn thương hết người này tới người khác, cô nghĩ. *Mình không thể gây chuyện đó.*

Mình không thể nói thật với bất kỳ ai.

Cô mường tượng gương mặt Jem nếu cô đề nghị hoãn lễ đính hôn. Anh luôn tốt bụng. Jem luôn tốt bụng. Nhưng cô sẽ đập tan một thứ trân quý trong anh, một thứ quan trọng với anh. Sau đó anh sẽ không còn như trước, và sẽ chẳng có Will an ủi anh. Mà anh đâu còn bao nhiêu thời gian.

Còn Will? Vậy sau này anh sẽ ra sao? Dù lúc này anh có nghĩ gì, Tessa vẫn biết nếu cô cắt đứt quan hệ với Jem, anh sẽ không chạm vào cô, không ở bên cô dù cho có yêu cô nhiều đến mấy. Sao anh dám

thể hiện tình yêu với cô trước mặt Jem khi biết hạnh phúc của anh được đánh đổi bằng sự đau đớn của bạn? Dù cho Will có tự nhủ rằng anh chịu được thì với anh, Tessa sẽ mãi là người con gái Jem yêu tới phút cuối đời. Tới ngày *cô* chết. Anh sẽ không bao giờ phản bội Jem, kể cả ở kiếp này hay kiếp sau. Nếu cô yêu một người khác, bất kỳ ai khác… nhưng cô có yêu một ai khác đâu. Đây là hai chàng trai cô yêu. Bây giờ, và mãi mãi.

Cô cố nói lạnh lùng hết mức. Và bình thản nữa. "Nói gì *nào*?"

Will chỉ nhìn cô. Ánh sáng trong mắt anh lúc đưa cô lên cầu thang, khi anh khóa cửa, khi anh hôn cô – ánh lấp lánh của hạnh phúc – đã biến mất, yếu ớt rồi tàn lụi như hơi thở cuối cùng của người hấp hối. Cô nghĩ tới Nate chảy máu đầm đìa tới chết trong lòng cô. Lúc đó cô không thể làm gì giúp anh. Cảm giác lúc này của cô cũng y như vậy. Cô như đang thấy sự sống chạy ra khỏi Will Herondale, và cô không có cách nào ngăn nó lại.

"Jem sẽ tha thứ cho anh," Will nói, nhưng nét mặt tuyệt vọng đã hiện hữu trên gương mặt anh, giọng nói anh. Anh đã từ bỏ, Tessa nghĩ; Will, người chưa từng từ bỏ bất cứ cuộc chiến nào trước khi nó bắt đầu. "Cậu ấy…"

"Đúng vậy," cô nói. "Anh ấy không bao giờ giận anh, Will; anh ấy quá yêu quý anh. Em cũng không nghĩ anh ấy có thể giận em. Nhưng sáng nay anh ấy bảo tưởng sẽ chết khi chưa kịp yêu ai như bố mẹ anh ấy yêu nhau, và tưởng tình yêu của anh ấy sẽ không bao giờ được đáp lại. Giờ anh muốn em ra hành lang, tới gõ cửa phòng anh ấy và tước đi tất cả sao? Nếu em làm vậy, anh có còn yêu em không?"

Will nhìn cô rất lâu. Rồi anh có vẻ như bị vò nhàu từ bên trong; anh ngồi xuống ghế bành, và vùi mặt vào tay. "Em hãy hứa với anh," anh nói. "Rằng em yêu cậu ấy. Rằng em yêu nhiều tới độ muốn kết hôn với Jem và khiến cậu ấy hạnh phúc."

"Vâng," cô nói.

"Vậy nếu em yêu Jem," anh đều đều nói, "làm ơn, Tessa, đừng cho cậu ấy biết những gì anh vừa nói với em. Đừng cho cậu ấy biết anh yêu em."

"Còn lời nguyền? Anh ấy không biết…"

"Cũng đừng cho cậu ấy biết. Hay Henry, hay Charlotte – đừng nói với ai. Khi đến lúc, anh sẽ tự nói. Hãy vờ như anh chưa nói gì. Nếu em có chút quan tâm nào với anh, Tessa…"

"Em sẽ không nói với ai," cô nói. "Em thề. Em thề có thiên sứ của em làm chứng. Thiên sứ của mẹ em. Và Will này…"

Anh buông tay, nhưng dường như vẫn không thể nhìn cô. Anh đang bấu chặt hai tay ghế, mấu tay trắng bệch. "Anh nghĩ em nên đi, Tessa."

Nhưng cô không thể. Nhất là khi trông anh như đang chết lặng thế này. Cô chỉ muốn tới ôm anh, hôn lên đôi mắt đang nhắm, để anh lại mỉm cười. "Điều anh phải chịu đựng," cô nói, "từ năm mười hai tuổi – nó có thể giết chết hầu hết mọi người. Anh phải luôn tin rằng không ai yêu anh, rằng không ai *có thể* yêu anh, và sự tồn tại của họ khiến anh tin rằng họ không hề yêu quý anh. Nhưng Charlotte yêu anh.

Cả Henry, cả Jem nữa. Và gia đình anh. Họ luôn luôn yêu anh, Will Herondale ạ, vì anh không thể che giấu phần tốt đẹp của con người mình, dù anh có cố thế nào đi nữa."

Anh ngẩng đầu nhìn cô. Cô thấy ánh lửa lấp lánh trong đôi mắt xanh. "Còn em? Em có yêu anh không?"

Móng tay cô cắm vào lòng bàn tay. "Will," cô nói.

Anh nhìn cô, nhưng lại như xuyên qua cô. *"Em có yêu anh không?"*

"Em…" Cô hít một hơi sâu. Cô thấy đau quá. "Jem luôn đúng về anh. Anh tốt hơn em tưởng, và em rất xin lỗi đã nghĩ sai cho anh. Vì nếu đây là con người thật của anh, và em cũng cho là vậy – vậy anh sẽ không khó tìm được người yêu anh, Will, một người yêu anh nhất. Nhưng em…"

Anh kêu lên một tiếng nửa như cười nghẹn nửa như thở dốc. "Yêu nhất," anh nói. "Em có tin được rằng đây không phải lần duy nhất em nói thế với anh không?"

Cô lắc đầu, bối rối. "Will, em không…"

"Em có thể không bao giờ yêu anh," anh nói đều đều, rồi khi cô không đáp, khi cô không nói gì, anh rùng mình – cơn run rẩy chạy khắp cơ thể - và rời ghế mà không nhìn cô. Anh kiên quyết đứng lên, đi ra nắm nắm đấm cửa; cô đưa tay che miệng nhìn theo như thể phải một thời gian dài đằng đẵng anh mới tìm được nó, mở ra và lao xuống hành lang, đóng sầm của lại.

Will, cô nghĩ. *Will, đó là anh sao*? Mắt cô nóng bừng. Không hiểu bằng cách nào mà cô ngồi phịch xuống trước lò sưởi. Cô nhìn ngọn lửa, chực chờ nước mắt trào ra. Nhưng không có. Sau một quãng dài học cách kiềm nước mắt, có vẻ cô đã không còn khóc nổi nữa rồi.

Cô rút cây cời lò và chọc vào giữa những hòn than đỏ hồng, cảm nhận hơi ấm phả lên mặt. Mặt dây chuyền ngọc bích quanh cổ cô ấm, gần như bỏng giãy trên da cô.

Cô rút cây cời lò ra khỏi cửa. Nó đỏ rực như trái tim. Cô đưa tay nắm mũi cời lò.

Trong một thoáng, cô chẳng cảm nhận được gì hết. Và rồi, như thể từ rất rất xa, cô nghe mình hét lên, và đó là chìa khóa mở trái tim cô, để nước mắt ào ạt trào ra. Cây cời lò lanh canh rơi xuống.

Khi Sophie nghe tiếng Tessa hét mà lao vào, cô ấy thấy cô quỳ bên ngọn lửa, bàn tay bị bỏng áp vào ngực, và khóc thút thít như thể tim đã vỡ nát.

Chính Sophie đưa Tessa về phòng, cũng chính Sophie giúp cô mặc váy ngủ rồi lên giường, và cũng Sophie dùng miếng khăn lạnh lau tay cho cô và bó thảo dược; Sophie bảo Charlotte đã dùng chính thứ thảo dược này để đắp mặt cho cô ấy khi cô ấy khi cô ấy mới tới Học Viện.

"Chị nghĩ có để lại sẹo không?" Tessa hỏi, chủ yếu vì tò mò chứ không phải vì quan tâm. Vết bỏng, vụ khóc lóc um sùm sau đó dường như đã dốc toàn bộ cảm xúc ra khỏi cô. Cô cảm giác nhẹ nhõm và trống rỗng như một cái vỏ ốc.

"Có lẽ chỉ để lại một sẹo nhỏ thôi, chứ không như tôi," Sophie thẳng thắn trả lời, và băng tay cho Tessa. "Bỏng rất đau nhưng là kiểu thương tích không nặng và tôi đã nhanh chóng đắp thuốc cho cô. Cô sẽ ổn thôi."

"Không đâu," Tessa nhìn tay mình, rồi nhìn Sophie. Sophie, vẫn xinh đẹp như mọi khi, bình tĩnh và kiên nhẫn trong chiếc váy đen và mũ trắng, những lọn tóc xoăn ôm quanh khuôn mặt. "Tôi xin lỗi,

Sophie," cô nói. "Chị đã đúng về Gideon, còn tôi đã sai, Tôi đáng ra nên lắng nghe chị. Chị là người cuối cùng trên thế giới này ngờ nghệch vì đàn ông. Lần tiếp theo chị nói ai đáng tin, tôi sẽ tin chị."

Sophie nhoẻn miệng cười, một nụ cười khiến ngay cả người lạ cũng phải quên mất vết sẹo của cô ấy. "Tôi hiểu vì sao cô nói vậy."

"Tôi đáng ra nên tin chị…"

"Tôi đáng ra không nên giận dỗi," Sophie nói. "Nói thật nhé, tôi không chắc anh ấy sẽ làm gì. Tôi không chắc tới khi anh ấy cùng mọi người đi xe về đây. Lúc ấy tôi mới tin anh ấy muốn ở phía chúng ta đến phút cuối."

"Nhưng," Tessa nói và vò cái vải váy. "anh ấy sống ở đây cũng tốt lắm. Anh ấy được ở gần chị…"

"Đó sẽ là điều tồi tệ nhất trên đời," Sophie nói và đột nhiên mắt cô ấy ầng ậc nước. Tessa hoảng sợ sững sờ, không biết mình đã nói sai ở đâu. Nước mắt cứ dâng trong mắt Sophie, không hề rơi xuống, khiến màu xanh thêm lấp lánh. "Nếu anh ấy sống ở đây, anh ấy sẽ thấy tôi thật sự. Một người hầu." Giọng cô ấy run rẩy. "Tôi biết mình không nên tới gặp anh ấy khi anh ấy mời. Cô Branwell không trừng phạt người hầu vì người đó có người theo đuổi, nhưng anh ấy là anh ấy còn tôi là tôi, và chúng tôi không xứng đôi." Cô ấy vươn tay quệt mắt, rồi nước mắt rơi xuống, lăn dài trên đôi gò má, cả bên má lành lẫn bên mang sẹo. "Tôi sẽ mất tất cả nếu để lòng mình yêu anh ấy – còn anh ấy sẽ mất gì nào? Chẳng gì hết."

"Gideon không giống vậy."

"Cha nào con ấy," Sophie nói. "Ai dám nói điều đó không quan trọng? Không phải anh ấy không thể lấy một người phàm, nhưng suốt ngày thấy tôi nhóm lửa, giặt giũ…"

"Nếu anh ấy yêu chị, anh ấy sẽ không để tâm."

"Mọi người *luôn* để tâm. Họ không cao thượng như cô tưởng đâu."

Tessa nghĩ tới Will vùi mặt vào tay và nói, *Vậy nếu em yêu Jem, làm ơn, Tessa đừng cho cậu ấy biết những gì anh vừa nói với em*. "Người ta tìm thấy sự cao quý ở những chốn kỳ lạ nhất, Soph ạ. Hơn nữa, thật lòng chị có *muốn* là Thợ Săn Bóng Tối không? Không phải chị thà…"

"Ôi, tôi muốn chứ," Sophie nói. "Hơn mọi thứ trên thế giới này. Tôi luôn muốn được như vậy."

"Tôi không hề biết," Tessa ngạc nhiên.

"Tôi thường nghĩ nếu tôi lấy cậu chủ Jem..." Sophie dém chăn, rồi ngước mắt cười lỏn lẻn. "Cô chưa làm cậu ấy đau lòng đấy chứ?"

"Đâu có," Tessa nói. *Tôi chỉ xé lòng mình làm đôi thôi*. "Tôi không hề làm anh ấy đau lòng."

CHƯƠNG 21: LỬA THAN

Thánh thần thật tốt với anh

Cứ ngủ và vui mặc thế gian khốn khổ

Cứ bình yên mặc vật đổi sao dời.

Hãy cảm ơn tình yêu, cuộc đời và cám dỗ

Hãy biết ơn sự sống và cả cái chết

Hãy quý trọng nhịp tim, tiếng bước của chân nàng

Hãy yêu món quà nàng trao, yêu nước mắt và nụ hôn

Bởi chúng là điều vô giá!

- Algernon Charles Swinburne, *The Triumph of Time*

Tiếng nhạc vẳng ra từ của phòng Jem hơi mở hé. Will đứng với tay đặt trên nắm đấm, vai tựa tường. Anh thấy sức cùng lực kiệt, mệt mỏi hơn bao giờ hết. Nguồn năng lượng cháy bỏng ghê gớm đã giữ anh tỉnh táo từ lúc anh rời đường Cheyne Walk, nhưng giờ nó đã tan biến, đã bị rút cạn, và chỉ để lại bóng tối cực cùng.

Anh đã đợi Tessa gọi mình lại khi anh đóng sầm cửa phòng khách, nhưng cô không hề làm vậy. Anh vẫn thấy cô nhìn mình bằng đôi mắt như đám mây dông xám ngắt. *Jem đã cầu hôn em, và em đồng ý.*

Em có yêu cậu ấy không?

Em có.

Và giờ anh ở đây, ngay trước cửa phòng Jem. Anh không rõ mình định tới đây để tâm sự với Jem về Tessa – nếu có thể - hay, khả năng này có thể hơn, đây là nơi anh quen đến tìm sự an ủi và anh không thể bỏ thói quen lâu năm này. Anh đẩy cửa mở; đèn phù thủy hắt sáng ra hành lang, và anh bước vào phòng Jem.

Jem đang ngồi trên cái rương cuối giường, cây vĩ cầm đặt trên vai. Mắt anh nhắm khi cây vĩ kéo trên dây đàn, nhưng khóe miệng anh nhếch lên khi người *parabatai* bước vào phòng, và anh nói. "Will? Là bồ hả, Will?"

"Ừ," Will đáp. Anh đang đứng ngay mép cửa, cảm giác như không tiến thêm được nữa.

Jem ngừng chơi và mở mắt. "Telemann," anh nói. "Bản Fantasia cung mi giáng trưởng." Jem đặt đàn và cây vĩ xuống. "Nào vào đi chứ. Bồ cứ đứng đó đâm lại làm cho tôi lo."

Will tiến thêm vài bước nữa. Anh đã dành quá nhiều thời gian trong phòng này đến độ biết rõ nó như phòng mình. Bộ sưu tập sách nhạc của Jem; hộp đựng đàn của Jem; những ô cửa sổ để ánh sáng lọt vào. Cái rương đựng mọi thứ đồ Jem mang theo từ Thượng Hải. Cái gậy đầu ngọc bích dựa bên tường. Cái hộp có hình Quan Âm Bồ Tát đựng thuốc của Jem. Cái ghế bành Will đã ngồi không biết bao nhiêu đêm nhìn Jem ngủ, đếm từng nhịp thở của bạn mà cầu nguyện.

Jem ngước nhìn anh. Mắt Jem sáng long lanh; không có sự hồ nghi trong đó, chỉ có niềm hạnh phúc chân thành khi thấy bạn mình. "Tôi rất mừng khi bồ tới."

"Tôi cũng vậy," Will lầm bầm. Anh thấy ngại và tự hỏi không biết Jem có nhận thấy không. Anh chưa từng thấy ngại khi ở gần *parabatai* của mình. Anh nghĩ trên đầu lưỡi anh đang có những lời chực chờ bật ra.

Bồ thấy, đúng không James? Không có Tessa tôi chẳng có gì hết – không vui, không ánh sáng, không sự sống. Nếu bồ yêu quý tôi, xin bồ hãy để cô ấy ở bên tôi. Bồ không yêu cô ấy như tôi đâu. Không ai có thể yêu cô ấy như tôi. Nếu bồ thật sự là anh em của tôi, bồ sẽ làm vậy vì tôi.

Nhưng lời không được nói ra, còn Jem nhoài người giọng trầm với tin tưởng. "Will. Có điều này tôi muốn nói với bồ, và tôi muốn nói khi không có người khác."

Will chuẩn bị tinh thần. Đến lúc rồi. Jem sẽ cho anh biết về cuộc đính ước, và anh sẽ phải vờ hạnh phúc và không muốn nhảy khỏi cửa sổ, dù thật tâm anh muốn lắm lắm. Anh nhét tay vào túi quần. "Chuyện gì nào?"

Mặt trời tỏa nắng lên tóc Jem khi Jem cúi đầu. "Tôi nên nói với bồ trước mới phải. Nhưng chúng ta chưa từng nói chuyện tình yêu, mà bồ lại hay châm chọc…" Anh cười rất tươi. "Tôi nghĩ bồ sẽ chế giễu tôi. Và hơn nữa, tôi không hề nghĩ cô ấy sẽ đáp lại tình cảm của tôi."

"Tessa," Will nói. Tên cô như những lưỡi dao cứa vào miệng anh.

Nụ cười của Jem thật rực rỡ, chiếu sáng cả gương mặt, và bất cứ niềm hy vọng Will cất trong một căn phòng bí mật nào đó trong tim rằng có lẽ Jem không thực lòng yêu cô, đã biến mất, bay như sương mù trước cơn gió mạnh. "Bồ chưa từng né tránh nhiệm vụ," Jem nói. "Và tôi biết bồ sẽ làm điều có thể để cứu Tessa lúc trong phòng trà, dù cô ấy có là ai. Nhưng tôi không thể nghĩ có thể là lý do bồ nhất quyết muốn cứu cô ấy là vì cô ấy có ý nghĩa thế nào với tôi." Anh ngửa đầu, nụ cười thật rực rỡ. "Tôi đoán đúng, hay tôi là đồ đần đầu đất vậy?"

"Bồ là đồ đần," Will nói và nuốt nước bọt qua cái cổ họng khô khốc. "Nhưng… bồ đúng. Tôi biết cô ấy có ý nghĩa thế nào với bồ."

Jem cười rạng rỡ. Niềm hạnh phúc của Jem in lên cả gương mặt, đôi mắt, Will nghĩ; anh chưa từng thấy bạn mình như vậy. Anh luôn nghĩ Jem là con người bình tĩnh, thản nhiên, anh luôn nghĩ những cảm xúc như tức giận là thứ quá cực đoan với một người như Jem. Giờ anh nhận ra mình đã sai; Jem chỉ là chưa từng hạnh phúc thế này mà thôi. Có lẽ kể từ khi bố mẹ Jem qua đời. Nhưng Will chưa bao giờ nghĩ nhiều tới cảm xúc của bạn. Anh chỉ để ý Jem có được anh toàn hay không, có còn sống không, chứ không phải Jem có *hạnh phúc* không.

Jem là tội lỗi lớn nhất của mình.

Tessa đã đúng, anh nghĩ. Anh muốn cô rời bỏ Jem mặc cho hậu quả có ra sao. *Có lẽ chỉ ít bồ có thể tin tôi hiểu thế nào là danh dự - danh dự, và nợ nần,* anh đã nói vậy với Jem, và anh nói rất thật lòng. Anh nợ Jem mạng mình. Anh không thể cướp của Jem thứ Jem muốn nhất trần đời, dù cho điều đó đồng nghĩa với bắt anh đánh đổi hạnh phúc của chính mình, vì Jem không chỉ là người anh mang món nợ không thể nào trả nổi, mà như hiệp ước đã ghi, Jem là người anh yêu quý như yêu quý chính linh hồn mình.

Jem không chỉ hạnh phúc hơn, mà còn khỏe khoắn hơn, Will nghĩ, với sắc hồng trên má, và lưng rất thẳng. "Tôi nên xin lỗi," Jem nói. "Lúc ở sới ifrit tôi kích động quá. Tôi biết bồ chỉ muốn giải khuây."

"Không, bồ có quyền…"

"Tôi không có." Jem đứng lên. "Nếu tôi quá nghiêm khắc với bồ, đó là vì tôi không thể chịu nổi cách bồ đối xử với bản thân như thể bồ không đáng giá gì. Dù bồ có phản đối thế nào, thì với tôi, bồ luôn là người anh em ruột thịt. Bồ không chỉ tốt hơn cái vỏ bồ trưng ra, mà còn tốt hơn đa số mọi người muốn." Anh đặt nhẹ tay lên vai Will. "Bồ xứng đáng có tất cả. Will ạ."

Will nhắm mắt. Anh thấy phòng Hội Đồng lát đá bazan đen, hai vòng tròn cháy rực trên mặt đất. Jem bước từ vòng tròn của mình sang vòng tròn của Will, để họ ở cùng một chỗ, bị lửa bao quanh. Hồi đó mắt Jem vẫn đen, to trên gương mặt xanh xao. Will nhớ từng chữ của lời thề *parabatai. Bạn đi đâu, tôi theo đó; bạn chết ở đâu, tôi chết ở đó, và ấy là nơi tôi nằm xuống: Thiên Thần ban cho tôi điều ấy, và hơn hết, chỉ có cái chết mới chia lìa được chúng ta.* Giờ cũng chính giọng đó đang nói với anh. "Cám ơn bồ vì điều bồ làm cho Tessa," Jem nói.

Will không thể nhìn Jem; thay vào đó anh nhìn tường, nơi bóng hai người lồng vào nhau, không biết đâu là bóng ai. "Cám ơn bồ đã nhìn Tu Huynh Enoch lôi các mảnh kim loại ra khỏi lưng tôi," anh nói.

Jem cười. "Không thì có parabatai làm gì?"

Phòng Hội Đồng được chăng toàn băng rôn đỏ đề những chữ rune đen sậm; Jem thì thầm với Tessa rằng đó là những chữ rune Quyết định và Phán xét.

Họ ngồi hàng ghế trước, có cả Henry, Gideon, Charlotte và Will. Tessa không nói chuyện với Will kể từ ngày hôm kia; anh không ăn sáng, và mãi muộn mới hợp nhóm ngoài sân, vừa chạy xuống thềm vừa cài cúc áo. Mái tóc đen của anh bù xù và trông anh như mất ngủ. Hình như anh cố tránh nhìn Tessa, còn cô cũng tránh nhìn anh, dù cô có cảm giác đôi lúc anh liếc nhìn cô, và cảm giác ấy giống như có tro nóng bám lên da.

Jem là một quý ông hoàn hảo; họ vẫn giữ bí mật về việc đính ước, và ngoài luôn mỉm cười với cô mỗi khi cô nhìn anh, anh không hề tỏ ra khác lạ. Khi họ ổn định chỗ ngồi, cô thấy mấu tay anh dịu dàng lướt qua cánh tay cô, trước khi rời đi.

Cô có cảm giác Will đang theo dõi họ từ phía cuối dãy ghế. Cô không hề nhìn anh.

Trên mấy cái ghế tại sân khấu giữa phòng là Benedict Lightwood, vẻ mặt hau háu như diều hâu của ông ta quay đi không nhìn toàn thể Hội Đồng, quai hàm bạnh ra. Ngồi sau ông ta là Gabriel, cũng giống như Will, trông anh ta kiệt sức và nhếch nhác. Anh ta có nhìn anh mình một lần khi Gideon vào phòng, rồi lảng đi lúc Gideon thoải mái ngồi xuống giữa các Thợ Săn Bóng Tối của Học Viện. Gabriel cắn môi và nhìn giày, nhưng không rời ghế.

Cô nhận ra vài gương mặt khác trên hàng ghế. Dì Callida của Charlotte có mặt, cùng với ông già Aloysius Starkweather gầy trơ xương – dù, như ông ta đã phàn nàn, rõ ràng là không được mời dự. Mắt lão nheo lại khi nhìn Tessa, cô vội vàng quay lên nhìn về trước.

"Chúng ta có mặt ở đây," Quan Chấp Chính Wayland nói khi đã đứng sau cái bục phát biểu, với Điều Tra Viên ngồi bên trái, "để xác định Charlotte và Henry Branwell đã điều tra tới đâu về vụ Mortmain, và liệu, như Benedict Lightwood đã nói, Học Viện Luân Đôn có cần người lãnh đạo có năng lực hơn không."

Điều Tra Viên đứng lên, Ông ta cầm thứ gì đó lóng lánh sắc bạc và đen trong tay. "Charlotte Branwell, mời cô tới bục phát biểu."

Charlotte đứng dậy, và bước lên sân khấu. Điều Tra Viên đặt Kiếm Thánh vào tay Charlotte. Bằng giọng bình tĩnh, chị kể lại toàn bộ sự việc trong hai tuần qua – tìm Mortmain thông qua các mẩu báo và sự kiện lịch sử, chuyến viếng thăm Yorkshire, mối nguy đang đe dọa nhà Herondale, phát hiện sự phản bội của Jessie, cuộc chiến tại nhà kho, cái chết của Nate. Chị không nói dối, nhưng Tessa nhận thấy chị có bỏ qua vài chi tiết. Rõ ràng ta có thể "chơi lại" Kiếm Thánh, dù chỉ một chút.

Đôi lúc giữa lời trần thuật của Charlotte, các thành viên Hội Đồng có phản ứng to tiếng: hít thở mạnh, dậm chân, nhất là ở đoạn tiết lộ vai trò của Jessamine trong sự việc. "Tôi biết bố mẹ con bé," Tessa nghe dì của Charlotte, Callida, nói từ phía sau. "Thật kinh khủng – kinh khủng!"

"Còn giờ cô gái ở đâu?" Điều Tra Viên hỏi.

"Cô ấy ở trong xà lim của Thành Phố Câm Lặng," Charlotte nói, "đợi phán xét. Tôi đã thông báo với Quan Chấp Chính."

Điều Tra Viên, đang đi đi lại lại trên sân khấu, dừng bước và chăm chú nhìn Charlotte. "Cô nói cô gái đó giống như con gái cô. Thế mà cô sẵn lòng giao cô ta cho các Tu Huynh sao? Sao cô có thể?"

"Luật tuy hà khắc," Charlotte nói. "Nhưng vẫn là Luật."

Quan Chấp Chính nhếch mép. "Thế mà ông dám nói cô ấy quá cảm tính hả, Benedict," ông nói. "Có ý kiến gì không?"

Benedict đứng lên; rõ ràng hôm nay ông ta đã đóng cúc tay áo, và tay áo trắng như tuyết thò ra từ dưới cái áo vét vải tuýt. "Tôi có ý kiến," ông ta nói. "Tôi hoàn toàn ủng hộ Charlotte Branwell điều hành Học Viện, và từ bỏ ý định tranh cử vào vị trí lãnh đạo Học Viện."

Tiếng rì rầm không tin được lan khắp phòng.

Benedict cười vui vẻ.

Điều Tra Viên bối rối quay sang nhìn ông ta. "Vậy ông nói là," ông ta nhắc lại, "*tuy* những Thợ Săn Bóng Tối này giết chết Nathaniel Gray – hoặc chịu trách nhiệm vì cái chết của anh ta – liên kết duy nhất của chúng ta tới Mortmain, *tuy* một lần nữa có gián điệp sống trong nhà họ, *tuy* họ vẫn không biết Mortmain ở đâu, ông vẫn muốn Charlotte và Henry Branwell điều hành Học Viện?"

"Có thể họ không biết Mortmain ở đâu," Benedict nói, "nhưng họ biết ông ta là *ai*. Như chiến lược gia người phàm đại tài Tôn Tử nói trong *Binh pháp*, "Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng." Giờ chúng ta đã biết Mortmain thực sự là ai – một người thường, không phải một sinh vật siêu nhiên; một kẻ đứng trong vòng sinh tử; một kẻ muốn trả thù cho cái chết mà ông ta cho rằng oan uổng của bố mẹ

mình.Và ông ta cũng chẳng thương xót gì cư dân Thế Giới Ngầm. Ông ta lợi dụng người sói giúp ông ta lắp ráp người máy, cho họ dùng thuốc để họ làm việc ngày đêm vì biết thứ thuốc đó sẽ giết chết họ và thế là họ mang bí mật xuống mồ. Theo kích cỡ nhà kho ông ta dùng và số lượng nhân công ông ta sử dụng, đội quân người máy của ông ta chắc phải khá đông. Và đánh giá theo động cơ và bao nhiêu năm ông ta vạch kế hoạch trả thù, ông ta là người không thể đàm phán, không thể khuyên nhủ, không thể can ngăn. Chúng ta phải chuẩn bị tinh thần sẵn sàng chiến đấu. Và *ấy* là một cuộc chiến chúng ta chưa từng đương đầu."

Điều Tra Viên mím môi nhìn Benedict, như thể ngờ có chuyện không chính đáng đã xảy ra, nhưng không thể tưởng tượng đó là gì. "Chuẩn bị chiến đấu? Và ông gợi ý thế nào – tất nhiên là dựa trên những thông tin có giá trị mà vợ chồng Branwell cung cấp?"

Benedict nhún vai. "À, dĩ nhiên đó sẽ do Hội Đồng quyết định. Nhưng Mortmain đã cố gắng lôi kéo những cư dân Thế Giới Ngầm có thế lực như Wooolsey Scott và Camille Belcourt về phe mình. Có lẽ chúng ta không biết ông ta ở đâu, nhưng chúng ta biết kế sách của ông ta, và nhờ đó sẽ bẫy được ông ta. Có lẽ chúng ta nên đồng minh với một số thủ lĩnh Thế Giới Ngầm có thế lực hơn. Charlotte có vẻ quen thân với họ, phải không?"

Có tiếng cười khe khẽ vang lên trong Hội Đồng, nhưng họ không cười *Charlotte*; họ cười với Benedict. Gideon đang quan sát bố mình, đôi mắt xanh lóe lên.

"Còn gián điệp trong Học Viện? Ông không nghĩ đó là một ví dụ chứng minh sự bất cẩn của cô ta?" Điều Tra Viên nói.

"Không hề," Benedict nói. "Cô ấy xử lý chuyện đó gọn lẹ và không hề nương tay." Ông ta mỉm cười với Charlotte, một nụ cười sắc như dao cạo. "Tôi rút lại lời nhận xét rằng cô ấy yếu lòng. Rõ ràng cô ấy có thể xử trí công bằng như bất kỳ người đàn ông nào."

Charlotte tái mặt, nhưng không nói gì. Đôi tay nhỏ nhắn của chị vẫn cầm chắc Kiếm Thánh.

Quan Chấp Chính Wayland thở dài thườn thượt. "Giá như ông đi tới quyết định đó từ hai tuần trước, Benedict, và thế có phải chứng ta không vướng vào nhiều rắc rối vậy không."

Benedict bình thản nhún vai. "Tôi nghĩ cô ấy cần được thử thách," ông ta nói. "May là cô ấy đã vượt qua thử thách đó."

Wayland lắc đầu. "Rất tốt. Giờ chúng ta biểu quyết." Ông ta đưa cái gì đó trông như chiếc bình thủy tinh trong mờ cho Điều Tra Viên, người này bước xuống đám đông và đưa cái bình cho người phụ nữ ngồi ghế đầu tiên hàng ghế đầu. Tessa hào hứng quan sát khi bà ta cúi đầu thì thầm vào cái bình, rồi đưa cho người đàn ông bên trái.

Và cái bình được truyền đi khắp phòng, Tessa thấy Jem cầm tay cô. Cô giật nảy, dù cô nghi ngờ là cái váy rất phồng đã giấu được tay họ. Cô đan tay vào bàn tay thanh tú và nhăm mắt. *Mình yêu anh ấy. Mình yêu anh ấy. Mình yêu anh ấy*. Và quả vậy, khi tay anh chạm tay cô, cả người cô run rẩy, và cô cũng muốn khóc – vì yêu, vì bối rối, vì đau lòng khi nhớ lại nét mặt Will khi cô bảo mình và Jem đã đính ước, và sự hạnh phúc của Will lụi tàn như lửa bị nước mưa dập tắt.

Jem rút tay khỏi tay cô để cầm cái bình từ Gideon ngồi cạnh. Cô nghe anh thì thầm, "Charlotte Branwell," trước khi đưa qua cô, tới Henry ngồi cạnh. Cô nhìn anh, và hẳn vì hiểu nhầm sự không vui trong mắt cô, anh cười khích lệ. "Không sao đâu," anh nói. "Họ sẽ chọn Charlotte."

Khi cái bình đã được truyền hết một lượt, nó trở về tay Điều Tra Viên; ông ta trịnh trọng bê tới cho Quan Chấp Chính. Quan Chấp Chính cầm cái bình, đặt lên bục trước mặt và vẽ một chữ rune lên lớp

thủy tinh.

Cái bình reo lên như ấm lúc nước sôi. Khói trắng ùa ra từ cổ bình để hở - những lời thì thầm thu từ hàng trăm Thợ Săn Bóng Tối. Chúng hiện thành một chữ trong không gian.

CHARLOTTE BRANWELL.

Charlotte rời tay khỏi Kiếm Thánh, gần như sụp xuống vì nhẹ nhõm. Henry kêu lên và vội ném mũ lên trời. Cả phòng tràn ngập tiếng bàn tán và bối rối. Tessa không thể không nhìn Will. Anh ngồi trượt trên ghế, đầu ngửa, mắt nhắm. Anh trông trắng bệch và kiệt quệ, như thể công việc này đã rút sạch chút năng lượng còn sót lại của anh.

Tiếng gào thét xé toang sự huyên náo. Tessa đứng lên, nhìn quanh quất. Dì Callida của Charlotte đang hét, mái đầu xám thanh lịch ngửa lên và ngón tay chỉ lên trời. Những tiếng thở dốc vang lên khắp phòng khi các Thợ Săn Bóng Tối nhìn lên theo. Trên cao là hàng tá – có thể là hàng trăm – những sinh vật kim loại đen đúa trông như đám bọ đen sì bằng thép cánh đồng đang bay vo ve, khiến căn phòng ngập tiếng o o chói tai.

Một con bọ thép lao xuống và lượn lờ ngang tầm mắt Tessa, tạo ra những tiếng lách cách. Nó không có mắt, dù có hai miếng kính tròn ở cái mặt dẹt của nó. Cô thấy Jem nắm tay cổ kéo cô đi, nhưng cô nóng ruột rụt tay lại, cầm mũ, đập bẹt lên cái thứ đó, nhốt nó trong mũ và ghế mình. Nó ngay lập tức điên tiết, kêu ro ro ầm ĩ. "Henry!" cô gọi. "Henry, em bắt được một con…"

Henry xuất hiện sau cô, mặt ửng hồng, và nhìn xuống cái mũ. Sinh vật kia đã kịp xẻ một lỗ ở đằng bên cái mũ của cô. Lẩm bẩm chửi thề, Henry đấm mạnh xuống, làm bẹp mũ lần thứ bên trong đó xuống mặt ghế. Nó kêu ro ro thêm vài tiếng rồi ngừng hẳn.

Jem rón rén nhấc cái mũ bẹp lên. Dưới đó là đám vụn - đôi cánh kim loại, khung nát, và mấy cái chân động đã gẫy. "Eo," Tessa nói. "Nó rất… giống bọ." Cô ngước lên khi những tiếng hét khác vang lên khắp phòng. Đám côn trùng đang cùng nhau lượn vòng vòng giữa phòng; trong lúc cô quan sát, chúng bay càng lúc càng nhanh rồi biến mất, như đám bọ bị dội xuống cống.

"Xin lỗi về cái mũ nhé," Henry nói. "Anh sẽ đền cho em cái khác."

"Mặc kệ cái mũ đi," Tessa nói khi những tiếng kêu phẫn uất vang khắp. Cô nhìn giữa phòng. Quan Chấp Chính đứng đó với Kiếm Thánh tỏa sáng trong tay, và đằng sau ông là Benedict, mặt lạnh tanh, mắt như băng đá. "Rõ ràng chúng ta có vấn đề lớn hơn phải lo lắng."

***

"Đó là một dạng máy quay," Henry nói, cầm một mảnh của con bọ bẹp trong lòng trong lúc cỗ xe ngựa lọc cọc trở về nhà. "Không có Jessamine, Nate hay Benedict, Mortmain hẳn không còn gián điệp nào báo cáo cho mình. Vậy nên ông ta dùng thứ này." Anh chọc đám vụn; mấy mảnh đó được bỏ gọn vào cái mũ hỏng của Tessa, đặt trong lòng anh trên suốt hành trình xóc nảy về nhà.

"Benedict trông không vui vẻ gì mấy khi thấy những thứ đó," Will nói. "Hẳn ông ta nhận ra Mortmain đã biết về sự phản phúc của mình."

"Cũng chỉ là vấn đề thời gian thôi mà," Charlotte nói. "Henry, thứ này có ghi lại âm thanh như máy ghi chấn động âm, hay chỉ có chức năng chụp hình thôi? Chúng bay nhanh thế cơ mà…"

"Anh không chắc." Henry nhíu mày. "Anh sẽ kiểm tra các bộ phận kỹ hơn ở trong hầm mộ. Anh không thấy có bộ phận cửa trập, nhưng vậy không có nghĩa là…" Anh ngước nhìn những gương mặt bối rối đang chăm chăm nhìn mình, rồi nhún vai. "Dù sao," anh nói, "có lẽ cho Hội Đồng thấy các phát minh của Mortmain cũng không tệ lắm. Nghe về chúng là một chuyện, nhưng *nhìn* thấy cái ống ta đang làm lại là chuyện khác. Em không nghĩ vậy sao, Lottie?"

Charlotte lầm bầm trả lời, nhưng Tessa không nghe ra. Đầu óc cô đang nghĩ lại điều kì quặc xảy tới ngay sau khi cô rời phòng Hội Đồng và đợi xe ngựa của nhà Branwell, Jem vừa quay đi nói chuyện với Will thì một bóng áo choàng đen thoáng qua, và Aloysius Starkweather tiến tới, gương mặt nhàu nhĩ nhăn lại. "Cô Gray," ông ta ho hắng. "Con bọ máy đó – cách nó tiến tới cô…"

Tessa đứng im nhìn – đợi ông ta buộc tội mình, dù cô không nghĩ ra mình mắc tội gì.

"Con ổn hè? cuối cùng ông ta bất thình lình nói, chất giọng Yorkshire đột nhiên rất rõ. "Con có bị thương ở mô?"

Tessa chậm chạp lắc đầu. Không, thưa ông Starkweather. Cám ơn ông đã hỏi, nhưng không."

Tới đó, Jem và Will quay lại cứ trố mắt nhìn. Như thể biết mình khiến người ta chú ý, Starkweather gật đầu một cái dứt khoát, rồi quay bước đi, cái áo choàng cũ bay phần phật sau lưng.

Tessa chẳng hiểu đầu cua tai nheo gì hết. Cô chỉ vừa thoáng nghĩ tới cảm xúc cô cảm nhận được lúc là Starkweather, và sự kinh ngạc khi ông ta mới thấy cô thì xe ngựa đã dừng bánh trước Học Viện. Sung sướng được rời khoang xe chật chội, các Thợ Săn Bóng Tối cùng Tessa ào ra ngoài.

Những đám mây xám trên bầu trời thành phố đã rẽ ra, để vầng thái dương màu vàng trắng ló dạng, tỏa ánh sáng khiến bậc thềm lấp lánh. Charlotte đi về phía họ, nhưng Henry cản lại, ôm chị trong cánh tay không cầm cái mũ hỏng của Tessa. Tessa quan sát họ mà lòng dâng lên sự hạnh phúc lần đầu tiên cô cảm nhận được từ ngày hôm qua. Cô nhận thấy mình đã thật lòng quan tâm tới Charlotte và Henry, và cô muốn họ được hạnh phúc. "Chúng ta chỉ cần nhớ mọi việc diễn biến như đúng chúng ta hy vọng," Henry nói và ôm chị rất chặt. "Anh tự hào về em lắm, vợ à."

Tessa đã tưởng sẽ nghe được một lời khích bác từ Will, nhưng anh chỉ nhìn ra cổng. Gideon có vẻ ngượng, Jem trông khá hài lòng.

Charlotte đẩy chồng ra, đỏ mặt vì cáu và vội đội lại mũ, nhưng rõ ràng đang vui vẻ. "Là anh thật hả, Henry?"

"Thật! Vợ anh không chỉ xinh đẹp, mà còn thông minh, và sự thông minh đó nên để mọi người cùng biết."

"Đây," Will nói, vẫn nhìn ra cổng, "là lúc Jessamine sẽ nói hai người nên dừng lại vì hai người khiến con bé buồn nôn."

Nụ cười biến mất khỏi gương mặt Charlotte. "Tội nghiệp Jessamine."

Nhưng vẻ mặt của Henry lại cứng rắn lạ thường. "Con bé không nên làm chuyện đó, Lottie. Đó không phải lỗi của em. Chúng ta chỉ có thể hy vọng Hội Đồng sẽ nhân từ với con bé." Anh hắng giọng. "Hôm nay không nói về Jessamine nữa, được chứ? Tối nay là để ăn mừng. Học Viện vẫn là của chúng ta."

Charlotte đấm anh, nhưng có tình yêu trong mắt chị khiến Tessa phải tránh đi, nhìn về phía Học Viện. Cao cao trên bức tường đá, cô thoáng thấy có gì chuyển động. Một tấm rèm bị kéo khỏi góc cửa

sổ và cô thấy gương mặt trắng xanh nhìn xuống. Sophie đang dõi nhìn Gideon ư? Cô không chắc – gương mặt biến mất nhanh hệt như khi nó xuất hiện.

Tessa ăn mặc đặc biệt chỉn chu cho tối nay, với chiếc váy dạ hội mới Charlotte đặt may cho cô: vải satin xanh lam có phần eo thắt hình tim, cổ váy tròn khoét sâu trang trí đăng ten Mechlin. Tay áo ngắn xếp nếp, khoe cánh tay dài trắng ngần, và cô uốn xoăn tóc, cuốn lên, đính thêm những bông hoa cúc màu xanh sẫm. Mãi tới khi Sophie cẩn thận chỉnh tóc cho Tessa, cô mới nhận ra chúng giống màu mắt Will, và đột nhiên chỉ muốn tháo ra bằng sạch, nhưng tất nhiên cô không làm thế, mà chỉ cảm ơn Sophie đã giúp và thật lòng khen tác phẩm làm tóc của cô ấy.

Sophie rời đi trước để tới giúp Bridget trong bếp. Tessa máy móc ngồi xuống trước gương. Cô bặm môi và vỗ má. Cô cần chút sắc hồng, cô nghĩ. Cô trông xanh xao bất thường. Mặt dây chuyền ngọc bích ẩn dưới viền đăng ten Mechlin, để người khác không nhìn thấy; Sophie đã nhìn nó lúc Tessa mặc đồ, nhưng không nói gì. Cô cầm sợi dây chuyền thiên sứ và đeo lên. Nó nằm bên trên sợi dây chuyền kia, ngay dưới xương quai xanh, và trấn an cô bằng những tiếng tích tắc. Không có lý do nào cô không thể đeo cả hai, phải không?

Khi cô bước ra hành lang, Jem đang đợi cô. Mắt anh sáng lên khi thấy cô, và sau khi nhìn hành lang một lượt, anh kéo cô lại và hôn lên môi cô.

Cô muốn hòa mình vào nụ hôn, muốn tan ra trong anh như lúc trước. Môi anh mềm và ngọt ngào, còn tay anh đặt lên cổ cô vừa có lực mà lại dịu dàng. Cô tới gần anh hơn, muốn cảm nhận nhịp tim của anh.

Anh buông ra, hụt hơi. "Anh không định…"

Cô mỉm cười. "Em nghĩ là có đấy, James."

"Trước lúc thấy em thì không," anh nói. "Anh chỉ định hỏi xem anh đưa em tới bữa tối được không. Nhưng trông em tuyệt quá." Anh chạm vào tóc cô. "Nhưng anh sợ quá mãnh liệt sẽ làm tan tác mấy cánh hoa cài tóc em như cây mùa thu vậy."

"Vâng, có thể chứ." Cô nói. "Em muốn nói tới chuyện đưa em tới bữa tối ấy."

"Cảm ơn em." Anh dịu dàng vuốt má cô. "Anh nghĩ sáng nay anh thức dậy và chuyện hôm qua chỉ là mơ, rằng em đồng ý ấy. Nhưng không phải. Phải không?" Mắt anh dò xét gương mặt cô.

Cô lắc đầu. Cô nếm thấy vị nước mắt trong cổ và mừng vì găng tay đã che đi vết bỏng ở tay trái.

"Anh xin lỗi vì sẽ làm tình làm tội em, Tessa," anh nói, "Trong vài năm. Vì khiến em phải bỏ lỡ tuổi xuân để sống cùng một kẻ sắp chết khi em mới mười sáu tuổi…"

"Anh mới mười bảy. Còn nhiều thời gian để tìm cách chữa chạy," cô thì thầm. "Và chúng ta sẽ tìm ra. Em sẽ ở bên anh. Mãi mãi."

"*Cái đó* thì anh tin," anh nói. "Khi hai linh hồn là một, họ sẽ ở cùng nhau trong vòng luân hồi. Anh sinh ra trong thế giới này để yêu em, anh sẽ yêu em ở kiếp sau, và kiếp sau nữa."

Cô nghĩ tới Magnus. *Người bất tử chúng ta bị xiềng vào cuộc đời này bởi một sợi xích, và chúng ta không dám chặt đứt nó vì sợ chuyện sau khi xích đứt.*

Cô đã hiểu ý anh ta rồi. Bất tử là một món quà, nhưng không phải một món quà chỉ có lợi. *Vì nếu em bất tử,* cô nghĩ, *vậy em chỉ có một cuộc đời. Em không thể luân hồi tái sinh như anh, James. Em*

không gặp anh nơi thiên đàng, hay bên hoàng tuyền, hay bất kỳ kiếp nào.

Nhưng cô không nói. Anh sẽ đau lòng và nếu có điều gì cô biết là thật thì ấy là ham muốn lớn lao không nguyên có được bảo vệ anh khỏi mọi tổn thương trong cô, để đứng chắn giữa anh và sự thất vọng, giữa anh và đau đớn, giữa anh và cái chết, và đánh bại chúng như Boadicea đã đẩy lùi bước tiến của quân La Mã. Cô đưa tay chạm má anh, và anh áp mặt vào tóc cô, mái tóc đính những bông hoa mang màu mắt Will, và họ cứ đứng dựa vào nhau như thế tới khi chuông báo bữa tối điểm lần hai.

Bridget vốn thường hát rền rĩ trong phòng bếp, giờ đang ở ngoài phòng ăn, bận bịu gắn nến lên các giá bạc ở khắp nơi để nơi này lung linh ánh sáng. Hoa hồng và hoa lan nổi trên những cái bát bạc đặt bên bàn trải khăn lilen trắng. Henry và Charlotte ngồi ở đầu bàn. Gideon, trong bộ tuxedo, ngồi mà ánh mắt chăm chú nhìn Sophie trong lúc cô ấy đi ra đi vào phòng, dù cô ấy có vẻ cố tình tránh ánh mắt anh ta. Và ngồi cạnh Gideon là Will.

Mình yêu Jem. Mình sẽ cưới Jem. Tessa nhắc đi nhắc lại với mình câu ấy trong suốt chặng đường tới sảnh, nhưng nó chẳng tạo ra chút khác biệt nào; tim cô vẫn đập thình thịch khi thấy Will. Cô chưa từng thấy anh mặc đồ tuxedo kể từ buổi dạ hội, và dù trông xanh xao và mệt mỏi, anh vẫn cự kỳ đẹp trai.

"Đầu bếp của các cậu hát *luộn miệng* thế hả?" Gideon hỏi bằng giọng sùng bái khi Jem và Tessa vào. Henry ngước lên và, khi thấy họ, một nụ cười liền nhoẻn trên gương mặt thân thiện, lấm tấm tàn nhang.

"Mọi người đã bắt đầu băn khoăn xem hai em ở đâu…" anh lên tiếng.

"Tessa và em có tin này cho mọi người," Jem buột miệng. Tay anh nắm tay Tessa; cô đứng sững khi ba gương mặt hiếu kỳ quay ra nhìn họ - bốn, nếu tính cả Sophie vừa bước vào phòng. Will ngồi im, nhìn cái bát bạc trước mặt; một bông hồng bạch trôi trong đó, và anh dường như định nhìn cho tới khi nó chìm thì thôi. Trong bếp, Bridget vẫn tiếp tục bài ca ghê rợn của chị ta; lời ca văng vẳng vào phòng.

"Một đêm đẹp trời ta thưởng trăng,

Ta nghe cô hầu cất khúc oán than;

Hỡi ơi ai thấy cha tôi,

Mẹ tôi chốn hỡi, anh John nơi nào?

Có ai thấy người tôi yêu,

Chàng trai tốt bụng tên là Willy?"

Chắc mình phải giết chị ta thôi, Tessa nghĩ. Để chị ta nghĩ ra một bài hát về cái chết *của mình.*

"Vậy nói đi," Charlotte mỉm cười. "Đừng để bọn chị nín thở chờ đợi chứ, Jem!"

Jem giơ bàn tay hai người đang lồng vào nhau lên, và nói, "Tessa và em đã đính ước kết hôn. Em

đã cầu hôn, và … cô ấy đồng ý."

Tất cả im lặng sững sờ. Gideon kinh ngạc – Tessa thấy khá thương cho anh theo một cách nào đó – còn Sophie cứ cầm bình kem, miệng há hốc. Cả Henry và Charlotte đều giật mình bối rối. Có vẻ không ai ngờ tới chuyện này. Tessa nghĩ; dù cho Jessamine có nói mẹ Tessa là Thợ Săn Bóng Tối, nhưng cô vẫn là cư dân Thế Giới Ngầm, mà Thợ Săn Bóng Tối không kết hôn với cư dân Thế Giới Ngầm. Bao lâu nay cô không nghĩ tới chuyện đó. Cô đã nghĩ họ sẽ cẩn trọng nói với từng người một, chứ không phải Jem cao hứng buột miệng tuyên bố trước cả phòng ăn. Và cô nghĩ, *Hãy cười đi. Làm ơn chúc mừng bọn em đi. Làm ơn đừng làm anh ấy đau lòng. Làm ơn.*

Nụ cười của Jem vừa định tắt thì Will đứng lên. Tessa hít một hơi sâu. Anh *rất* đẹp trong bộ tuxedo, quả như vậy, nhưng anh luôn rất điển trai; giờ ở anh có gì đó khang khác, màu xanh của mắt anh sẫm hơn một sắc, vết rạn trên bộ giáp cứng hoàn hảo bao quanh anh để luồng sáng rực rỡ lọt ra. Đây là một Will mới, một Will khác, một Will cô chỉ được thoáng thấy – một Will có lẽ ngay cả Jem cũng không hiểu được. Và giờ cô sẽ chẳng bao giờ hiểu anh. Ý nghĩ đó khiến cô buồn thê thiết, như thể cô đang nhớ một người đã sang thế giới bên kia.

Anh nâng ly rượu. "Tôi không biết hai con người nào tốt đẹp hơn," anh nói, "và không nghĩ sẽ nghe được tin nào tốt lành hơn. Mong hai người mãi hạnh phúc bên nhau." Ánh mắt anh nhìn Tessa, rồi lảng đi, chú mục vào Jem. "Chúc mừng nhé, người anh em."

Những tiếng nói khác nối tiếp bài phát biểu của Will. Sophie đặt cái bình xuống và tới ôm Tessa; Henry và Gideon bắt tay Jem, còn Will đứng quan sát tất cả, vẫn cầm cái ly. Khi mọi người đang hạnh phúc chúc tụng, chỉ mình Charlotte là im lặng, tay đặt trên ngực; Tessa lo lắng cúi xuống hỏi, "Charlotte, mọi chuyện ổn cả chứ?"

"Ừ," Charlotte nói, rồi lớn hơn. "*Ừ*. Chỉ là - chị cũng có tin này. Tin tốt."

"Ừ, vợ," Henry nói. "Chúng ta đã giành lại Học Viện! Nhưng mọi người đã biết rồi…"

"Không, không phải tin đó, Henry. Anh…" Charlotte nấc cụt, dở khóc dở cười. "Henry và chị sắp có con. Một đứa bé trai. Tu Huynh Enoch nói với chị như vậy. Lúc trước chị không muốn nói, nhưng…"

Mọi lời tiếp theo của chị bị nuốt xuống trong tràng vui sướng khó tin của Henry. Anh nhấc bổng Charlotte lên và ôm chặt lấy chị. "Vợ ơi, tuyệt quá, tuyệt quá…"

Sophie kêu khẽ một tiếng và vỗ tay. Gideon trông như quá ngượng đến độ dám chết ngay tại chỗ, còn Will và Jem cười sung sướng. Tessa không thể không mỉm cười; sự vui vẻ của Henry thật có sức lây lan. Anh dìu Charlotte nhảy một điệu waltz rồi đột ngột dừng vì sợ khiêu vũ không tốt cho đứa bé, rồi dìu chị ngồi xuống ghế gần nhất.

"Henry, em đi lại tốt mà," Charlotte bực bội nói. "Kể cả nhảy cũng được luôn."

"Vợ ơi, em đang khó ở đấy! Em phải ở trên giường tám tháng tiếp. Buford nhỏ…"

"Em *không* đặt tên con là Buford đâu. Em không quan tâm đấy có phải tên của bố anh không, hay đó là tên truyền thống vùng Yorkshire…" Charlotte đang chuẩn bị nói một tràng thì có tiếng gõ cửa, và Cyril thò cái đầu bù xù vào. Anh ấy nhìn cảnh hoan hỉ trước mắt, rồi chần chừ nói:

"Cô Branwell, có người muốn gặp mọi người."

Henry chớp mắt. "Có người tới gặp chúng ta? Nhưng đây là tiệc riêng mà Cyril. Tôi không nghe có

chuông cửa…”

“Không, cô ấy là Nephilim,” Cyril nói. “Và cô ấy bảo có cực kỳ quan trọng. Cô ấy không muốn đợi.”

Henry và Charlotte bối rối nhìn nhau. “Ừ vậy được,” cuối cùng Henry nói. “Để cô ấy vào, nhưng bảo nhanh lên nhé.”

Cyril biến mất. Charlotte đứng lên, vuốt thẳng váy và chỉnh lại tóc. “Dì Callida chẳng?” chị ngẫm ngợi. “Em không nghĩ được ai khác…”

Cửa lại mở và Cyril bước vào, theo sau là một cô gái tầm mười lăm. Cô ấy mặc áo choàng đen ngoài váy xanh lục. Kể cả nếu Tessa chưa từng thấy cô gái ấy, cô vẫn nhận ra đây là ai ngay – nhờ mái tóc đen, nhờ đôi mắt màu lam tím, và cần cổ trắng ngần tinh tế, gương mặt thanh tú, đôi môi đầy đặn.

Cô nghe Will đột ngột hít một hơi rất rõ.

“Xin chào,” cô gái nói, giọng vừa dịu dàng đáng ngạc nhiên và kiên quyết bất ngờ. “Em xin lỗi vì cắt ngang bữa tối, nhưng em chẳng còn nơi nào để đi. Em là Cecily Herondale. Em tới để được xin huấn luyện thành Thợ Săn Bóng Tối.”

HẾT

Chia sẽ ebook : http://downloadsachmienphi.com/
Tham gia cộng đồng chia sẽ sách :
Fanpage : https://www.facebook.com/downloadsachfree
Cộng đồng Google : http://bit.ly/downloadsach